Robert Ludlum

MAHŞER NÖBETİ

GİRİŞ

Avusturya Hausruck'unda, yükseklerdeki Alp geçidini kış karları örtüyor, soğuk kuzey rüzgârları her yandan saldırırken çok aşağılarda bir vadide, ilkbaharın ilk çiğdemleri ve fulyaları filiz veriyordu. Bu belirli geçit ne bir sınır kontrol noktası, ne de dağ dizisinin bir bölümünden diğerine bir teleferik aktarım yeriydi. Aslında, hiçbir haritada da görünmüyordu.

Salzach Nehri'nin deli gibi çağlayan bir kolunun birkaç yüz metre yukarısında, bir taşıtın geçmesine güç bela yetecek genişlikte, kunt, sağlam yapılı yirmi metre uzunluğunda bir köprü vardı. Karşıya varılıp da ağaçların oluşturduğu bir labirentin içinden geçildiğinde, ormanın içine açılmış ve neredeyse iki bin metreden fazla olan bu yükseklikten çiğdem ve fulyalarla kaplı vadiye inen gizli bir yola çıkılıyordu. Buradan çok daha ılık olan düzlük, yeşil tarlalar ve onlardan daha yeşil ağaçlarla bezeliydi... ve bir de iç içe girmiş, çaprazlama, çatılan toprak renkleriyle kamufle edilmiş, gökyüzünden bakıldığında fark edilemeyen, bu dağlık arazinin bir parçası gibi görünen, küçük binalardan oluşmuş bir site vardı. Burası Die Brüderschaft der VVacht'ın, Almanya'nın Dördüncü Reich'ı olan Watch Kardeşliği'nin merkez karargâhıydı.

Köprüden yürüyerek geçen iki kişinin üzerinde kaim parkalar, kürk şapkalar ve kaim dağ çizmeleri vardı, ikisi de kendilerini döven rüzgâr ve kardan korunmak için başlarım eğmişlerdi. Düşe kalka karşı tarafa vardılar.

"Eh, bu böyle pek ikide birde geçilecek bir köprü değilmiş," dedi Amerikalı, giysilerindeki karı vurup silkeler ve yüzüne masaj yapmak için eldivenlerini çıkarırken.

"Ama dönerken yine geçmek zorunda kalacaksınız, Herr Lassi-ter," diye karşılık verdi orta yaşlı Alman kocaman bir gülümsemeyle. Bir ağacın altına girmiş, o da üzerindeki karları silkeliyordu.

"Yakınmayı bırakın mein Herr, Daha ne olduğunu bile anlamadan

havanın sıcak ve çiçeklerin bol olduğu bir yerde bulacaksınız kendi-

nizi. Bu yükseklikte mevsim hâlâ kış, aşağılar ise bahara çoktan girdi bile... Haydi, ulaşım aracımız geldi. Beni takip edin!”

Uzaktan bir motor sesi duyuluyordu; Lassiter arkada olmak üzere, iki adam ağaçların arasında daireler çizerek küçük bir açıklığa doğru hızlı hızlı yürüdüler. Jipe benzer bir araç duruyordu, yalnızca çok daha geniş ve ağırdı, çok kaim lastikten, derin oyuklu tekerlekleri vardı.

“Araba gibi bir şey bu,” dedi Amerikalı.

“Gurur duymalısınız, bu araba amerikanisch! Sizin Michigan eyaletinizde, ihtiyaçlarımıza göre yapıldı.”

“Mercedes’in suyu mu çıktı peki?”

“Fazlasıyla bizden, o yüzden fazlasıyla tehlikeli,” diye yanıtladı Alman. “Kendi ülkende gizli bir kale inşa etmek istiyorsan kendi kaynaklarını kullanmamalısın. Az sonra göreceklerin çeşitli ülkelerin ortak ürünüdür - yani o ülkenin, gözünü para bürümüş işadamlarının, aşın kâr hevesiyle iş yaptığı kişileri ve onlara gönderdiği malları gizli tutmaya hazır tüccarlarının buna balıklama atladığını görürsün. Tabii mallar bir kez teslim edildiğinde, elde edilen kâr tüccarın alnına dayalı bir silah haline gelir; ondan sonra mal akışı ister istemez devam eder, belki de daha özel malların alım satımı bile söz konusu olabilir o zaman. Ee, n’aparsın, dünya hali işte.”

“İşte buna para yatırırım,” dedi Lassiter gülümseyerek, ter içinde

kalan saçlarını rahatlatmak için yün şapkasını çıkardı. Bir seksenden

kısa, orta yaşlarda bir adamdı, şakaklanndaki kır saçlar ve

derin çukurlara oturmuş gözlerinin etrafındaki çizgiler yaşını ele

veriyordu; suratı uzundu, sert hatlıydı. Yol arkadaşının birkaç adım

arkasından araca doğru yürümeye başladı. Bu arada ne yoldaşı ne

de bu devasa taşıtın sürücüsü, kendisinin sürekli olarak cebinden

gizlice çıkarttığı minik metal parçalan karla örtülü çimenlere attığını

görmemişlerdi. îki dağ köyünün arasında bulunan bir Alp yolundaki

kamyondan çıktıklarından beri, son bir saat boyunca hep

bunu yapmıştı. Her bir metal parça, el tarayıcdannca algılanabilecek

düzeyde radyasyon taşıyordu. Kamyonun durduğu yerde kemerinden

bir elektronik verici çıkarmış ve düşer gibi yaparak iki

kayanın araşma ittirmişti. Bıraktığı iz artık çok netti; onları takip

edenlerin alıcısı, bu noktada, en keskin bip seslerini veren sinyallere

ulaşacaktı. •&$%

MAHŞER NÖBETİ 9

Lassiter adındaki bu adamın çok riskli bir mesleği vardı. Amerikan istihbaratının gizli ajanıydı; birçok dil biliyordu, asıl adı Harry Latham'dı. Teşkilatın gizli birimlerinde kod adı Sting'di.

Vadinin aşağılarına doğru yapılan bu yolculuk Latham'ı büyüledi. Babası ve kardeşiyle beraber New England'da birkaç dağa tırmandığı olmuştu; ama onlar küçüktü ve bunlara hiç benzemiyordu. Burada ise dik inişlerde belirgin bir değişim yaşıyordu, apaçık bir değişim - farklı renkler, farklı kokular, daha ılık esintiler. Koskoca, açık aracın arka koltuğunda yalnız başına otururken ceplerin-deki minik metal parçalan boşaltmış, böylece kendini, olacağını tahmin ettiği bir arama için hazırlamıştı; artık temizdi. Çok neşeli ve coşkuluydu, yıllar yılı süren deneyimleri sırasında heyecanını kontrol altında tutmasını öğrenmişti, ama kafasının içi çılgın gibiydi, işte oradaydı! Onu bulmuştu! Ancak, düzlüğe gelirlerken Harry Latham bile bulduğu şey karşısında hayrete düşmüştü.

Vadideki kabaca dört kilometrekarelik düz alan, aslında son derece iyi kamufle edilmiş bir askeri üstü. Çeşitli tek katlı yapıların çatıları çevre dokusu içinde görünmeyecek biçimde boyanmıştı ve yerleşim alanının tümü beş metre yüksekliğindeki örgü iplerden yapılmış bir örtü altına gizlenmişti, iplerle direklerin arasındaki boş yerlere - bir bölgeden diğerine giden koridorların üzerine - gergin, yarı saydam yeşil bir perde gerilmişti. Yolcu sepetli gri motosikletler bu gizli "geçit"lerde hızla gidiyorlardı, sürücüler ve sepetlerinde taşıdıkları yolcular üniformalıydılar, o sırada erkeklerle kadınların gruplar halinde talimde oldukları görülüyordu, hem fiziksel hem de görüldüğü kadarıyla akademik bir eğitimdi bu - düzgün sıralar halindeki öğrencilerin önünde tahtaların başına geçmiş eğitmenler duruyordu. Beden hareketleri yapan ve göğüs göğüse çarpışanların üzerinde çok az giysi vardı - şort ve kolsuz fanila; ders görenler ise orman yeşili renkte askeri eğitim elbiselerinin içindeydiler. Harry Latham'ı asıl çarpan şey sürekli hareket duygusuydu. Bu vadide ürkütücü bir koşuşturma vardı, ama Brüderschaft da aynı şekilde ürkütücüydü ve burası Brüderschaft'ın tam göbeğiydi.

"Görsel bir şölen,, öyle değil mi, Herr Lassiter?" diye bağırdı orta yaşlı Alman, sürücünün yanından. Aşağı yola yarmışlar, üstü örgü iplerle ve şeffaf yeşil perdeyle kapatılmış bir koridora girmişlerdi.

"Phantastischf diye ona katıldı Amerikalı.

“Unutmuşum, dilimizi akıcı konuşuyor sunuz.”

“Kalbim hep sizinle, hep burada olmuştur.”

“Elbette öyle olacak, çünkü haklı olan biziz.”

“Daha da ötesi, biz doğru olanın tek gerçek temsilcisiyiz. Hitler, en büyük doğruyu ne kadar güzel dile getirmiş.”

“Evet, evet, tabii ki,” dedi Alman, donuk gözlerle baktığı, Massachusetts, Stockbridge doğumlu, asıl adı Harry Latham olan Alexander Lassiter’a gülümseyerek. “Doğrudan Oberbefehlshabefe gideceğiz. Kommandant sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

Otuz iki aylık yorucu çalışma artık meyvesini verecek, diye düşündü Latham. Üç yıl boyunca bir hayatı kurmak, kendisinin olmayan bir hayatı yaşamak, hepsi artık bitecekti Avrupa ve Orta Doğu’ya yapılan, bitmek tükenmek bilmez, belirli bir zamanda, belirli bir yerde bulunmak üzere saatleri hatta dakikaları planlı yolculuklar.

Başkalarının onu o an orada gördüğüne hayatı üzerine yemin

edebileceği kadar dakik yolculuklar. Ve uğraşmakta olduğu, dünyanın

pis kaymak tabakası - olağanüstü kârları tankerler dolusu kanla

ölçülen vicdansız silah tüccarları; vurguncuların çıkarları uğruna

yasaları saptıran uzlaşmacı politikacılar, hatta devlet adamlan -

bunların tümüyle işi bitmişti Kazandan inanılmaz boyutlardaki

paranın İsviçre hesaplarına kudurgan bir açgözlülükle aktarılışı,

gizli sayılar ve şifreli imzalar, yani uluslararası terörizmin insan hayatını

hiçe saydığı oyununun bir parçası olan bütün kirli işlerin sonu

gelmişti artık. Harry Latham’ın o güne kadar bizzat içinde yer

aldığı o kâbus artık bitmişti

“İşte burası, Herr Lassiter,” dedi Latham’m Alman arkadaşı, dağ taşıtı üstte gerilmiş ipli yeşil örtünün alımdaki bir barakanın kapısına yanaşırken. “Şimdi çok daha sıcak, çok daha hoş, öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle,” diye yanıtladı gizli haberalma subayı, arka koltuktan inerken. “Bu giysilerin altında terlediğimi bile söyleyebilirim.”

“Üstümüzdekileri içerde çıkartırız ve dönüşte giymeniz için iyice kuruturuz.”

“Minettar olurum. Bu gece Münih’te olmam gerekiyor.”

“Evet, anlıyorum. Gelin, Kommandant bekliyor.” İki adam, ortasına

kırmızı bir gamalı haç işlenmiş siyah ahşap kapıya yaklaşırlarken

havayı yaran koca bir kanat gibi keskin bir ses duyuldu. Yu-

MAHŞER NÖBETİ 11

karıda, yan saydam yeşil perdeden bir planörün vadiye doğru daireler çizerek alçaldığı görülüyordu. “Harikalar diyarında bir başka harika daha değil mi, Herr Lassiter? Yaklaşık dört yüz metre yüksekte, ana uçaktan bırakıldı. Elbette pilot çok iyi eğitim görmüş olmalı, çünkü rüzgârlar çok tehlikelidir, nereden eseceği tahmin edilemez. Planörler yalnızca acil durumlarda kullanılır.”

“Aşağı nasıl geldiğini görebiliyorum da, peki yukarı nasıl çıkı-yor?

“Aynı rüzgârlarla, mein Herr, tek kullanımlı itici roketlerin yardımıyla.

Biz Almanlar otuzlarda en ileri planörleri gehştirmiştik.”

“Neden o küçük bildiğimiz uçaklardan kullanmıyorsunuz?”

“Çok kolay fark ediliyor onlar. Oysa bir planör tarladan bile kaldırılabilir. Diğer uçaklarda ise yakıttı, servisti, bakımdı derken bir yığın işle uğraşırsın. Uçuş planı yapmak da cabası.”

“Phantastisch,” dedi Amerikalı. *Ve tabii ki planörün bir iki metal parçası ya vardır ya yoktur. Plastik ve kumaşı, radar hatlarının yakalaması çok zordur.”

“Zordur ya,” diye ona katıldı Neo-nazi. “Tümüyle olanaksız olmasa bile, aşın derecede zordur.”

“Çok şaşırdım,” dedi Lassiter, arkadaşı vadi karargâhının kapısını açarken. “Hepinizi tebrik etmek lazım. Çevreden yalıtılmanız, güvenliğinizin gereklerine uygun. Süper!” Latham sanki ilgisizmiş gibi görünerek, büyük odada etrafa bakındı. Son sistem bilgisayarlarla dolmuş taşmıştı her yer, her duvarda dizi dizi konsollar, her birinin önünde soğuk resmi üniformalı, görünüşte eşit erkek ve kadın operatörler... Erkekler ve kadınlar - bir şey tuhaftı, en azından normal değildi. Neydi peki bu? Sonra birden aynmsayıverdi; teker teker bakıldıklarında operatörler gençti, genellikle yirmi yaşlarındaydılar, çoğunluk sarışın veya açık renk saçlıydılar, parlak, güneşte bronzlaşmış tenleri vardı. Bir grup olarak bakıldıklarında aşın çekiciydiler, bir işadamının bilgisayar ürünlerinin önünde oturmak üzere bir reklam şirketi tarafından bir araya toplanmış ve müşterilerine bu ticari ürünlerden aldıkları takdirde kendilerinin de onlara benzeyecekleri mesajını veren mankenler gibiydiler.

“Hepsi birer uzmandır, Bay Lassiter,” dedi yabancı ve monoton bir ses Latham’ın arkasından. Amerikalı şaşkınlık içinde geri döndü.

Yeni gelen, yaklaşık kendi yaşlarında, askeri kamuflaj elbisesi ve

Wehrmacht subay kepi giyen bir adamdı; soldaki açık bir kapıdan sessizce çıkagelmişti. “Ben General Ulrich von Schnabe, emrinizde-yim mein Herr” diye devam etti elini uzatarak. “Bir efsaneyle, kendisi daha hayattayken karşılaşıyoruz. Çok büyük bir ayrıcalık!”

“Teveccüh gösteriyorsunuz General. Ben yalnızca uluslararası bir iş adamıyım o kadar, ama ideolojik görüşlerimi kastediyorsanız o başka.”

“Hiç kuşkusuz yıllarca süren uluslararası gözlemlerinizle bu görüşlere varmışsınızdır?”

“Evet, öyle diyebilirsiniz, haksız da sayılmazsınız. Afrika oluşan

ilk kıtaydı derler hep, ancak diğerleri binlerce yıl içinde sürekli gelişirlerken

Afrika Kara Kıta olarak kaldı, şu Siyah Kıta. Kuzey kıyıları şimdi, hepsi birbirinden aşağılık insanların cenneti.”

“Güzel söylediniz Bay Lassiter. Ancak yine de esmer tenlilere ve daha da kara derililere hizmette bulunarak, milyonlar, kimilerine göre de milyarlar kazandınız.”

“Ne var bunda? Benim gibi bir insan için onların birbirlerini boğazlamalarına yardım etmekten daha tatmin edici ne olabilir?”

“Harika! Çok güzel ifade ettiniz... Buradaki grubumuzu inceliyordunuz, izledim sizi. Bizzat sizin

de görebildiğiniz gibi, her biri Ari ırktan gençlerdir. Vadimizin her tarafındaki insanlar gibi. Her biri dikkatle seçilmiş, soy soplarının izi sürülmüştür, kendilerini, tümden davamıza adamışlardır."

"Lebensborn'un hayali," dedi Amerikalı sakin biçimde, huşu içinde. *Soy ıslah çiftlikleri — yani konaklan demek istedim, eğer yanılmıyorsam güçlü Cermen kadınlar yetiştirecek en iyi SS subaylarını barındırıyordu ki..."

"Eichmann bu konuda çalışmalar yaptırmıştı. Kuzey Cermen dişilerinin yalnızca Avrupa'nın en iyi kemik yapısına ve olağanüstü bir kuvvete sahip kadınlar oldukları değil, erkeklere boyun eğme özelliğinde oldukları da saptanmıştı," diye araya girdi general.

"Gerçek üstün ırk," diye bağladı Lassiter hayran hayran. "Keşke bu düş gerçek olabilseydi."

"Büyük ölçüde oldu," dedi Von Schnabe alçak sesle. "Buradakilerin

hemen hepsi olmasa da çoğunun o çocukların çocukları olduğuna

inanıyoruz. Cenevre'de Kızıl Haç'tan listeler çaldık ve Lebens-

born çocuklarının gönderilmiş oldukları her bir ailenin izini sür-

mek için yıllar harcadık. Bunlar ve Avrupa'dan toplayacaklarımız, Sonnenkinder, Güneşin Çocukları. Reich'in mirasçıları."

"İnanılmaz bir şey."

"Her yere uzanıyoruz ve her yerde bu seçkin insanların çocuklarıyla karşılaşabiliyoruz, çünkü koşullar aynı. Versay ve Locarno antlaşmalarının elimizi kolumuzu bağlayıp Weimar Cumhuriyetinin yıkılmasına ve istenmeyen kişilerin bütün Almanya'ya yayılmasına yol açtığı yirmili yıllardaki gibi Berlin Duvarı'nın yıkılması da ülkeyi bir kaosa sürükledi. Ulusumuz birbirine düşmüş durumda, Ari ırktan olmayan soysuzlar bölük bölük sınırlarımızdan giriyor, işlerimizi alıyor, ahlakımızı bozuyor, kadınlarımızı fahişe yapıyorlar çünkü onların geldikleri yerde bu normal. Bu hiçbir şekilde kabul edilemezve durdurulmalı!"

"Hak vermeseydim burada işim neydi General? Marsilya yoluyla Cezayir'deki bankalardan ihtiyaçlarınız için milyonlar akıttım. Kod adım Frere idi, yani Brüder — size çok aşina bir ad olduğuna eminim."

"işte ben de bu yüzden sizi tüm kalbimle kucaklıyorum, bütün

Brüderschaft, Kardeşlik, gibi”

“öyleyse en son hediyeme gelelim General, en son, çünkü bana artık hiç ihtiyacınız kalmayacak... Saddam Hüseyin’in deposundan tahsis edilmiş kırk altı Cruise füzesi. Subayları Saddam’ın öleceğini düşünüp hepsini gömmüşler. Kitlesel imha bombaları ve kimyasal başlıklarla donatılmış füzeler - kentleri bir anda sessizliğe boğabilecek güçte gazlarla yüklü kimyasal başlıklı füzeler. Bunlara ilaveten tabii ki fırlatma rampaları da var. Onlara yirmi beş milyon ödedim, yirmi beş milyon Amerikan doları. Bana ne kadar verebilirseniz o kadar ödeyin, ve eğer, verebileceğiniz miktar benim ödediğimden azsa, kaybımı onurla kabul ederim.”

“Siz gerçekten de çok onurlu bir insansınız mein Herr.n

Birden ön kapı açılıp bembeyaz tulumlar içinde bir adam odaya girdi. Etrafına bir bakındı, Von Schnabe’yi gördü ve ambalaj kâğıdından, mühürlü bir zarf uzatarak doğruca generale doğru gitti. “İşte bu,” dedi adam Almanca.

“Danke,” diye cevap verdi Von Schnabe, zarfı açıp içinden küçük

plastik bir torba çıkararak. “Siz usta bir sahtekârsınız - iyi bir

taklitçi - Herr Lassiter, ama bir şey kaybettiğinize inanıyorum. Pi-

lotumuz şimdi getirdi:” General küçük poşeti sallayarak içindekileri avucuna döktü. İçinden Harry Latham’ın vadinin bin küsur kilometre yukansındaki dağ yolunda kayaların arasına sıkıştırdığı transponder çıktı. Oyun bitmişti. Harry süratle elini sağ kulağına götürdü. “Tutun şunu!” diye bağırdı Von Schnabe pilot Latham’m kolunu sıkıca kavrayıp geriye doğru hızla bükerken, “öyle siyanürle, miyanürle kurtulamazsın, A.B.D. Massachusetts Stockbrid-ge’den Harry Latham. Bizim senin için daha iyi, daha parlak planlarımız var.”

1

Günün ilk ışıklan kör ediciydi ve yabani çalıların arasından sürünerek ilerleyen yaşlı adamın titreyen sağ elinin tersiyle gözlerini silerken hiç durmadan gözlerini kırpıştırmasına neden oluyordu. Tepenin üzerindeki küçük kayalık buruna, yıllar önce, hafızasında küflenmeye yüz

tutacak kadar uzun yıllar önce “Yukarı mevkii” adını verdikleri yere varmıştı. Çimenlik nokta Loire Vadisi’ndeki şık bir konağa bakıyordu. İri yassı taşlarla döşeli bir taraça üç yüz metre kadar altındaydı, taraçaya doğru kenarları çiçeklerle süslü taş bir yol uzanıyordu. Yaşlı adam sol elinde güçlü bir tüfek tutuyordu; tüfeğin atış mesafesi en uzağa ayarlanmıştı; ateşe hazırdı. Kısa süre içinde hedefi - kendinden daha yaşlı olan bir adam - tüfeğin dürbününün içinde belirecekti. Canavar, robdöşambnnı giymiş, taraçaya doğru sabah yürüyüşünü yapıyor olacaktı, ödülü olan sabah kahvesi yine her zamanki gibi en iyi brendi ile tatlandırılmış olacaktı, ama bu sabah bu ödüle asla ulaşamayacaktı. Ödüle ulaşmak yerine ölecekti; ölecek, çiçeklerin arasına yuvarlanacakn. Mükemmel bir ironi: Kötüler kötüsü bir adamın güzellikler içine gömülü ölüsü. Jean-Pierre Jodelle, bir zamanlar herkesi titreten bir Risistance, yani Direniş örgütü bölge lideri olan, şimdi yetmiş sekiz yaşındaki bu adam, kendisine ve Tann’ya verdiği bir sözü, bir yükümlülüğü yerine getirmek için elli yıl beklemişti. Avukatlar karşısında, kutsal mahkeme salonlarında başarısızlığa uğramıştı; hayır buna başarısızlık denemezdi, hakarete uğramış, azarlanmış ve bu rezil fantezilerini, layık olduğu yerde, tımarhanede istediği gibi geliştirebileceği söylenmişti kendisine! General Monluc, o büyük adam Fransa’nın gerçek bir kahramanı ve gelmiş geçmiş tüm asker-devlet adamlarının en etkileyicisi le grand Charles Andr£ de Gaulle’ün yakın silah arkadaşlarından biriydi. De Gaulle savaş boyunca yeraltı telsiz frekansları üzerinden, işkence korkusuna ve Monluc’un yakalanırsa önüne çıkması muhtemel olan idam mangası tehlikelerine karşın, Monluc ile sürekli bağlantıda kalmıştı.

Durum berbattı! Monluc bir dönekti, bir ödlek ve bir haindi. De Gaulle’e yalandan bağlılık göstermişti, onu birkaç önemsiz bilgiyle oyalamış ve ceplerini Nazi akınlarıyla, değeri milyonları bulan sanat eserleri ile doldurmuştu. Sonra, onun sonu gelmez yaltaklanmalarına dayanamayan Charles Beyefendi, Monluc’u askeri bir şeref payesine layık adam ilan etmişti. Bu söz, o dönemlerde Fransız halkı için emirden farksızdı.

Allah kahretsin! De Gaulle’ün dünyadan haberi yoktu! Monluc, Jodelle’in karısının ve beş çocuğu içinde en büyük oğlunun idamını emretmişti. Alo aylık bir bebek olan ikinci oğlu ise, “Bu Yahudi değil yahu, belki biri onu bulur,” diyen bir Wehrmacht subayının kaypak ırkçılığı sayesinde kurtulmuştu.

Nitekim birisi bulmuştu da, bir Resistance savaşçısı, Com&iie

Française aktörü. Ertesi sabah yapılacak gizli bir toplantı için geldiği

Barbizon’un dış mahallelerinde harap olmuş bir evin molozları

arasında bu ağlayan bebeği bulmuştu. Aktör, çocuğu Almanların

hayran oldukları tanınmış bir aktris olan karısına getirmişti

* ama seyirciler gösterdikleri sevgiyi aynı şekilde alamıyorlardı; çünkü aktris oyunlarını kendi isteğine göre değil onların emirlerine göre sergiliyordu. Ve savaş bittiği zaman da Jodelle eski haline göre iskelete dönmüştü, fiziksel olarak tanınmayacak, zihinsel olarak da iyileşmeyecek bir durumdaydı, bunu biliyordu. Bir toplama kampında üç yıl boyunca gaz odalarında katledilmiş Yahudilerin, çingenelerin ve "istenmeyen kişiler"in cansız bedenlerini istif ede ede delirmenin eşiğine gelmişti; boynunda tikler, göz seğirmeleri, boğuk boğuk bağırmalar, kısacası psikolojik bozukluk belirtilerinin hepsini göstermeye başlamıştı. Hayatta kalan oğlunun varlığı ve kendisini destekleyen ana babası onu iyileştirememişlerdi. Bunun yerine, Jodelle, Paris'in köprü altlarında dolamp sık sık adım değiştire değiştire, bu çocuğun büyüyerek erkek oluşunu ve Fransa'nın en gözde aktörlerinden biri haline gelişini izlemişti uzaktan.

Bu uzaklığa, bu dayanılmaz acıya canavar Monluc sebep olmuştu, işte şimdi Jodelle'in dürbününe giriyordu. Birkaç saniye sonra hak ettiği cezayı bulacaktı.

Birdenbire havada müthiş bir şaklama oldu ve Jodelle'in sırtı

ateş gibi yandı, acıdan tüfeğini düşürdü. Geriye döndü hızla, kısa

MAHŞER NÖBETİ

17

kollu gömlek giymiş iki adamı görünce sersemledi. Birinin elinde kaim bir kırbaç vardı, kendisine bakıyorlardı.

"Seni öldürmek bir zevk olurdu, seni geri zekâlı moruk, ama ortadan kayboluşun sadece başka sorunlara yol açar," dedi kırbaçlı adam. "O şarap kokulu ağzından deli saçması eksik olmaz senin.

Paris'e dönüp ayyaş serseriler orduna yeniden katılsan daha iyi

olur. Ya çek git, ya da geberi"

"Ama...? Nasıl bildiniz..?"

"Tam bir tımarhane kaçkınısın Jodelle, veya bu ay adın her neyse," dedi kırbaçlı adamın arkasında duran koruma. "Senin bu son iki gündür nerede olduğunu, yapraklan dallan kıra kıra tüfeğinle tam buraya kadar geldiğini belirlemediğimizi mi zannetmiştin? Eskiden çok daha iyi olduğunu söylüyorlar."

"öldürün o zaman beni orospu çocukları! işi yüzüp kuyruğuna getirdim ya, ölsem de gam

yemem!”

“Yo, general bunu onaylamaz,” diye ekledi kırbaçlı adam. “Baş-

kalanna niyetinin ne olduğunu söylemiş olabilirsin, tabii biz de insanların

bu arazide seni veya cesedini aramalarını istemeyiz. Sen delisin

Jodelle, bunu herkes biliyor. Mahkemeler bunu kesinleştirdi”

“Onlar kokuşmuş!”

“Sen de paranoyaksın.”

“Ben gerçekleri biliyorum sadece.”

“Üstelik ayyaşsın da, Rive Gauche’de hangi kafeye sorsan senin ayyaşın biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilir. Geberene kadar iç Jodelle, ama seni bert gebertmeden önce defol git burdan. Kalk hadi kalk! Bu çarpık bacaklarınla koşabileceğin kadar koş, defol!”

Shakespeare’in Coriolanus”unun bir Fransızca çevirisinin son sahnesi bitmiş, perde iniyordu. Oyunu Jean-Pierre Villier uyarlamıştı. Villier, Paris sahnelerinin ve Amerika’da çevirdiği ilk filmi Oskar’a aday gösterildiği için de Fransız sinemasının taçsız kralıydı. Geniş omuzlu Villier izleyicilerinin tezahüratına gülümseyip kendisi de onları alkışlayarak karşılık verirken perde kalkıp indi, sonra tekrar kalktı. Karşılıklı tezahürat iyice çığrından çıkmıştı.

Yırtık pırtık elbiseler içinde yaşlı bir adam tiyatronun arka koltuklarından kalka, kalın sesinin en üst perdesinden haykırarak, koltukların arasındaki orta koridora doğru sendeleyerek yürüdü.

Birden askılı bol pantolonundan bir tüfek çıkardı, onu görenler paniğe kapıldı, erkekler kadınları ateş menzilinin dışına iterlerken panik hızla diğer sıralara yayıldı, insanların haykırışları tiyatronun duvarlarında yankılandı. Villier bir-iki aktörü ve sahne önüne gelmiş teknik ekibin elemanlarını geri iterek hışımla ilerledi.

Sahneye doğru yaklaşan adamın karşısına çıkan Villier, “öfkeli bir eleştirmeni canı gönülden kabul edebilirim mösyö!” dedi “Ama bu yaptığınız delilik! Silahınızı indirin, sizinle konuşalım.”

“Artık benim konuşacak bir şeyim kalmadı oğlum! Benim biricik oğlum! Sana iyi bir baba, annene de iyi bir koca olamadım. Ben işe yaramaz bir adamım, hiçbir şey değilim artık! Senden yalnızca şunu bilmeni istiyorum. Elimden geleni yaptım... Seni seviyorum, benim biricik oğlum, çok uğraştım, ama başaramadım!”

Yaşlı adam bu sözleri söyledikten sonra tüfeğini döndürdü, namluyu ağzına soktu, sağ eli tetiği bulmaya çalıştı. Tetiğe bastı, basar basmaz kafasının arkası paramparça oldu, kan ve kas lifleri bütün etrafındakilerin üstüne sıçradı, bulaştı.

“Kim bu adam?” diye bağırdı Jean-Pierre Villier soyunma odasındaki masanın başında; annesiyle babası da yanındaydı. Çok sarsılmıştı.

“Saçma sapan şeyler söyledi, sonra da intihar etti. Neden?*

Şimdi artık yetmiş yaşlarının sonlarında olan Villier’ler birbirlerine baktılar; ikisi de başlannı salladı.

“Konuşmamız lazım,” dedi Catherine Villier, oğlu olarak yetiştirdiği adamın ağrıyan omzuna masaj yaparken. “Sadece seninle değü, karınla da.”

“Yo, buna gerek yok,” diye atıldı baba. “Eğer mecbur olduğunu düşünürse bunu o yapar.”

“Haklısın kocacığım. Buna o karar vermeli.”

“Siz ikiniz neden söz ediyorsunuz?”

“Senden pek çok şeyi sakladık oğlum, ilk yıllarda sana zarar verebilecek pek çok şeyi...”

“Bana zarar verecek şeyler mi?”

“Senin suçun değil Jean-Pierre. İşgal altında bir ülkeydik, düşman kendisine gizlice, şiddet yoluyla karşı gelenleri arıyor, çoğu kez de tüm bir zanlı aileyi işkenceden geçiriyor, zindana atıyordu.”

“Direnişçileri tabii ki,” diye araya girdi Villier.

MAHŞER NÖBETI

19

“Tabii ki,” diye onayladı baba.

“ikiniz de Direnişçilerden olduğunuzu bana söylemiştiniz, her ne kadar yaptıklarınız hakkında pek açıklamada bulunmadıysanız da.”

< “Bunları unutmak çok daha iyi olur,” dedi anne. “Korkunç bir dönemdi - işbirlikçi diye damgalanıp eziyet edilen insanların tek suçu sadece sevdiklerini, çocuklarını korumaktı.”

“Ama bu geceki adam, şu çılgın serseri! Kendini benimle öyle özdeşleştirmişti ki, bana oğlum dediL. Aşırı derecede bir bağlılığı kabul ederim - ne kadar da saçma olursa olsun bu oyunculuk mesleğinin bir parçasıdır - ama kendisini gözlerimin önünde öldürecek kadarına da tahammül edemem doğrusu! Delilik bu!”

Delirmişti, yaşadığı şeyler akimi başından almıştı,” dedi Catherine.

“Onu tanıyor muydunuz?”

“Hem de çok iyi tanıyorduk,” diye karşılık verdi yaşlı aktör Julian

Vülier. “Adı Jean-Pierre Jodelle’di, bir zamanların Operada gelecek

vaat eden genç baritondu ve biz de, annenle ben yani, onu savaştan

sonra umutsuzca aradık durduk. İzine rastlayamadık, Almanlar

tarafından bulunup bir toplama kampma gönderildiğini

bildiğimizden, ölmüş olabileceğini düşündük, onun durumunda

olan binlerce insan gibi kayıtlardan silinmişti çünkü.0

“Niye onu bulmaya çalıştınız? Neyiniz oluyordu ki?”

Jean-Pierre’in anne bildiği tek kadın makyaj masasının yanına diz çöktü, yüzünün zarif harlan onun bir zamanlar büyük bir yıldız olduğunu ele veriyordu; dolgun, yumuşak, beyaz saçlarının altından ela gözleri genç adamın gözlerine kilitlenmişti Yumuşak biçimde konuştu. “Yalnızca bizim bir şeyimiz değildi oğlum. O senin gerçek babandı.”

“Aman Tanrım olamaz!.. O zaman siz, ikiniz... “

“Senin gerçek annen ise,” diye ekledi baba Vülier yavaşça sözünü keserek “onun çalıştığı yer de ComeoUe...”

“Mükemmel bir yete’nekti,” diye araya girdi Catherine, “genç kızlıkla kadın olma arasındaki o zor yıllardaydı, bir de bunlara işgalin korkunçluğu eklendi. Çok tatlı bir kızdı, kardeş gibiydik.”

Jean-Pierre duyduğu şeylere daha fazla dayanamadı ve “Susun

artık, lütfen!” diye bağırarak ayağa fırladı. Annesi bildiği kadın aya-

ğa kalkıp kocasının yanına geçmişti “Bütün her şey o kadar şaşırtıcı bir hızla gelişti ki, ben... ben düşünemiyorum!”

“Bazen en iyisi bir süre hiç düşünmemektir oğlum,” dedi baba Villier. “Akim sana kabul etmeye hazır olduğunu söyleyene kadar hiçbir şey düşünme.”

“Bana bunu yıllar önce söylerdin,” dedi aktör, JüHan’a kederle, sıcak bir biçimde gülümserken. “Bir sahne veya tiradda sorun olur, anlamlar benden kaçıp giderlerdi. Sen de, ‘Üzerinde çok çalışmadan sadece oku sonra yine, yine oku. Bir şeyler olacaktır,’ derdin.”

“Güzel öğütmüş sevgilim.”

“Öğretmenliğim her zaman sanatçılığımdan daha iyi olmuş-tur.

“Doğru söze ne denir?” dedi Jean-Pierre yumuşakça.

“Ne? Sen de böyle mi düşünüyorsun?”

“Şey, yani şey demek istiyorum, yani sen sahnedeyken...”

“Bir taraftan oyununu icra ederken, bir taraftan da aklın başka yerlerdeydi hep,” diye atıldı Catherine Villier; bunları söylerken muzip muzip bakmıştı oğluna - aslında oğlu olmayan bu kişiye.

“Yıllardır olduğu gibi yine birlikte beni çekiştiriyorsunuz demek.

İki büyük yıldız daha aşağı bir oyuncuya nezaket gösteriyor. Güzel! Tamam öyleyse... Bir süredir bu gece neler olduğunu unutmuşa benziyoruz. Artık belki biraz konuşabiliriz.”

Sessizlik.

“Allah aşkına söyleyin neler oldu!” diye haykırdı Jean-Pierre en sonunda.

Soruyu sorduğu anda soyunma odasının kapısı hızlı hızlı vuruldu; gelen, tiyatronun yaşlı gece nöbetçisiydi “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bilmek istersiniz diye düşündüm. Sahne kapısında muhabirler hâlâ bekliyor. Polise de, bana da inanmıyorlar. Erken saatlerde ön kapıdan çıkıp gittiğinizi söyledik, ama ikna olmadılar. Yine de içeri girmeleri mümkün değil, merak etmeyin.”

“öyleyse biz de bir süre burada kalırız, hatta gerekirse tüm bir gece - en azmdan ben kalırım, öteki odada bir kanepe var, karımı arayıp haber de bıraktım zaten. Her şeyi haberlerde duymuş.”

“öyleyse peki efendim... Madam Villier, ve mösyö, olanlara

rağmen ikinizi de tekrar gördüğüme memnun olduğumu belirtmek

isterim. Her zaman büyük sevgiyle anılıyorsunuz.” İw>

“Teşekkür ederim Charles,” dedi Catherine. “Çok iyi görünüyorsun dostum.”

“Sizi sahnede görsem kendimi daha da iyi hissederdim madam,” dedi bekçi ve başıyla selam verip dışarı çıktı.

“Devam et baba, neler oldu?”

“Biz hepimiz Resistance üyesiydik,” diye söze başladı Julian Vfl-lier, odanın dip tarafındaki küçük bir kanepede oturuyordu. “Her türlü sanat biçimini yok edecek bir düşmana karşı, sanatçılar bir araya gelmişlerdi. Herkes bu amaç doğrultusunda mesleki yeteneklerini seferber etmişti; Müzisyenler çaldıkları parçaya, özgün partisyonda olmayan melodiler ekleyerek şifre geçtiler; grafîkerler Almanların istediği günlük ve haftalık posterler yaptılar, ama başka mesajlar gönderen renk ve imgeleri belli belirsiz kullanarak. Ve biz tiyatrodakiler de hiç durmadan metinleri bozduk, özellikle de yeniden uyarlanan tanınmış oyunları ve bu şekilde sabotajcılara doğrudan talimatlar verdik...”

Catherine, kocasının yanma gidip elinden tutarak, “Çok eğlenceli olduğu zamanlar da oluyordu,” diye araya girdi “Diyelim, ‘O kızla Montparnasse’de Metro’da buluşacağım,’ gibi bir satır geçiyor metinde. Biz onu ‘Doğu tren istasyonunda o kızla buluşacağım - saat on bire kadar orada olmalı,’ diye değiştirirdik. Oyun biter, perde iner ve o şaşaalı üniformalar içindeki Almanlar alkışlarken bir Resistance timi, sabotaj birimlerinin geceyansından bir saat önce Doğu Garında yerini alması için, çabucak çıkarlardı.”

“Evet, evet,” dedi Jean-Pierre sabırsızca. “Bu öyküleri duydum ama benim sorduğum bunlar değil. Sizin için de zor olduğunu anlıyorum, ama bilmem gerekenleri anlatın lütfen.”

Beyaz saçlı kan koca sıkıntıyla birbirine baktılar; kadın ellerini damarları ortaya çıkacak kadar sıkıca kenetlemişti, başını salladı.

Kocası konuştu, “işkenceye dayanamayan genç bir habercinin konuşması

sonucu Jodelle yakalanmıştı. Gestapo evini kuşatmış, bir

gece vakti onun eve dönmesini beklemeye başlamış, ama dönmemiş

çünkü o sırada Le Havre’da İngiliz ve Amerikalı ajanlarla işgalin

ilk plan aşamaları için temas kuruyormuş. Deniyor ki şafak vaktine

doğru Gestapo şefi bu duruma çok kızıp deliye dönmüş. Evin

altını üstüne getirmiş ve annenle beş yaşındaki ağabeyini katletmiş. Jodelle'i de birkaç saat sonra yakalamışlar, senin hayatta kaldığını son anda ona haber verebildik."

"Aman... Tanrım!" Ünlü aktörün rengi sarardı, sandalyesine çökerken gözlerini kapattı. "Canavarlar!... Yo, durun, demin ne dedinİ2? 'Deniyor ki şafak vaktine doğru Gestapo şefi...' Deniyor ki de ne demek? Yani bunlar doğrulanamadı mı?"

"Çok acelecisin Jean-Pierre," dedi Catherine, "Büyük bir oyuncu olmanı, dinlemeyi bilme yeteneğine borçlu olduğunu unutma sakın."

"Anne boş ver şimdi bunu! Ne demek istedin baba?"

"Almanlar, direniş hareketi içinde bizzat yer alsınlar, almasınlar direnişçilerin ailelerini öldürme politikası gütmüyorlardı. Onlarla ilgili daha başka türlü uygulamaları olurdu — bilgi almak için işkence ederler veya başka direnişçiler için yem olarak kullanırlar, onları zorla çalıştırırlardı. Kadınları ise subaylara peşkeş çekerlerdi ki, anneni de büyük ihtimalle böyle bir son bekliyordu."

"öyleyse neden öldürüldüler?... Yo, önce benden söz edelim.

Ben nasıl hayatta kalmışım?"

"Barbizon ormanlarında şafağın ilk ışıklarıyla yapılacak bir toplantıya gidiyordum. Evinizin önünden geçiyordum, camların kırık, ön kapının tekmelenip lcırılmış olduğunu gördüm, bir de bir çocuk ağlaması duydum. Sendin o. Her şey çok açıktı ve tabii ki toplantı filan da olmayacaktı. Seni bisiklete bindirdim ve Paris'in arka sokaklarından dolaşarak evime götürdüm."

"Size teşekkür etmek için biraz geç artık, ama, yine o güne dönecek

olursak, neden benim... gerçek annemle ağabeyimi vurmuş-

larr

"Aa, şimdi bir kelimeyi atladın oğlum," dedi büyük Villier.

"Neyi?"

“Şok içindesin, o geceki olayları anlattığım andaki kadar dikkatli değilsin.”

“Bir dakika baba, dur biraz! Ne demek istiyorsun anlamadım?”

“Ben ‘katledilmiş’ dedim, sen ‘vurmuşlar’ diyorsun.”

“Pek anlayamadım...”

“Almanlar gerçek kimliğini öğrenmeden önce, Jodelle Enformasyon Bakanlığı için postacılık yapıyormuş görüntüsü veriyordu.

MAHŞER NÖBETİ 23

Naziler bizim mahallelerimize, o labirent gibi sokaklarımıza öyle kolay kolay giremezlerdi. Ondan, ayrıntıları hiç öğrenemedik, çünkü Jodelle’in sesi ne kadar gürdüyse de iş dedikodulara geldiğinde o kadar hafif çıkardı - her yer dedikodu kaynıyordu. Yalan yanlış haberler, yansı doğru yarısı yanlış bilgiler ve gerçek haberler, en küçük bir tahrikte yaylım ateşi gibi Paris’in bir ucundan bir ucuna yayılıyordu. Korku ve şüphenin pençesinde kıvranan bir şehir olmuştuk...”

“Tamam, bunu anladım baba,” diye sözünü kesti, artık iyice sabırsızlanmış olan Jean-Pierre. “Bana anlamadığım şeyi açıkla. Size asla verilmeyen ayrıntılar, bunlar neydi, nasıl oluyordu da öldürmelere, katliamlara yol açıyordu?”

“Jodelle içimizden birkaçına Direniş Örgütü’nün bir üst düzey yöneticisinden söz etmişti, hani şu adı bile fısıltıyla söylenen bir efsane, direniş hareketinin en sıkı tutulan sırlarından. Jodelle bu adamın gerçek kimliğini öğrendiğini iddia ediyordu; bir araya getirdiği parçalar doğru çıkarsa bu adamın, bu ‘efsane’nin büyük bir kahraman değil, aksine bir hain olduğunu ortaya çıkaracağım söylüyordu.”

“Kimmiş o?” diye bastırdı Jean-Pierre.

“Bize asla söylemedi. Bize sadece Fransız ordusundan bur general olduğunu söylemişti, ama bir sürü general var. Eğer haklıysa ve adamın admı herhangi birimiz açıklayacak olursak Almanların bizi öldüreceğini söylüyordu. Eğer haksızsa ve içimizden biri o kişinin adma leke sürecek bir şekilde konuşacak olursa, bu sefer de örgütümüz inanılırlığını yitirecekti.”

“Peki ne yapacaktı o zaman?”

“Eğer kanıtım bulabilirse, adamı bizzat kendisi ortaya çıkaracaktı. Bulmak üzere olduğuna

yemin ediyordu. Biz de o hain her kimdiyse Jodelle'in kuşkularını öğrenip kendisiyle ailesine idam fermanı verdiğini düşündük bugüne kadar - daha doğrusu buna inandık."

"Hepsi bu mu? Başka bir şey yok mu?"

"O dönemin nasıl bir dönem olduğunu anlamaya çalış oğlum,"

dedi Catherine Villier. "Yanlış bir söz, hatta düşmanca bir bakış veya

bir hareket, anında soruşturma, hapis, hatta kimsenin ruhu bile

duymadan smır dışı edilmeyle sonuçlanabilirdi, işgal kuvvetleri,

özellikle de ihtiraslı orta rütbeli subaylar, herkes ve her şeyden fanatikçe kuşku duyarlardı. Direniş örgütü'nün her başarılı girişimi öfkelerini körüklerdi. Kimse emniyette değildi. Kafka bile böyle bir cehennemi tahayyül edemezdi herhalde."

"Siz de onu bu geceye kadar hiç görmediniz öyle mi?"

"Görseydik de tanıyamazdık," diye karşılık verdi baba Villier. "Cesedini bile güç bela teşhis edebildim. Yıllar onu öyle bir hale getirmiş ki bir deri bir kemik kalmış, eski haline göre yarı yarıya ufal-nuş, suratı bir zamanlarla suratının, mumya gibi kırışık ve acılı bir suretine dönmüş."

"Belki de o değildir, olamaz mı baba?"

"Hayur, o Jodelle'di. Gözleri açık ölmüş, baktım ve onların tıpkı

eskisi kadar masmavi olduklarını gördüm... Tıpkı senin gözlerin

gibi Jean-Pierre." fe|*|

"Jean-Pierre...?" dedi aktör yumuşak bir sesle. "Bana bu adı siz mi verdiniz?"

"Aslında aynı zamanda bu ağabeyinin adıydı," diye bir düzeltme

yaptı Catherine nazikçe. "O zavallı çocuğa artık bir yararı yoktu

bu adın, ve biz de Jodelle'in anısına, senin bu adı almanın daha iyi

olacağını düşündük." $5M<

“Çok anlayışlısınız...”

“Gerçek anne-babamn yerini asla alamayacağımızı biliyorduk,” diye atıldı aktris, “ama elimizden geleni yaptık hayatım. Sana her şeyi anlatmayı hep istedik ama bu geceye kadar buna cesaret edemedik. Seni çok seviyoruz.”

“Allah aşkına dur anne, yoksa ağlayacağım şimdi. Bu dünyada sizden daha iyi bir anne-baba bulabilir miydim hiç? Bilemediğim şeyleri asla bilemeyeceğim, ama sonsuza kadar benim annem babam sizlersiniz, bunu biliyorsunuz.”

Telefon çaldı, hepsi birden irkildi. “Bu numarayı gazeteciler bilmiyor değil mi?” diye sordu Julian.

“Bildiğim kadarıyla hayır,” diye karşılık verdi Jean-Pierre, makyaj masasının üzerindeki telefona doğru dönerken. “Sadece sizde, Giselle’de ve menajerimde var; avukatıma veya tiyatronun sahiple-rine bile vermedim... Efendim?” dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

“Jean-Pierre?” dedi karısı Giselle telefonun öbür ucundan.

“Evet güzelim, benim.”

MAHŞER NÖBETİ

25

“Emin olamadım birden...”

“Ben de, o yüzden sesimi değiştirdim. Annemle babam burada, ben de gazeteciler peşimi bırakır bırakmaz eve geleceğim.”

“Sanırım eve şimdi gelmenin bir yolunu bulmalısın.”

“Nen

“Bir adam seni görmeye geldi...”

“Bu saatte mi? Kimmiş?”,

“Bir Amerikalı, seninle konuşması gerekiyormuş. Bu geceyle ilgiliymiş.”

“Bu gece... tiyatroda olanlarla mı ilgili?*

“Evet sevgilim.”

“Onu içeri almasan iyi olurdu Giselle.”

“Korkarım başka seçeneğim yoktu. Henri Bressard da onun yanında.”

“Henri mi? Bu gecenin Fransa Dışişleri Bakanlığı ile ne ilgisi var?”

“Konuşurken sevgili dostumuz Henri gülücüklerini ve tüm diplomatik çekiciliğini takınıyor, sen gelene kadar da bana hiçbir şey söylemeyecek... Haksız mıyım Henri?”

“Çok haklısın sevgili Giselle,” diye uzaktan bir ses duydu Vülier.

“Ben de çok az şey biliyorum zaten.”

“Onu duydun mu hayatım?”

“Yeterince. Peki ya Amerikalı? Kaba-saba biri mi? Sadece evet veya hayır de.”

“Tem tersi. Her ne kadar gözleri cin gibiyse de...,

“Peki ya annemle babam? Onlar da benimle gelsin mi?”

Giselle Villier soruyu tekrar ederek odadaki iki adama seslendi. “Daha sonra,” dedi Quai d’OrsayTı adam, sesi ahizeden duyulacak kadar yüksek bir sesle. “Onlarla daha sonra konuşuruz Jean-Pierre,” diye daha da yüksek bir ses tonuyla ekledi. “Bu gece değil ama.”

Gece bekçisi basm mensuplanna Villier’in az sonra arka kapıdan çıkacağını söylediği için aktör anne ve babasıyla birlikte ön kapıdan çıktı. “Neler olduğundan bizi haberdar et,” dedi Julian karısıyla beraber oğluna sarılıp, soyunma odasındaki telefondan çağırdıkları iki taksiden birincisine yürürlerken. Jean-Pierre ikincisine binerek şoföre Pare Monceau’daki evinin adresini söyledi.

Karşılıklı tanışma fasli hem kısa hem de tedirgin geçti. Fransa Dışişleri müsteşarı ve genç Villier’lerin yirmi yıllık arkadaşı olan Henri Bressard, Amerikalı arkadaşıyla bakışarak sakin bir tonda konuştu. Amerikalı otuz-otuz beş yaşlarında, kumral saçlı, sert yüz hatları olan, belki de

kibar gülümsemesiyle zıt ve rahatsız edecek kadar canlı bakan, gri-yeşil gözlü, uzun boylu bir adamdı. “Jean-Pierre, bu bey Drew Latham. Kendisi Amerikan istihbaratının Konsolosluk Operasyonları diye bilinen bir kolunda çalışan özel bir görevlidir. Amerikan Dışişleri Bakanlığı ile CIA’in ortak yetkisi altında çalışıyor ... Ama bu ikisinin birlikte nasıl çalıştıklarını sorarsan, bu benim gibi bir diplomatı da aşan bir konudur!”

“Her zaman kolay olmuyor Sayın Müsteşar,” dedi Latham bozuk bir Fransızcayla konuşmayı kibarca keserek, “ama olduruyoruz işle.”

“ingilizce konuşsak daha iyi olacak galiba,” dedi Giselle Villier.

“Hepimiz iyi konuşuruz.”

“Çok teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Amerikalı İngilizce olarak. “Yanlış anlaşılmak istemem doğrusu.”

“Anlaşılmazsınız,” dedi Villier, “ama şunu lütfen anlayın ki niye bu gecede, bu dehşetli gecede burada olduğunuzu bilmek bizim — benim - hakkımız. Bu gece daha önce hiç duymadığım şeyler duydum - onlara ilave edecekleriniz var mı mösyö?”

“Jean-Pierre,” diye araya girdi Giselle, “sen neden söz ediyorsun?”

-,^ı

“Bırak cevap versin,” dedi Villier iri mavi gözleri Amerikah’ya doğru dönerek.

“Belki var, belki yok,” dedi istihbarat görevlisi. “Anne-babanızla konuştuğunuzu biliyorum ama nelerden söz ettiğinizi bilemem.”

“Tabii Ama nelerden bahsetmiş olabileceğimiz konusunda az da olsa bir fikir yürütebilirsiniz, değil mi?”

“Dürüst olmak gerekirse evet, daha önce size ne anlatıldığını bilmiyorsam da. Bu gece olanlar sizin Jean-Pierre Jodelle hakkında bir şey bilmediğinizi ortaya koyuyor.”

“Tam üstüne bastınız,” dedi aktör.

“Emniyet Teşkilatı da bir şey bilmiyor. Sizi uzun uzadıya sorguladılar ve doğruyu söylediğinize ikna oldular.”

“Niye yalan söyleyeyim ki Mösyö Latham? Tabii ki o anda doğruyu

söylüyordum,”

“Şimdi bildiğiniz bir şeyler var mı Bay Villier??

“Evet var.”

“Karşılıklı atışmayı keser misiniz lütfen!” diye bağırdı aktörün karısı. “Nedir bütün bunlar, neden bahsediyorsunuz siz Allah aşkı-na?

“Sakin ol Giselle. Amerikalıların dediği gibi, Bay Latham’la aynı frekanstayız.” f’n>.

“Konuyu burada kesip de kendi aramızda özel konuşsak daha

iyi olmaz mı?”diye sordu Konsolosluk Operasyonları görevlisi

“Olmaz. Karımın her şeyi bilmeye hakkı var, Henri ise bizim en yakın dostlarımızdan biridir, ayrıca fikirlerini kendine saklamanın eğitimini de görmüştür.”

“Oturalım isterseniz?” dedi Giselle tok bir «esle. “Ayakta konu-şulamayacak kadar karmaşık bir konuya benziyor bu.” Giselle kocasının yanma olmak üzere, hepsi oturdular. “Lütfen devam edin Mösyö Latham,” dedi Giselle. “Yalnız biraz daha açık konuşun lütfen.”

“Bilmek istiyorum,” diye araya girdi Bressard, her haliyle bir hükümet görevlisi havasındaydı, “bu şahıs - yani Jodelle kim ve Jean-Pierre’in neden onun hakkında bir şeyler bilmesi gerekiyor?”

“Bağışla beni Henri,” diye kesti aktör. “Bir sakıncası olduğu için değil ama, Mösyö Latham’ın bana ulaşmak için neden seni uygun gördüğünü bilmek istiyorum.”

“Arkadaş olduğunuzu biliyordum,” dedi Amerikalı. “Aslında birkaç hafta önce, Henri’ye oyunlarınıza bilet bulamadığımdan söz ettiğimde, gişeye bizim adımıza iki bilet ayırma nezaketini göstermiştiniz.”

“A, evet hatırlıyorum... isminiz bir şekilde aşina gelmişti, ama tüm bu olup bitenin içinde bağlantıyı kuramadım. ‘Latham adına iki bilet...’ Evet tabii hatırlıyorum.”

“Oyunda harikaydınız efendim...”

“Çok naziksiniz,” diye kesti Jean-Pierre, iltifatı geçiştirip Amerikan istihbarat görevlisini süzdü, sonra Bressard’a baktı. “Böylece,” diye konuşmasını sürdürdü, “Henri ile tanışıklığınız olduğunu varsayabilirim yani.”

“öyle ahbaplık ölçüsünde değil de, daha ziyade resmi bir ilişkimiz olduğunu söyleyebilirim,” dedi Bressard. “Herhalde yalnızca bir kez akşam yemeğine çıkmışızdır; o da aslında pek de sonuç alınamayan bir toplantının uzantısıydı.”

“ikinizin hükümetleri arasında,” diye yüksek sesle fikrini belirtti Giselle.

“Evet,” diye onayladı Bressard.

“Peki Mösyö Latham’la katıldığınız toplantıların içeriği nedir, öğrenebilir miyim?” diye ısrar etti karısı, “öğrenmemde bir sakınca yoksa taba.”

“Tabii ki yok,” diye karşılık verdi Bressard. “Genel olarak söyleyecek olursak, hassas durumlar, olan veya geçmişte olmuş bitmiş, hükümetlerimize zarar verebilecek veya zor durumda bırakabilecek olaylar hakkındaydı.”

“Bu gece de bu kategoriye giriyor mu?”

“Buna Drew cevap vermeli Giselle, ben cevap verememem, ben de

öğrenmeye en az senin kadar istekliyim. Bir saat kadar önce beni

yataktan kaldırıp her ikimizin de iyiliği için kendisini derhal size

getirmemde ısrar etti. Neden diye sorduğumda bu gece tiyatroda

meydana gelen olayla ilgili bilgileri yalnızca Jean-Pierre’in izniyle

edinebileceğimi söylemekle yetindi”

“Bu yüzden başbaşa konuşmayı önerdiniz, öyle değil mi Mösyö Latham?” diye sordu Villier.

“öyle efendim.”

“Öyleyse buraya, bu korkunç gecede gelmeniz resmi iş kapsamına giriyor, öyle mi?”

“Korkarım öyle,” dedi Amerikalı.

“Saatin ne kadar geç olduğunu ve sözünü ettiğimiz trajediyi göz önüne alırsak da mı?”

“Yine evet,” dedi Latham. “Bizim için her dakika hayati önem taşıyor.

Özellikle de benim için, eğer daha açık konuşmamı isterseniz.”

“özellikle açık olmanızı rica ediyorum mösyö.”

“Pekâlâ, açık konuşacağım. Ağabeyim CIA’de soruşturma şefidir. Kılık değiştirmiş olarak Avusturya’da Hausruck dağlarına gönderilmişti Yayılan bir Neo-nazi örgütünü kapsayan bir araştırma operasyonuydu bu; altı haftadır kendisinden haber alınamadı.”

“Durumunu çok iyi anlıyorum Drew,” diye araya girdi Henri

MAHŞER NÖBETİ 29

Bressard, “ama bu geceyle - Jean-Pierre’in söylediği gibi it* bu korkunç geceyle ne ilgisi var bunun?”

Amerikalı, sessizce Villier’e baktı. Vülier fısıltıyla, “Tiyatroda kendisini vuran o çıldırmış adam benim babammış,” dedi, “benim gerçek babam. Yıllar önce, savaşta, bir Resistance üyesiymiş. Naziler onu bulup yakalamışlar, çıldırtmışlar.”

Giselle nefes nefese kalmıştı. Yanına sokularak kocasının kolunu sıkıca kavradı.

“Geri döndüler,” dedi Latham, “sayılan ve güçleri, kimsenin inanmak veya hakkında konuşmak istemeyeceği kadar artmış olarak hem de.”

“Diyelim ki söylediklerinde bir nebze de olsa gerçek payı var,” diye araya girdi Bressard. “Bunun Fransa Dışişleri ile ne ilgisi var? ‘Her ikimizin de iyiliği için’ demiştin. Bunun anlamı ne dostum?”

“Yarın elçiliğimizde tam bir brifing alacaksınız. Washington bunu, ısrarlarım sonucu iki saat önce kabul etti. O zamana kadar size tek söyleyebileceğim - ve ayrıca gerçekten de tüm bildiğim - büyük miktarda paranın İsviçre’den Avusturya’ya geçirildiği ve gelişen Nazi hareketinin burada, Fransa’daki insanlar tarafından gizlice desteklendiği. Kim, bilmiyoruz ama miktarı müthiş, milyonlarca, milyonlarca dolar. Partiyi - Hitler’in sürgündeki, ama hâlâ Almanya’da olan, Almanya’da gizlenen partisini - tekrar kuran fanatiklere gidiyor bu para.”

“öyleyse, eğer haklıysanız, burada bir başka örgüt daha var, bunu mu söylemek istiyordunuz?” diye sordu Bressard.

“Jodelle’in haini? diye fısıldadı hayrete düşen Jean-Pierre Vülier, koltuğunda öne doğru eğilerek. “Şu Fransız generali!”

“O veya onun kurduğu gizli örgüt,” dedi Latham.

“Allah aşkına, siz neden söz ediyorsunuz?” diye bağırdı aktörün karısı. “Ortaya çıkan bir baba, Resistance, Naziler, dağlardaki fanatiklere milyonlarca dolar! Bunların hepsi çılgınca şeyler.”

“Neden baştan başlamıyorsunuz Drew Latham,” dedi aktör yumuşak bir sesle. “Belki böylece, bu geceye kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyleri öğrenirim ben de.”

2

“Elimizdeki belgelere göre,” diye anlatmaya başladı Latham, “1946 Haziranında Fransız R£sistance’ımn Almanlar tarafından yurduna iade edilmiş bir üyesinin bazen Jean Froisant bazen de Pierre Jodel-le adlarını kullanarak geri dönmüş bir üyesinin, çeşitli kılıklarda ve hep geceleri, bizim elçiliğimizde sık sık görüldüğü kaydediliyor. Paris mahkemelerinin kendisini bir Risistance liderinin vatana ihanet eylemleri hakkında bildiklerinden dolayı susturduğunu iddia ediyormuş. Ona göre bu hain muhtemelen Nazi işgali sırasında Alman yüksek komutanlığı tarafından, Fransa’da kalan yüksek rütbeli subaylarınıza uygulanan evde imtiyazlı tutukluluğa tabi bir Fransız generaliymiş. OSI araştırmacıları yaptıkları araştırmalardan sonra bu iddianın doğru olmadığı sonucuna varmışlar ve toplama kamplarında ruhsal olarak sakat bırakılan, binlercesi değilse de yüzlerce-sinden biri gibi, Froisant/Jodelle’in de akli dengesinin yerinde olmadığına karar vermişler.”

“OSI Özel Araştırma Bürosu’dur,” diye açıkladı Bressard, Villi-er’lerin şaşkın bir yüz ifadesiyle dinlediklerini görünce. “Savaş suçlularının araştırılması için oluşturulan bir Amerikan dairesidir.”

“özür dilerim, ben bildiğinizi zannetmiştim,” dedi Latham. “OSI, sizin yetkililerinizle birlikte burada, Fransa’da birçok çalışmada bulunmuştur.”

“Kuşkusuz,” dedi Giselle. “Bu onun resmi adı tabii; Büronun çalışmalarını başka isimler altında sıkça duymuştum ama; işbirlikçi avcıları, domuz avcıları, ne bÜeyim bunun gibi bir sürü isim işte.”

“Lütfen devam edin,” dedi Jean-Pierre, kaşları çatılmış ve rahatsız bir halde. “Jodelle deli diye bir kenara atılmıştı - değil mi?”

“Gelişigüzel varılmış bir düşünce değildi bu, eğer bunu kastediyorsanız. Defalarca sorguya alınmış, tutarsızlıkları kontrol etmek için birbirinden bağımsız olarak üç defa... Standart prosedür böyle...”

MAHŞER NÖBETİ

31

“öyleyse bilgiler sizde,” diye araya girdi aktör. “Kimmiş bu general?”

“Bilmiyoruz.*

“Bilmiyor musunuz?” diye bağırdı Bressard. “Mon Dieu, umarım kaybetmemişsinizdir belgeleri?”

“Hayır Henri kaybetmedik, onlar çalındı.”

“Ama ‘belgelere göre* demiştiniz!” diye atıldı Giselle.

“Ben ‘elimizdeki belgelere göre’ demiştim?* diye düzeltti Latham. “Belli bir zaman aralığında bîr ismi endekste arayabilirsiniz, endeks size aynntdar olmadan ana konuyu özetler, ne prosedür uygulanmış ve son karar nasıl çıkmış bunları verir. Sorgulama ve verilen ifadeler ise şahısların özel hayatlarım düşman araştırmalarından korumak için ayrıca tasnif edilir... Çalınanlar da bu gizli dosyalar işte. Neden çalındığını bilmiyoruz - veya artık biliyoruz.”

“Ama benim hakkımda bilginiz vardı,” diye söze girdi Jean-Pierre. “Nasıl?”

“Bilgiler geldikçe endeks özetleri de OSI tarafından güncelleşti-rilir. Yaklaşık üç yıl kadar önce Jodelle sarhoşken Lyceum Tiyatro-su’nun dışında bir Amerikan elçisine yaklaşmış, siz o sırada bir oyun sergiliyormuşsunuz...”

aJe m’apelle AquilonF diye söze girdi Bressard bir coşkuyla.

“Çok başardı idin!”

“Tamam Henri, dur bir dakika..-. Devam edin Drew Latham.”

“Jodelle hiç durmadan ne büyük bir aktör olduğunuzu ve sizin kendisinin oğlu olduğunuzu ve Amerikalıların kendisini dinlemediklerini haykırıyormuş. Doğal olarak tiyatronun görevlileri onu uzaklaştırmışlar, kapıcı da elçiyi limuzinine götürmüş. Bu derbeder yaşlı ayyaş serserinin dengesiz olduğunu ve sizin oynadığınız tiyatroların etrafında dolanan saplantılı bir hayranınız olduğunu söylemiş.”

“Onu hiç görmedim. Neden peki?”

“Onu da açıklamış kapıcı. Siz ne zaman sahne kapısında görün-seniz kaçıyormuf.”

“Bunun hiç bir anlamı yok!” dedi Giselle sert bir sesle.

“Maalesef var hayatım,” dedi Jean-Pierre kederle karısına bakarak.

“En azından bu gece öğrendiklerime göre... Evet mösyö,” diye

devam etti aktör, “bu garip ama bütün bu olanlardan sonra da an-

laşılır bir hal alan olaydan dolayı adım siziû - nasıl diyorsunuz - tasnif dışı istihbarat dosyalarına eklendi, öyle mi?”

“Yalnızca prosedüre uymak için yapıldı bu, çok ciddiye alınarak değil.”

“Ama siz bunu ciddiye aldınız, öyle değil mi?”

“Lütfen beni anlayın efendim,” dedi Latham koltuğunda öne doğru eğilerek. “Beş hafta dört gün önce ağabeyim Münih’teki bağlantıyla temasa geçecekti Mutlaka gerçekleştirilmesi gereken, görevde bulunan her ajanın on iki saatte bir lojistik bilgi vermesi ve alması konusundaki kesin talimatlara uygun bir temastı bu. Üç yıllık yüksek riskli sızma operasyonu bitmişti, artık sonuca ulaşmak üzereydik, Amerika’ya güvenlik içinde dönmesi için bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Aradan bir hafta geçip kendisinden ses seda çıkmayınca Washington’a geri dönüp Harry’nin operasyonuyla ilgili her şeyi araştırdım - Harry Latham, benim ağabeyim... Lyceum Tiyatrosu her nasılsa dikkatimi çekti. Sizin de değindiğiniz gibi* o adam neden bu dosyalara girmişti ki? Ünlü aktör ve aktrisleri kendilerine tutkun hayranları sık sık rahatsız ederler. Hep okuyoruz böyle şeyleri.

“Evet ben de yakınmışımdır bundan,” diye söze girdi Villier.

“Bu bir tür meslek rahatsızlığı ama çoğu zaman da tümüyle zararsızdır.”

“Ben de öyle düşünüyordum efendim. Ama bunun dosyalara girmesinin nedeni neydi?”

“Bir cevap bulabildiniz mi?”

“Pek değil ama beni yerimden kaldırıp Jodelle’i bulmaya ikna edecek kadar ilgimi çekmişti. îki hafta önce Paris’e geldiğimden beri her yere baktım, Montparnasse’ın arka sokaklarında, şehrin bütün kıyı köşe mahallelerinde onu aradım.”

“Neden?” diye sordu Giselle. “Herhangi bir cevap bulabildiniz mi? Neden kocamın adı Washington’a üetildi?”

“Ben de kendime bu soruyu sordum Bayan Villier. Bu nedenle de Washington’dayken eski büyükelçiyi aradım ve ona sordum. Anlıyorsunuz değil mi, kendisi onaylamadığı takdirde bu bilgi istihbarat kayıtlarına geçmezdi.”

“Eski dostum büyükelçi ne dedi?” diye söze karıştı Bressard, sesinde iğneleyici bir ifade vardı.

MAHŞER NÖBETİ 33

“Benimle o değil karısı konuştu...”

“Ah,” dedi Fransa Dışişleri yetkilisi, “O kadını dinlemeye doya-mazsınız. Kocası yerine o büyükelçi olmalıydı bence. Çok daha zeki, çok daha bilgili. Doktor o, biliyor musunuz?”

“Evet, kendisiyle konuştum. Aynı zamanda da bir tiyatro müdavimi.

Oyunları hep ilk sırada seyredermiş.”

“ilk sırada izlemenin pek de iyi bir seçim olduğunu söyleyemem,” dedi aktör yumuşak bir sesle. “İnsan o anın etkisinden asıl perspektifi kaçırabilir. Bağışlayın, buyrun devam edin. Ne dedi bu hanım?”

“Sizin gözlerinizden söz etti Bay Villier. Ve Jodelle onlan kaldırımda durdurup cinnet İçinde bağırdığı zaman, onun gözleri... ‘İkisinin de gözleri çok parlak mavi,’ dedi, ‘ancak renk olağanüstü açık, böylesine açık tonda mavi bir göz hayatımda hiç görmemiştim.’ Böylece, ihtiyar adamın söylediği şeylerde bir doğruluk payı olabilir, çünkü böyle az rastlanır gözler yalnızca genetik olarak aktarılabilir, diye düşünmüş. Bunun çok spekülatif bir benzetme olduğunu kabul ediyordu, ama gözardı da edemiyordu. Henri’nin de belirttiği gibi, kendisi bir doktor.”

“Böylece kuşkunuz kuşku olmaktan çıkmış oldu,” diyerek başını salladı Jean-Pierre.

“Kimliği belirlenemeyen yaşlı bir adamın babanız olduğunu söyledikten sonra kendisini vurup öldürdüğü haberini televizyondan duyduğum zaman da - işte, dedim, Jodelle’i buldum.”

“Ama bulamadınız Drew Latham. Siz onun oğlunu buldunuz, bu evladın asla tanımadığı

babasını değil, öyleyse hangi noktadasınız şimdi? Benim ekleyeceğim, bilmediğiniz çok az bir şey var ve bunu da yıllarca annemle babam zannettiğim insanlardan bu gece öğrendim. Bana dediklerine göre Jodelle bir Resistance üyesiymiş, Paris Operasında baritonmuş, Almanlar onu yakalamış ve bir daha hiç dönmediği sanılan bir toplama kampına göndemişler. Ama görülüyor ki dönmüş ve bu zavallı adam, hastalığının farkında olduğu için ortaya çıkmamış.* Aktör durdu, sonra üzgün bir tavırla, dalgın dalgın ekledi, "Bana çok ayrıcalıklı bir hayat verip, kendisine layık bütün hayatları reddetti."

"Seni çok sevmiş olmalı hayatım," dedi Giselle. "Ama nasıl işkenceler,

ne acılar çekti kim biKr?a

"Onu aramışlar. Onu bulmak için çok uğraşmışlar - tıbbi tedavi görebilirdi Tanrım, ne kadar trajik, boşa harcanan bflr ömür!" Jean-Pierre tekrar dönüp Amerikalı'ya baktı. "Evet mösyö, ne söyleyebilirim? Size kendime olduğundan daha fazla yararım olamaz."

"Bana tam olarak neler olduğunu anlatın. Tiyatroda çok azını öğrendim. Olay sırasında polis yokmuş ve geri kalan tanıklar - ki ben gidene kadar sadece salonda yer gösterenler kalmıştı - fazla yararlı olamadılar. Pek çoğu bağrışlar duyduklarını söylüyor, önceleri seyircilerin 'bravo' dediklerini sanmışlar, sonra da yırtık pırtık elbiseler içinde yaşlı bir adamın orta koridora girdiğini görmüşler. Sizin, onun oğlu olduğunuzu haykırıyormuş ve elinde biç tüfek varmış, sonra tüfeği kendisine çevirip ateşlemiş. Hepsi bu."

"Yo, dahası da var," dedi Villier. "Kalabalıkta kısa bir suskunluk oldu, bir anlık hareketsizlik, insanların bağrışmaya başlamasından önceki şaşkınlık şoku. İşte o zaman cümlelerinin birkaç tanesini net biçimde duydum. 'Sana iyi bir baba, annene de iyi bir koca olamadım - ben işe yaramaz bir adamım, hiçbir şey değilim artık! Senden yalnızca şunu bilmeni istiyorum - ben çok çalıştım, ama başaramadım!'

Tüm hatırladığım bu, sonra bir kargaşa oldu. Ne demek istediği

hakkında hiçbir fikrim yok"

"Bu kelimelerde gizli olmalı Bay Villier," dedi Latham aceleyle, "söylemek istediği şeyler kendisi için öylesine önemli, öylesine feci şeyler olmalı ki, ömür boyu süren bir sessizliği bozmasına ve karşınıza çıkmasına neden olmuş. İntihar etmeden önce son bir jestte bulunmak istemişti; babanız olduğunu açıklamasını körükleyen bir şeyler olmalı."

"iyice delirmenin eşiğinde olan dengesiz bir aklın son çırpınışlarıdır belki de," diye bir yorumda bulundu aktörün karısı.

“öyle olduğunu zannetmiyorum,” diye nazikçe karşı çıktı Amerikalı. “Aklı bir konuya çok yoğunlaşmıştı. Kesinlikle ne yaptığını biliyordu - ne yapacağını da. Gizlediği tüfekle bir şekilde tiyatroya girdi, öyle büyük bir şey değil bu, sonra oyunun bitip seyircilerin kocanızı alkışlamalarını bekledi - onun bundan mahrum kalmasını istemiyordu. Deliliğin duygusal cinneti içinde kıskaca alınmış bir adam oyunu böler, tüm ilgiyi kendi üzerine çekerdi Jodelle böyle yapmadı. Böyle bir şeye izin vermeyecek kadar mantıklıydı davranışı.”

;#•$

MAHŞER NÖBETİ 35

“Aynı zamanda psikologsunuz galiba?” dedi Bressard.

“Sizden daha fazla değil, Henri. İkimiz de işimiz gereği aslında

insan davranışlarını inceler, hangi durumlarda kimin nasıl davrandığı

hakkında tahminler yürütürüz, öyle değil mi?*

“Öyleyse şimdi size göre,” diye sözünü kesti Villier, “babam — yanFhiç tanımadığım gerçek babam - ölmesini gerektirecek kadar önemli bir nedenden dolayı başka bir yerde değil de tiyatroda intihar etmeyi tasarladı.”’Aktör koltuğunda geriye yaslandı, kaşları çatıldı. “O zaman bunun ne olduğunu bulmamız gerek, Öyle değil nü?”

“Nasıl olacak bilemiyorum efendim. Artık hayatta değil.”

“Bir oyuncu, sinemada olsun, bir tiyatro oyununda olsun kafasındaki klişe tiplemelerden daha farklı bir karakteri canlandıracağı zaman gerçeğin peşine düşer, o karakteri gerçekliğin içinde analiz eder, öyle değil mi?”

“Ne dediğinizi anlayamadım.”

“Yıllar önce katil bir Bedevi şeyhini oynama teklifi almıştım, düşmanlarını Allah’ın düşmanları olduğu gerekçesiyle acımasızca öldüren anlaşılmaz bir adamdı. Akla herkesin düşünebileceği klişeler geliyordu: şeytani kaşlar; keçi sakalı; ince, hain dudaklar, mesih gözleri - çok sıradan, diye düşündüm. Uçakla Cidde’ye uçtum, çöle gittim — çok konforlu bir yolculuktu» sizi temin ederim — orada bazı Bedevi şefleriyle tanıştım. Hiç o türden insanlar değillerdi. Gerçekten de aşın dinciydiler ama çok sakin, çok naziktiler ve dedelerinin yaptığı ve Batılıların Arap katliamı dedikleri şeylerin tümüyle haklı bir nedeninin olduğuna gerçekten inanıyorlardı, çünkü bu eski düşmanlar, Tanrılarının düşmanlarıydılar. Ayrıca, her bîr ölümün ardından düşmanlarının ruhlarının kurtulması için atalarının Tann’ya dua ettiklerini açıkladılar. Kendilerince gerekli bir

kıyım olduğunu düşündükleri bu olaya gerçekten de üzülüyorlardı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet Le Carnage du Voile,* dedi Bressard. "Olağanüstüydün ve filmin iki başrol oyuncusunun da pabucunu dama atıyordun. Paris'in önde gelen eleştirmenlerinden biri, canlandırdığın karakterde onu iyiliksever yönleriyle de gösterdiğin için çok duru bir kötü adam tiplemesi yarattığını yazmıştı..."

"Lütfen, Henri. Tamam, yeter."

"Hâlâ nereye varmak istediğinizi anlayamadım Bay Villier."

"Eğer Jodelle'le ilgili inandığınız şeyler doğru ise, o zaman Jo-delle bir yanıyla, davranışlarının gösterdiğinden daha az deliymiş. Siz de bunu söylemiyor muydunuz?"

"Evet, buna inanıyorum. Ben de bu yüzden onu bulmaya çalışıyordum."

"Ve böyle bir adam - zayıflıklarını bir tarafa bırakacak olursak - başkalarıyla, kendi gibi bahtsız arkadaşlarıyla iletişimde bulunabilir, öyle değil mi?"

"Muhtemelen. Tabii."

1 öyleyse işe onun dünyasıyla, onun içinde yaşadığı gerçek ortam ile başlamalıyız. Bunu yapacağız, bunu yapacağım."

"Jean-Pierre!" diye çığlık attı Giselle. "Ne diyorsun sen?"

"Bu temsilde matine yok, seyirci yok. Coriolanus'u haftada sekiz kere oynamak akıl kân bir iş değil. Günlerim boş."

"Eee?" diye sordu Bressard kaşlarını kaldırarak; tedirgin olmuştu.

"Senin de abartarak söylediğin gibi Henri, ben gerçekten iyi bir aktörüm ve Paris'te her kostüm deposuna girebilirim. Kostüm sorunum yok, ve makyaj benim her zaman en güçlü olduğum alan olmuştur. Ölümünden önce Mösyö Oliver'le bunun dürüstlüğe hiç de sığmayan bir hile olduğu - bukalemunluk diyordu buna - ama onsuz çatışmaya katılmanın da savaşı daha baştan kaybetmek anlamına geldiği konusunda fikir birliği etmiştik. Jodelle'in dünyasına gireceğim, belki şansım da yaver gider. Birisiyle konuşmaya ihtiyacı olduğu fikri aklıma yattı."

“Bu ortam,” dedi Latham, “yani onun ‘dünyası’ berbat ve vahşi bir dünya olabilir Bay Villier. Onun çevresindeki insanlar yirmi frank için bile hiç düşünmeden bacaklarınızı kırarlar. Yanımda bir silah taşıyorum ve hiç abartısız, geçen haftalarda beş ayrı olayda onu çıkarmak zorunda kaldım. Ayrıca bu. insanların çoğunun çenesi epeyce sıkıdır, soru soran yabancılardan hoşlanmazlar; aslında buna şiddetle karşı çıkarlar. Bugüne kadar uğraşmama rağmen hiçbir sonuç alamadım.”

“Ama siz aktör değilsiniz mösyö ve açıkçası Fransızcanızın biraz geliştirilmeye ihtiyacı var. Hiç kuşkusuz o sokaklarda normal elbiseleriniz içinde geziniyordunuz, dış görüntünüz şu anda gördüğümüzden çok da farklı değildi, öyle değil mi?”

MAHŞER NÖBETİ

37

“Şey... evet”

“Ve ayrıca, bağışlayın ama, iyi giyimli, temiz tıraşlı, kekeleyerek

Fransızca konuşan birinin, Jodelle’in içinde bulunduğu çevrenin

insanlarına güven vereceğini de hiç sanmıyorum açıkçası.”

“Kes şunu Jean-Pierre!” diye bağırdı aktörün karısı. “Teklif ettiğin şey söz konusu bile olamaz. Benim duygularımla senin güvenliğin bir yana, oyun için yaptığın sözleşme senin fiziksel bir riske atılmanı yasaklıyor. Tanhm, kayak yapmaya, polo oynamaya, hatta uçağını kullanmaya bile iznin yok!”

“Ama kayak yapmayacağım, ata da binmeyeceğim, uçağımı da kullanmayacağım. Sadece şöyle bir göz atmak için, şehrin bir ucundan diğerine, çeşitli mahallelerine gireceğim. Sinemada ikinci dereceden bir rol için Suudi Arabistan’a seyahat etmekten çok daha kolay bir iş.”

“Kahretsin!” diye bağırdı Bressard. “Bu akıl almaz bir şey!”

“Ben sizden böyle bir şey istemeye gelmedim efendim,” dedi Latham. “Buraya, bana yardım edebilecek bir şeyler bildiğiniz ümidiyle gelmiştim sadece. Hükümetim sizin önerdiğiniz şeyi yapacak insanlar tutabilir.”

“öyleyse gereksiz tevazuya girmeden hükümetinizin tutacağı insanlardan arzu ettiğiniz verimi alamayacağınızı rahatlıkla söyleyebilirim. Siz en iyisini yapmak istiyorsunuz değil mi Drew Latham, yoksa ağabeyinizi bu kadar çabuk mu unuttunuz? Endişeniz bana unutmadığınızı söylüyor. Ağabeyiniz iyi bir adam olmalı, size elinden gelen yardımı esirgemeyen, sizî yönlendiren harika bir insan. Bu yüzden de ona yardım etmeyi bir borç sayıyorsunuz kendinize.”

“Evet bu konuyla ilgileniyorum, ama bu kişisel bir mesele,” diye sözünü kesti Amerikalı sert biçimde. “Ben bir profesyonelim.”

“Ben de öyle mösyö. Ve sizin ağabeyinize borçlu olduğunuz kadar, ben de Jodelle adındaki adama borçluyum. Belki de daha fazlasını.

Bizler için savaşırken karısını ve bir çocuğunu kaybetti, sonra

da ben başarılı olayım diye kendi varlığını hayal dahi edemeyeceğimiz

bir cehenneme teslim etti. Oh, tabii ki ona borçluyum - hem

mesleki hem de kişisel olarak. Keza o kadına, yani benim gerçek annem,

olan o genç oyuncuya ve adım taşıdığım o çocuğa, yaşasaydı

bana yol gösterebilecek olan ağabeyime de borçluyum. Benim borcum

ağır Drew Latham ve beni, borcumu ödemekten alıkoyamaya-

caksınız. Hiçbiriniz bunu yapamazsınız... Lütfen, sizden rica ediyorum yarın öğle vakti burada olun. Ben hazırlanmış olacağım, her şey de ayarlanmış olacak.”

Latham ve Henri Bressard, Villier’in Pare Monceau’deki görkemli evinden çıkıp Bressard’ın arabasına doğru yürdüler. “Olup bitenin hiç hoşuma gitmediğini söylememe bilmem gerek var mı,” dedi Fransız.

“Benim de hoşuma gitmiyor,” diye onayjadı Drew. “Harika bir aktör olabilir ama boyunu aşan işlere giriyor.”

“Boyunu aşmak da bir şey mi? Eğer tanınırsa parası için öldürüleceği veya fidye için kaçırılacağı Paris’in o köprü altlarına gitmesinden hiç hoşlanmıyorum. Bir şey daha söylemek üzereydiniz sanırım. Devam edin.”

“Emin değilim, isterseniz içgüdü deyin. Jodelle’e gerçekten de bir şey oldu, ve bu da akli dengesini yitirmiş yaşlı bir adamın hiç tanımadığı oğlunun önünde kendisini vurmasından daha fazla bir şeydi. Bu olay, o en son umutsuzluk anlarından biri; yenildiğini ve artık bir şey yapamayacağım biliyordu.”

“Evet, Jean-Pierre’in sözlerini duydum,” dedi Bressard arabanın önünden dolanıp sürücü

tarafının kapısına doğru yürürken, Latham da kaldırım tarafındaki kapıyı açıyordu. “Yaşh adam ‘başaramadım’ diye bağırmış; çalışmış ama başaramamış.”

“Ama ne için çalışmış? Neyi başaramamış? Neydi bu?”

“Yolun sonuna geldiğini söylemek istiyordu belki de,” diye yanıtladı Henri arabayı çalıştırıp yola doğru ilerlerken. “Yıllar sonra, düşmanının kendisinin ulaşamayacağı bir yerde olduğunu öğrendi ve pes etti.”

“Bunu bilmek için, bunu gerçekten bilmek için, öncelikle o düşmanı

bulması gerekiyordu, ancak ondan sonra çaresiz olduğunu

anlayabilirdi Kendisinin deli sanıldığını biliyordu; ne Paris ne de

Washington onu ciddiye almıştı, mahkemelerden kovulmuştu. Bu

nedenle düşmanını bulmak için yoluna yalnız devam etti ve düşmanı

bulunca da... ya da düşmanları, bir şey oldu. EÜ kolu bağlandı,

kaldL”

“Eğer durum buysa, onu neden öldürmediler?”

“öldüremezlerdi. Çünkü eğer öldürselerdi pek çok soru işareti

oluşurdu. Kendi kendine ölmeye bırakıldı, onun yaşında ve onun şartlarında bu çok da uzak bir ihtimal değildi, artık içip içip sanrılar gören o diğer ayyaşlardan farksızdı. Ama eğer öldürülmeydi çılgınca suçlamaları dikkat çekebilirdi. Benim gibi birileri işi deşmeye başlayabilirlerdi, düşmanı bunu göze alamazdı. Hayattayken bir hiçti, ama öldürülüise önemli biri olacaktı.”

“Bu işin Jean-Pierre’le olan ilgisini anlayamıyorum dostum.”

“Jodelle’in düşmanları, Fransa’daki grup, ki ben bunların Al-manya’daki Nazi hareketiyle bağlantılı olduğuna inanıyorum, yeraltına inmiş orada çalışıyorlar, ama yerin üstünde de gözleri ve kulakları var. Eğer yaşlı adam bir temasta bulunduysa, bu adamlar dosyayı kapamazlar. Yaşlı adamla ilgili sorular soran birileri var mı diye tetikte olurlar. Eğer Jodelle’in iddialarında bir doğruluk payı varsa, bunlar mutlaka etrafı kolaçan etmek zorunda kalacaklardır... Ve bütün bunlar da beni tekrar Washington’daki kayıp OSI dosyalarına götürüyor. Bu dosyaların

çalınmasının bir nedeni olmalı.”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum»* dedi Bressard, ave şu anda Villier’in işe karışmasına kesinlikle karşıyım. Onu durdurmak için elimden geleni yapacağım; Giselle yardım eder. Giselle de kocası kadar güçlüdür ve Jean-Pierre karısına tapar.”

“Az önce evde konuşulanları pek can kulağıyla dinlemiyordunuz herhalde. Hiçbirimizin kendisini durduramayacağım söylüyordu. Rol yapmıyordu Henri, gerçekten ciddiydi.”

“Katılıyorum, ama işe yeni bir boyut getirdiniz. İşi şimdilik zamana bırakalım, eğer bırakabilirsek... Bac sokağındaki daireniz duruyor mu hâlâ?”

“Evet, ama önce elçiliğe uğramak istiyorum. Güvenli hattan Washington’da aramak istediğim birisi var. Elçilik servisi beni eve bırakır.”

“Nasıl isterseniz.”

Latham asansörle elçiliğin bodrum katına indi, Horasanla aydınlatılan beyaz bir koridordan geçerek haberleşme merkezine yürüdü.

Plastik giriş kartım güvenlik haznesine yerleştirdi; kısa, keskin bir

vızıltı duyuldu, kalın kapı açıldı, içeriye girdi. Havalandırmalı, toz

filtreli geniş oda, koridor gibi bembeyazdı, üç duvarın da etrafına

dizili çeşit çeşit elektronik aletler vardı, metaller panldıyordu, her iki metrede bir konsolların önüne döner sandalye yerleştirilmişti. Ama’t) saatte yalnızca tek sandalye doluydu; Paris saatiyle sabahın ikisiyle altısı arasında, iş trafiği en hafif durumunda olurdu.

“Bakıyorum mezarına çekilmişsin Bobby,” dedi Drew odanın öbür ucundaki kişiye. “Nasıl, işler iyi mi?”

“Aslında hoşuma gidiyor,” diye karşılık verdi Robert Durbane. Elli üç yaşında bir haberleşme uzmanıydı, elçiliğin haberleşme merkezinin kıdemli memurlarından biriydi “insanlar gece vardiyasını üstlendiğim için çok iyi bir adam olduğumu sanıyorlar; ama yanılıyorlar, Bak neyle uğraşıyorum, gör. Kimseye söyleme sakın ha!” Durbane, katlanmış bir Landon Times uzattı, açık olan sayfa Times m insanı çileden çıkaran bulmaca sayfasıydı.

“Bence bu iki vardiyalık çalışmaya bedel,” dedi Latham, sandalyeyi operatörün sağ tarafına çekerek. “Ben uğraşıyorum, ama hiçbirini yapamıyorum. O yüzden boşuna uğraşma.”

“Sen ve diğer bütün gençler. Yorum yok Sayın İstihbaratçı.”

“Bu sözde bir taş seziyorum.”

“Eh artık nasıl alırsan... Senin için ne yapabilirim?”

“Şifreli hattan Sorenson’u aramak istiyorum.”

“Seni bir saat önce aramıştı, görüşmediniz mi?”

“Evde değildim.” §&

“Mesajını bulacaksın... ama tuhaf, sanki görüşme yapmışsınız gibi konuşuyordu.”

“Evet, ama bu yaklaşık üç saat önceydi.”

“Kafesteki kırmızı telefonu kullan.” Durbane dönüp duvarın önündeki cam kabini işaret etti. Cam, tavana kadar yükseliyordu. “Kafes” dedikleri şey gizli konuşmaların başkası tarafından duyulmadan yapılabileceği ses geçirmez güvenli alandı. Elçilik personeli uygulamadan çok memnundu; zira duymadıkları bir bilgiyi kimse onlardan almaya kalkışamıyordu böylece. “Şifreli hatta geçtiğin zaman öğreneceğini öğrenirsin,” diye ekledi uzman.

“Bakalım,” dedi Drew. Hattaki sert bir vızıltının ardından karmakarışık düdük sesleri geldi, şifreli hattın açık olduğunu belirten sinyal sesleriydi bunlar. Sandalyeden kalktı, kafesin kalın cam kapısına yürüdü ve içeri girdi Ortada üzerinde kırmızı telefon, bloknot, kalemler ve bir kül tablası olan büyük bir formika masa vardı.

MAHŞER NÖBETİ 41

Bu çok özel kapalı bölmenin bir köşesinde, içindekileri her sekiz saatte bir, gerektiğinde daha da sık aralıklarla yakan bir kâğıt imha makinesi vardı. Latham masanın sandalyesine oturdu, sırtı konsolları işleten personele dönük olacak şekilde yerleşti; böylece dudak okuma korkusu da dahil her bakımdan en üst düzey güvenlik sağlanıyordu; dudak okuma riskine Soğuk Savaşın en şiddetli olduğu zamanlarda elçiliğin haberleşme bölümünde bir Sovyet köstebeği keşfedilene kadar, herkes gülüyordu. Drew ahizeyi kaldırıp bekledi;

* seksen iki saniye sonra düdük ve vızırtı sesleri birbirine karıştı, derken Konsolosluk Operasyonlan’nın yöneticisi Wesley T. Soren-son’un sesi duyuldu.

“Hangi cehennemdeydin?” diye sordu Sorenson.

“Henri Bressard’la teması onaylamanızdan sonra tiyatroya gittim, sonra Bressard’ı aradım. Beni Pare Monceau’de ViUier’lerin evine götürdü. Şimdi döndüm.”

“Öyleyse tahminlerin doğru mu yani?”

Tamamen.

“Aman Tanrım..! Demek yaşlı adam Villier’in babasıymış gerçekten.”

“Villier’in kendisi tarafından da doğrulandı ve o da bunu — kendi deyimiyle - annesiyle babası zannettiği kişilerden öğrenmiş.”

“Ne kadar şaşırmıştır kimbilir!”

“Bizim konuşmamız gereken de bu Wes. Bu şok bizim ünlü aktörde dağ gibi bir suçluluk duygusu yarattı. Yeteneklerini kullanıp yeraltına inmeye kesin kararlı, Jodelle’in arkadaşlarıyla temasa geçip geçemeyeceğine bakacak; yaşlı adamın geçen birkaç günde ne-relerje gittiğini, aradığı adamın kim olduğunu ve ne yapmak niyetinde olduğunu birilerine söyleyip söylemediğini öğrenmeye çalışacak.”

“Senin senaryon,” diye araya girdi Sorenson. “Senin senaryon, eğer tahminlerin doğru çıktıysa.”

“Eğer haklıysam... tahminlerimin doğru çıkması gerekiyordu.

Ama bu senaryo bizim imkânlarımızla yürütülmeliydi, Villier’le değil.”

“Ve sen haklı çıktın. Tebrikler.”

“Yardım aldım Wes, eski elçinin karısından.”

“Ama onu sen buldun, başkası değil.”

“E, kaybolan da başkasının kardeşi değil herhalde.”

“Anlıyorum, öyleyse sorun ne?”

“Villier’in kararlılığı. Onu bu konunun dışında tutmaya çalıştım ama başaramadım, başaramam da, kimsenin onü ikna edebileceğini de sanmıyorum.”

“Niye konunun dışında tutacaksın? Belki bir şeyler öğrenir. Neden karışalım ki?”

“Çünkü Jodelle’in intihar etmesine yol açan her kimse, onun işini bitirmiş olmalı. Bir şekilde onu bütün oyunu kaybettiğine ikna etmişler, yaşlı adam da tükenmiş o zaman. Ondan geriye bir şey kalmamış.”

“Olay psikolojik açıdan ele alındığında haklısın. Saplantısının onu er veya geç yok edeceği belliydi. Ee, ne var bunda?”

“Bu kişiler artık kimlerse, kesinlikle bu intiharın arkasını getireceklerdir. Bressard’a da dediğim gibi, bu olayın peşini bırakmayı göze alamazlar. Eğer birisi, Jodelle hakkında sorular sormaya başlarsa — ve onlar Jodelle’in düşmanları olduğunu düşündüğüm kişi-lerse, bu soru soran kişinin fazla bir geleceği olmayacak demektir.”

“Bunu Villier’e söyledin mi?”

“Bu kadar ayrıntıya girmedim, ama yapmayı düşündüğü şeyin çok tehlikeli olduğunu açık seçik belirttim, özetle, bana cehennemin dibine git dedi. Ben Harry’ye ne kadar borçluysam kendisi de Jodelle’e o kadar borçluymuş. Yarın öğle vakti evine gideceğim herhalde. Hazn olacağını söyledi.”

“Her şeyi ona açık açık anlat,” diye emir verdi Sorenson. “Eğer ısrar ederse, üsteleme.”

“Bizim işimizi yapmakta ısrar ederse, ömrü epeyce kısalacaktır, bunu ister miyiz?”

“Zor kararlara zor denmesinin nedeni kolay olmamalarıdır. Sen Harryyi bulmak istiyorsun, ben de Almanya’da büyüyen kokuşmuş kanseri ortaya çıkarmak istiyorum.”

“Ben ikisini de bulmayı tercih ederim,” dedi Latham. .

“Tabii ki Ben de isterim. Öyleyse senin aktör rolünü icra etmek istiyorsa, bırak icra etsin.”

“Onun koruma altına alınmasını istiyorum.”

“Evet, bunu yap, ölü bir aktör bize neler öğrendiğini söyleyemez.

Fransız Gizli Servisi'yle işbirliği yap, bu işlerde çok iyidirler.

MAHŞER NÖBETİ

43

Bir saate kadar ben de Claude Moreau'yu arayacağım. Büro'nun başıdır ve o saate kadar işinin başmda olur. istanbul'da birlikte çalışmıştık;

Fransız istihbaratının sahip olduğu en iyi bölge ajanıydı, dünya çapında bir ajandı; sana ihtiyacın olan şeyleri sağlayacaktır."

"Villier'e bundan söz etmem gerekir mi?"

"Ben de şu eski kulağı kesiklerdenim Latham; bu belki ip bir şeydir belki de kötü, ama bir eski kulağı kesik olarak yapacağın işlerde tümüyle kendi kararlarına göre hareket et derim ben. Villier'in de yanında bir vericisi olmalı; tabii bu da ayrıca bir risk, ve ona her şeyi tek tek açıklamalısın. Doğru bir karara varmasını sağla."

"Aynı şeyleri düşündüğümüze çok memnun oldum. Teşekkür ederim."

"Ben soğuk savaş yıllarının adamıyım belki Drew, ama ben de bir zamanlar senin şimdi olduğun yerdeydim. Kendini iğrenç bir satranç oyununun içindeymiş gibi hissedersin, özellikle de piyonlar öldürüiüyorken. Onların hayaletleri asla peşini bırakmaz, sözümü ciddiye al. Kâbuslar için iyi malzemedirler onlar."

"Teşkilat içinde senin hakkında yayılan söylentilerin hepsi doğru, değil mi? Bizim seni ilk adınla çağırmamızı tercih etmen de."

"Yaptığımı söyledikleri şeylerin çoğu abartıdan ibaret," dedi Konsolosluk Operasyonları müdürü, "ama ben oralardayken patronuma Bili veya George veya Stanford veya düpedüz Casey diye-bilseydim sanırım çok çok daha içten olabilirdim. Benim sizden istediğim de bu, 'Müdür Bey' sözü mesafe koymaktan başka bir işe yaramıyor."

"Çok haklısın."

"Biliyorum. Haydi, yapman gerekeni yap."

Latham elçilikten çıkıp kendisini bekleyen zırhlı resmi arabaya binmek üzere Gabriel Caddesi'nde yürüdü. Araba kendisini Bac sokağındaki dairesine götürecekti. Araba bir Citroen Sedan'dı, arka koltukları çok alçak olanlardan, bu nedenle denizci şoförün yanına, öne oturmayı

tercih etti. “Adresi biliyor musun?” diye sordu.

“A, evet efendim. Elbette, biliyorum tabii.”

Yorgunluktan hah kalmamış Drew şöyle bir adama baktı; aksanı

yanılmaya mahal bırakmayacak şekilde Amerikalıydı, ama kelime-

krin yan yana konulusu bir tuhaftı. Yoksa çok yorgundu da, işitme duyusu ona oyun mu oynuyordu? Gözlerini kapadı, ne kadar zaman böyle kaldı, bilmiyordu. Bu tam bir boşluk anıydı, şükürler olsum içini hoş bir boşluk duygusu kapladı. Dakikalarca tüm endişeleri askıya alındı. Böylesi bir ertelemeye ihtiyacı vardı, memnuni-yede karşıladı bunu. Sonra birden hareketin farkına vardı, vücudu koltuğunda sarsılıyordu. Gözlerini açtı; şoför sanki Le Mans araba yanşlanndaymışçasma süratle bir köprünün üzerinden geçiyordu. Latham, “Hop aslanım, benim hiç acelem yok. Gazı azalt biraz,” dedi.

“ Tut mir - bağışlayın efendim.”

“Nie?” Köprünün üstünden hızla geçtiler ve denizci karanlık, yabancı bir sokağa saptı. O zaman her şey netleşti; Bac sokağı yakınlarında bir yerde değildiler. Drew bağırdı, “Ne haldar karıştırıyorsun sen?”

“Burası kestirme efendim.”

“Kes be! Durdur şu lanet arabayı!”

“Neinr diye haykırdı denizci üniformalı adam. “Ben nereye gö-türürsem oraya gideceksin kahrolası!” Şoför asker ceketinin altından bir otomatik silah çekip Latham’m göğsüne doğrulttu. “Bana emir verecek durumda değilsin.”

“Tanrım, sen onlardan birisin. Seni gidi piç, sen onlardan biri-sın.

“Başkalarıyla da karşılaşacaksın, sonra da dünya değiştireceksin!”

“Hepsi doğru, değil mi? Paris’in her tarafına yayıldınız...” “ingiltere’ye de, Birleşik Devieder’e de, Avrupa’ya da... yaşasın zafer!”

“Şimdi zaferi gösteririm sana,” dedi Drew sakin bir sesle. Dışardan arabanın içine savrulan gölgelerden yararlanıp elini silahın altına indirdi, sol ayağı Citroen’in tabanında santim santim

hareket etti “Peki ya büyük bir süprize ne dersin, şu Blitzkrieg usulü?” Bu sözlerle Latham sol ayağını fren pedalına dayadı, aynı anda sol eliyle kendisini sözde esir almış kişinin sağ dirseğine vurdu. Silah Neo-nazinin elinden fırladı; Drew silahı kavrayıp şoförün sağ diz kapağına ateş etti, araba bir binanın köşesine çarptı.

Latham soluk soluğa, kapıyı açıp adamı ceketinden kavrayarak

“Sen kaybettirir dedi. Dışarı çıkarak adamı çektiği gibi kaldırımın

üzerine savurdu. Paris’in sanayileşmiş bölgelerinden birindeydiler, geceleri içinde kimse bulunmayan iki üç katlı fabrikalar vardı. Sokak lambalarının soluk ışıklarının gerisinde tek parlak ışık Cit-roen’in farlarından geliyordu. Bu da yeterliydi.

“öt bakalım, lanet olası,” dedi sahte denizciye. Adam inleyip yaralı bacağını ovuşturarak kaldırımın üstünde iki büklüm kıvrılmış yatıyordu. “Yoksa bir sonraki kurşun dizini ovuşturan o iki elini delecek. Parçalanmış bir el asla tam anlamıyla iyileşmez. Hayatım böyle yaşamak çok azap verici olacak.”

“Nein, nein! Ateş etme!”

“Neden etmeyeyim? Beni öldürecektin, öyle dedin bana. ‘Dünya değiştirecektim’ ya hani, çok iyi hatırlıyorum. Fakat ben senden daha naziğim. Seni öldürmeyeceğim, sadece hayatının kalanını bir et yığını olarak geçirmeni sağlayacağım. Ellerinden sonra parçalanma sırası ayaklarına gelecek... Kimsin sen, bu üniformayı, bu arabayı nasıl aldın? Söyle!”

“Bizim üniformalarımız var... amerikanische, französische, eng-lische.”

“Şu araba, şu elçilik arabası. Yerine geçtiğin adam nerde?”

“Ona gelmemesi söylendi...”

“Kim söyledi?”

“Bilmiyorum! Araba ön tarafa getirildi. Schlüssel - anahtar, yani - içindeydi Seni götürmem emredildi.”

“Emri sana kim verdi?”

“Üstlerim.-“

“Beni yanlarına götüreceğin adamlar mı?”

7ö.”

“Onlar kim? Bana birkaç isim vereceksin, hemen şimdi.”

“İsim misim bilmiyorum! Bizlere kodlarla ulaşılır, numaralar ve harflerle.”

“Senin adın ne?” Drew sahtekârın yanına çömeldi, silahının

kabzasını adamın kanayan dizinin etrafında duran eline vurdu,

“Erich Hauer, yemin ederim!”

“Ya kod ismin, Erich. Yoksa ellerini ve ayaklarını unut.”

aC-Zwölf- on iki.”

“Korkudan sıçan gibi büzüşmediğin zamanlarda İngilizceyi daha iyi konuşuyorsun Erich, oğlum... Beni nereye götürüyordun?”

“Buradan beş-altı cadde ileriye. Tam yeri Scheinwerfer ile anlayacaktım

...”

“Neyle neyle?”

“Araba farlarının vereceği sinyal ile. Soldaki dar bir sokaktan.”

“Şimdi olduğun yerde kal bakayım küçük Adolf,” dedi Latham silahı Alman’ın üzerinde, ayağa kalkıp arabanın kapısına doğru yan yan yürüyerek. Zar zor geri geri gidip arabamn ön koltuğuna oturdu. Sol eliyle kontrol panelinin altında elçilikle doğrudan bağlantıdaki araba telefonunu aradı. Verici mekanizması motor bölmesinde olduğundan hâlâ çalışıyor olabilirdi. Çalışıyordu da. Drew çabucak göz atarak, arka arkaya hızla dört defa sıfıra bastı. Acil durum sinyaliydi bu.

“Amerikan Elçiliği,” diye Durbane’üı sesi geldi kulaklıktan.

“Statün Sıfır Dört. Kayda geçiyor, başla!”

“Bobby, ben Latham...”

“Bunu biliyorum, seni tarayıcımda görüyorum. Neden Acil Durum sinyali verdin?”

“Tongaya bastırıldık. Az daha öbür dünyayı boyluyordum, şu bizim Nazi kâbusumuzun marifetiyle. Denizci şoför sahte çıkt; ulaştırma ekibinden biri beni sattı. Bütün birimi baştan aşağı kontrol et!”

“Tanrım, sen iyi misin?”

“Sadece sarsıntı geçiren bir çocuk var; bir kaza oldu ve dazlak kafa pek iyi atlatamadı.”

“Eh, sizi tarayıcımda okuyorum. Bir devriye çıkaracağım.”

“Tam nerede olduğumuzu biliyor musun?”

Tabii.”

“iki devriye çıkar Bobby, birisi saldırıya karşı silahlı olsun.”

“Sen delirdin mi? Burası Paris; Fransa’dayız unuttun mu?”

“Ben üstleniyorum. Bu, Konsolosluk Operasyonlarının bir emridir.. . Beş altı blok güneyde, solda, bir yan sokağa park etmiş bir araba olacak, farları açık. O arabayı ve içindekileri ele geçirmeliyiz!”

“Kim onlar?”

“Başka özelliklerinin yanı sıra beni öldürecek kişiler... Fazla vaktimiz yok Bobby. Acele et!” Latham telefonu hızla kancasına soktu ve arabadan sendeleyerek çıkıp Erich Hauer’in yanına gitti.

Adam onu Paris’teki daha yüzlercesine ulaştırabilirdi, farkında olsa

da olmasa da. Kimyasal maddeler zihninin kapılarını açardı; bu hayati bir meseleydi Drew adamın bacaklarından tuttu, adam acıyla çığlık attı.

“Lütfen.. T

“Kes sesini domuz herif. Sen benimsin, anladın mı bunu? Konuşmaya hemen başla, bu senin için daha iyi olur.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum. Sadece benim adım C-Zwölf, daha

başka ne diyebilirim?*

“Bu yetmez! Siz piçlerin izini süren bir ağabeyim var; sizlerin artık bittiğini söylemişti, ben de ona inandım. Sen de bana fazlasını, çok daha fazlasını vereceksin seninle işim bitmeden önce. Sözümü dikkate al Erich oğlum, benimle uğraşmak gerçekten de hoşuna gitmeyecek.”

Siyah bir sedan, lastikleri gıcırdayarak aniden köşeyi döndü. Birden yavaşladı ve pencerelerinden etrafa yaylım ateşi açıldı. Latham, Naziyi konsolosluğa ait zırhlı arabanın arkasına çekmeye çalıştı; başaramadı ve kendini kurtardı. Sedan hızla basıp giderken Latham tutuklusuna baktı. Erich Hauer’in vücudu delik deşik olmuş, yüzü kan içinde kalmış, ölmüştü. En azından birkaç soruya cevap getirebilecek olan bir adam gitmişti. Ondan başka birilerini daha ele geçirebilecek miydi, ele geçirmesi kimbilir ne kadar sürerdi?

3

Gece bitmişti, yorgunluktan tükenmiş olan Latham, küçük pirinç asansörle Bac sokağı beşinci kattaki dairesine çıkarken günün ilk ışıkları göğü kızıllaşurmaktaydı. Normalde merdivenleri kullanırdı, bunun öyle ya da böyle fiziksel açıdan iyi olduğunu düşünürdü, ama şimdi çok yorgundu; gözlerini güç bela açık tutabiliyordu, ikiyi biraz geçe ile beş otuz arasında diplomatik işlemlerle uğraşmış ve burada ser verip sur vermeyen Fransız Gizli Servisi ikinci Şubesi’nin şefi Claude Moreau ile tanışma fırsatı bulmuştu. Washington’dan Sorenson’u tekrar aramış, ondan Fransız istihbarat subayına hemen ulaşmasını ve onu derhal Amerikan Elçiliği’ne gitmeye ikna etmesini rica etmişti. Moreau orta yaşlı, orta boylu, saçları dökülmeye başlamış bir adamdı, vücudu istisnasız her gün ağırlık çalışan birinin vücudu gibi adaleliydi, elbisesi üzerine dar geliyordu, işler çığımdan çıkacağı sırada devreye girip, her şeyin tatlıya bağlanmasını sağlayan, Fransızlara özgü bir mizah anlayışına sahipti, işlerin çığandan çıkmasına neden olabilecek ilk hareket, olan biten karşısında dehşete kapılan Fransa Dışişleri Müsteşarı Henri Bressard’dan gelmişti.

“Ne haltlar dönüyor burada?” diye kükredi Bressard, Büyükel-çi’nin odasına doğru yürürken, Moreau’nun orada olması onu önce şaşırtmıştı, ama kendini hemen toparlayıp Fransızca, “Alla,

Claude. Seni burada görmek beni pek de şaşırtmadı,” dedi Moreau’ya.

“İngilizce konuş, Henri... Mösyö Latham bizi anlar ama büyükelçi hâlâ Berlitz’de dil öğreniyor.”

“Ah şu Amerikalıların diplomatik uyum inceliği!”

“Bazı sözcükleri anlıyorum Bressard,” dedi Büyükelçi Daniel Courtland masasının arkasından. Üzerinde bornoz, ayaklarında terlik vardı. “Dilinizi öğrenmeye çalışıyorum. Dürüstçe söylemek gerekirse Stockholm’deki görevi istemiştim. Çok iyi isveççe konuşurum, ama âmirlerim başka türlü düşünmüşler. E, artık birbirimize katlanacağız çaresiz.”

MAHŞER NÖBETİ

49

“özür dilerim Sayın Büyükelçi. Zor bir geceydi... Seni aradım Drew ve karşıma telesekreter çıkınca hâlâ burada olduğun kanaatine vardım.”

“Bir saat önce evde olmalıydım. Beni bırak da sen neden buradasın, onu söyle. Beni neden görmen gerekiyordu?”

“Her şey Emniyetin raporunda kayıtlı. Polisin hepsini getirmesinde ısrar ettim...”

“Ne oldu?” diye sözü kesti Moreau, bir kaşını havaya kaldırarak. “Eski karın sorun çıkartmıyordur umarım? Ama dostça ayrıldınız, neden çıkartsın ki.”

“Karşıma karım çıksa daha mı iyi olurdu bilmiyorum. Lucille en azmdan aptal değildir. Bu insanlar öyleydi.”

“Hangi insanlar?”

“Drew’yu buraya bıraktıktan sonra Montaigne’deki daireme gittim. Bildiğiniz gibi makamımın bir iki ayrıcalığından birisi de binanın önündeki diplomatik park yeridir. Bir baktım yanındaki yerler boş olmasına rağmen birileri benim yerime park etmiş; olacak iş değil. Sonra ön tarafta oturan iki adam gördüm, şoför mahallinde oturan kişi araba telefonuyla konuşuyordu, sabahın ikisinde adam telefon görüşmesi yapıyor düşünebiliyor musunuz? ön cammda resmi araç ya da Dışişleri Bakanlığı amblemi olmadığı için beş yüz franklık ceza yiyecek olması da cabasıydı.”

“Her zamanki gibi,” dedi Moreau, başını anlayışla sallayarak, “diplomat kimliğinin gereği olarak bir olayı ayrıntısıyla ve şüphe uyandıran tarafıyla tek tek anlatma titizliğini anlayışla karşılıyorum Henri, ama ne olur kişisel haklarına karşı yapılmış olan saldırılan bir kenara bırak da sadede gel lütfen, söyle ne oldu?”

“Piçler bana ateş etmeye başladı!”

“Ne?” Latham sandalyesinden fırladı.

“Beni duydun! Aracım böyle saldırılara karşı doğal olarak korunmuştu,

o yüzden Çabucak toparlandım sonra onlara bindirdim,

arabalarını kaldırıma çiviledim.” **

“Ya sonra?” diye bağırdı Büyükelçi Courtland ayağa kalkarak.

“İki adam diğer taraftan çıkıp koşarak kaçtılar. Kalbim küt küt atıyordu, araç telefonumdan polisi aradım, Emniyet’i alarma geçirmelerini istedim.”

“inanılmaz bir adamsın,” dedi hayretler içindeki Drew yumu-

şak bir sesle. “Onlar sana ateş ederlerken sen arabayı üzerlerine mi

sürüyordun?*

“Arabanın camlan bile kurşun geçirmezdi.”

“Ama, bazıları geçebilir, çelik yelekten geçenler gibi.”

“Gerçekten mi?” Bressard’ın yüzü sarardı.

“Yerden göğe kadar hakkın var Henri,” dedi Moreau bir kere daha başını sallayarak, “eski karın onların pabucunu dama atar. Şimdi, hepimiz biraz sakinleşip cesur kahramanımızın bizim için elde ettiklerine bir göz atalım mı? Arabanın plakası ve hemen Inter-pol’e göndereceğimiz birçok parmak izi var elimizde. Seni kutlarım Henri Bressard.”

“Zırhlı arabaları delebilen mermiler de var demek?...”

Jodelle’in intihanyla hemen ardından Villier’lerin evlerinde yapılan toplantının bağlantısı çok açık seçik hale gelmişti. Latham’a yapılan saldırıyla da ikiye katlanınca bu durum çeşjtli kararlar gerektirdi:

Hem Bressard hem de threw yirmi dört saat hiç aralıksız

İkinci Şube personeli tarafından korunacaktı - Fransız gizliliğe gerek görülmeden korunacaktı.

Latham ise aleni olmayan bir korunma istiyordu, ikinci Şubeye bağlı bir sivil ekip otosu Latham'ın evinin karşısındaki caddede sabaha kadar, Latham kapının önünde görünene kadar nöbet tutacaktı. Jean-Pierre Viller ise, (ki o da ayrıca korunacaktı) birilerini aramak için Paris'in metruk kesimlerinde gizli gizli dolaşamayacaktı.

"Ben bunu kendisine bizzat açıklarım," dedi İkinci Şube'nin şefi Claude Moreau. "Villier Fransa'nın medarı iftiharıdır!.. Ayrıca eğer ona herhangi bir şey olmasına izin verecek olursam, karım da ya beni öldürür ya da yatağımızda olay çıkarır."

Büyükelçiliğin ulaştırma ekibi hakkında kuşkular kolayca gide-riliverdi. Hareket memuru kimsenin tanımadığı yedek bir elemandı, gece vardiyasına referanslarından dolayı kabul edilmişti. Latham'ın arabasının Gabriel caddesine girmesinden birkaç dakika sonra ortadan kaybolmuştu. Paris'te Fransızca konuşan bu Amerikalı da Nazi hareketi içinde yer alıyordu.

Şafak vaktine kadar operasyona kimi dahil edip kimi etmeyecekleri

öncelikli sorun olarak ele alındı ve bitip tükenmek bilmeyen

durum analizleri yapıldı, ayrıca Moreau ile Washington'dan

Wesley Sorenson arasında, şifreli hatta gerçekleştirilmiş olan ko-

nuşmalar hakkında uzun boylu tartışıldı. Sızma istihbaratının iki uzmanı sızma operasyonlarının sonuçlarıyla ilgili senaryolar oluştururlarken kara bir tablo çizen iki ressam gibi konuşuyorlardı. Drew duyduğu şeylere hiç itiraz etmeden katılıyordu. Ağabeyi Harry kadar tecrübeli ve bilgili biri değildi, ama iş çabuk karar vermeye ve bedensel özelliklere geldiğinde kesinlikle ondan daha üstündü. Moreau ve Sorenson ise tuzak kurma ve sızma konularında ustaydılar. Casusların kapalı kapılar ardında katledilişlerine tanık olan Soğuk Savaş'ın o kanla yoğrulmuş ortamından sağ salim kurtulabilmişlerdi. Drew emirleri altında çalışırken bile onlardan çok şey öğrenebilirdi.

Latham uykulu uykulu asansörden çıktı, holü geçip dairesine ulaştı. Anahtarını sokmaya çalışırken, gözleri birden kilidin olduğu yere kaydı. Kilit yerinde yoktu! Yusyuvarlak bir delik vardı yerinde. Kilidin tamamı lazerle veya maharetli bir kıl testeresiyle yerinden çıkarılmıştı. Kapıya dokundu; kapı açıldı, içersi savaş alam gibiydi. Drew silahını omuz kılıfından çekti ve dikkatlice içeri süzüldü. Dairesi talan edilmişti; koltuklar bıçaklanmış, yastıklar deşilip yırtılmış, içindeki dolgu malzemesi her yana saçılmıştı; çekmeceler çıkarılıp içindekiler yerlere silkelenmişti. İki yatak odasında, küçük odalarda, mutfakta, banyoda, ve özellikle, halıları bile lime lime edilmiş çalışma odasmda da durum aynıydı. Kocaman masası paramparça edilmişti. İçeri girenler masada gizli evrakların saklı olabileceğini düşündükleri gizli bir bölme aramışlardı. Her şey harap olmuştu; her şey darmadağındı. Yorgunluktan bitap düşmüş olan Latham

hiçbir'şey düşünmek istemedi; dinlenmeye ihtiyacı vardı; uykuya ihtiyacı vardı. Eşyalarından arta kalanları ve bu yapılanın ne kadar gereksiz olduğunu düşündü kısaca; gizli evraklar elçiliğin ikinci katında bulunan bürosunun kasasında duruyordu. İhtiyar Jodelle'in düşmanlarının - ki şimdi kendisinin düşmanlarıydılar - bunu bilmeleri gerekirdi.

Dolaplardan birini araştırdı ve evine girenlerin ne olduğunu anladıkları

anda alıp götürmekte veya kırmakta hiç tereddüt etmeyecekleri

o şeyi sapasağlam bulunca çok sevindi. Yetmiş santimetre

uzunluğunda çelik çubuğun iki ucunda her biri birer alarm mekanizması

taşıyan büyük lastik kapakları olan bir güvenlik teçhizatıydı

bu. Yolculuk ederken otel odalarında kaldığı zamanlarda mutlaka

bir ucunu kapıya bir ucunu da yere dayar, kapakları çevirerek alarm sistemini harekete geçirirdi. Eğer arkasına dayadığı kapı dışarıdan açılacak olursa içeri girmeye çalışanı şok edip kaçırtacak bir dizi kulak tırmalayan düdük sesi çıkarıyordu bu alet Drew bunu dairesinin kilitsiz kapışma taşıdı, alarmları etkin duruma geçirdi yere yaslayıp bir ucunu kapıya dayadı. Tahrip edilmiş yatak odasına yürüdü, deşilen yatağın üzerine bir örtü attı, ayakkabılarım çıkarıp uzandı.

Kısa sürede uykuya daldı, ama bir iki dakika geçmiş geçmemişti ki telefon çaldı. Latham kafasının içi karma karışık olmuş bir halde yatağın dengesiz yüzeyinde güçlükle süründü, başucundaki telefonu kaptı. "Efendim?... Alo?"

"Ben Courtland, Drew. Bu saatte aradığım için özür dilerim ama gerekliydi."

"Ne oldu?"

"Alman Büyükelçisi..."

"Bu geceki toplantımızdan haberi var mı?"

"Yok. Sorenson onu VVashington'dan aramış ve anlaşılıyor ki ortalığı epey karıştırmış. Hemen ardından da Claude Moreau ara-mış.

"Bunlar iyi haberler. Peki kötü haberler ne?"

“Büyükelçi Heinrich Kreitz sabah saat dokuzda burada olacak. Sorenson ve Moreau senin de gelmem istiyorlar. Yalnızca raporları doğrulaman için değil, sana karşı girişilen saldırıyı protesto etmek için de.”

“Bu iki yaşlı kurt bir kıskaç hücumu planlıyorlar, değil mi?”

“Neden söz ettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Bu, ikinci Dünya Savaşı’nda Almanlar’ın sıkça kullandıkları

bir stratejiydi, tki taraftan da bastır, düşmanı öyle bir sıkıştır ki, kuzey,

güney, doğu, batı, açık bulduğu yöne doğru kaçmak zorunda

kalsın. Yanlış yönü seçerse işi bitecektir, başka şansı da yoktur, zira

dört bir yanı kuşatılmıştır.*

“Benim askerlikle ilgim yok Drew, ama gerçekten de Kreitz’ın düşman olduğuna inanmıyorum.”

“Hayır, değil. Aslında o, tarihi vicdana sahip bir insan. Ama o bile burada Paris’te iplerin kimin elinde olduğunu bilmiyor. Suyu öyle bir bulandıracak ki şimdi... Eh Sorenson’la Moreau’nun da ondan yapmasını istedikleri bu zaten.”

MAHŞER NÖBETI

53

“Bazen sizlerin başka bir dil konuştuğunu düşünmeden edemiyorum.

“

“A, evet Sayın Büyükelçi, bazen konuşuruz. Buna alengirli konuşma da diyebilirsiniz; ya da dilerseniz bize özgü bir lingua franca.”

“Çok garip konuşuyorsun.”

“ölü gibi yorgunum.”

“Kaldığın yerden elçiliğe gelmen ne kadar zaman alır?”

“önce, arabamı koyduğum garaja gitmem gerek...”

“Artık İkinci Şube’nin aracını kullanacaksın,” diye sözünü kesti Courtland.

“özür dilerim, unutmuşum... Trafiğin sıkışık olacağı düşünülürse on beş dakika falan alır herhalde.”

“Saat altıyı on geçiyor. Sekreterime söyleyelim seni saat sekiz otuzda uyandırır, saat dokuzda da görüşürüz. Şimdi biraz dinlen.”

“Belki size neler olduğunu söylemem gerek...” Ama çok geçti, büyükelçi telefonu kapatmıştı. Böylesi daha iyi oldu diye düşündü Latham. Courtland ayrıntıları isteyecek, konuşma uzayacaktı. Drew yatağının üzerinde süründü, sonunda telefonu yerine koyabildi. Bu geceden tek kân dairesi yeniden döşenip tamir edilene kadar güzel bir otelde bir hafta kalacak olmasıydı; üstelik otel masraftan bizzat Washington tarafından karşılanacaktı.

Beyaz planör, Kardeşlik vadisinde akşamüstü rüzgârlarını yalayarak

aşağı doğru süzüldü. Yere konar konmaz yeşil bir siperliğin altına

çekildi, ön ve arka kokpiti örten pleksiglas kapak açıldı; ön taraftan

beyaz tulumlar giymiş pilot, arka taraftan da pilottan bir hayli yaşlı

olan yolcu indi

“Gel,” dedi planörün pilotu, yanına bir taşıma sepeti takılmış motosiklete başıyla işaret ederek. “Hastaneye.”

“Evet, tabii,” diye Almanca karşılık verdi sivil, arkaya dönüp hava taşıtından siyah renkli deri çantasını kaldırırken. “Herhalde Doktor Kroeger buradadır,” diye ekledi, sepete binerken. Pilot o sırada motosiklete binmiş, motoru çalıştırmakla uğraşıyordu.

“Bilgim dahilinde değil efendim. Ben sizi sadece kliniğe götürmekle görevliyim. İsim bilmem.”

“O zaman söylediğimi unut”

“Ben hiçbir şey duymadım efendim.” Motosiklet, siperlenmiş

koridorlardan birisine daldı ve pek çok yere saparak vadinin içinden,

düzlüğün kuzeydeki ucuna doğru süratle gitti. Burada, yine

bir siperlikle üstü örtülmüş, diğerleri gibi, ama bir iki özelliğiyle diğerlerinden

farklı olduğu hemen anlaşılan tek katlı bir yapı vardı. Diğer yapılar tahtadan yapılmış oldukları halde bu yapı daha tok, daha sağlamdı (taş bloklar çimentoyla sıvanmıştı) güney tarafında sürekli hafif bir uğultu çıkaran, güçlü, devasa bir jeneratör kompleksi vardı, "içeri girme iznim yok Doktor," dedi pilot, motosikleti gri, çelik kapının önünde durdurduktan sonra.

"Bunu biliyorum delikanh ve bundan sonra nasıl hareket etmem

gerektiği bana söylendi. Aklıma gelmişken söyleyeyim, sabahleyin

buradan ayrılıyorum, günün ilk ışıklarıyla beraber. Biliyorsun

herhalde^

"Evet biliyorum efendim. Şafak vakti rüzgâr, uçuşa en elverişli şekilde eser."

"Esmek zorunda, başka çaresi yok." Doktor motorun sepetinden indi; pilot süratle uzaklaşıp giderken yolcusu da kapıya yürüdü, yukarıdaki kamera objektifine baktı, çerçevenin sağındaki siyah, yuvarlak düğmeye bastı. "Doktor Hans Traupman, General von Schnabe'nin emirleriyle."

Otuz saniye sonra, beyaz hastane elbisesi giymiş kırk yaşlarında bir adam kapıyı açtı: "Herr Doktor Traupman, sizi tekrar görmek ne güzel," dedi coşkuyla. "Nürnberg'deki konferanslardan bu yana yıllar geçti. Hoşgeldiniz!"

"Danke, ama buraya ulaşmanın daha zahmetsiz bir yolu olsaydı keşke."

"Dağ yolunu hiç tercih etmezdiniz, bundan eminim. Millerce yürünür, sonra kar her birkaç yüz metrede, şiddetlendikçe şiddetlenir. Gizliliğin bir bedeli var... Gelin, biraz şnaps içip sohbet edelim, dinlenmiş olursunuz böylece. Sonra bugüne kadar kaydettiğimiz gelişmelere tanık olacaksınız. Şimdiden söyleyeyim, karşılaşacaklarınız tek kelimeyle muhteşem."

"içkiyi boşverin, sohbete gelince onu dolaşırken de yapabiliriz," diye karşılık verdi misafir hekim. "Von Schnabe ile uzun bir toplantım var - çok hoş bir durum değil - ve öğrenebileceğim kadar çok şeyi, çok çabuk öğrenmek istiyorum. Değerlendirmeler isteyip benim dediklerimi dikkate alacak."

"Ben neden bu toplantıdan uzak tutuluyorum?" diye sordu daha genç olan doktor, kliniğin

antresinde otururlarken.

“Senin fazla hevesli olduğunu düşünüyor Gerhardt. Senin bu hevesli halinden çok memnun, ama gelgeldim hevesliliğin ona güven telkin etmiyor.”

“Tanrım, tüm işlemi benden daha iyi kim bilebilir? Onu ben geliştirdim. Her bakımdan Traupman, bu benim uzmanlık alanım, senin değil.”

“Bunu ben de sen de gayet iyi biliyoruz, ama tıptan anlamayan generalimiz bunu bilemiyor işte. Ben beyin cerrahıyım ve klinik ameliyatlarda belli bir ünüm var, kendisi de bu üne önem veriyor, uzmanlığa değil. Haksız mıyım sen söyle. Şimdi özetle; sen bir insanın düşünce sürecinin teoride ilaçların veya hipnozun yardımı olmadan değiştirilmesinin mümkün olduğunu söylüyorsun, değil mi? Bu teori ilk başta insana parapsikolojik bir bilimkurgu ürünü gibi geliyor, ama kısa bir süre öncesine kadar kalp ve karaciğer transplantasyonları da öyle gelmiyor muydu?”

“Demin kendi ağzmla söyledin bunu,” diye güldü Gerhardt Kroeger, gözleri parlayarak. “Transplantasyon’dan tranıı çıkarıp yerine ive m’yikoy.”

“Implantasyon mu?”

“împlantasyon işlemiyle hastalarının kafataslarına çelik plakalar taktığın oluyordur herhalde?”

“Evet oluyor. Koruma amacıyla.”

“Benim yaptığım da böyle bir şey işte... Lobotomi ameliyatı yaprmşsındır, herhalde?”

“Yaptım, tabii Hastanın vücudunun elektrik basıncını azaltmak için yaptım, evet.”

“Bir başka sihirli kelime daha söyledin Hans. ‘Elektrik’; insan vücudundaki şu elektriksel gerilim; beyindeki elektriksel gerilimden bahsediyorum. Senin röntgen filmlerinde belli belirsiz bir nokta şeklinde görülen şu plakalarına kıyasla çok küçük bir parça yerleştirerek bu gerilimlerle oynayabiliyor, onlara müdahale edebiliyorum.”

“Ne parçası bu Allah aşkına?”

“Bir beynin elektrik gerilimleriyle tamamen uyumlu bir bilgisayar cipi.”

“Bir ne...?”

“Yıllar sonra psikolojik aşılamalar geçmişte kalacak. Beyin yıkama tarih olacak!”

“Hadi canım sen de.”

“Geçen yirmi dokuz ay içinde otuz iki hasta üzerinde deney yaptım - ameliyadar yaptım. Beş veya daha fazlası gelişimin çeşitli aşamalarmdaydı.”

“Biraz biraz anhyorum,” diye sözünü kesti Traupman. “Hapishane veya başka yerlerden sağlanan hastalarla.”

“Titizlikle seçilmiş kişiler bunlar Hans, hepsi de erkek, zekâ ve eğitim düzeyleri ortalamanın üstünde. Hapishanelerde zimmete para geçirme, kişisel kazanç için kurum içi bilgileri satma veya resmi devlet belgelerinde tahrifat yapma suçlarından yatan kişiler bunlar. Hepsi de uzmanlık ve beceri gerektiren suçlardan hükümlüydüler. Aralarında şiddet olaylarına katılmış kimse yok. Şiddete dönük bir zihin de az zeki olanlar gibi çok kolaylıkla programlanabilir. İşlemin, bu düzeyin üstünde olan kişilerde de başarılı olacağını kanıtlamam gerekiyordu.”

“Kanıtladın mıf* 1

“Sanırım kâfi derecede.”

“Sesinin tonundan pek de başarılı olmadığını sezer gibi oldum

Gerhardt”

“Sezer gibi oldun, çünkü işler pek öyle umduğum gibi iyi gitmedi împlantasyon dokuz gün, bilemedin on iki gün işliypr.”

“Sonra ne oluyor?”

“Beyin onu reddediyor. Hastada hızla bir beyin kanaması gelişiyor ve hasta ölüyor.”

“Beyni patlıyor yani”

“Evet. Hastalarımın yirmi altı tanesi bu şekilde öldü; bununla birlikte son yedi tanesi dokuz günden on iki güne kadar aşama aşama dayandılar. Daha ileri mikrocerrahi tekniklerle sonunda bu zaman faktörünün üstesinden geleceğime inanıyorum. Sonunda - ki bu yıllar sürebilir - bu yöntem yerli yerine oturacaktır. Sonra bir bakmışsın dünyanın her yerinde politikacılar, generaller, devlet adamları bir iki günlüğüne ortadan kaybolmuşlar ve müridimiz olarak tekrar makamlarına geri dönmüşler.”

“Ama şu anki koşullarda, şu Amerikalı ajan Latham’ın gönderilmeye hazır olduğuna inanıyorsunuz, öyle değil mi?”

“Hiç sorun yok. Kendiniz göreceksiniz. Şimdi dördüncü gününde, geriye en az beş, en çok sekiz günü kalıyor. Paris, Londra ve Washington’daki personelimizin bildirdiğine göre kırk ila yetmiş iki saattir aranıyormuş, şu anda ölme riski en düşük seviyede. O ölene kadar düşmanlarımızın Kardeşlik hakkında ne bildiğini Öğreneceğiz, Latham’ın onları yanlış yönlere sürüklemesi de cabası olacak.”

“Geri dönelim şimdi istersen,” dedi Traupman, beyaz plastik sandalyede kıpırdanarak. “Bu sizin implantasyon tam olarak ne yapıyor?”

“Bilgisayar ciplerinden anlar mısın Hans?”

“Çok az. Nasıl anesteziyi yardımcılarıma bırakıyorsam bu işi de teknisyenlerime bırakırım. İlgilenmem gereken yeterince konu var. Ama inanıyorum ki bilmediklerimi bana sen anlatırsın.”

“En yeni mikroçiplerin uzunluğu üç santim bile değil ve genişliği on milimden daha az, bunlar hafızalarında altı megabaythk yazılıma denk bilgi tutabiliyorlar. Goethe, Kant ve Schopenhauer’ın bütün eserlerini kapsayacak kadar. Bilgiyi cipe yerleştirmek için bir E-PROM Burner kullanarak ROM’u - Read-Only Memory (Bellek Okuyucu) - harekete geçiriyoruz. ROM, cipe kayıtlı sonik bilgileri, tıpkı bir programcının girdiği kodların bilgiişlemciyi harekete geçirmesi gibi harekete geçiriyor. Çok şükür beyin, ROM’un yarattığı alternatif dalga boyuna uyum sağlamaya çalışırken, yani düşünme sürecini başlatırken arada yaşanan kilitlenme çok kısa sürüyor. Bu sayede deneği sorgulayacak olan kişi kilitlenme anını deneğin kendisine cevap vermeden önce cümleleri kafasında tarttığına yoracak, bunu doğal bir tavır olarak algılayacaktır.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

“Gel sana göstereyim.” îki adam ayağa kalktılar ve Kroeger kalın çelik kapının sağında bulunan kırmızı bir düğmeye bastı. Birkaç saniye içinde elinde bir ameliyat maskesiyle üniformalı bir hemşire göründü. “Greta, bu bey ünlü Doktor Hans Traupman.”

“Evet biliyorum,” dedi hemşire. “Sizi tekrar görmek bir ayrıcalık Doktor. Lütfen maskenizi talan.”

“Evet, tabii ya, sizi tanıyorum!” diye sıcak bir coşkuyla karşılık

verdi Traupman. “Greta Frisch, ameliyathanemdeki gelmiş geçmiş en iyi ameliyat hemşirelerimden biri. Sevgili kızım bana senin emekliye ayrıldığını söylemişlerdi. Bu kadar genç bir hemşirenin emekliye ayrıldığı haberi beni üzmekle kalmamış, buna inanamamıştım da.”

“Evlenerek emekli oldum Herr Doktor. Bu adamla.” Greta, başıyla bıyık altından gülümseyen Kroeger’i işaret etti.

“Greta’yı hatırlayacağını zannetmiyordum Hans.”

“Hatırlamak mı? Her talebi önceden tahmin edip sağlayan

Hemşire Frisch’i unutmak mümkün mü? Doğruyu söylemek gerekirse

Gerhardt, şimdi gözüme iyice girdin işte... Bu maske niye

Greta? Ameliyata girmeyeceğiz kL”

“Kocam size cevap verecektir efendim. Bu gibi şeyleri ne kadar sık açıklarsa açıklasın, bunlar beni aşıyor.”

“Şu ROM, yani bellek okuyucu, Hans. Bu hastanın belleğinde eşgallerimizin yer etmesini göze alamayız, aynı şekilde seninkinin de.”

“Beni de aşıyor bu konu Hemşire Frisch. Pekâlâ, gidelim bakalım.” Üçü, yürüyerek kapılardan geçtiler, her iki tarafta büyük kare cam pencereleri olan uzun, geniş, açık yeşil bir koridora girdiler.

Pencerelerin gerisinde zevkle döşenmiş odalar vardı, her bir odada

bir yatak, bir çalışma masası, bir kanepe ve televizyon, radyo gibi

şeyler, bir de duşlu bir banyoya açılan bir kapı vardı. Cephe duvarları

üzerinde, diz boyu çimler ve bahar çiçekleriyle bezenmiş kırlara

bakan pencereler de vardı. “Eğer bunlar hasta odalarıysa,” diye devam

etti Traupman, “şimdiye kadar gördüklerimin en iyileri”

“Radyo ve televizyonlar tahmin edebileceğin gibi önceden programlanmıştır,” dedi Gerhardt. “Geceleri radyo ile şahıslara bilgi işliyoruz.”

“Karşıma şimdi nasıl bir şey çıkacak söyleyin,” dedi Nürnbergli beyin cerrahı.

“Dıştan normal bir Harry Latham göreceksin, kendisi hâlâ bizi

aldattığını sanıyor. Sahte ismi Alexander Lassiter’ı kullanıyor hâlâ

ve bize minnettar.”

“Neden?” diye sözünü kesti Traupman. “Neden minnettar?”

“Çünkü bir kaza geçirdiğine ve ölümden döndüğüne inanıyor.

Dev dağ araçlarımızdan birini kullanıp olayı onu ikna edecek bi-

çimde sahneledik; taşıtı devirdik, onu altına ‘sıkıştırdık’ ve etrafını ateşe vererek gerçek bir kaza süsü verdik... Burada uyuşturucularla hipnozun kullanılmasına izin verdim, böylece vadimizde geçirdiği ilk birkaç dakikayı hafızasından sildik.”

“Peki silindiğinden emin misiniz?” Koridorda durdular, Nürn-berglinin bakışları Kroeger’e dikilmişti.

“Tamamiyle. ‘Kaza’ sonrası dehşet görüntüleri ve telkin yoluyla ona yüklediğimiz ağn hissi sayesinde, buraya ilk ayak bastığı anları belleğinden silişimize kaza travması süsü verdik. Asıl belleği bloke edildi. Yani o anı tamamen sildik. Doğal olarak, emin olmak için tekrar hipnozdan yararlandık. Bütün hatırladığı çığlıklar» canını yakan acı ve kurtarılırken arasından çıkartıldığı alevler.”

“Uyarımlar psikolojik açıdan tutarlı,” diye değerlendirdi beyin cerrahı, başını sallayarak. “Peki ya zaman faktörü? Eğer zamanın farkındaysa ona o zaman farkını nasıl açıkladınız?”

“Çok kolay. Uyandığı zaman kafasının üst kısmı kalınca bandaj-lanmıştı, yan baygın haldeyken kendisine ciddi biçimde yaralanmış olduğunu, uzun bir süre komada yattığım ve üç ayrı ameliyattan geçtiğini söyledik - defalarca tekrar ettik bu işlemi.”

“Durumunun vehametini açıklamak için ona, ‘kaza’dan sonra neredeyse ölü vaziyette hastaneye getirildiğini, ameliyat masasında ölmesine ramak kala kurtarıldığını söyledik.”

“İşi iyi kıvırmışsınız. Sizlere minnettardır artık, eminim... Nerede olduğunu biliyor mu peki?”

“A, tabii, ondan hiçbir şeyi gizli tutmadık.”

“öyleyse onu nasıl göndereceksiniz? Tanrım, vadinin bütün bu bölümünü açıklayacak! Onlar da uçaklarını gönderip hepinizi bombalayıp ortadan kaldıracaklar!”

“Bu fark etmez, çünkü Von Schnabe’nin de kuşkusuz size söyleyeceği gibi biz varolmayacağız ki.”

“Çok rica ediyorum Gerhardt, teker teker söyle. Açıklamadığın

sürece sözlerini anlamak mümkün değil.*

“Daha sonra Hans, önce hastamızla selamlaş, sonra kendin anlarsın.”

“Sevgili Greta,” dedi Traupman, Kroeger’m eşine dönerek. “Senin bu kocan benim daha önceden tanıdığım aynı aklı başında insan mı?”

“Evet Doktor. Şimdi bir anlam veremediğiniz, ama ilerde size açıklanacak olan şeyi ben biliyorum ve anlamakta hiç de güçlük çekmiyorum. Çok harika efendim, siz de göreceksiniz.”

“Ama önce hastamızı görelim; bir sonraki pencere, sağdan bir sonraki kapı. Unutma sakın, onun adı Lassiter, Latham değü.”

“Ona ne söyleyeceğim?”

“Ne istersen. Ona geçmiş olsun dileğinde bulunmam tavsiye

ederim. Hadi get*

“Ben burada, masanın yanında bekleyeceğim,” dedi Greta Frisch Kroeger.

iki hekim Harry Latham’ın odasına girdiler, Latham dışa bakan büyük bir pencerenin yanında duruyordu, kafası şakaklarına kadar bandajlıydı. Dönerek gülümsedi; kısa kollu gömlek ve gri renkli flanel pantolon giymişti. “Selam Gerhardt, nasılsın? Ne güzel bir gün, değil mi?”

“Yürüyüşe çıktın mı Alex?” r?$

“Daha değil. Bir iş adamına zarar verebilirsiniz ama o adamın hayatmdan işi çıkaramazsınız. Sayılarla oynuyordum; Çin’de, bir servet kazandırabilecek bir yığın iş var. Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum.”

“Sana Berlin’den Dr. Schmidt’i tanıştırabilir miyim?”

“Tanıştığımıza memnun oldum Doktor.” Latham onlara doğru yürüdü, elini uzattı. “Ayrıca burada, bu muhteşem yerde bir başka doktor gördüğüme de çok memnun oldum, hani belli olmaz belki Gerhardt beni bırakıp da tüyerse diye.”

“Görüyorum ki şimdiye kadar sizi bırakmamış,” dedi Traupman el sıkışırken. “Sizin olağanüstü iyi bir hasta olduğunuzu duydum.”

“Başka bir şansım olduğunu zannetmiyorum.”

“Maskeyi mazur görün Herr... Lassiter. Hafif bir nezlem var ve buranın cerrahı titiz mi titiz bir adam, yani bir stickler, siz Amerikalıların dediği gibi.”

“Arzu ederseniz Almanca konuşabilirim.”

“Yo böyle iyi, konuşma pratiği yaparım böylece. Kaza atlatmışsınız geçmiş olsun.”

“Geçmesinde Dr. Kroeger’in de biraz payı yok değil hani.”

“Mesleğim gereği bir şeyi merak ediyorum. Cevaplaması size

çok zor gelmeyecekse eğer, vadimizin düzlüğüne ulaştığınız zamanla ilgiH ne hatırladığınızı sorabilir miyim?”

“Oh.” Latham/Lassiter kısa bir süre duraksadı, gözleri bir anlığına cam gibi matlaştı, iki yana kaydı. “Kazayı kastediyorsunuz herhalde ... Of, Tanrım, felaketti. Çoğu anı bulanık, ama hatırladığım ilk şey çığlıklar; çığlıklar. Sonra o taşıtın yan tarafı altında kısılıp kaldığımı fark ettim, ağır bir metal parçası kafamı eziyordu - o güne kadar hiç böylesine bir acı hissetmemiştim. Başıma bir sürü insan toplanmıştı, üzerime yığılmış olan şeyleri kaldırmaya çalışıyorlardı. Sonunda beni taşıtm altından kurtarıp çimenlerin üzerine yatırdılar, sonra bir çığlık atım, çünkü alevlerin yükseldiğini görmüş, sıcaklığını hissetmiştim, bu yüzden yüzümün tamamen yandığını zannetmiştim. Sonrasını hatırlamıyorum, kendimden geçmişim, bilindiği gibi uzun süre de kendime gelemedim.”

“Ürkütücü bir olay. Artık eski sağlığınıza kavuşmak üzeresiniz Bay Lassiter, önemli olan da bu zaten.”

“Eğer yeni Almanya’da Gerhardt’a Tuna üzerinde bir malikâne ayarlayabilirdeniz parasmı ben öderim, ona olan borcumu ödemiş olurum böylece.” Latham’ın gözleri şimdi pırıl pırıldı ve tümüyle toparlanmıştı.

“Bugüne kadar bizim için çok şey yaptın Alex,” dedi Kroeger, Traupman’a başını sallayarak. “Doktor Schmidt buraya sadece bizim cömert velinimetimize bir merhaba demek için gelmişti. Tabii bana öğrettiği şeyleri doğru yapıp yapmadığımı kontrol etmek için de... Canın ne zaman isterse yürüyüşe çıkabilirsin - tabii Asya’dan kaldırmayı düşündüğün milyonları hesaplamayı bitirdikten sonra.”

“Çok zor olmaz, inan bana. Çünkü Uzak Doğu inşam, parayı sevmez onu heba etmekten hoşlanır. Taburcu olmaya hazır olduğuma karar verdiğin zaman Gerhardt, Kardeşlik bu işten daha da çok para kazanacak.”

“Alman ırkı sana sonsuza kadar duacıdır Alex.”

“Duaları unutun da Dördüncü Reich’ı kurun yeter.”

“Kuracağız.”

“iyi günler Herr Lassiter.”

Traupman ve Kroeger odadan çıkıp asıl antreye doğru koridorda yürüdüler. “Haklıymışsın,” dedi Berlinli, otururken. “Hakikaten mükemmel!”

meden önceki halini hasretle andıklarını öyledik ona. Latham’da

bütün bu bilgiler var, bütün isimler. Eğitilmiş bir sızma operasyon

ajanı olarak büyük bir kısmını rapor edecektir.’*

“Sen tam bir delisin Kroeger! Buna izin vermeyeceğim!”

“Ama vermelisin Doktor Traupman. Planımızı daha inandır kılmak için bizimle işbirliği halinde oldukları bilinen birkaç destekçimiz dışında Harry Latham’a isimlerini verdiğimiz şahısların hiçbirinin bizimle en ufak bir ilgisi yok. Aklına yazdığı ve kodlarla kaydettiği isimler, aksine yerlerinden edilmelerim, hatta yok edilmelerini istediğimiz şahısların isimleri. Bunlar, bize büyük bir düşman-lık besleyen şahıslar, öyle ki içlerinden bazıları bu düşmanlıklarını her yerde açık

açık beyan ediyorlar, isimleri bir kez dünyanın bütün haberalma teşkilatlarına gizlice gönderilince, cadı avı başlayacak, isimlerini verdiğimiz saygın kişiler teşkilatları içinde başgösteren çalkalanma ve ithamlarla yerlerinden edilirken, onlardan boşalan yerler bizim adamlarımız tarafından doldurulacak... yani şu hep sözünü ettiğim müridlerimiz tarafından Hans. Bu ifi özellikle düşmanlarımız içinde en güçlü olan ülkede, Amerika'da kotaraca-ğız; orayı seçmemizin nedeni sadece güçlü olması değil, aynı zamanda böylesi söylentilere karşı çok duyarlı bir yer olması. Bu özelliğini görmek için kırklı ve ellili yıllarda halkın komünizm söylentilerinden dolduruşa geÜp ayağa kalktığım hatırlamak yeterli. O günlerde Sovyet dostu olmakla itham edileceğim diye binlerce insanın korkudan ödü patlamıştı, Amerika'nın bütün endüstrisi bu paranoya yüzünden felç olmuş, ülke içten çökertümiştL Komünistler bu işi iyi becermişlerdi doğrusu; bilindiği gibi Moskova o dönemlerde fanatik milliyetçilere para ve yanlış bilgi sağlayarak bu paranoyayı beslemişti îşte şimdi biz aynı şeyi bir adamla yapacağız. Kod adı Sting olan Harry Latham'la. "

"Tanrım? Traupman koltuğunun içine gömüldü, sesi fısıltı gibi

çıkıyordu. "Bu gerçekten de çok parlak bir buluş. Çünkü o, çekirdeğe

nüfuz eden, vadiye giren tek insan. Ona inanmak zorunda kalacaklar

- her yerde." İ ES

"Bu gece kaçacak."

4

Almanya'nın Fransa Büyükelçisi Heinrich Kreitz, ince suratlı, saçları kırlaşmış, kederli, kestane rengi gözlerinin etrafı kırışıklarla çevrelenmiş, yetmiş yaşlarında, kısa boylu, zayıf bir adamdı. Viyana Üniversitesi'nde Avrupa'nın siyasal gelişimi alanında yıllarca profesörlük yaptıktan sonra büyük ihtimalle, on dokuz ve yirminci yüz-yıllardaki uluslararası ilişkilerin tarihçesini irdeleyen çok sayıda makalesinden dolayı, akademiden alınıp diplomatik işlere sokulmuştu. Bu uzun makaleleri daha sonra toplanarak bir kitap haline getirilmişti, adı da doğal olarak Ulusların Aralarında Geliştirdikleri Söylem olmuştu. Kitabı on yedi dile çevrilmiş, diplomatlar için bir başucu kitabı, gelişmiş ülkelerdeki üniversitelerde de uluslararası ilişkiler derslerinde okutulan bir ders kitabı haline gelmişti.

Saat sabah 9:25'ti ve Kreitz, Amerikan büyükelçisinin masasının önünde oturmuş, Büyükelçi Courtland'ın solunda ayakta duran Drew Latham'a gözlerini dikmiş sessizce bakıyordu. Duvarın önündeki bir kanepenin üstünde de İkinci Şube'den Moreau oturuyordu. "Utancım, ülkemin suçlu oluşudur," dedi Kreitz son olarak, gözlerindeki kederi taşıyan bir sesle. "Böyle canavarların, böyle suçluların bir zamanlar ulusumuzu yönetmelerine izin vermiş olmanın suçu. Eğer mümkünse, onların kökünü kazıyıp, nerede odak-landılarsa hepsini imha etmek için elimizden gelen çabayı göstereceğiz. Lütfen anlayınız beyefendiler, benim hükümetim onları koymak için

bin tane yeni hapishane açmak da gerekse, onlarla uğraşmaya, onları ortadan kaldırmaya adamıştır kendini Onların yeniden ortaya çıkmalarım göze alamayız, bunu biliyorsunuz."

"Bunu biliyoruz Mösyö YAmbassadeur," dedi Claude Moreau kanepesinden, "ama onların peşinden gitmek için tuhaf bir yol izliyorsunuz gibi görünüyor. Bir sürü şehirde olay çıkaran bu fanatiklerin farkında sizin PolizeL Neden hapse atılmıyorlar?"

"Şiddet eylemlerine karıştıkları kanıtlandığında atılıyorlar. Mahkemelerimiz

böyle iddianamelerle dolu. Ama iş sadece onlara karşı

olmaya gelince, bizde de demokrasi var; grevlere, insanların bir araya gelip sık sık Washington'a yürümelerine, orada taraftarlarına platformlardan ve - şu halka açık olan kürsülere ne diyorsunuz? A, tamam - 'serbest kürsüler'den uzun, şiddetli konuşmalar yapmalarına izin veren konuşma özgürlüğünden bizde de var. Ülkelerinizin statüleri hükümet aleyhtarı görüşlerin sergilenmesine izin veriyor. O zaman biz Bonn'dan farklı düşünen herkesi, hatta Neo-nazilere karşı meydanlarda toplananları da mı susturacağız?"

"Hayır, lanet okun!" diye kükredi Latham. "Ama susturduğunuz da oluyor! Toplama kamplarını biz yapmadık veya gaz odalarını, veya bir halka karşı topyekûn soykırımları da. Siz piçler yaptınız bunu, biz değil!"

"Bütün bunlara göz yumduğumuzu, bütün bu ayıbı işlediğimizi üzülerek kabul ediyorum... ama siz de bir halkın esirleştirilmesine izin verdiniz, Güney eyaletlerinizde siyah ırka mensup binlerce insan ağaçlara asılırken sadece seyretmekle yetindiniz. Fransızlar da benzerlerini Ekvator Afrikası ve uzak doğu kolonilerinde yaptılar. Hiçbirimizin devleti sütten çıkmış ak kaşık değildir, eğrisiyle doğrusuyla hepimiz aynıyız. Tarih bunun Örnekleriyle dolu."

"Heinrich, bu söylediklerin sadece saçma değil aynı zamanda bu durumla ilgisiz de. Bunu sen de biliyorsun," dedi Büyükelçi Court-land şaşırtan bir otoriteyle. "Ben biliyorum bunları çünkü senin kitabını okudum. Bu duruma 'tarihsel gerçeklik perspektifi' diyorsun. Yani belli bir dönemde yapılan şeyler eğrisiyle doğrusuyla o dönemi bağlar diyorum. Üçüncü Reich'ı bu yollarla haklı çıkarta-mazsın."

"Ben böyle bir şey yapmadım Daniel," diye karşılık verdi Kreitz. "Yıkılmış bir ulusa kabul edilebilir gibi gelen sahte doğrular ürettiği için sert bir şekilde Rekh'ı eleştirdim hep. Cermen mitolojisi, zayıf, hayal âleminde yaşayan, aç kalmış bir halkın damarlarına zerkedi-len akıl dışı bir uyuşturucu gibiydi. Bunu yazmadım mı?"

“Evet yazdın,” diye kabul etti Amerikan büyükelçisi, başını sallayarak “Yalnızca sana bir kere daha hatırlatmak istedim diyelim.”

“Lafı nereye getirmek istediğini anladım. Bununla beraber, nasıl sen Washington’in çıkarlarını korumak zorundaysan, benim de Bonn’a karşı bazı yükümlülüklerim var... Hepimizin burada olmasının nedeni ne? Hepimiz aynı şeyi istiyoruz.”

MAHŞER NÖBETÎ

67

“Mösyö VAmbassadeur” dedi Moreau kanepeden kalkarak, “bü-yükelçiliğinizdeki yüksek düzey ataşeler hakkında soruşturma başlatmam için izin vermenizi istiyorum.”

“Diğer ülkelerin temsilcilerine ev sahipliği yapan bir devletin olaya diplomatik düzeyde karışmasından başka ne yaran olacak bu söylediğiniz şeyin? Onların hepsini tanıyorum. Hepsi de seçkin, çalışkan insanlardır, iyi eğitim görmüşlerdir, güvenilirdirler.”

“Bunu bilemezsiniz Mösyö. Deliller kuşku götürmeyecek nitelikte:

Burada Paris’te Neo-nazi hareketine kendini adamış bir örgüt var. Bütün işaretler bunun merkezi Almanya’nın dışında olan bir örgüt olduğunu, hatta ülkenizin içindeki örgüt kadar önemli olduğunu gösteriyor, çünkü faaliyetlerini Alman yasaları ve Alman kamuoyunun bilgisi dışında sürdürüyor. Dahası, artık her bakımdan doğrulanan, ayrıntıları bilinmeyen bir tek durum var ki, o da Fransa üzerinden milyarlar değerinde yardımın bu harekete aktığı; kuşkusuz bu yardım elli yıllık geçmişi olan bu örgütün çabalarıyla gerçekleşiyor. Gördüğünüz gibi Mösyö VAmbassadeur, sınırlı diplomatik geleneklerin ötesinde bir durum söz konusu.”

“Sİze bu izni verebilmem için hükümetimin onayına ihtiyacım var tabii.”

“Elbette,” diye katıldı Moreau.

“Mali konulardaki bilgiler elçilik personelinden biri tarafından gizli kanallarımız aracılığıyla Paris’te bu psikopatlara yardım edenlere verilmiş olabilir,” dedi Kreitz dalgın ve kederli bir tavırla. “Ne demek istediğinizi anlıyorum, gerçekten de çok rahatsız edici. . . Pekâlâ öyleyse, günün ileri saatlerinde size bir cevap vereceğim.” Heinrich Kreitz, Drew Latham’a döndü. “Devletim zararınızı karşılayacaktır kuşkunuz olmasın, Herr Latham.”

“Sadece ihtiyacımız olan işbirliğini sağlayın bize, yoksa hükümetiniz asla karşılığım ödeyemeyeceğiniz zararlardan sorumlu olacak,” dedi Drew. “Eskiden olduğu gibi.”

O burada değil!” diye bağırdı Giselle Villier hattın diğer ucundan.

ikinci Şube'den Mösyö Moreau dört saat önce buradaydı, dün gece sizin ve Henri Bressardin basma gelen korkunç olaylardan söz etti, kocam işe karışmaması için verilen talimatları kabul etmiş göründü.

Bugünlerde aklı bir karış havada, bilmez misiniz şu aktörle-

riî Bir şey söylerken tümüyle inandırıcı olurlar ve kendileri tamamen başka bir şey düşünüyor bile olsalar, gözleriniz ve kulaklarınız onlara inanır."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Drew.

"Nerede olmadığını biliyorum mösyö! Moreau gittikten sonra

vazgeçmiş görünüyordu ve rol değişikliğinden ötürü prova için tiyatroya

gideceğini söyledi. Dedi ki - daha önceden de hep söylerdi

* orada olması küçük oyunculara şevk veriyormuş. Ondan kuşkulanmak hiç aklıma gelmedi, sonra Henri aradı Dışişleri Bakanlığından ve Jean-Pierre ile konuşmak için ısrar etti. Ben de ona tiyatroyu aramasını söyledim... *

"Orada yoktu," diye sözünü kesti Latham.

"Orada yoktu, çünkü prova bugün değil yarındı."

"Sizce, dün gece sözünü ettiği planlarını uygulamaya gitmiş olabilir mi?"

"Bundan hiç kuşkum yok ve hayatından endişe ediyorum."

"Endişe etmeyin, ikinci Şube onu korumaya aldı. Peşinden bir an olsun ayrılmayacaklar!"

"Tekrar ediyorum yeni dostumuz Drew Latham... Umarım dostsunuzdur gerçekten..."

"Tamamen. Buna inanın."

"Usta aktörleri bilmezsiniz. Bir binaya kendileri gibi girip başkası gibi çıkarlar. Ceketlerinin altına tıkıştırılmış bir gömlekle, bol bir pantolonla, tuhaf bir yürüyüşle bir de bakmışsınız bambaşka biri olup çıkmışlar. Bizim evin odaları da oda değil butik gibi."

“Böyle bir şey yapar mı sizce?”

“Bu kadar endişelenmemin nedeni de bu zaten. Dün gece konuştuğumuzda çok kararlıydı ve Jean-Pierre kararlarından asla dönmez.”

“Beni arabasıyla elçiliğe götürürken Bressard’a aynı şeyi ben de söylemiştim.”

“Biliyorum. Bu yüzden Henri onunla konuşmakta ısrar etti, hiçbir

şeye karışmasın diye onu ikna edecekti”

“Ben de Moreau’yu arayayım bakayım.”

“Tabii beni tekrar ararsınız.”

“Tabii” Drew elçilikteki bürosunda telefonu kapattı, rehberinden ikinci Şube’yi buldu ve şefini aradı. “Ben Latham,” dedi.

MAHŞER NÖBETİ

69

^Telefonunuzu bekliyordum mösyö. Ne diyebilirim? Aktörü kaybettik; bize göre fazla zekiymiş. Les Halles’e girmiş, panayır gibi karmakarışık bir yer. Bütün o tezgâhlar - etler, çiçekler, tavuklar, sebzeler - tam bir keşmekeş. Bir kasap dükkânına girmiş ve adamlarımızın hiçbiri onu dükkânın herhangi bir kapısından çıkarken görmemişler.”

“Kılık değiştirmişti de ondan. Şimdi ne yapacaksınız?”

“Tekin olmayan sokaklarımızı arayan birimlerim var. Onu bulmalıyız.”

“Bulamazsınız.”

“Niyeymiş?”

“Çünkü o Fransa’nın en iyi aktörü. Ama yine de bu gece tiyatroda ortaya çıkması gerek. Tann aşkına, lütfen orada olun ve mecbur kalırsanız yarın kendisini ev hapsinde tutun... Hâlâ hayattaysa tabu.”

“Aman bana sakın...”

“Ben o sokaklardaydım Moreau; sizin oralara gittiğinizi zannetmiyorum. Siz oraları için fazla şık kaçarsınız; sizin karmaşık stratejilerinizin Paris’in lağımlarıyla bir ilgisi yok, ama o şimdi oralarda.”

“Hakaretiniz çok yersiz; biz bu şehri yeryüzündeki herhangi birisinden daha iyi biliriz.”

“Güzel. O zaman gidip bir balan.” Drew telefonu kapattı, başka kimi arayabilirim, başka ne yapabilirim diye düşünüp duruyordu. Bürosunun kapısında bir tıklama ile düşünceleri dağıldı. “Girin,” dedi aksi aksi.

Otuz yaşlarında, büyük yuvarlak gözlük takan, siyah saçlı, çekici bir kadın kalın bir dosya ile içeri girdi. “İstediğiniz malzemeleri bulduk sanırım mösyö.”

“Affedersiniz ama siz kimsiniz?”

“Adım Karin de Vries efendim. Devlet Arşivi’nde çalışıyorum.”

“Yani küçüğünden büyüğüne bütün belgelerin tasnif edildiği bîr yerde çalışıyorsunuz.”

“Sadece bu kadar değil Mösyö Latham. Havaalanları ve demiryolları tarifelerinden yol haritalarına kadar her şey bulunur bizde.”

“Fransızsmız.”

“Aslen Felemenkim,” diye düzeltti kadın, aksanı yumuşak fakat

kuşkuya yer bırakmayacak gibiydi. “Ancak Paris’te uzun yıllar ge-

çirdim, Sorbonne’da akademik çalışmalarda bulunduğum süre de buna dahil.”

“Mükemmel İngilizce konuşuyorsunuz...”

“Ayrıca Fransızca, Hollandaca, bunlar kadar Felemenkçe ve Vft-lon lehçeleri tabii, bir de Almanca,” diye sakince sözünü kesti De Vries, “Bütün bu dillerde yazılmış materyalleri rahatlıkla okuyabüi-nm.

“Eh, epeyce bir yetenek bu.” f

“O kadar da değil aslında. Çünkü ağır konulan anlatan veya içinde soyutlamalar ve deyimler

olan metinlerde güçlük çekiyorum.”

“Siz de bu yüzden Devlet Arşivi’ne girdiniz.”

“Bu yetenekte biri aranıyordu, doğal olarak.”

“Doğal olarak... Bana neler buldunuz?”

“Bizden Fransız Maliye Bakanlığı’nın yasalarını araştırmamızı, yabana yatırımlar bakımından varolabilecek boşlukları incelememizi ve bilgileri size getirmemizi istemişsiniz.”

“Bir bakalım.” Kadın masanın etrafından dolaştı, dosyayı Drew’ nun önüne yerleştirerek açtı, içinde bir tomar bilgisayar çıktısı vardı. “Bunlar ne kadar çok veri böyle Bayan de Vries,” dedi Latham, “incelemek bir haftamı alır, benim o kadar zamanım yok. Mali işler pek aşina olduğum bir alan değil.”

“Yo hayır mösyö, buradakilerin çoğu yasa boşluklarını anlatan, konumuzla ilgili bölümler ve bu yasa boşluklarından yararlanarak sûç işlemiş hükümlülerin tutanaktandır, isimleri ve işledikleri suçların kısa özetleri sadece altı sayfa tutuyor.”

“Yüce Tannm, bu benim istediğimden de iyi Bütün bu işi beş saatte mi yaptınız?”

“Araç gereç süper efendim, bakanlık da büyük bir koordinasyon içinde çalıştı, hatta bizimle modem bağlantısı kurdu.”

“Bu girişimimize hiç karşı çıkmadılar mı?”

“Kiminle temas kuracağımı biliyordum. Kendisi sizin neyin peşinde olduğunuzu ve nedenini anladı.”

“Ya siz?”

“Ben kör cahil biri değilim mösyö. Devasa fonlar isviçre’den Almanya’ya kimliği belirsiz yasadışı işler yapan şahıslara veya isviçre bankalarında sırdaş hesap numaralarına havale ediliyor.”

“Peki bu hesap numaralarının kimliği bilinebiliyor mu?*

“Bilinemiyor, çünkü havale işlemi biter bitmez tüm bilgiler, bu bilgilerin titizlikle korunduğu Zürih’teki, Bern’deki veya Cenevre’deki bankalara anında iade ediliyor. Bu tür havalelerin yapılıp yapılmadığı ne kanıtlanabiliyor, ne de inkâr edilebiliyor.”

“Bu prosedürlerle ilgili çok şey biliyorsunuz öyle değil mi?”

“İzin verirseniz açıklayayım Mösyö Latham. NATO’da Amerikalılarla çalıştım. Amerikan makamları bana en gizli belgelere ulaşmam için yetki verdi, çünkü sık sık Amerikalıların ağızlarından kaçırdıkları şeyleri görüyor ya da duyuyordum. Neden soruyorsunuz? Başka bir şey mi önerecektiniz?”

“Bilmiyorum. Belki de becerikliliğiniz beni telaşlandırdı - bu dosyadan siz sorumlusunuz değil mi? Yani sadece siz, doğru mu? Arşivde yetkili birilerine bunu pekâlâ sorabilirim.”

“Evet,” dedi Karin de Vries, yavaşça masanın etrafından dönüp Latham’m önünde dururken, “istek mektubunuzu gördüm - kırmızı bandrollüydü - bölüm şefimizin dosyasında duruyordu. Açıp inceledim. Mektubunuzda belirttiğiniz isteklerinizi yerine getirebilecek deneyime sahip olduğumu biliyordum, ben de onu dosyadan çıkardım.”

“Üstlerinize söylediniz mi?”

“Hayır.” Kadın duraksadı, sonra yumuşakça ekledi, “Bilgileri bö-lümümüzdeki herkesten daha çabuk analiz edip geliştirebileceğimi anladım hemen. Sonuçları size getirdim — sadece beş saat içinde.”

“Yani kısım şefiniz dahil Arşiv’de kimse bu konu üzerinde çalıştığınızı bilmiyor öyle mi?”

“Kısım Şefimiz bugün Calais’de, dosyalarına bakmakta bir sakınca

görmedim.10

“Neden? Emir altında çalışan diğer meslektaşlarınızdan ne ayrıcalığınız

var sizin? Bu, özel izin isteyen bir konu. Kırmızı bandrol

bunu gösteriyor.*

“Size söyledim, NATO’daki Amerikalı yetkililer ve Paris’te sizin

* stihbarat uzmanlarınız beni soruşturup temiz buldular. Size istediklerinizi getirdim, benim kişisel kararlarımla tercihlerimle bunun ne ilgisi var?”

“Bence var. Benim de kendimce bazı tercihlerim var; bu dosyadaki bilgileri aslıyla karşılaştırmak gibi mesela.”

“Aslıyla karşılaştırdığınızda bilgilerin doğru okluğunu göreceksiniz.’*

“Umarım. Neyse Bayan de Vries, hepsi bu kadar.”

“Ayrıca bazı bilgileri daha araştırabilirsiniz. Kocam Duvarın yıkılmasından bir hafta önce Doğu Berlin’de Stasi tararından öldürüldü ... Kendilerini Stasi olarak adlandıran grup tarafından öldürüldü, mösyö. Sadece isimleri değişikti, yoksa Gestapo’nun ve Waf-fen SS’lerin bir zamanlar ortalığı kasıp kavurmuş olan birimleri kadar acımasızdılar. Kocam Frederik de Vries Amerikalıların hesabına çalışıyordu. Bu söylediğim şeylerin doğru olup olmadığını da kontrol edin isterseniz.” Kadın arkasını dönüp odadan çıktı.

Odadan çıktıktan sonra da kapıyı neredeyse kırmak istercesine hızla çekti ardından. Latham gördükleri karşısında hayretler içinde donakaldı. Sonra ahizeyi kaldırdı ve Büyükelçiliğin güvenlik müdürünün telefon numarası tuşladı. Kolej’de öğrendiği Fransızcasını ilerletmeye çalıştığı hemen anlaşılan cansıkıcı sekretere güvenlik müdürünü bağlamasını söyledi. Sekreterin Fransızcasının kendi Fransızcasından daha’kötü olduğunu düşünürken güvenlik müdürünün sesini duydu.

“Ne var Latham?”

“Kim bu Karin de Vries denen kadın, Stanley?”

“NATO’daki çocukların gönderdiği bir hediye,” diye karşılık verdi Stanley Witkowski. Otuz yaşının üstündeki Ordu İstihbarat emeklisi Witkowski, G-2’deki üstün başarılarından dolayı Dışişleri Bakanhğı’na transfer edilmiş bir albaydı. “Hızlıdır, parlak bir kişidir, hayal gücü vardır ve beş dilde akıcı olarak yazıp konuşabilir. Cennetten gönderildi dostum.”

“Ben de bunu öğrenmek istiyordum. Onu kim gönderdi?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Çalışma alışkanlıkları biraz tuhaf. Aşağıya Araştırma’ya mühürlü

kırmızı bandrollü evrak gönderdim, yetkisi olmadığı ya da

görev kendisine verilmediği halde, onu dosyadan çıkarıp işlem yap-

m

m iş.

“Kırmızı bandrol mü? Bu gerçekten de tuhaf; aslında bu konulan iyi bilir. Bandrolün kısım şefi ve yardımcısı tarafından onaylanması ve görevlendirilen kimsenin de onaylanıp kayda geçmesi gerekir.”

“Ben de öyle düşündüm. Böyle bir operasyonda köstebek ve sahte bilgi ihtimallerini hesaba katarak bir paranoyak gibi davranmayı tercih ederim. Kim gönderdi onu buraya?”

“Boşver bunları Drew. Kadın Paris’e tayinini kendi istemiş, en üst komutanların gönderdiği altın o.”

“Her parlayan şey altın değlidir Stan. Bu konuda kendi güvenlik sınırım aşan işlere girdi, ben de bunun nasıl ve neden olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bana bu işler hakkında bir ipucu verebilir misin?”

“Şu kadarını söyleyebilirim. Almanya’da kol gezen şu yeni pis züppelerle ilgili.”

“Bu bana pek yardımcı olmadı.”

“Bana kocasının Doğu Almanya’da Stasi tarafından öldürüldüğünü söyledi. Bunu doğrulayabilir misin?”

“Ah, tabii, hem de bizzat. Ben duvarın bizim tarafında görevliydim, sabahtan akşama kadar duvarın öte yanındaki adamlarımızla irtibat kuruyordum. Freddie de Vries genç, çok zeki, kıvrak bir ajandı. Zavallı adamcağız, Stasi tarih olmadan birkaç gün önce ellerine düştü.”

“O zaman Karin’in de Almanya’daki olaylara karşı, ciddi, hatta saplantı haline gelmiş bir ilgi duyması için meşru bir nedeni var.”

“Kesinlikle. Duvar yıkıldıktan sonra Stasi’lerin pek çoğunun nereye gittiğini biliyor musun?”

“Nereye?”

“Doğruca dazlakların, şu lanet olası Nazilerin şefkatli kollarına... Hazır Freddie de Vries’den söz

etmişken, onun, ağabeyin Harry ile çalıştığım da eklemeden geçmeyeyim. Benim G-2, onlann her ikisiyle de bağlantılı olduğu için biliyorum. Harry, Freddie'ye olardan duyduğunda çılgına döndü. Freddie onun için bir kardeş gibiydi, senin gibi yani."

"Sağ ol Stanley. Sanırım demin haksızlık ettim. Yine de hâlâ aydınlatılması gereken birkaç soru var ortada."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bayan de Vries beni nereden tanıyor?"

Jean-Pierre Villier, aslından iki kat büyük bir burun ve kalın gözka-

paklarıyla tanınmaz hale gelmiş bir surat ve pejmürde giysilerle

ikindi güneşinin gölgelerinden Montparnasse'ın karanlık bir sokağına doğru yöneldi. Taşların üzerinde orada burada oturmuş sarhoşlar vardı, sırtlarını duvara yaslamışlar, çökmüş vaziyetteydiler, diğerleriyse ölü gibiydiler. Kelimeleri yayarak, alkoliklere özgü bir tarzda şarkı söylemeye başladı.

"Dinleyin, dikkatle dinleyin dostlarım! Sevgili arkadaşımız Jo-delle'den duymuştum - beni dinliyor musunuz, yoksa boşa mı nefes tüketiyorum?"

"Jodelle delinin tekidir!" dedi sol taraftan bir ses.

"Başımızı hep derde sokar!" diye bağırdı sağ taraftan bir ses.

"Söyle ona cehenneme kadar yolu var."

"Onun arkadaşlarım bulmam gerek. Bana çok önemli dedi."

"Seine'de kuzeydeki doklara git, oralarda daha çok uyuyor, daha çok hırsızlık ediyor."

Jean-Pierre, Tuileries Rıhtımında dolaştı. Gittiği her karanlık sokakta, karşısına çıkan her karanlık çıkmazda hep birbirine benzer cevaplar aldı.

"İhtiyar Jodelle bir domuzdur! Hiçbir zaman şarabını paylaşmaz."

"Yukarlarda arkadaşları varmış, nerdeymiş peki bunlar?* >

“Şu büyük aktör güya oğluymuş... saçmalığın daniskası.”

“Ben sarhoşun tekiyim ve dünya umurumda değil, ama arkadaşlarımın başına da yalanlarla dert açmam.”

Daha sonra, Alma’daki yükleme iskelelerine vardığında enkaz

haline gelmiş bir yaşlı kadından ilk cesaretlendirici sözleri duydu

VUlier-

“Jodelle delinin tekidir, ama bana hep iyi davranır. Bana çiçekler getirir - tabii çalınmış çiçekler - ve bana büyük aktris der. Buna inanabiliyor musun?”

“Evet madam, öyle demişse doğrudur.”

“O zaman sen de onun kadar delisin.”

“Belki de öyleyim, çünkü siz güzel bir kadınsınız.”

“Amanın!.. Gözlerin! Gökyüzündeki mavi bulutlar gibi. Sen onun hayaletisin!” «£«.

“O öldü mü?”

“Kimbilir? Kimsin sen?”

Saatler sonra güneş Trocadeio’nun yüksek yapılarının arkasın-

dan batarken, öncekilerden çok daha karanlık bir ara sokakta birinin, “Dostum Jodelle hakkında laf eden kim?” diye bağırdığım duydu.

“Ben,” diye haykırdı Vülier, dar bir kovuğun karanlığına doğru adım adım yürürken. “Sen onun arkadaşı mısın?” diye sordu, yere devrilmiş darmadağınık bii dilencinin yanına diz çökerken.”*Jodel-le’i bulmam gerek, bana yardım edecek herkese verecek kadar param da var! Bak, işte! Elli frank.”

“Elli frankı görmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“İşte gör şimdi Jodelle nerede, nereye gitti?”

“Yo, bana bunun bir sır olduğunu söyledi...”

“Ama sana söyledi”

“Tabii, biz kardeş gibiyiz...”

“Ben onun oğluyum. Bana söyle.”

“Loire Vadisi’ne gitti, Loire Vadi’sinde korkunç bir adamla buluşmaya, tüm bildiğim bu*” diye fısıldadı yalnız adam. “Onun kim olduğunu kimse bilmez.”

Sokak arasında güneş ışığının süzüldüğü tarafta bir adam belirdi birden. Şimdi rolü gereği kambur duran aktörden uzunmuş gibi görünse de aslında onun boylarında biriydi. “Niye soruyorsun ihtiyar Jodelle’i?” dedi yeni gelen.

“Onu bulmam lazım efendim,” diye karşılık verdi Villier sesini titretip hırıltıyla konuşarak. “Bana borçlu anlıyor musunuz, onu üç gündür arıyorum.”

“Korkarım paranı alamayacaksın. Gazete okumaz mısın sen?”

“Beni ilgilendirmeyen şeyleri okumak için neden paramı harcayayım ki? Atılmış dünkü gazetedeki karikatürlere de gülebilirim pekâlâ, dünkü de olur, geçen haftaki de.”

“Jodelle olduğu sanılan biri, dün gece kendini tiyatroda vurmuş.”

“Ah, piç herif! Bana tam yedi frank borcu vardı.”

“Ya sen kimsin ihtiyar?” diye sordu yeni gelen, Jean-Pierre’e yaklaşıp onu karanlık geçidin boğuk ışığında inceleyerek.

“Ben Auguste Renoir’im ve resim yaparım. Sonra bazen Mösyö Monet, sık sık da Hollandalı Rembrandt olurum, ilkbaharda Georges Seurat olmaktan hoşlanırım; kışın sakat Toulouse-Lautrec olacağım - o sıcacık genelevler. Müzeler yağmur yağdığında ve hava soğuk olduğunda harika yerlerdir.”

“Hadi be, gerizekâh moruk!” Adam dönüp caddeye doğru yürümeye başladı, Villier de peşinden topallayarak koşturdu.

“Mösyö!” diye bağırdı aktör.

“Ne, var?” Adam durdu.

“Bu feci haberi getirdiğinize göre, bence yedi frankımı siz Ödemelisiniz.”

“Nedenmiş? Ne biçim bir mantık bu böyle?” *£Ş&

“Benim umudumu çaldınız.”

“Neyi çalmışım neyi. .?^

“Umudumu, beklentimi. Ben size Jodelle’i sormadım ki, siz yanıma geldiniz. Onu aradığımı nerden bildiniz de geldiniz?”

“Birkaç dakika önce onun adını bağırıp duruyordun.”

“Ve durup dururken benim hayatıma girip ümitlerimi mahvettiniz. Belki ben sormalıyım size, siz kimsiniz mösyö? Arkadaşım Jo-delle’in tanıdığı olamayacak kadar zengin giyimlisiniz... ah o orospu çocuğu! Jodelle sizin neyiniz olur? Niye geldiniz buraya?”

“Sen tımarhaneliksin,” dedi adam, cebine uzanarak. “İşte sana yirmi frank, hayatına girdiğim için de özür diliyorurn.”

“Oh, teşekkür ederim efendim, çok teşekkür ederim!” Meraklı

yabana gün ışığıyla aydınlanan kaldırıma çıkana kadar bekledi Jean-

Pierre, sonra bir solukta ara sokağın girişine vardı, adamın arabasına

doğru yaklaştığını gördü. Yine kafayı yemiş rolü yaparak kaldırımda

savrula savrula, sakat bir saray dalkavuğu gibi hoplaya zıplaya velinimetine

seslenerek yürüdiL “Tanrı sizi korusun ve kutsal tsa sizi kucaklasın

mösyö! Cennetin bütün güzellikleri, nimetleri sizin..;”

“Defol git yolumdan be ihtiyar sarhoş serseri!”

Ah, tabii gideceğim, hiç merak etme, diye düşündü Jean-Pierre, hareket eden Peugeot’nun plaka numarasmı alırken.

Latham son on sekiz saat içinde ikinci kez asansörle büyükelçiliğin

bodrum katına indiğinde vakit akşamüstü olmuştu, ama bu sefer

gittiği yer Haberleşme bölümü değil, kutsal Devlet Arşivi'ydi Çelik

kapının sağ tarafındaki bir masada nöbetçi kolluklu bir deniz piyadesi

oturuyordu; Drew'yu tanıyıp gülümsedi

"Yukarıda havalar nasıl Bay Latham?"

"Burası kadar serin ve temiz değil çavuş, sizde en pahalı havalandırma aletleri var."

MAHŞER NÖBETI

77

"Keyfimize diyecek yok. Demek gizli işler ve porno bölümümüzü ziyarete geldiniz?"

"Porno film gösterimi de mi var burada?"

"Biletler yüz frank, ama ben sizden para almam."

"Ah, denizcileri hep sevmişimdir zaten."

"Bu arada, bizim takımdaki arkadaşlar Grenelle'deki kafede bize verdiğiniz beleş yemek için size teşekkür etmek istiyorlar."

"Benim için zevkti. İnsanın ne zaman porno film seyretmek isteyeceği belli olmaz... Ashnda, o kafenin sahibi olan insanlar eski arkadaşlarımdır; varlığınız orada istenmeyen bazı müşteriler üzerinde sakinleştirici bir etki yapmış."

"Evet, söylemiştiniz. İki dirhem bir çekirdek giyinmiştik, sanki operete filan gidermişiz gibi."

"Çavuş," diye konuşmayı kesti Drew, nöbetçiye bakarak. "Arşiv bölümünde Karin de Vries diye birini tanıyor musun?"

"Sadece bir merhabamız var, o kadar. Gerçekten de güzel kadın ama bana sanki bunu gizlemeye çalışıyormuş gibi geliyor. O beş kiloluk koca gözlükler ve kesinlikle Paris modası olmayan o kapkara elbiseyle dolaşıyor hep."

"Burada yeni mi?"

"Geleli aşağı yukarı dört ay oluyor, NATO'dan transfer oldu. Çok sessiz ve içine kapanık biri olduğu söyleniyor, anlatabildim mi bilmiyorum."

“Anlatabildin... Pekâlâ, gizemli anahtarların sahibi, bana ön taraflardan

bir koltuk ayarla şimdi”

“Hemen ilk sırada, sağdan üçüncü oda. tsmi kapıda yazıyor.”

“Onu da mı dikizledin?^

“Elbette. Şu kapı kilitlendiği zaman her gece ellerimiz tabancalarımızda,

davetsiz misafirler var mı yok mu diye buralarda devriye

geziyoruz.” f|^

“Ha, anladım, görev icabı etrafı kolaçan edermiş gibi görünme muhabbetleri. Daha nezih filmler seyretsen iyi olur senin için.”

“Siz de daha nezih konuşsamz iyi olur bence. Tanesi on üç r

pelden bir sürü şarap dahil bize çektirdiğiniz ziyafetten bahsetç*12

mi mi tercih edersiniz yoksa? Lokanta sahibinin bizim yakın dosı

n olduğumuzu, hatta belki de Amerika’daki akrabaları olduğun

zu, başı sıkıştığı zaman bize haber salmasıyla dükkânında bazuka

nmızla anında bitebileceğimizi söyleyerek hırt müşterilerine gözdağı verdiğini çıtlatsam iyi mi olur diyorum hani? Yeni böyle vurdulu kırdılı filmler seyretmemi mi öneriyorsunuz bana şimdi?”

“Denizcileri seven bir lokanta sahibinin nasumane bir ikramıydı

o sadece.*

“Burnunuz uzuyor Bay Pinokyo.”

“Tamam, tamam sen kazandın. Şimdi izin ver de gireyim, lütfen.”

Denizci, masasının üzerindeki bir düğmeye bastı ve çelik kapıdan yüksek perdeden bir klik sesi geldi. “Büyücünün şatosuna hoş-geldiniz efendim.”

Latham, bilgisayar donanımlarının çıkardığı seslerle uğuldayan yere girdi. Arşiv bölümü, orta koridorun iki yanına dizilmiş sıra sıra odalardan oluşuyordu. Haberleşme biriminde olduğu gibi her şey beyaz ve sterildi; alçak tavanın bir ucundan diğer ucuna kalın, parlak, yuvarlak çubuklar halinde neon ışıkları uzanıyordu. Sağına doğru bakarak yürüdü, üçüncü odanın kapısına geldi; üst panelin ortasında beyaz harflerle BAYAN DE VRIES yazan siyah, plastik bir bant vardı. Bayan de Vries’de, Harry Latham ve kardeşi DreWyla ilgili pek çok sorunun cevabı vardı. Drew kapıya vurdu.

“Girin,” dedi içeriden bir ses. Latham kapıyı açtı ve Karin de

Vries’in şaşkın, telaşh bir ifadeyle kendisine bakan yüzüyle karşılaştı;

sol taraftaki masasında oturuyordu- “Mösyö, sizi hiç beklemiyordum,”

dedi, sesinde bir korku vardı. “Kabalığımdan dolayı özür

dilerim. O şekilde odanızdan çıkmamalıydım,”

“Hayır efendim ne münasebet, özür dilemesi gereken benim.

Witkowski’yle konuştum...”

“A, evet, albayla...”

“Şimdi de o konu hakkında konuşmalıyız.”

“Bilmem gerekirdi,” diye söze girdi araştırmacı. “Evet, konuşacağız Mösyö Latham, ama burada değil. Başka bir yerde.”

“Neden? Bana verdiğiniz her şeyi gözden geçirdim. Sadece iyi kabildi, harikaydı. Zimmet nedir, aktif nedir hiç bilmezdim, ama desöyle açık bir hale getirmişsiniz ki.”

“Teşekkür ederim. Ama başka bir nedenden dolayı buradasınız, le değil mi?”, la “Neden söz ediyorsunuz?”

MAHŞER NÖBETİ 79

“Gabriel’den biraz uzakta, buradan doğuya doğru altı blok ilerde Le Sabre d’Orleans diye bir kafe var. Küçük bir kafe, pek bilinen bir yer değil. Kırk beş dakikaya kadar orada olun. Ben arka taraftaki masada sizi bekleyeceğim.”

“Anlamıyorum...”

“Anlayacaksınız.”

Tamı tamına kırk yedi dakika sonra Drew, Gabriel Caddesi’nin arkasındaki küçük, harap kafeye girdi. Işık az olduğundan gözlerini kırpıştırdı, şehrin gayrimenkul fiyatlarının ateş pahası olduğu bu bölgesinde gecekondu gibi bir yer görmek onu şaşırtmıştı. Karin de Vries’i, söylemiş olduğu gibi, kafenin en arka masasında buldu. “Burası bayağı salaş bir yer yahu,” diye fısıldadı, kadının karşısına otururken.

“Vobsttnauon du Français, Fransız inatçılığı,” diye açıkladı De

Vries. “Alçak sesle konuşmaya da gerek yok. Ayrıca buradaki hiçbir

Allanın kulu dinlemez bizi”

“İnatçı olan kim?”

“Sahibi. Bu mülk için kendisine çok para teklif edildi, ama satmayı reddediyor. Zengin biri ve burası yıllardır ailesinin - zengin olmadan çok zaman öncesinden beri. Akrabalarına iş vermek için kullanıyor - işte bir tanesi geliyor; sakın şaşırmayın.”

Sarhoş olduğu açıkça belli olan bir garson yalpalaya yalpalaya masalarına yaklaştı. “Siparişlerinizi alabilir miyim, yiyecek bir şeyimiz yok,” dedi bir solukta.

“Skoç viski lütfen,” dedi Latham Fransızca olarak.

“Bugün Skoç yok,” dedi garson küçük bir geğirti eşliğinde. “Güzel

bir şarap serimiz var, bir de viski dedikleri Japon pisliği.*

“Beyaz şarap o zaman. Eğer varsa Chablis marka olsun.”

“Beyaz olacağını söyleyebilirim.”

“Ben de aynısından alacağım,” dedi Karin de Vries. Garson sendeleye sendeleye uzaklaştı, sonra Karin devam etti. “Şimdi neden popüler bir yer olmadığını görüyorsunuz.”

“Böyle bir yer hiç olmasa daha iyi olur... Konuşalım. Kocanız Doğu Berlin’de ağabeyimle çalışmış.”

“Evet.”

“Bütün söyleyeceğiniz bu mu? Bir ‘evet’ mi?”

“Albay size söylemiş. Transfer istediğim zaman onun burada Paris’te olduğunu bilmiyordum. Burada olduğunu öğrenince çok şaşırdım. Sizinle karşılaşmamızın kaçınılmaz olduğunu o an anladım.”

“Benim için mi buraya transfer olmak istediniz?’*

“Harry Latham’m kardeşi olduğunuz için. Gerek Frederik, gerekse benim için çok değerli bir dosttu ağabeyiniz.”

“Harry’yi bu kadar iyi mi tanırdınız?”

“Freddie ona çalışıyordu, her ne kadar bu düzenleme kayıtlarda yer almıyorduysa da.”

“Bu işlerde kayıt filan tutulmaz.”

“Demek istediğim, bırakınız Harr/njn çalıştığı bölümün personelini, Albay Witkowski ile G-2 birliği bile kocamın Harr/nin talimatları altında çalıştığını bilmezdi. Sizü deyiminizle o ‘alandaki’ bağlantılarını gösterecek hiçbir ipucu yok.?

“Ama Witkowski bana beraber çalıştıklarını söyledi.”

“Evet, aynı tarafta çalışıyorlardı ama, kocamın ağabeyinizin kontrolunda olduğu bilinmiyordu. Hiç kimsenin bundan kuşkulandığını zannetmiyorum.”

“Hayati öneminden dolayı mı bunun üst düzey yetkililerden bile gizlenmesi gerekiyordu?”

“Evet”

“Nedenr

“Frederik’in Harry için yaptığı işin türünden dolayı - Frederik

bunu istekle, şevkle yapıyordu. Bazı olaylarda Amerikalıların parmağı

olduğu öğrenilirse çok vahim sonuçlar doğabilirdi.*’

“Hiçbir taraf temiz değildi hatta kimi zamanlar iki taraf da oldukça

iğrenç, korkunç işler yapabiliyordu. Böyle tavizlerin hiç verilmemesi

gerekiyor, neyse. E, sonra?**

“Galiba o öldürme olayları, beni Harry ile kocamın bağlantısının gizli tutulmasının gerekliliğine inandırdı.”

“Her iki tarafta da oluyordu öldürme olayları...”

“Beni böyle düşündürmeye belki de öldürülen kişilerin önemli

insanlar olması şevketti,” diye araya girdi Karin de Vries; gözlerini

açmış, suçlu bir ifadeyle bakıyordu. “Görebildiğim kadarıyla öldürülenlerin

çoğu doğrudan doğruya Kremlin’le bağlantıları olan,

yüksek kademeli işlerde görevli Alınanlardı. Ülkenizdeki büyük şehir

belediye başkanları veya New York ve Kaliforniya gibi önemli

şehirlerin valileri Sovyet ajanları tarafından öldürülseydi şüphe çekerdi, ne demek istediğimi anladınız mı?”

“Böyle bir şey asla olamaz, çünkü aksi takdirde onlara misilleme yapılır. Moskova böyle bir şeye asla izin vermez.”

“Cinayetler Avrupa’da işlendi, Moskova da olayları örtbas etti.

Çok planlı bir şekilde hem de.”

“Yani siz şimdi ağabeyimin, kocanıza onun âmiri olarak böyle

insanlara suikast yapması için emir verdiğini mi söylüyorsunuz? Bu

akıl alır gibi değil! U-2 fiyaskosu bunun yanında solda sıfır kalır. Size

inanmıyorum. Harry böyle bir şeyi yapmayacak kadar akıllı, bilgili

bir insandır; böyle bir şeyin gerçekleşmesi halinde Amerika’da

kitlesel misillemeler başlar, nükleer savaşa bir adım daha yaklaşılmış

olunurdu, bunu hiç kimse istemezdi ki”

“Ben size ağabeyiniz kocama böyle eylemlerde bulunması için emir verdi demedim ki.”

“Ne diyordunuz öyleyse?”

“O eylemler gerçekleştirildi ve Harry, a sırada Frederik’in âmiriydi.”

.

“Yani kocanız...”

“Evet,” diye sözünü kesti Karin de Vries yumuşakça. “Freddie ağabeyinize iyi hizmet etti, o kadar ki, Stasi’nin içine girdi, kendini onlara kısa zamanda benimsetti. Teşkilata adam toplayan Amsterdamlı bir elmas tüccarı olduğu yalanını yutarak, onun şerefine bir sürü parti bile düzenlediler. Sonra bir plan yapıldı, doğru zaman ve doğru yerler ayarlandı ve mevkilerini KremHn’e borçlu Doğu Alman diplomatları veya devletin ileri gelenleri öldürüldü. Harry ile ben, birbirimizden habersiz, Frederik’e cephe aldık. Doğal olarak suikastlarla kendisinin en ufak bir ilgisinin olmadığını söyledi. O masumane tavırlarıyla, ikna kabiliyetiyle - ki bu özellikleri nedeniyle müthiş bir ajan olmuştu - bizi olayların tamamen tesadüf eseri olduğuna ikna etti.” ^p4

“Bu işte tesadüflere yer yoktur.”

“Biz de bunun tesadüf eseri olmadığını Berlin Duvan’nın yıkılmasından bir hafta önce Frederik yakalandığında anladık. İşkenceyle birlikte serum enjeksiyonları kullanıp suikastları işlediğini zorla kabul ettirmişler. Harry, Stasi’nin merkez karargâhına sızıp,

teşkilatı yok eden öncü ajanlardan biriydi. Freddie'nin nasıl ve ne

zaman öldürülmüş olabileceğini tahmin ederek Stasi'yi yok etme operasyonu sırasında ilk iş olarak Frederik'e imzalatılan belgenin bir suretini ele geçirmiş. Daha sonra o belgeyi bana getirdi."

"öyleyse kocanız pek sağlam ayakkabı değildi ve ne siz, ne de ağabeyim onun içyüzünü göremediniz."

"Freddie'yi anlamak için onu tanımış olmanız gerek. Taşlan hareketlerinin ardında bir neden vardı. Militan Almanlardan ılımlı olan insanlar dışında herkese karşı nefret duyuyordu. Batı Almanya'nın, işlediği suçlardan dolayı utanan vatandaşlarına karşı bile derin bir nefret beslerdi. Büyükannesi ile büyükbabası bütün köyün gözleri önünde, köy meydanında Waffen SS idam mangası tarafından kurşuna dizilmişler. Suçlan neymiş biliyor musunuz? Demiryolu alanının yanındaki arazide üstü açık, dikenli tellerle çevrili bir yerde tutulan ve açlıktan kıvranan Yahudilere yiyecek götürmek. Ancak - daha da acıklı olam - büyükanne ve büyükbabasıyla beraber, hepsi de çoluk çocuk sahibi yedi masum erkek, itaatsizlik edenlere ibret olsun diye kurşuna dizilmiş. İnsanları ikiyüzlü yapan o dönemlerin korku dolu ortamında De Vries ailesi bu yedi kişinin öldürülmesi olayıyla hep suçlanmışlar. Frederik, Brüksel'deki akrabaları tarafından büyütülmüş, çok nadir vesilelerle annesiyle babasını görmesine izin vermişler. Daha sonra annesiyle babası birlikte intihar etmişler. O yılların korkunç anılarının Freddie'yle beraber ölümüne kadar yaşadığına eminim."

Sessizlik. Sonra, şaşkın garson şarap dolu kadehlerle çıkageldi; onları masaya koyarken Drew'nun üstüne şarap dökmeyi de ihmal etmedi Garson gidince Latham, "Buradan derhal çıkalım," dedi. "Köşede nezih bir lokanta var."

"Ben de biliyorum, ama konuşmamızı burada bitirmeyi tercih ederim."

"Neden? Burası berbat bir yer."

"Birlikte görülmemizin doğru olduğunu sanmıyorum."

"Tanrı aşkına, biz aynı yerde çalışıyoruz. Bu arada, neden sizi elçiliğin tanışma partilerinde görmedim? Eminim ki hatırlardım."

"öyle partiler bana göre değil Mösyö Latham. Yalnız başına ve çok mutlu bir yaşantım var."

“Kendi başımza mı?”

“Bu benim tercihim.”

MAHŞER NÖBETİ 83

Drew omuzlarını silikti. “Pekâlâ. Benim adımı Lahey’e gönderilen isim listesinde gördünüz ve benim, Harry’nin kardeşi olmam nedeniyle transferinizi istediniz. Neden?”

“Size söyledim, son derece gizli evraklarla ilgilenmemde bir sakınca olmadığını bildirir NATO onaylı temiz kâğıdım var. Altı ay önce telsiz haberleşme hattından en üst komutana çekilen bir gizli kanal notu aldım, meraktan — aynı bugünkü gibi — bir bakıverdim. Drew Latham diye birinin ‘Alman Sorunu’nu incelemek üzere Fransız Dışişleri’nin tam onayıyla Paris’e transfer edilmekte olduğu yazıyordu. Ne olup bittiğini anlamak hayal gücü gerektirmiyordu mösyö. İncelemekle görevlendirildiğiniz sorun, kocamın ölümüne neden olan ‘Alman Sorunu’ydu. Sonra ağabeyinizin sizin hakkınızda nasıl sevecen bir ifadeyle konuştuğunu hatırladım. Onun yolundan gitmemenizi ne kadar çok arzu ettiğinden, sizin hemen parlayı-veren bir mizaca sahip olduğunuzdan ve dile karşı yeteneğinizin olmadığından bahsederdi hep.”

“Annemiz beni daha çok sevdiğinden Harry beni hep kıskanır.”

“Şaka yapıyorsunuz.”

“kesinlikle öyle. Aslında, sanıyorum annem ikimizin de biraz tuhaf olduğunu düşünüyordu - hâlâ öyle düşünür ya.”

“Mesleklerinizden dolayı mı?”

“Yok, değil, mesleğimizi bilmez, babam da ona söylemeyecek kadar akıllıdır. Bizim, Dışişleri Bakanlığı’nın çeşitli kademelerinde çalıştığımızı, bir çıkışta bir ay dönmemecesine bütün dünyayı dolaştığımızı zannediyor. Evlenin de torun sahibi olalım artık deyip duruyor.”

“Doğal bir istek bence.”

“Doğal olmayan bir meslekte çalışan iki erkek çocuk için değil ama.”

“Yine de Harry sizin çok güçlü ve oldukça da zeki olduğunuzu kabul ederdi.”

“Oldukça mı zekiymişim?.. Yine kıskançlık. Hazırlık sınıfında okurken hokey oyunculuğundan kazandığım ücret, üniversite bursumdan aldığım paradan fazlaydı... Harry patenlerinin üzerinde büe duramaz, kıçüstü buzun üstüne otururdu.”

“Yine şaka yapıyorsunuz.”

“Yo hayır, bu kez gerçek.”

“Burslu muydunuz?”

“Mecburen. Babamız arkeoloji doktoruydu ve bu doktoranın ona getirdiği tek şey Arizona’dan Irak’a kadar her yerde kazı yapmaktı. Milli Coğrafya Cemiyeti ve Kâşifler Kulübü yolculuklar için para öderdi ama eşlere ve çocuklara bir şey vermezdi. Şu ‘Kayıp Hazine Avalari filmini ilk defa seyrederken Harryyle ben ‘Bırak şimdi hazinesini, avcısını, Indiana Jonefun çocukları nerde ondan haber ver,’ diye şakalaşmıştık bu yüzden.”

“Her ne kadar akademik açıdan durumu anlayabiliyorsan! da, sözünü ettiğiniz alanlar bana yabancı.”

“Babamızın memuriyeti vardı, bu yüzden parasız kalmazdık ama kesinlikle zengin de değildik, eh işte güç bela geçinip gidenlerdendik. Burs almak zorundaydık... Benim hayat hikâyemi dinlediniz, ben de kocanız hakkında duymayı istediğimden fazlasını duydum ... peki ya siz? Nereden geliyorsunuz... gökten zembille mi indiniz, Bayan de Vries?”

“Bunun konumuzla bir ilgisi yok...”

“Evet, bunu önceden söylemiştiniz ama bunu kabul etmiyorum. Elçilikte, özellikle ArşiVde daha fazla ilerlemeden önce, konuya bir açıklık getirseniz iyi olur.”

“Size söylediklerime inanmıyorsunuz...”

“Yüzeyde görünen bilgilere, Witkowski’nin doğruladıklarına inanıyorum, ama bunun dışındakilerden emin değilim.”

“O zaman cehennemin dibine kadar yolunuz var mösyö.” Karin de Vries masanın kenarına dayanarak kalktı, o sırada ayyaş garson yaklaştı.

“Burda Lat’am diye biri var mı?” diye sordu.

“Latham mı? Evet, o benim.”

“Sizi telefondan çağırıyorlar. Bu, faturanıza otuz frank ekleyecek.”

Garson çekip gitti

“Burada kalın,” dedi Drew. “Haberleşme bölümüne nerede olacağımı söylemiştim.”

“Neden kalacağım ki?”

“Çünkü sizden kalmanızı istiyorum, gerçekten istiyorum.” Latham ayağa kalkıp köhne barm ucundaki antika telefona doğru hızlı I hızlı yürüdü. Ekşi ekşi kokan bir şarap birikintisinin içinde yatan | ahizeyi kaldırdı, ve konuştu. “Ben Latham.”

MAHŞER NÖBETİ

85

“Ben Durbane,” dedi telefondaki ses. “Seni şifre çözücüyle Wa-shington’dan Şef Sorenson’a bağlıyorum. Hattın iki ucu da güvenli. Buyrun.”

“Drew?”

“Buyrun efendim...”

“Nihayet oldu! Biraz önce Harry’le ilgili bir haber aldık. Yaşıyormuş!”

“Neredeymiş?”

“Belirleyebildiğimiz kadarıyla, Hausruck Alplerinde bir yerlerde. Obernberg’deki anti-Neo’culardan bir mesaj geldi, Harry’nin kaçışının teknik hazırlıklarını yapıyorlar ve gizli yol hatlarımızı Pas-sau’dan Burghausen’e kadar açık tutuyorlar. Kim olduklarını söylemeyi reddettiler ama bilgi doğru galiba.”

“Şükürler olsun!” diye bağırdı Latham, yüreğine su serpilmişti birden.

“Sevinmek için bu kadar acele etme. Dediklerine göre ona ulaşana kadar Harry’nin yaklaşık on iki millik lanet olası bir karlı dağ yolculuğu yapması gerekiyormuş.”

“Harry’yi bilmezsiniz. Oraya varacaktır. Ben ondan daha güçlü olabilirim ama o çok daha dayanıklıdır.”

“Neden söz ediyorsun?”

“önemli değil. Elçiliğe dönüp bekleyeceğim.” Latham telefonu yerine koyup masaya geri döndü.

Karin de Vries orada değildi.

5

Birkaç siluet, akşamın uzun gölgeleri sıradağlara yayılırken karların içinden zahmetle ilerliyordu, tek ışık kaynağı iki koca taşıtın farları ve muhafızların el fenerleriydi. Harry Latham araçtan atladı, Sal-zach Nehri'nin çatallaştığı yerdeki vadinin üzerinde bulunan köprüye yaklaşırlarken başındaki ağn da hafifliyordu. Başarabilirdi! Bükere dar köprünün üzerine ulaşırsa, ondan sonra yolunu bulabilirdi; dönüş yolunu ve bıraktığı işaretleri binlerce kere aklından geçire geçire ezberlemişti o sözümona 'hastanede kaldığı' ya da tutuklu bulunduğu zaman sırasında. Gizlendiği Alp aracında kalamazdı çünkü her malzeme bir listeyle kontrol edilerek taşıtlar aranıyordu. Araçta kalmak yerine, saf kanları, Aryan asaletleriyie ve aşağı ırktan olanlara ölüm marşları söyleyerek Almanya ve Avrupa'daki belirsE geleceklerine doğru körlemesine uygun adım ilerleyen Sonnenkin-der, 'Güneş'in Çocuklan'nın yürüyu| koluna katılmalıydı. Harry onlarla birlikte, onlardan daha fazla bağırarak marş söylüyordu; köprünün üzerinden geçerlerken şevk içindeki hali, gerilmiş yüzünden ve parlak gözlerinden okunuyordu. An be an sonuca yaklaşıyordu.

Ve o an geldi! Yürüyüş halindeki sıra, karların süpürdüğü gecenin içinde sağa doğru çark ederken Harry o sırada başlayan tipiden yararlanarak yolun sol tarafına doğru koşturmaya başladı. Etrafı gözetleyen bir muhafız onu görüp tabancasını kaldırdı.

"Neinr dedi takımın Reichführer'i, askerin kolunu yakalayıp

aşağı indirirken. "Verboten. Istschon gutf

Sızma operasyonlarında Sting olarak tanınan adam diz boyu

karların içinde bata çıka güçlükle koşturdu, ona yıllar öncesi gibi

gelen haftalar öncesinden, gizli vadiye bir refakatçiyle birKkte götürüldüğü

sırada bıraktığı izlerin ilkini görme umuduyla soluk soluğa,

işte oradaydı! Bahara kadar canlanmayacak bir fidanın iki kırık

dalı. Küçük ağaç sol tarafa denk düşüyordu, onun tam çaprazında,

sağ tarafta diğer işaret olmalıydı. Üç yüz metre kadar sonra, suratı

lean ter içinde al al olmuş, bacakları donmak üzereyken gördü onu! Bir Alp ladininin kırdığı dalı; hâlâ aşağı doğru dönüktü, bitkinin özü gitmiş, dalın kalan kısmı kurumuştu. İki Alp köyü arasındaki dağ yolu beş milden daha yakındaydı, yolun çoğu yokuş aşağıydı. Evet başarabilirdi. Başarmak zorundaydı.

Sonunda ayaklan buz kesmiş, vücudu duyduğu acıdan iki büklüm olmuş bir halde, başardı da. Oturup bacaklarına masaj yaptı, yan yarıya donmuş pantolonu ellerini çizdi bereledi, o şurada solda bir araç belirdi. Gücünü bacaklarına vererek bir hamleyle doğruldu, düşe kalka yola çıktı ve farların aydınlığı içinde çılgınca kollarını salladı. Araç durdu.

"Yardım edin!" diye seslendi Almanca. "Arabam yoldan çıktı!"

"Hiç açıklama yapmayın lütfen," dedi sakallı şoför, aksardı bir Îngilizceyle. "Sizi bekliyordum. Üç gündür her saat bu yolda bir aşağı bir yukarı gidip geliyorum."

"Siz de kimsiniz?" diye sordu Harry, kamyonun ön koltuğuna tırmanarak.

"Sizi almakla görevli kişiyim," diye cevapladı aracın sürücüsü kendi kendine gülerek.

"Geldiğimi biliyordunuz ha?"

"Her ne kadar gizli vadinin nerede olduğunu bilmesek de orada bir casusumuz var. Onu da herkes gibi gözleri bağlı götürmüşlerdi."

"Kaçacağımı nereden biliyordu?"

"Yeni bir Sonnenkind doğurmak amacıyla başka bir Aryan Brü-derle çiftleşmesi emredilmediği zamanlarda hemşirelik yapıyor. Sizi gözlemiş, kâğıtları büküp büküp elbiselerinize diktiğinizi görmüş..."

"Ama nasıl olur?" diye sözünü kesti Latham/Lassiter.

"Kaldığınız odada gizli kameralar vardı."

"Haberi size nasıl ulaştırdı?"

"Bütün Güneşin Çocukları'nın ebeveynlerine veya akrabalarına ulaşıp ortalarda olmama nedenlerini, güzel uydurma öykülerle açıklamaları için izin verilir, hatta bu emredilir. Bu açıklamalar olmazsa Oberführer, diğer dağ ve vadilerde yığmak yapan siz Amerikalılar gibi gruplann kendilerini bulmasından korku duyarlar. O kadın da ebeveynine ulaşıp şifreyle bize Amerikalının ayrılacağını, gun ve saati bilmediğini, ama yakın bir tarihte kaçacağını söyledi."

r

Tahliye nedeniyle ~ kampı tahliye ettikleri için kaçabildim.”

“Her neyse, siz buradasınız ve Burghausen’e doğru gidiyorsunuz.

Oradaki mütevazı karargâhımızdan kime isterseniz ulaşabilirsiniz.

Görüyorsunuz bizler Antinayous’larız.”

“Jöm’siniz?”

“Tarihçi Dio Cassius’un yazdıklarına göre, despotça idaresine karşı gelen yirmi bin Romah’yı doğrayan Caracalla takma adındaki birinin muhalifleriyiz.”

“Caracalla, Dio Cassius, bunları duydum ama korkarım sizi anlamıyorum.”

“O zaman Roma tarihini iyi çalışmadınız.”

“Hayır.*

“O zaman biz de olayı güncelleştireceğiz, başka bir bağlamda, başka bir biçimde anlatacağız, }a?”

“Eh, paşa gönlünüz bilir.”

“îngÜizceleştirilmiş olarak, bizler anti-Nyoss’uz, ;a?”

“Tamam.”

“Şimdi ‘nyoss’un yerine ‘neos’ koyun, okayi”

“Taba.”

“Şimdi ne oldu? ‘Anti-Neos’, Anti-Neolar, nicht wahr? Anti-Neo-Naziler. tşte biz Anti-Neo-Nazileriz!”

“Niye böyle gizli kapaklı bir isim altında saklanmak gereği duydunuz?”

“Niye onlar Brüderschaft adının arkasına gizlenmek gereğini duyuyorlar?”

“ikisi arasında öe gibi bir ilişki var?”

“Gizlilik gizliliğe uymalı!”

“Neden? Siz yasalsınız.”

“Düşmanımızla hem yerin Üstünde, hem de pisliğin altında çarpışıyoruz.”

“Ben de oradaydım,” dedi Harry Latham, koltuğuna geri yaslanarak.

“Ve hâlâ sizi anlamıyorum.”

Güvenlikten numarasını öğrendikten sonra telefon açıp, “Neden gittiniz?” diye sordu Drew, Karin de Vries’e.

“Konuşacak bir şey kalmamıştı,” diye karşılık verdi araştırmacı.

“Konuşacak pek çok şey vardı, bal gibi biliyordunuz bunu siz de.”

MAHŞER NÖBETI

89

“Güvenlik dosyalarımı kontrol edin, bir şey sizi rahatsız ederse hemen rapor edersiniz.”

“Bırakın şimdi bu saçmalıkları! Harry yaştyori Üç yıllık sızma operasyonundan sonra kaçmış, yolda, dönüyormuş.”

“MonDieu. Size ne kadar mutlu, ne kadar rahatlamış olduğumu anlatamam!”

“Ağabeyimin yaptığı her işten haberiniz vardı değil mi?”

“Telefonda olmaz, Drew Latham. Madeleine sokağındaki daireme gelin. Yirmi altı numara, daire beş.”

Drew numarayı Haberleşme biriminden Durbane'e verdi, ceketini aldı ve doğruca ikinci Şube'nin arabasına atladı; bir yere gideceği zaman artık hep bu arabayı kullanıyordu. "Madeleine Sokağı," dedi. "Numara yirmi altı."

"Güzel bir semttir," dedi şoför arabayı hareket ettirirken.

Madeleine Sokağı'ndaki dairesi Karin de Vries muammasına başka bir boyut katıyordu. Sadece geniş bir ev değildi bu, aynı zamanda zevkle ve pahalı eşyalarla döşeliydi; mobilyalar, perdeler, döşemeler ve tablolar elçilikte çalışan birinin maaşıyla alınabilecek cinsten değildiler.

"Kocam fakir biri değildi," dedi dul kadın, Drew'nun dekorasyonla ilgilendiğini görünce. "Sadece elmas tüccarı rolü oynamadı, aynı zamanda faal olarak o işi yaptı da, o her zamanki ateşliliğiyle."

"öyle biri olduğu anlaşılıyor."

"Bunun da ötesinde," diye ekledi De Vries, sesinde özel bir anlam ifadesi olmaksızın. "Lütfen oturun Mösyö Latham. Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Daha önce beni davet ettiğiniz kafedeki ekşi şarabı düşünecek olursak, büyük bir şükranla kabul ediyorum."

"Bende Skoç viski var."

"O zaman şükran ne kelime, size taparım."

"O kadar da değil canım," dedi De Vries gülümseyerek, aynalı

bara doğru yürürken. "Freddie bana dört içkiyi el altında bulundurmamı

öğretmişti," diye devam etti, bir buz kovası ve bir şişe

açıp bardaklardan birini doldururken. "Oda sıcaklığında bir şişe

kırmızı şarap, soğutulmuş halde servise hazır bekleyen en kalitelisinden

iki şişe beyaz şarap - bunlardan biri sek, diğerinin de alkol

düzeyi yeterince yüksek olmalı - İngiliz misafirler için bir Skoç viskisi, Amerikalı misafirler için

de burbonun sürekli el altında bulundurulması gerekiyor.”

“Ya Almanlar?”

“Bira, kalitesi önemli değil, çünkü onların her şeyi içeceklerini söylerdi. See söylemiştim, aşırı derecede dar görüşlüydü.”

“Diğer Almanları da tanımış olmalı.”

“Tabii tanımıştı. İngilizleri taklit etmeyi bir fetiş haline getirdiklerini düşünür, bu görüşünde ısrar ederdi. ‘Viski’ - Skoç olanı - her ne kadar buzlu tercih etseler de buzsuz tercih ettikleri yalanını kıvırırlar derdi.” Drew’ya bardağını getirip bir koltuğu işaret ederek, “Oturun Mösyö Latham,” dedi. “Tartışacak çok konumuz var.”

“Aslında bence de öyle,” dedi Drew, Karin de Vries’in tercih ettiği açık yeşil kadife kanepenin karşısındaki yumuşak bir deri koltuğa otururken. “Bana katılmayacak mısınız?” diye sordu, bardağını hafifçe kaldırarak.

“Belki daha sonra... eğer bunun daha sonrası olursa.”

“Tam bir bilmecesiniz hanımefendi”

“Oturduğunuz yerden öyle göründüğüme eminim. Bilmece olmak konusunda elinize su dökemem. Bilmece olan sizsiniz. Siz ve Amerikan istihbarat camiası.”

“Sanırım bu söylediklerinizbir açıklama gerektiriyor Bayan de Vries.”

“Tabii ki, işte açıklaması. En gizli sızma görevine bir adam gönderiyorsunuz,

olağanüstü yetenekli, beş altı dil konuşan birini, sonra

onun Avrupa’da olduğunu gizli tutuyorsunuz, öyle ki yanmda

koruması bile yok, kimseyle irtibata geçmiyor, çünkü ona kimsenin

ne emir verme yetkisi var, ne de konu hakkında herhangi bir öneride

bulunacak kadar bilgisi”

“Harry her zaman bir çıkış yolu bulmuştur,” diye karşı çıktı Latham. “Bütün Avrupa’yı ve Orta Doğu’yu dolaştı. Herhangi bir yerde durup, telefonu kaldırıp VVashington’ı arayabilir ve ‘Bu iş bu kadar, ben bittim,’ diyebilirdi. Bunu yapan ilk sızma ajanı da olmazdı.”

“öyleyse ağabeyinizi tanımıyormuşsunuz.”

“Ne demek istiyorsunuz? Tanrı aşkına, biz onunla beraber büyüdük.”

“Birlikte çalıştınız mı peki?”

“Hayır, çalışmadık. Ayrı alanlardaydık.”

“O zaman onun ne biçim bir av tazısı olduğunu bilmiyorsunuz.”

“Av tazısı mı...?”

“Peşine düştüğü fanatikler kadar fanatik bir inatla, onları izli-yor.

“Herkes gibi o da Nazilervden hoşlanmaz, o kadar.”

“Ben onu demiyorum, mösyö. Harry gizli bir görevi kocamla birlikte gerçekleştirdiği şualarda Doğu Almanya’da yararlandığı kaynaklar vardı. Amerikalıların beslediği bu kaynaklardan aldığı bilgilerle Harry emrindeki kocam gibi bazılarım yönlendiriyordu. Oysa bu son görevinde böylesi avantajlara sahip değildi. Yalnız basma çalışıyordu.”

“öyle de olması gerekiyordu. Operasyonun gereği buydu, tam yalıtım. En küçük bir iz bile olmamalıydı. Operasyondaki adından benim bile haberim olmadı. Anlatmak istediğiniz şey nedir?”

“Harr/nin bilgi alabileceği kimsesi yok burada, oysa Washing-ton’da düşmanlarını besleyen kaynaklar var.”

“Siz neler söylüyorsunuz?”

“Ağabeyinizin görevinden haberim olduğu konusundaki tahmininiz doğruydu. Ha, bu arada, operasyondaki adı Lassiter’dı, Alexander Lassiter.”

“Ne?” Latham şaşkınlıkla koltuğunda doğruldu. “Nerden aldınız

bu bilgiyi?” ‘

“Siz bile kullandığı adı bilmiyorsanız ben nereden almış olabilirim ki? Düşmandan tabii ki, bir Kardeşlik üyesinden - teşkilatlarının ismi Kardeşlik.”

“Bu iş gitgide sarpa sarıyor hanımefendi. Biraz daha açıklama

lütfen;”

“Yalnızca kısmi bir açıklama yapabilirim. Bazı şeyleri kanıtsız kabul etmeniz gerek. Benim güvenliğim için.”

“Ben kanıtlanmayan şeylere pek inanmam, hele böyle bir durumda. Şimdilik kısmi açıklamayla bir başlayalım. Hâlâ bir işinizin olup olmadığını size daha sonra söylerim.”

“Katkılarım düşünülecek olursa, bu hiç de adilce değil...”

“Siz başlayın hete.. .** diye sertçe kesti Drew.

“Freddie ile ben Amsterdam’da doğal olarak onun adına bir daire tutmuştuk, elmas ticareti yapan genç bir girişimcinin zenginliğine uygun bir daireydi. İşlerimiz müsait olduğunda orada beraber olurduk. Yalnız orada her zamankinden çok farklı bir görünüşe bürünürdüm; NATO’daki veya burada, elçilikteki halimden eser yoktu. Modaya uygun, hatta çok cesur giyinir, san bir peruk ve bir sürü mücevher takardım...”

“iki yaşantınız varmış,” diye kesti Latham başını sallayarak, yine sabırsızca.

“Bu gerekliydi”

“Kabul ediyorum. Sonra?”’

“Bazı davetlere katılırdık - ama pek öyle sık değil, sadece Freddi-e’nin önemli bağlantıları kuracağı zamanlar. Ancak Freddie’nin karısı olduğum herkes tarafından bilinir hale gelmişti... Şimdi konuyu burada kesip, kuşkusuz sizin de bildiğiniz bazı şeyleri açıklamak istiyorum. Devlet politikasının belirlenmesinde önemli kararların alındığı birimle ilgili ne zaman bir köstebek söylentisi çıksa, bu birimler, ya köstebeği bizzat öldürerek veya mensubu olduğu teşkilatta hakkında söylentiler çıkarıp, yani ikili oynadığı kuşkusunu yaratmak suretiyle kendi adamları tarafından yok edilmesini sağlayarak o köstebekten kurtulmanın çarelerini aramaya başlarlar, öyle değil mi?”

“Böyle şeyler duymuştum, ancak bu kadarım söyleyebilirim.*

“Ama bu kurumların dayanamadığı tek şey küçük düşürülmektir,

içlerine sızıldığını kabul etmektir; böyle durumlar son derece

gizli tutulur, hatta kendi örgütleri içinde bile.” . i.,

“Bunu da duymuştum.”

“Böyle bir olay Stasi içinde de olmuştu. Frederik öldürülüp Duvar da yıkıldıktan sonra, onun birçok önemli Doğu Alman bağlantısı sürekli olarak telesekreterimize ısrarla Freddie’yle görüşmek istediklerini belirten mesajlar bıraktılar. Elmaslarını tekrar paraya çevirmek amacıyla Frederikle görüşmek istiyorlardı. Diğerlerine yaptığım gibi onları da akşam yemeğine kalmaları için ikna ettim ve bol bol içki içirdim - içkilerinin içine, Freddie’nin bana şeker kâsesinde sürekli bulundurmamı tembihlediği tozdan kattım. Sonunda zil zurna sarhoş olup bana kur yapma yarışına girince ikisi de baklayı ağızlarından çıkarıverdiler ve ne kadar önemli adamlar olduklarını söylediler.”

MAHŞER NÖBETİ

93

“Kardeşim Harry,” dedi Drew, monoton bir sesle.

* “Evet. Benim kışkırtmamla ikisi de Kardeşlik’in bildiği ve kendisi için hazırlık yaptığı Lassiter adında bir Amerikan ajanından söz ettiler.”

“Onun Harry olduğunu nereden anladınız?”

“Olabildiğince çok bilgi alarak. İlk sorulanm zararsızdı, ama gitgide

daha ısrarcı olmaya başladım -Freddie her zaman bunun en

iyi yol olduğunu söylerdi, özellikle alkol ve tozla beraber. Sonunda

her iki adam da temelde aynı sözleri söylediler. Şöyleki: ‘Asıl ismi

Harry Latham’dı, CIA’den, örtülü Operasyonlar, Proje müddeti -

en az iki yıl, kodu Sting, tüm bilgiler AA-Sıfır Düzeyi güvenlikli bilgisayarlardan

silindi.”*

“Tanrım! Bu haber yukarıdan gelmiş olmalı, çok yukarıdan!

AA-Sıfır'ın, Başkanın katından dışarı çıkması mümkün değildir...

Bu epeyce sarsıcı bir durum Bayan de Vries."

"AA-Sıfmn anlamıyla ilgili hiçbir fikrim olmadığından bu bilginin de doğru olabileceğini kabul ettim. Duyduğum sözler bunlardı, Paris'e transfer olma isteğimin nedeni de. . . Halâ bir işim var mı mösyö?"

"Hem de kaya gibi sağlam. Sadece bir değişiklik var."

"Değişiklik mi?"

"Arşiv bölümünde kalıyorsunuz, ama artık Konsolosluk Operasyonların in parçasısınız."

"Neden?"

"Diğer işlemlerin yanı sıra, bir yeminli ifade imzalamanız gerekecek, o ifadede bana şimdi verdiğiniz bilgileri açıklamayacağınıza, aksi takdirde otuz yıllık hapis cezasma çarptırılmayı kabul ettiğinize dair bir ibare de yer alacak."

"Ya böyle bir belgeyi imzalamayı reddedersem?"

"O zaman bir düşman olursunuz."

"Güzel! Beğendim bunu. Çok net."

"Olayı daha da netleştirelim o zaman," dedi Latham gözleri Karın de Vries'e kilitlenmiş olarak. "Eğer sözünüzden döner veya döndürülürseniz, çarptırılacağınız ceza kesindir; temyize falan gidemezsiniz. Anlıyor musunuz?"

Tüm aklım ve kalbimle mösyö."

"Şimdi sorma sırası bende. Neden?"

"Freddie ile ben Amsterdam'da doğal olarak onun adına bir daire tutmuştuk, elmas ticareti yapan genç bir girişimcinin zenginliğine uygun bir daireydi. İşlerimiz müsait olduğunda orada beraber olurduk. Yalnız orada her zamankinden çok farklı bir görünüşe bürünürdüm; NATO'daki veya burada, elçilikteki halimden eser yoktu. Modaya uygun, hatta çok cesur giyinir, san bir peruk ve bir sürü mücevher takardım..."

"îki yaşantınız varmış," diye kesti Latham başını sallayarak, yine sabırsızca.

“Bu gerekliydi.”

“Kabul ediyorum. Sonra?”

“Bazı davetlere katılırdık - ama pek öyle sık değil, sadece Freddie’nin önemli bağlantıları kuracağı zamanlar. Ancak Freddie’nin karısı olduğum herkes tarafından bilinir hale gelmişti... Şimdi konuyu burada kesip, kuşkusuz sizin de bildiğiniz bazı şeyleri açıklamak istiyorum. Devlet politikasının belirlenmesinde önemli kararların alındığı birimle ilgili ne zaman bir köstebek söylentisi çıksa, bu birimler, ya köstebeği bizzat öldürerek veya mensubu olduğu teşkilatta hakkında söylentiler çıkarıp, yani ikili oynadığı kuşkusunu yaratmak suretiyle kendi adamları tarafından yok edilmesini sağlayarak o köstebekten kurtulmanın çarelerini aramaya başlarlar, öyle değil mi?”

“Böyle şeyler duymuştum, ancak bu kadarım söyleyebilirim.”

“Ama bu kurumların dayanamadığı tek şey küçük düşürülmektir,

içlerine sızıldığını kabul etmektir, böyle durumlar son derece

gizli tutulur, hatta kendi örgütleri içinde bile.” »

“Bunu da duymuştum.”

“Böyle bir olay Stasi içinde de olmuştu. Frederik öldürülüp Duvar da yıkıldıktan sonra, onun birçok önemli Doğu Alman bağlantısı sürekli olarak telesekreterimize ısrarla Freddie’yle görüşmek istediklerini belirten mesajlar bıraktılar. Elmaslarını tekrar paraya çevirmek amacıyla Frederik’le görüşmek istiyorlardı. Diğerlerine yaptığım gibi onları da akşam yemeğine kalmaları için ikna ettim ve bol bol içki içirdim - içkilerinin içine, Freddie’nin bana şeker kâsesinde sürekli bulundurmamı tembihlediği tozdan kattım. Sonunda zil zurna sarhoş olup bana kur yapma yarışına girince ikisi de baklayı ağızlarından çıkarıverdiler ve ne kadar önemli adamlar olduklarını söylediler.”

MAHŞER NÖBETI

93

“Kardeşim Harry,” dedi Drew, monoton bir sesle.

“Evet Benim kışkırtmamla ikisi de Kardeşlik’in bildiği ve kendisi için hazırlık yaptığı Lassiter adında bir Amerikan ajanından söz ettiler.”

“Onun Harry olduğunu nereden anladınız?”

“Olabildiğince çok bilgi alarak, ilk sorularım zararsızdı, ama gitgide

daha ısrara olmaya başladım - Freddie her zaman bunun en

iyi yol olduğunu söylerdi, özellikle alkol ve tozla beraber. Sonunda

her iki adam da temelde aynı sözleri söylediler. Şöyleki: ‘Asıl ismi

Harry Latham’di, CIA’den, örtülü Operasyonlar, Proje müddeti -

en az iki yıl, kodu Sting, tüm bilgiler AA-Sıfır Düzeyi güvenlikli bilgisayarlardan

silindi.’”

“Tanrım! Bu haber yukarıdan gelmiş olmalı, çok yukarıdan!

AA-Sıfır’ın, Başkanın katından dışarı çıkması mümkün değildir...

Bu epeyce sarsıcı bir durum Bayan de Vries.”

“AA-Sıfırın anlamıyla ilgili hiçbir fikrim olmadığından bu bilginin de doğru olabileceğini kabul ettim. Duyduğum sözler bunlardı, Paris’e transfer olma isteğimin nedeni de. . . Hâlâ bir işim var mı mösyö?”

“Hem de kaya gibi sağlam. Sadece bir değişiklik var.”

“Değişiklik mi?”

“Arşiv bölümünde kalıyorsunuz, ama artık Konsolosluk Ope-rasyonları’mn parçasısınız.”

“Neden?”

“Diğer işlemlerin yanı sıra, bir yeminli ifade imzalamanız gerekecek, o ifadede bana şimdi verdiğiniz bilgileri açıklamayacağınıza, aksi takdirde otuz yıllık hapis cezasına çarptırılmayı kabul ettiğinize dair bir ibare de yer alacak.”

“Ya böyle bir belgeyi imzalamayı reddedersem?”

“O zaman bir düşman olursunuz,”

“Güzel! Beğendim bunu. Çok net.”

“Olayı daha da netleştirelim o zaman,” dedi Latham gözleri Karın de Vries’e kilitlenmiş olarak. “Eğer sözünüzden döner veya döndürülürseniz, çarptırılacağınız ceza kesindir; temyize falan gidemezsiniz. Anlıyor musunuz?”

nfüm aklım ve kalbimle mösyö.”

Şimdi sorma sırası bende. Neden?*

“Çok basit. Uzun yıllar evliliğim bana Tanrı’nın bir armağanıydı, taptığım insan beni, kendisini sevdiğim kadar çok seviyordu.

Sonra nefretin bu insanı nasıl yaraladığını gördüm, ama kör bir

nefret değildi bu, ailesini, annesiyle babasını, büyükannesiyle büyükbabasını

yok eden düşmanın tekrar ortaya çıkışı üzerine odaklanmış,

kocaman açılmış gözlerle her şeyi çok net görmesini sağlayan

bir nefretti. Bu evlendiğim muhteşem, hayat dolu adam, başına

gelenlerden çok daha iyisini hak etmişti. Şimdi, onun düşmanıyla,

hepimizin düşmanıyla savaşma sırası bende.**

“Benim için bu kadarı yeter Bayan de Vries. Bizim tarafımıza

hoş geldiniz,”

“O zaman size bir içkiyle eşlik edeyim mösyö. Bu gecenin arkası gelecek gibi görünüyor.”

Amerikan F-16 jeti Althein’daki havaalanına indi. CIA tarafından temiz olduğu bildirilen pilot albay, “kargo”su uçağa yüklenir yüklenmez kalkacağını bildirdi. Harry Latham havaalanında bir araba içinde uçağa getirildi, ikinci kokpite yerleşmesine yardım edildi, kapsül kapağı kapatıldı ve bir-iki dakika içinde uçak tekrar havada ingiltere yolundaydı. İngiltere’ye varışından üç saat sonra, yorgunluktan bitap düşmüş bu sızma ajanı, Grosvenor Meydanı’ndaki Amerikan Büyükelçiliği’ne doğru götürülüyordu, karşılama komi- i tesi CIA, İngiliz MI-6, ve Fransız Gizli Servisi’nden gelen üç yüksek rütbeli görevliden oluşuyordu.

“Hey, seni tekrar görebilmek harika Harry!” dedi Amerikalı.

“Çok iyi bir iş becerdin,” dedi İngiliz.

“Magnifiquer diye ekledi Fransız.

Teşekkür ederim beyler ama brifingimiz benim biraz uyumamı bekleyemez mi?”

“Vadi,” dedi Amerikalı, “hangi cehennemin dibinde orası? Bu bekleyemez Harry.”

“Bu vadinin hiç önemi yok artık. Bitti, alevler iki gün önce başladı.

Her şey imha ediliyor ve herkes oradan ayrılıyor.”

“Neler zırvalıyorsun sen Allah aşkına?” diye ısrar, etti CIA’den gelen adam. “Orası operasyonun kilit noktasıydı.”

“Amerikalı meslektaşım çok haklı, dostum,” diye araya girdi |

MI-6’IL

MAHŞER NÖBETI

95

“Mutlaka,” dedi Fransız ikinci Şube görevlisi “Orayı imha etmeliyiz.”

“Durun yahu, durun bir dakika!” dedi Hany etrafını sarmış olan meraklılara yorgun gözlerle bakarken. “Orası kilit noktasıydı, ama kilit de değişti nokta da. Hem bunun da bir Önemi yok zaten.” Masanın etrafındakilerinin şaşkın bakışları arasında Latham ceketinin astarını deşmeye başladı, sonra ayağa kalkıp pantolonunu çıkarmaya girişti, pantolonunu ters yüz etti ve aynısını ceplerinin iç astarlarına da uyguladı. Ceketi ve külotuyla kalmış bir halde, yavaşça, üzeri yazılı düzinelerce kâğıt parçacıklarını dikkatlice çıkarıp toplantı masasının üzerine yığdı. “İhtiyacımız olan her şeyi çıkardım işte. İsimler, konumlar, kurumlar, ve bölümler, kardeşimin dediği gibi bir topak kulak kiri burada işte. Ha bu arada, eğer...”

“Haber verdik,” diye araya girdi C1A istasyon şefi, tahmin ederek. “Konsolosluk Operasyonları bölümünden Sorenson ona geleceğinizi söyledi. Kardeşiniz Paris’te.”

“Teşekkür ederim... Eğer aranızda tamamen güvenli bir sekreterlik oluşturabilirseniz bunların hepsini daktilo ettirin — ama hiç kimse bir diğerinin ne yaptığından haberdar olmamalı. Şifrelilere gelince, onları daha sonra ben bir araya getiririm.”

“Onlar da ne?” diye sordu İngiliz, pek çoğu yırtılmış dağınık kâğıt parçalarına bakarak.

“Kardeşlik’in arkasındaki gücün, aç gözlü veya sapık emelleri olduğu için Neo’lari destekleyen kendi vatandaşlarımızdan kurulu etkili ordunun dökümü. Sizi uyarayım epeyce de süpriz var, hem hükümetlerimizden hem de özel sektörden... Şimdi, eğer biriniz bana nezih bir otel bulur ve giyecek bir şeyler alırsa, bir iki gün kadar uyumak istiyorum.”

“Harry,” dedi CIA’den gelen adam, “buradan çıkmadan önce pantolonunu giy.”

“îyi fikir Jack. Gözlem konusunda hep yetenekliydin zaten.”

Harry Latham yatağa uzanmış, kardeşi Drew’yla yaptığı biraz cansı-kıcı, bu yüzden de aklını kurcalayan o telefon konuşmasını düşünüyordu.

Beraberinde Almanya’dan getirdiği şifreli bilgilerin dökümünü

tamamlayıp, brifingini verir vermez hafta sonu Paris’e, kardeşiyle

görüşmeye gidecekti. Telefon konuşmaları sırasında ona ilk

etapta yapacağı işleri söylememişti, ama Drew onun kendisinden

bir şeyler sakladığını hemen anlamıştı. Drew da ona doğru dürüst

bir bilgi vermemişti. Konuşmaları şöyle geçmişti ,

“Tek parça halinde geri döndüğüne göre, gazı sonuna kadar kö-rükleyebiliriz artık. İki pisliğin kullandığı bir arabanın plakasını öğrendik... Unutmadan söyleyeyim, geldiğinde beni ya ofiste ya da Rivoli Caddesinde, Meurice Oteii’ndeki odamda bulabilirsin.”

“Dairene ne oldu? Uygunsuz davranışlarından dolayı yönetici seni evden mi attı?”

“Hayır, ama başka birinin uygunsuz davranışı sayesinde orası şu sıralarda yaşanmaz halde.”

“Gerçekten mi? Meurice’de yaşam biraz pahalıdır benim küçük kardeşim.”

“Masrafları Bonn ödüyor.”

“Tanrım, daha fazla dinkyemeyeceğim. Ben seni uçaktan ararım.

Bir de unutmadan, ben Moss adıyla Gloucester’da kalıyorum.

Moss, Wendell Moss.”

“Şık bir isim... Döndüğüne çok sevindim kardeş.” ,

“Ben de kardeş.” Tam gözlerini kapamış, kendini uykunun kollarına bırakmıştı ki, otel kapısı çalındı. Harry, rahatsız bir halde kafasını sallayarak yatak örtüsünü üzerinden attı, yataktan sallanarak çıktı ve bir sandalyenin üzerine atılmış otel bornozuna uzandı. Biraz sendeleyerek kapıya doğru yürüdü. “Kim o?” diye seslendi.

“Langley’den Kedikuşu,” diye fısıldadı birisi “Seninle konuşmam

gerek Sting.” i jüt

“Ya!?” Biraz endişeyle, bir yandan da kod adının çok gizli tutulduğunu bilmenin rahatlığıyla kapıyı açtı. Koridorda biraz kısa boylu, sevimli, pek akılda kalmayacak, sıradan, solgun yüzlü bir adam duruyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise, gözünde de metal çerçeveli bir gözlük vardL “Kedikuşu da ne demek?” diye sordu Latham, CIA’den gelen özel ajanı buyur ederken.

“Hepimizin kodu değişti, bir tek sizinki aynı kaldı,” diye karşılık verdi yabancı, odaya girip elini uzatırken. Harry adamın elini sıktı, hâlâ kafası karışıktı. “O soğuk bölgeden sağ salim döndüğünüze ne kadar memnun olduğumuzu anlatamam.”

“Bu ne şimdi böyle, John le Carr6’dan yürütme bir sahne mi?

Eğer öyleyse orijinali çok daha iyidir eminim. Sting’i anlıyorum

ama Kedikuşu ne saçma bir isim, sizce de öyle değil mi? Sizi elçilikte neden görmedim peki? Ben yorgunluktan canı çıkmış bir sızma-cıyım Bay Kedikuşu. Gerçekten uyumam gerek.”

“Evet, biliyorum, ve içtenlikle özür diliyorum. Ancak, elçiliğin de üzerinde bir makam var, eminim ki biliyorsunuzdur.”

“Tabii ki. CIA Başkanı, Dışişleri Bakanlığı ve Devlet Başkam. Siz şimdi bunları bırakın da bana cevap verin, nedir bu Kedikuşu hikâ-yesı?

“Fazla zamanınızı almayacağım,” dedi sevimli yüzlü adam,

Harry’nin sorusunu cevapsız bırakıp yeleğinden bir cep saati çıkararak. “Aile yadigârı, gözlerimin bunu daha rahat görüyor. İki dakika, Bay Latham, sonra gideceğim.”

“Ve daha ileri gitmeden bana biraz şu lanet hakiki kimliklerden gösterseniz iyi olacak.”

“Tabii.” Odaya giren adam, cep saatini Harry’nin yüzününün önüne kadar kaldırıp tepesindeki düğmeye basarak açık açık, net bir biçimde konuştu. “Merhaba Alexander Lassiter. Ben senin dostun Doktor Gerhardt Kroeger’im, konuşmamız lazım.”

Harry’nin gözleri birden kaydı, gözbebekleri büyüdü; artık, hiçbir yere bakmıyordu. “N’aber Gerhardt,” dedi, “beni ameliyat eden sevgili kasaplarım nasıllar?”

“İyiler Alex. Sen nasılsın, bugün kırlarda yürüyüşüne çıktın mı?”

“Hadi ordan doktor, şimdi gece vakti. Bir Doberman ordusunun içine yürümemi mi istiyorsun? Delirdin mi?”

“Afedersin Alexander, bugün bütün gün bir sürü ameliyata girdim, çıktım, ben de senin kadar yorgunum... Ama söyle bana Alex, kafanda Amerikan Büyükelçiliğindeki şu insanlarla görüştüğünde, neler oldu?”

“önemli bir şey olmadı. Getirdiğim her şeyi onlara verdim, önümüzdeki birkaç günde bunların üzerinde çalışacağız.”

“Güzel Başka?”

“Kardeşim Paris’ten aradı. Kuşkulu bir arabanın izini sürüyor-larmış. îyi çocuktur, onu seversin Gerhard!”

‘Seveceğime eminim. Konsolosluk Operasyonlarında çalışıyor, değil mi?”

Doğru... Neden bana bu soruları soruyorsun?”

MN7

Otel odasındaki soluk yüzlü yabancı aniden cep saatini kaldırıp düğmesine iki defa bastı, Harry Latham’ın gözleri netleşmeye, görüşü düzelmeye başladı “Gerçekten de uykuya ihtiyacın var Harry,” dedi kendisini ona Kedikuşu adıyla tanıtan adam. “Telefonla sana ulaşamıyorum. Bak ne diyeceğim, yarın sana bir uğrayacağım, tamam mı?”

“Ne... r

“Yarın temasa geçeceğim.”

“Neden?”

“Hatırlamıyor musun? Aman Tanrım, sen gerçekten yorguluk-tan bitmişsin. CIA Başkanı, Dışişleri Bakanlığı... Başkan, Harry. Sabıkasız olduğumu bizzat başkan onayladı ya, üstelik bunu sen önerdin, tamam mv?

“A, tabii... Evet. Bunu ben önerdim.”

“Biraz uyu Sting. Bunu hak ettin.” Kedikuşu hızla çıktı, kapıyı ardından kapatırken Harry Latham robot gibi yürüyüp, yatağına yattı.

“Kedikuşu kim?” diye sordu Harry. Sabahtı ve üç istihbarat görevlisi bir önceki gün olduğu gibi toplantı masasının etrafına oturmuşlardı.

“Telefonunu iki saat önce aldım,” dedi Amerikalı bölüm şefi. “CIA Başkanı’m uyandırdım, Kedikuşu diye birini duymamış. O da tıpkı senin gibi bu ismi aptalca buldu.”

“Ama oradaydı! Onu gördüm, onunla konuştum. Oradaydı!”

“Ne hakkında konuştunuz mösyö?” diye sordu Fransız istihbarat

görevlisi. tdk*

“Emin değilim - gerçekten de bilemiyorum. Çok normal gibi

görünüyordu, bana bir-iki önemsiz soru sordu, sonra da... hiç hatırlamıyorum.’*

“Acaba şöyle bir şey mümkün olabilir mi ajan Latham,” dedi İngiltere MI-6’nın komutam “siz çok stresli... yanlış söyledim... dayanılmaz bir üç yıl yaşadmız. O müthiş zekânızı tenzih ederek size bu şeyin bir yanılsama da olabileceğini hatırlatabilir miyim? Tanrım, benim yanımda öyle elemanlar oldu ki sizin yaşadığınız stresin yalnızca yarısı kadar bir şey yaşadıkları halde çifte kişilikli olmuşlardı, hayal görüp uydurma şeyler anlatıyorlardı.”

“Ben uydurmuyorum General. Söylediklerim ne uydurma, ne de hayal ürünü.”

“Dünü bırakalım da o güne geri dönelim isterseniz Mösyö Latham,” dedi Fransız. “Kardeşlik vadisine ilk vardığınızda neler oldu?”

“Oh.” Harry gözlerini yere dikti, bir süre daldı, sonra hemen kendine geldi. “Kazayı kastediyorsunuz herhalde. Of Tanrım, korkunçtu. Çoğu bulanık, ama hatırladığım ilk şey çığlıklar, isterik çığlıklar. Sonra aracın altında kaldığımı hatırlıyorum, ağır bir metal parçası başımı eziyordu - hiç böyle bir acı hissetmemiştim daha önce...” Latham, Doktor Gerhardt Kroeger’in programladığı konuşmayı yaptı, bitirdiği zaman başım kaldırdı, gözleri berraktı. “Sonrasını biliyorsunuz, size anlatmıştım.”

Komitedekiler şaşkın şaşkın başlarını sallıyorlardı, birbirlerine baktılar.

“Bak Harry,” dedi Amerikalı yumuşak bir biçimde, “önümüzdeki birkaç günde bize getirdiğin her şeyi bir gözden geçireceğiz, tamam mı? Ondan sonra serbestsin, uzun bir tatili çoktan hak ettin, okay?”

“Paris’e gidip kardeşimi görmek isterdim.”

“Hiç dert değil, Konsolosluk Operasyonlan’nda olsa bile, pek sevdiğim bir alan değildir de.”

“Yaptığı işleri iyi yapıyor.”

“Lanet olası,” diye bu görüşe katıldı CIA şefi. “Manitoba’da Inlanders kasaba takımında hokey oynarken harikaydı. O zamanlar Kanada’daydım ve senin bu Hulk kılıklı var ya, kendinden çok daha iri hulklan duvara yapıştırıp geçiyordu. New York’ta çok büyük bir oyuncu olabilirdi bu çocuk.”

“Aman neyse ki,” dedi Harry Latham, “onunla konuşup öyle vahşi bir iş yapmasına engel oldum.”

Drew Lamam, Rivoli Caddesindeki Meurice Oteli’nin süitinde, yumuşacık

yatağında uyandı. Gözlerini kırpıştırarak başucundaki telefona

baktı ve oda servisinin numaralarını tuşladı. Hesabı Almanya

ödediğinden, üstüne iki yumurta kırılmış kalın, yumuşak bir biftek

ve yanında kremalı çorba yemeğe karar verdi; siparişlerinin

otuz dakikada hazır olacağı söylendi ona. Yatakta gerindi, sol kolu

yastığın altındaki otomatik tabancaya çarptı, sonra biraz kestirmek üzere gözlerini kapadı.

Bir çıtırtı, kapıda metalik bir tıkırtı sesi Doğal değil - hiç de doğal değil! Birdenbire altı kat aşağıda, sokaktan kompresörlü yol matkabının gürültüsü gelmeye başladı, bir tamir ekibi alışılmadık bir saatte işe başlamıştı... Alışılmadık - hiç normal değil! Daha ortalık aydınlanmamıştı bile. Drew silahım kavrayıp yatağın sol tarafından kayıp indi; uzakta bir duvarın köşesine yuvarlana yuvarlana gitti. Kapı açıldı ve kurşunlar karyolaya saplanıp deşerlerken döşeği de, yastıkları da parçaladılar, dışarıdaki pencerelerden gelen sağır edici sesin eşliğinde. Latham silahını kaldırıp kapının önünde duran siyahlar giymiş siluete beş el arka arkaya ateş etti Adam yüzüstü yere yığıldı; kompresörlü matkap sustuğu zaman Drew ayağa kalktı ve canına kastetmek isteyen adamın yanma koştu, ölmüştü. Can çekişirken üstündeki dar süveteri parçalanmış, dövmeli göğsü olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Üç küçük şimşek figürünün olduğu.bir dövmeydi bu. Yıldırım Harekâtı. Kardeşlik.

6

Jean-Pierre Viüier, İkinci Şube'den Claude Moreau'nun kendisine yönelttiği eleştirileri metanetle karşıladı.' "Gerçekten de sizin açınızdan yürekli bir davranıştı mösyö. Sizi temin ederim söz konusu otomobilin peşindeyiz, ama anlayın, eğer size herhangi bir zarar gelecek olursa bütün Fransa ayaklanır."

"Sanıyorum biraz abartıyorsunuz," dedi aktör. "Ancak küçük de olsa bir şekilde katkıda bulunabildiğime memnunum."

"Hem de epeyce katkıda bulundunuz, ama artık birbirimizi anlıyoruz herhalde, değil mi? Başka katkı olmayacak, tamam mı?"

"Nasıl isterseniz, oysa çok kolay bir roldü ve toprak altından çıkaracağım daha başka bilgiler olabilirdi..."

"Jean-Pierre!" diye bağırdı Giselle Villier. "Böyle bir şey yapmayacaksın, buna izin vermiyorum!"

"İkinci Şube buna izin vermeyecektir madam," diye söze girdi Moreau. "Şüphesiz bugün duyacaksınız, bu yüzden söylememde herhangi bir salonca yok sanırım. Üç saat önce bizim Amerikah Drew Latham'a ikinci bir suikast teşebbüsünde bulunulmuş."

"Ne diyorsunuz.. .1"

“Nasıl, iyi mi?” diye sordu Villier, koltuğunda ileri atılarak.

“Şansı varmış, yaşıyor. En azından, çok dikkatli biriymiş, Paris’in en az bilinen kurallarından bir-ikisini öğrenmiş.”

“Anlamadım?”

“Her şey, ülkemizi ziyarete gelen turistlerin özellikle pahalı otellerde konaklayan turistlerin, şehrimizin eğlencelerinden ayrılıp yatmayı düşünmedikleri bir saate ayarlanmıştı. Tam ortalığı ayağa kaldıran gürültülerle yol çalışmasının başlayacağı saate.”

Mevsim yaz,” dedi Giselle, başını sallayarak. “Davranışlarımızdan dolayı başımıza epey dert açıldı zaten. Turizm Bakanlığı kafamızı kesecek.”

Dostumuz Latham da bunu bir şekilde sezinlemiş. Tamirat

ekibi filan yokmuş, sadece eline bir kompresörlü beton matkabı al-

mış bir adam tam penceresinin hizasına gelecek şekilde konumlanmış. Belki de sizin filmlerinizden birinin adıyla çok benzer bir durum Mösyö Villier, ölüm öpücüğüne Prelüd, eğer yanlış hatırlamıyorsam. Eşimin en beğendiği filmlerdendir.”

“Televizyonlarda yasaklanmak,” diye kestirip attı aktör. “Öpücük aptal, boş bir aktristen geliyordu, işi gücü kamera açılarıydı, repliklerine yoğunlaşmazdı, zaten onları da çok nadiren doğru dürüst söylemişti.”

“Bu yüzden de mükemmeldi,” dedi karısı. “Güvensizliği o kadar belliydi ki senin tutkunu müthiş inandırıcı kılıyordu - sevdiğini zannettiği bir kadının gizemli dünyasına giremeyen deliye dönmüş, endişeli, şaşkın bir erkek. Gerçekten de çok iyiydin hayatım.”

“Daha iyi olabilirdim, o yellozu oynamaya teşvik edeceğim derken vasat bir oyun çıkardım.”

“Mösyö Moreau’nun buraya bir aktörün yalanmalarını dinlemeye geldiğini zannetmiyorum sevgilim.”

“Yakınmıyorum ki, sadece doğruyu söylüyorum.”

“Bir aktörün egosundakileri...”

“Yo, hoşuma gidiyor madam,” dedi Moreau, “karım her kelimesine bayılacak!”

“Polis sorgulamalarının emniyet teşkilatı bünyesinde gizli kalması gerekmez mi?”

“öyle tabii - yanlış bir laf ettim.”

“Anlatın gitsin Moreau,” dedi Jean-Pierre sırıtarak, “en azından eşinize. Şimdiye kadar anlamadıysanız ben söyleyeyim, karım emekli avukattır, bahsi geçen aktrise gelince, yıllar önce oyunculuğu bıraktı ve Amerikalı bir petrol zenginiyle evlendi. Adam Teksaslı mıydı, Oklahamalı mı, öyle bir şey.”

“Asıl meselemize dönebilir miyiz, lütfen?”

“Tabii, madam.”

“Eğer Latham öldürülmekten kurtulduysa, bu başarısız suikastı düzenleyen kişi hakkında bilginiz var mı?”

“Elbette, öldü... Mösyö Latham onu vurmuş.”

“Kimliği?”

“Belirsiz. Sağ göğsünün üstündeki üç tane çok küçük dövme işareti

hariç. Şimşek figürleri, Nazi Yıldırım Harekâtı’nın simgesi. Lat-

ham kökenlerini doğru tahmin etmiş, ama onların ne anlama geldiklerini çıkaramamış. Biz biliyoruz ama... Bu işaretler belirli kişilere veriliyor, yalnızca Neo-nazilerin daha büyük örgütlerinin içinde yüksek bir eğitim görmüş kalburüstü bir kesime. Tahminimizce bunların sayısı Avrupa’da, Güney Amerika’da ve Amerika Birleşik Devletleri’nde olmak üzere toplam iki yüzü geçmiyor. Bunlara Yıldırım Harekâtçıları deniliyor - hepsi suikastçı, hepsi de insan öldürmeye meraklı, hatta bunu bir ihtiyaç olarak görenler arasından seçilerek çeşitli öldürme teknikleri konusunda eğitilmiş kişiler.”

“Psikopatlar,” dedi eski bayan hukukçu. “Psikopatlar, başka psikopatları aralarına alıyor.”

“Tam anlamıyla.”

“Başka kim böyle fanatik örgütlere alınabilirdi ki. Zaten bu örgütler de o kişilerin doğuştan şiddete duydukları eğilimi kullanmalarına izin veriyorlar.”

“Haklısınız madam.”

“Ve siz Amerikalılara veya İngilizlere ya da başkalanna bu... nasıl diyorsunuz... katil bölüklerinden söz etmediniz öyle mi?”

“En üst makamlar haberdar edildi tabii. Onların altındakilerse hiçbir şey bilmiyor.”

“Peki neden? Neden Drew Latham gibi birine haber verilmedi?”

“Nedenlerimiz var. Alt düzeylerde sızmalar oluyor.”

“öyleyse bize neden söylüyorsunuz?”

“Siz Fransızsınız ve de ünlüsünüz. Şöhretinizi zedelemek istemezsiniz; eğer bir bilgi sızdınrsanız haberimiz olur...”

“Başka?”

“Sizin vatanseverliğinize güveniyoruz.”

“Bu çok aptalca bir şey, tabii amacınız kocamı mahvetmek değilse!”

“Bir dakika Giselle...”

“Dur biraz Jean-Pierre, bu İkinci Şube’den gelen bu bey başka bir amaçla burada.”

“Ne?”

Siz zamanında olağanüstü bir avukattınız herhalde Madam Villier, bu açıkça görülüyor.”

Sizin de şaşırtmacalı ve dolambaçlı soruşturma yönteminiz

açıkça görülüyor mösyö. Kocamın bu işe bulaşmasını önlemeye ça-

hşıyorsunuz - onun sahip olduğu yetenekler düşünülürse, son derece

basit, benim bile yapabileceğim bir şeyi yapmasına engel oluyorsunuz,

ama daha lafınız bitmeden çok gizli - olağanüstü gizli -

bilgiler veriyorsunuz, öyle bilgiler ki eğer kocam bunları açıklayacak

olursa kariyerine ve hatta hayatına bile mal olabilir,"

"Söylediğim gibi," dedi Moreau, "çok parlak bir avukat"

"Neden söz ediyorsunuz siz, hiçbir şey anlamıyorum!" diye bağırdı aktör.

"Anlaman gerekmez sevgilim, bunu bana bırak." Giselle gözlerini Moreau'ya dikti. "Bizi kademe kademe kıskıvrak sıkıştırdınız, öyle değil mi?"

"Bunu inkâr edemem."

"Madem ki kocam bildiklerinden dolayı artık zarar görebilecek

bir hale geldi, bizden ne yapmamızı istiyorsunuz söyleyin hadi? Asıl

mesele buydu değil mi?"'

"öyle olduğunu düşünüyorum."

"Peki öyleyse ne?" %

"Oyunun, Coriolanus'un durmasını ve gerçeğin bir kısmının halka açıklanmasını istiyorum. Bu sayede kocanızın Jodelle hakkında çok şey öğrendiği, kederinden ve Jodelle'in ölümünden sorumlu olan kişilere karşı duyduğu nefretten dolayı oyunu daha fazla götü-remediği şüphesini yaratmış olacağız. Günün her saati koruma altında olacaksınız."

"Ya annem, babam?" diye bağırdı Villier. "Bunu onlara nasıl yaparım?"

"ikisiyle de bir saat önce konuştum Mösyö Villier. Nazi hareketinin Almanya'da yükselişi de dahil onlara söyleyebileceğim kadarını söyledim. Sizin buna kendi başınıza karar vermeniz gerektiğini ama gerçek anne ve babanızı da onurlandıracağınızı umduklarım söylediler. Daha ne diyebilirim?"

"Demek temsili kapatıyorum, ve halktan gizli tuttuğum zannedilen şeyler yüzünden yem oluyorum, sevgili eşim de dahil. İstediğiniz bu mu?"

"Tekrar ediyorum, her an korunacaksınız. Sokaklar, damlar,

zırhlı limuzinler, lokantalarda ajanlar, tatil yerlerinde polisler - güvenliğiniz

için düşünebileceğinizden de fazlası yapılacak. Bütün istediğimiz

canlı bir Yıldırım Harekâtçısı; emirleri nereden aldıkları-

nı öğrenebiliriz o zaman. İlaçlarımız ve bunların yanı sıra başka yöntemlerimiz var, bir katili bizimle konuşmaya ikna etmek için."

"Hiç yakalayamadınız mı?" dedi Giselle.

"A, evet. Birkaç ay önce iki tanesini tuzağa düşürdük, ama onları ilaçlı sorguya alamadan, kendilerini hücrelerinde astılar. Nasıl da her şeylerini adıyor bu psikopat partizanlar, ölüm onların meslekleri olmuş, kendi ölümleri bile."

Washington'da Konsolosluk Operasyonlarının müdürü Wesley

Sorenson, Londra'dan çekilen gizli fakslan inceledi. "Buna inanamıyorum,"

dedi. "İmkânsız bir şey bul"

"Ben de böyle düşünüyordum," dedi masanın sol tarafında duran Sorenson'un genç kurmayı. "Ama bunu nasıl gözardı edebiliriz. Bu isimler Sting'den geliyor, Kardeşlik örgütü'ne girmeyi başaran yegâne sızma ajanından. Surf bu bilgiler için gönderilmişti, ve başardı da."

"Ama, Tanrım, bu adamların birçoğu leke sürülemeyecek yerlerdeler, ve bu daha listenin tamamı bile değil - bazı belli isimler seçilerek saklı tutulmuş! İki senatör, altı milletvekili, dört büyük şirketin yönetim kurulu başkanları, bir de bunların yanında medyadan beş-altı kişi; her gün televizyonda, radyoda, gazetede gördüğümüz, duyduğumuz ve okuduğumuz yüzler ve sesler... Baksana şunlara, iki program yapımcısı, bir kadın sunucu ve gözünü budaktan sakınmayan üç talk-show'cu..."

"Şişman herif için bunun mümkün olduğunu söyleyebilirim," diye araya girdi personel yöneticisi kurmay. "Nerede düşmüş birini görse hiç acımıyor, bir tekme de o sallıyor."

"Yo, zannetmem, çok açıkça belli yaptığı her şey. Üçüncü derece zekâya sahip, minimum eğitim görmüş, nefretle dolu biri, evet ama hakiki bir Nazi değil. Ağzına geldiği gibi konuşan bir soytarı sadece."

"İsimler Kardeşlik vadisinden geldi efendim. Başka bir yerden değil."

"Tanrım, buradaki isim de Başkan'ın kabinesinden!"

“Bu adamın Nazi olması olacak İş değil,” dedi Konsolosluk

Operasyonlarının personel yöneticisi “Tavşan boku gibidir, ne kokar

ne bulaşır; kabinede doğru dürüst bir ağırlığı yoktur... öte

yandan böyle insanlar başkalarını kandırmada çok başarılıdırlar. Otuzların sonunda Kongre’de Naziler vardı, ellilerde de her tarafta komünistler, tabii eğer o vatana sadakat soruşturmalarından çıkan sonuçlara güvenilebüirse.”

“Büyük çoğunluğu anlamsız safsatalardı delikanlı,” dedi Soren-son üstüne basa basa.

“Anlıyorum efendim, ama başarılı kovuşturmalar da vardı.” “Kaç tane? Eğer istatistikleri hatırlayabiliyor sam, ki hatırlıyorum, orospu çocuğu Hoover ve sahtekâr McCarthy’nin özel olarak belirlediği isimlerin sayısı on dokuz bin yedi yüze varıyordu. Ve bu feryat figân bittikten sonra geriye sadece dört tane sanık kaldı! Yaklaşık yirmi binde dört kişi! Bunu orana vurursan sifır nokta on binde iki gibi bir basan grafiği çıkar, ki kongrede kopan onca fırtına vergi yükümlülerinin boşa harcanan onca parası da cabası. O eski güzel günleri hatırlatma bana lütfen. O sıralarda senin yaşlarınday-dım - Tanrı biliyor senin kadar da parlak değildim - ama pek çok arkadaşımı bu manyaklığa kurban verdim.”

“özür dilerim Bay Sorenson, benim amacım...”

“Biliyorum, biliyorum,” Operasyon müdürü kestirip attı: “Senin, o zamanların yol açtığı acıyı anlayabilmene imkân yok. Beni endişelendiren de bu zaten.”

“Anlamadım.”

“Artık şu bizim karınağrısı kovuşturmamıza dönsek diyorum? Harry Latham, CIA’in bu sahadaki belki de tek gerçek dehası, faka bastınlamayacak süper bir beyin, ama bu şeyler sanki başka bir gezegenden ... Yoksa öyle mi? Tanrım, bu çok çılgınca bir şey!” “Ne oldu Bay Sorenson?”

“Bütün bu insanların yaşlan... aynı yaşlardalar - kırk elli arası yaşlardalar, birkaç tane de altmışlannda olan var.” “Ee?”

“Yıllar önce, Teşkilat’a ilk girdiğim zaman Bremerhaven’den gelen

bazı dedikodular vardı - Bremerhaven, Heligoland Bight’deki

eski bir denizaltı üssüdür - bu dedikodularda savaşı kaybettiklerini

bilen Üçüncü Reich fanatikleri tarafından tasarlanan bir son sığınak

stratejisi anlatılıyordu. Buna Güneşin Çocukları Operasyonu

deniyordu, seçilmiş çocuklar, tüm Avrupa ve Amerika'da kendilerine

kucak açan ve ileride onları maddi bakımdan güçlü ve siyasi ba-

kımdan etkili konumlara getirecek ailelerin yanlarına gönderilmişler. Nihai amaçlan ise bir ortam oluşturmak, öyle bir ortam ki kendiliğinden şeye geçiş yapsın... Dördüncü Reieh'a."

"Bu çılgınca bir şey efendim."

"Ayrıca da tamamiyle kanıtsız kaldı. Ordu İstihbarat ve ingilizlerin MI-6'sına ek olarak bizim de birkaç yüz ajanımız vardı, bu adamlar iki yılı aşkın bir süre iz peşinde koştular. Sonuçta hiçbir şey çıkmadı. Eğer böyle bir operasyon varsa bile, bu daha başlarda bırakılmıştır. Operasyonun uygulamaya geçirildiğine dair en küçük bir kanıt bile yoktu."

"Ama şimdi tekrar şüphelenmeye başladınız, değil mi Bay So-renson?"

"îster istemez Paul. Bu bölümde varlığımı sürdürmemi sağlayan hayal gücümü sonuna kadar kullanmaya çalışıyorum. Ama işte, karanlık bir sokakta veya zifiri gece karanlığında bir tepede kimin ne yaptığını rahatlıkla kestirebileceğim bir bölümde değilim, öylesi bir korumda değilim. Manzarayı gün ışığında görmem lazım. Bu Güneşin Çocukları operasyonunun oyununa gelmeyi asla kabul edemem."

"öyleyse neden getirilen bilgileri reddedip isim listesini fırında yakmıyorsunuz?"

"Çünkü yakamam. Çünkü Harry Latham getirdi onu... Yarın tPışişleri Bakam ve CIA Başkanı ile bir toplantı ayarla. Üvey evlat olduğumdan, artık onlar nereyi uygun görürlerse orada buluşacağım onlarla."

Drew Latham, Amerikan Büyükelçiliğinin ikinci katındaki masasında oturuyor, üçüncü fincan kahvesini içiyordu. Tek bir vuruştan sonra, kapı birden açıldı, Karin de Vries endişeyle içeri girdi.

"Neler olduğunu duydum!" dedi heyecanla. "Suikasta uğrayan kişinin sen olduğunu düşündüm

hemen!”

“Günaydın,” dedi Drew, “yoksa öğlen mi oldu? Eğer Skoç viskini getirdiysen hoş geldin.”

“Bütün gazeteler olaydan bahsediyor,” diye haykırdı araştırmacı, masanın öbür yanma geçip L’Express’in öğlen baskısını masaya atarak. “Bir hırsız Meurice’de bir müşteriyi soymaya teşebbüs etti, odaya kurşun yağdırdı, ve bir kat muhafızı tarafından vuruldu!”

“Bu halkla ilişkiler takımı ne kadar hızlı çalışıyor? işte tam güvenlik diye buna derim; bundan daha iyisi yapılamazdı.”

“Kes şuntr Drew! Sen Meurice’de kalıyordun, bana sen söylemiştin.

Semt karakolunu aradım, bana yalan olduğunu belli ede

ede, olayla ilgili hiçbir ipucu olmadığını söylediler.” ,

“Vay canına, Paris’te herkes turistlerden gelen dövizleri koruma sevdasında. Aslında korumalılar da. Böyle bir şey benim gibilerinden başka kimsenin başına gelmez.”

“öyleyse o sendin.”

“Zaten söylemiştin bunu. Evet, o bendim.”

“İyi misin?”

“Bunu bana daha önce de sormuşlardı, evet, iyiyim. Hâlâ korkudan ölüyorum, ama buradayım, nefes alıyorum, vücudum sıcak ve gezinebiliyorum, öğle yemeğine gitmek ister misin, son randevuda önerdiğin yer hariç, nereye istersen gidebiliriz.”

“Daha eri az kırk beş dakika sürecek bir işim var.”

“Bu kadar bekleyebilirim. Büyükelçi Çourtland ve diplomatik kafadan Alman Büyükelçisi Kreitz’la işimiz yeni bitti: Muhtemelen hâlâ konuşuyorlardır ama benim midem onların birbirlerini temize çıkarıcı karşılıklı saçmalıklarını kaldırmıyor.”

“Bazı bakımlardan tıpkı ağabeyine benziyorsun. O da otorite sahibi kişilerden hoşlanmaz.”

“Düzeltmeme izin ver,” dedi Latham. “Ağzından çıkanı kulağı duymayan otorite sahibi kişilerden hoşlanmayız, hepsi bu. Ha, bu arada, yarın veya öbür gün Londra’dan uçakla geliyor. Onu görmek ister misin?”

“Bütün kalbimle. Harry’ye hayrantmf

“Ağabeyimin hanesine ikinci faul”

“Anlamadım?”

“Yaramaz adamm tekidir.”

“Ne diyorsun sen.”

“Aklı öyle bir karış değil, kilometrelerce havadadır, ne dediği anlaşılmaz.”

“A, evet, çok iyi hatırlıyorum. Din bağnazlığının Mısır’dan Atina’ya, oradan Roma’ya nasıl sıçradığı, sonunda Ortaçağ’a nasıl gelindiği konusunda onunla hoş sohbetlerim oldu.”

“Üçüncü faul. Öğle yemeğine nereye gidiyoruz?”

“Dün teklif ettiğin yere. Gabriel’in, daha önce gittiğimiz kafenin karşı tarafındaki nezih lokantaya.”

“Birlikte görülme ihtimalimiz var ama.”

“Artık fark etmez. Albayla konuştum. Anlayış gösterdi Hep dediği

gibi, ‘Hiç problem değil.’”

“Witkowski başka ne dedi?”

“Şey...” De Vries başını indirip yumuşak bir sesle konuştu,

“senin, ağabeyin gibi olmadığını söyledi”*

“Ne bakımdan değilmişün?”

“önemli değil Drew.”

“Belki de önemlidir. Ne bakımdan?”

“Şöyle söyleyeyim, sen onun kadar bilgili biri değilmişsin.”

“Faul.hakkı doldu, Harry oyun dışı... Bir saate kadar öğle yemeği, tamam mı?”

“Rezervasyonu ben yaparım, beni tanırlar.” Karin de Vries, öncekinden çok daha nazikçe kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Latham’ın telefonu çaldı. Büyükelçi Courtland’dı arayan. “Buy-run efendim, ne oldu?”

“Kreitz şimdi çıktı Drew, söylemek zorunda kaldığı şeylerin devamını dinlemek için burada olmadığına üzgünüm. Ağabeyin sadece arı kovanma çomak sokmakla kalmamış, kovan filan da bırakmamış.

*

“Neden söz ediyorsunuz?”

“Kreitz, her şeyden önce güvenlik gerekçesiyle bunları senin yanında konuşamazdı zaten. Son derece gizli bir konu; öyle ki, konuyu görüşmeden önce benim bile sabıka kaydım incelendi.”

“Sizin de mi?” /

“Sanırım Harry*nin senin ağabeyin oluşunu ve yarın da buraya gelecek olmasını gözönünde bulunduran istihbarat yetkilileri durumu benim de bilmemde bir sakınca görmemişler.”

“Ne yapmış peki Harry? HMer’le Martin Bormann’ı Güney Amerika’da eşcinsellerin gittiği bir barda mı basmış?”

“Ah keşke bu kadar önemsiz bir şey olsa. Ağabeyin operasyondan bazı listeler getirmiş, o listelerde, Neo-naziler’i destekleyen ve Almanya, Amerika, Fransa ile ingiltere’de çeşitli devlet kademelerinde görevli, çeşitli sanayi alanlarında söz sahibi önemli kişilerin isimleri yer alıyormuş.”

HO ROBERT LUDLUM

“Vay canına, ne adam!” dedi hayretle Latham. “O asla işleri yarım yamalak yapmaz! Bu adamla gurur duyuyorum!”

“Anlamadın galiba Drew. Bu isimlerin bazıları - yo, pek çoğu - saygın devletlerimizin örnek sayılabilecek vatandaşlarına ait isimler, hepsi de son derece yetenekli, iyi özelliklere sahip insanlar, inanılacak gibi değil.”

“Eğer bunu Harry getirdiyse sapına kadar doğrudur. Dünyada hiç kimse ağabeyimi faka

bastıramaz.”

“Evet, bana da söylediler bunu.”

“E, öyleyse mesele ne? Bu piçlerin peşine düşün! Sızma operasyonu öyle bir iki hafta veya ay, hatta yü süren bir iş değildir ki, on on beş yıl bile sürebilir. Böyle bir operasyon, haberalma bölümünün ağır toplarının rüyalarını süsler. Yani öyle her babayiğidin harcı değildir.”

“Akıl alır gibi değil...”

“Aklınızı yormayın. İşe koyulun!”

“Heinrich Kreitz, Bonn listesindeki dört ismi kesinlikle reddediyor, üçü kadın, biri erkek.”

“Kim onu burada her şeyi bilen Tanrı tayin etti?”

“Bunlar Yahudiymişler; akrabalarını kamplarda kaybetmişler, Auschwitz ve Bergen-Belsen’de.”

“Nereden biliyor bunları?”

“Şimdi altmış yaşlanndalarmış, ama her biri, bir zamanlar öğretmenlik yaptığı ilkokulda öğrencileriymiş, onları hayatını tehlikeye atarak Ari Irk Araştırma Bakanlığı’nın soruşturmalarından bizzat kendisi kurtarmış.”

“Belki yutturmuşlardır. Yaptığımız iki toplantıdan edindiğim izlenime göre, bana çok saf biri gibi geldi.”

“Bu onun akademisyen oluşundan kaynaklanıyor. Diğer meslektaşları gibi o da şüpheci, çenebaz biri. Ama bu tür olumsuz özellikleriyle zekâsının hiçbir alakası yok. Aksine çok deneyimli, uyanık bir adam.”

“Söylediğiniz son şey Harry’de de var. Sahte bilgi getirmiş olması ihtimal dışı.”

“Washington listesinde olağandışı isimler olduğu söylendi. So» renson ‘inanılmaz’ dedi.”

“Lindbergh için de aynı şey söylenmişti, ‘inanılmaz’ denmişti;

genç Lindbergh Naziler’in kötü insanlar olduklarını anlayana kadar

Spirit of St Louise Goering'in safında yer almıştu"

"Böyle bîr karşılaştırmayı kimsenin aklının ucundan geçirmediği kanaatindeyim."

"Haklı olabilirsiniz. Sadece bir konuda örnek vermeye çalışıyordum."

"Farzet ki ağabeyin haklı. Ama yan yarıya bile, hatta çeyreği bile, hatta onun da yarısı kadar bile - hatta bundan çok çok daha az bir kısmı bile doğruysa?"

"İsimleri getirdi Sayın Büyükelçi. Başka kimse bunu yapmadı veya yapamadı, öyleyse ben size aksi kanıtlanana kadar bu isimler gerçekmiş gibi işlem yapın derim."

"Yani senin dediğin, eğer doğru anladıysam, masumiyetleri kanıtlanana kadar onların hepsi suçlu."

"Biz şimdi hukuktan söz etmiyoruz efendim, bu dünyanın görüp göreceği en lanet olası bir vebanın yeniden ortaya çıkışından söz ediyoruz! İşin yasal kısmıyla kaybedecek zaman yok. Onları hemen durdurmalıyız."

"Komünist olduklarını zannettiğimiz kişiler için de bunu söylemiştik. Ama sonunda ne oldu, bunların çoğunun komünistlikle uzaktan yakından bir ilişkileri olmadığı ortaya çıktı."

"Bu durum başka ama! Bu Neolar otuzlu yılların Nazileri gibi boş gezenin boş kalfası değiller; bunlar bir zamanlar iktidarı elinde bulundurduklarım ve o basamağa nasıl çıkacaklarını biliyorlar. Korku salarak, önce cadelerde kot pantolonlu, silahlı dazlak çeteleri boy gösterecek, ardından sahneye üniformalılar girecek — hem de belki Hitler'in ilk eşkıya çetesi Schultsfeiriin kürek ve botlarıyla birlikte tam takım bir halde - ve her şey çığrmdan çıkacak! Onları durdurmamız gerek!"

"Sadece elimizdeki isimlerle mi?" diye sordu Courtland yumuşak bir sesle. "Hiç kimsenin, bu çılgınlığa dahil olduklarını aklının ucundan bile geçirmeyeceği, son derece saygın insanların isimleriyle mi? Nasıl bir işlem yapacağız; kim nasıl bir işlem başlatacak?"

Benim gibi insanlarla başlayacaksınız Sayın Büyükelçi. Gerçeği bulmak için hiç yılmadan olayların üzerine gitmenin eğitimini al-nuş olan insanlarla."

iyi güzel de Latham, kimin gerçeğiyle uğraşacaksın?"

“Onun bunun gerçeğiyle değil, asıl gerçekle!”

“Efendim?”

“Bağışlayın Sayın Courtland veya Sayın Büyükelçi. Diplomatik, hatta ahlaki güzellikler devri artık bitti! Meurice’de yatağımda delik deşik edilmiş bir ceset olabilirdim. Bu piçler kıran kırana oynuyorlar, kırmakla da kalmayıp silahlarıyla önlerine geleni delik deşik ediyorlar.”

“Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum...”

“Bir düşünün efendim. Büyükelçilik yatağınızı havaya uçurulur-ken gözünüzün önüne getirmeye çalışın, siz de o sırada sırtınız duvara dayalı, yere çömelmiş, acaba bu parçalardan biri süratinizi mı bulur yoksa gırtlağınıza veya göğsünüze mi isabet eder onu düşünüyorsunuz. Buna savaş denir — gizliden gizliye belki, ama yine de savaş işte.”

“Sen olsan nereden başlardın?”

“Başlayacak bir yer var aklımda, ama Moreau ile beraber aklım-dakinin peşinden gitmeden önce, Harr/nin isimler listesinin burada, Fransa’da olmasını isterim.”

“ikinci Şube henüz güvenilir bir Fransız eleman belirlemedi.”

“Ner

“Beni duydun. Tekrar soruyorum, sen olsan nereden başlardın?”

“Şu bizim çılgın, aklı bir karış havada ünlü aktörümüzün Pont Neuf ün kuzeyinde gördüğü arabayı kiralayan adamın ismini belirlemeye çalışmakla.”

“Moreau mu söyledi sana?”

“Tabii ki o söyledi. Bressard’rn Montaigne’de pestilini çıkardığı araba bir muamma. Marseüles’den kiralandığını biliyoruz, ama nasıl kiralandığı öyle karışık ki, bu konuda bir ilerleme kaydetmek haftalar alır. Oysa bu adam elimizde; öğleden sonra saat dörtte işinin başında olacak. Testislerini mengenede un ufak etmemiz gerekse de, o adamı konuşturacağız.”

“Moreau ile çalışamazsın.”

“Siz neden söz ediyorsunuz? Neden çalışamaz mışım?”

“Harry’nin Üstesinde o da var.”

7

Drew şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde bürosundan çıktı, döner merdivenlerden inerek elçiliğin lobisine geldi ve bronz giriş kapısından geçerek Gabriel Caddesi'ne çıktı. Sağa dönerek Karin de Vries'le öğlen yemeği için randevulaştıkları restorana yöneldi. Yalnızca sersemlememiş, dehşet içinde de kalmıştı! Courtland, Claude Moreau'nun, yani Fransız ikinci Şube'nin başkanının "Harry'nin listesi"nde olduğunu açıkladıktan sonra tartışmamıştı bile. Bu akıl sır almayacak konunun üzerinde fazla durmamış, "Söylenecek pek fazla bir şey yok. Moreau'yia çalışıyormuş gibi görün ama ona herhangi bir bilgi verme. Yarın beni ara ve olanları anlat," diyerek Latham'ın lafını ağzına tıkamıştı. Bu kesin talimattan sonra Büyükelçi telefonu kapamıştı.

Moreau bir Neo'ydu ha? Bu söze ne kadar inanılabilirdi ki; bu, De Gaulle'ün İkinci Dünya Savaşı'nda bir Alman sempatizanı olduğunun söylenmesi gibi bir şeydi! Drew aptal değildi; köstebekler ve ikili ajanlar gerçeğini biliyor ve böyle bir şeyin olabirliğini kabul ediyordu, ama Moreau gibi sicili temiz bir adamı, inceleme yapmadan bu iki kategoriden birine yakıştırmak olacak iş değildi. Bir bölge ajanı olarak işe başlayıp, gizli operasyonlarda yıllarca çalıştıktan sonra İkinci Şube gibi, konusunda uzman insanların çalıştığı bir bölüme başkan seçilmişti Hem de kimi kıskanç, kimi de ona hayran olan binlerce insanın denetiminden geçtikten sonra ve onun yerinde gözü olan binlerce adamın başkan olmasını engellemek için türlü numaralar çevirmesine rağmen. Ancak Moreau bu çapraz ateşten sağ salim çıkmış, yalnızca sağ çıkmakla kalmamış "dünya çapında" payesiyle birlikte gelmişti, ki Latham bu sözü Moreau dışında bir tek Lesley Sorenson'un hak ettiğini düşünür ve çok nadiren kullanırdı.

"Mösyö!" diye bağırdı bir ses caddedeki bir arabanın içinden; ikinci Şube'nin arabası onu izlemeye çalışıyordu. "Lütfen binin!"

Sadece birkaç blok yürüyeceğim," diye bağırdı Drew, kaldmm-

MN8

da yayalara çarparak ilerlerken. "Dünkü gibi, hatırlıyor musun?" diye ekledi bozuk Fransızcasıyia. |fe.

"Dünden hoşlanmamıştım, bugünden de hoşlanmıyorum. Binin lütfen!" Şube'nin arabası durdu ve Latham isteksizce kapıyı açıp ön koltuğa geçti.

"Abartıyorsun Ren6 - yoksa sen Marc miydin? Karıştırıyorum."

"Ben François'yım mösyö ve kanştırılmaya aldırmam, işimi yaparım."

Birdenbire kulak yırtarcasına patlamalarla kurşunlar yan pence-relerdeki kalın güvenlik camlarını, sonra da ön camı dövdü, siyah bir sedan araba hızla uzaklaştı, trafiğin içinde taşıtları sollayarak kayboldu. “Aman Tanrım!” diye kükredi Drew, ön koltuğu kavramış, başım konsol hizasından aşağıya eğmişti. “Onun geldiğini gördün değil mi?”

“Sadece tahmin ettim mösyö,” diye karşılık verdi sürücü hızlı hızlı soluyarak, vücudu koltuğunda geriye doğru yaslanmıştı. Arabayı durdurdu, ön camda o kadar çok iz vardı ki, dışarsı görülmüyordu. “Siz büyükelçilikten çıkarken bir otomobil de yoldaki park yerinden çıktı. Kimse iyi bir neden olmadan Gabriel Caddesi’nde bulduğu park yerinden vazgeçmez, ayrıca arabadaki adamlar, önlerini kesip size seslendiğimde çok öfkelendiler.”

“Sana hayatımı borçluyum Francois,” dedi Latham, hızla doğrulup dönerken; ayaklarını arabanın döşemesine koydu, o sırada sokaktaki insanlar da dikkatle arabanın yanına yaklaşıyorlardı. “Şimdi ne olacak?”

“Polis her an gelebilir, birisi onları arar...”

“Polisle konuşamam.”

“Anlıyorum. Peki nereye gidiyordunuz?”

“Bir sokak ötede caddenin karşı tarafındaki bir lokantaya.”

“Orayı biliyorum. Hemen gidin. Kalabalıkla beraber yürüyün v£ onlardan biri gibi davranm. Herkes gibi siz de çok heyecanlanmış görünün, arabadan çılanca da, restorana kadar elinizden geldiğince dikkat çekmeden gidin. Biz sizi almaya gelene ya da telefonla sizi arayana kadar orada bekleyin.”

“Beni hangi isimle arayacaksınız?”

“Siz Amerikalısınız - Jones ismini kullanabiliriz. Garsona bir îe^ kfon beklediğinizi söyleyin. Silahınız var mı?”

“Elbette.”

“Dikkatli olun. Bir şey olması pek mümkün değil, ama siz yine

de her şeye hazırlıklı olun.” -

“Bu kadar ayrıntıya gerek yok. Peki ya sen?”

“Biz ne yapacağımızı biliriz. Hadi acele edinf

Drew kapıyı açtı, eğilip dışarı çıktı, hemen ardından kapıyı kapadı, doğruldu ve çevredeki insanlar gibi telaşlı bir ifadeyle kalabalığın arasına daldı. Birkaç saniye içinde gerçekten o da kalabalıktan biri olmuştu. Kalabalık içinde boyunu kısa tutmaya çalışarak Gabriel Caddesi’nin öbür tarafına geçti. Etrafını gözleriyle tarayarak, lokantaya, Karin de Vries’in kendisini bekleyeceği yere yöneldi.

Çok erken gelmişti. Yarı yarıya boş restoram görünce anladı bunu, ama bürosundan, elçilikten uzak durmalıydı. Birden, dört yüz metre ötede başına gelen olaydan önce hiç düşünmediği bir şey geldi aklına. “De Vries adına yer ayırtılacaktı,” dedi İngilizce olarak, barda duran smokinli adama.

“Evet, tabii efendim... Biraz erkencisiniz mösyö.”

“Erken gelmemin bir sakıncası var mı?”

“Hayır, yok. Gelin, sizi masanıza götüreyim. Madam arka bölümü tercih eder.”

“Adım Jones. Bana bir telefon gelebilir.”

“Masanıza telefon getirebilirim...”

“Masaya mı?”

“Bu günlerde herkesin bir telefonu var, öyle değil mi? İnsanların bir yandan telefonla konuşup bir yandan da sokaklarda araba süre-bilmeleri veya yürüyebilmeleri beni hep şaşırtıyor. Mon Dieu, tevekkeli değil, bu kadar çok kaza oluyor!”

Yerine otururken aniden karar vererek, “Telefonu hemen getirmeniz mümkün mü?” diye sordu Drew.

“Tabii Şehir içi mi milletlerarası, mı mösyö?”

“Milletlerarası,” dedi düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak.

“Telefon ücreti faturanıza eklenecektir.”

Size fazladan külfet çıkarıyor olmalı bu,” dedi Latham. Külfet sayılmaz, çünkü bunu herkese teklif etmeyiz, böyle bir kolaylık sağladığımızı herkese belli etmeyiz. Çoğunun cep telefonu var zaten.”

“Ama bana teklif ettiniz,” diye adamın sözünü kesti Drew, yüzüne bakarak.

“Ah, tabii. Siz Amerikan Konsolosluğu’ndansımz, öyle değil mi?

Buraya pek çok kez gelmiştiniz Mister Jones.”

“Galiba öyle,” diye şef garsona hak verdi Latham, ona telefon kartını uzatırken. “Yalnızca hiç rezervasyon yaptırmamıştım.”

“Mera. Size bir içki veya bir şişe şarap getirteyim mi?”

“Viski. Skoç, lütfen.” Şef garson gitti, viski geldi, ve Drew koltuğa iyice yaslandı, elleri titremeye, yüzü yanmaya başlamıştı.

Aman tanrım, eğer tecrübeli, etrafım gözleyen bir şoför olmasaydı Gabriel’in ortasında öldürülecekti! Bir buçuk gün içinde üç kez hayatına kastedilmişti, ilki önceki gece, ikincisi o sabah şafak vaktinde, ve şimdi de sadece birkaç dakika önce! Artık kendisini tanıyorlardı; görevi başmda ölmüş olmanın kendisine sağlayacağı şeref payesinde ise hiç mi hiç gözü yoktu doğrusu. Nazi kanserinin Almanya’ya ve ötesine yayıldığına hiç kuşku yoktu. Daha başka nerelere, kim bilir? Ne kadar etkili olduklarını kimse bilemezdi Harr/mn listesi NATO ülkeleri için tasarlanan o kötü senaryonun kara haberini veriyor gibiydi Karin de Vries’in, Sting operasyonu hakkında bilgi toplamak için Kardeşlik örgütünün CIA bilgisayarlanndaki çok gizli kayıtlara ulaştığıyla ilgili açıklamaları da Washington’a bir sızmanın olduğunu yadsınmaz biçimde kanıtlıyordu. Tanrım. Villier’e yeniden serpilen Nazilerin her yere yayıldıklarım söylemişti, biraz abartmıştı, aktörün ilgisini çekmek için bir numaraydı, çünkü Vülier’in geçmişinden, Jodelle.ve bağlantılarından kuşkusu vardi, tabii kayıp soruşturma dosyalarından da. Villier kuşkularını doğruladığı zaman hem gururlanmış hem de dehşete düşmüştü; gururlanmıştı çünkü bir gerçeği ortaya çıkarmıştı, dehşete düşmüştü çünkü maalesef gerçekti.

Şimdi de açık hedef durumumdaydı; nedeni de, gerçeği bulmuş olmasıydı, ölü bir istihbarat elemanının hiçbir işe yaramayacağı açıktı, bu yüzden bir önceki talimatları hepten iptal edip İkinci Şu-be’nin sunabileceği her türlü korumayı kabul edecekti.

İkinci Şube, Moreau? Mümkün müydü bu? Moreau’ya ek kişisel güvenlik için başvururken kendi ölümünün garanti belgesini mi imzalıyordu? Bütün içgüdülerine karşın ve o adam hakkındaki tüm hükümlerine rağmen acaba Harr/nin listesi o kadar doğru muydu? İnanılır gibi değildi - çılgıncaydı! Yoksa değil miydi?..

MAHŞER NÖBETİ U7

Şef garson, bir el telefonu getirdi, şu anda Washington'da saat

sabahın yedisi falan olmalıydı. Konsolosluk Operasyonları müdürü

güne başlamadan önce Drew Latham'ın yönlendirilmeye ihtiyacı

vardı. j^ijg

a Parlez yazan tuşa basıp numarayı çevirin mösyö," dedi şe£ "Şayet başka arama yapmak gerekirse Finis'e basın, sonra tekrar Parlez ve numarayı çevirin.*' Drew'ya telefonu verdi ve uzaklaştı. Latham Parlez yazan düğmeye dokundu, numarayı çevirdi ve birkaç saniye içinde telaşlı bir ses cevap verdi.

"Evet?*

"Paris arıyor."

"Arayabileceğini düşünmüştüm," diye söze girdi Sorenson.

"Harry oraya vardı mı? Konuşabilirsin, şifreleyici devrede."

"Yarından önce gelemez."

"Lanet olsun!"

"O zaman haberiniz var? Yani getirdiği haberleri biliyorsunuz."

"Ben biliyorum da sen nereden biliyorsun onu merak ediyorum. Harry, kardeşi bile olsa bilgi kayıtlarını öyle herkese açıklayacak bir tip değildir, hele hele böyle son derece gizli kayıtları hiç."

"Harry bana bir şey söylemedi, söyleyen Courtland'dı.*

"Büyükelçimiz mi? Bu inanılmaz bir şey. İyi bir adamdır ama bu çevreden değil ki."

"Onun da bilgilendirilmesi gerekiyormuş. Alman büyükelçisi, hükümeti içinde görev yapan dört şahsın 'sakıncalıdır' ibareli belgelerine itiraz etmiş, anladığım kadarıyla çok öfkeli bir biçimde hem de."

"Ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı Sorenson. "Tüm bunların kararlar verilene kadar çok gizli kalması gerekiyordu."

“Biri tabanca patlatılmadan önce starta geçti,” dedi Drew. “Diğer atletler de ondan etkilenerek koşmaya başladılar.”

“Neler dediğinin farkında mısın sen?”

“Tabii, kesinlikle.”

“öyleyse lanet olası, söylesene! Saat onda Dışişleri Bakanı ve CIA Başkanı’yla toplantım var...”

Onların yanmda konuşmalarına dikkat et,” diye sözünü kesti Latham hızla.

“Tanrı aşkına bu da ne demek şimdi?”

“Teşkilatın AA-Sıfir bilgisayarları deşifre olmuş. Brüderschaft - Neolar kendilerini böyle adlandırıyorlar - Harr/nin operasyonunu biliyormuş. Kod adının Sting olduğunu, operasyonun neyi amaçladığını biliyorlarmış, hatta operasyona iki küsur yıllık tahmini bir görev süresi biçildiğini bile. Hepsini Langley’den toplamışlar.”

“Nedir bu rezalet?” diye kükredi Konsolosluk Operasyonlarının müdürü. “Sen bunları nereden öğrendin?”

“De Vries admda bir kadından, kocası, Harr/nin Doğu Berlin’deki piyonuymuş. Stasi’ler tarafından öldürülmüş, kadın şimdi bizim tarafta. Büyükelçilikte görevli. Yarım kalmış bir hesabı olduğunu söylüyor. Ona inanıyorum.”

“Emin olabilir misin?”

“Hiçbir şeyden emin olamam, ama galiba doğru söylüyor.”

“Moreau ne düşünüyor?”

“Moreau mu?”

“Evet, tabii. Claude Moreau, İkinci Şube başkanı yani.”

“Harr/nin listesine baktın sanmıştım.”

“N’olmuş?”

“O da listedeymiş. Ona hiçbir şey söylememem emredildi.”

Sorenson iç geçirdi, sonra bir süre sessiz kaldı; insanı diken üstünde bırakan bir sessizlikti bu. Sonunda hafif ve meşum bir sesle konuştu. “Kim verdi sana bu emri? Courtland mı?”

“Muhtemelen daha yüksekten gelen bir emri aktarıyordu... Bir dakika. Sende Harry’nin listesi var, değil mi?”

“Bana gönderilen öyle bir liste var.”

“O zaman sende Moreau’nun isini vardır. Gözünden mi kaçtı yoksa?”

“Hayır, gözümden kaçmadı, çünkü önümdeki listede böyle bir isim yoktu.”

“Ne..T

“Her şeyi sıkı bir şekilde emniyet altına almak için bazı isimler

söylendiği gibi ‘özellikle’ gizli tutulmuş demek ki”

“Sizden de mi?”

“Bana aynen böyle söylendi.”

“Bunlar ipe sapa gelmez saçmalık!”

“Evet, biliyorum.*

“Bir neden düşünebiliyor musun - herhangi bir neden?”

“Bulmaya çalışıyorum, inan bana... Üst kademeler arasında Moreau’yla beraber çalıştığım iyi biliniyor...”

“Evet, söylemiştin, İstanbul...”

“Bu bizim son yaptığımız işti; başka görevlerimiz de olmuştu. iyi bir ekiptik, üstlerimiz hemen her fırsatta Washington ve Paris’te birlikte çalışmamızı sağlıyorlardı.”

“Onun ismini sizin listenizden çıkarmaları için iyi bir neden olabilir mi bu?”

“Muhtemelen,” diye karşılık verdi Operasyonlar müdürü, sesi hemen hemen hiç duyulmaz bir haldeydi “Listede onun isminin de yer aldığını bana söylediklerinde ikna olmayacağımı biliyorlardı. Çünkü İstanbul’da o benim hayatımı kurtardı, anlıyor musun?”

“Hayatı tehlikeye giren meslektaşım herkes kurtarmaya çalışır, çünkü bu borcun ilerde kendisine ödeneceğini bilir.”

“işte bu yüzden beni ikna edemeyeceklerini biliyorlardı. Yine de şu veya bu biçimde bir bağlantı var, öyle değil mi?”

“Belli sınırlar içinde ve belli koşullara bağlı olarak, evet’*

“iyi söyledin.”

“Hiçbir kesinlik yargısı taşımadan o bilginin doğru olduğu düşüncesiyle hareket edeceğim... Moreau’yla bu akşamüstü görüşeceğim. Aktörümüzün gizli ajancılık oynarken yakaladığı bir ipucu var, kiralık araba. Şu anda bu ipucunu değerlendirmekle meşgulüz, Ne yapmam gerekiyor?”

“Normal olarak,” diye başladı Sorenson, “hatta anormal olarak, o listede Claude’un adının geçmesini çok gülünç ve saçma buluyorum.”

“Aynı fikirdeyim,” diye sözünü kesti Latham.

“Ama bunu Harry getirdi. Senin ağabeyin olması gerçi...”

“Onun ağabeyim olması getirdiği bilgileri kesin doğrular olarak kabul etmemi gerektirmez,” diye araya girdi Drew tersçe.

Harr/nin oyuna getirilmiş olabileceğine inanmak çok zor, taraf değiştirmiş olması ise söz konusu bile olamaz.” Bence de,” diye mırıldandı Latham.

Öyleyse nerdeyiz şimdi? Eğer kadın arkadaşın doğru söylüyorsa Teşkilat’a sızılmış, veya Fransız istihbaratında ya da bizim teşkilatta Moreau’nun adını fark edip, uzantısı olarak bana güvenmeyen biri var.”

“îşte bu saçma ve komik!” diye bağırdı Drew, önündeki masada oturanlar kendisine balonca, sesini yeniden hafifletti “Bütün bunlar korkunç, tek söyleyebileceğim şey bu.” “Londra’yı, Harry*yi arayacağım. Düşüncelerimizi anlatacağım.”

“Kimseyle görüştürülmüyor.” i

“Ama benimle görüşür. O on dört ben de dokuz yaşındaydım. Lanet olası kitaplarını okurken rahatsız olmamak için hep benden kaçacak delik arardı. Yine benden kaçtığı bir gün bir ağaca tırmandı ve orada mahsur kaldı. Ancak bir daha benden kaçmayacağına söz verirse ağaçtan inmesine yardım edeceğimi söyledim ona - ağaçlardan inmek konusunda tam bir beceriksizlik abidesiydi, yani onu bu sayede köşeye sıkıştırmış, ağzından söz almıştım, ne demek istediğimi bilmem anlatabildim mi?”

“Böyle bir durumda insanın ağzından bildiği tüm sırlar alınabilir. Eğer ona ulaşırsan Tanrı aşkına beni tekrar ara. Eğer ulaşamaz-san - bunu söylerken sanki biri boğazımı sıkıyor - büyükelçinin emirlerini-dinle. Claude ik işbirliği yap, ama sessiz ol.”

Drew, Finis yazan düğmeye bastı Par/ez’ye dokundu ve numarayı çevirdL Londra Gloucester Otelindeki santral memuru, telefon uzun uzun çaldıktan sonra Bay Wendell Moss’un odasında olmadığım bildirdi. Latham ona kısa bir mesaj bıraktı. “Paris’i ara. Aramaya devam et.” Nihayet Karin de Vries göründü, masaların arasından ustaca kıvrılarak hızlı hızlı Latham’ın yanma ulaştı.

“Tann’ya şükür buradasın!” dedi, çabucak oturdu, sözleri fısılü halinde çıkıyordu. “Bütün cadde ana baba günü, elçilikte yer yerinden oynuyor. Teröristler hemen altımızda Gabriel Caddesi’nde bir Fransız hükümet aracına saldırmış.” Karin birden durakladı, Drew’nun gözlerindeki boş bakışları fark etmişti. Sessizce kaşlarını çattı, “Sen miydin?” diyecek gibi oldu. Drew başıyla onayladı; Dff Vries konuşmaya devam etti. “Paris’ten gitmelisin, Fransa’dan gitmelisin. Washington’a geri dön.”

“Şunu iyi bil - sen daha iyi biliyorsun ya, neyse - orada, burada olduğum kadar tehlikede olacağım, belki de daha fazla.”

“Ama iki gün içinde seni üç defa öldürmeye çalıştılar!”

“Yirmi üç saatte. Sayıyordum.”

“Burada kalamazsın. Seni tanıyorlar...”

“Washington’da beni daha da iyi tanırlar. Hiç karşılaşmak iste-

mediğim bir karşılama komitesi bile gelebilir. Ayrıca, Harry beni

arayacak ve ben de onu göreceğim, onunla konuşacağım. Buna

mecburum.”

“Bu yüzden mi telefonu yanına aldın?”

“Harry’nin yanı sıra başka biriyle daha görüşmem gerekiyordu.

Başkentten biri, güvendiğim - güvenmek zorunda olduğum biri. Yani benim patronum.” Bir garson geldi, De Vries bir Chardonnay ısmarladı, önlüklü adam başmı salladı, gitmek üzereyken Latham portatif telefonu ona uzattı.

“Daha değil,” diye araya girdi Karin, uzanıp Drew’nun koluna dokunarak. Garson omuz silkti ve gitti. “Beni bağışla ama bir-iki sorunu gözden kaçırıyor olabilirsin.”

“Mümkün. Senin de belirttiğin gibi iki günden kısa bir süre içinde üç kere ateş açıldı bana. Boyalı kurşunların kullanıldığı ağır arazi eğitimini saymazsan bütün meslek hayatım boyunca bana sıkılan kurşunların hemen hemen yansı. Neyi unuttum? Hâlâ ismimi hatırlıyorum. Ralph’ti, değil mi?”

“Komik olmaya çalışma!”

“Başka ne kaldı ki geriye? Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, tabancam kucağımda ve gözlerim de ara ara seğiriyorsa, onu kullanmaya hazır olduğumdandır.”

., “Gabriel Gaddesi polis kaynıyor; hiçbir terörist bu şartlarda bir şey yapamaz.”

“Çok güzel konuşuyorsun.”

“Hatırlayabildiğimden daha fazla kere ateş etmiş ve kendisine

ateş edilmiş bir adamla evliydim.’*

“Evet, unutmuşum. Stasi. Affedersin. Ne diyordun?”

“Harry seni nereden arayacak?”

“Büromdan veya Meurice’den.”

“Bu iki yere de geri dönmenin aptalca olacağını söylemeliyim.”

“Yarım puan aldın»”

Tam puan ver. Haklıyım ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun.”

“Vereyim öyleyse,” dedi Latham istemeye istemeye. “Sokakta kalabalığın arasındayken benden bir santim uzakta bir silah olabilir ve ben de bunu hiç fark etmeyebilirim. Ve eğer CIA’ye sızıldıysa, elçiliğe haydi haydi sızılmıştır.”

“Washington’daki âmirin. Gabriel’deki salduiyi ona nasıl açıkladın?

Nasıl bir koruma tavsiye etti sana?”

“Bir şey tavsiye edemedi çünkü ona söylemedim. Bu daha sonra konuşulacak bir konuydu... Onun sorunu benimkinden daha büyük, şimdiye kadar başımdan geçen herhangi bir olaydan çok çok daha büyük.”

“Ne kadar da iyiniyetlisiniz Mösyö Latham!” dedi Karin.

“İyilikle ilgisi yok Madam de Vries. Olaylar o kadar çabuk gelişiyor ve ikimizin de karşısındaki sorun o denli büyük ki, kafasını bir de bu sorunla şişirmek istemedim.”

“Bana onun sorununun neyle ilgili olduğunu söyleyebilir misin?”

“Korkarım söyleyemem.”

“Neden?”

“Çünkü sen sordun.”

Karin de Vries oturduğu yerde geriye yaslandı ve şarabı dudaklarına götürdü. “Bana hâlâ güvenmiyorsun değil mi?” dedi yumuşak bir tavırla.

“Benim hayatımdan söz ediyoruz hanımefendi ve de korkudan dudağımı uçuklatan, her yere yayılan ölümcül bir mantardan. Tüm uygar dünyanın dudağım uçuklatması gerekir aslında.”

“Sen konuşmalarında samimi değilsin. Oysa ben her şeyi açık açık, nasıl derler, dobra dobra söylüyorum.”

“Savaş bur diye fısıldadı Latham, sesi boğuk, gözleri alev alevdi.

“Lafı dolandırma!”

“Sana bu savaşta kocamt verdim ben!” dedi Karin şimşek gibi. “Daha ne istiyorsun benden? Güveneceksin diye daha ne vermem gerekiyor?”

“Bunu öğrenmeyi neden bu kadar istiyorsun ki?”

“Nedeni çok basit, dün gece sana anlattıklarımla ilgili. Harika bir insanın, engel olamadığı nefreti nedeniyle mahvolduğuna kendi gözlerimle şahit oldum. Neden böyle davrandığını aylarca, yıllarca sorup durdum kendime. Sonunda bunun nedenini anladım. Haklıydı!

Kokmuş, iğrenç bir korku bulutu yükseliyordu Almanya'nın

üzerinde, Doğu kısmında Batı kısmmdakinden daha yoğundu bu

koku. 'Kötü bir ülke gidiyor, yerine birleşik başka bir kötü ülke geliyor;

bunlar bir daha asla yerlerinden oynatamayacaklan çığırtkan

liderlere susamışlar' derdi Freddie. Haklıydı da!" Duygusal bir patlamayla yaşlara boğulan gözlerini kapattı, sesi iyice fısıltıya dönüştü, "işkence gördü ve öldürüldü, çünkü gerçeği bulmuştu," dedi monoton bir sesle.

Gerçeği bulmuştu. Drew masanın öbür tarafında oturan kadım inceledi, Villier'in, babası ihtiyar Jodelle'le ilgili gerçeği bulduğunda kendisiyle nasıl gururlandığını hatırladı. Ve sonra da nasıl korktuğunu, çünkü bulduğu şey gerçekti, gerçeğin ta kendisi Eski olaylardan bahsederken Karin'in kendisiyle aynı tepkileri göstermesi yapmacık olamazdı. İçinde bulundukları durum, birbirlerine yalan söylememeyi, içlerindeki öfkeyi daha fazla saklı tutmamalarım gerektiriyordu; çünkü ikisi de duygularında samimiydiler.

"Peki, peki," dedi Latham, boş kalan sol eliyle Karin'in kenetlenmiş ellerini tutarak. "İsimleri vermeden, söyleyebileceğim kadarım söyleyeceğim, isimler daha sonra gelebilir... şartlara bağlı olarak."

"Bunu kabul ediyorum. Bu da kuralların bir parçası, değil mi?

Haçlı sorgulama ihtimaline karşı bir önlem, değil mi."

"Evet." Drev^nun gözleri hızla, restoranın girişinde, etraftaki masalarda gezindi, sonra sağ eliyle ağzını perdeleyerek, "Burada kilit isim Villier'in babası, gerçek babası..." dedi.

"Aktör Villier mi? Gazetelerdeki haberler,., kendini tiyatroda öldüren şu yaşlı adam mı?"

"İlerde sana başka şeyler de anlatırım, şimdilik bununla yetin.

Yaşlı adam gerçekten de Villier'in babasıydı, Almanların yakaladığı

ve kamplarda yıllar önce delirttikleri bir direnişçi'*

"Akşam gazetelerinde bir haber vardı!" dedi De Vries, ellerini çözüp, Drew'nun sol elini sıkı sıkı tutarak. "Oyunu, Coriolanus temsilini bırakıyormuş."

"Ne aptalca!" dedi öfkeyle Latham. "Nedenini söylüyorlar mı?"

"Şu yaşlı adamla ilgili bazı şeylerden ve olayın Villier'i derinden etkilemiş olmasından dolayı böyle bir kararın..."

Bu aptallığın da üstünde," diye sözünü kesti Latham. "Acayip, kaba, grotesk! Artık o da benim kadar kocaman bir hedef oldu!"

"Anlamıyorum."

Anlayabilmene imkân yok ve inanılmaz bir biçimde hepsi ağabeyimle bağlantılı."

"Harry'yle mir

"JodeUe'le yani Villier'in babasıyla ilgili istihbarat dosyalan istihbarat Servisi'nin arşivlerinden çalınmış..."

"AA-Sıfir bilgisayarlanndaki gibi bir olay mı."

"AA-Sıfir bilgisayarlannda kayıth olan bilgiler kadar gizlilik gerektiren dosyalarmış bunlar inan. Bu dosyalarda bir Fransız generalinin adı varmış, kendisi sadece Nazilerin safına geçmekle kalmamış, onlar gibi asil ırk sevdasına kapılıp bir saplan olup çıkmış."

"Artık bunun ne önemi var ki? Yıllar önceki bir general - kuşkusuz ölmüştür."

"ölmüştür veya ölmemiştir, bunun bir önemi yok önemli olan, bu adamm harekete geçirdiği, şimdi devam edegelen şeyler. Burada Fransa'da bir örgüt dünyanın her yanından gelen milyonların Almanya'daki Neolara akmasına aracı oluyor. Görev yeri olarak Paris'i seçmene neden olan konuyla yakından ilgili yani Karin."

De Vries tekrar arkasına yaslandı, ellerini Drew'nun elinden çekti, gözleri kocaman olmuş, şaşkın ve endişeli bir ifadeyle bakıyordu. "Bunların Harry'yle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Ağabeyim bir isim listesi getirmiş, kaç isim var bilmiyorum, Fransa'daki ve benim ülkemdeki Neo sempatizanlarmm isimleri. Bomba gibi bir liste, içinde böyle bir şeyi yapacakları kimsenin aklının ucundan geçmeyecek türden nüfuzlu, hatta siyaset sahnesinde söz sahibi kişilerin isimleri

yer alıyor.”

“Harry nasıl almış bu isimleri?”

“Hiçbir fikrim yok, işte bu yüzden onu görmem, onunla konuşmam gerek!”

“Neden? Çok rahatsız gibisin?”

“Çünkü bu isimlerden biri birlikte çalıştığım, ellerine gözümü kırpmadan hayatımı teslim ettiğim bir adam. Elmalarım nasıl buldun?”

“Gramerin kötülüğü bir yana, ne dediğini anlamadım!”

“Yaradılıştan gelen bir dil yeteneği bu Madam Dilbilimci. En güzel elmalan tezgâhm üstüne dizip alta çürükleri koyan elma satı-cılarının bilinen bir hilesinden söz ediyorum.”

“Hâlâ yakalayamadım.”

“Belki de haklısın? Uyduruk da olabilir pekâlâ.”

“Aynen ağabeyin gibi konuşuyorsun, ama onun gibi açık değil.”

MAHŞER NÖBETİ

125

“Şimdi ondan istediğim şey de bil işte Açıklık.”

“Birlikte çalıştığın o adam hakkında tabii ki.”

“Evet Buna inanamıyorum, ama eğer Harry haklıysa ve ben de o adamla bu akşamüstü buluşursam — ki buluşacağım - hayatımdaki en aptalca karan vermiş olacağım, ölümcül bir aptallık.”

“Ertele. Birden önemli bir şey çıktığını söyle.”

“Neler olduğunu soracak, bilmeye de hakkı var. Ayrıca bir de şu var ki, o adamm dikkatli bir elemanı daha yarım saat önce Gabriel Caddesi’nde hayatımı kurtardı.”

“Belki de öyle görünmesini istediler?”

ı “Evet, bu da bir diğer olasılık. Görüyorum ki olayı yakından takip ediyorsunuz hanımefendi.”

“Yakından takip ediyorum, evet İkinci Şube Başkam Moreau, öyle değil mi?” dedi Karin de Vries.

“Peki, neden o olduğunu düşündün?”

“Bölüme giriş çıkış yapan kişilerin isim listeleri her yirmi dört saatte bir Arşive gelir. Listede Moreau’nun ismi iki kez geçiyordu, birincisi önceki gece; yani sana ilk saldırının gerçekleştirildiği gece, ikincisi de sabah; yani Alman büyükelçisinin geldiği gün. Kütüğe işlenen bilgiler kuşkuya yer bırakmayacak kadar açık. Arşivdeki arkadaşların çoğu, başka zamanlarda elçiliğe İkinci Şube’den kimsenin, hele hele başkanın hiç uğramadığım söylüyorlar.”

“İma ettiğin şeye katılamayacağım, doğal olarak.”

“Katılman da gerekmiyor ve ben de tamamiyle seninle aynı fikirdeyim. Moreau’yu herhangi bir biçimde Neolarla bağdaştırmak bana da çok gülünç ve saçma geliyor.”

“On dakika önce Washington’dan da aynı cevabı almıştım. Ama, o listeyi Harry getirdi. Ağabeyimi tanırsın. Kandırılmış olabilir mi?”

“Yine ‘gülünç ve saçma’ demekten alıkoyamayacağım kendimi.”

“ihanet ediyor olabilir mi?”

“Aslar

O zaman, Moreau ile kötü günlerde beraber çalışmış olan ve bizimle aynı fikirde olan benim müthiş deneyimli patronumun da söylediği gibi ‘Neredeyiz şimdi?’” Bir açıklaması olmalı.”

“Ben de bu yüzden Harr/yie konuşmalıyım... Bir dakika. Mo-reau’yla epey ilgili görünüyorsun. Onu tanır mısın?”

“Doğu Alman istihbaratının ve Neolann ondan ölümüne korktuklarını biliyorum, çünkü Stasi’yle Naziler arasındaki bağları - belki ağabeyin hariç - herkesten önce fark eden oydu. Freddie onunla bir kez karşılaştı, Münih’te bir brifingte, ve coşku içinde geri geldi, Moreau’nun bir dâhi olduğunu söylüyordu.”

“öyleyse, yeniden konumuza dönecek olursak, neredeyiz gerçekten?”

“Bir söz vardır,” dedi Karin. “’İki arada bir derede.’ Tam senin durumuna uyuyor, en azından Harry ile konuşuncaya kadarki durumuna.

Güvenliğin için ne Meurice’e ne de elçiliğe gitmemelisin,”

“Harry’de sadece oraların numaraları var,” diye karşı çıktı Drew.

“Şimdi bir kez daha bana güvenmeni isteyeceğim. Amster-dam’daki eski günlerden birkaç arkadaşım var Paris’te, gerçekten güvenilir arkadaşlar. Eğer kabul edersen hemen albaya isimlerini vereyim.”

“Ne için? Neden?”

“Seni saklasınlar diye, böylece operasyonu gizlilik içinde rahatça yürütebilirsin.”

“öyleyse Moreau’yu tanıyorsun?”

“Şahsen değil, yani onunla yüz yüze bir tanışıklığımız olmadı, ama elçiliğe tayinim çıktığında ikinci Şube’den iki kişi benimle mülakat yapmışlardı. De Vries ismi, kendisiyle kişisel olarak görüşme fırsatım sağlayacaktır bana, inan.”

“inanıyorum. Ama, ona gerçeği söyleyeceğinden bahsediyorsun; kendisinin zan altında olduğu gerçeği ne olacak peki?”

“Bu da bir başka gerçek. Üç defa canına kastedildi, ve doğal kaygıların bir yana...”

“Şuna adam gibi korku desek ya,” diye söze girdi Latham. “Her seferinde ölümden kıl payı kurtuldum ve sinirlerim ayakta...”

“Pekâlâ, çok dürüstçe; bunu kabul edecektir... Kendi hayatından duyduğun korku bir yana, Londra’dan gelen ağabeyinle buluşman gerekiyor - bunun da ne günü belli ne de saati - ortalarda dolaşarak onun da hayatını tehlikeye atmak istemiyorsun. O yüzden bir-iki günlüğüne, ağabeyin gelene kadar gizlenmen gerekiyor. Doğal olarak senin nerede olduğunu benim de bilmediğimi söyleyeceğiz ona.”

“Ortada büyük bir gedik var. Neden başka biriyle değil de seninle temas kuruyorum?”

“Al işte, Albay Witkowski tarafından teyid edilecek ve şüphesini

giderecek bir başka gerçek daha. Moreau sorduğunda albay, ağabeyinin

bir zamanlar kocamla birlikte çalıştığını teyid edecektir. O zaman

o da bunu bildiğini, sırf ağabeyinin kocamla olan dostluğu yüzünden

bana aracılık teklif ettiğini düşünecektir.0

“İki gedik daha var,” diye bastırdı Drew, şimdi kalabalıklaşmış

olan lokantaya sinirli sinirli göz gezdirdi. “Birincisi; ağabeyimle kocan

arasındaki İlişkiyi bilmiyordum — bunu ancak Witkowski’den

öğrenebilirdim. İkincisi; senin yerine neden onu aracı seçmedim?*

“Stanley Witkowski gibi eski kulağı kesikler veya senin deyiminle ‘zorlu günler’in zeki, yetenekli kurtlan ast-üst düzenini senden benden daha iyi bilirler. Onun durumunda biri işleri masasından takip eder. Şu anda bulunduğu konum nedeniyle bazı şeylerin doğruluğunu teyid edip etmemekle mükellef, bazı işlerde aracılık etmekle değil. Anlıyor musun?”

“Bu tür şeylere hep karşı çıkmışımdır, ama evet anlayabiliyorum. Emeklilik yaşlarının geldiğini veya teşkilatta isim yapamadan emekli olduklarını düşündüğümüz için bu adamları görmezden geliriz. Bu öyle bir iştir ki, birilerinin ‘isim’ yapmasmı, özellikle de böyle kendi köşesine çekilmiş insanlar sağlarlar. Kendi köşelerine çekilmiş böyle insanlar sayesinde isin yapmış o kadar ajan var İti, saymakla bitmez... Kusura bakma yine aldım başımı gidiyorum; birinin Paris’in göbeğindeki bu lokantada beni vuracağı fikrini ancak böyle uzaklaştırabiliyorum kafamdan.”

De Vries, “Böyle bir şey pek olası değil,” dedi. “Büyükelçiliğin yakınlanndayız, hem sonra Fransız halkı terörist eylemlere karşı oldukça duyarlıdır.”

“ingilizler de öyledir, ama insanlar Harrods Mağazası’nın önünde öldürülüyorlar.”

“Bu tür olaylar yine de pek sık olmuyor ama. Sonra İngilizler

ezeli düşmanları IRA’yı artik saf dışı bırakmayı başardılar. Fransızlar

ise bu tür eylemlere diğer milletlere oranla daha fazla hedef teşkil

ediyor. Taşranın birçok yerinde dışardan gelen çeşitli silahlı örgütlere

mensup insan var. Dünyanın en mülayim halkma sahip

olan ve sağ sol çatışmasının dinmek bilmediği Hollanda'yı geç, İs-

kandinav ülkelerinde bile protestolar daha şiddetli bir hal almaya başladı."

"İtalya'yı ilave et, Roma'daki Mafya kokuşması insanları parçalıyor, Parlemento'da millet birbirine giriyor, bombalar uçuyor. İspanya'yı al, Katalonlarla Basklılar silahın ötesinde bir şey daha taşıyorlar: nesiller boyunca kırgınlık. Ve bir de Orta Asya var, Filistinliler Yahudileri, Yahudiler de Filistinlileri öldürüyor, iki taraf da birbirini suçluyor, bu arada Bosna'da bir zamanlar birlikte yaşayan insanların arasında kitle katliamları oluyor ve kimsenin de bir şey yapmaya niyeti yok. Her yerde var. Huzursuzluk, kuşku, muhbirlik... şiddet. Sanki ortada büyük, korkunç bir dolap döndürülü-yormuş gibi."

*Ne diyorsun sen?" diye sordu De Vries, Latham'a bakarak.

"Bütün bu olan biten tam da Nazilerin azı dişlerine layık öğünler, anlamıyor musun?"

"İşlere bu kadar geniş bir çerçeveden bakmamıştım. Ne kadar da melodramatik, geniş boyutlu bir şey, değil mi?"

"Bir düşün. Harr/nin listesinin yan yarıya bile olsa doğru olduğunu kabul edersek, insan şöyle bir soruyu sormadan edemiyor, kendine: Dünyanın çeşitli yerlerinde hissedilen bu huzursuzluk ne zamandan beri var ve bu huzursuzluğa neden olan faaliyetler ile faillerinin 'yeni düzen' kurulduktan sonra tek tek belirlenip yok edileceği ne zamandan beri telaffuz ediliyor?"

"Sözünü ettiğin 'yeni düzen'in, siz Amerikalıların kastettiği yeni düzenle bir ilgisi yok ki Drew. Sizinkilerin bahsettiği çok daha hayırlı bir düzen."

"Düşün bir kere. Bütün bu yeni düzen söylemi ya elli yıl öncesindeki bir düzeni, binlerce yıl sürecek olan bir Reich imparatorluğunu kasteden yeni düzen'e bir göndermeyse?"

"Bu akıl almaz bir şey."

"Bence de," dedi Latham, arkasına yaslanıp derin derin soluya-l rak. "Konuyu özellikle abarttım, çünkü haklısın, bu olamaz. Ama söylediklerimin büyük bir kısmı gerçekleşebilir, hem He, tam burada, Avrupa'da, Balkanlar'da ve Orta Doğu'da. Peki ondan sonraki adım ne olur? İnsanların insanlara karşı, «ünlerin dinlere karşı ayaklanmalarından sonra, eskisinden farklı yeni yeni uluslar çıkar ve her şey güllük gülistanlık mı olur?"

“Aptal olduğumu sanmıyorum, ama sözlerini takip etmekte zorlanıyorum. Kulakları çınlasın, burada olsa, anlayan beri gelsin, derdi herhalde Harry.”

“ötesi berisi yok, gayet açık, nükleer silahlar gelir gündeme! Uluslararası pazarlarda rahatça alınıp satılabilecek hale gelecek olan, birçoğu, sahip olduğu milyonlarca dolar nedeniyle Kardeşlik örgü-tü’nün eline geçecek olan nükleer silahlar. Ondan sonra Kardeşlik artık bir din mi olur, her derde deva bir çare olarak mı görülür bü-mem. Gün geçtikçe durumundan hoşnut olmayan, dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca insan, kendilerini Kardeşlik’e yakın hissetmeye, onun güçlü olduğuna inanmaya, onu kendileri için bir sığınak gibi görmeye bile başlayabilir. Bu tür şeyler otuzlu yıllarda oldu, bugünlerde de olabilir, o günden bugüne dünya hiç değişmedi.”

“İkimiz ayrı tellerden çalıyoruz,” dedi Karin, şarabını yudumlarken.

“Senin deyiminle kocamı öldüren salgın bir hastalıkla mücadele

ediyorum ben, hepsi bu. Sen ise olabilirliğini kabul edemeyeceğim

yakın bir mahşer gününden bahsediyorsun. O günü hazırlayan

evreler geçmişte kaldı, uygarlaştık artık.’*

“Umarım öyledir, umarım yanıhyorumdur, umarım bu saçma sapan fikirleri kafamdan uzaklaştırırım bir gün.”

“Olağanüstü bir hayal gücün var, tıpkı Harry gibi. Yalnız onun hayal gücü daha soğukkanlı yani - nasıl desem - daha tutarlı. O, objektif bir analizi yapılmadığı sürece hiçbir şeye inanmaz.”

“Bunu senin ağzından duymak komik; ikimiz arasındaki fark da bu zaten. Bir süre ağabeyimin soğuk, duygusuz biri olduğunu düşünmüştüm, ta ki onaltı yaşındaki kuzenimizin kanserden öldüğü güne kadar. İkimiz de küçüktük, o gün onu garajın arka tarafında gözlerini ovuştururken yakalamıştım. Yaklaşıp onu teselli etmeye çalıştığımda bana, ‘Ağladığımı kimseye söyleme sakın, söylersen lanet okurum, cadılar yer seni sonra,’ demişti. Çocukluk işte.”

“Söyledin mi?”

Tabii ki hayır, o benim ağabeyimdi**

Bana söylemediğin bir şey var.”

Aziz Isa, ne bu, bh* günah çıkartma mı?”

Hiç de değil. Ben sadece seni daha iyi tanımak istiyorum. Bu

su9 değil ki”

MN9

“Pekâlâ. Ben bu adama tapardım. O kadar akıllı, bana karşı o kadar nazikti ki, sınav sorularıma benimk birlikte bakar, dönem ödevlerimde yardım ederdi, sonra üniversitede derslerimi seçerken bile hep bana kendi düşündüğümden daha iyi olduğumu, sadece biraz konsantre olmam gerektiğim söylerdi. Babamız hep uzaklarda o kazılarından birinde olurdu. Üniversitede beni ziyarete gelen, hokey maçlarında tezahürat yapan, gözlerim tanıdık birini aradığı zamanlarda yanıma gelen hep oydu.”

“Onu seviyorsun, değil mi?”

“Onsuz hiçbir şey olamazdım. Bu nedenle neredeyse onu bir keserle tehdit ederek kendimi bu işe aldırdım. Onun hoşuna gitmedi, ama Konsolosluk Operasyonları diye üfürükten bir örgüt oluşturuluyordu ve düşünebilen atletler arıyordu. Tanıma uyuyordum ve işe girdim.”

“Albay senin Kanada’da müthiş bir hokey oyuncusu olduğunu söyledi. Dediğine göre aslında New York’a gitmen gerekirmiş.”

“O bir geçişti, bir kasaba takımıydı, ve bana oldukça iyi para veriyorlardı ama Harry Manitoba’ya gitti ve büyümek zorunda olduğumu söyledi Ben de öyle yaptım; gerisi de bildiğin gibi. Başka soru?” “Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun?”

“Aslında davranmıyorum. Yaptığım işte iyiyim hanımefendici-ğim, ama sizin de kusturacak kadar belirttiğiniz gibi, ben Harry değilim.”

“Kendi değerlerin yar.”

“A, tabii ya olmaz mı? Temel askeri eğitim aldım, öyle usta birliğinde falan kalmadım, inan bana. Düşmanı gerek psikolojik, gerekse ilaç yöntemleriyle sorgulama, oyuna getirme, aç kaldığımda hangi bitki ve hayvan türlerinin yenilebileceğini bilerek hayatta kalmayı başarmak gibi şeyler öğrendim işte.”

“öyleyse bu kadar canım sıkan ne?”

“Keşke sana söyleyebilsem, ama kendim bile bilmiyorum ki. Sanırım bu otorite boşluğundan kaynaklanıyor. Çok sıkı bir emir-komuta zinciri var ve onu aşamıyorum - aşmak istediğime bile emin değilim ya. Daha önce dediğim gibi, ‘köşede kalmış olanlar’ benden daha fazla bilirler... ve ben şimdi onlara güvenemiyorum.”

“Bana telefonu ver lütfen.”

MAHŞER NÖBETİ 131

“Milletlerarası görüşmeye ayarh.*

ttF sıfır bir sekiz’e basarak Paris ve bölgesine geri döndürebilirsin.” De Vries ezberlediği sayılara dokundu, birkaç saniye bekledi ve konuştu. “Ben altıncı mahalle, lütfen bir kontrol yapın.” Ahizeyi eliyle kapatıp Drev/ya baktı. “Basit bir kontrol, olağandışı bir şey değil.” Karin birden yere baktı, yüzü dondu kaldı, ağzı hayretle açıldı. Ayağa kalkıp bağırdı. “Kaçm! Herkes kaçsın burdanf Lat-ham’ın kolunu yakaladı, oturduğu banketten çekiştirip kaldırırken bir yandan da Fransızca “Herkes çtkstnF diye bağırdı. “Masalarınızı terk edin, dışarı çıkın! Les terroristesf İnsanların lokantayı terk edişi sırasında tam bir hengâme yaşandı; müşterilerin kimi kendilerini can havliyle dışarı atarken camların kırılmasına neden oluyor, kimi heyecandan ne yaptığını bilmez bir halde oradan oraya koştururken garsonlarla komilere çarpıyor, bu arada dehşetten şaşkına dönmüş olan lokanta personeli müşterileri sakinleştirmeye çalışıyor, bunun yararsızlığını anladıktan sonra da çaresiz müşterilerin peşlerinden kendilerini dışarı atıyorlardı. Gabriel Caddesi’ndeki herkes korkuyla izledi restoranın ön bölümünün havaya uçuşunu; patlamanın etkisiyle pencerelerden kalan ne varsa hepsi parça parça oldu, cam parçacıkları havada uçarak caddeye saçıldı, insanların yüzlerine, elbiselerine saplandı. Latham, Karin de Vries’in üzerine düşerken caddeyi de bir cehennem velvelesi kapladı.

“Ne öğrendin?” diye bağırdı Drew, silahım kemerine takarken.

“Nerden biliyordun?”

“ Vakit yokl Kalk Beni takip et!”

8

Bir mücevherat dükkânının içerlek, gölgelikli vitrinine gelene kadar Gabriel Caddesi boyunca koştular. Mücevherat dükkânının vitrinini süsleyen pahalı taşlar gölgeliğin altında daha bir pırıl pınldılar. Karin, Latham'ı dükkânın girişindeki boşluğa çekti; ikisi de soluksuz kalmışlardı, sonra Latham konuştu.

"Lanet olsun neler oldıü Sözde telefonda bir kontrol yaptırmak istediğini söylüyordun, sonra ortalık birden birbirine girdi! Açıklama istiyorum."

"Kontrol yapılamadı," diye cevapladı De Vries, hâlâ nefes nefe-seydi. "Onun yerine başka biri telefona girdi ve, 'Kara giysiler içinde üç adam, sokakta bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyor. Arkadaşını arıyorlar? Daha başka soru filan soramadan yerde iki baget ekmeğin masamıza doğru yuvarlandığını gördüm."

a Ekmek mi?"

"Parlak, küçük somunlar Drew. Yapma ekmek. El bombasından

on kat daha güçlü plastik patlayıcılar.'*

"Aman Tanrım..."

"Şu köşede taksi durağı var. Çabuk, çabuk!" Hâlâ nefes nefese-

lerken bir taksinin arka koltuğuna yerleştiler, Karin şoföre Marais

bölgesinde bir adres verdi. "Bir saate kadar büyükelçiliğe geri döneceğim

..."

"Sen çıldırdın mı?" Latham sözünü kesti, kafasını sertçe Karin'e çevirdtt. "Benimle görüldün, kendin söyledin bunu. Seni öldürürler!"

"Eğer makul bir zaman içinde dönersem bir şey olmaz - ve korkunç bir şok geçirmiş gibi davranırsam - ama makul bir şok, kontrolsüz değil."

"Laf bunlar," dedi Drew sertçe, küçük görürcesine.

"DeğiL Sağduyum bana bu nazik durumda mümkün olduğunca kısa bir zamanda normal günlük

hayatıma dönmemin doğru olacağını söylüyor.”

“Tekrar ediyorum, sen bir delisin. Sadece benimle beraber olduğun için değil; bağıran da sendin! Bütün o koşuşturmayı da sen başlattın.”

“Gabriel Caddesi’ne inip de bütün o polisleri devriye arabalarını

gören, teröristlerin bir otomobile ateş açtığını duyan herkes de öyle

yapardı. Yüce Tanrım, Drew iki somun ekmek; normal ekmek olsalardı

bile kara süveterli ve kara kepli bir adamın, bir garsonla çarpışıp

koşa koşa giderken bir masanın altına yuvarlanmasına ramak

kaldığını görünce insan ister istemez şüphelenirdi”

“Bana dışarı koşturan bir adamdan söz etmemiştin...”

“Ilık bir bahar gününde kalın süveter giymişti, yüzünü saklıyordu ve elinde bir tepsi taşıyan garsonu neredeyse deviriyordu!”

“Herhangi bir garsondan da söz etmemiştin.”

“Bu arada, Paris’te lokantalarda hiçbir garson ekmeklere bov-ling topu gibi davranmaz.”

“Peki, tamam, bu bölümü bana bir şekilde açıkladın, ama başkalarına benimle birlikte olduğun konusunu nasıl açıklayacaksın?”

“İster terörist olsun ister olmasın, herhangi bir Fransızın anlayacağı şekilde ele alacağım bunu. Birlikte oluşumuza bulduğum makul bir açıklamayı destekleyecek birkaç telefon görüşmesi yapaca-ğım.”

“Ne görüşmesi? Ne hakkında ve kiminle?”

“Büyükelçiliktekilerle, önce Arşiv bölümüyle tabii ki, sonra nizamiye kapısıyla ve dedikoducu diye bilinen birkaç kişiyle daha, bunların arasında Courtland’ın baş yaveri ve birinci ataşenin sekreteri de var. Onlara bombalanan restoranda seninle beraber olduğumu, dışan çıktığımızı, senin ortadan kaybolduğunu ve çılgına döndüğümü söyleyeceğim.”

“Sen birlikte olduğumuzu üstüne basa basa söylemekten başka bir şey yapmıyorsun!”

“Senin işinle ilgisi olmayan oldukça farklı bir nedenle beraberiz ama, ben senin işini bilmiyorum, zaten seni uzun süredir tanımıyorum bile.”

“Neymiş bu neden?”

önceki gün karşılaştık, birbirimize vurulduk ve açıkça görülüyor ki bir ilişkiye doğru gidiyoruz.”

Bu şimdiye kadar söylediğin en güzel şey.”

“Kelimeleri kendi anlamlarıyla almayınız Mösyö Latham, bu işin kılıfı. Burada önemli olan şu - ikimiz de elçiliğe sızıldığını biliyoruz; bu laflar hızla yayılacaktır.”

“Sence Neo’lann Paris şubesi bunu yutacak nu?*

“iki durumda da başka şansları yok. Eğer bu bir yalansa, senin bana geleceğini ve böylece seni tuzağa düşüreceklerini varsayarak beni gözleyecekler, eğer bu doğruysa, eh, o zaman da benimle zaman harcamaya değmez. Her halükârda, olduğum yerden sana yardım edebilecek bir durumdayım.”

“Freddie’nin aşkına, anladım,” dedi Drew, nazikçe gülümserken. Şoför Marais’e giriyordu. “Ama hâlâ çok berbat bir riske girdiğiniz dü^üncesmdeyim hanımefendi, söyleyeyim.”

“Acaba kullandığın dille ilgili bir şey söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Yerli yersiz ve ısrarla hanımefendi kelimesini kullanıyorsun ama onun çok ayrı, sözde nazik, aşağılayıcı bir yan anlamı var.”

“O niyetle söylemiyorum ki”

“Belki, öyle bile olsa burada farkında olmadığın kültürel bir çelişki söz konusu.”

“Efendim?”

“Aslında şu hanımefendi kelimesini aşağılayıcı bir anlamda kullanıyorsun,

sanki kız, hatta daha kötüsü kan dermişsin gibi”

“özür dilerim.” Latham gülümsedi, yine nazikçe. “Bu kelimeyi haürlayamayacağım kadar çok

defa anneme hitap ederken kullandım ve seni temin ederim asla ve asla - nasıl demiştin - onu alçalt-mak niyetiyle yapmadım bunu.”

“Bir anne onu aile içi bir sevgi sözcüğü olarak alabilir. Ben senin annen değilim.”

“Yok, yok, aman. O çok daha güzeldir ve bu kadar çok dır dır etmez.”

“Dır dır mı..?** De Vries, Amerikalının yüzünü inceledi, gözlerindeki mizahı gördü. Gülerek koluna dokundu. “Lokantadayken ciddi olduğumu ima ederken haklıydın. Bazen her şeyi çok ciddiye alıyorum.”

“Hiç sorun değil. Neden Harr/yle iyi anlaştığınız belli. Analiz

ediyorsunuz, sonra yeniden değerlendirme yapıyorsunuz, sonra

tekrar analiz ediyorsunuz. Elinizde, içinde dönüp dolaşıp hep aynı

yere varmanıza neden olan bir sürü analiz çemberi kalıyor, değil

mı?

“Yo, hayır, çünkü bu çemberlerin arasında bir yerde, insanı dışarı çıkaran bir teğet var. Değişmeyen gerçek.”

“Sence ben bunları anlıyor muyum şimdi?’*

“Tabii, kesinlikle. Ağabeyin yıllar önce sana, senin kendi bildiğinden

daha iyi olduğunu söylerken doğru söylemiş... Ama tabii

benim bunları söylememe ihtiyacın yok.” ,

“Yok tabii. Evet, şimdi nereye gittiğimizi öğrenmek istiyorum,

daha doğrusu nereye gidiyorum?*

“Siz Amerikalıların dediği gibi ‘steril’, emniyetli bir eve, sığınağa gönderilmeden önce referansların doğrulanıncaya kadar kalacağın bir ara istasyona.”

“Hani restoranda bahsettiğin şu adamlar mı?”

“Evet ama şu durumda onların yanma acilen gitmen gerekecek artık. Sana ben kefil olacağım.”

“Kim bu adamlar?”

“Onların bizim tarafta olduklarım söylemek yeterli, senin ve benim, bizim tarafımızda.”

“Bu bence kâfi değil ama hanımefendi - pardon, Bayan de Vries.”

“O zaman durdur taksiyi, çık dışarı, kendi basma kal ve seni namlunun ucuna getirene kadar av hayvanı gibi izlesinler.”

“Hiç de gerekli değil. Ben Harry olmayabilirim, ama benim de kendime göre bazı yeteneklerim var, beni bir-iki çizikten kurtarmışlardır. Şoföre sağa çekmesini söyleyeyim mi yoksa sen bana tam olarak nereye gittiğimizi ve kimleri göreceğimizi söylüyor musun?”

“Şu anda korunmaya ihtiyacın var ve kime güvenebileceğini bilmiyorsun...”

“Ve sen de tanımadığım adamlara güvenmemi söylüyorsun?” diye sözünü kesti Latham. “Çıldırdığın kesinleşti.” öne doğru eğilerek şoföre Fransızca seslendi. “Mösyö, lütfen arabayı durdurun...”

Hayır!” Karin sert bir şekilde araya girdi. “Buna gerek yok,” diye Fransızca olarak devam etti şoförle konuşmaya. Şoför omuzlarını silkip ayağını frenden çekti. “Pekâlâ,” diye devam etti Karin, Drew’ya bakarak, “sen ne yapmak, nereye gitmek istersin? Yoksa gittiğin yeri öğrenmemem için arabadan inmemi nü tercih edersin?

Bana her an elçilikten ulaşabilirsin - ödemeli aramam öneririni ama bunu sana söylememe gerek yok. Üzerinde çok para olamaz, ve büron kadar bankana da gidemezsin, dairene de, Meurice’e de, hepsi sarılmıştır şimdi. Yanımda olan paranın hepsini ireririm ve gelecekle ilgili planlarımızı daha sonra yaparız... Tanrı aşkına, karar ver. Planımı uygulamaya hemen başlamalıyım - güvenilir olabilmesi için bir-iki dakikaya kadar!”

“Ciddi mi söylüyorsun? Bana para vereceksin, çıkıp gideceksin ve ben gözden kaybolacağım, nerede olduğumu bilmeyeceksin.”

“Tabii ciddi söylüyorum. Pek tercih edilir bir şey değil ve sen lanet bir salaksın, inatçısın ve bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Hayatta kalman, Harry’yi görmen ve bu meseleyle uğraşmaya

devam etmen çok daha önemli Her geçen gün bu Neo-nazi hareketi biraz daha köklenerek canlanıyor.”

“öyleyse beni Amsterdamh dostlanna götürmek için ısrar etmiyorsun.”

Latham soru sormuyordu.

“Nasıl ısrar edebilirim ki? Nasılsa beni dinlemezsin.”

“Peki öyleyse götür beni onlara. Haklısın, gerçekten kime güveneceğimi bilmiyorum.”

“İnanılmaz birisin, farkındasındır herhalde.”

“Ben sadece temkinliyim. Sana hiç yirmi dört saatten az bir zaman içinde üzerime üç defa ateş açıldığını söylemiş miydim ve on dakika önce de biri beni bombayla Aya uçuracaktı. Ah evet hanım-fendi, ben çok teınkinbyimdir.”

“Doğru karan verdin, inan bana.”

“înanmak zorundayım. Peki, kim bu adamlar?”

“Çoğunlukla Almanlar. Herhangi birimizden çok daha fazla Neo’lardan nefret eden insanlar - Üçüncü Reich’ın bu sözde miras-i çılarının ülkelerine leke sürdüklerine inanıyor hepsi de.”

“Paris’teler mi? Burada.. ?”

“Ve Amerika’da, Hollanda’da, iskandinav ülkelerinde, Balkan-lar’da - Brüderschaffm faaliyette olduğuna inandıkları her yerde. Her bir birim sayıca çok küçük, on beş-yirmi kişi arasında, ama şu ünlü Alman mükemmelliği ile faaliyet gösteriyorlar, yalnızca Neo’ lardan nefret etmekle kalmayıp Neo’ların ülkenin imajma ve tabii ekonomisine yapabileceklerinden korku duyan bir grup Alman sanayi lideri ve fınansöründen mali destek ahyorlar.”

“Kardeşlik’in karşı kutbu gibi bir şey yani.”

“Almanya neden alt üst oluyor sanıyorsun? Onların tam karşı kutbu bu grup, öyle olmak durumundalar. Bonn politik, iş dünya-sıysa pratik davranıyor. Hükümet çok geniş bir seçim bölgesinden oy almak zorunda; fınansal kurumlar ise her şeyden önce bu Nazilerin canlanan hayaletleri nedeniyle dünya pazarlarından izole olmaya karşı kendilerini korumak zorundalar.”

“Bu insanlar, yani arkadaşların - bu ‘birim’ler - bir isimleri,

sembolleri veya öyle bir şeyleri var mîî”

“Evet. Kendilerine Antinayous diyorlar.™

“Bu ne biçim bir isim böyle?”

“Gerçekten de bilmiyorum, ama Freddie açıkladığı zaman Harry çok güldü buna. Freddie eski Roma ve Dio Cassius diye biriyle ilgisi olduğunu söylemiş. Harry bu ismi tam bu koşullara uy* gun bulmuş.”

“Harry başlıbaşına bir olay,” diye mırıldandı Drew. “Unutturma da bir ara gidip yeni ansiklopediler alıp biraz çalışayım... Pekâlâ, görüşelim bakalım arkadaşlarınla.”

“Hemen iki sokak ötede.”

Wesley Sorenson kararını vermişti. Bugüne kadar ülkesine yaptığı hizmetlerin karşılığı, bir insanın haysiyetini iki paralık eden son derece hatalı bilgiler ulaştıran bir istihbarat görevlisi tarafından saf dışı bırakılmak mı olmalıydı? Kısacası, Wes Sorenson öfkeliydi ve bu öfkesini gizlemek için hiçbir neden görmüyordu. Konsolosluk Operasyonlarının müdürlüğünü kendi rızasıyla istememiş, istihbarat birimlerinden biri Dışişleri Bakanlığı’nın Soğuk Savaş sonrası amaçlarma ters düşen bir şey yapmasın diye, istihbarat servislerini koordine etme gereği gören akıllı bir Başkan tarafından atanmıştı. Bu çağrıya tatlı bir emeklilik yaşarken uymuştu, ailesi varlıklıydı ve maaşa ihtiyacı da yoktu. Bütün bir teşkilatın saygı ve güvenini de kazanmıştı/Katılmak üzere olduğu toplantıda bu duygularını dile getirecekti.

Oldukça büyük bir büroya alındı, Dışişleri Bakanı Adam Bollinger

masasında oturuyordu. Bakanın Önündeki iki koltuktan birinde

oturan altmış yaşlarındaki siyahi, iri yapılı bir adam selamlaşmak

*ÇİN döndü. İsmi Knox Talbot’tu, CIA’in başkanıydı, Vietnam hare-

kâtında yer almış eski bir istihbarat subayı ve insanların birbirlerini sırtlarından hançerlediği fınans ve borsacılıktan büyük servet yapmış müthiş bir zekâydı. Sorenson Talbot’u severdi, onun kendi kendisiyle dalga geçerek yaptığı esprilerle masum masum bakan iri gözleriyle o zekâ pınltüannı nasıl gizlediğine hep hayret ederdi, öte yandan Bakan Bollinger ile arası pek yoktu. Sorenson, Dışişleri Bakanının siyasi zekâsını, hatta uluslararası alandaki zekice davranışlarını takdir ediyordu ama yine de bu adamda kendisini rahatsız eden bir çiğlik hissediyordu. Sanki söylediği ve yaptığı her şey hesap edilmiş olup, coşkulu, tutkulu bir eylemden yoksun kalmış gibiydi - ağzını yayarak, gevrek gevrek gülüyordu, ama gülüşünde samimiyetten eser yoktu.

“Günaydın Wes,” dedi Bollinger, gülüşü mekanik, üstünkörüy-dü, çünkü bu sıkıntılı sonuçlar doğurabilecek bir toplantıydı, dalga geçecek zaman yoktu, ve astlarının da bunu bilmesini istiyordu.”

“N’aber aslanım, casusların kralı,” diye seslendi Knox Talbot gülümseyerek.

“Gündemimizdeki hiçbir şey uzaktan bile olsa eğlenceli değil Knox,” dedi Bakan, başım masasının üzerindeki kâğıtlardan kaldırıp Talbot’a bakarak.

“Gergin bir havanın da yarar sağlayacağını sanmıyorum Adam,” diye karşılık verdi CIA başkanı. “Sorunlarımız devasa boyutlarda olabilir, ama bir kısmını gülerek geçiştirebiliriz pekâlâ.”

“Konuyu ciddiye almıyorsun gibi geliyor banar”

“Nasıl geliyorsa gelsin Bakanım, ama şunun da hakkım vermek gerekir ki, Sting Operasyonundan elde ettiklerimizin büyük kısmı, şimdi dobra dobra konuşacak olursak, gerçekten de ciddiye alınacak gibi değil.”

“Bize katılsana Wesley,” dedi Bollinger. Sorenson, Talbot’un sağındaki sandalyeye doğru geçip oturdu. “İnkâr etmeyeceğim,” diye devam etti Dışişleri Bakanı, “ajan Latham’ın Üstesi dehşet verici, ama kaynağı gözden geçirmeliyiz. Sana sorayım Knox, CIA’de Latham’dan daha deneyimli bir sızma ajanı var mı?”

“Bildiklerimin arasında yok,” diye yanıtladı CIA başkanı, “ama bu kendisine yanlış bilgi verilmesini engellemez.”

“Bundan da onun gerçek kimliğinin Neolar’a sızdırıldığı sonucu çıkıyor.”

1

MAHŞER NÖBETİ 139

“Bu konuda bir bilgim yok,” dedi Talbot.

“öyle olmuş,” dedi Sorenson düz bir ifadeyle.

“Ne?”

“Ner

“Harr/nin kardeşiyle konuştum,” dedi Sorenson. “Kendisi adamlarımdan biri, o da bunu Paris’te bir kadından öğrenmiş, Latham’ın Doğu Berlin’de birlikte çalıştığı ajanın dul eşinden. Neolar

Sting'le ilgili her şeyi biliyorlarmış. Adını, amaçlarını, hatta görevinin tahmini süresini."

"Ama imkânsız bu, olamaz!" diye bağırdı Knox Talbot, hatırı saydır irilikte cüssesi koltuğundan urlarken koca kafası Sorenson'a dönüktü, siyah gözleri alev alevdi. "Bu o kadar gizli bir bilgi ki, yeryüzüne çıkmasına imkân yok."

"AA-Sıfır bilgisayarlarına bir sor."

"Asla girilemezler!"

"Pek de öyle değil, Knox. Gizli tavuk kümesinizde çalışanlardan biri tilkiymiş."

"Sana inanmıyorum."

"Sana adlı adınca her şeyi sıraladım, bunun ötesi berisi var mı?"

"Nasıl, nasıl olabilir ki bu?"

"Kaç kişi AA-Sıfirları işletiyor?"

"Kadın-erkek toplam beş kişi, üç de yedek, her biri doğdukları güne kadar araştırılmıştır. Hepsi de tamamen temiz, her ne kadar ben de bu ifadeden pek hoşlanmasam da tertemiz çıktılar. Tanrı aşkına, bu adamlar yüksek teknolojide en deneyimli kişilerden!"

"Ama bunlardan birisi lekeli, Knox. Birisi senin sızılamaz hatlarından dışarıya kayıvermiş."

"Hepsini tam bir soruşturmaya alacağım."

"Bundan daha fazlasını yapacaksınız Sayın Talbot," dedi Adam Bollinger.. "Harry Latham'ın listesindeki herkesi inceden inceye araştıracaksınız. Tanrım, elimizde dünya çapında bir komplonun gizli belgeleri olabilir."

"Lütfen Sayın Bakanım, o kadar uzun boylu değiL Henüz değil. Ama sana sormam gereken bir şey var Knox, bana gönderdiğin listeden Claude Moreau'nun ismini kim çıkardı?"

Talbot önce büyük bir şaşkınlıkla geri çekildi, sonra hemen toparlandı,

"özür dilerim Wes," dedi hafifçe, "güvenilir bir kaynak-

tan geldi bu fikir, ikinizle beraber İstanbul'da çalışan kıdemli bir

bölge ajanından. İkinizin çok yakın olduğunuzu, Marmara'daki bir

görev sırasında Çanakkale'de Moreau'nun senin hayatını kurtardığını

söyledi. O kişi senin nesnel davranıp davranamayacağından

emin değildi, bu kadar basit Sen nerden duydun?" •

"Birisi Büyükelçi Courtland'a gönderilen listede yeralan isimlerden bazılarını temizlemiş..."

"Buna mecburduk," diye sözü kesti Talbot. "Almanlar listeyi sızdırıyorlardı ve Courtland diplomatik bir çamura saplanıyordu. .. Moreau'nun da ismi oradaymış ha?"

"Teşkilatın gözünden kaçmış demek ki."

"Bir hata, bir insan hatası, başka ne diyebilirim? Verileri çok hızlı aktaran bir sürü lanet makine var ortalıkta... Ancak içinde bulunduğun durumdan ötürü kendince gerekçeler bulman anlaşılır bir şey. Bir adam senin hayatını kurtarıyor ve sen de hemencecik onun savunmasını alıyorsun. Bir boş anma denk geldiğinde veya olaydan onun tararım tutarak araştırırken, ona mikroskop altında incelendiği haberini uçurabilirsin."

"Eğer bir profesyonelsen böyle yapmazsın Knox," dedi Konsolosluk Operasyonları'nın başı ters ters, "ve ben bu statüye eriştiğime inanıyorum."

"Hay Allah, tabii ki öylesin," diye katıldı Talbot başım sallayarak. "Eğer kabul etseydin şimdi benim koltuğumda sen oturuyor olacaktın."

"Asla istemedim."

"Tekrar özür dilerim. Ama konuya girmişken sorayım, Moreau'nun da adının üstede olması hakkında sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bu çılgınca bir şey."

"Sadece bu ülkede yaklaşık yirmi-yirmi beş kişi daha böyle düşünüyor, buna o kişilerin emirleri altında çalışanlarla ilişkide oldukları insanları da eklersen, bu sayı birkaç yüzü bulur; yüksek düzeylerde görevli yüzlerce insan. İngiltere'de yetmiş kişilik başka bir grup ve Fransa'da onlarca kişi daha bu görüşte. Bunlann arasında gerçek vatanseverler olarak tanıdığımız insanlar var ve siyasi tercihlerini beğensek de beğenmesek de bunlar bizim saygı duyduğumuz insanlar. Acaba en iyi ve en parlak sızma ajanlarından biri olan şu Harry Latham keçileri kaçırmış bir zırdeli mi?"

MAHŞER NÖBETİ

“Bunu hayal etmek bile çok güç...”

“Ve işte bu yüzden onun listesindeki her kişinin yürüyüp konuşabildikleri günden itibaren tarihçeleri çıkarılacak,” dedi Dışişleri Bakanı üstüne basarak, ince dudakları şimdi belli belirsiz bir çizgi halindeydi. “Her taşın altına bakın, bana FBI’ın araştırmalarının pabucunu dama attıracak dosyalar getirin.”

“Adam,” diye karşı çıktı Knox Talbot, “bu, FBI’ın işi, bizim değil.

Bu çok net biçimde 47 yasasında yazar.”

“Kanunun da yönetmeliğin de cam cehenneme. Eğer hükümetin, endüstrinin ve sözde sanat dünyasının koridorlarında dolanan Naziler varsa, bunları ortaya çıkarmalı, teşhir etmeliyiz!”

“Hangi yetkiyle?” diye sordu Sorenson, Dışişleri Bakanının yüzünü dikkatle inceleyerek. .

“isterseniz benim yetkimle. Ben sorumlu olurum.”

“Kongre karşı çıkabilir,” diye bastırdı Operasyonlar müdürü.

“Kongreyi bir tarafa bırakın, sadece sesiniz çıkmasın. Yüce Tanrım, en azından bunu yapabilirsiniz, değil mi? ikiniz de yönetimin parçasısmız, öyle mi? Buna ‘yürütme yetkisi* deniyor beyler ve eğer yürütme, ki buna Başkanlık da dahil, bu ülkeden Nazi etkilerini kökünden söküp atabilirse, ulusumuz buna sonsuza kadar müteşekkir kalacaktır. Şimdi işlerinizin başına geçin, eşgüdümlü çalışın ve bana sonuçlar getirin. Toplantımız bitmiştir. Şu pazar sabahı talk-shov/culardan biriyle bir randevum var. Başkanın Karayiplerdeki yeni politikasını duyuracağım.”

Dışarıda, Knox Talbot, Wesley Sorenson’a döndü. “Bırak AA-Sıfır bilgisayarlarımızı kimin sattığını araştırmayı, Bakan’ın söylediği şeylerin hiçbirini yapmayı midem kaldırmıyor.”

“önce ben istife edeceğim,” dedi Operasyonların başı.

“Yolu bu değil Wes,” diye karşı çıktı CIA Başkanı. “Eğer sen gidersen, ben de gidersem o da kendisinin gerçekten kontrol edebileceği bir iki adam bulur. Ben diyorum ki, ikimiz de kalabilir FBI’da paşa paşa ‘koordineli’ bir şekilde çalışabiliriz.”

“Bollinger böyle bir olasılığı yok etti ama.”

Hayır, o sadece senin ve benim ülke içi işlerde çalışmamızı yasak

eden 47 yasasına karşı çıkıp onu çiğnedi. Biz de onun sözlerin-

«*n, bize anayasaya aykırı hareket etmeyin de, ne halt ederseniz

edin demek istediği sonucunu çıkardık, tamam mı? İlerde bize mü-

teşekkir bile olabilir. Vay canına, Reagan'm etrafındakiler de bunu hep yaparlardı."

"Bollinger buna değer mi Knox?"

"Hayır o değmez, ama örgütlerimiz buna değer. Ben vaktiyle FBI'ın şefiyle çalıştım. Kendisi kümesine o kadar tuttun biri değil - Hoover gibi değil. Nezih bir adam, adil bir insan olarak bilinen eski bir yargıç ve pek çok yerde muhbirleri var. Her şeyin çok gizli tutulması ve de mutlaka sonuca bağlanması için kendisini ikna ederim. Hem Harry Latham'ın yabana atılır bir eleman olmadığını da unutmayalım bu arada."

"Sanırım Moreau bir hataydı, korkunç bir hata."

"Başka hatalar daha olabilir, ama başka hata olmayanlar da olabilir. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Bollinger bu konuda haklı. Ben FBI'la temasa geçeceğim, sen de Harry Latham'ı bir çır* pıda harcama öyle."

"Bir başka sorun daha görüyorum Knox," dedi Sorenson kaşlarını çatarak. "Ellileri hatırlıyor musun, McCaıth/nin pisliğini?"

"Lütfen," diye yanıtladı CIA'in siyahi başkanı. "Ben üniversite

birinci sınıftaydım, babam da insan hakları avukatı. Ona komünist

diyorlardı, ve iki kız kardeşimle ben okulumuza yürüyerek gidemediğimiz

için Washington'dan Chicago'ya taşındık. Hatırlamaz mıyım,

hem de nasıl!" -/

"FBI'ın bu gözle görülür benzerliği anlamasını sağla. Biz geçersiz suçlamalarla, hatta daha da kötüsü hiçbir zaman bitmeyecek dedikodularla yaralanmış bir ün, hatta kariyer istemiyoruz. Biz federal silahşörler iitemiyoruz; bizim ihtiyacımız olan tek şey, ağzı sıkı profesyoneller."

"Ben silahşörlerin arasında yaşadım Wes. O tiplere arkam dönmeye hiç gelmez, bu yüzden daha işin başmda bertaraf edilmeleri gerekir. Tamamen profesyonel, ağzı sıkı insanlarla çalışacaksın, işin sırn burada."

"Hepimize iyi şanslar diliyorum," dedi Konsolosluk Operasyonlarının müdürü, "ama beynimin yarısı, bir beynim kaldıysa tabii, bana tehlikeli sularda yüzdüğümüzü söylüyor."

Antinayous'lann Paris Marais bölgesinde, Delacort Caddesi'ndeki

bir modaevinin üzerinde bulunan konforlu evlerinde İM kadın ve

bir erkekten oluşan bir kadro kalıyordu. Tanıştırma faslı oldukça çabuk olmuş, Karin de Vries konuşmaların çoğunu yapmış, Drew Latham'ın zor durumda olduğunu açıklamıştı. Kır saçlı kadın, arkadaşlarıyla kısaca bir durum değerlendirmesi yapmıştı.

"Onu Carrefour'daki Kırmızı Ev*e göndereceğiz. İhtiyacınız olan her şeyiniz olacak mösyö. Karin ve aramızdan ayrılan kocası her zaman bizimle birliktedir. Tanrı yardımcınız olsun Bay Latham. Brüderschaft yok edilmeli."

Kırmızı Ev denilen eski taş yapı önceleri küçük, ucuz bir otelken sonradan ucuz işyerleri ve ticari bürolar binasına dönüştürülmüştü. Yöneticinin süfli listesine göre bu binada iş ve işçi bulma bürosu, bir tesisatçı, bir matbaa, "boşanma işlemlerinde uzmanlaşmış bir özel dedektiflik bürosu vardı. Ayrıca gerçekte ash astan olmayan muhasebeciler, daktilocular, kapıcılık hizmetleri ve kiralık bürolarla ilgili notlar vardı. Gerçekteyse sadece iş ve işçi bulma bürosu ve matbaa yasaldı; gerisi Paris telefon rehberinde yoktu, görünüşte ya ticari faaliyetlerden çekilmişler ya da belirli nedenlerle kapanmışlardı (kapılardaki yazılarda da buna uygun değişiklikler yapılmıştı). Bunların yerine tek ve çift kişilik odalar ve bir dizi mini süit vardı. Hepsi de numarası kayıtlarda olmayan telefonlar, faks makineleri, daktilolar, televizyonlar ve masaüstü bilgisayarlarla donatılmışlardı. Binaya bitişik başka bina yoktu ve iki dar yol arkaya açılıyordu; burada bodrum katındaki pencerelerden biriymiş gibi görünen uzun, dörtgen bir gizli kapı vardı. Gündüz vakti asla ve asla kullanılmıyordu.

Antinayous'un her misafirine, kendisinden beklenenlerle ilgili kısa ve öz bir brifing veriliyordu. Verilen bilgiler içinde nasıl giyini-leceği (gerekiyorsa uygun bir gardrop temin ediliyordu), davranışlar (Paris usulü değil), binada kalanlar arasındaki iletişim ("yönetim" onaylamadıkça kesinlikle yasak) ve giriş ve çıkışlar için (yine yönetim tarafından belirlenen) kesin saat çizelgeleri vardı. Yönetmeliğe karşı gösterilecek en ufak itaatsizlik derhal kovulma ile cezalandırılacak, tekrar giriş için yapılacak başvuruların hiçbiri kabul edilmeyecekti. Kurallar sertti, ama herkesin iyiliği içindi.

Latham için üçüncü kattaki bir mini süit uygun görülmüştü; etrafındaki

teknik donanım ve Karin'in "Alman mükemmelliği" diye

adlandırdığı şeyler çok etkileyiciydi. Yönetimden bir eleman tarafından donanımın çalıştırılmasıyla ilgili kendisine bilgi verilmesinden sonra yatak odasına gidip uzandı, saatine bir göz attı ve elçilikten Karin de Vries'i araması için bir saati kaldığını hesapladı. Keşke daha az zaman kalmış olsaydı; Karin'in stratejisinin başarılı olup olmadığını anlamak için beklemek çok sinir bozucuydu, aslında uydurdukları yalan çok garip, hatta içinde bulundukları koşullar için çok da mizahiydi. Kadının taktiği basitti: Kendisi bombalanan lokantada LathamTa birlikteydi; Latham ortadan yok olmuş, kadın da panik ve dehşet içinde kalmıştı. Neden? Çünkü Latham'dan hoşlanmış, aralarında "duygusal bir bağ" oluşmaya başlamıştı. Hoş bir düşünce, ama aynı zamanda da olmayacak bir şey, tekrar düşünüldüğünde belki de o kadar da hoş değil, diye düşündü Drew. Karin tuhaf bir kadındı, haklı olarak öfke ve acı dolu hatıralarla yüklüydü, bunlar onun çekiciliğini azaltmışlardı. Tüm bir kıtayı zehirleyen milliyetçi ve ırkçı hareketlerin, Avrupa dehşetini yaşamış bir halkın çocuğuydu ve Latham onun halkına katılmaya hazır değildi. Karin'in keskin ama garip bir şekilde yumuşak, güzel hatlarının buzula dönüştüğünü, iri, insanı sersemletecek kadar etkili gözlerinin iki buz küresi haline geldiğini ve geçmişinin onu nasıl tükettiğini gözlediği zaman çok rahatsız oluyordu Drew. Yo, yo hayır, Drew'nun zaten kendine ait yeterince sorunu vardı.

Peki öyleyse neden onun hakkında bunları düşünüyordu? Drew'nun hayatını kurtarmıştı tabii... ama bu arada kendisinin hayatını da kurtarmıştı. Drew'nun hayatı... neydi o söylediği laf? "Belki de öyle gözükmesi amaçlanıyordu." Hayır! insanın dönüp dolaşıp aynı noktaya vardığı şu döngüsel mantıktan gına gelmişti artık. Gerçek neredeydi? Harry*nin listesinde mi? Karin'in düşüncelerinde mi?

Moreau'da mı? Sorenson'da mı? Neredeyse dört defa ölümün eşiğine

gelmişti ve bıkmıştı! Dinlenmeye ve daha sonra da düşünmeye ih*

tiyacı vardı, ama önce dinlenmeye. Dinlenmek bir silahtı, güdümlü

bir silahtan daha güçlü bir silah, böyle demişti eski hocalarından biri

Korku ve endişenin doğurduğu tükenmişlik içindeki Drew gözlerim

kapattı. Zaten kapıda bekleyen uyku da hemencecik geliverdi

Paris'ten gelen telefonun keskin sesi ile uyandı. Hemen fırlayıp ahizeyi kaldırdı. "Evet?"

"Benim," dedi Karin. "Albayın telefonundan konuşuyorum."

“Hatlar temiz,” dedi Latham, sol eliyle gözlerini ovuşturup uykuyu savuştururken. “Witkowski orada mı?”

“Bunu sorabileceğini düşünmüştüm. Ona veriyorum.”

“Merhaba Drew»*’

“Bana karşı yapılan saldırılar giderek artıyor Stosh.”

“Ya, öyle hakikaten,” diye kabul etti eski G-2TL “İşler açığa çıkana kadar gözlerden uzak dur.”

“Daha ne kadar açığa çıksın? Onlar beni istiyorlar iste Stanley!”

“O zaman onları bunun kendi lehlerine olmayacağına inandırmak gerek. Biraz zaman kazanmalısın.”

“Nasıl yapacağız bunu peki?”

“Sana bir cevap verebilmem, hepsinden önemlisi de, onları senin hayatta kalmanın ölmenden daha hayırlı olacağına inandırabil-mem için şu anda bildiklerimden daha fazlasını bilmem gerek.”

“Daha fazla ne bilmen gerekiyor?”

“Her şeyi. Sorenson senin patronun, senin en yetkili âmirin. Wesley’i tanıyorum, pek fazla değil belki, ama yine de belli bir tanışıklığımız var. Onu ara, bana kefil olduğunu söyle ve bana her şeyi anlatmak için ondan izin iste.”

“Ondan izin istememe gerek yok. Bu konu bizzat benim hayatımla ilgili ve ben şu anda tamamen genel prosedürün dışında kararlar almak durumundayım. Şimdi anlatacaklarımı not al, sonra da hepsini imha et albayım.” Latham en hasından başladı, Harry1 nin Hausruck Alplerinde kayboluşunu, sonra yakalanışını ve Kardeşlikken kaçışını, ardından kimliği bilinmeyen bir Fransız genera-liyle ilgili Washington’dan kaybolan dosyalan, Jodelle’le bağlantısını, Jodelle’in tiyatrodaki intiharını ve oğlu Jean-Pierre Villier’i anlattı. Stanley Witkowski bu noktada hemen sözünü kesti.

“Şuafctdrmü?”

“Evet, ta kendisi. Sokaklarda kendi basma serserilik oynayacak kadar ahmak bir adam, ama değerli sayılabilecek bilgilerle döndü.”

‘ ihtiyar adam gerçekten de onun babası mıymış?*

Tekrar tekrar doğrulandı. Almanlar tarafından ele geçirilen bir dırenişçiymiş, kamplara gönderilmiş ve oralarda delirtilmiş - lanet olsun hem de neredeyse tamamen.”

Neredeyse tamamen mi? Bu da ne demek? Ya delisindir ya da değilsindir.”

“Küçük bir parçası değildi Kim olduğunu biliyordu... ne olduğunu

da biliyordu... ve yaklaşık kırk yıl boyunca oğluyla temasa

geçmedi.*

“Hiç kimse kendisiyle temasa geçmeye çalışmamış mı?”

“Geri dönmeyen binlercesi gibi onun da ölmüş olduğuna hükmedilmiş.”

“Ama ölmemiş,” dedi Witkowski düşünceli düşünceli, “sadece akli dengesi bozulmuş ve biç kuşkusuz fiziksel açıdan da bir hara-beymiş.”

“Güç bela tanınır bir halde olduğunu söylediler bana. Yine de ailesinin idam emrini veren ve dosyalarla beraber ortadan kaybolan dönek generalin peşini bırakmamış. Villier bunu doğruladı; onun Loire Vadisi’nde yaşayan biri olduğunu öğrenmiş, orada ve civarında yaklaşık kırk-elli kadar emekli general yaşıyor, genellikle mütevazı köy evlerinde veya sahibi başkaları olan daha büyük yerlerde. Getirdiği bilgi bu. Ayrıca sorulan nedeniyle kendisini sıkıştıran birinin kullandığı Capo’nun plaka numarası.”

“Generalle ilgili bilgiler?*

“Orada yaşayan dört hatta beş düzine asker emeklisinden biri. Elli yıl önce general rütbesindeki bir asker şimdi hâlâ hayattaysa doksanlı yaşların ortalarında veya sonlarında olur.”

“Hayatta olması oldukça uzak bir ihtimal aslında,” diye kabul etti albay. “Yaşlı askerler, özellikle çarpışmalara katılmış olanların pek azı seksen yaşlarını geçebiliyorlar - geçmişteki travmalanyla bağlantılı bir şeyler yakalayıveriyor onları. Pentagon birkaç yıl önce bu konuyla ilgili bir konsültasyon ve araştırma yaptırdı.”

“Şeytan herifler.”

“Ama gizli bilgilerin etrafa yayıldığı ve zihinsel dengenin gerileyen bir sağlıkla aynı zamanda bozulduğu durumlarda da gerekli bir araştırma. Bu yaşlı pinponlar genellikle kendi başlarına kalıyorlar, sessiz sedasız göçüp gidiyorlar. Eğer bulunmak istemiyorlarsa onla-n bulamıyorsun.”

“E, biraz abarttın sen de Stösh.”

“Sadece düşünüyorum, lanet olası... Jodelle bir şey buldu, sonra da kendini daha önce hiç karşılaşmadığı oğlunun önünde öldürdü. Onun kendi oğlu olduğunu haykırarak. Neden?”

“Ben şöyle bir sonuç çıkardım, her ne öğrendiyse kendi başına

halledemeyeceği kadar büyük bir şeydi bu. Namluyu ağzına sokmadan ve kafasını uçurmadan önce ayrıca bunu da haykırıyordu, başaramadığını, hayal kırıldığına uğrattığını - hem oğlunu hem de karışım. Bütün bütüne yenilmişti.”

“Gazetelerde Villier’in Coriolanus oyununu tatil ettiğini okudum, yaşlı adamın intiharının kendisini etkilediğinden başka belirli hiçbir neden öne sürmüyordu. Yazı aslında pek açık değildi; daha çok, bildiği şeyleri konuşmaya cesaret edemiyormuş gibi b» hava vardı. Doğal olarak benim gibi herkes de Jodelle’in doğru söyleyip söylemediğini merak ediyor. Buna kimse inanmak istemez çünkü Villier’in annesi büyük bir yıldız ve babası Comedie Francaise’nin en saygın elemanlarından biri. Ve ikisi de hâlâ hayatta. Tabii ki basın onlara ulaşamayabilir; şu sıralar Akdeniz’de bir adada oldukları söyleniyor. Paris’in dedikodu sütunları Fransa’nın en balon haberlerinin şişirildiği yerler, öyle atıp tutuyorlar işte.”

“Bunların hepsi Villier’i benim kadar büyük bir hedef haline getiriyor, bunu personelimizden Bayan de Vries’e de açıkladım.”

“Bu çılgınca. Villier kontrol edilmeli, durdurulmalıydı.”

“Ben de bunu düşünüyordum Stanley. Vülier’e ve yaptıklarına ahmaklık dedim, ahmak herifin tekiydi ama kör bir ahmak da değildir. Kılık değiştirmeleri ve teknikleriyle kendi hayatını tehlikeye atacağından hiç kuşkum yok. Ancak, kendisini Neolar için bu kadar aleni bir işaret, yani hedef haline getirerek karısının ve annesiy-le-babasının hayatlarını da tehlikeye atacağına bir an için bile inanmıyorum.”

“Yani sen onun programlanmış olduğunu mu söylüyorsun?”

“Böyle olduğunu düşünmek bile istemiyorum çünkü oyunun kapanacağının açıklanmasından önce Villier’le karşılaştığı bilinen son yetkili, İkinci Şube Başkanı Moreau’uydu.”

“Anlamadım,” dedi Witkowski tereddüt ederek. “Claude Moreau eldeki en iyi adam. Gerçekten dediklerini anlamıyorum Drew.”

Şimdi kemerlerini bağla albayım. Harry, bir isim listesi getirdi-

Latham ağabeyinin Neo-nazilerce tutulduğu sırada öğrendiği

tuhaf, rahatsız edici bilgileri anlatarak devam etti. Neo üstün ırkının

hedeflerine açıkça sempati duymakla kalmayıp bu hedefler için

raal bir şekilde çalışan pek çok güçlü insanın isimlerinin ne kadar

korkunç ve şaşırtıcı olduğunu belirtti,

"Ne var bunda? Ta firavunlar zamanından beri her devletin içinde üst kademelerin bazı ayak oyunları yaptıkları bilinir," diye sözünü kesti Witkovski. "Bu bilgiyi Harry Latham getirdiyse, hiç düşünmeden inan. Claude Moreau'yla o aynı hamurdan yoğrulmuş; zekâsıyla, sezgileriyle, yetenekleriyle, azimliliğiyle tam birbirinin eşi ikisi de. Bu iş konusunda kimse o ikisinin eline su dökemez."

"Moreau, Harry'nin listesindeymiş Stanley," dedi Drew hafifçe. Büyükelçiliğin telefonundaki uzun sessizlik Latham'ın bu bilgiyi Sorenson'a verdiği sıradaki elektriklenmeyle aynı düzeydeydi. "Hâlâ orada olduğunu biliyorum albayım."

"Keşke olmasaydım," diye homurdandı Witkowski. "Diyecek hiç bir şey bulamıyorum."

"Saçmalığın daniskası diyebilirsin mesela."

"ilk tepkim buydu, ama tepkime karşı duran bir etki vardı, ki o da onun kadar güçlü. Bu etkinin adı Harry Latham."

"Bunu biliyorum; sözünü ettiğin ve' birkaç düzine de etmediğin bütün nedenlerden dolayı. Ama benim ağabeyim de bir hata yapabilir, ya da analiz edene kadar yanlış bir bilgiyi doğru zannedebilir. İşte bu yüzden onunla konuşmam gerek."

"Bayan de Vries onun bir iki güne kadar Paris'te olacağını, senin Harry'ye seni aramasını söylediğini açıkladı, ki bu şartlar altında seni araması artık açıkça imkânsız."

"Ona bir numara bile verememem, buradaki telefonun üzerinde bir şey yazmıyor. Ama sizde numarası var."

"O numara yeraltı telefon hatlarına gömülü, en azından adres öyle ve kuşkusuz sahte bir adres."

"öyleyse ne yapıyoruz?"

“Aslında bu ne Sorenson’un ne de benim normalde kabul edemeyeceğimiz bir çaresizlik, ama Bayan de Vries’e Harry’nin Londra’da nerede olduğunu söyle, tşleri buradan yürütüp bir araya gelmenizi ayarlayacağız. AL Karin telefonda.”

“Drew?” dedi Karin. “Kırmızı Ev’de her şey yolunda mı?” “Hiç yoktan iyidir hanımfendi - pardon, ‘benim iyiliksever bayan arkadaşım’a.ne dersin?”

“Zeki çocuk olmayı bırak, bir işe yaramıyor. Antinayous’lar oldukça düşmanca olabilirler, hatta resmi müttefiklerine karşı bile.”

MAHŞER NÖBETİ 149

“Oh, hepsi iyiler, sadece her laflarının sonu bir ünlem işareti gerektiriyor.”

“Bu kullandıkları dil, boşver. Albayımı duydun, Harry ‘ye nasıl erişebilirim?”

“Gloucester’da, Wendell Moss adını kullanıyor.”

“İşleri ayarlayacağım. Olduğun yerde kal ve sakin olmaya çalış.*-

“Bu o kadar kolay bir şey değil. Bu arapsaçının içindeyim ama aynı zamanda dışındayım da. İnisiyatif elimde değil ve bu da beni rahatsız ediyor.”

“Şu anda ‘inisiyatifi elinde tutacak’ bir durumda değilsin canım. Albayımla ben, senin çıkarların doğrultusunda hareket ediyoruz - edeceğiz, inan bana.”

“İnanmaya mecburum, ayrıca ‘canım’ dediğin için de teşekkür* ler. Bir nebze sıcaklık çok güzel geldi şu anda. Burası soğuk da.”

“İçimden geldiği gibi söyledim. Şu hanımefendi sözünü benden daha güzel ve benden daha az kaba annene söylediğin gibi. Şimdi enfamille durumundayız, çünkü ancak bir iki aile bizden daha yakın ilişkiler içinde olabilir, hoşumuza gitse de gitmese de.”

“Şey işte, burada olmanı isterdim.”

“Istemesen iyi olur. Çok kötü bir hayal kırıklığı olabilirim, ajan Latham.”

Büyükelçiliğin en alt katında beyaz cilalı bölmelerinden birinde, C

Takımı’nın ikinci vardiyasında çalışan beyaz yakalılardan biri, büyükelçilikteki

tüm telefonlarda gerçekleşen konuşmaları rahatlıkla

banda alan dinleme cihazının düğmesini kapattı. Büyükelçiliğin telefonlarına

bağlı parazit cihazları bina içinde işlevsizdi, bunu büyükelçinin

kendisi bile bilmiyordu — emir Washington'dan gelmişti

Konuşmaya giren şahıs duvardaki saate baktı; dörde yedi dakika

vardı, vardiyasının bitmesine yedi dakika. Bandı yerinden çıkarıp

başka boş bir bantla değiştirmek için yedi dakikası vardı. Bunu yapabilirdi

Yapmaya mecburdu. Sieg HeiU

9

Hasta no. 28 ,

Harry J. Latham, Amerikalı. CIA Ajanı. Sızma Operasyonları.

Kod Adı: Sting

Operasyonun bitişi: 14 Maya, 17:30, "Kaçış."

Mevcut durumu: İşlem sonrası 6. Gün,

Kalan tahmini zaman aralığı: minimum 3 gün,

maksimum 6 gün.

Doktor Gerhardt Kroeger, Mettmach'ın eteklerindeki yeni ofisinde bilgisayar ekranını inceliyordu. Vaclabruck'un ormanlarında içerlerde bir yerde tam teşkilatlı bir klinik inşa ediliyordu; inşaat bitene kadar araştırmalarına devam edebilirdi ama maalesef insanlar üzerinde araştırma yapamayacaktı. Yine de kendisini meşgul edecek, henüz keşfedilmemiş, en yeni lazer teknikleriyle güçlendirilmiş mikro-cerrahi alanında yapılacak yeterli çalışma vardı, ama şu anda 28 no.lu Hasta'nın, Harry Latham adındaki kişinin gelişimi başka her şey kadar hayati önem

taşıyordu. Londra'dan gelen ilk rapor ümit vericiydi Denek, bilgisayarlı elektronik dalgalar altında sorgulamaya karşılık vermişti. Mükemmel!

Harry Latham Londra'da Gloucester Oteli'ndeki odasmda telefonu kapattı. Bir sıcaklık duygusu kapladı her yanını; eski günlerin tatlı anılarıyla, çılgın bir sürüklenişin içinde akıp giden hayatından bir-iki saat olsun çalabildiği için rahatlıkla, keyifle doluydu içi. Artık müzmin bir bekârdı, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri bir başkasıyla paylaşmak veya bir başkasına empoze etmek için çok geç olduğunu fark etmişti. Ama eğer bu sonuca aykırı bir kadın vardıysa bu da Frederik de Vries'üı karısı Karin'di Freddie de V, Soğuk Savaş yıllan sırasında emrinde çalışan en iyi ajandı, ama Harry ondaki kusuru fark etmişti, onu olağanüstü yapan kusuru. Basitçe söylenecek olursa nefretti bu; şifa bulmaz, tutkulu bir nefret. Latham, duy-

gularına hâkim olması konusunda De Vries'e sürekli telkinlerde bulunmuş, içindeki sesin bir gün patlayıp kendisine ihanet edeceği konusunda onu defalarca uyarmıştı. Boş yere çırpınmaktan başka bir anlam taşımıyordu ona karşı yaptığı bütün bu uyanlar; zira Freddie iflah olmaz bir romantikti; üstünde bulunduğu dalgaların gücünün farkına bile varmadan beyaz köpüklerin tadım çıkarmaya bakardı o; deniz altında saldı duran Neptün'ün gücündense, dalgaların üstünde kayan Siegfried'in parlak kalkarımı tercih ederdi

Freddie'nin karısı Karin onu anlıyordu. Harry ile Karin Amster-dam'da ne kadar çok başbaşa konuşmuşlardı; o şualarda Freddie müthiş bir elmas taciri rolünü oynuyor, kendisine açılana kadar muhbirliğin en karanlık oyuncularını aldatıyordu... geçici bir süre. İşte efsanedeki benzer nedendi onu mahveden, çünkü nefreti ona işlememesi gereken bir cinayeti daha işletiyordu.

İşte bu Freddie de V'nin küçük efsanesinin sonu olmuştu. Harry, Karin'i rahatlatmaya çalışmıştı, ama kadın bu avutmaların etkileyemeyeceği bir yerdeydi. Kocasını ölüme sürükleyen şeyleri çok iyi biliyordu ve başka biçimde hareket edeceğine dair yemin etmişti.

"Unut bunlartr diye haykırmıştı Harry. "Hiçbir şeyi değiştirmeyecek yaptıkların, anlamıyor musun bunu?"

"Hayır anlamıyorum," diye cevaplamıştı Karin. "Hiçbir şey yapmamak, Freddie'nin hiçbir şey olmadığını kabul etmek demektir. Bunu anlamıyor musun sevgili Harry?"

O zaman bir cevap verememişti. Akünden tek geçen şey bu kadını, kendisine karşı bu kadar derin duygular beslediği düşünce yoldaşını kollarına alıp sevmekti. Ama zamanı değildi, belki de hiç olmayacaktı. O, ölü Freddie'siyie yaşamış, ölü Freddie'sini sevmişti. Harry Latham o adamın üstüydü, ama onun dengi değildi.

Ama şimdi, yaklaşık beş yıl sonra, Paris'ten hayatına geri dönüvermişti

Karin. Daha da çarpıcısı, infaz için mimlenmiş kardeşi

Drew'nun koruyucusu olarak! Aman Tanrım... yo, kendi kendisine

o efsanevi kontrolünü uygulayacaktı. Belki de, kırgınlıklarını yü-

^e Çıkaran şey, başındaki gitgide büyüyen ağrıydı, öyle ya da böyle,

sabaha resmi bir jetle De Gaulle Havalimanı'ndaki özel bir alana

uçacak ve elçiliğe ait sivil bir arabada Karin de Vries tarafından karşılanacaktı.

Ona ne diyecekti acaba? Onu gördüğünde eli ayağına dolanıp söylememesi gereken şeyleri mi

söyleyecekti? Bunu çok da umursa-mryordu... Ağrı beynini zonklatıyordu. Banyoya girdi, musluğu aç-ft ve iki aspirin daha aldı. Aynada kendine bir göz attığında ikinci kez dikkatle bakmaktan alamadı kendini Sol şakağında, kısmen saç hizasınm altında kaldığı için gözden kaybolmuş soluk, kırmızı leke belirmişti. Sinir sistemi yapıyordu bu izi. Belki hafif bir antibiyotik veya stresten uzak birkaç gün ile geçebilirdi; belki de Karin de Vri-es'in görüntüsü lekenin ortadan kaybolmasını hızlandırırdı.

Süitin kapısında bir tıklama oldu, muhtemelen bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormaya gelen bir kat hizmetçisi veya bir komiydi; akşam vaktiydi ve böyle şeyler Londra'daki eli yüzü düzgün otellerin âdetlerindendi. Akşamın ilk saatlerinde salona doğru yürürken düşünmüştü. Nereye gitmişti bütün gün? Gitmiş mi? 'Harcanmış' daha iyi bir sözcük olurdu, çünkü on saati komitenin önünde sorguya çekilerek geçmişti Söylediklerini kabul edip de işe başlayacaklarına, artık bıktıracak kadar sorular sormuşlardı kendisine, Brü-derschaft vadisinden getirdiği bilgiler hakkında. İşleri daha da ağırlaştırmak için, üç kişilik sorgulamaya İngiltere'den, Amerika'dan ve Fransa'dan, hepsi de çirkef ve saldugan pek çok kıdemli İstihbarat görevlisi katılmıştı. Acaba Alexander Lassiter'ın ikili ajan olduğu ihtimalini düşünerek kendisine kolaylıkla reddedilebilecek yanlış bilgiler, yanlış veriler aktarılmış olamaz mıymış? Basbayağı olabilir! demişti o da. Yanlış bilgiler, yanıltıcı bilgiler, insan veya bilgisayar hatası, hüsnükuruntu, hayal kurma; her şey mümkündü! Doğrulamak ya da yadsımak onların göreviydi, kendisinin değil. îşi bitmif-ti; malzemeyi teslim etmişti, değerlendirmesini yapmak artık onların göreviydi.

Harry kapının yanma gidip, "Kimsiniz?" diye seslendi

"Yeni bir eski dost Sting," diye bir cevap geldi koridordan.

Kedikuşu! diye düşündü Latham, oracıkta tepkileri dondu kaldı. Teşkilatta kimsenin adını duymadığı şu Kedikuşu. Harry bu tuhaf davetsiz misafire kapıyı açmadan onu biraz oyaladı; sahte CIA'rf geçen gece kendisini ziyaret ettiği zaman net bir şekilde düşünemeyecek kadar tükenmiş ve bitmişti "Bir dakika," dedi yüksek bir sale.

"Duştan çıktım, her yanımdan sular akıyor, bir bornoz alayım

üzerime." Latham önce banyoya koştu, saçlarına ve yüzüne avuç

avuç su attı, sonra yatak odasına girdi, pantolonunu, ayakkabılarını, çoraplarını ve gömleğini çıkardı, komodinden otelin bornozunu çekti. Yatağının başucundaki masaya bakarak bir anlığına durdu; en üst çekmeceyi açıp büyükelçiliğin temin ettiği küçük otomatiğini çıkardı ve cebine yerleştirdi. Gidip kapıyı açtı. "Yanlış hatırlamıyorsam Kedikuşu'ydu değil mi?" dedi, tel çerçeveli gözlük takan soluk, gri suratlı adamı içeriye alırken.

“Ah şu,” dedi ziyaretçi, tatlı bir gülümsemeyle. “Zararsız bir hileydi.”

“Hile mi? Ne demek istiyorsunuz? Ne için?”

“Washington bana sizin bitkin düştüğünüzü söyledi, işin içindeyken bu kadar yorulmazsınız da iş bittikten sonra daha çok yorulursunuz. Belki kuşkuya kapılır da telefonlar edersiniz diye kendimi gizlemeye karar verdim. Başkent benim bu işe karıştığımın bilinmesini şu şualar istemiyor. Daha sonra açıklanabilir, ama şimdi de-ğü.”

“öyleyse siz Kedikuşu değilsiniz...”

“Sting adını telaffuz ettiğimde beni içeri alacağınızdan emindim,”

diye söze girdi adam. “Oturabilir miyim? Sadece bir-iki dakika

kalacağımı”

“Elbette,” diye yanıtladı Harry, endişelenmiş, şaşırmış bir durumda, kanepeye doğru eliyle işaret ederek. Ziyaretçi kanepenin ortasını seçti, Latham tam karşısındaki koltuğa oturdu, aralarında bir sehpa vardı. “Neden Washington varlığınızın - işe karıştığınızın - bilinmesini istemiyor?”

“Kesinlikle dün gecekinden çok daha uyanıksınız,” dedi yabancı, yine hoş bir eda üe. “Tanrı biliyor ya, o gün travma geçirmiş biri gibi değildiniz ama, kendinizde de değildiniz âdeta.”

“Epeyce yorgundum...”

“ Yorgun ha?” Ziyaretçi hem ses tonunu yükseltmiş hem de kaşlarını

kaldırmıştı. “Sevgili arkadaşım, karşılıklı konuşurken neredeyse

kendinizden geçmek üzereydiniz. Hatta öyle bir an oldu ki

düşmemeniz için kolunuzdan yakalamam gerekti sizi Hatırlamıyor

musunuz, dinlendiğinizde sizi görmeye geri geleceğimi söylemiştim?”

Evet, hayal meyal hatırlıyorum, ama lütfen sorumu yanıtlayın

ve cevabınızı verirken de bana kimlik falan gösterin ki kim olduğu-

nuzu bikyirn. Washington neden sizden bir hortlak olmanızı istiyor?

Sanırım bunun tam tersi olmalıydı.”

“Açıklaması gayet basit, çünkü kimin güvenilir olduğunu kimin olmadığını bilemiyoruz.” Adam cebinden önce bir cep saati çıkarıp, masanın üzerine koydu, sonra siyah plastik kaplı bir kimlik cüzdanı çıkardı; cüzdanı kapak olarak sehpanın üzerinden Lat-ham’a uzattı. “Sizi daha çok bitkin düşürmemek için zamanımı ayarlıyorum. Yine şu emirler.”

Latham küçük cüzdana parmağıyla dokundu, açmakta zorlandı. “Kopçası nerde?” diye sordu, o sırada ziyaretçisi cep saatini elinde tutup üstündeki düğmeye bastı. “Bulamıyorum şu...” Latham durdu. Gözleri iki yana kaydı, gözbebekleri irileşti; kısaca ama arka arkaya gözlerini açıp kapattı, sonra yüzü sarktı, gergin kasları gevşekleşti.

“Merhaba Alex,” dedi ziyaretçi sert bir tonda. “Ben, senin eski cerrahın Gerhardfım. Nasılsın dostum?”

“İyiyim Doktor. Sesinizi duymak ne güzel.”

“Bu akşamki telefon bağlantınız çok daha güzel, değil mi?”

“Telefon ma? Herhalde.”

“Bugün elçilikte her şey yolunda gitti mi?”

“Maalesef hayır! Bu gerizekâlılar cevaplarını benim değil kendilerinin vermesi gereken sorular sordular.”

“Evet, anlıyorum. Sizin şu diğer işinizdeki insanlar - kimseye çıtlatmadığımız işiniz - kendilerini ne pahasına olursa olsun koruyorlar, değil mi?”

“Her sordukları soru, her söyledikleri kelime böyle. Dürüstçe

söylemek gerekirse acınacak haldeler,”

“öyle olduğuna eminim. Peki o halde planlarınız neler, o gerizekâlılar neleri yapmanıza izin verdiler?”

“Sabahleyin Paris’e uçuyorum. Kardeşimi göreceğim ve bir de çok düşkün olduğum birini Gerhardt. Doğu Berlin’de kendisiyle beraber çalıştığım birer sızma elemanının dul karısı. Onu tekrar gö- I receğim için bayağı heyecanlanıyorum. Beni bir arabanın içinde, havaalanında bekliyor olacak, diplomatik bölümde.”

“Kardeşin seni karşılayamıyor mu Alex?” .^4

“Hayır... Dur bir dakika dur! Alex’in kardeşi mi var?”

“Boşver,” dedi gri suratlı ziyaretçi çabucak. “Sözünü ettiğin kardeş işte, nerede o?”

“Ortalıktan uzakta bir yerde. Onu öldürmeye çalışmışlar.”

“Kim onu öldürmeye çalışmış?”

“Biliyorsun. Onlar yapmış... biz yapmışız.”

“Yarın sabah, diplomatik bölümde. De Gaulle Havaalanından söz ediyoruz değil mi?”

“Evet, orası. Tahminen saat onda.”

“Güzel, Alex. Kardeşin ve şu çok çekici bulduğun kadınla harika

bir buluşma yaşarsın umana”

“A, sadece çekici değil Gerhardt. Olağanüstü şekilde zeki bir kadın o, bir bilim kadını aslında.”

“Eminim ki öyledir, çünkü benim dostum Lassiter öyle her kadından etkilenmeyecek kadar çok yönlü, derin bir adamdır. Tekrar konuşacağız Alex.”

“Nereye gidiyorsun, neredesin?”

“Beni ameliyathaneden arıyorlar. Ameliyata girmem gerekiyor.”

“Evet, tabii. Tekrar arayacak mısın?”

“Kesinlikle.” Tel çerçeveli gözlük takan ziyaretçi sehpanın kenarından

eğildi; Latham’ın duygusuz, dümdüz gözlerine bakarak sakin

ve kararlı bir şekilde devam etti: “Unutma eski dostum, Wa-

shington’dan gelen misafirinin arzularına saygı göster. Adımı unut,

kimlik kartında daha şimdi okudun. Ama gerçekti, senin için asıl

önemli olan da bu zaten.” }j% l

“Tabu. Emir emirdir, ne kadar aptalca da olsa.”

“Misafir” doğruldu, uzanıp kimlik kartını Harr/nin öylece kalakalmış sol elinden aldı. Sonra küçük, alçak sehpadan cep saatini aldı. Düğmesine bastı, Latham’ın gözleri tekrar normale dönene kadar saati olduğu yerde tuttu, gözlerim kırptığını gördü. Latham, birdenbire yine gerçeğe döndü, suratı yeniden kasıldı, çenesindeki kaslar gerildi. “İşte,” dedi ziyaretçi, pat diye kimlik kılıfını kapatırken, “artık benim meşruluğumdan, fotoğraflardan ve diğerlerinden kuşkunuz kalmadığına göre bana Peter deyin sadece.”

Evet... ikna edici. Hâlâ anlamıyorum... Peter. Tamam sen teşkilat içinde gizli çalışıyorsun, ama neden? Komitede güvenilir olmayan kim?”

Benim işim kimin güvenilir olduğunu kimin olmadığım merak etmek değil. Şöyle düşün: Ben seninle konuşan görünmez bir varlığım yalnızca... Sanırım m iyi bir benzetme.”

“Bence kötü, ama boş ver. Bu kişilerin her birini nasıl sorgulayacaklar?”

“Belki teker teker sorgulanamayacaklar, ama çoğunun foyaları

meydana çıktı, öyie değil mi?*

“Bir sürü şaklabanın foyası meydana çıktı, evet. Ama getirdiğim

isimleri inceleme zahmetine girmediler. Hepsini mikroskop altına

yatırmadan önce çoğunu aklama taraftanlar. Böylece çok daha az iş

yapılacak ve çok daha az kalantor rahatsız edilecek, onun hesabını

yapıyorlar.™

“İsimler hakkında sen ne düşünüyorsun peki?”

“Benim ne düşündüğümün hiç önemi yok Peter. Doğal olarak bu isimlerin bazısı beni de çok şaşırttı, ama ben tam kaynağınday-dım, kaçana kadar da çok güvendikleri biriydim. Onların büyük destekleyicisi, davalarının taraftarıydım, bu yüzden bana neden yanıltıcı bilgi versinler ki?”

“Ortalıkta Naziler’in, yani Neo-naziler’in başından beri senin gerçek kimliğini bildikleri dedikodusu dolaşıyor.”

“Bu dedikodu falan değil, teşkilattakilerin her işte yapmaya alışık oldukları bir şey. Bir köstebeğin veya bir döneğin bizi gammazlayıp anavatanları Rusya’nın kucağına kaçtığını öğrendiğimizde, bu tür söylentilerle az uğraşmazdık. Zeki ve çok yetenekli olduğumuz konusunda üzerimize toz kondurtmaz, çalınan bilginin, öyle olmasa bile, önemsiz olduğunda ısrar ederdik tabii.”

“Bilmece gibi öyle değil mi.”

“Bu işlerde bilmece gibi olmayan ne var ki? Artık aklımı başıma devşirmem için Alexander Lassiter’ı ruhumdan sıyırmam şart. Yeni baştan Harry Latham olmalıyım; artık işim tamamlandı. Biraz da başkaları uğraşsın.”

“Sana katılıyorum Harry. Benim de zamanım doldu. Lütfen emirlerimi unutma. Bu gece buluşmadık biz... Beni suçlama, Wa-hington’u suçla.”

Ziyaretçi koridordan geçerek asansörlere geldi. Kata çıkan ilk asansöre

bindi ve bir kat indi, sonra koridordan yürüyerek kendi süitine,

Latham’ın tam altındaki süite geçti. İçeride, masanın üzerinde

bir elektronik araç-gereç tertibatı vardı. Başına geçti, pek çok düğ-

meye basarak bir bandı geriye alıp işleyip işlemediğini kontrol etti.

Telefonu kaldırıp Almanya’daki Mettmach’ı aradı.

“Kurt Yatağı,” dedi hattın ucundaki hafif bir ses.

“Kedikuşu arıyor.”

“Konuşma müdahalesi araştırın lütfen,”

“Tabii derhal.” Latham’a kendisini Peter diye tanıtan adam tertibatından dikkatle ince bir tel çekti, ucuna jilet keskinliğinde bir mandal tutturulmuştu. Mandalı hattan bir anlık statik patlama sesi gelene kadar telefon kablosunun etrafında döndürdü. “Metrometre temiz gösteriyor, orada nasıl?”

“Temiz. Evet, başlayın.”

“Kedikuşu, eğer doğru hatırlıyorsam? diye başladı bant kaydı. Harry Latham’ın süitinin altında kalan adam sonuna kadar dinletti bandı. “Sana katılıyorum Harry... Beni suçlama, Washington’u suçla.”

“Yorumların neler?” diye sordu Latham’ın ziyaretçisi.

“Tehlikeli,” dedi Gerhardt Kroeger Almanya’dan. “Pek çok sızma ajanında olduğu gibi bilinçaltında bir kimlikten diğerine geçiş yapıyor. Kendi sözleri böyle: ‘Alexander Lassiter’ı ruhumdan sıyırmam şart.* Çok uzun bir süre Lassiter oldu ve şimdi kendisi olmak için uğraşıyor. Sıkça rastlanan bir durumdur bu: Bir insanm uzun süre takındığı sahte kişilik, zamanla onun ikinci kişiliği haline ge-lir.

“Ondan istediğini iki gün gibi bir sürede yerine getirdi, liste, düşmanlarımızı topyekûn şoka sokmaya yetti. Verdiği bilgilere inanmak istemiyorlar, bunu açıkça söylüyorlar, ama bunları yadsımaya da korkuyorlar. Onu koridorda tek kurşunla yok edebilirim. Yapayım mı?”

“İsimler listesine karşı güvenin artmasını sağlayabilir» ama hayır, henüz değil. Kardeşi şu manyak serseri Jodelle’in izini sürüyor, sonucu ise bizim için bir felaket olabilir. Hastamın gelişimini izle-yememenin bana verdiği ıstırap kadar hareketimiz de önemli, öncelik hareketimizin ve ben de bu fedakârlığı yapmalıyım. Alexander Lassiter bizi işimize burnunu sokan o diğer Latham’a ulaştıracak. Ötisini de öldür.”

“Zor olmayacak. Lassiter’ın yolculuk planmı biliyoruz.”

Peşinden git, izle onları ve geriye cesetlerden başka bir şey bı-

rakma. Sonra sıra Jodeile’in oğlu, şu aktöre gelecek, böylece Loire Vadisi’ne giden bütün izler toz olup gidecek, tabii Hausruck’a giden izler de.”

Harry Latham ve Karin de Vries birbirlerinden uzun süre ayn bırakılmış kardeşler gibi sarıldılar. Sohbetleri Önce kırık dökük oldu, ikisi de birbirlerine tekrar bir araya gelmenin ne kadar harikulade bir şey olduğunu söyledi. Karin, Latham’in kolundan kavradı, onu doğruca diplomatik salona götürdü, burada Harry’nin işlemleri ça* bucak yapıldı, sonra özel kişilere ayrılmış otoparka çıktılar. Burası, bir kısmı uyuşturucu ve patlayıcı bulmak üzere eğitilmiş köpeklerin

tasmalarım çekiştiren üniformalı muhafızlarla doluydu. Araba şuadan siyah bir Renault'ydu, Paris sokaklanndaki binlercesinden farkı yoktu. De Vries direksiyona geçti, Harry de yanındaki koltuğa oturdu.

"Bir şoför kullanacak klasımız yok mu?" diye sordu Latham.

"Şoför almamıza izin verilmedi diyelim," diye karşılık verdi Karin. "Kardeşin Antinayousların koruması altında, onları hatırlıyor musun?"

"Hem de nasıl. Onlarla kaçtığım gün tanıştım diyebilirim; birikişi yolda beni hazır bekliyordu. Kamyonda o kişinin söyledikle' rinden hiçbir şey anlamıyormuş gibi yaptım, yoksa bir sürü ayrıntıya girmem, Freddie'den, derken senden bahsetmem gerekecekti."

"Çekinmene gerek yoktu. Lahey'deki sön yılımdan itibaren onlarla birlikte çalışıyorum!"

"Seni tekrar görmek o kadar güzel ki," dedi Harry sesi duyguyla dolmuş olarak, "sesini tekrar duymak."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum eski dostum. Brüderschaft'ın senin hakkında bilgi sahibi olduğunu öğrendiğimden beri o kadar endişeliydim ki..."

"Benim hakkımda bilgi sahibiymişler ha?" diye sözü sertçe kesti Latham. Gözleri hayretle büyümüştü. "Ciddi değilsin!"

"Kimse söylemedi mi sana?"

"Nasıl söyleyebilirler ki? Bu doğru değü"

"Doğru, Harry. Bunu nasıl anladığımı Drew'ya açıkladım."

"Sen mi anladın?"

"Kardeşinin sana bu bilgiyi verdiğini zannediyordum."

"Tanrım, düşünemiyorum bile!" Latham iki eliyle şakaklarım bastıra bastıra ovuşturdu, gözlerini sıkıca kapadı, yüzündeki kırışıklıklar iyice belirginleşti.

*Ne oldu Harry?"

"Bilmiyorum, korkunç bir ağrı var..."

“O kadar uzun bir zamandan beri o kadar çok şey geldi ki başına.

Seni bir doktora gösterelim.”

“Hayır. Ben Alexander Lassiter’rm. Ben Alexander Lassiter’dım, onlar için buydum sadece.”

“Korkarım ki değildin canım.” Karin eski arkadaşına bir göz atınca birden telaşlandı. Sol şakağında koyu kırmızı bir halka vardı; damar gibi atıyordu sanki.

“Kutlama için en sevdiğin brendiyi getirdim Harry. Torpidoda.

Açıp biraz alsana. Seni sakinleştirir.”

“Bunu biliyor olamazlardı,” dedi Latham; soluk soluğa kalmıştı.

Titreyen elleriyle torpidoyu açıp yarım litrelik brendiyi çıkardı.

“Sen ne dediğinin farkında değilsin.”

“Belki de yanıldım,” dedi De Vries, artık korkmuştu. “Bir içki alıp sakinleş. Villejuif in eteklerinde eski bir handa Drew’yla buluşacağız. Antinayous’lar güvenli evde buluşmamıza izin vermiyorlar.

Sakinleş artık Harry.”

“Evet, evet, sakinleşeceğim, çünkü, sevgili - canım Karin’ciğim

* sen yanılıyorsun. Bunu sana kardeşim de söyleyecek, Gerhardt Kroeger de söyleyecek, ben Alex Lassiter’ım, yani ben Alex Lassiter’dım!”

“Gerhardt Kroeger mi?” diye sordu, şaşıran Karin endişeyle.

“Gerhardt Kroeger da kim?”

“Lanet olası bir Nazi... aynı zamanda süper bir doktor.”

“On beş-yirmi dakikaya kadar kardeşinin bizi beklediği handa olacağız... Haydi, Amsterdam’daki eski günlerden konusalım eski dostum. Freddie’nin kafayı bulmuş halde eve gelip Amerikalılar’ın şu ünlü Monopol oyununu oynamak için ısrar ettiği geceyi hatırlıyor musun?”

“Aman Tanrım, tabii. Bir avuç dolusu elmas fırlatmış ve oyuncak paralar yerine onlarla oynayacağımızı söylemişti.”

“Ve ikimizin şarap içip şafağa kadar Mozart dinleyişimizi?”

Hatırlıyor muyum diye soruyorsun ha?” diye bağırdı Latham,

brendisini yudumlayip kahkaha atarken, ancak gözlerinin içi dudakları gibi gülmüyordu, dalgın dalgın bakıyordu. “Sonra Freddie yatak odasından çıkıp gelmiş ve Mozart yerine Elvis Presle/i tercih ettiğini söylemişti bize. Biz de ona yastık fırlatmıştık.”

“Peki ya Herengracht’taki kafede çevre kirliliğini protesto için kanala adatmak için Freddie’yi sıkıştırışımızı? “

“Yapacaktı bunu canım - sevgili Karin. Yemin ederim ki yapacaktı.”

Geri kalan dakikalar bu zararsız takılmalarla geçti, sonra De Vries salaş hanın çakıllı oto parkına girdi. Han kırsal alandaydı ama şehirden pek uzak değildi, aşın büyümüş tarlalarla çevrilmiş, etraftan yalıtılmış ve pek de albenisi olmayan bir yerdi îki kardeşin karşılaşması da Harry ile Karin arasındaki buluşma kadar sıcaktı, her ne kadar küçük kardeş tarafında daha coşkulu olduysa da. Farklılık büyük kardeşteydi; yüzeysel bir taşkınlık vardı, ama altı soğuktu. Beklenmeyen, doğal olmayan bir şeydi bu.

“Söyle bakalım abi nasıl becerdin bütün bunları?” diye bir hayret

ifadesiyle konuştu Drew üçü bir masaya otururken. De Vries,

Harry’nin yanındaydı. “Abimiz bir efsane oldu çıktıl”

“Çünkü Alexander Lassiter alelade bir ölümlüydü, onu kullanarak efsaneleştim. Bunu yapmanın tek yolu buydu.”

“Eh, kuşkusuz bunu sürdürmek durumundaydın; en azından seni buraya getirmeye yetecek kadar bir süre.”

“Karin’in sana söylediği şeyden mi.söz ediyorsun?”

“Şey, evet...”

“Yok öyle bir şey. Tamamen yanlış!”

“Harry, sana yanılıyor olabileceğimi söylemiştim.”

“Yandıyorsun.”

“Tamam Harry, tamam.” Drew iki elini kaldırdı, “Tamam, Karin yanılıyordu, sadece onun duyduğu böyleymiş.”

“Ne olduğu belirsiz, gayrimeşru kaynaklar bunlar.*

“Biz senin yanındayız Harry, bunu biliyorsun.” Küçük kardeş, De Vries’e baktı, yüz ifadesi soru sorar gibi ve rahatsızdı.

“Alexander Lassiter, gerçekti,” dedi Harry vurgulayarak, sonra ürküp geri çekildi, sol elini şakağına kaldırdı, daireler çizerek ovuşturmaya başladı. “Gerhardt Kroeger’e sor, sana anlatır.”

“Kim bu?”

“Boş ver,” diye Karin sözü kesti, başım sallayarak, “iyi bir dok-tormuş, ağabeyin bana açıkladı.”

“Bana açıklamaya ne dersin Harry? Kim bu Kroeger?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?*

“Bu bir sır mı Harry?”

“Lassiter söylesin, ben söyleyebileceğimden emin değilim!”

“Tanrı aşkına, sen ne saçma sapan şeyler söylüyorsun? Sen Las-siter’sın, Harry Latham’la Lassiter aynı. Kes şu saçmalığı Harry ne olursun.”

“Canım yanıyor, ah, Tanrım, çok ağrıyor. Bir şeyler oluyor ba-na.

“Neyin var sevgili Harry?”

“Sevgili Harry? Bu sözün benim için ne demek olduğunu biliyor musun? Seni ne kadar sevdiğimi, sana ne kadar hayran olduğumu hiç bilebildin mi Karin?”

“Ben de sana hayranım Harry,” dedi De Vries, birdenbire Harry Latham’ı göğsüne yaslanmış ağlar buldu. “Biliyorsun bunu.”

“Seni çok seviyorum, çok çok seviyorum!” Harry neredeyse isterik bir durumda, kelimeler

ağzından parça parça çıkarak devam etti. Karin onu kollarıyla sarmıştı. “Ama o kadar çok ağrıyor W...”

“Aman Tanrım!” dedi Drew sakin bir tavırla, masanın öbür tarafındaki şaşırtıcı manzarayı izlerken.

“Ona bir doktor getirmeliyiz,” dedi De Vries fısıldayarak. “Bu davranışlara arabadayken başladı.”

“Lanet olsun, çok haklısın,” diye katıldı Drew. “îyi bir uzman doktor. Uzun süre görevdeydi, olacağı buydu işte. Off!”

“Büyükelçiliği ara, bir ambulans gelsin. Ben onunla kahrım.”

Drew Latham ambulans çağırmak üzere oturduğu yerden kalkarken, başlanna çorap geçirmiş iki adam ellerinde silahlarıyla giriş kapısından içeri daldılar. Hedef de, katledilecek kişiler de çok açıktı. “Yatın aşağı!” diye bağırdı Drew, silahını bel askısından çekip, suikastçıların gözü daha solgun ışığa alışamadan ateş etti. İlk katili devirdi ve kendini barın arkasına attı, o sırada ikinci adam ileri fırladı, otomatik silahıyla yaylım ateşi açtı. Drew ayağa kalkıp, tetiği defalarca çekerek şarjörünü boşalttı. Etraftaki birkaç müşteri çığlık çığlığa ön kapıdan dışarıya fırlarlarken ikinci suikastçı yere yuvarlandı.

Latham bulunduğu siperin arkasından öne atladı. Karin de

MNıı

Vries yerdeydi, sol eli hâlâ ağabeyinin kol undaydı; Harry’yi de kendisiyle beraber yere çekmeye çalışmıştı. Karin hayattaydı, sağ eli kan içindeydi ama hayattaydı! Harry Latham ise ölmüştü, kafası patlamış, korkunç bir kan kütlesi ve beyaz bir doku yayılmıştı ortalığa. Parça parça olmuş beyninin yansı kafatasından dışarı çıkmış, kalanıysa etrafa saçılmıştı. Drew çenesi dehşetle gerilmiş bir halde gözlerini kapadı, sonra tekrar onları açmaya zorladı kendini. Ellerini ölmüş kardeşinin ceplerine soktu, kimliğini ve diğer kâğıtları çıkardı. Bunu niye yapmıştı? Emin değildi, tek bildiği bunu yapması gerektiğiydi.

Sonra hıçkıra hıçkıra ağlayan Karin’i masanın altından çekip çıkardı ve kanlı elini bir peçeteyle silerek bu müthiş sahneden uzağa itti onu. Olay sırasında mutfağa kaçmış olan han personeline polis çağırmalarını söyledi. Gerekli araştırmayı daha sonra yapacaktı. Ne sevdiği ağabeyinin yasını tutma, ne de onun cesedi başında anılara dalma zamanıydı. Karin de Vries’i bir doktora götürecek, sonra da işinin başına dönecekti. Kardeşlik mutlaka yok edilmeliydi, onların yok

edilmeleri gerekiyordu, hayatinin geri kalan bütün zamanını da alsa veya hayatına mal olsa bile. Orada, dünyada bilinen bütün Tanrılar'ın huzurunda ant içti buna.

"Bürona geri dönemezsin, anlamıyor musun bunu?" dedi Karin, elçiliğin güvenilir kişiler listesindeki doktorun cerrahi bölmesinde bir tekerlekli sedyenin üzerinde otururken. "Oraya gittiğini öğrenecekler ve seni öldürecekler!"

* "öyleyse ben neredeysem büromun da oraya taşınması gerekir** dedi Drew, sesi alçaktı, kesin bir ifade taşıyordu. "Sahip olduğumuz bütün kaynaklara ihtiyacım var, her yerde. Daha azıyla olmaz bu iş. Anahtarımız Kroeger, Gerhardt Kroeger adında bir adam ve ben de o orospu çocuğunu bulacağım, bulmak zorundayım! Kim bu? Nerede?"

"Bir doktor, bunu biliyoruz, Alman olmah." De Vries genç Lat-

ham'ı inceledi yavaşça ayağa kalkıp doktorun talimatlarına uyarak

bandajlı sağ elini indirirken. "Tanrı aşkına Drew, artık bırak kendini,

içindekileri boşalt"

Latham, bakışlarını Karin'in bandajlı elinden ayırarak, "Ne?" diye sordu.

"Bu olayın hiç gerçekleşmediğine inandırmaya çalışıyorsun kendini, ama bunun hiç anlamı yok ki. Benim gibi sen de Harry'nin acısını çekiyorsun - kuşkusuz daha fazlasını - ama bunıtf içinde tutuyorsun ve bu seni paramparça ediyor. Bu kadar yetkin bir serinkanlılık içindeymişsin gibi görünmeyi bırak artık. Böylesine kont-rollülük Harry'ye mahsustu, sana değil."

"Ona yaptıklarını gördüğüm zaman yas tutma işini daha sonraya ertelemem gerektiğini söyledim kendi kendime. Onu acısı içimde ve hep öyle kalacak."

"Anlıyorum."

"öyle mi?"

"Sanırım. Öfken içine sığmıyor, intikam istiyorsun ve önce bu gelir."

"Bir keresinde Harry için bir kelime kullanmıştın, onun sorunlara veya krizlere yaklaşımı

hakkında. Sang-froid demiştin, bunun kelime anlamının sakin veya heyecansız olduğunu düşünmüştüm."

"öyie de zaten."

"Fransızcam yetersiz, bunu insanlar da sürekli başıma kakıp duruyorlar, ama bu kelimenin başka bir anlama daha geldiğini hatırlar gibiyim..."

"De sang-froid; soğukkanlı demektir," dedi Karin, gözleri Drew' nunkilere kilitlenmiş bir şekilde.

"Hah, işte. Harry gerçekten bunda çok iyiydi. Hayattaki her şeye sadece sakince veya serinkanlılıkla değil, soğuk biçimde yaklaşırdı; buz gibi soğuk bir tavırla. Tek istisna bendim; bana baktığı zaman bakışlarında başka bir yerde nadiren gördüğüm bir sıcaklık olurdu... Yo, hayır, başka biri daha vardı, kuzenimiz, sana bahsetmiştim, kanserden Ölen hani. O da Harry için Özel biriydi, çok özel. Sen hayatıma girmeseydin_ kuzenimiz — tabiri caizse — onun 'Rose-bud"ı olmaya adaydı."

"Welles'in Yurttaş Kane*ini kastediyorsun herhalde." Tabii, artık o da bizim söz dağarcığımızın bir parçası oldu. Bir insanın kendisi için ne kadar büyük bir önem taşıdığını fark etmediği geçmişine ait bir şeyin ortak adı haline geldi artık Rosebud."

Onun bana karşı böyle duygularının olduğunu hiç düşünmemiştim."

Kane de düşünmemişti. Zihninde sadece çocukluğunda sevdiği

bir şeyin yakıldığını görüyordu, o kadar. O kaybettiği şeyin yerini dolduracak hiçbir şey bulamamıştı. O boşluğun yerini kendisini basandan başarıya götüren bir sürü faaliyetle doldurmaya çalışıp dur-muştu."

"Harry'nin çocukluğu da öyle miydi?"

"Çocukluğu, gençliği, yetişkinliği. Her zaman sınıf birincisi bir öğrenci oldu, IQ'su normalin çok çok üstündeydi. lisans, yüksek lisans ve doktora dereceleri, daha yirmi üçüne gelmeden. Her zaman, bulunduğu yerin en iyisi olurdu ve bu arada da beş, yoksa altı mıydı, o kadar dili akıcı bir biçimde öğrendi. Söylediğim gibi, sıkı adamdı."

"Ne olağanüstü bir hayat."

“Sanırım Freud’çular onun uzak bir babaya ve tatlı, sezgileri güçlü fakat entelektüel yönü pek olmayan bir anneye tepkide bulunan özel yetenekli bir çocuk olduğunu söylerlerdi; baba yalnızca coğrafi bakımdan değil duygusal bakımdan da uzak, anneyse babamla hiç evlenmemesi gereken, hayattaki rolünün çekicilik, sevecenlik ve müşfiklik olmasına karar vermiş, kazanamayacağı tartışmalara girmeyen bâr kadın.”

“Ya sen?”

“Tahminimce Harry’den bir iki tane daha fazla gen almışım annemden. Annem çok yönlü bir kadındır, gençliğinde müthiş bir at-letmiş. Üniversitede kızlar takımının kaptanıymış ve eğer babamla tanışmasaymışlar Olimpiyatlar için hazırlanacakmış.”

“Çok ilginç bir ailen var,” dedi Karin, bir kez daha Drew’nun yüzünü inceleyerek, “ve bana bütün bunlan merakımı gidermenin ötesinde başka bir nedenden dolayı söylüyorsun, değil mi?”

“Çok hızlısın hanımefendi - pardon, bunu söylemeyi keseceğim

artık”

“Dert etme, artık bunu bayağı hoş bulmaya başladım... Peki nedeni ne?”

“Beni tanımanı istiyorum, nerede olduğumu ve nereden geldiğimi bilmeni. En azından merakının bir kısmı giderilmiş olmalı.”

“Ketumluğa olan eğilimin göz önüne alındığında bu çok tuhaf.”

“Bunun farkındayım. Ben yalnızca parçaları bir araya getiriyorum

... Handaki olaya tekrar dönersek, ateş kesildiğinde ve o korkunç

şey bittiği zaman, kendimi bir panik içinde buldum; kafasın-

dan dağılan parçalar bir tarafta, dağılmış suratı öbür taraftayken Harry’nin yanına gidip ceplerini karıştırırken, alçakça bir şeyer yaptığım hissine kapılıp defalarca kendimden nefret ettim. İşin garibi bunu neden yaptığımı bilmiyordum, sadece yapmam gerektiğini düşünüyordum. İçimden bir ses bana bunu yapam gerektiğini söylüyordu, ben de bunun hiçbir işe yaramayacağım, onu geri getirmeyeceğini bile bile bu sese kulak veriyordum.”

“Ağabeyini hayattaki gibi ölümde de koruyordun,” dedi De Vri-es. “Bunda garip bir şey yok.

Onun adını koruma altına alıyordun...”

“O sırada böyle bir düşünce aklımdan geçmedi değil,” diye araya girdi Latham, “ama olacak şey değildi işte. Patolojik incelemelerle kimliği bir-iki saat içinde su yüzüne çıkardı... Ama vücudu karantinaya alınırsa esas kimliği belirlenemez.”

“Onun vücudunu karantinaya alacak olan doktorun adını büyükelçilikten aldın...”

“Elçilikten değil, albaydan,” diye düzeltti Drew.

“Sonra da adını aldığın doktoru aradın ve ondan rahatça görüşebileceğin bir telefon numarası istedin. Çünkü telefonla görüşmeye gittin ve uzun bir süre dönmedin.”

“Yine Witkowski’yle görüştüm. Kime ulaşılacağım ve bu işlerin nasıl yapılacağını o biliyor.”

“Hangi işlerin?”

“Bir vücudu ortadan kaldırmak gibi işlerin.”

“Harry’nin vücudu mu?”

“Evet Biz ayrıldıktan sonra olaya tanık olanlardan hiçbiri ölen kişinin kim olduğunu öğrenemezdi. Bu fikri kafamda, biz handan ayrıldıktan sonra biçimlemeye başladım, albaya ikinci kez telefon ederken de ne yapacağıma iyice karar verdim. Emirleri ben Harry’ den alıyordum, tamam mı? Bana ne yapmam gerektiğini işin başından beri Harry söyledi.”

“Lütfen daha açık konuş.”

“Ben o olacağım, onun yerini ben alıyorum. Artık Harry Latham

benim,”

10

Albay Stanley Witkowski çabuk hareket ediyordu, Soğuk Savaş yıllarından kendisine borçlu olanları arıyordu. Paris Emniyet teşkilatından bir şef yardımcısını aradı, bu adam Berlin’deki Fransız garnizonuna komutanlık etmiş eski bir istihbarat subayıydı ve Witkowski o zamanlar Amerikan ordusunun G-Bölümü’nde binbaşıyken bu adamla yönetmelikler ve bilgi değişimi konularında düşünceleri uyuşuyor görünmüştü. (“İkimizin de aynı tarafta olduğumuzu zannetmiştim Senatör!**) Bunun sonucunda albay yalnızca katledilen Harry Latham’ın vücudunu değil, iki suikastçınınkileri de tam kontrolü altına almıştı. Üçü de uydurma isimler akında rue

Fontenay'daki morgda tutuluyorlardı. Dahası, iki ülkenin de çıkarına uygun olarak ve Emniyet müdür yardımcısının da hemen kabul ettiği üzere, bu terörist eylem hakkında daha fazla bilgi edinme isteklerine engel konulacaktı.

Çünkü Witkowski, Drew Latham'ın sadece yarım yamalak anladığı şeyi tümden kavramıştı. Ağabeyinin cesedinin kaldırılması kısmi bir karışıklık meydana getirecekti, ama haber sansürüyle birleştiğinde, katillerin de ortadan kaybolması karışıklığı tamamlayacaktı.

Orly'deki bir otel odasında Münih'e kalkan öğleden sonraki üç otuz uçağına hazırlık yapan tel çerçeveli gözlüklü adamın dikkati havaalanına inip kalkan uçakların sesiyle sık sık dağılıyordu. Jetlerin gümbürtüsü endişesini artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Durmadan telefona bakıyordu. Onu böylesine endişelendiren ve telaşlandıran kendisine görevinin tamamlandığını bildirecek ve artık Münih'e dönmesini onaylayacak haberleri verecek olan telefonun bir türlü çalmamasıydı. Eylemin başarısızlığa uğraması düşünülemezdi.

Brüderschaft'ın elit katillerinden olan BlitzkriegeAerin Paris

koluna ulaşmıştı. Bu kişiler organize cinayetler konusunda epey

eğitimli, becerikli ve diğer terörist gruplardan epey üstündüler. Av-

rupa, Güney Amerika ve Amerika Birleşik Devletleri'nde eylem yapan bu kişilerin sayısı iki yüzden daha azdı. Kedikuşu'na resmen bildirildiğine göre bunların görev yerlerine gönderilmelerinden beri geçen dört yıl içinde yalnızca üç kayıp vermişlerdi; ikisi sorgulanmaktansa ölümü tercih etmiş, biriyse Paris'te görev sırasında öldürülmüştü. Peşlerinde hiçbir iz bırakmamışlardı; Blitzkrieg savaşçıları söz konusu olduğunda gizlilik mutlak unsurdu. Harry ile kardeşini öldürmek üzere görevlendirilen o iki seçkin suikastçının görev emrini onaylatmak için Kedikuşu'nun, Kardeşliksin ikinci önemli adamımn, görünüşüyle karşısındakini tir tir titreten General von Schnabe'nin makamına bizzat çıkması gerekmişti.

Peki öyleyse neden telefon çalmamıştı? Nedendi bu gecikme? Harry Latham'ın sabah 10:28'de De Gaulle havaalanına varışından ve saat on birde arabayla hareket edişinden beri ölümcül takip işleme konmuştu. Saat şimdi öğleden sonra bir buçuktu! Kedikuşu telefon beklemeye katlanamazdı; yanındaki telefona uzanıp Blitzkrie-geflerin numarasını çevirdi.

"Avignon Toptan Sataş, buyrun," dedi hattaki bayan sesi Fransızca olarak. "Sizi nereye bağlamamı arzu edersiniz?"

“Dondurulmuş gıdalar bölümü lütfen. Mösyö Giroux.”

“Korkarım hattı meşgul.”

“Tam olarak otuz saniye bekleyeceğim ve eğer müsait olmazsa talebimi iptal edeceğim.”

“Anlıyorum... Bu gerekmeyecek efendim, onu şimdi bağlayabilirim.”

“Kedikuşu?” dedi bir erkek sesi

“En azından doğru sözcükleri kullandın. Neler dönüyor? Neden aramadınız?”

“Çünkü rapor edilecek hiçbir şey yok.”

“Bu çok saçma! İşin tamamlanma saatinden bu yana üç saatten fazla bir zaman geçti!”

“Biz de senin kadar rahatsızız, o yüzden sesini yükseltme. Onlarla son temasım bir saat yirmi dakika önceydi; her şey planlandığı gibiydi tki adamımız bir kadının kullandığı arabadaki Latham’ı takıp ediyorlardı. Son sözleri: ‘Her şey kontrol altında, görev kısa süre içinde tamamlanacak,’ oldu.”

“Hepsi bu mu? Bir saat önce ha?8

“Evet.”

“Başka bir şey?”

“Yok. Son iletişimimiz buydu.”

“İşe bak! Neredelermiş?”

“Keşke buseydik.”

“Peki nereye gidiyorlardı?”

“Paris’in kuzeyine, ayrıntılardan söz edilmedi”

“Neden?”

“Frekans trafiğinde bu aptalca olabilirdi Ayrıca o ikisi bir numara, ekip olarak hiç başarısızlığa uğramadılar bugüne kadar.”

“Bugün başaramamış olmaları mümkün mü?”

“Aşın derecede ihtimal dışı.* •

“Aşın derecede ihtimal dışı da aşırı derecede şüpheli bir .cevap.

Bu eylemin ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Bizim bütün eylemlerimiz hayatidir, yoksa bize havale edilmezlerdi. Bize başvuruların son çare ve tek çözüm olduğunu anlatmama gerek var mı, bilmem?”

“Von Schnabe’ye ne diyeceğim?”

“Lütfen Kedikuşu, bu noktada ona ne diyebiliriz ki?” dedi Blitz-kriegerlenn Paris kolunun lideri telefpnu kapatırken.

Otuz dakika daha geçti ve Kedikuşu denilen adam daha fazla dayanamadı. Almanya’da Vaclabruck ormanlarının derinliklerinde bir numarayı çevirdi.

“Bu hiç de duymak istediğim bir haber değil,” dedi General Ulrich von Schnabe, kelimeler sanki buz tutmuş bir buluttan geliyordu. “Hedefler ilk fırsatta yok edilecekti. Doktor Kroeger’in emirlerini onayladım, çünkü yolculuk planının sende olduğunu ve bu yüzden hiçbir güçlük olmayacağını doktora bizzat sen söylemiştin. Sadece bu sebeple senin Blitzkriegefleûe temasa geçmene izin verdim.”

“Ne diyebilirim ki Herr General? Şimdiye kadar hiç ses seda çıkmadı

onlardan.” gj^

“Amerikan Büyükelçi! iği’ndeki adamımızla kontrol et. O belki bir şeyler duymuştur.”

“Ettim efendim, tabii bir telefon kulübesinden. Eline geçen son bilgiler Latham’ın kardeşinin Antinayous’lann koruması altında olduğunu onaylar cinstenmiş.”

“Şu zenci âşıklısı, Yahudi yaltakçın zibidilerin koruması altın-daymış demek? Bu yüzden

bulunduğu yerde belirlenemedi tabii?

“Evet.”

“Paris’te kal. Vurucu birimimizle irtibatta ol ve beni her türlü gelişmeden haberdar et.”

“Şimdi de çıldıran sensin!” diye bağırdı Karin de Vries. “Onlar seni gördüler, seni tanıyorlar, nasıl olur da Harry olabilirsin!”

“Tabii ki olabilirim, eğer beni bir daha görmezlerse, ki görmeyecekler

de,” dedi Drew. “Faaliyetlerimi ortalıkta görünmeden sürdüreceğim,

bir orada bir burada. Sadece sen ve albayla temasta olacağım

çünkü elçilikte gözükmeye cesaret edemem. Aslında elçiliğe

sızdıklarım öğrendiğimize göre - bunu da geçen gece benim şoförüm,

Küçük Adolf çıkınca öğrendik ya - sızanların kim veya kimler

olduklarını öğrenebiliriz.”,

“Peki nasıl?”

“Bir tren tuzağiyla.” ~

“Bir neyle?”

“içinde yolcular olan bk dizi vagon gibi, ama sadece bir vagonda

kudurmuş köpekler vardır.” •<

“Lütfen...”

“Sana Harry olarak üç veya dört defa telefon edip ölen kardeşim Drew’nun dosyalarından bazı belgeleri isteyeceğim, benimle belirli bir yer - kalabalık bir yer - ve saatte buluşması için Witkowski’ditt kuryelerinden birinin - hepsini tanıyorum - adını vereceğim. Sen talebimi işleme koyacaksın ve ben artık orası neresiyse orada olacağım, ama bir yere gizlenmiş olarak. Eğer doğru bir kurye gelirse - ve takip edilmemişse, her şey yolunda demektir. O zaman ilk aşamayı geçmiş olacağız. Daha sonra seni tekrar arayacağım; bu sefer durumun acil olduğunu, bir iş üzerinde olduğumu söyleyeceğim.

Bu sözlerimden sen, konuşmamızdan sonra kurye için albayı aramaman

gerektiğini anlayacaksın; hiçbir şey yapmayacaksın,”

Ve eğer biri çıkagelirse onun bir Neo olduğunu ve telefonumun içerden dinlendiğini anlayacaksın," diye sözünü kesti Karin.

Tamamen öyle. Eğer şartlar uygun gelişirse, belki onu ele geçine kimyagerlerimizin eline teslim ederim."

"Peki ya birden fazlalarsa?"

"Eğer şartlar uygunsa dedim. Bir gamalı haç güruhuyla dövüşmeye hiç niyetim yok."

"Senin konuşma tekniğini kullanacak olursam, ortada, büyük bir 'gedik' görüyorum. Harry Latham neden burada Paris'te kalsın ki?"

"Çünkü o Harry Latham. Hata affetmeyen, peşine düştüğü olayın

izini sonuna kadar süren biridir o, üstüne üstlük kardeşi Paris'

te öldürülmüştür.**

"Bayağı inandırıcı," dedi De Vries. "Yani ağabeyinin, kurguladığın olası tepkisel davranışı oldukça mandıncı... Ama elde ettiğin bilgileri nasıl aktaracaksın? Ortada bir de böyle bir mesele var, öyle değil mi?**.'

"Bu pek hassas bir durum," dedi Drew, başını sallayıp kaşlarını çatarak. "Her şeyden önce yaptıklarımdan haberdar olunca teşkilat-takiler elbirliği edip beni usulsüz davranmakla itham edecekler ve olaya el koymak isteyeceklerdir. O zaman da planımız tümüyle suya düşecek. Ama yine de albayın buna çözüm bulacağına dair bir his var içimde. Onunla Montmartre'da bir kafede buluşacağız."

"Sen buluşuyorsun? Ya ben? Benim bu stratejide önemli bir rolümün olduğunu sanıyordum."

"Sen vuruldun hanımefendi. Senden bir şey isteye..."

"Sen istemiyorsun ki mösyö," diye söze girdi Karin. "Ben istiyorum.

Seninle geliyorum. Frederik De Vries'in karısı seninle geliyor. Sen ağabeyini korkunç bir olay sonucu kaybettin Drew, ama ben de aynı şekilde korkunç bir olay sonucu kocamı kaybettim. Beni bu işin dışında tutamazsın."

Acil servis bölümünün kapısı açıldı ve elçiliğin güvenilirliğini

onayladığı bir doktor içeri girdi. “Sizin için oldukça hoşa gidecek haberlerim var madam,” dedi hekim Fransızca olarak, yüzünde garip bir gülümsemeyle. “Ameliyat sonrası röntgen filmlerini inceledim, tedaviyle sağ elinizin en azından yüzde seksen kullanımım tekrar kazanabileceksiniz. Bununla beraber, orta parmağınızın ucunu kaybedeceksiniz. Tabii ki kalıcı bir protez yerleştirilebilir,*’

“Sağ olun Doktor, bu doğrusu küçük bir fatura ve çok müteşekkirim. Talimatlarınız uyarınca beş gün içinde sizi görmeye geleceğim.”

“Pardon mösyö - adınız Lat’am mıydı?”

“Siz Fransızların en anlayabileceği şekliyle öyle. Evet.”

“Uygun olduğu anda Washington’dan Mösyö S’ye telefon edecekmişsiniz. Buradaki telefonu kullanabilirsiniz. Tüm masraflar faturaya yazılacaktır tabii ki”

“Tabii ki, ama şu an pek uygun değil. Eğer tekrar ararsa lütfen kendisine bana mesajı iletemeden çıktığımı söyler misiniz?”

“Bu uygun olur mu mösyö?** •

“Sorunlarına bir başka sorun daha eklenmesini engellediğiniz için size teşekkür edecek ve bu hareketinizden dolayı sizi bizzat kudayacaktır.”

“Anlıyorum,” dedi doktor, gülümsemesi takdirkârdı.

“Ben anlamıyorum,” dedi Karin; sağlık hizmetleri binasının giriş kapısından geçip otoparkın

beton kaldırımına gelene kadar söylediği ilk kelime buydu.

“Neyi?”

“Neden Sorenson’la konuşmak istemedin? Onun tavsiyelerini isteyeceğini düşünürdüm, ona güvendiğini söylemiştin.”

“Güveniyorum. Ayrıca onun temel olarak sisteme güvendiğini de biliyorum, o kadar uzun seneler o sistemle beraber yaşadı ki.”

“Eer

“E’si, yapacağım şeyde sorun çıkaracak. Bunun Teşkilatın işi olduğunu, sonraki hareketin ne olacağına benim değil Teşkilatın karar vereceğini söyleyecek. Böyle bir şeyi söylemeye de yerden göğe kadar hakkı var.”

“Madem yerden göğe kadar haklı, ne diye yapıyorsun bu işi?.,» Affedersin, cevaplamak için zorlama kendini, aptalca bir soruydu.”

“Teşekkür ederim.” Latham saatine baktı. “Neredeyse altı olacak.

Elin nasıl?”

“Eh, çok hoş bir durumda olduğunu söyleyemem tabii. Lokal anestezinin etkisi geçiyor ve Tann’ya şükür ki şu küçük bez çadırın içinde ne olduğunu görmüyorum.”

Bıçak altında iki saat kaldığına göre bir sürü kesme-biçme oldu demektir. Witkowski’yle olan randevuma benimle birlikte gelmeyi hâlâ düşünüyor musun?”

Şu lanet elim kopup düşse yine bana engel olamazsın.” Ama neden? Yorgunsun ve yaralısın. Senden hiçbir şeyi gizlemem H. Bunu anlamışsındır herhalde.”

“Biliyorum.” Arabanın yanında durdular, Drew kapıyı açtı; gözleri karşılaştı. “Benden bir şey gizlemeyeceğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama, gerçekten ne yapmaya çalıştığını anladıktan sonra belki bir şey ekleyebilirim. Neden açıklamıyorsun bana?”

“Pekâlâ, bir deneyelim.” Latham kapıyı kapadı, Renauk’nun etrafından dolandı ve şoför koltuğuna oturdu. Motoru çalıştırdı, arabayı çıkış kapısına doğru sürdü ve onun hâlâ kendisine bakmakta olduğunu hissederek devam etti. “Gerhardt Kroeger kim ve Harr/nin üzerinde ne gibi bir etkisi vardı?”

“Etki mi? Ne etkisi? Belli ki o bir Nazi doktoruymuş, belli ki çok becerikli bir doktormuş, ağabeyin onu Hausruck’ta tanımış. Harry’yi ciddi bir travma sonrasında tedavi etmiş. Düşman bile olsa biri sana iyilik yapsa, hele bu iyilik tıbbi bir iyilikse bunu takdir edersin.”

“Bu Kroeger normal şükran duygularının ötesindeydi Harry için,” dedi Drew, kendilerini Montmartre’a götüren işareti kaçırmamak için yol levhalarına dikkatle bakarken. “Harry’ye Kroe-ger’in kim olduğunu sorduğumda bana şu sözlerle cevap verdi; aynen şöyleydi ve bunları unutabileceğimi de sanmıyorum. ‘Sana Lassiter söylesin, ben söyleyebileceğimden emin değilim.’ Bu çok korkunç hanımefendi.”

“Evet öyle... öyleydi. Ama aynı zamanda davranışlarıyla da tutarlıydı. Ani duygu boşalmaları, ağlama, yardım çığlıkları. Bu ikimizin bildiği ve birbirimize anlattığımız Harry değildi, soğukkanlılığından, analitikliğinden, mülayimliğinden bahsettiğimiz adam değildi o.”

“Sana katılmıyorum,” dedi Latham sakince. “O sözleri ayır, tekrar et; bizim bildiğimiz Harr/nin konuşmakta olduğunu duyacaksın. Bir seçenek üzerinde düşünüyordu ve başından sonuna kadar iyice düşünmeden bir karar vermeye hazır değildi. ‘Sana Lassiter söylesin, ben söyleyebileceğimden emin değilim.”* Drew, Rena-ult’yu Paris’in merkezine giden ana yola çevirirken bir an ürperdi. “Gerhardt Kroeger, Harry’nin Brüderschaft vadisinde tanıştığı bir doktordan daha fazla bir şeydi. Daha önce ona orospu çocuğu demiştim ama belki de hatalıydım. Belki de kardeşime kaçmasında yardımcı olan oydu. Her kimse bize Harry oradayken kendisine ne olduğunu ve elini bu isimler listesine nasıl attığını anlatabilir.”

“Kroeger’in bir Neo değil de müttefik olduğunu ve Harry’nin o psikolojik karışıklık içinde onu korumaya çalıştığını mı söylüyor-sun?

“Tam bilemiyorum, ama onun Harry’nin nezlesini veya yalanmaya başladığı romatizmalarını tedavi eden bir doktordan daha fazla bir şey olduğunu biliyorum. Gerhardt Kroeger, ağabeyim için çok önemliydi, bunu seziyorum; buna eminim. Bu nedenle anahtar o ve bu nedenle onu bulmam gerek.”

“Ama nasıl?”

“Bunu da bilmiyorum. Witkowski’nin bir fikri olabilir. Belki Antinayous’ları devreye sokabiliriz. Harry’nin hâlâ hayatta olduğu haberini yayabilirler. Doğrusu hiç bilmiyorum. Kör kör uçuyorum, ama ikimizin antenleri birlikte bir şeyler toplayabilir... Ah, affedersin Madam Dilbilimci, ‘antenlerimiz’ demem gerekirdi, değil rai?”

“Aynı fikirdeyim. Ayrıca benimle konuşurken sanki ben bir uz-manmışım gibi ikide birde sözlerini düzeltme ihtiyacı duymam da anlamıyorum doğrusu.”

“Bu, dil konularına tıpkı Harry gibi aşina olmandan kaynaklanıyor herhalde. Sürekli sözlerimi düzeltirdi, bunu beni rencide etmeyecek şekilde yapardı, ama yanlışımı bulmaktan hiç vazgeçmezdi”

“Seni seviyordu...”

“öyle,” dedi Drew usanmış bir tavırla. “Neyse konuyu değiştirelim, artık.”

“Değiştirelim. Sence albay nasıl bir çözüm getirecek?”

“En ufak bir fikrim bile yok ama dosyasında yazılanlar gibi bir adamsa işe yarar bir şeyler olabilir.”

The International Herald Tribune

Paris Baskısı

AMERİKAN ELÇİLİK PERSONELİNE TERÖRİST SALDIRISI

Amerikan Büyükelçiliği, yüzleri örtülü teröristlerin dün Villejuif bölgesinde iki Amerikalının yemek yediği bir lokantaya saldın düzenlediğini açıkladı. Saldırıda Amerikan Büyükelçiliği’nde görevli bir ataşe olan Drew Latham öldü. Elçilikte irtibat subayı olarak görev yapan ağabeyi Harry Latham ise saldırıdan sağ kurtuldu. Şu sıralarda hükümetinden aldığı emirler doğrultusunda bir yerde gizleniyor. Saldırgan-

lar olaydan sonra izlerini kaybettirdikleri için ne kimlikleri belirlenebilmiş, ne de saldırının ne amaçla yapıldığı anlaşılabilmiştir. Görgü tanıklarının ifadelerine göre saldırganlar iki kişi, ikisi de erkek, orta boylu ve siyah elbiseli. Saldırıdan sağ kurtulan Bay Latham’a göre iki saldırgan, kardeşinin silahından çıkan kurşunlarla ağır yaralanmış. Bay Drew Latham olay anında silahlıymış, saldırı gerçekleştiğinde silahını çekip ölene kadar saldırganlarla çatışmış. Amerikan konsolosluğunun baskısı sonucu Fransız yetkililer olayın araştırmasını yoğun bir vekilde

sürdürüyorlar. Saldırının Irak ve Suriye tarafından gerçekleştirilmiş olabileceği...

“Tanrı aşkına, neler olup bitiyor orada?” diye haykırdı Dışişleri Bakanı Adam Bollinger, telefonda Fransa Büyükelçisi Daniel Co-urtland’la konuşurken.

“Eğer bilebilsem sana iletirdim. Beni değiştirmek mi istiyorsun? öyleyse durma, değiştir Adam. Siz piçler beni bir ateşin içine attınız ve benim imdat isteyecek kadar bile Fransızcam yok. Benîm belli bit devlet kariyerim var sayın Bakan, ben senin o şapşal siyasi tayinlerinden biri değilim! Az buçuk düşün bunu, zaten senin o danışmanlarının çoğu îngilizceyi bile doğru dürüst konuşamıyor.”

“iğneleyici olmanın zamanı değil şimdi Daniel.”

“Belki de bir komuta zincirine sahip olmanın zamanı Bollinger! Drew Latham, açık fikirli nadir casuslardan biriydi, dört defa hayatına kastedildikten sonra öldürüldü ve elimizde hiçbir ipucu yok!”

“Ağabeyi sağmış,” dedi Dışişleri Bakanı suçlu bir tavırla.

“İşte bu müthiş! Peki hangi cehennemde?”

“Teşkilatla irtibat halindeyim. Ben öğrenir öğrenmez sen de öğreneceksin.”

“Ben sana ne diyeyim bilmem ki,” dedi Courtland alaycı bir ifadeyle. Sonra derin bir nefes alıp devam etti. “Sen gerçekten ha-beralma personelinin sana bir şey söyleyeceğine inanıyor musun? Sen bir masanın arkasında oturuyorsun, ama onlar hayatta kalmak zorundalar. Lanet olsun, bunu Finlandiya’ya postalandığım ve KGB’nin bitişik odada olduğu sırada öğrendim. Biz böyle durumlarda sıfırız Adam. Biz sadece onların istedikleri şeyleri Öğreniriz.”

“Bu hiç de uygun değil. En üst otorite biziz, senin deyiminle emir komuta zincirinin en üst halkasıyız.”

“Git bunu kendisine destek olamadığımızdan dolayı kurşunlanan Drew Latham’a anlat. Büyükelçiliğimize bile sızdılar.” “Sizin gibi insanların ne dediğini hiç anlamıyorum.” “Anlamaya başlasan iyi olur Sayın Bakan. Naziler geri döndü.”

Konsolosluk Operasyonları Müdürü Wesley Sorenson masasında oturuyordu, başmı öne doğru eğmiş, ellerinin arasına almıştı. Kederi öylesine büyüktü ki yaşlar dolmuştu gözlerine, bu kayıp o kadar trajik, o kadar gereksizdi ki kendi hayatının özünü, anlamını sorguladı birden. Drew Latham yok edilmişti - kendisinin de başına gelebilecek bir şeydi bu - ve de ne için? Tek başına bir haberal-ma görevlisi, cafcaflı otellerde, toplantı salonlarında masalarında bayraklar, geçit törenleriyle bir araya toplanan uluslararası görüşmelerin törensi ikiyüzlülüğünden başka hiçbir şey ifade etmeyen hır-gürü arasmda bu hayatta ne değiştirebilirdi ki?

Sorenson, bunun kendi sonu olduğunu hissediyordu. Artık verecek daha fazla bir şeyi yoktu; bu törenlerin kuytu köşelerinde birçok ölüme şahit olmuştu. Son bir umut ışığı vardı elinde, o da artık sönmüştü.

Derken o ışık yeniden parladı!

“Wes, şifreleyici faaliyettedir umarım,” dedi hattaki tamdık ses.

“Drew? Tannm! Sen misin?” Sorenson masanın üzerinden öne

doğru eğildi, yüzündeki kan çekildi. “Sen sağ mtsnvT

“Yalnızsındır umarım. Sekreterine sordum, yalnız dedi ama...”

“Yalnızım... önce bir nefes alayım; bu inanılmaz bir şey! Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu sensin ha?”

“Nabzımı son kontrol ettiğimde öyleydi”

Sessizlik. Fırtınadan önceki sükûnet.

“öyleyse ciddi açıklamalarda bulunacağına inanıyorum delikanlı!

Lanet olsun, ailene bir başsağlığı mektubu bile yazdım.”

Annem güçlü bir kadındır, bununla başetmesini bilir; babam ise, eğer etrafta bir yerlerdeyse, muhtemelen hangimizin kurşunlara hedef olduğunu tahmin etmekle meşguldür.”

T adını kaçıracak kadar şövalyelik yapıyorsun...”

“öbür türlü olmasından daha iyidir Müdür Bey,” diye kesti Latham.

“Buna vakit yok şimdi.”

“Bir açıklamaya vakit vardır umarım. O zaman Harry... öldürülen o mu?”

“Evet Ben onun yerini alıyorum.”

“Ne yapıyorsun?”

“Şimdi söyledim ya.”

“Tann aşkına, neden? Ben asla böyle bir şey için onay vermedim, vermezdim de!”

“Bunu biliyordum. îste o yüzden ben de kendi başıma yaptım ya. Eğer bir ilerleme kaydedersem ödülü sen alırsın. Yok eğer kaydede-mezsem, eh o zaman da pek bir şey fark etmez zaten, öyle değil mi?”

“ödül yerin dibine batsın, neler yaptığının forkmda mısın, onu merak ediyorum. Yaptığının Teşkilat kurallarına tamamen aykırı olduğunu biliyorsun herhalde!”

“Tamamen aykırı olduğu söylenemez efendim. Olay anında kişisel kararlar alma yetkimiz var, bu yetkiyi de siz daha işin başında vermiştiniz zaten.”

“Yalnızca kriz anında uygun kanallardan yetkililere ulaşma imkânı olmadığı zamanlardaydı bu. Ben buradayım ve sen bana ulaşabiliyorsun, ister işte olurum ister evimde, ister golf sahasında, ya da lanet bir genelevde - eğer hâlâ iş kaldıysa bende! Neden aramadın beni?”

“Söyledim ya işte size. Buna karşı çıkardınız ve bu da yanlış olurdu çünkü siz burada değilsiniz, bunları size anlatmanm da bir yolu yok, çünkü ne olup bittiğini daha ben kendim anlayabilmiş değilim, ama biliyorum, haklıyım. Ve izin verirseniz efendim, mesleki geçmişinizle ilgili bir şeyler bildiğimden, inanıyorum ki geçmişte siz de böyle tek taraflı kararlar almışsınızdır.”

“Bırak bu saçma sapan laflan Latham,” dedi yorgun ve bozuk bir sesle Sorenson. “Elinde neler var, bunlara nasıl yaklaşıyorsun? Neden Harry’yi oynuyorsun?”

Drew içi sızlaya sızlaya, isteksizce ağabeyiyle geçirdiği son anları, onun karakteriyle hiç de bağdaşmayan o duygu patlamalarını, ikide birde ağlayışını-, sahte kimliği ile gerçek kimliğini sürekli birbirine karıştırışını, en sonunda da, önce Karin de Vries’e sonra da kendisine bir doktorun adını defalarca söyleyişini anlattı. “Ondan sanki hem teşhir edilmesi, hem de korunması gereken bir kapalı kutuymuşçasına bahsetti,” dedi Drew.

“Hem bir günahkâr, hem de aziz gibi mi?” diye sordu Sorenson.

“Evet, öyle de denebilir.”

“Bu tipik bir Stockholm sendromu Drew. Tutsak, kendim tutsak edenlerle özdeşleştiriyor. Böyle bir kişi bir süre asıl kişiliğiyle bir yabancı gibi yaşar, bu kişilik kargaşasından ancak asıl kişiliğinin sahte kişiliğine parça parça üstün gelmesiyle yavaş yavaş sıyrılabilir. Olay ortada; Harry bir kişilik çatışması içindeydi. Kullandığı sahte kimlikle çok uzun zaman haşır neşir olmuşta.”

“Bunu anlıyorum, Harry’nin tavırlarından bir kısmına açıklık getiren o Stockholm teorisini de anlıyorum Wes. Ama onun o katı mantıkçı hallerinden hiçbir şey kaybetmemiş olduğunu gördüm. Bu Gerhardt Kroeger, adından sıkça bahsettiği kişi - yani bir günahkâr veya aziz olarak, artık her neyse - ağabeyim için çok önemli biriydi, bundan eminim. Harry’nin başına neler geldiğini, hatta o isim listesine nasıl sahip olduğunu o doktor biliyor. Bu Kroeger’in bizim tarafımızda olması ve o isim listesini Hary’ye iletmiş olması mümkün görünmüyor.”

“Her şey mümkün. O listede yer alan isimler şu anda ulusal bir felaketin habercisi niteliğindeler. FBI listede ismi geçenler hakkında gizli bir araştırma tasarısını yürürlüğe koymak üzere.”

“îş o düzeye geldi demek?”

“Başkan’ımızın iki kulağı olan, her yerden biten şu Dışişleri Ba-kanı’mızın sözleriyle, eğer yönetim ‘bu ülkeden Nazi etkisini kökünden söküp atabilirse, milletimiz sonsuza kadar müteşekkir kalacak.’ Yani bu, ‘torpillere boş ver, tam yol ileri’ demek oluyor.”

“Tanrım, bu çok ürkütücü.”

“Katılıyorum, ama nedenini de anlıyorum. Harry Latham Teş-kilat’ın en iyi, en tecrübeli sızma ajanı olarak kabul ediliyordu.

Onun,bulgularını gözardı etmek kolay değil”

“Kabul ediliyordu değil,” diye düzeltti Drew. “Kabul ediliyor Wes. Harry yaşıyor; ben şu Gerhardt Kroeger’in dumanının tüttüğü yeri bulana kadar da sağ olacak.”

“Eğer sağsa o zaman Teşkilat’a ulaşması gerekir, akıllım!”

“Ulaşamaz ki, şana da söyledim, Langley’ye sızılmış, hem de ta AA-Sınr bilgisayarlarına kadar yukarılara sızılmış, yani pratikte bizim başkan Talbot’un bildiği her şeyi biliyorlar gibi trir şey.”

“Bu bilgiyi Knox’a ilettim, inanamadı.”

aînansa iyi olur, bu açıkça belli artık.” -

“Bunun üzerinde çalışıyor, onu razı ettim,” dedi Sorenson. “Ama senin şu solo uçuşların işi bozuyor delikanlı. Kendi basma hareket ettiğin için artık kimsenin güvenmediği bir ajan olup çıktın.”

“Benim solo uçuşlarım pek de öyle uçuş sayılmaz, çünkü Lang-ley’ye bağlıyım.”

“Bana bağlı değilsin ama. Teşkilat’ı es geçerek Konsolosluk Operasyonlan’na darbe indirilmesine müsaade etmem. Bu köyde yeterince kümes kavgası oluyor zaten ve Knox Talbot’a hayranım, ona saygı duyuyorum. Bu oyuna alet olmayacağım.”

“Bunu biliyordum, bu yüzden ben de bir başkasını buldum.

Witkowski’yi hatırlıyor musun, Albay Stanley Witkowski’yi?”

“Tabii ki. G-2 Berlin. Pek çok defa karşılaştık, parlak bir adam; bu doğru, şimdi büyükelçilikte görevli.”

“Güvenlik şefi. CIA başkanını tatmin edecek bütün özelliklere sahip. Harry, Witkowski’yle Berlin’de çalışmış ve doğal bir bağlantı kanalı çünkü ağabeyim ona güveniyormuş, lanet olsun, güvenmek zorundaymış. Albay ona faaliyetlerini ve muhtemelen de hayatım sürdürmesini sağlayacak yeterli G-2 bilgilerini temin ediyormuş. Stanley, bir yolunu bulup Talbot’tan şu Kroeger’le ilgili derinlemesine bir iz sürme yapmasını isteyebilir.”

“Bu mantıklı. Witkovski’nin devreye girmesi mantıklı. Sen benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Kesinlikle hiçbir şey; Neo köstebeklerince duyulabilecek karşılıklı bir ilişkiyi göze alamayız. Bununla birlikte, boyumun çok üstünde bir şeylerle karşılaştığımı ve biraz öğütten yararlanabileceğimi düşündüğüm zamanlarda senin yardıma olmanı çok isterim.”

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Aradan epey bir zaman

geçti”

“”Kutsal Kitap’tan hayal meyal hatırladığın bölümlerden bir-iki söz söylesen de kabulüm müdür bey..”. Başlıyoruz. Harry Latham yaşıyor, sağlığı yerinde ve bir doktor anyor - bir aziz ya da günahkâr veya her ikisi de olabilecek bir doktor, İrtibatını kesmeyelim.”

Hat kapandı ve Wesley Sorenson elinde ahize kalakaldı. Genç

Latham’ın bu serbestçe at koşturma isteği tehlikeli bir girişimdi; işler

çığırından çıkmadan önce durdurulması gerekiyordu; Operasyonlar

Müdürü bunu biliyordu, Knox Talbot'u arayıp onu durum-

dan haberdar etmesi, adamını korumak için elinden gelen gayreti

göstermesi gerektiğini de biliyordu, ama bunu yapmak bir türlü

içinden gelmiyordu. Drew doğru konuşmuştu; aktif ajan olarak çalıştığı

dönemlerde Sorenson da kararlarının engelleneceğini anladığında,

ancak yine de izlediği yolun izlenecek tek yol olduğunu bildiği

zaman, kimbilir kaç defa onay almadan çalışmıştı. Yaptığı şeye

tutkuyla inanmıştı da. Sorenson, Drew Latham'ın sözlerini dinlerken

gençliği canlanmıştı gözlerinin önünde. Yavaşça ahizeyi yerine

koydu, dudaklarında bir duanın sözleri dolaşıyordu sessizce,

Jean-Pierre ve Giselle Villier, Monte Carlo'da L'Hermitage Ote-li'nin önünde limuzinden indiler; özel bir jetle Paris'ten uçmuşlardı buraya. Basma söylendiği kadarıyla yolculuğun nedeni bu değerli aktörün altı aydır devam eden Coriolanus temsilinden ve kendisini duygusal açıdan en şiddetli noktaya getirip oyunu kapatmasına neden olan olaydan sonra biraz dinlenebilmesiydi. Ancak bu bilgi basına verilen bir bilgiydi sadece ve hepsi de bu kadardı. Ne başka bir beyanat ne de röportaj vardı. Casino de Paris'de geçirilen birkaç güzel günden sonra çiftin Akdeniz'de adı açıklanmayan bir adaya, muhtemelen ana-babalanna gidecekleri belli olmuştu.

Basının bilmediği ise Paris'ten gelen özel uçağa iki askeri Mirage jetinin yol boyunca eşlik ettiğiydi Dahası, oteldeki üniformalı iki kapıcıdan birisi, resepsiyondaki yönetici yardımcısı ve çeşitli küçük otel görevlileri hep Bain de Mere tarafından temiz bulunmuş Fransız İkinci Şube personeliydi; Bain de Mere, Monte Carlo'nun işlerini yürüten seçkin bir örgüt ve Monaco'yla diplomatik bir bağdı. Bunun dışmda Mösyö ve Madam Villier'in kaldıkları otelin üç blok ötesindeki kumarhaneye çevresinde bir sürü iyi giyimli silahlı muhafızların kol gezdiği zırhlı bir limuzinle gittiklerini ve kumarhanede başka sivil giyimli muhafızlarca korunduğunu da bilmiyordu gazeteler.

Otele vardıkları ilk gün Villier çiftini süitlerinde Fransız İkinci Şube müdürü Claude Moreau karşılamıştı.

“Gördüğünüz gibi dostlarım, her yer korumalar tarafından çevrilmiş durumda, hatta uzman nişancılarımızın yer aldığı çatılar bile; aşağıda arabalardan bütün pencereler sürekli dürbün gözetiminde. Korkacak hiçbir şey yok.”

“Bizler sizin ‘dostunuz’ değiliz mösyö,” dedi Giselle Villier soğuk biçimde. “Bütün bu önlemlere gelince, tek bir silah atışı tüm bu görüntüyü mahvedebilir.”

“Böyle bir şeye izin verilirse taba, ki böyle bir şey asla olmayacak.”

“Peki ya kumarhane? Beni tanıyabilecek kalabalığı nasıl kontrol altında tutacaksınız?” diye sordu aktör.

“Aslında onlar da korumanın bir parçası, ama sadece çevresel bir parçası. Sizin hoşlandığınız oyunları biliyoruz, her masada sizi takip eden, sizi çeviren ve vücutlanyla size siper teşkil eden erkek ve kadın elemanlarımız olacak. Hiçbir suikastçı, kesinlikle hiçbir Blitz-krieger. hedefi tam görmeden ateş etmeye teşebbüs etmeyecektir. Böyle katiller bunu göze alamazlar.”

. “Varsayalım ki suikastçı masadaki biri?” diye söze girdi Giselle.

“Kocamı nasıl koruyacaksınız?”

“Tam sizden beklediğim başka bir kurnazca soru madam,” diye karşılık verdi Moreau, “ama cevabımın sizi tümüyle tatmin edeceğinden eminim. Her masada, etrafta dolaşan erkek ve kadınlar göreceksiniz, bunlar oyuna girsek mi girmesek mi diye karar vermeye çalışan her meraklının yanında bir süre duracaklar. Hepsinin ellerinde en küçük kalibrelik bir silahın çeliğini dahi fark edebilen metal tarayıcılar olacak.”

“İşi çok ciddiye alıyorsunuz,” dedi Giselle.

“Tastamam öyle,” diye ona katıldı Moreau. “Size saldırıda bulunmaya çalışan sadece bir tek Blitzkrkger bana yeter. Amacım onu canlı ele geçirmek. Eğer bunu burada, bütün o yaptığımız tantanaya rağmen başaramazsak gidip kocanızın ailesine katılmakta özgürsünüz.”

“Şu efsane adadaki mi?”

“Hayır bu tamamen gerçek bir ada. Kendileri Korsika’da bir malikânede güzel bir tatilin tadım çıkarıyorlar.”

“O zaman kıyamet kopacaksa kopsun burada hemen,” dedi Je» an-Pierre. Özgür olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.”

Koptu da, ama Claude Moreau’nun tahmin etmediği bir şekilde.

11

Casino de Paris’nin mermer girişinden görkemli oyun salonunun içine geçilirken müzik kulağı okşayan hafif dalgalar halinde akıyordu. Böyle bir görüntü karşında insan önce o muhteşem görünüşlü faytonların, sonraları da o şaşaalı ilk dönem otomobillerinin bu kumarhanenin ışıl ışıl merdivenleri’önünde durdukları, kapılarının açılıp içinden Avrupa’nın en asil, en zengin insanlarının çıktığı o yakın geçmişi kolayca gözlerinin önüne getirebilirdi Zaman değişmişti, o debdebeli müşterilerden eser yoktu şimdi, ama salona o eski dönemlerden kalma zerafet ile birlikte zenginlik hâkimdi.

Jean-Pierre ve Giselle sıkışık masaların arasından geçerek en aşağı elli bin franklık fiş alınarak girilen özel bakara odasına doğru yürüdüler, bu ünlü aktör ve eşinden hiçbir ücret talep edilmedi. Onlar ilerlerken başlar çevrildi, hayfet nidaları yükseldi ve çeşitli konukların Villier’i tanımasıyla oluşan uğultunun arasından “C’est luif çığlıkları duyuldu. Aktör gülümseyip teşekkür ederek başını salladı, ama yalnız kalmayı arzuladığını belirten uzak bir tavırla. O bunu yaparken iyi giyimli çiftler Jean-Pierre ve eşinin etrahnı çevirdiler. Moreau’nun, hiçbir suikastçının bu kadar kapalı bir hedefe silahını ateşleyemeyeceği kuramı destekleniyordu.

Masaların aralarından kalın kadife kordonlarla birbirine bağlı gümüş sütunlarla dolu geniş, özel odaya girildiğinde şampanya ısmarlandı.

Jean-Pierre ve Giselle otururlarken etraftaki insanlar da

coşkun kahkaha sesleriyle içeri doldular. İkisinin de önüne iki uzun

sıra halinde büyük, pahalı fişlerden sürüldü, bir contrâle, imzalaması

için etrafa göstermeden, nazikçe bir makbuz uzattı aktöre. Oyun

Giselle için Jean-Pierre’den çok daha iyi biçimde devam etti. Jean-

Pıerre her kötü kartta trajik bir sahneyi canlandırıyormuş gibi suratını

şekilden sekile sokuyordu. Kendilerine eşlik eden “dostları” bir

ellerini gözden uzak, gölgede tutarak gizli gizli, yavaşça, sessizce masanın etrafında dolaşıyorlardı. Yine şu Moreau; avuç içi metal tarayıcılar görev başındaydı ve silah arıyorlardı, öyle görülüyordu

ki silah yoktu ve aktör mizahi bir edayla bağırana kadar oyun devam etti. “Benim işim bitti. Başka masaya lütfen!*

Başka bir masaya geçtiler. Herkesin şampanyaları tazelendi, Villier’in bir önceki masadan oyun arkadaşlanmnki de. Her şey aktörün hesabına geçti. Yeni bir el için tekrar bir masaya oturdular, bu kez oyun aktörün lehine devam ediyordu. Serinletilmiş Cristal Brut’un da etkisiyle kahkalar artarken kalabalıktan birkaç kişi izleyici koltuklarına oturdular. Aktör bir double neuf çekti ve heyecanlı, teatral tepkileriyle tutarlı bir biçimde gururla kükredL

Birdenbire, az önce kalktıkları masadan uzun süren bir çığlık, isterik bir acı haykırış yükseldi. Bütün başlar o yöne çevrildi; oda bir anda hayret ve dehşetle doldu, Jean-Pierre’in masasındakilerin hepsi birden ayağa kalktılar, tüm dikkatler sandalyesinden devrilir-ken kadife kordonu koparıp yere çakılan adama toplandı.

Sonra bir ses daha geldi, bir çığlıktan daha farklı, bir bağırmadan çok daha yüksek bir sesti bu. Bu bir kadının uyan haykırışıydı. Modaya uygun giyinmiş bir kadın, aktörün arkasında durmuş bir başka kadına hamle yaptı; Jean-Pierre’in sol kaburgalarına elindeki buz kıracağını saplamak üzere olan bir başka kadına. Buz kuracağı sadece bir santim kadar girebilmişti. Buz kıracağının ucu kana bulanmıştı, tamamı Villier’in kalbine kadar girebilecekken, Morea-u’nun ajanı suikastçının bileğini kavramış ve ters yöne doğru bükmüştü. Ajan kadın, öteki kadının gırtlağına bir darbe indirerek onu yere yıktı.

“îyi misiniz Mösyö?” diye haykırdı İkinci Şube’nin kadın ajanı başını kaldırıp aktöre bakarak. Hareketsiz hale getirilmiş saldırganın üzerine uzanmıştı.]

“Küçük bir delik matmazel... size nasıl teşekkür edebilirim?”

“Jean-Pierre!..”

“Tamam hayatım, ben iyiyim,” dedi aktör, sol tarafım tutup otururken, “ama bu yürekli kadına çok şey borçluyuz. Benim hayatımı kurtardı!”

“Yarak mısınız küçük hanım?” diye bağırdı Giselle, kocasının bacakları üzerinden eğilip Moreau’nun ajanının kolunu kavradı.

“İyiyim Madam Villier. Küçük hanım dediğinizde kendimi daha da iyi hissettim; artık küçük hanım olarak adlandınlamayacak bir yaştayım da.” Soluk soluğaydı, gülümsedi.

MAHŞER NÖBETİ

183

“Hepimiz öyleyiz... Kocamı bir doktora götürmeliyim.”

“Arkadaşlarım ilgilenirler madam, hiç merak etmeyin siz.”

Claude Moreau, sanki gökten zembille inmiş gibi bakara odasında bitiverdi, yüzünde hem bir ilgi hem de patlayan bir coşku, bir heyecan vardı. “îşte başardık mösyö ve madam Villier! Siz başardınız! BlitzkriegeivnxvL artık elimizde.”

“Kocam yaralandı seni gerizekâlı!” diye bağırdı Giselle Villier.

“Bunun için sizden çok özür dilerim madam, yarası ciddi değil,

ama katkıları muhteşem oldu.*

“Onun güvende olacağına söz vermiştiniz!”

“Benim işimde garantiler her zaman kesin değildirler. Ancak, eğer bağışlarsanız diyebilirim ki gerçek babasının arzusunu büyük ölçüde yerine getirdi ve Fransa Cumhuriyetinin sonsuza kadar minnettar kalacağı bir oyun sergiledi.”

“Bunlar saçmalık.”

“Hayır, değil madam. İster kabul edin ister etmeyin kahrolası Naziler çamurdan, kendi yarattıkları pislikten geri çıkıyorlar. Kaldırdığımız her taş bizi altındaki yılanların kafasını ezmeye biraz daha yaklaştıracak. Ama sizin buradaki işiniz artık bitti. Korsika’daki tatilinizin tadını çıkarın. Bir doktora göründükten sonra uçağımız sizi Nice’te bekliyor olacak, bütün masraflar Dışişleri Bakanlığı tarafından karşılanacak.”

“Paranız olmadan da idare edebilirim bayım,” dedi Jean-Pierre.

“Ama Coriolanufumu. tekrar açmak isterim.”

“Hay Allah, neden? Başarınızı kanıtladınız. Gerçekten bir işe ihtiyacınız da yok, neden o yorucu tempoya geri döneceksiniz ki?”

“Çünkü Moreau, ben de sizin gibi, yaptığım işte iyiyimdir.”

“Bunu tartışacağız bayım. Bir gecelik basan, savaşın sona erdiği

anlamına gelmez,”

Kır saçlı, altmış üç yaşındaki Colorado Senatörü Lawrence Roote,

Washington’daki bürosunda tedirgin bir halde telefonu kapattı. Tedirgindi,

endişeliydi, meraklıydı ve kızmıştı. Niye hakkında hiçbir

şey bilmediği bir FBI soruşturmasının konusu olmuştu ki? Neyle ilgiliydi

ve kim talep etmişti bunu? Neden talep etmişti? Vardığı kararlar

- iyi kararlardı aslında - yasalardan en ufak bir taviz vermeden

kendi seçimine göre alınmıştı; ikinci karısıyla evliliği sağlamdı,

ilk kansı bir uçak kazasında üzücü bir şekilde can vermişti; biri bankacı, diğeri bir fakülte dekanı olan iki oğlu, kendi camialarında dimdik vatandaşlardı. O kadar ki dürüstlükleri bazen Roote’a katla-nılamaz gelirdi; kendisi Kore’de askerlik yapmıştı, vukuatı yoktu, aksine gümüş yıldız nişanı vardı; ve içtiği içki de akşam yemeğinden önce aldığı iki veya üç martiniden ibaretti. Bunun neresinde soruşturulacak bir şey vardı ki?

Kendisinin muhafazakâr görüşleri çok iyi biliniyordu ve liberal basının da sık sık saldırısına maruz kalıyordu. Basın, ağzından çıkan sözleri sürekli saptırıyor, onu aşın sağın kudurmuş bir misyoneri gibi gösteriyordu, aslında kesinlikle böyle biri değildi Her iki taraftaki meslektaşları arasında genel olarak adil ve muhalefeti bile hiddetlenmeden dinleyen biri olarak bilinirdi. Sadece, devlet halka çok iyi hizmet yaptığında, halkın her şeyi devletten beklemeye başlar hale

geldiğine inanırdı, o kadar.

Dahası, mal varlığı miras yoluyla gelmiyordu; yoksul, sefalet içinde bir aileden geliyordu. Roote merdivenin basamaklarını çıkarak bundan sıyrılmış, başarıya ulaşmıştı, basamaklarda sık sık ayağı kaymıştı. Küçük, gözden uzak bir üniversitede ve Wharton Mali Akademisi'nde öğretim üyeleri kendisine küçük şirketleri organize etmesini önermişlerdi. O da küçük, kârlı bir firma seçmişti kendisine; yönetim kademelerinde büyüme için yer de zaman da uygundu. Ancak, bu daha küçük firmayı daha büyük bir şirket satın almış, sonra o şirket de bir holdinge katılmış, holdingin yönetim kurulu üyeleri Roote'un dehasını ve cüretkârlığını keşfetmişlerdi Otuz beş yaşına geldiğinde bürosunun kapısındaki tabelada Yönetim Kurulu Başkanı yazıyordu. Kırkındaysa tabelasında Başkan ve YKB ibareleri birlikte yer almaya başlamıştı. Ellisinden önce, şirketler topluluğu, menkul ve gaynmenkulleri onu bir mültimilyoner yapmıştı. Bu noktada, artık durmadan artan kâr marjını ne yapsam da korusam diye kısıdı bir amaç içinde olmaktan bıkmış ve ülkenin gidişatından duyduğu memnuniyetsizliğin etkisiyle politikaya atılmıştı.

Masasında oturur, geçmişini düşünürken, olayları objektif bir

gözle değerlendirmeye çalıştı. Ahlaki değerlerinin sorgulanmasına

yol açabilecek hareketlerinin olduğu alanları taradı. İlk günlerde,

çok çalıştığı ve nüfuzlu biri olmadığı zamanlarda epey macera geçmişti

başından, ama onlar hem kendi dengi kadınlardı hem de

hepsinin ağzı sıkıydı. Onlar da en az kendisi kadar bunların duyulmasını istemezlerdi İş dünyasında sıkı bir müzakereciydi, her zaman araştırmanın, hatta hasımlarının istekleriyle uyuşmanın avantajlarından yararlanırdı ama dürüstlüğünden hiç kimsenin şüphesi olmamıştı... E, o zaman FBI ne halt etmeye araştırma yapıyordu?

Her şey, birkaç dakika önce sekreteri dahili hattan arayınca başlamıştı.

"Evet?"

Telluride, Colorado'dan Roger Brooks diye bir bey telefonda efendim," dedi sekreteri.

"Kim?"

“Bay Brooks diye biri. Sizinle Cedaredge’de aynı lisede okumuş.”

“Aman Tanrım, şu Brooksie! Yıllardır aklımda bile yoktu. Bir yerlerde bir kayak tesisinin sahibi olmuş diye duymuştum.”

“TeHuride’de kayak yapılıyor Senatörüm.”

“Ah, işte orası. Sağ ol, her şeyi de çok bilirsin.”

“Bağlayayım mı?”

“Tabii... N’aber Roger, nasılsın aslanım?”

“İyilik Larry, görüşmeydi epey oldu, değil mi?”

“En azından otuz sene...”

“Eh, o kadar da değil,” diye nazikçe karşı çıktı Brooks. “Burada sekiz sene önce senin kampanyam yönetmiştim. Son seçimlerdeyse, doğrusu kampanyaya hiç ihtiyacın yoktu.”

“Ah, Tanrım, affedersin! Tabii, şimdi hatırlıyorum. Bağışla.”

“Bağışlama gerektiren bir durum yok Larry, çok meşgul adamsın.”

“Peki senden n’aber?”

“O zamandan beri birkaç işe daha başladım, eh işte gayet iyi yaşayıp gidiyoruz. Yazlıkçılar biz daha yeni yerler yapamadan çığ gibi geliyorlar. Tabii Doğu’dan gelenler neden ormana oda servisi yapmadığımızı merak ediyorlar.”

“Bu çok iyi Rog! Gelecek sefere New York’tan seçkin meslektaşlarımla münazara sırasında bunu kullanacağım. Varlıklı herkes oda servisi yapılmasını istiyor.”

“Larry,” dedi Roger Brooks, ciddi bir sesle. “Seni arama nede-

nim muhtemelen okula birlikte gitmemiz ve senin kampanyanı burada yürütmüş olmam.”

“Anlamadım.”

“Ben de. Ama seni aramayacağıma dair yemin etmiş olmama rağmen seni aramam gerektiğini biliyordum. Dürüstçe söyleyecek olursak, hiç beğenmedim o piçi; sanki kırk yıllık dostummuş da bana firavunların mezarlarının sırlarını anlatıyormuş gibi hafif hafif konuşuyor, durmadan bunun senin kendi iyiliğin için olduğunu söylüyordu.”

“Kim?”

“FBI’dan bir herif. Kimliğini gördüm, gerçekti. O herifi yaka paça

buradan atmama ramak kalmıştı ki, dur dedim kendime, bakalım

derdi neymiş, öğrenirsem belki sana da söyleyebilirdim.” i

“Neymiş peki Roger?”

“Saçma sapan şeyler işte. Hani bir kısım basının sana nasıl taktıklarım biliyorsun, Arizona’da şu bizim Barry G.’ye yaptıkları gibi. Korkudan ödümüzü patlattıran şu nükleer yaygarası.”

“Evet biliyorum. Ama bundan yüzünün akıyla çıkmayı başardı, ben de başarırım. FBI’dan gelen adam ne istiyormuş?”

“Şunu öğrenmek istiyormuş: Efendim acaba senin - şimdi sıkı dur - şu ‘Faşistlerin davaları’na bir sempatin var mıymış, yok muymuş? Acaba Nazi Almanya’sının İkinci Dünya Savaşı’mn başlamasına neden olan fikirlerini tasvip ettiğini bir yerlerde bir vesileyle göstermiş misin? Ne desem Larry, o anda kanun nasıl beynime çıktı, ama sakin sakin durup anlattığının seninle uzaktan yalandan ilgisi olmadığını söyledim, Kore’de madalya aldığından söz ettim, peki o zaman ne dedi biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum Roger. Ne dedi?”

“Yılışık yılışık sırıtarak karşıma geçti, ‘Ama,’ dedi, ‘Kore Savaşı komünistlere karşı yapılmıştı, öyle değil mi?’ Allah kahretsin Larry, adam ortada mesele yokken mesele çıkarıyor!”

“Nazi Almanyası Komünistleri lanetlemişti, bunu mu sezdin?”

“Aynen öyle. Ve bu çocuk Kore’nin nerde olduğunu bilecek kadar bile büyük değildi, ama çok yumuşaktı; sanki iyiliksever bir melek gibiydi konuşmaları. Çok masum ve tatlı tatlı konuştu.”

“En iyi adamlarını kullanırlar,” dedi Roote yumuşakça, gözlerini yere dikmişti. “Konuşma nasıl sona erdi?”

“Son derece tatlılıkla. Elindeki gizli bilgilerin kesinlikle yanlış,

çok yanlış olduğunu ve soruşturmanın hemen o anda oracıkta sona

erdiğini söyledi”

“Bu da, daha yeni başlıyor demektir.” Lawrence Roote bir kurşunkalem

alıp sol eliyle ikiye böldü. “Sağ ol Brooksie, sana teşekkür

edecek söz bulamıyorum.”

“Neler dönüyor Larry?”

“Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum, öğrendiğim zaman sana haber veririm.”

Franklyn Wagner/ MBC Haber’de konuklarını köşeye sıkıştırmasını çok iyi beceren bir yapımcıydı, programı ülkenin en çok seyredilen akşam haber bülteniydi. Kırk beş dakika sonra kameraların önünde okuyacağı metinde düzeltmeler yapıyordu. Kapıda bir tıklama oldu, gelişigüzel bir tavırla, “Girin,” dedi.

“Selamlar Bay Samimi,” dedi kanalın Haber Servisi Müdürü Emmanuel Chernov, içeri girip kapıyı kapattı; bir sandalyeye oturdu. “Yine başın kelimelerle dertte ha? Artık tekrarlamaktan bıktım ama galiba altyazı aletini değiştirmek için ‘vakit çok geç.”

“Ben de bunun gerekli olmadığını tekrarlamaktan bıktım. Gazetecilik

kelimesini bile doğru yazmasını bilmeyen yazarlar tutmasay-

dın bunların hiçbirine gerek kalmazdı.*

“Ah senin gibi enteller, senin gibi Hamptons’ta yüzme havuzlu yerler alacak hale geldikten sonra bile biraz olsun yakınmaktan vazgeçmezsiniz.”

“Ben Hamptons’a bir defa gittim Manny,” dedi yakışıldı, kır saçlı Wagner, bir yandan haber metinlerini düzeltmeye devam ederken, “ve oraya neden bir kere daha gitmeyeceğimi söyleyeyim. Duymak istiyor musun?”

“Tabii.”

“Plajlar baştan aşağı ya çok zayıf ya da çok şişman, kendilerinin yazar olduklarını kanıtlamak için ellerinde müsveddelerle kumda bir baştan bir başa yürüyen insanlarla dolu. Bunlar gece

olduğu zaman mum ışıklı kafelerde toplaşıp basılması mümkün olmayan çi-ziktirmelerini yere göğe sıgdıramaz ve anlayışsız yayıncılardan dem vurup egolarını tatmin ederler."

"Bu biraz ağır olmadı mı Frank?"

nim muhtemelen okula birlikte gitmemiz ve senin kampanyanı burada yürütmüş olmam."

"Anlamadım."

"Ben de. Ama seni aramayacağıma dair yemin etmiş olmama rağmen seni aramam gerektiğini biliyordum. Dürüstçe söyleyecek olursak, biç beğenmedim o piçi; sanki fark yıllık dostummuş da bana firavunların mezarlarının sırlarım anlatıyormuş gibi hafif hafif konuşuyor, durmadan bunun senin kendi iyiliğin için olduğunu söylüyordu."

"Kim?"

"FBPdan bir herif. Kimliğini gördüm, gerçekti. O herifi yaka paça buradan atmama ramak kalmıştı ki, dur dedim kendime, bakalım derdi neymiş, öğrenirsem belki sana da söyleyebilirdim." "Neymiş peki Roger?"

"Saçma sapan şeyler işte. Hani bir kısım basının sana nasıl taktıklarım biliyorsun, Arizona'da şu bizim Barry G.'ye yaptıkları gibi. Korkudan ödümüzü patlattıran şu nükleer yaygarası."

"Evet biliyorum. Ama bundan yüzünün akıyla çıkmayı başardı, ben de başarılım. FBI'dan gelen adam ne istiyormuş?"

"Şunu öğrenmek istiyormuş: Efendim acaba senin — şimdi sıla dur - şu 'Faşistlerin davalan'na bir sempatin var mıymış, yok muymuş? Acaba Nazi Almanya'sının İkinci Dünya Savaşı'mn başlamasına neden olan fikirlerini tasvip ettiğini bir yerlerde bir vesileyle göstermiş misin? Ne desem Larry, o anda kanım nasıl beynime çıktı, ama sakin sakin durup anlattığının seninle uzaktan yafandan ilgisi olmadığım söyledim, Kore'de madalya aldığından söz ettim, peki o zaman ne dedi biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum Roger. Ne dedi?"

"Yılışık yılışık sırıtarak karşıma geçti, 'Ama,' dedi, 'Kore Savaşı komünistlere karşı yapılmıştı, öyle değil mi?' Allah kahretsin Larry, adam ortada mesele yokken mesele çıkarıyor!"

"Nazi Almanyası Komünistleri lanetlemişti, bunu mu sezdin?" "Aynen öyle. Ve bu çocuk Kore'nin nerde olduğunu bilecek kadar bile büyük değildi, ama çok yumuşaktı; sanki iyiliksever bir melek gibiydi konuşmaları. Çok masum ve tatlı tatlı konuştu."

“En iyi adamlarını kullanırlar,” dedi Roote yumuşakça, gözlerini yere dikmişti “Konuşma nasıl sona erdi?”

“Son derece tatlılıkla. Elindeki gizli bilgilerin kesinlikle yanlış,

çok yanlış olduğunu ve soruşturmanın hemen o anda oracıkta sona

erdiğini söyledi*

“Bu da, daha yeni başlıyor demektir.” Lawrence Roote bir kurşunkalem alıp sol eliyle ikiye böldü. “Sağ ol Brooksie, sana teşekkür edecek söz bulamıyorum.”

“Neler dönüyor Larry?”

“Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum, öğrendiğim zaman sana haber veririm.”

Franklyn Wagner/ MBC Haber’de konuklarını köşeye sıkıştırmasını çok iyi beceren bir yapımcıydı, programı ülkenin en çok seyredilen akşam haber bülteniydi. Kırk beş dakika sonra kameraların önünde okuyacağı metinde düzeltmeler yapıyordu. Kapıda bir tıklama oldu, gelişigüzel bir tavırla, “Girin,” dedi.

“Selamlar Bay Samimi,” dedi kanalın Haber Servisi Müdürü Emmanuel Chernov, içeri girip kapıyı kapattı; bir sandalyeye oturdu. “Yine başın kelimelerle dertte ha? Artık tekrarlamaktan bıktım ama galiba altyazı aletini değiştirmek için vakit çok geç.”

“Ben de bunun gerekli olmadığını tekrarlamaktan bıktım. Gazetecilik kelimesini bile doğru yazmasını bilmeyen yazarlar tutmasay-dın bunların hiçbirine gerek kalmazdı.”

“Ah senin gibi enteller, senin gibi Hamptons’ta yüzme havuzlu yerler alacak hale geldikten sonra bile biraz olsun yakınmaktan vazgeçmezsiniz.”

“Ben Hamptons’a bir defa gittim Manny,” dedi yakışıklı, kır saçlı Wagner, bir yandan haber metinlerini düzeltmeye devam ederken, “ve oraya neden bir kere daha gitmeyeceğimi söyleyeyim. Duymak istiyor musun?”

“Tabii.”

“Plajlar baştan aşağı ya çok zayıf ya da çok şişman, kendilerinin yazar olduklarını kanıtlamak

için ellerinde müsveddelerle kumda bir baştan bir başa yürüyen insanlarla dolu. Bunlar gece olduğu zaman mum ışıklı kafelerde toplaşıp basılması mümkün olmayan çi-ziktirmelerini yere göğe sığdıramaz ve anlayışsız yayıncılardan dem vurup egolarını tatmin ederler.”

“Bu biraz ağır olmadı mı Frank?”

“Maalesef tümüyle doğru. Vancouver’de bir çiftlikte büyüdüm, orada şunu öğrendim Pasifik rüzgârları kum getiriyorsa, bu, ürünlerin yetişmeyeceği anlamına gelir.”

“Epeyce bir sıçrama.”

“Belki, ama ne televizyonda ne da başka bir yerde sözcüklerin aralarına kum dolduran yazarlara katlanamıyorum... İşte, işim tamam. Eğer ara haberlerle kesilmezse epeyce kaliteli bir yayınımız olacak.”

“Kimse senin alçakgönüllü olduğunu söyleyemez Bay Samimi.”

“Aksini iddia etmeye de hiç niyetim yok zaten. Tevazudan söz etmişken, ki sen özellikle böylesindir, neden buradasın Manny? Bütün eleştirileri ve kanalın itirazlarını yapım yöneticimize bildirdiğini zannediyordum.”

“Bu biraz daha büyük bir şey Frank,” dedi Chernov, gözleri kederli, düşünceli bir ifade taşıyordu. “Bu akşamüstü bir misafirim vardı, FBI’dan bir adam, Tanrı biliyor ya ilgilenmemezlik edemezdim, haksız mıyım?”

“Şimdilik değilsin. Ne istiyormuş?”

“Sanırım kelleni.”

“Efendim, anlamadım?”

“Sen Kanadalısın, öyle değil mi?”

“öyle ve bununla gurur duyuyorum.”

“Şu şey üniversitesindeyken, hangi üniversiteydi o?...”

“British Columbia Üniversitesi.”

“Hah işte. Vietnam Savaşına karşı miydin?”

“Bu Birleşmiş Milletler’in bir ‘hareketi’ydi ve evet, bağıra çağıra protesto ettim.”

“Askere gitmeyi reddettin mi?”

“Askerlik zorunlu değildi Manny.”

“Ama gitmedin.”

“Gitmem istenmedi, çağırılsaydım da gitmezdim.”

“Evrensel Barış Hareketi’nin bir üyesiydin, öyle değil mi?”

“Evet, hepimiz olmasa da çoğumuz öyleydik.”

“Almanya’nın bu hareketin sponsorlarından olduğunu biliyor muydun?”

“Almanya’nın gençleri, öğrenci örgütleri. Kesinlikle Alman hükümeti

değil. Bonn’un savaşla ilgili çözümsüzlüklerde taraf olması

hatta parlamentoda bunu konu etmesi bile yasaktı. İkinci Dünya Savaşı sonunda teslim olmakla sürekli tarafsız kalmayı kabul etmiştiler. Aman Tanrım, bulunduğun mevkiye rağmen sen bunları bilmiyor musun?”

“Pek çok Alman’m Evrensel Barış Hareketi’nde yer aldığını biliyorum, sen de oldukça faal bir üyesiydin. ‘Evrensel Barış’ bir başka anlama da gelebilirdi, Hitler’in ‘Evrensel Kudret ve Ahlaki Güçle Kurulacak Evrensel Banş’ı gibi.”

“Paranoyak Musevfyi mi oynuyorsun Manny? Eğer öyleyse sana karımın annesinin bir Yahudi olduğunu hatırlatırım, ki bu babasının ne olduğundan daha önemli. Bu nedenle çocuklarım, benden gelenler hiç de Aryan değil. Beni VVehrmackt’ını bir parçası olmaktan alıkoyan bu inkâr edilemez gerçekten daha da önemlisi, Alman hükümetinin Evrensel Barış Hareketi ile uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yok.”

“Yine de Almanların belli bir etkisi vardı.”

“Suçluluk, Manny, duydukları gizli bir suçluluktu bunun nedeni.

Sen ne demeye çalışıyorsun?”

“Şu FBI)dan gelen adam senin Almanya’daki yeni siyasi hareketlerle bir bağlantın olup olmadığını öğrenmek istedi. Eh, ne de olsa Wagner bir Alman adı.”

“Buna inanmıyorum!”

Global Electronics’in emekli yönetim kurulu başkam Clarence “Clarr” Ogilvie elden geçirilmiş Duesenberg marka arabasıyla Greenwich, Connecticut eyaletindeki Merritt Parkwa/de yol alıyordu, en yakın yerden evine, ya da basının iğneleyici bir dille malikâne dediği yere döndü. Ailesinin varlıklı zamanlarında, yani 1929 krizinden önceki dönemlerde sadece normal boyutlarda bir havuzu olan ve tenis kortu bulunmayan bir buçuk dönüm arazi malikâne sınıfına girmezdi. Ama işte “zengin bir aileden geldiği” için hor görülür, sanki zengin biri olarak doğmayı kendisi seçmiş gibi çevresindeki insanların iğnelemelerine maruz kalır, elde ettiği başarılar servetinin doğal bir sonucu olarak nüfuzlu insanlarla kurduğu ilişkilerin bir sonucuymuş gibi görülürdü.

Günde on iki-on beş saat çalışarak kıytırık bir aile şirketini ülkenin

en başarılı elektronik şirketlerinden biri haline getirmek için

yıllarını harcadığı ya bilinmemekte veya bir artniyetle kasten gözar-

dı edilmekteydi. Kırklı yılların ortalarında Massachusetts Teknoloji

Enstitüsû’nden mezun olmuştu, yeni teknolojilerin savunuculuğunu

yapmış ve aile işine girdiği zaman oranın çağlar öncesinde kaldığını

anlamıştı. Gücünün yettiği bütün tazminat ve emeklilik maaşlarını

ödeyerek kelimenin tam anlamıyla idari hiyerarşi kadrosunu

atmış ve yerlerine kendi gibi düşünen, bilgisayara yönelimli genç

erkekler ve kadınlar almıştı - yeteneklerine göre eleman alırdı çünkü,

cinsiyetine göre değiL

Ellili yılların ortalarında kurduğu bu uzun saçlı, yırtık kotlu, esrar içen mucit ekibinin getirdiği

teknolojik yenilikler Pentagon'un dikkatini çekmişti - Amerikan Savunma Bakanlığı için bu gençlerin gösterdiği başarı çok şaşırtıcıydı. İki dirhem bir çekirdek giyinmiş "üniformalılar", konferanslarda kürsüye gelişigüzel ayaklarını dayayarak, tırnaklarım inceleyerek yeni teknoloji hakkında sakin sakin ders veren o kaba "sakallı", "mini etekli" marjinaller tarafından sınavdan geçirilmişlerdi. Ama o marjinal tiplerin elde ettikleri sonuçlar devletin gözardı edemeyeceği nitelikteydi, ulusun silahlı kuvvetlerine olan katkıları tartışılmazdı; onların çabası sonucu bu aile şirketini dünya çapında bir şirket haline getirmişti.

Bütün bunlar hep geçmişte kaldı, diye düşündü Clarr Ogilvie, evine doğru giden arazideki yoldan arabasını sürerken. Bugün, en korkunç kâbuslarında bile yaşamadığı kadar korkunç bir gündü. Bugün, şu askeri-sanayi tesisinde hiçbir zaman gözde bir oyuncu olmadığını anlamıştı, ama bu oyun alanı dışındaych.

Kısacası, ülkesinin potansiyel bir düşmanı olduğu yaftası yapıştırılmıştı, Almanya'daki gelişen Faşist - Nazi- hareketinin amaçlarına destek çıkan yakın bir taraftarıydı!

Kendisine telefonda acil bir durum olduğunu söyleyen avukatı

ve yalan dostu John Saxe'i görmeye New York'a gitmişti

"Oberfeld adlı bir Alman firmasına uydu haberleşmesinde kullanılan elektronik teçhizat sağladınız mı?."

"Evet, sağladık. Şu F.T.C.'deki ihracatçı çocuklar temiz buldular, Dışişleri Bakanlığı da. Müşteri sözleşmesi gerekmiyordu."

"Oberfeld'in kimler olduğunu biliyor musun Clarr?"

"Sadece faturalarım vaktinde ödediklerini biliyorum. Dedim ya temiz bulunmuşlardı."

"Ama, nasıl desem, onların tesislerinin yerini, iş amaçlarını hiç

* incelemediniz."

"Arzularının elektronik alanda ilerlemek olduğunu, buraya yoğunlaştıklarını anladık. Bunun dışındaki formaliteler Washing-ton'ın ihracat denetimine bağlıydı."

“Doğal olarak bu bizim kurtuluş noktamız.”

“Sen neden söz ediyorsun John?”

“Onlar Nazi’ymiş Clarr, Nazi’lerin yeni nesli.”

“Eğer bunu Washington bile bilmiyorsa peki biz nereden bilecektik?”

“Bu da bizim savunmamız tabii.”

“Neye karşı savunmamız?”

“Bazıları, VVashington’ın bilmediği bazı şeyleri senin bildiğini iddia edebilirler. Yani senin bir kısım Neo-nazi*ye en son teknolojik iletişim donanımını bilerek sattığını.”

“Bu ddUikT

“Ama mahkemede buna karşı kendimizi savunma durumunda kalabiliriz.”

“Aman Tanrım, peki neden?”

“Çünkü sen listedeymişsin Clarr, bana bütün söylenen bu. Ayrıca’ her yerde de sevilen biri değilsin. Doğrusu ben olsam şu senin Duesenberg’i başımdan atardım.”

“Ne? O bir klasik!”

“Bir Alman arabası.”

“Saçmalığın da bu kadarı! Duesenberg’ler Amerikalıdırlar ve bu arabaların çoğu Virginiâ’da yapılırdı.”

“Şey, ismi, anlıyorsun ya.”

“Hayır, lanet olası hiçbir şey anlamıyorum!0

Clarence “Clarr” Oglivie evinin önüne vardı, karısına ne söyleyebileceğini düşünüyordu.

Dazlak kafalı, kalın cam gözlüklü yaşlı adam, Almanya Stuttgart’a

giden 7000 uçuş sayılı Lufthansa uçağına biniş işlemlerini tamamlatan

yolculardan on metre kadar uzakta duruyordu. Her yolcu biletiyle

pasaportunu gösteriyor, işlemde tek ufak duraksama görevlilerin

pasaportları tezgâhın solunda, görünmeyen bir yerde duran bilgisayar

ekranıyia karşılaştırdıkları zaman oluşuyordu. Dazlak adam

işlemden geçmişti, pasaportu cebindeydi Kır saçlı bir kadının bir görevliye yaklaşıp belgelerini uzatmasını inceledi endişeli gözlerle. Birkaç saniye sonra derin bir rahatlamayla iç çekti; kana tezgâhtan uzaklaştı. Üç dakika sonra bir gazete standında buluştular, ikisi de tezgâhın üzerinde duran gazeteleri inceliyordu, ama birbirlerini ta-nımıyormuş gibi davranıyorlar, birbirleriyle etrafa sezdirmeden fısıltıyla konuşuyorlardı.

"işte bu da tamam," dedi adam Almanca. "Yirmi dakikaya kadar biniyoruz. Ben son binenler arasında, sen ilkler arasında olacaksın."

"Temkinlilik konusunda biraz aşırıya kaçmıyor musun Rudi? Eğer gerçekten birileri bizimle biraz ilgilense görür, pasaportlarımız ve fotoğraflarımız kendimizden tümüyle farklı iki insanı gösteriyor."

"Bu gibi durumlarda aşırı temkini kayıtsız kalmaya tercih ederim. Sabaha laboratuvarda yokluğum ortaya çıkacak - aslında şu anda bile yokluğum fark edilebilir eğer meslektaşlarımdan biri bana ulaşmaya çalışmışsa. Uluslararası uydu yayınlarını frekansı ne olursa olsun alacak bir fiber optik geliştirerek baş döndüren bir hıza ulaşmaya çalışıyoruz."

"Bu laflardan hiç anlamadığımı biliyorsun,"

"Bunlar laf değil, kancığım, çetin, somut araştırmalar. Günde yirmi dört saat vardiyalar halinde çalışıyoruz, her an bir çalışma arkadaşım bilgisayarlarımızdaki araştırmalan kontrol etmek isteyebilir."

"Bırak ne yaparlarsa yapsınlar sevgili kocacığım."

"Sen bilimden anlamayan bir aptalsın! Bilgisayar yazılımı bende ve bütün sisteme bir virüs yaydım."

"Biliyorsun şu kel kafan, dalgalı beyaz saçlı halinden daha cazibesiz Rudi. Ve eğer birgün basımdaki saçlann seninkiler kadar beyazlaşmasına izin verirsem, sen de kendine bir metres arayabilirsin. Buna hiç kızmam."

"Sen aynı zamanda inanılmaz birisin benim tazecik kancığım."

“Peki o zaman neden bu saçmalıklan yapıyoruz?”

“Sana defalarca söyledim. Brüderschaft, yalnızca Brüderschaft var!”

“Siyaset beni öyle sıkıyor ki.”

“Stuttgart’ta birbirimizi görürüz. Bu arada, Tiffany’de gördüğün elmas gerdanlığı aldım sana.”

“Ah sevgilim! Münih’teki kadınları kıskandıracağım.”

“Vaclabruck, hayatım. Münih sadece hafta sonlan.”

“Sthar

Amerikan siyasi düşüncesinin isterik eğilimli, son derece muhafazakâr kanadının radyo ve televizyon emprezaryosu Arnold Argossy stüdyo masasımn ardındaki sandalyeye kendi devasa cüssesini zorla sığdırıp sıkış tepiş oturdu. Kulaklığını takıp renkli cam panele doğru baktı, camın arkasında yapımcısı ve teknisyenler duruyor, herkese tanıdık gelen yüksek perdeden, ince sesinin ülkenin her yanında, değişik zaman dilimlerinde duyulmasını sağlıyorlardı. Bu zaman dilimlerinden sadece birkaçı “prime-time” idi, çünkü Argoss/nin liberal olduğunu düşündüğü herhangi bir şeye hiçbir alternatif öneri getirmeden tek başına yaptığı fesatça saldırılan sırasında belki kendilerine de hakaret edildiğinden, bir zamanlar herkesi şaşırtacak kadar çok olan dinleyicilerinin sayısı giderek düşmeye başlamıştı. “Ra-ting’ierinde gözlenen bu kademeli düşüş, egosunu azaltma yolunda hiçbir etki yapmamıştı; bunun yerine liberal-komünistlere, dişi-faşistlere, embriyo-katillerine, evsiz-parazitlere gitgide artan saldırılarda bulunmuş ve en sonunda acımasız, küçük düşürücü tartışmalarını dinleyen o en sabırlı geniş dinleyici kitlesine büe yavaş yavaş radyolarını kapattırmıştı.

Kırmızı ışık yandı. YAYINDA. •’•^Vî

“Selam Amerika, vahşilerin topraklarından bir ulus yaratan ve

onu güzelliklerle süsleyen bir ırkın evlatlan. Ben Arnold Argossy ve

bu akşamüstü sizlerden bir şeyler dinlemek istiyorum. Paralarını

sürekli olarak çalan, aklı fikri sekste olan, dini ezen, ahlaki değerleri

yok eden hastalıklı ruhların yönettiği hükümetin kirlettiği bu yüce

toprakların onurlu, çalışkan insanları. Şu en son olayı dinleyin

dostlanm! Kongre'de bir yasa tasarısı var, buna göre vergilerimiz

okullardaki özellikle şehir içi gençliği hedef alan zorunlu seks eğitimine

gidecekmiş. Buna inanabiliyor musunuz? Paralarımız böyle

ateşli bir meseleye saçılıp savrulacak, bizim dolarlarımızla en azından

günde bir milyon tane prezervatif alınacak hem de ne için,

köklerini unutmuş tembel, üşengeç gençler zina yapsın - yo, hayır,

bunu söyleyemeyeceğim, çünkü bu bir aile programı. Bugüne kadar

Tann'nın ahlaki düzenini yaymakla uğraştık; şimdi kalkıp ce-

MN:«

hennemin başmeleği Lusifer'i» vahşi açlığına yaltaklık mı edeceğiz? Bu başıboş kalmış deliliğe nasıl bir çözüm bulacağız? Cevabı ortada, haykırışlarınızı duyar gibiyim. Kısırlaştırma, dostlarım! Zina sonucu, şehvete dayalı bir birliktelikten meydana gelebilecek doğumları önleme isteğini gizleyen ideal bir lobi; bu kıhfi uyduranlar zinanın evlilik dışı bir aşk olduğunu gayet iyi büiyorijar. Şehvet hayvan^ lara özgü, semerinden boşanmış bir iştahtır; ne ölçüde verilirse verilsin cinsel eğitim bu iştahın önüne geçemez, aksine çoğalmasına sebep olur'.. Evet, siz de ben de kimden söz ettiğimizi biliyoruz, değil mi? öyle mi? Liberaller korosunun ırkçılık diye bağırdıklarını duyabiliyorum! Ama size soruyorum dostlarım rasgele ilişkilerle temizliklerine halel gelecek insanlara en küçük bir kuşkuya yer olmadan yararı dokunacak programlan başlatmak ırkçılık mıdır? Bence değildir? Sizler ne düşünüyorsunuz?"

"Alo!" diye bağırdı ilk arayan. "Benim kimseye birjrinim yok

ama eğer her zenciye Afrika'ya geri dönüp kendi kabilesini kurması

için yirmi beş bin dolar verseydik havada kaparlardı. Hesabını bile

yaptım. Çok daha ucuza gelirdi, değil mi?*

"Rüşvetle insanları göçe zorlayamayız efendim, bu anayasaya aykırı. Ama tek kelimeyle harika! Bir diğer dinleyici lütfen."

“Ben New York’tan arıyorum Arnold, aşağı batı yakasından ve

bak sana ne diyeceğim, Küba-Ispanyol milletinin kokusu bütün evleri

kaplıyor ve artık dükkânların tabelalarında ne yazdığını anlayamaz

oldum. Şu Castro’yu başımızdan defedip hepsini ait oldukları

yere gönderemez miyiz?*’

“Ayrıca etnik sürgünü de zorlayamayız efendim, ama bir ulusa yakıştırdığınız o talihsiz isim bir yana, gerçekten de önemli bir noktaya değindiniz. Senatörlerinize ve milletvekiUerinize yazm ve şu komünist diktatöre suikast yapacak bir vurucu timi neden göndermediğimizi sorun. Başka ne kaldı?”

“Alo! Senatörler ve milletvekilleri bizi dinlemek zorundalar değil mi?”

“Kesinlikle zorundalar dostum.”

“Harika!.. İsimleri ne peki?”

“Onların adını postanenizden öğrenebilirsiniz. Bir başka telefon lütfen.”

“\f% akşamlar mân Herr, ben Almanya’dan Münih’ten arıyo-

rum, şimdi burada akşam vakti. Sizi Dünya Dini kanalından izleyebiliyoruz, Taniî’ya şükür yayınınızı bize kadar ulaştırıyorlar. Ayrıca bizim için yaptığınız her şeye teşekkür ederiz.”

“Bu da nereden çıktı böyle?” dedi Argossy, mikrofonu kapatıp renkli camdan bakarak.

“DDY bizim için çok önemli bir pazar, Arnie,” diye yanıtladı yapımcı kulaklıktan. “Avrupa’ya kısa dalgadan ulaşıyoruz. Kibar ol da dinle adamı, para onun parası ve para da çok para ha.”

“Peki Münih’te işler nasıl dostum?”

“Sesinizi duyduktan sonra çok daha iyi Herr Argossy.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Güzel şehrinize yaklaşık bir yıl kadar önce gitmiştim ve hayatımın en güzel sosisini yemiştim. Patates ezmesi ve hardalla karıştırmışlardı. Müthişti!”

“Müthiş olan sizsiniz mein Herr! Siz kesinlikle bizlerden birisiniz,

yeni Almanya’dan birisiniz.*

“Korkarım ne dediğinizi anlamıyorum...”

“Natürlich, tabii ki biliyorsunuz. Biz yeni Reich’ı kuracağız, Dördüncü Reich’ı ve siz de bizim Propaganda Bakanımız olacaksınız. Goebbels’in olabildiğinden çok daha fazla etkili olacaksınız. Siz çok daha etkileyicisiniz!”

“Bu eşşoğlusu da kim?” diye kükredi Arnold Argossy.

“Mikrofonları kapa, bantı durdur!” diye haykırdı yapımcı.

“Tanrım, bunu kaç istasyon canlı aldı bizden?”

“İki yüz on iki,” diye cevapladı bir teknisyen ilgisizce.

“Allah kahretsin,” dedi yapıma, bir sandalyeye çökerken.

The Washington Post

GÎZLÎ SORUŞTURMALAR TEDİRGİNLİK YARATIYOR

FBI Ajanları Sorular Sorarak Ortalıkta Dolaşıyorlar

WASHINGTON, D.C., Cuma - Gazetemiz, FBI ajanlarının Senato ve Temsilciler Meclisi’nin önde gelen simaları ve hükümetin bazı üyeleri hakkında bilgi toplayarak bütün ülkede dolaştıklarını öğrenmiştir.

Soruşturmaların ana konusu bilinmemektedir ve Adalet Bakanlığı tarafından içerikleri konusunda, hatta böyle bîr soruşturmanın yapılıp yapılmadığına ilişkin, bugüne kadar herhangi bir açıklama Yapılmamışın Ancak, sekreterliğinden elde ettiğimiz bilgilere göre Colorado Se-.

natörü Lawrence Root’un, Baş Savcı’dan acil görüşme talebinde bulunduğunu

öğrendik. Baş Savcı’yla yaptığı görüşme sonrası kendisine yönelttiğimiz

soruları yanıtlamaktan kaçman Roote, ortada bir yanlış anlama

olduğunu belirtmekle yetindi

Ancak söylentilerin tümüyle yalan olmadığını, başka “yanlış anlamaların başkentin sınırlarının dışına da taştığını gösteren bir kanıt daha ortaya çıktı. MBC akşam haberleri kuşağının tanınmış ve saygıdeğer yapımcılarından Franklyn Wagner dün akşamki haber programında “kişisel demeç” olarak adlandırdığı iki dakika süren bir konuşma gerçekleştirdi Konuşması sırasında spikerlere özgü o terbiye edilmiş ses tonunun öfkeli olmasa bile, tatsız bir hava taşıdığı açık bir biçimde fark ediliyordu. Konuşmasının bir bölümünde “kendileri gibi düşünmeyen insanlara leke sürmek için onların geçmişte ilişkide oldukları tümüyle yasal siyasi eylemlerini, isimlerini, hatta isimlerinin kökenlerini didikleyen vatanperver kisvesine bürünmüş sırtlanlar”dan söz etmiş, “etliye sütlüye dokunmayan kadın-erkek birçok kişinin hayatlarının ima yoluyla ve elbirliği edilerek yapılan asılsız suçlamalarla söndü-rüldüğü o histerik McCarthy dönemlerine atıfta bulunmuş, sonra da demecini “bu harika ülkede, onun halkına minnettar olduğunu defalarca dile getirmiş bir misafirim” - Wagner aslen Kadanah’dır - “ama gerek benim, gerekse ailemin maskara durumunu düşürüleceğini anladığım zaman ilk uçağa atlayıp ailemle birlikte Toronto’ya gitmeye hazırım” sözleriyle bitirmiştir.

Yayından sonra gazeteciler tarafından soru yağmuruna tutulan Wagner de tıpkı Senatör Lawrence Roote gibi daha fazla açıklama yapmaktan kaçınmış ve tahrikçilerin kendilerini gayet iyi bildiklerini “daha fazla konuşmayacağını” belirtmiştir. MBC, Wagner’m haber yayını sırasında verdiği “demeci” müteakiben binlerce seyircinin televizyon kanalını aradığım, arayanların yüzde sekseninin Wagner’i haklı bulduklarını belirttiklerini, yoğun aramalar nedeniyle hatlarının kilitlendiğini açıkladı.

MBC stüdyosundaki görüşmeyi gerçekeştiren muhabirimizin elde ettiği ipucuna göre, soruşturmalar sağcı örgütlerin hatırı sayılır bir yayılma gösterdikleri Almanya’da son zamanlarda gelişen olaylarla bağlantılı.

Yapımı henüz tamamlanmamış tıbbi tesisinde Gehardt Kroeger amaçsızca karısı Greta’mn önünde geziniyordu. Vaclabruck ormanlarının içindeki evlerinde oturuyorlardı. “O hâlâ yaşıyor, bildiğimiz bu,” dedi cerrah heyecanlı bir şekilde. “İlk krizini geçirdi, bu benim operasyonum için iyi bir işaret ama hastanın gidişi için iyi değil.”

“Niye öyle Gerhardt?” diye sordu ameliyat hemşiresi olan karısı.

“Çünkü onu bulamıyoruz!* •

“Ee? O zaman yakında ölecek, değil mi?”

“Evet, tabii, ama eğer bir beyin kanaması geçirir ve düşmanın içinde ölürse doktorları otopsi yapacaktır. Yaptığım implantı bulacaklardır, buna asla izin veremeyiz!”

“Bu konuda yapabileceğin bir şey yok ki, neden kendini yiyip bitiliyorsun?”

“Çünkü bulunması lazım. Onu bulmalıyım.”

“Nasıl?”

“Onun son günlerinde öyle bir zaman, öyle bir saat gelecek ki benimle temasa geçmek zorunda kalacak. Kafası o kadar karışmış olacak ki birinin ona yol göstermesine ihtiyacı olacak, talimat almak isteyecek.”

“Soruma cevap vermedin.”

“Farkındayım. Cevabı bilmiyorum.” Karısının yanındaki masanın üstünde duran telefon çaldı. Greta ahizeyi kaldırdı.

“Evet?... Evet, tabii, Herr Doktor.” Greta eliyle ahizeyi kapadı.

“Arayan Hans Traupmann. Acil bir durum olduğunu söylüyor.”

“Herhalde öyledir, çok ender arar çünkü.” Kroegef telefonu eşinden aldı. “Bu acil bir durum olmalı Doktor. Beni en son ne zaman aradığınızı hatırlamıyorum.”

“General von Schnabe bir saat önce Münih’te tutuklanmış.”

“Aman Tanrım, neden?”

“Yıkıcı faaliyetler, isyana teşvik, devletin varlığına karşı tehdit oluşturma, elemanlarımıza isnat edilen hep aynı hukuki terane.”

“Ama nasıl?”

“öyie görülüyor ki sizin Harry Latham- Lassiter’ınız vadimizde-ki tek muhbir değilmiş.”

“Akıl su* erer gibi değil! Elemanlarımızın her biri teker teker en sıkı incelemeden geçirildi, yalan söylemeyi, kuşkulan, en küçük tereddütleri tarayan elektronik beyin taramalarına kadar her şey yapıldı. Tüm prosedürleri kendim tasarımladım; akıllarını kimse çe-lemez onların.”

“Belki biri vadiyi terk ettikten sonra fikir değiştirdi Her nasıl olduysa,

von Schnabe polis tarafından yakalanmış ve suçlayanın görünmediği

bir yerden teşhis edilmiş, öğrenebildiğimiz çok az şeye

göre bu kişinin bir kadın olma ihtimali yüksek, çünkü teşhis şuasında cinsel taciz lafları geçmiş. Orta düzey bjr polis yetkilisinin Münih tstasyonu'nda bu konuda gülerek anlattıkları işitilmiş."

"Generaü, kadın personelle ilgili defalarca uyarmıştım. Hep,

'Bütün bildiklerine rağmen Kroeger,' derdi, 'hiç anlamıyorsun. General

demek güç demektir ve güç de seksin Özüdür. Onlar beni istiyorlar.'"

"Üstelik bir general bile değildi," dedi Traupman telefondan.

"Altı üstü bir Von idi"

"Gerçekten mi? Ben de düşünmüştüm ki..."

"Sen sadece senden düşünmeni istenen şeyleri düşünüyordun Gerhardt," diye sözünü kesti Nürnbergli doktor. "Schnabe askeri operasyonlar konusunda parlak bir öğrenciydi, davamızın fedakâr bir partizanı - aramızdan pek azımız vadimizi bulabilir, meydana getirebilir ve yönetebilirdik - bütün bunlar onun o bitmez tükenmez gücünün eseriydi Aslında, tıbbi açıdan kendisi yüksek zekâya sahip bir sosyopattı, yani hâlâ öyle; bizimki gibi hareketlerin özellikle ilk aşamalarında gerektirdiği türden bir eleman. Daha sonraları tabii ki bunlar değiştirilir. Bu, Üçüncü Reich'ın hatasıydı; kendi sahte unvanlarına güvendiler, onları yaşadılar ve gerçek generalleri, iyi bir zamanlamayla ingiltere'yi ele geçirmeleri halinde savaşı kazanmamızı sağlayacak olan Junkerkr'i ekarte ettiler. Biz aynı hataları yapmayacağız."

"Şimdi ne yapıyoruz Herr Doktor?"

"Schnabe'nin bu gece hücresinde öldürülmesini sağlayacağız. Suikastçı susturuculu tabanca kullanacak. Çok zor bir iş değil; işsizlik adi suçlular koğuşunda bile çok yüksek düzeylerde. Bu işin sorgulama başlamadan önce yapılması gerek, özellikle de Amytal'ler."

"PekiVadabruck?"

"Artık yönetim sende. Bizi ve Bonn'daki liderimizi ilgilendiren sizin Paris'teki bilgisayar destekli robotun. Tanrı aşkına ne zaman ölecek bu adam?"

"Üç günü daha var, bundan daha fazla dayanamaz."

“Güzel.”

“Bağışla Herr Traupman, ama oksipital lobda gerçek anlamda bir patlama geçirmesi çok muhtemel.”

“İmplantın yerleştiği bölgede mi?”

MAHŞER NÖBETİ

199

“Evet”

“Bu gerçekleşmeden önce onu bulmalıyız. Eğer bir robot bulurlarsa, başka binlercesinin daha olduğuna inanırlar!”

“Karıma defalarca söyledim bunu.”

“Greta, tabii ya. O ne öneriyor?”

“Benimle aynı görüşte,* diye karşılık verdi Kroeger, karısı oturduğu yerden kalkıp başım şiddetle sallarken. “Paris’e uçup adamlarımızla buluşmalıyım, önce Blitzkrieg’cilerle; bir şeyi atlıyorlar hep. Sonra Amerikan Büyükelçiliğindeki kaynağımız aracılığıyla Antinayous’lar hakkında neler bildiğini öğrenmeliyiz. Son olarak da Fransız İkinci Şube’deki adamımız. Kararsız durumda, yalpalıyor.”

“Moreau’ya dikkat et. Parayla bize bağlanmış biri gibi görünüyor, ama o bir Fransız. Onun gerçekte hangi tarafta olduğunu bilmiyoruz.”

12

Artık ağabeyi Harry’nin yerine geçen Drew Latham, Kral Masum Henry’nin heykelinin gerisinde, elindeki kızılötesi ışınlı dürbünüyle etrafı gözetleyerek Trocad£ro’nun kuytu köşelerinde pusuya yatmış bekliyordu. Büyük beton yolda, yaklaşık yüz metre ilerde, On dördüncü Louis ile Birinci Napoleon heykellerinin aralarında da aynı karanlık hüküm sürüyordu.

O gün Karin de Vries'den istediği şeylerin kendisine teslimi için belirlediği randevu yeri burasıydı. "ölmüş kardeşinin bürosunda bulunan ve ihtiyaç duyduğu gizli evrakın teslim yeri. Saat hemen hemen on bir olmuştu, bir yaz mehtabı Paris gecesini aydınlatıyordu; Afrika bozkırlarındaki profesyonel beyaz avcının ay ışığı diye hayal etti Drew, kendini bu hayale teslim etti.

Anıtların cephe tarafındaki geniş kaldırıma park eden siyah bir sedandan iki adam çıka. Her ikisi de koyu renk iş elbisesi giymişler, ellerinde taşıdıkları birer çantada güya "ağabeyi"nin masasında bulunan ve kendisine "acilen getirilmesini" istediği evrakları taşıyorlardı. Bunlar Neo'lardı ve Karin de Vries tarafından gönderilmemişlerdi. Bu da Karin'in telefonunun büyükelçilik içinden dinlendiğinin bir kanıtıydı.

Etrafta dolaşan grupların araşma daldı avare avare dolanarak,

pek çok Parisli vardı ama çoğunluk fotoğraf makineleriyle dolaşan

turistlerdi Sağdan soldan gelişigüzel flaşlar patlıyordu. Drew, ceketinin

yakasını kaldırmış, başına yüzünü kısmen kapatan siyah si-

perlikli bir kep takmış olduğu halde kalabalığın arasına girdi, randevu

yerine elli metrelik bir mesafeye gelene kadar bir o grubun bir

bu grubun yanında yürüdü, iki koca heykelin ortasmda duran iki

adamı inceledi; sakin sakin duruyorlardı, heykeller kadar hareketsizdiler,

hareketsizliklerini bozan tek şey ara sıra başlarını hafifçe

sağa sola çevirmeleriydi. Latham içinde bulunduğu turist grubuyla

hareket ederken birden telaşa kapıldı, bu turistlerin Asyalı olduklarım

ve hepsinin boyunun kendinden daha kısa olduğunu fark et-

misti. Karşı yönden batılı başka küçük bir grup daha geliyordu, ne yazık ki etrafı gezmeye çıkmış bu grubun konuştuğu dil Al mancaydı. Belki de bu daha iyiydi; derken gerçekten öyle olduğu anlaşıldı. Grup hep birden fetihler fatihi Napoleon'un anıtına yaklaştı. Sieg Napolyon Amca! diye düşündü Drew gözlerini iki sahte kuryeden ayırmadan, artık aralarında beş-on metre vardı. Artık bir şey yapmanın zamanı gelmişti, ama ne, ondan emin değildi. Sonra birden aklına

geldi; Les rues de Montparnasse. Yankesiciler! Yedinci mahallenin musibetleri.

En yakınındaki en zayıf, en ufak tefek kadını seçti, omuz çantasını aniden yakaladı. Kadın "Hırsız!" diye çığlık attı. Yan karanlık içinde Drew çantayı elçiliğin birinci sahte ulağının en yakınında duran hiçbir şeyden kuşkulanmayan adama fırlattı, bir çifti, sonra bir adamı, sonra bir kadım ona doğru itti, bu şuada Almanca uyduruk şeyler de haykırıyordu. Birkaç saniye içinde Napoleon anıtının önünde küçük bir arbede yaşanmaya başladı; çığlıklar arttıkça artıyor, herkes gölgelerin arasında hırsızın nerede olduğunu anlamaya, çalıntı malı bulmaya çalışıyordu. Birinci sahte kurye tam bu kargaşanın içine düştü; itekleyen kalabalıkla beceriksizce mücadele etti, sonra birden Latham önüne çıktı.

"Heil Hitler" dedi Drew etraftaki cinnet çığlıklarına hiç de uymayan bir sesle ve adamın gırtlağına olanca gücüyle bir darbe indirdi. Neo yere yuvarlanınca Drew çekiştirerek onu Eyfel Kulesi'ne bakan dizi dizi heykellerin arkasına sürükledi Kule bir ışık seli içinde bütün ihtişamıyla duruyordu.

Adamı Trocadero'dan uzaklaştırmalıydı! Uzaklaştırmalıydı, ama ikinci kuryeyi ve o siyah sedanın içindeki - varsa — diğer adamları da gözden kaçırmamalıydı. Bu randevusuna da diğerlerine geldiği gibi hazırlıklı gelmişti, Antinayous'ların zevkle hazırladığı teçhizat yanındaydı. Ses tellerini uyuşturan Arcane spreyi, bilekleri mıhlamaya yarayan bir çelik halka ve numarası tespit edilemeyen bir cep telefonu. Bunların ilk iki tanesini uyguladı,, ayılmaya başlayan tutsağım tekrar bayıltmak için arada birkaç saniye harcadı, sonra iç cebinden telefonu çıkardı. Albayın rehberde bulunmayan ev telefonunu çevirdi.

"Buyrun?" diye bir ses geldi hattın ucundan.

"Witkowski, benim. Biri elimde."

"Nerdesin?"

"Trocadeio, kuzey yakası, son heykel."

"Vaziyet?"

"Emin değilim. Başka bir adam daha var, bir de araba; siyah, dört kapılı, ötede park etmiş. îçinde kim var bilmiyorum."

"Orası kalabalık mı?"

"Epeyce."

“Hedefini nasıl yakaladın?” Srri

“Şimdi buna vaktimiz var mı?”

“Eğer doğru dürüst bir iş çıkartacaksam zaman yaratırız. Nasıl?”

“Etraftaki turist kalabalığından yararlandım. Bir çanta çalıp ortalığı birbirine kattım.”

“GüzeL Ortalığı kızıştıracağız. Ben polisi arayıp bir Amerikalının parası için öldürüldüğü düşüncesinde olduğumuzu söyİeyece-ğim.”

“Onlar Almandı.*

“Bunun önemi yok. Bir-iki dakikaya kadar orası siren sesleriyle çınlayacak. Güney yakasına gidip caddeye çıkmaya çalış. En kısa zamanda orada olmaya çalışacağım.”

“Tanrım, Stanley bu herif gâvur ölüsü gibi!”

“Formdan mı düştün?”

“Hayır, değil tabu, ama biri beni durdurursa ne diyeceğim?”

“O sarhoş bir Amerikalı olacak. Paris’te herkes bunu duymaya bayılır. Fransızcasını söyleyeyim mi - aslında bir şey fark etmez, sen kendi başına daha iyisini halledersin - daha inandırıcısını. îş basma!”

Tıpkı albayın söylediği gibi, doksan saniye sonra Paris polisinin siren sesleri TrocadeYo’mın o geniş alanını kapladı, beş devriye arabası giriş kısmını çevirdi. Kalabalık, caddeye doğru koşturdu, o sırada Latham çekiştirdiği cismi kollarıyla taşırken beton yolu geçip güney yakasına vardı. Heykellerin arkasına geçince Neo’yu itfaiyeci usulü omzuna kaldırıp karanlığın içinden hızla caddeye çıktı. Nazillin vücudu arkasında yalpalıyordu, Drew çömelerek Witkows-ki’nin sinyalini beklemeye koyuldu. Bir elçilik arabası kaldırıma yanaşınca işaret de geldi, farlar iki defa yanıp söndü, temel tahliye sinyali.

MAHŞER NÖBETİ 203

The New York Times

ÇOK-GÎZLÎ HÜKÜMET LABORATUVARINDA HIRSIZLIK

Bilim Adamlarından Rudolph Metz Ortadan Kayboldu Veriler Kayıp.

BALTİMORE, Cumartesi - Dış Rockland’ın tepelerinde mikro-iletişim alanında çok gizli

deneylerin yapıldığı, az bilinen ve üst düzeyde gizlilik dereceli bilimsel tesisin çalışanları, uluslararası üne sahip fiber - optik bilimcisi Dr. Rudolph Metz'e telefonuyla veya çağrı cihazıyla ula* şamamaları nedeniyle bu sabah yetkililere başvurdular. Metz'in evine gidildiğinde de bir sonuç alınamaması üzerine mahkemeden izm alan polis eve girdi Yapılan aramada dolaplarda Dr. Metz ile karışma ait olamayacak kadar pahalı birkaç parça giyim eşyasının bulunması dışında olağandışı bir şeye rastlanmadı. Daha sonra laboratuvarın teknisyenleri geçen yılın bütün araştırmalarının bilgisayarlardan silinmiş olduğunu ve yerlerinde bir virüs izlenimi bırakan bir dizi program komutu bulunduğunu bildirdiler.

Alman bilim camiasinin yetmiş üç yaşındaki eski harika çocuğu olan ve Amerikan vatandaşı olmayı hiç durmadan göklere çıkarıp bunu kendisine nasip, ettiği için"yüce Tann'ya şükreden" Dr. Metz ve dördüncü karısı, Rockland'daki komşularına göre garip insanlarrmş. "Karısının, mücevherlerimde etrafına nispet yapmak için ara sıra parti düzenlemesinin dışında, dışarı karşı kapalı bir hayat sürerlerdi; kimse onları doğru dürüst tanımazdı,'" diyor kapı komşuları Bayan Bess Thurgold. "Dr. Metz'le pek konuşmuşluğum yoktur," diye ekliyor caddenin karşısında oturan avukat Ben Marshall. "Lan siyasete getirdiğimde sus pus olurdu, anlıyor musunuz? Yani siyasi alanda katkıları olmuş üç beş kişiden biriyiz şurada - yoksa burada yaşayacak seviyeye gelebilir miydik hiç - ama yok, onun hiçbir konuda bir fikri yoktu. Vergiler hakkında bile!"

Dr. Metz'in aşırı çalışma sonucu fiziksel bir çöküntü yaşıyor olabileceği, son evlendiği karısıyla arasındaki yaş farkı nedeniyle evliliğinde sık sık sorunlar yaşadığı için bunalıma girmiş olabileceği yapılan tahminler arasında. Bilgilerinden yarar sağlayabilecek terörist örgütler tarafından kaçırılmış olabileceği ihtimali üzerinde de duruluyor.

Latham ve Stanley Witkowski sahte kuryenin baygın vücudunu doğruca albayın Diane Sokağı'ndaki evine götürdüler. Mal girişi kapısını kullanarak Neo'yu yük asansörüne bindirip Witkowski'nin katına taşıdılar ve albayın dairesine sürüklediler.

"Böylece artık resmiyetimiz bitiyor, bu da bardzo dobrzc? dedi Witkowski adamı kanepeye bırakırken.

"Ne?"

"Ah, bu 'iyi' demek. Hany bunu anlardı; Lehçe biliyordu."

"Lehçe bilmediğim için özür dilerim." |f •

"Tamam, önemli değil. Bu gece çok iyi iş becerdin... Şimdi, bu

herifi iyice bir korkutalım." 'Ş^

“Nasıl yapacağız bu işi?”

“Sigara içiyor musun?”

“içiyorum da, bırakmaya çalışıyorum.”

“Ben senin vicdanın veya sana sigarayı bıraktırmaya çalışanlardan biri değilim. Yamnda sigara var mı, yok mu?”

“Şey, birkaç tane taşıyorum - acil durumlar için, bilirsin ya.”

“Bir tane yakıp bana ver.” Albay Neo’nun yanaklarını tokatlamaya başladı; Witkowski yanan sigarayı Latham’dan alırken katil de gözlerini kırpıştırmaya başladı. “Şurada barda bir şişe Evian olacak.

Onu bana getirsene.” •

“Buyrun.”

“Hop, JungeF diye bağırdı Witkowski, suyu gözleri faltaşı gibi açılan tutsağın yüzünden aşağıya boca ederken. “Şu bebek mavilerini açık tut, gözlerini dağlayacağım şimdi senin, anlaşıldı mı?” Albay yanan sigarayı Neo’nun sol gözünün bir-iki santim üzerine getirdi.

“AaaahF diye çığlık attı NazL “Lütfen, neitır

“Yani bana senin hiç de güçlü biri olmadığını mı söylüyorsun şimdi? Lanet herifler, siz insanları yaktınız, gözleriyle beraber her yerini, vücutlarını, her yerlerini. Şimdi de kalkmış bir göze dayanamam mı diyorsun? Tabii sonra belki de öteki gelecek.” Yanan sigara Neo’nun gözünün nemli dış yüzüne değdi.

“Ahhyaa-ayahhr Albay sigarayı yavaşça çekti. “Bu gözün tekrar görebilir ama sadece uygun bir tedaviyle. Şimdi aynı işlemi öteki gözüne de uyguladığımda biraz farklı olacak. Retinayı yakarak delip gireceğim, Tanrım, doğrusu kör olmayı bir tarafa bırak, bunun acısına ben bile dayanamazdım.” Witkowski sigarayı sağ göze doğru hareket ettirdi, kül gözün içine düştü, “işte başlıyoruz, Wehrmacht, bakalım nasıl oluyormuş.”

“Nem... neinî Bana ne isterseniz sorun ama bunu yapmayın.”

Birkaç dakika sonra, Neo gözüne bir buz kesesi tutarken albay

tehditle devam ediyordu. “Şimdi benim ne yapabileceğimi biliyorsun

Herman veya adın her neyse. Elli yıl önce Auschwitz’de büyük-

annemle büyükbabamı kaybettiğim zamanlar sizin gibi piçler neler yaptılarsa aynısını yapabileceğimizi biliyorsun. Kendi hesabıma ben seni tekrar şu yastıkların üzerine yatırır ve sadece gözlerini dağlayıp oymakla kalmam takımlarını kestiğim gibi seni sokağa koyve-ririm. Arkandan da bakarım, sokaklarda o halinle ne halt edeceksin diy«..!"

"Sakinleş biraz Stosh," dedi Latham, Witkowski'nin omzunu kavrayarak.

"Bana sakinleş deme delikanlı! Benim yakınlarım Yahudileri sakladılar diye gaz odalarında can verdiler!"

"Tamam, pekâlâ, ama şu anda bizim bilgiye ihtiyacımız var."

"Evet... doğru." Albay derin derin nefes aldı, sonra yavaşça konuştu. "Aklım başımdan gitti... bu piçlerden ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin."

"Ama benim iyi bir fikrim var Stanley. Bunlar kardeşimi öldürdü.

Lütfen soruşturmaya geçelim, haydi."

"Tamam. Sen kimsin, nereden geliyorsun ve hangi kesimi temsil ediyorsun?"

"Ben bir savaş esiriyim ve hiçbir sorunuza..."

Witkowski Neo'nun ağzına boşta kalan elinin tersiyle çarptı, öyle şiddetli vurdu ki altın ordu yüzüğü kana boyandı. "Tamam, bir savaş var, seni gidi çöplük faresi seni, ama daha ilan edilmedi ve benim senin için düşündüğüm şeylerle oyalanmaktan başka çaren yok. O düşündüğüm şeylerin hiç de hoş şeyler olmadığım da sana garanti ederim." Albay, Latham'a doğru başını kaldırıp baktı. "Şuradaki masamın üzerinde eski bir karabina süngüsü olacak, mektup açmak için kullanıyordum. Bir zahmet getiriver onu bana. Bakalım gırtlakları nasıl açıyormuş? Biliyorsun asıl o amaç için yapılmıştı."

Drew masanın öbür yanına geçip kalkık saplı bir ustura getirdi, o sırada Witkowski dehşet içindeki sahte kuryenin boynunun etrafındaki eti yokluyordu, "Buyurun Doktor Bey."

"Doğrusu böyle demen çok komik," dedi yaşlı G-2 malulü. "Daha geçen gece annemi düşünüyordum; benim hep doktor olmamı isterdi, daha doğrusu bir cerrah olmamı. Hiç söylemediyse bin defa söylemiştir. 'Büyük, güçlü ellerin var Stachu. Ameliyat yapan bir doktor ol; onlar iyi para kazanıyor.' ... Bakalım becerebilecek miyim."

Albay parmağım Alman'ın köprücük kemiğinin tam üzerin-

deki yumuşak ete batırdı. “Burası başlamak için uygun bir noktaya

benziyor,” diye devam etti bıçağın ucunu kaldırarak. “Burası jöle

gibi bir yer, sen bilir misin kaşığın kenan bile ne kadar çabuk geçer

jöleye? Ama işi sağlam kazığa bağlayalım, bıçak kullanalım, elimdeki

de tam öyle bir bıçak, inan. Tamam, ilk ensizyonumuza buradan

başlayalım. Ne dersin buna? ‘Ensizyon.**

“Neinf” diye titredi debelenen Neo, bir kan sızıntısı boynundan arkaya doğru akü. “Benden ne istiyorsunuz? Ben hiçbir şey bilmiyorum, ben sadece bana emredilenleri yaparım!”

“Sana emirleri kim veriyor?”

“Bilmiyorum! Bir telefon alırım - bir adam, bazen de bir kadın arar- benim kod numaramı kullanırlar ve itaat etmem gerekir.”

“Bu hiç de yeterli değil lağım pisliği...”

“Gerçeği söylüyor Stosh,” diye alelacele sözünü kesti Latham, Witkowski’nin daha fazla kesmesini engelledi. “Şu geçen gece, o şoför de bana aynını söylemişti, hem de kelimesi kelimesine.”

“Bu geceki emirlerin nelerdi?” diye bastırdı albay, bıçağın git gide artan basıncı altında Nazi bir çığlık atarken. “Bu gece dedim!” diye kükredi Witkowski.

“Onu öldürmek, ja, haini öldürmekti, ama işi garantilemek için vücudunu uzağa taşıyacak ve yakacaktık.”

“Yakmak mı?” diye araya girdi Drew.

“/a, kafasını da kesecek, onu da yakacaktık, ama başka bir yerde, vücudundan çok daha uzak bir yerde.”

‘ ‘Çok daha uzak’ mı..?” Drew gözlerini korkudan tirtir titreyen dehşet içindeki Neo’ya dikti.

“Yemin ederim tüm bildiğim bu!”

“Cehennemin dibine!” diye haykırdı albay, daha fazla kan akıtarak. “Senin gibi yüzlercesini sorguya çektim ben pis domuz ve ben biliyorum. Gözlerinin içinde, bize söylemediğin bir şey var, söylemediğin !.. Bir cinayet öyle o kadar büyük bir şey değil, gerisi biraz sıkı iş, belki çok

daha tehlikeli, bir cesedi ortalıkta taşımak, kafasını kesmek ve her şeyi yakmak. Bu sizin gibi psikopatlar için bile biraz garip. Bize neyi söylemedin? Konuş, yoksa bu senin gırtlağından çıkan son nefesin olacak!"

"Nem, lütfen! Kısa bir süre içinde zaten ölecekti, ama düşmanın içinde ölmemeliydi! Ona önce bizim ulaşmamız gerekiyordu!"

MAHŞER NÖBETİ 207

"ölecek miydi?"

"Jâ, ölümü kaçınılmaz. Üç gün-dört günlük ömrü kalmış, bildiğimizin hepsi bu. Onu bu gece yakalayacaktık, sabahtan önce öldürecektik, uzakta, bulunamayacağı kadar uzakta."

Latham, kanepeden uzaklaştı Neo-nazi'nin ortaya koyduğu muammayı çözmeye çalışarak. Başı dönüyordu. Hiçbir şeyin mantığı yoktu.

"Bu sıçan suratlıyı tam ifademizle birlikte Fransız istihbaratına teslim edeceğim, burada söylediği her kelime masamdaki şu küçük makinenin içinde," dedi Witkowski.

"Biliyorsun Stosh," dedi Drew, arkasına dönüp albaya bakarak, "belki de onu Washington'a, Langley'ye giden bir diplomatik jetin içine koymalısın, ortada bilgi olmamak, CIA'in alıcılarındakiler dışında."

"Peki ama, neden? Bu Fransızların meselesi"

"Belki iş bundan daha büyük bir şey Stanley. Harry'nin listesi. Belki de bu adamı CIA'de kimin korumaya çalıştığını veya tam tersi kimin öldürmeye çalıştığım görmemiz gerek."

"Beni aştın delikanlı."

"Kendimi de aştım Albayım. Ben şimdi Harr/yim ve birisi benim ölmemi bekliyor."

13

Monte Carlo'da saat sabahınj üçüydü, kumarhanenin gerisindeki hafif aydınlatılmış caddelerde, hâlâ çalışan casino'dan çıkanlar ha-fiç, kimseler yoktu; ortalıkta dolananların kimi kör kütük

sarhoş, kimi mutlu, çoğu yorgun argındı. Claude Moreau limana bakan taş duvara doğru yöneldi. Duvara vardı, gözleri aşağıdaki manzarayı taradı; burası üzerlerindeki lambalarla ışıl ışıl parlayan dev, süper lüks yatların ve seyahat teknelerinin cennetiydi. Bu büyük teknelerin sahiplerini öyle kıskandığı falan yoktu aslında; daha çok tüm bunların yüzeysel güzelliğinin farkına varan bir gözlemciydi. Bu devlet memurunun kıskançlık duyacak kadar bile zamanı olmamıştı, çünkü işi bu parlak teknelerin sahipleri arasında ara sıra zaman geçirmeyi, onların hayat tarzlarını izlemeyi, derinlemesine incelemeyi gerektirmişti hep. Bu kadarı yeter de artardı bile. Eğer bir sınıflandırma yapılacak olursa, bunlar durmadan yeni ilgi alanları, yeni deneyimler, yeni heyecan arayışında olan, pek çok bakımdan umutsuz, çaresiz insanlardı. Sürekli arayış bu insanlarm yegâne gerçeği haline gelmişti, sonu olmayan bir arayış, başka arayışlara yol açan arayış. Kendi rahatları yerindeydi; rahata ihtiyaçları vardı çünkü bunun gerisi can sıkıntısı demekti, kendilerini oyalayacak başka bir oyuncak bulana kadar sürecek bir iç sıkıntısı. Hep, şimdi ne yapsam, yeni bir şey bulabilir miyim, gibi kaygılar yaşardı bu insanlar.

"AÜ6 mösyö," dedi bir ses, gölgelerin içinden bir siluet kendisine doğru yaklaşırken."Kardeşlik'in dostu musunuz?"

"Boşuna uğraşıyorsunuz," dedi Moreau arkasını dönmeden. "Sizlere bunu yüz kere söyledim ama koşullarımı iyileştirmeye devam ederseniz bir şeyler düşünürüz."

"Bizim Blitzkrieger'imiz, kumarhanede, masadaki kadın. Onu

yakaladınız. Ne oldur

"Canına kıydı, aylar önce diğer ikisinin hücrede yaptıkları gibi.

Biz Fransızız; onun yakalanmasından sonra mahrem yerlerini ara-

madik. Aramış olsaydık plastiğe konmuş siyanür kapsüllerini bulurduk"

"Sehrgut Size bir şey demedi tabii?"

"Nasıl diyebilir ki? Kadınlar tuvaletinden dışarıya canlı olarak çıkamadı ki."

"O zaman hâlâ temiziz."

"Şimdilik. Hatırı sayılır işbirliğini için Zürih'ten normal ödememin yapılmasını bekliyorum.

Yarına.”

“Yapılacak.”

Siluet karanlığın içine doğru yürüyüp giderken Moreau da üst cebine uzanıp kaydediciyi kapattı. Sözleşmeye aykırı durumlar kaydedilmedikçe, yazılı olmayan anlaşmalar bir şey ifade etmiyordu.

Basil Marchand, Lordlar Kamarası’nın üyesi, pirinçten kâğıt ağırlığını masasının üzerine o kadar şiddetle indirdi ki cam paramparça oldu, parçalar odaya uçuştu. Karşısındaki adam yüzünü hafifçe yana çevirerek bir adım geriledi.

“Bu ne cUT’et? diye bağırdı yaşlı beyefendi, elleri öfkeden tir tir titreyerek. “Bu ailenin erkeklerinin geçmişi Kırım’a ve Boer’ler de dahil bütün savaşlara kadar dayanır; o zamanlar Churchill gazeteci bir çocukken onların ateş hattındaki cesaretlerine övgüler yağdırıyordu. Böyle bir şeyi bana nasıl yakıştırırsınız?”

“Bağışlayın beni Lord Marchand,” dedi MI-5 görevlisi sakince,

çekinmeksizin, “aileniz bütün bir asır boyunca yaptıkları askeri katkılardan,

dolayı haklı olarak ün sahibi olmuşlardır, ama bir istisna

vardı, öyle değil mi? Tabii ki Adolf Hitler’i oldukça fazla destekleyen

Cliveden takımının kurucuları arasında olan ağabeyinizi kastediyorum.”’

“Aileden defedildi!” diye söze daldı Marchand, öfkeyle bir çekmeceyi açtı, içinden gümüş çerçeveli bir belge çıkardı. “İşte, seni küstah alçak! Bu, benim Dunkirk’te teknemle yaptıklarım için Kralın kendisi tarafından yazılmıştır. Daha on altı yaşında bir gençtim o zamanlar ve katledilecek ya da esir edilecek otuz sekiz kişiyi kurtarmıştım. Bu daha Kraliyet Donanması’ndaki hizmetlerimden dolayı madalya almadan önceydi!”

“Sİzin olağanüstü kahramanlığınızı biliyoruz Lord Marchand...”

“Ve siz de, çok az bildiğim, bildiğim kadarıyla da hiç hoşlanmadığım bir ağabeyimin sapık kuruntularını bana mal ediyorsunuz ha?” diye devam etti Lordlar Kamarası’ nın öfkeli üyesi. “Eğer araştırma yapsaydınız onun İngiltere’yi 1940’ta terk ettiğini ve asla geri dönmediğini bilirdiniz, biç kuşkusuz şu Güney Pasifik adalarında geberene kadar içmiştir.”

“Çok doğru değil maalesef,” dedi MI-5’ten gelen ziyaretçi. “Ağabeyiniz Berlin’de bir başka isimle ortaya çıkıyor ve savaş boyunca Reich’m Enformasyon BakanhğYnda çalışıyor. Bir Alman kadınla evleniyor ve sizin gibi onun da üç oğlu oluyor...”

“Ne...?* Yaşlı adam yavaşça sandalyesinde doğruldu» ağzı hayretten açık kalmıştı, zor soluk alıyordu. “Bize bilgi verilmedi,” dedi zor duyulacak kadar hafif bir sesle.

“Bir anlamı, gereği yoktu efendim. Savaş bittikten sonra tüm ailesiyle birlikte ortadan kaybolmuş, büyük ihtimalle Güney Amerika’ya, Brezilya veya Arjantin’deki Alman bölgelerinden birine gitmiştir. Savaş suçlusu olarak adı resmen listelerde geçmediğinden araştırma başlatılmadı ve Marchandlar’ın kayıpları da göz önüne alındığında...”

“Evet,” diye araya girdi Lord Marchand yavaşça, “iki erkek ve bir kız kardeşim; iki pilot ve bir hemşire.”

“Kesinlikle. Dairemiz tatsız konuyu ört-bas etmeye karar vermişti.”

“Çok naziksiniz, çok. özür dilerim size çok kaba davrandım/’

“Üzerinde durmayın. Dediğiniz gibi, size söylenmeyen bir şeyi

bilemezdiniz ki”

“Evet, evet tabii... Ama burada, şimdi, bu akşamüstü neredeyse beni - ve dolayısıyla bütün ailemi - Almanya’daki bir kısım Faşist hareketlerin parçası olmakla suçladınız. Neden?”

“Bu, pek azımızın hoşuna giden oldukça çarpık bir tekniktir, ama etkilidir, özel olarak sizi suçlamadım efendim; eğer hatırlarsanız sizinle konuşurken ‘şunu duysaydı Saray ne kadar rahatsız olurdu’ gibi bir ifade kullandım. O an karşıdaki kişinin ilk tepkisi öfkelenmektir, ama bir sahte öfke vardır bir de gerçek öfke. Eğer bir süredir bu işlerin içindeyseniz hangisinin sahte olduğunu ayırt etmek o kadar zor değildir, ben de bir süredir bu işlerin içindeyim.”

“Neyi doğru yaptım?”

MAHŞER NÖBETI

“İnanıyorum ki eğer daha genç olsaydınız bana fiziksel saldırıda da bulunur ve yaka paça evinizden atardınız.”

“Doğru, öyle yapardım.”

“Bu sizin açınızdan doğru bir hareketti, hiç de sahte değildi.”

“Yine soruyorum, Almanya’daki Faşist hareketlerin bir parçası olmakla neden suçladınız beni?”

“İki oğlunuzun ismi bir listede yer alıyor, Almanya’daki Neo-nazileri el altından destekleyen kişilerin olduğu çok gizli bir listede.”

“Yüce Tanrım, nasıl?*

“Marchands Limited, bir tekstil kuruluşu, değil mi?”

“Evet, tabii ki, bunu herkes bilir. îskoçya’daki fabrikalarımızla ingiltere’nin ikincisi biziz. Emekliliğimden bu yana oğullarımın ikisi yönetiyor onu; üçüncüsü ise, Allah ona akıl fikir versin, bir müzisyen, öyleyse böylesine bir suçlamayı hak edecek ne yapmışlar ki?”

“Oberfeld adlı bir firmayla iş yapmışlar, bu şirketin Mannheim’ daki depolarına gömleklik, pantolonluk, bluzluk ve tulumluk bir örnek kumaştan binlerce top sevketmişler.”

“Evet, müşteri hesaplarını incelemiştim, bunu ısrarla yaparım.

Oberfeld ücretim hep vaktinde ödemiştir ve harika bir müşteridir.

Ne olmuş ki?”

“Oberfeld diye bir şey yok, Neo-nazilerin paravan şirketlerinden biri o. Yedi gün önce Mannheim’deki isim de, depo da gitmiş, yok olmuş, tıpkı ağabeyinizin elli yıl önce ortadan kaybolduğu gibi.”

“Ne demeye getiriyorsunuz?”

“Bu konuyu olabileceği kadar kibarca ifade etmeye çelışacağım Lord Marchand. Acaba, ağabeyinizin oğullarının geri dönüp de kaderin inanılmaz bir oyunuyla sizin her şeyden habersiz oğullarınızı gizlice işin içine sokmaları ve onların, Nazilerin yeniden canlanışım üniforma sağlayarak desteklemeleri mümkün olabilir mi?”

“ Üniforma mı?

“Bu bir sonraki adımdır Lord Marchand. Tarihsel olarak bu artık

neredeyse gelenekleşmiş bir harekettu?.*

Knox Talbot, Tann’yı oynamaktan hoşlanmıyordu, ırkının üzerinde o kadar çok kimse, o kadar uzun zaman Tann’cılık oynamıştı ki.

Bu konumu kabullenmekten rahatsızlık duyuyordu, ikiyüzlülük hissediyordu, ama başka şansı yoktu. CIA’in girilmesi mümkün olmayan çok gizli bilgisayar kayıtlarına girilmişti, aralarında CIA’in dünya çapında giriştiği en hassas operasyonların da olduğu küresel çapta gizli bilgileri içeren yazılımlar tehlike altındaydı, bunlara Harry Latham’ın üç yıllık işkence dolu gezisi de dahildi. Harry Latham-Alexander Lassiter... Kod adı Sting.

Görev değişikliği mazereti ile üç düzine personel kaydını istemişti, ama sadece sekiz kişi dikkatini çekiyordu: AA-Sıfir bilgisayarlarından sorumlu elemanlar, çünkü sızma ajanlarının ve muhbirlerin hayatlarını sona erdirecek ya da operasyonları etkisiz kalacak sırlan öğrenmek için gereken anahtarlar, şifreler sadece bu kişilerde vardı. Birisi yapmıştı, yo hayır birden fazla, iki kişi, çünkü disketleri açan iki ayrı şifreyi yükleyecek iki kişi olmalıydı Ama hangi iki kişiydi, bunlar gerçekten ne ele geçirmişlerdi? Harry Latham kaçmıştı, kardeşinin hayatını kaybetmesine neden olan saldırıdan kurtulmuştu, o hayattaydı ve Paris’te saklanıyordu. Halen ülkeyi, ya da daha doğrusu, ülkeyi velveleye vermek için elinden geleni ardına koymayan medyayı ateşleyecek nitelikte, henüz kamuoyuna duyu-rulmamış bir isim listesini ortaya atan kişi konumundaydı. Katledilen Drew Latham’a göre Naziler Sting hakkında bilgi sahibiydiler, ama ne zaman öğrenmişlerdi? Harry isimleri ele geçirmeden önce mi, sonra mı? Eğer önceyse bütün liste kuşkulu hale geliyordu, ama bu hüküm bile Rudolph Metz’in ortadan kaybolmasını temize çıkaramazdı, ortalıkta bir tane Neo fanatiği varsa o da Metz’di. Rockland laboratuvarlan bir yıllık çalışmayı yerinden çıkarıp silmek için Metz’ai kendi şifrelerini pervasızca kullandığını saptamışlardı, bunun üzerine FBI Metz ve karısının Dulles Uluslararası Havaalanı ve 7000 sayılı Lufthansa uçuşu üzerinden sahte pasaportla Stuttgart’a kaçışlarının izini sürmüştü. Daha başka kaç tane Metz vardı? Veya soru tersine çevrilecek olursa daha kaç tane masum Senatör Roote vardı? Her şey iç içe giriyor, kontrolden çıkıyordu ya da soruşturmalar devam ederken yalanda kontrolden çıkacaktı.

fin önemli bilgisayar operasyonlarının başındaki tümüyle “temiz”, tertemiz sekiz uzmandan ürisi köstebekti. Bu nasıl olabilirdi?

Veya böyle bir şey var mıydı? Kişisel kayıtlarında en ufak bir kuşkuya

yol açacak tek bir ipucu yoktu... Sonra birdenbire Harry Lat-

ham'ın Londra brifinginden bazı kesitler geldi Talbot'un aklına. Bir çekmeceyi açıp belgeleri çıkardı. O sayfayı buldu.

SORU (MI-5): Ortaltkta Naziler'in yani Neo-nazilerin başından beri senin gerçek kimliğini bildikleri dedikodusu dolaşıyor.

HL: Bu doğru değil, sadece karşt tarafın bir manevrası. Bir köstebeğin veya döneğin bizi soyduktan sonra anavatanı Rusya'ya kaçtığını öğrendiğimizde biz de aynı şeyleri yapardık. Zeki ve çok yetenekli olduğumuz konusunda üzerimize toz kondurtmaz, çalman bilginin, öyle olmasa bile, önemsiz olduğunda ısrar ederdik tabii."

SORU(lKÎNCÎ ŞUBE): Acaba sana hatalı bilgiler, yanlış veriler

aktarılmış olamaz mıf

HL' Kaçana kadar da çok güvendikleri biriydim. Onların büyük destekleyicisi, davalarının taraftarıydım. Bu yüzden bana neden yanıltıcı bilgi versinler ki? Hatalı bilgiler, yanıltıcı bilgiler, insan veya bilgisayar hatası, hüsnükuruntu, hayal kurma — her şey mümkün. Size malzemeyi getirdim, onu değerlendirmek artık sizin işiniz.

Knox Talbot ajanın ifadelerini inceledi, Harry Latham'ın ifadesi çok belirsizdi. Söylediklerinin çoğu karşı çıkılabilir, saçma sapan şeylerdi; Nazi virüsünün Almanya'ya yayıldığı gerçeği hariç. CIA başkanı kâğıdı bir tarafa koyup masasının üzerine bir yay şeklinde dizdiği sekiz ayn sicil dosyasına dikti gözlerini. Yazılanları tekrar tekrar okudu ama somut bir şey bulamadı. Artık her birini teker teker alacak ve gözleri kan çanağına dönene kadar, satır aralarına kadar okuyacaktı. Neyse ki telefonu çaldı. Konsoldaki düğmeye dokundu; sekreteri konuştu.

"Bay Sorenson üçüncü hatta efendim."

"Birinciyle ikincide kimler var?"

"îki televizyon yapımcısı. FBI'ih ülke çapındaki soruşturmaları hakkında konuşmanız için sizi programlarına davet ediyorlar."

"Bir ay sürecek bir öğle yemeğine çıktım, tamam mı?"

"Anlıyorum efendim. Üçüncü hat, ona da aynı şeyi söylememi ister misiniz?"

"Yo hayır, onu alayım... Merhaba Wes, lütfen derdime dert katma."

“Hadi öğlen yemeğine çıkalım,” dedi Wesley Sorenson. “Konuşmamız gerek. Başbaşa.”

“Ben açıklığı seven eski kafalı bir.adamım, fark etmemiş olabilirsin

diye söylüyorum. Şehrin karanlık bir köşesindeki bir lokantaya

gitmek istemediğin sûrece.0

“O zaman şöyle diyelim. Rock Creek Park’taki hayvanat bahçesi Kuş cenneti; orada bir sosisli sandviççi de var, torunlarım göstermişti. Fena değil, acı biberli falan.”

“Ne zaman?”

“Bu aciL Yirmi dakika içinde orada olabilir misin?”

“Başka şansım yok galiba.”

Dışişlerinin elli yaşındaki bilim adamı ve İngiltere Dışişleri Baka-nı’nın önde gelen danışmanı olan Oliver Mosdale kendine bir brendi koyarken genç hizmetçisi de piposunu doldurdu, tütünlerini bastırdı ve ona getirdi. “Teşekkür ederim çocuğum,” dedi Mosdale, televizyonun karşısındaki büyük bir deri koltuğa geçerken. Dişleri arasında sımsıkı tuttuğu piposuyla oturdu, bir iç geçirdi, içkisini yanındaki masanın üzerine koydu, elini cebine sokup altın Dunhill çakmağıyla piposunu yaktı. “Akşam insanın can sıkıntısını önleyecek kadar kısa değildi maalesef,” diye devam etti Mosdale. “Baş aşçı hiç kuşkusuz sarhoştu — yaptığı portakalh ördek tam bir felaketti - Hazine’deki şu gerizekâhlar bizi Liechtenstein’ı bile temsil edemeyecek hale getirecek kadar bütçemizi kısmayı düşünüyor-larmış, eh zaten Britanya împaratorluğu’ndan da kala kala bu kadar bir yer kaldı zaten. Bu hem çok rahatsız edici, hem de çok çılgınca bir şey.”

“At gibi çalışıyorsun,” dedi yirmi yaşlarındaki sağlıklı, iri göğüslü hizmetçi kız, Londra’nın Cockney ağzıyla konuşuyordu. “Çok çalışıyorsun, bütün yaptığın bu.”

“Lütfen atlardan söz etme canım.”

“Neden?”

“Akşam yemeğinde bize çıkarttıkları şey at eti gibi bir şeydi za-ten.

“Affedersin... Hadi, boynuna masaj yapayım, bu seni hep gevşetir.”

Kız sandalyenin arkasına geçip işvereninin Üzerine eğildi, dekoltesinden

çıkan cömert göğüsleri adamın basma değiyordu. Ellerini

adamın ensesinde ve omuzlarında gezdirdi

“Harikulade,” diye inledi Dışişleri görevlisi brendisini yudumla-

yıp piposundan bir nefes çekerken. “Bunu çok güzel yapıyorsun, ama zaten sen her şeyi çok güzel yapıyorsun, öyle değil mi?”

“Öyle yapmaya çalışıyorum Ollie hayatım. Sözünü etmiş olabileceğim gibi, kaliteli erkeklere saygı gösterecek şekilde büyütüldüm, onlara hayran hayran bakmadan arzularını yerine getirmek üzere. Ben şu ortalıkta gezip de ayrıcalıklı sınıflar hakkında bağırıp çağıranlardan değilim. Anam hep derdi ki ‘Eğer yüce Tanrı senin bir şatoda yaşamanı isteseydi orada doğardın.’ Anam yaşlı, bilge bir kadındır, bilirsin. Ayrıca derdi ki, ‘filimizden gelenin en iyisini yaparken Hıristiyan gururunu da elimizden bırakmamalıyız,’ çünkü İncil’de bir yerlerde ‘vermek, almaktan daha iyi,’ diyormuş veya böyle bir şey. Tabii babam doklarda çalıştığı için anam kadar bilmez...”

“Konuşmasan daha iyi olacak sevgili çocuğum,” diye araya girdi Mosdale, öfkesini bastırmaya çalışarak. Kaşlarım kaldırdı. “Aslında BBC’de haber vakti geldi galiba.” Saatine bir göz attı. “Ah evet, gerçekten de! Sanırım bu kadar masaj yeter tatlım. Televizyonu açsa-na, sonra da banyoya gir. Ben de bir süre sonra sana katılırım, yani bekle beni meleğim.”

“Tabii Ollie. Sonra o çok sevdiğin yatak kıyafetimi de giyerim. Onu giymek çok kolay, giyecek fazla bir şeyi yok zaten.” Evin bakıcısı ve aynı zamanda kapatması olan kadın televizyona doğru gitti, açtı, sonra istenen kanal netleşene kadar bekledi. Mosedale’e bir öpücük gönderip tahrik edici biçimde kapıdan merdivenlere doğru yöneldi.

BBC haber spikeri, yansız ses tonu ve ifadesiyle Balkanlar’daki son gelişmelerle başladı, Güney Afrika’dan haberlere geçti, kısaca Kraliyet Bilimler Akademisi’nin başarılan üzerinde durdu, sonra Mosedale’in yerinden doğrulup ekrana gözlerini dikmesine neden olan şu sözlerle devam etti:

“Whitehall’dan gelen haberler İngiliz istihbaratıma bazı parlamenter ve üst düzey hükümet yetkililerinin özel hayatlarına kadar sürdürüldüğü görülen araştırmaların çok sert tepkilere yol açtığını gösteriyor. Manchester Milletvekili Jeffrey Billows ‘polis devleti’ taktikleri dediği bir

araştırmayı açıklayarak kilisesinin papazına kadar herkese, bütün komşularına kendisiyle ilgili sorular sorulduğunu iddia etti.

Bir diğer milletvekili Angus Ferguson da yalnızca komşularının sorguya

çekilmesiyle kalınmadığını, aynı zamanda çöpünün karıştırıldı-

ğını ve sık sık gittiği kitapçısına da hangi kitapları satın aldığının sorulduğunu

söyledi Açıkça görüldüğü üzere Dışişleri Bakanlığı'nda da bu tür olaylar oluyor ki, pek çok üst düzey yetkili böylesi 'tamamen saçma' bir şeye maruz kalmaktansa, istifa etmeyi yeğleyeceklerini beyan ettiler. Bu kişilerin isimleri Dışişleri Bakanı'nın talebi üzerine saklı tutulmuştur.

Bu olaylar Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen haberlerle paralellik göstermektedir, orada da hükümet içinden ve dışından pek çok kişinin özel hayatlarımn benzer şekilde araştırıldığı belirtilmektedir. Chicago Tribune 'de olayla ilgili haber yazısı için şöyle bir başlık kullanılmış:

"Bu Av Yeniden Toparlanamamış Komünistler için yapılan bir av mı, Yoksa Yeniden Toparlanmış Faşistler için mi?' Olayla ilgili gelişmeleri size aktarmaya devam edeceğiz.

Şimdi Kraliyet ailesinin herkesi çok üzen, alışıldık tuhaflıkları. Mosdale, koltuğundan fırladı, televizyonu kapattı ve duvardaki Kraliçe Anne tablosunun altındaki telefona doğru koşturdu. Kendinden geçmiş bir halde numaralan çevirdi. "Ne haltlar dönüyor?" diye bir çığlık attı Dışişleri Bakanı'nın Danışmanı.

"Zamanın var Rute," dedi hattaki bayan sesi. "Seni bu sabah arayıp Whitehall'a gitmemeni önerecektik. Henüz senin bölümüne ulaşmadılar ama yaklaştılar. Yarın öğlene British Air'le Münih'e rezervasyonun var, bilet senin adına. Her şey temiz."

"Bu yetmez! Bu gece çıkmak istiyorum!"'

"Lütfen dur biraz, bilgisayardan kontrol edeyim." Geçici sessizlik Mosedale için işkence gibi geldi. Sonunda ses geri geldi. "Berlin'e on bir yirmi'de bir Lufthansa seferi var. Ona yetişebilir misin?"

"Hem de nasıL" Oliver Mosedale telefonu kapattı, sahanlığa gelip merdivenlerden yukarıya bağırdı, liemen çantamı hazırla, Melek! Daha önceden yaptığın gibi bir iki tane giysi koy. Çabuk ol!"

Üst katta, trabzanlarda çırılçıplak bir "Melek" belirdi "Nereye gidiyorsun aşkım? Çıkarmasını

sevdiğin geceliğimi giymek üzereyr dim ben de. Sonra da doğruca cennete uçacaktık Ollie sevgilim.”

“Kes sesini de sana dediklerimi yap! Bir telefon görüşmesi daha yapacağım ve bitirdiğim zaman çantamın burada olmasını istiyorum!” Mosedale tekrar Kraliçe Anne tablosuna koştu, ahizeyi kaldırdı ve yine telefonun tuşlarına hınçla basmaya başladı. “Buradan ayrılıyorum,” dedi. Karşıdaki ses sadece homurdandı.

MAHŞER NÖBETİ 217

“Telefon göstergem bunun Rute’un numarası olduğunu söylüyor.

Sen misin, Anahtatf

“Lanet olası, pekâlâ biliyorsun kim olduğumu. Burada Londra’daki

işlerimle ilgilenin.”’

“Çoktan yaptım bile Anahtar. Evin satışa çıktı, satışın ne zaman olacağını Bern’e telleyeceğiz.”

“Herhalde yarısını sen...”

“En azından, Herr Rute,” diye sözü kesti telefondaki ses. “Sanırım bu oldukça adil. Bütün sorumluluğu üzerime alarak şimdiye kadar Zürih’e binlerce dolar transfer etmedim mi?”

“Ama sen de bizden birisini”

“Yo, yo, hayır, yanılıyorsun. Ben sadece bir hukuk müşaviriyim, bana gelen alçaklar Taht’ın düşmanı olabilirler de olmayabilirler de. Ben nereden bileyim?”

“Sen kokuşmuş bir tefeciden başka bir şey değilsin!”

“Yine yanılıyorsun Anahtar. Ne kadar çok acı da verse ben bir eksperim. Ve doğruyu söylemek gerekirse eğer evinden eline on pound bile geçerse kendini şanslı say. Görüyorsun ya senden gerçekten hoşlanmıyorum.”

“Sen benim içirf — bizim için - çalıştın, hem de yıllarca! Bunu nasıl söylersin?”

“öyle bir söylerim ki, şaşar kalırsın! Elveda kod Anahtar, kendi iyiliğin için, aramızda baki kalması gereken tek şey bir avukatla müvekkili arasındaki gizliliktir. Görüyorsun ya bu da benim gücüm.” ingiliz avukat telefonu kapattı ve Mosedale hayatının bu kadar çok anısının biriktiği bu yeri bir daha göremeyecek olma düşüncesinin paniği içinde, koca salonun ortasında durup etranna baktı. Sonra toparlandı, sırtını dikleştirdi, savaş başladığı zaman babasının merdivenlerde

durup da haykırdığı sözleri geldi aklına, “ingiltere için savaşacağız, ama Herr Hitler’i de koruyacağız! Doğruları yanlışlarından çok daha fazla! Aşağı ırklar uluslarımızı kokuşturuyor. Bu geçici çelişkiyi yeneceğiz, birleşik bir Avrupa kuracağız ve onu da tüm kıtanın gerçek şansölyesi yapacağız.”

Melek adıyla çağrılan kadm merdivenlerden bir çanta indirdi aşağıya, küçük geceliğine uygun - ya da kimine göre uygunsuz gelebilecek - bir biçimde sarınmıştı. “Hadi aşkım, neler oluyor burada?”

“Seni daha sonra çağırabilirim, ama şu an ayrılmam gerekiyor.”

“Daha sonra mı? Sen neden bahsediyorsun Ollie?”

“Açıklayacak zamanım yok. Bir uçağa yetişmem gerek.”

“Peki ya ben n’olacağım? Ne zaman dönüyorsun?”

“Bir sûre dönmeyeceğim.”

“Aman ne kadar net bir cevap! Ben ne yapacağım peki?”

“Biri seni dışarı atana kadar burada kal.”

“Dışarı atana kadar rra?”

“Beni duydun.” Mosedale valizi yakaladı, ön kapıya doğru koşturdu ve açtı. Gördüğü şey karşısında afalladı. Londra’nın sisi bir sağanağa dönmüştü ve yağmurluk giymiş iki adam, eve çıkan tuğla merdivenlerde durmuşlardı. Arkalarında, sokakta, üzerinde bir anten olan siyah bir kamyonet duruyordu.

“Gerekli yetkiyle telefonunuz dinleniyordu efendim,” dedi ilk adam. “Sanırım bizimle gelmeniz sizin için en hayırlısı.”

“Ollie,* diye bağırdı ufacık bir giysiye sarınmış hizmetçi kadın antrede durarak. “Beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısm?”

Anne-babalan ve kamp danışmanlarıyla birlikte koşturan çocukların bağırışları Rock Creek Park Hayvanat Bahçesi’ndeki dev kuşhanede bulunan yüzlerce kuşun cıvıltılarına karışıyordu. Yaz kalabalıkları çok gürültülü patırtılıydı, istisnalar ulusun başkentinin hareketli temposundan

uzakta, huzurlu yürüyüşler yapmak için parka gelmiş olanlardı. Oranın yerlileri bu turist güruhlarıyla kanşılaştıklannda yürüyüşlerini kısa kesip sessiz anıtların dinginliğini tercih ederlerdi. Kanat açıklığı en az üç buçuk metre olan, pis bir akbaba yüksek bir yerden çığlık atarak dalış yapıp devasa kafesin tellerini kavradı pençeleriyle. Çocuklarla beraber büyükler de bir anda geri çekildiler; dev kuşun gözleri düşmanca bir tatmin duygusuyla alev alev parlıyordu.

"Bu, yırtıcıların anası, değil mi?" diye sordu Knox Talbot, Wesley Sorenson'un ardında durarak.

"Ana sözcüğünün büyüklük göstermek amacıyla kullanılmasını da anlayamadım gitti," diye karşılık verdi Konsolosluk Operasyon-lan Müdürü, dosdoğru ileriye bakıyordu.

"Sebatkârhktan yola çıkarak düşünmeye çalış. Bizi Buz Çağı'na, dişinin yavrusunu koruma içgüdüsünün etkisiyle etrafına karşı saldırganca davranması götürmedi mi?"

"Biz erkekler ne yapıyorduk o zaman?"

"Aşağı yukarı şimdi yaptığımızın aynısını. Kadınlar mağaralarını bizim şu anda kovaladıklarımızdan çok daha tehlikeli yaratıklara karşı korurlarken, erkekler de ava çıkıyorlardı."

"özellikle önyargılısın."

"özellikle evliyim ve bu sonuca varan da benim karım. Daha yalnızca otuz altı yıldır beraber olduğumuza göre yelkenleri bu kadar erken suya indirmeye ne gerek var?"

"Gel sosisli sandviç alalım. Tezgâh elli metre solda, bir banka oturabiliriz. Genellikle kalabalık oluyor, biri bizi fark eder mi diye kuşkuluyum."

"Acılı sos bende gaz yapıyor."

"Saukerkraut'u dene."

"O daha da kötü."

"O zaman sadece hardal."

"Sosisli sandviçin nasıl yapıldığını hiç gördün mü Wes?"

"Sen gördün mü?"

"Yo nereden göreyim, sadece sosis üreten bir firmam var, o kadar."

Yedi dakika sonra Sorenson'la Talbot yan yana oturuyorlardı, gürültücü torunlarından biraz fırsat bulup dinlenen iki dededen farksızdılar. "Sana söyleyemediğim bir şey var Knox," diye başladı Operasyonlar Müdürü, "ilerde öğrendiğin zaman kafayı oynatacaksın."

"Moreau'nun adı çıkarılmış listeyi sana gönderişimiz gibi mi?"

"Aşağı yukarı."

"öyleyse ödeştik. Bana söyleyeceğin ne peki?"

"öncelikle, bunu söylemem konusundaki ricanın zor günlerde

Berlin'de çalışan eski bir G-2 uzmanından geldiğini açıkça söyleyebilirim.

Adı Witkowski, Albay Stanley Witkowski..."

"Şu anki güvenlik şefi, Paris Büyükelçiliği'ndeki," diye sözünü kesti Talbot.

"Onu tanıyor musun?"

"Sadece ününü duydum, öyle parlak bir adamdır ki, eğer hak ettiği yeri alabilseydi benim işim için şimdi tam arkanda, sırada bekliyor olabilirdi Ama olamazdı, çünkü Teşkilat'm en gizli görevinde çalışıyordu."

"Şimdi kendisi Harry Latham'm aracısı olarak çalışıyor, Latham kendi başına Langley'ye ulaşmayı göze alamıyor."

"Şu AA-Sıfır bilgisayarlan yüzünden mi?"

"Kuşkusuz... Latham sana ulaşmak için gizli, yani güvenilir bir yol istedi ama seni tanımıyordu. Hatırlarsan sen yeni yönetimle birlikte, Harry sızma operasyonuna başladıktan iki yıl sonra Teşki-lat'ın başkanı olmuştun. Witkowski'yi eski günlerden tanıdığından onu kullandı; ve ben de albayı o aynı günlerden tanıdığımdan albay da beni el altından, güvenilir aracı olarak kullanmaya karar verdi."

"Mantıklı," dedi Talbot, başını sallayarak.

“Belki mantıklı Knox, ama daha sonra iş açığa çıktığında şu kaderin işine bak deyip beni affedebilirsin bile.”

“Nedir bu güvenilir olması gereken iş?”,,

“Bir adam var, Nazi hareketi içinde müthiş bir etkisi olan bir Alman doktor, ya da tam tersi onlara karşı savaşmak üzere fikir değiştirmiş biri. Onun hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmemiz gerek ve istihbarat bölümünün kralı da sizsiniz.”

“Evet, öyle deniyor,” diye kabul etti CIA başkanı. “Adamın adı neymiş?”

“Kroeger, Gerhardt Kroeger. Ama bir mesele var, hem de büyük bir mesele.”

“Söyle haydi.”

“Bu bilgiyle yeraltına inmelisiniz, yani gerçekten derine. Onun adı Teşkilat içinde duyulmamalı.”

“Yine mi AA-Sıfır bilgisayarları?”

“Buna en düz yanıt evet, ama bilgisayarların dışında da sorun çıkaracak bazı şeyler olabilir. Bunu yapabilir misin?”

“Sanırım. Bu işi aldığım zaman, aslında senin alman gereken işi, yirmi yıllık sekreterimi de beraberimde getirmekte ısrar ettim. Hızlı ve zeki bir kadındır, o kadar ki cümlelerimi bitirmem bile gerekmez.

Aynı zamanda İngiliz de; bu da ona açıkça bizim gibi sömürgeler

üzerinde bir otorite sağlıyor... Kroeger, Gerhardt, büyücü

doktor. Mahzendeki arşiv kasalarına inip, orada olan her şeyi çıka-

- »

nr.

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Belgeler elime geçince seni ararım. Haydi birlikte bir şeyler içelim.”

“Harika, bu çok iyi olur.”

“ikimizin de söylemediği bir başka şey daha var, değil mi Wesley?”

“Cadı avı, tabii. Harry’nin listesi kontrolden çıkıyor.”

“Ben de tam sen aramadan önce kendi kendime böyle diyordum.

İngiltere’den en son haberleri duydun mu?”

“Parlamento’daki çığlıkları mı, evet Hatta burada olup bitenlere yapılan sinsice benzetmeleri de. Sanırım buna engel olamayacağız. Bakan Bollinger’in hatası ve umarım bunu biliyordur.”

“O zaman duymamışsın. Sanırım bu bilgiyi sizden önce aldık,”

“Neden söz ediyorsun?”

“Mosedale adında bir adam, Dışişleri’nde çok yükseklerde biri”

“N’olmuş ona?”

“Biraz sıkıştırılınca itiraf etmiş. Beş yıldır Kardeşlik hesabına çalışıyormuş. O da Harry’nin listesindeydi ve kendisi gibi, her yerde, yüzlerce belki de binlercesinin olduğunu iddia etmiş.”

“Aman Tamimi Desene ortalık cayır cayır yanacak!”

14

Gerhardt Kroeger, Orly Havaalanı’nda iki parça bavuluyla kargo platformundan dışarı çıktı, biri doktor çantası, diğeri de orta boy bir naylon valizdi, omzuna asmıştı. Sola sapıp PETITE CARGAISON; küçük kargo yazan bir alana gelene kadar uzun beton yoldan yürüdü. Durmadan akan trafiği gözledi, sonra da iki yana kayan koca metal kapıların önündeki kaldırıma park etmiş birkaç araca doğru ilerledi, daha önceden kontrolden geçmiş ticari kutu ve kartonlar bu kapılardan geçirilerek teslim ediliyorlardı. Görmeyi beklediği, bir yanında ENTREPOTS AVIGNON, Avignon Depolan yazan gri renkli bir kamyoneti gördü. Yüzden çok dağıtıcı Paris’teki perakendecilere mal teslimatı yapmadan önce mallarını burada depoluyor-du. Bu

labirentvari kompleksin içinde bir yerlerde Blitzkrieg savaşçılarının, yani Kardeşlik'in en seçkin suikastçılarının karargâhı vardı. Doktor, kamyonetin yanma yaslanmış kırmızı-beyaz rugby gömlekli bir adama yaklaştı. Adamın aldığı emirler doğrultusunda böyle giyinmesi ve onu böyle beklemesi gerekiyordu zaten.

"Malasol geldi mi mösyö?1* diye sordu Kroeger.

"Iran sularından gelen en iyi havyar," diye karşılık verdi rugby gömlekli, pazulu adam, sigarasını fırlatıp Kroeger'e gözlerini dikerek.

"Ruslannkinden gerçekten daha mı iyi?" diye devam etti Kroeger.

"Her şey Ruslarınkinden daha iyidir."

"Güzel. Demek ki kim olduğumu biliyorsunuz."

"Hayır, kim olduğunuzu bilmiyorum mösyö, bu umurumda da değil. Siz sadece şu arkaya, balıklarm yanma geçin, ben sizi tanıyan birine götürürüm."

Gidecekleri yere kadar olan yolculukları Gerhardt için iki açıdan

tam anlamıyla iğrençti, bir kere dondurulmuş balıkların kokusu

burnunun direğini kırmıştı, ayrıca kamyonet savaştan kalmış gibi

görünen delik deşik yolların üzerinden geçerken, taş gibi sert bir

sıranın üzerine oturmak zorunda kalmıştı. Nihayet, yaklaşık otuz dakika sonra durdular ve görünmeyen bir hoparlörden sert bir ses duyuldu.

"Dışarıya mösyö. Ve sakın unutmayın, bizi hiç görmediniz, biz âe sizi hiç görmedik ve sizi kamyonetimizle hiç taşımadık." Kamyonetin arka kapıları mekanik olarak kendiliğinden açıldı. Kroeger bavulunu kavradı, tavana çarpmamak için başım eğdi ve dışarıya, temiz havaya çıktı. Kamyonet, tekerlekleri gıcırdayarak aceleyle uzaklaşırken siyah takım elbiseli, saçları kısacık kesilmiş gençten bir adam Kroeger'i sessiz sedasız süzmekteydi.

“Bu ne biçim bir ulaşım böyle!” diye çıkıştı Gerhardt. “Benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Siz bizim kim olduğumuzu biliyor musunuz Herr Kroeger? Biliyorsanız sorunuz çok aptalca. Çünkü Fransa’da bizi hiç kimsenin tanımıyor olması lazım.”

“Üstlerinizle buluştuğumda bunu tartışırız. Derhal beni onlara götürün!”

“Benim üstümde başka biri yok Herr Doktor. Sizinle kendim görüşmekte ısrar ettim.”

“Ama siz... siz...”

“Çok mu gencim efendim?... Bizim yaptıklarımızı yalnızca gençler yapabilir. Reflekslerimiz güçlerinin doruğunda, vücutlarımız süper eğitimli Sizin gibi yaşlı insanların daha ilk saatte yetkileri alınabilir.”

“Doğru, kabul. Emirleri yerine getirmediğiniz için sizin de iki saat içinde yetkileriniz alınabilir.”

“Birimimiz en iyisidir. Adamlarımızın hedeflerden birini en güç koşullar altında öldürdüklerini hatırlatabilir miyim?”

“Ama doğru hedefi değil, seni embesil!”

“Öbürünü de bulacağız. Sadece bir zaman sorunu.”

“Zaman yok! Daha konuşacaklarımız var; bir şeyi kaçırdınız.

Karargâhınıza gidelim.”

“Hayır. Burada konuşacağız. Kimse merkezimize giremez. Sizin için düzenlemeleri gerçekleştirdik,* Hotel Lutetia, bir zamanların Gestapo karargâhı. Binada değişiklikler yapıldı, ama duvarlar o dönemin anılarıyla dolu. Rahat edeceksiniz Herr Doktor.”

“Derhal konuşmalıyız.”

“O zaman konuşun Herr Kroeger. Daha fazla giremezsin».”

“Sen çok itaatsizsin delikanlı. Von Schnabe’den boşalan yere biri atanana kadar Vaclabruck’un komutanı benim. Sen emirlerini benden alacaksın.”

“Yanlışınızı düzeltmeme izin verin Herr Doktor. General von Schnabe görevden alındıktan sonra

emirleri tamamen doğrudan Bonn'dan, Bonn' daki liderimizden almamız doğrultusunda emir verildi bize."

"O kim?"

"Eğer bilseydim gizli tutacağıma dair ant içerdim, ama bilmediğim için pek fark etmez. Şifreler kullanılıyor hep ve bu şifreler aracılığıyla onların mutlak otoritelerini tanıyoruz. Tüm görevlerimiz onun, yalnız ve yalnız onun onayından geçer."

"Şu Harry Latham avlanıp öldürülmeli. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

"Anlıyoruz efendim, Bonn bunu net olarak belirtti."

"Yine de sen burada karşımda dikilmiş konuşuyor, bunun 'sadece bir zaman sorunu' olduğunu söylüyorsun bana."

"Bağırıp çağırmanın işlere bir faydası olmaz mein Herr. Zaman hangi birimlerle ölçülür? Saniyelerle, dakikalarla, saatlerle, günlerle, haftalarla ve..."

"Kes şunu! Ortada bir kriz var ve ben de senden bunu kabul etmeni istiyorum."

"Kabul ediyorum... ediyoruz efendim."

"öyleyse neler yaptınız, ne yapıyorsunuz? Ve o iki adamınız hangi cehennemin dibindeler? Hiç haber aldınız mı kendilerinden?"

Vücudu kaskatı, gözleri tedirgin bir ifadeyle sağa sola bakınır>

ken genç Blitzkrieg'ci ağır ağır, hafif bir tonda yanıtladı. "Kediku-

şu'na açıkladığım gibi,-pek çok olasılık var Herr Kroeger. Kaçtılar

ama ikisi de yaralılar, yaralan ne kadar ciddi, bilemiyoruz. Eğer durumları

ümitsiz olsaydı her ikisinin de bize ant içtiği gibi o onurlu

şeyi yapar ve kendilerini siyanür veya kafalarına sıktıkları kurşunlarla

öldürürlerdi"

"Onlardan bir haber almadığınızı mı söylüyorsunuz."

"Evet efendim. Ama onların arabayla kaçtıklarını biliyoruz."

"Nasıl biliyorsunuz bunu?"

“Bütün gazeteler yazdı, haber yayınlarında da vardı. Ayrıca onlarla ilgili kitlesel bir araştırma başlatıldığını öğrendik, polisin, Fransız Emniyeti’nin hatta İkinci Şube’nin peşlerinde olduğunu biliyoruz. Her yere yayılmışlar: kasabalara, köylere, hatta Paris’e iki saat uzaklıktaki bütün doktorları sorguya çeke çeke, dağlara ormanlara bile yayılmışlar.”

“O zaman ikisinin de intihar ettiğini ileri sürüyorsun, ama yine de bazı olasılıklar olabilir demiştin. Nedir bunlar?”

“En güçlü olasılık ikisinin de intihar etmiş olması efendim, ama onların güçlerini kazanmaları, tekrar sağlıklarına kavuşmuş olmaları ve şu sıralar bize ulaşmak için bir telefon arıyor olmaları da aynı şekilde olası. Sizin de farkında olduğunuz gibi bizler bu gibi hallerde tekrar temasa geçecek gücü kazanana kadar hayvanlar gibi bir köşede kendi başımızın çaresine bakabilecek şekilde eğitiliyoruz. Yara bereleri iyileştirme ve kırık kemikleri yerine kaynatma konusunda ileri düzeyde eğitim gördük.”

“Şahane! Diplomamı iptal ettirip bütün hastalarımı size göndereceğim,”

“Bu espri değil mein Herr, biz hayatta kalabilmek için eğitildik, hepsi bu.”

“Başka ‘olasılıklar?”

“Onların yakalanıp yakalanmadıklarını mı soruyorsunuz?”

“Evet”

“Eğer yakalamalardı bizim haberimiz olurdu. Büyükelçilikteki muhbirlerimiz bunu öğrenirdi. Hem sonra adamlarımızı takibe başladılar bile. Fransız hükümetinin bizim birimimizi arayan yüzün üzerinde elemanı var. Onları sürekli izliyor, dinliyoruz.”

“Çok inandırıcısın. Peki başka? Hangi aşamadasınız? Harry Latham bulunmalı!”

“Onu yakalamamıza çok az kaldığını düşünüyoruz efendim.

Latham Antinayous’ların koruması altında...”

“Bunu biliyoruzF diye sözünü kesti Kroeger öfkeyle. “Ama nerede olduklarım veya onu nerede sakladıklarım bilmezseniz bunu bilmenin hiçbir anlamı olmaz.”

“Onların karargâhlarının hangi bölgede olduğunu iki saate kadar öğrenebiliriz mein Herr.”

“Ne?... Neden bunu daha önce söylemedin?”

MN15

“Çünkü size spekülasyonlardan çok başarılmış, bitirilmiş şeyleri söylemeyi tercih ederim, ‘öğrenebiliriz’ dedim, “öğrendik’ demedim.”

“Nasıl?”

“Antinayous’larla telefon bağlantısı elçiliğin güvenlik şefi aracılığıyla yapılıyor, onun da telefonu büyükelçininki gibi dinlemelere karşı korunuyor. Fakat şöyle bir şey daha var, yaptığı görüşmelerin mühürlü bir kaydı tutuluyor; adamımız buna bir göz atabileceğini ve listenin bir fotokopisini alabileceğini düşünüyor. Numaralar bir kere elimize geçtikten sonra yerlerini gün ışığına çıkarması için telefon idaresinden birilerine rüşvet verebiliriz. Bu açıdan bakıldığında basit bir eleme işlemi yapdacak, o kadar.”

“Evet o açıdan bakıldığında insana basit geliyor. Rehberde yer almayan numaraların çok iyi korunduğunu biliyorum, tıpkı bizim telefonlar gibi. Telefon müdürlüğüne gidip de memurun masasına parayı koyabileceğinizden kuşkuluyum.”

“Telefon müdürlüğüne gitmemize lüzum yok. Dikkat ederseniz numaralan gün ışığına çıkaracağız gibi bir deyim kullandım. İşte kelimenin tam anlamıyla bu numaraları yeraltından gün ışığına çıkaracağız. Yeraltı telefon şebekesinden sorumlu bir işçi bulacağız ve işimizi oradan halledeceğiz. Çünkü bilgisayarlarda kayıtlı olan, bilinen, bilinmeyen telefon numaralarının hatları bu şebekelerde bulunmak zorundadır. Bütün bu bilgilerin, bakım ve onarımın sağlıklı bir şekilde yürütülebilmesi için bilgisayarlara eksiksiz olarak geçirilmiş olması gerekir. Yani bilgisayarlara doğrudan olmasa büe, böyle girebiliriz.”

“işinizi iyi biliyor gibi görünüyorsunuz Herr... isminiz neydi?”

“Adım yok benim, hiçbirimizin yok. Kimliğim Numara Sıfır

Bir, Paris. Gelin, sizin için ulaşımı düzenledim, sürekli temas halinde olacağız, bir sonraki temasımız otele varmanızdan birkaç dakika sonra olabilir.”

Antinayous’ların Kırmızı Ev’deki odalarından birinde, masasının başında oturan Drew ahizeyi kaldırıp elçiliği çevirdi, santralden Arşiv Bölümü’nden Bayan de Vries’i bağlamalarını rica etti.

“Ben Harry Latham,” dedi Drew Karin’e. “Konuşabilir misin?”

“Evet mösyö, burada kimse yok, ama önce size bazı talimatla-

rım olacak. Büyükelçi bir dahaki aramanızda size iletmem için emir verdi.”

“Devam et,” dedi Latham gözlerini kısıp dikkatle dinleyerek. Karin ona bir mesaj geçmek üzereydi. O konuşurken Drew da bir kurşunkalem aldı.

“On altı numaralı kuryemizle Sacr^-Coeur’de taşıma hattının

üzerinde bu akşam saat dokuz buçukta. Washington’dan size mesajlar

var... Anlıyorsunuz, noriF

“Anlıyorum evet,” diye karşılık verdi Drew, Fransızcada burada kullanılması daha normal olan n ‘est-cepas, yani ‘değil mi’ yerine non denmesinin bu bilgiyi gözardı etmesi gerektiği anlamına geldiğini biliyordu. Karin’in telefonuna girildiği yolundaki bilgiye dayanarak Witkowski bir başka tuzak hazırlıyordu. “Başka bir şey var mı?”

“Evet. Kardeşiniz Drew’nun Londra’daki Konsolosluk Operasyonları bürosundan gelen arkadaşıyla Bois de Boulogne’daki çeşmelerde saat sekiz kırk beşte buluşmanız planlanıyordu, doğru mu?

“Evet, onaylandL”

“iptal edildi mösyö. Sacrâ-Coeur buluşmasıyla örtüşüyor.”

“Ona ulaşıp iptal edebilir misiniz?”

“Ulaştık, oui... evet. Başka bir buluşma ayarlayacağız.”

“Lütfen ayarlayın. Bana Drew’nun son haftalarıyla ilgili bilmek istediğim şeyleri anlatabilir, özellikle de şu Jodelle meselesini... Hepsi bu kadar mı?”

“Şimdilik evet. Sizin söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?”

“Evet. Ne zaman elçiliğe dönebilirim?”

“Size haber vereceğiz. Elçiliğin hâlâ günün her saati gözlendiği inancındayız.”

“Bu saklambaçtan hoşlanmıyorum. Çok rahatsız edici.”

“Her zaman Washington’a dönebilirsiniz, bunu biliyorsunuz.”

“Hayır! Drew’yu burada öldürdüler, onun katilleri burada. Onları bulana kadar kalıyorum.”

“Pekâlâ. Yarın arayacak mısınız?”

“Evet, kardeşimin dosyalarından daha epey evrak gerekiyor. Şu aktör hakkında topladığı her şey.”

“Au revoir, mösyö.”

“Bye.” Latham telefonu kapatıp aldığı kısa nota baktı, notlan ki-

saydı çünkü Karin’in gizli talimat yöntemini çabucak anlamıştı. Sacr6-Coeur olmuştu “ouf, Bois de Boulogne’deki çeşmeler olmuştu “m”; Fransızca söylenen non ilk seçeneği elemiş, om - evet ikilemesi ise ikinciyi doğrulamıştı. Geri kalan ise sadece “Harry” Latham’ın Paris’te kalma ısrarım vurgulayan “boşluk doldurma” laflarıydı. Bois’de kiminle buluşacağını öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu, ama o şahıs her kim ise onu mutlaka tanıyacaktı, yok eğer tanımıyorsa o zaman birileri onu bulacaktı.

Vardiyasının sonunda Kardeşlik’in Büyükelçiliğin Muhaberat Bö-lümü’ndeki muhbiri Gabriel’e çıkmış, beklemiş, sonra birden hareketlenmiş, motosikletlinin birine sürtünerek yolun karşı tarafına geçmişti O temas sırasında kaseti usulca motosikletliye vermiş, motosikletli de kaseti alır almaz basıp gitmişti. Yirmi altı dakika sonra, tam olarak öğleden sonra saat 4:37’de bu kaset, suikastçıların Avignon depolarındaki gizli karargâhına teslim edildi.

Blitzkrieg’cüerin Sıfır Bir Paris’i Alexander Lassiter/Harry Latham’ın 12x15 ebadında fotoğrafım elinde tutarak Latham ile De Vries adındaki kadın arasında geçen konuşmanm bant kaydını üçüncü kere dinledi.

“Araştırmamız sona ermiş gibi görünüyor,” dedi Sıfır Bir,”masanın üzerinde duran kasetçaları kapatmak için eğildi. “Sacre-Coeur’e kimler gidiyor?” diye sordu, konferans masasının etrafındaki meslektaşlarına hitap ederek.

Hepsi birden ellerini kaldırdı.

“Dördünüz yeter, fazlası göze batar,” diye devam etti lider. “Dağdın ve fotoğrafı yanınıza aim, Latham’ın kılık değiştirmiş olabileceği ihtimalini unutmayın.*

“Ne yapabilir ki?” diye sordu Sıfır Bir’e en yakın duran Blitz-krieg’çl “Sakal-bıyık mı takacak? Boyunu biliyoruz, vücudunun genel duruşunu» yüz yapısını biliyoruz. Eninde sonunda buluşma bölgesinde mutlaka görünce fark edeceğimiz kadın ya da erkek, kendisini bekleyen bir kurye ile buluşacak,”

“Bu kadar iyimser olma Sıfır Alto,” dedi genç lider. “Harry Latham’ın deneyimli bir sızma ajanı olduğunu aklından çıkarma. Bizim hilelerimiz, oyunlarımız olduğu gibi onun da var. Tanrı aşkına şunu sakın unutmayım Onu kafasına ateş ederek öldüreceksiniz*

kafatasının sol tarafı paramparça olacak şekilde hedeflemelisiniz.

Bana nedenini sormayın, sadece bunu unutmayın yeter.”

“Eğer bizim hakkımızda böyle ciddi kuşkularınız varsa, neden kendiniz gitmiyorsunuz?” diye çıkıştı masanın en ucunda oturan bir Blitzkrieg’ci, sesi düşmanlık beslediğini belirtir bir ifadeyle çıkmıştı.

“Bonn’dan gelen talimatlar,” diye yanıtladı Sıfır Bir, soğukça. “Ben saat onda gelecek emirler için burada kalacağım. Harry Lat-ham’ın bulunmaması durumunda olumsuz haberi iletmeyi isteyen biri var mı aranızda?”

“Non.” “Nein.” “Tabii ki hayır.” Masanın etrafındakilerin kimi gülerek kimi de endişeli bir ifadeyle bunları söylediler.

“Bununla birlikte, ben de Bois de Boulogne’u ele alacağım.”

“Neden?” diye sordu Sıfır Yedi. “O iptal edilmiş; bandı duydunuz.”

“Yine size soruyorum, herhangi biriniz Boulogne’u es geçmeyi

göze alabilir mi, ya üstüne basa basa söylenen o olumsuz ifade,

olumlu bir ifadeyi işaret ediyor veya planların tekrar değiştiğini

gösteriyorsa?*,

“Haklan var,” dedi Sıfır Yedi

“Belki de işe yaramaz,” diye itiraf etti genç lider. “Ancak yine de on beş-yirmi dakikadan fazla almaz, sonra dönüp saat onda burada olabilirim. Eğer Sacr£-Coeur’e gidersem asla yetişemem.”

Sacre-Coeur ekibi seçildi, Sıfır-Bir Paris, bürosuna dönüp masasına oturdu. Artık içi rahattı, ne Bonn’dan gelecek talimatlar masalım soran olmuştu ne de birisi kalkıp da üstleri olarak kendisinin de saldırıya katılması gerektiğinde ve bir başkasının Bonn’dan gelecek telefona cevap verebileceğinde ısrar etmişti. Aslında bu saldırıda hiç yer almak istemiyordu nedeni de çok basitti, başarılı olama-yabilirdi önceden tahmin edemediği bir sürü şey bu operasyonun başarısına gölge düşürebilirdi, hem sonra sicilinde bir başka “kötü puan”a daha tahammülü yoktu; Drew Latham’s gönderilen, ama onu altedemeyen şoför, iki Amerikab’yı haklamaya gönderilen, asıl öldürecekleri kişiyi öldürmeyip ortadan yok olan iki tim görevlisi, sonra da Monte Carlo’da ele geçirildikten sonra intihar eden şu kadın elemandan sonra bir başarısızlığa daha tahammül edemezdi.

Bu görevde Alexander Lassiter/Harry Latham, kafatası paramparça

dağıtılmak suretiyle başarılı bir biçimde yok edilirse, operasyonu

yönettiği için kendi hanesine artı puan yazılırdı. Yok eğer operasyon

başarısız olursa, o zaman operasyona bizzat katılmadığı için işten

kolayca sıynhverirdL

Çünkü Paris'in Sıfır Bir'i diğerlerinin anlamadığı bir şeyi anlamıştı; liderleri olarak emirleri yerine getirmekle yükümlüydü. Eğer bir Blitzkrieg'ci başarısız olursa ciddi biçimde ihtar alır, gözden düşerdi; eğer iki defa başarısız olursa vurulur, timden bir başkası o erkek veya kadın elemanın yerini alırdı. Eğer Sacr£-Coeur başarısız olursa kimin eleneceğini biliyordu - başlangıç olarak otuz yaşındaki Sıfır Beş; kendisinden daha genç üstüne karşı hoşnutsuzluğu sık sık su yüzüne çıkmaya başlamıştı... ve ortadan kaybolan timin seçilişine de şiddetli itirazları olmuştu. "Biri adam öldürmekten hoşlanan bir bebek, ötekiyse manda kafalının teki; çok riske atılıyor! Bırakın ben ele alayım bu işi!" Bunlar Sıfır Altı'mn önünde Svfır Beş'in söylediği sözlerdi. Her ikisi de Sacr6-Coeur'a gidiyorlardı; eğer adamı öldüremezlerse her ikisi de idam edileceklerdi. Sıfır Bir Paris, sicilinde başka bir ayıbı kaldıramazdı. Kardeşlik'in daha iç halkalarına doğru getirilmesi gerekiyordu; hareketin gerçek liderlerinin saygısını kazanmalıydı, Führer'in saygısını kazanmalı, tüm kalbi ve ruhuyla hürmetini Führer'e göstermeliydi. Çünkü inanıyordu, davalarına gerçekten inanıyordu.

Bois de Boulogne'a fotoğraf makinesini de götürecek, orada olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar resim çekecekti, kanıtı da her bir resme tarih ve saat atan makinenin içindeydi. Bu sadece işin kılıfıydı, yani ilerde kendisinden orada olup olmadığım sorduklarında kanıtlamak içindi, ama böyle bir şeyin olacağına pek ihtimal vermiyordu.

Çalan telefon genç Blitzkrieg şefini irkiltti Ahizeyi kaldırdı.

"Şifre doğru," dedi bayan santral görevlisi, "Malasol havyan telefonda."

"Herr Doktor..."

"Neden aramadınız!" diye bağırdı Gerhardt Kroeger. "Üç saatten beri buradayım ve siz beni aramadınız."

"Stratejilerimizde rötuşlar yapıyorduk da ondan. Eğer astlarım yanlış hesap etmiyorlarsa hedefe ulaşabiliriz mein Herr. Son ayrıntısına kadar orkestra gibi yönettim."

MAHŞER NÖBETİ 231

"Astlartntz mı? Neden siz değil?*

"Karşıt bir bilgi daha alındı efendim, çok daha fazla tehlikeli olabilecek ama eşit derecede verimli bir bilgi. Riski kendim üstlenmeye karar verdim."

“Dediklerinizin ipe sapa gelir yanı yok.”

“Telefonda olamaz da zaten.”

“Nedenmiş? Düşmanın, kim olduğum ya da burada olduğum hakkında en küçük bir bilgisi yok, otel santralının dinlenmesi mümkün olamaz. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum!”

“Saatleri çakışan iki ayrı buluşma yeri var. Bonn’a Sıfır Bir Paris’in her ikisini de kontrol altında tatmak için tüm yeteneklerini kullandığını ama bir anda iki ayn yerde olamayacağını söyleyin. Hal böyle olunca da riski en yüksek olanı üstlendiğini. Size söyleyebileceğim bunlar mein Herr. Eğer sağ çıkmazsam beni arkamdan saygıyla amn. Gitmeliyim.”

“Evet... evet, tabii.”

Genç Neo-nazi telefonu kapadı. Ne olursa olsun artık kılın hazırdı. Au Coin du Famille’de uzun, zevkli bir akşam yemeği yiyecek sonra Bois de Boulogne’da gezinecek, işe yaramaz resimler çekecek ve Avignon Depolarına dönerek artık her ne olmuşsa kabul edecekti. Ya operasyon sonrası alacağı artı puanları ya da başarısız oldukları için idam edilen iki Blitzkrieg’cinin ölümünü.

Buna gerçekten inanıyordu.

Drew, Bois de Boulogne’un parıldayan çeşmesinin etrafında dolanıyordu, sulardan gelen ışıklar Drew’yu aydınlatıyordu. Akşam gezintisine çıkmış insanların arasında avare avare dolaştı tanıdık bir yüz arayarak. Randevuya sekiz otuzdan biraz önce gelmişti; şimdi saat neredeyse dokuzdu ve tanıdığı kimseyi görmemişti» kimse de ona yaklaşmamıştı. Karin’in talimatlarını yanlış mı almıştı? Zıt anlamlarına göndermede bulunan o sözcükler yoksa telefonu dinleyenleri yanıltmak için mi söylenmişti, yani aslında düz anlamlarıyla mı değerlendirilmeleri gerekiyordu acaba? Ama bu çok saçmaydı. Karin’le birbirlerini şifre içinde şifrecilik oynayacak kadar iyi tanı-nuyorlardı; zor koşullarda iletişim kurma konusunda daha önce hiç çalışmaları olmamıştı. Latham saatine baktı; 9:03’tti. Oradan bir kere daha geçecek, sonra da Kırmızı Ev’e dönecekti.

“ Amâricain!” Sesin geldiği yöne doğru aniden döndü. Karin’di, suratını taç gibi çevreleyen sarı bir peruk takmıştı, sağ eli sargılıydı. “Sol tarafına yürü, çabuk, sanki sana çarpmışım gibi yap. Sağda fotoğraf çeken bir adam var. Benimle kuzey yolunda buluş.”

Latham kendisine söylendiği gibi yaptı, Karin’in orada olduğunu öğrenmek kendisini rahatlatmış, ama söyledikleri aklını kurcalamıştı. Canından bezmiş gibi uyuşuk uyuşuk dolanan çeşme kalabalığının arasından dolanarak tam sağındaki bayraklı yola gelene kadar yürüdü. Yola

girdi, on-onbeş metre kadar geçitte ilerledi ve bekledi, iki dakika sonra Karin geldi... Sanki her ikisinin de tahmin edemediği bir kazaymışçasına çarpıştılar, birbirlerini sıkı sıkı tutarak. Çok uzun olmayan, sadece gerektiği kadar uzun bir süre.

“özür dilerim,” dedi De Vries, nazikçe kendisini itip uzaklaştırarak ve bandajlı sağ eliyle san peruğundaki saçları arkaya atarak.

“Ben dilemiyorum,” diye sözünü kesti Drew gülümseyerek. “Sanırım bunu birkaç gündür yapmak istiyordum.”

“Neyi?”

“Sana sarılmayı.”

“Sadece seni iyi gördüğüme memnun oldum.”

“Ben iyiyim.”

“Bu çok güzel.”

“Sana sarılmak da çok güzeldi.” Latham yumuşak bir ifadeyle güldü. “Bak hanımefendi, bu fikri sen soktun kafama. Bana elçilikte, mazeretinin beni çekici bulman olduğunu söyleyen sendin.”

“Bu gerçek değildi Drew. Bir mazeretti, stratejik olarak gerekiyordu.”

“Hadi, ben Quasimodo değilim ya?”

“Hayır, birçok kadının çekici bulabileceği, eli ayağı düzgün, boylu poslu bir adamsın.”

“Ama sen çekici bulmazsm, öyle değil mi.”

“Benim düşüncelerim başka yerde.”

“Yani ben Freddie değilim... Mukayese Edilemeyen ‘Freddie de V.”

“îyisiyde, kötüsüyle Freddie Freddie’ydi, kimse onun gibi olamaz zaten.”

“Bu benim hâlâ yarışta olduğum anlamına mı geliyor?”

“Ne yansı?”

“ödülü her ne kadar geçici ve bir parçacık da olsa, senin sevgin için yarış.”

“Benimle yatmaktan mı söz ediyorsun?*

“Hay Allah, bu da nereden çıktı şimdi? Unutma, ben New Eng-landlı bir Amerikalıyım. Nerden çıkardın bunu hanımefendi?”

“Ayrıca yanar döner birisin.”

“Neyim?”

“Bir yalancısın diyemezdim, çok acımasız bir yakıştırma olurdu.”

“Ne, ne?”

“Ayrıca hokey maçlarında insanlara bilmem ne darbesiyle çarpıp ezen kaba birisin. İtiraz edeyim deme, duydum. Harry söyledi bana.”

“Ama yoluma çıktıkları zaman. Asla sebepsiz yere, keyfi değil.”

“Kim veriyordu karan?”

“Ben galiba.”

“İşte belli oldu. Sen kavgacı bir adamsın.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Ama şu anda senin öyle biri olduğuna şükrediyorum.”

“Ne?”

“Şu fotoğraf makineli adam, çeşmenin diğer tarafındaki.”

“N’olmuş ona? İnsanlar Paris’in gece resimlerini çekerler. Too-louse-Lautrec resimlerini yapıyordu, şimdi fotoğraflarını çekiyorlar.”

“Hayır, o bir Neo, bunu hissediyorum, bunu biliyorum.”

“Nasıl?”

“Duruşu, ne bileyim o kadar... o kadar agresif ki”

“Bundan bu sonucu çıkaramazsın.”

“O zaman neden burada? Kaç kişi Bois de Boulogne’da gece resim çeker ki?”

“Bu doğru. Nerde o?”

“Tam karşı tarafımızda ya da biraz önce oradaydı. Güney yolunda.”

“Burada kaL”

“Hayır, seninle geliyorum.”

“Lanet olsun, dediğimi yap.”

“Bana emir veremezsin!”

“Silahın yok, üstelik olsa bile ateş edemezsin ki. Elin sargılar içinde.”

“Benim silahım var, tamam mı, eğer biraz daha uyanık biri olsaydın solak olduğumu fark ederdin.”

“Ne?”

“Hadi, gidelim.”

Birlikte ağaçların arasından geçip aydınlatılmış çeşmeye uzanan güney yoluna çıktılar. Fotoğraf çeken adam hâlâ oradaydı, baston yutmuş gibi dimdikti ve çeşmede tur atan insanların gelişigüzel resimlerini çekiyormuş gibiydi Latham sessizce yaklaştı, eliyle belindeki otomatiği sıkı sıkı kavramıştı. “İnsanlardan habersiz resimlerini çekerek volta mı atıyorsun buralarda?” dedi Drew, adamın omzuna dokunarak.

Blitzkrieg’ci omzundaki dokunuşla bir anda geri döndü, solgun ışığın içinde Drew’ya baktı, gözleri koca koca açıldı. “Sen har diye bağırdı. “Ama yo, aynısı değil! Peki sen kimsin?”

“Senin işine yarayacak biri var bende.” Latham adamı gırtlağından yakaladı, bir ağacın gövdesine sürükledi. “Kroegerf diye bağırdı. “Kim bu Gerhardt Kroeger?”

Neo çabucak kurtuldu, çizmesiyle Drew'nun kasıklarına bir tekme attı; Latham geri sıçradı, darbeden korudu kendini, otomatiğinin namlusunu Nazi'nin suratına indirdi. "Seni orospu çocuğu seni, demek beni arıyordun ha?"

"NeinF diye çığlık attı Neo, yüzüne kan sızıyor, görmesini k»* men engelliyordu. "Sen resimdeki adam değilsin!"

"Ama benim gibi biri, öyle mi? Aynı surat, epey benziyor öyle

mir

"Sen çıldırmışstnr diye bağırdı Neo, Drew'nun boynuna ölümcül bir darbe vuracaktı ama Latham bileğinden yakalayıp ters yöne doğru şiddetle büktü. "Ben sadece resim çekiyordum!" Adam çalıların içine düştü.

"Artık bunu iyice saptadıktan sonra," dedi Drew nefes nefese, Neo'nun üzerine ata biner gibi oturup sonra birden diziyle adamın kaburgalarını ezerek, "biraz da Kroeger'den konuşalım!" Latham otomatiğin namlusunu Nazi'nin iki kaşının arasına bastırdı. "Ya bana anlatırsın ya da kafanda bir tünel açılır!"

"Ben ölmeye hazırım!"

"Güzel, çünkü şimdi ölmek üzeresin. Beş saniyen var Adolf...

Bir, iki, üç... dört..."

"Nein!... Burada, Paris'te. Stinği bulması lazım!"

"Ve sen de benim Sting olduğumu sandın, doğru mu?"

"Aynı adam değilsin!"

"Hem de hiç. Dik otur şimdi."

Nasıl oldu, nereden çıktı Drew anlayamamıştı, ama daha topar-lanamadan koskoca bir silah duruyordu Nazi'nin sağ elinde. Nazi daha tetiği çekemeden şiddetli bir silah sesi duyuldu arkalarından;

Nazi'nin kafası boynundan kan fışkırarak geriye savruldu. Karin de Vries, Latham'ın hayatını kurtarmıştı. Yoldan aşağıya Latham'a doğru koştu, "iyi misin?" diye bağırdı.

“Nerden çıkardı bu süahıf diye sordu Drew, aklı başından gitmiş, şaşırmış, endişeli bir halde.

“Senin kendi silahım çıkardığın yerden,” diye yanıtladı De Vries.

“NeT

“Kemerinden. Onu kavrayıp dik oturmasını söyledin; o anda elini ceketinin altına soktuğunu gördüm.”

“Çok teşekkür ederim...”

“Teşekkürü bırak, bir şeyler yap. İnsanlar kaçışıyorlar, biraz sonra polis burada olur.”

“Haydi!” diye komut verdi.Latham, otomatiği kemerine sıkıştırdı ve cep telefonunu çıkardı. “Ağaçlara doğru, içerlere doğru gidelim.” Kırk-elli metrelik yapraklı yolda beceriksizce koşturdular.

Sonra Latham elini kaldırarak, “Bu kadarı yeter,” dedi soluk soluğa.

“Bunu da nerden aldın?” dedi Karin, Latham’ın avcunda hemen hemen gözden kaybolmuş gibi duran telefonu işaret ederek.

“Antinayous’lar,” diye karşılık verdi Drew, gözlerini kısıp çeşmenin soluk, süzülmüş ışığında tuşlara dokunarak. “Doğrusu hepsi de yüksek teknolojiyle donatılmış.”

“Acil durumlar için bile olsa, dinlenebileceği düşünülerek mobil telefonların kullanılmasının sakıncalı olduğunu bilemeyecek kadar da...”

“Stanley?” dedi Latham, kadının sözünü keserek. “Tanrım, yine aynı şey oldu! Bois de Boulogne; bir Nazi etrafı kolaçan ediyordu, beni halletmek üzere gönderilmişti.”

“Sonra?

“Öldü Stosh, tam benim kafamı uçuracakken Karin vurdu onu... Ama Stanley, dinle beni. Bana Kroeger’in burada Paris’te olduğunu söyledi, Sting’i bulmaya gelmiş!”

“Neredesiniz?”

“Bir patikanın dışında, ağaçların içindeyiz, cesetten yirmi-otuz metre uzakta bir yerde.”

“Şimdi beni dinle,” dedi Witkowski keskin bir ifadeyle, “Eğer polisin kucağına düşmeden bu işi

yapabilirsen - lanet olsun, onların kucağına düşme riskini de göze alarak - o piçin ceplerini boşalt ve bas git oradan.”

“Harry’ye yaptığım gibi...” Drew’nun sesi acı dolu bir fısdü haline

geldi

“Şimdi Harry için yap aynı şeyi. Eğer bu Kroeger’le ilgili söylediğin şeyler uyduruk şeyler değilse, bu ceset bizim onunla tek bağlantımız.”

“Bir an benim Harry olduğumu sandı; yanında bir fotoğrafı varmış, öyle dedi.”

“Zaman harcıyorsun!”

“Tut ki polis geldi.. .?*

“işten konuşarak sıynlabilmek için şu malum resmi durumları kullan. Eğer işe yaramazsa ben sonradan ilgilenirim, işi kitabına göre yapmasam daha iyi olur ama. Hadi başla şimdi!”

“Seni sonra ararım.”

“Çok geç olmasın.”

“Gel bakalım,” dedi Latham, Kar in’in sağ bileğini bandajının yukarısından kavrayıp patika yola doğru dönerek.

“Oraya mı dönüyoruz?” diye bağırdı De Vries, afallamış bir halde.

“Albayımızın emirleri. Hızlı hareket etmeliyiz.. “

“Ama ya polis!”

“Biliyorum, demek ki daha da hızlı olmalıyız... Tamam, buldum! Sen patika yolda kal ve eğer polis gelirse korkmuş gibi görün ve onlara erkek arkadaşının çiş yapmaya ağaçların arasına gittiğini söyle.”

“İmkânsız değil,” dedi Karin, ağaçlara tutunup dallar ve çalılardan kurtulmaya çalışarak. “Fransızdan çok Amerikan usulü, ama imkânsız değil.”

MAHŞER NÖBETI

237

“Katil adayımızı ağaçlara sürükleyip onu baştan aşağı soyacağım.

Ayrıca saati benimkinden iyiydi; onu da alacağım. *

Patika yola ulaştılar, aşağıdaki çeşmede hiç kimse kalmamıştı, sadece böyle kanlı olaylara pek meraklı birkaç tip etrafta dolanıyordu. Pek çok kişi de diğer yollardan aşağılara bakıyorlardı, kuşkusuz polisin gelmesini bekliyorlardı. Drew, cesedi ayaklarından tutup fundalıklara çekti ve ceplerine baktı, her şeyi çıkardı. Hayatını sona erdirmesine ramak kalan silahı aramaya zahmet etmedi; silah onlara hiçbir şey anlatamazdı ki. İşini bitirmiş bir halde tekrar patika yola ve Karin’e doğru koşturuyordu ki aşağıdan bağırışlar geldi.

“Les gendarmes, les gendarmes! De Vautre cötâf

“Oü?

uOü done?

Neyse ki polislerin “nerede” sorularına siviller karanlık patika yol da dahil değişik yönleri işaret etmişlerdi Polisler kafaları karışmış bir halde dağılıp değişik yollara koşturmuşlardı. Bu yeterliydi;

Latham ve De Vries kuzey patikaya saptılar ve yokuşun sonuna kadar koştular, burada projektörlerin ışıltısı altında ihtişamlı bir biçimde suda yüzen kuğuların bulunduğu, yapay bir gölcüğü çevreleyen yaz bahçelerinin saltanatı içinde boş bir bank buldular ve ciğerlerinde kalan son havayı da kullanarak son bir gayretle kendilerini banka attılar. Karin san peruğunu kafasından çekip çıkardı, çantasına tıkıştırdı, saçlarını sallayarak serbest bıraktı.

“Konuşabilir hale gelir gelmez Witkowski’yi arayacağım,”1 dedi Drew derin derin nefes alıp vererek. “Elin nasıl? Ağrıyor mu?”

“Böyle bir zamanda elimi mi düşünüyorsun?”

“Eh, oradayken sıkıca kavramıştım onu, çünkü sol elinde hâlâ silahım tutuyordun, ben de eğer ona uzanacak olursam o lanet şeyin patlayacağını zannettim, yani sol eline uzanacak olursam.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Onu çantama koyacak vakit yoktu... Albayı ara lütfen.”

“Tamam.” Latham tekrar telefonunu cebinden çıkardı ve tuşlara bastı, havuzun projektörleri altında bu sefer numaraları gayet net görebildiğine şükrederek. “Stanley, başardık,” dedi.

“Bir başkası başaramamış evlat,” diye araya girdi albay. “Ve nasıl

olup bittiğini bile bilmiyoruz.*

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Bu sabah saat beşte Washington’a giden askeri bir jete koyduğum Neo pisliği.”

“Ne olmuş ona?”

“Andrews Hava Üssüne Washington saatiyle sabah saat üç otuzda varmış - tam karanlıkta, onu da belirteyim - ve bekleme bölgesine askeri refakat altında giderken vurulmuş.”

“Nasıir

“Tanrı’nın cezası güçlü bir tüfekle, çatılardan birinden, tüfekte kızılötesi dürbün varmış. Tabii ki hiçbir şey bulunamadı.”

“Kim kullanmış?*

“Kimbilir? Anlaştığımız gibi uçak yoldayken Knox Talbot’un üst düzey memurlarına, gerçek bir Nazi yakaladığımızı ve diğer bütün bilgileri ilettim.”

“Ee, sonra?”

“Sonrası, işte biri bir tetikçi kiralamış.”

“Peki şimdi nerdeyiz?”

“Çemberi daraltıyoruz, hepsi bu. AA bilgisayarlarını biliyoruz, listede dört-beş kişi daha var. Bu işler böyle olur delikanlı, odada bir-iki kişi kalana kadar bütün kapıları kapatmaya devam edersin.”

“Peki ya ben, ya Paris?”

“Kedi-fare oyunu gibi, öyle değil mi evlat? Bu Kroeger, Harr/yi

* sem - bulmak istiyor, senin onu bulmak istediğin kadar, öyle değil mi?”

“Açıkça görüldüğü gibi öyle, ama neden?”

“Bunu yalnızca onu yakaladığımızda öğreneceğiz, ne dersin?”

“Aman ne iyi, yüreğime su serptin...”

“Boşver şimdi sen bunları, gece gündüz tetikte ol.”

“Teşekkürler, Stosh.”

“Bulduğun her şeyi bana getir...”

“Orada ne var ne yoksa hepsini topladım,” diye sözünü kesti Latham hırsla. “O yüzden ‘bulduğun’ her şeyi deme. Bir tek o almayı unuttuğum lanet saat hariç!”

“Bundan hoşlandım,” dedi albay. “Böylesi durumlarda öfkeyi severim. Benim yerimde görüşürüz, bir saate kadar ve üç taşıt değiştirerek gelin.”

15

Alevler yukarı doğru yükseliyor, parıltıları karanlığı aydınlatıyordu.

Bir tepeden aşağı orakla biçilmiş eğimli bir alan da dahil, devasa

Vaclabruck kompleksi neredeyse bitmişti, dünyanın her yanından

gelen bin beş yüz seçkin Brüderschaft müridi oradaydı. Gece bulutsuzdu

ve meşaleler hem bu geniş alanı hem de liderlerin oturması

için tepenin üst noktasında yapılmış on beş metre uzunluğundaki

şeref kürsüsünü aydınlatıyordu. Kürsünün ortasına bir mikrofon

yerleştirilmişti, telleri bütün alana yayılmış hoparlörlere uzanıyordu

ve bu masanın arkasındaki uzun direklerde, Üçüncü Reich’in,

üzerlerine spot ışığı yansıtılmış ve kan kırmızısı-siyah renkli bayrakları

rüzgârla dalgalanıyordu. Ancak bu bayraklar, eski Nazi bayraklarından

belirgin bir farkla ayrılıyordu: Bu bayraklarda gamalı

haçın içinden geçen bir şimşek figürü yer alıyordu. Bu, Dördüncü

Reich'ın simgesiydi

Hepsi de Nazi Almanyası'nın askeri üniformalarını giymiş bir dizi konuşmacı, dinleyenlerin aşın tezahüratlarına yol açan ateşli konuşmalar yaptılar. Nihayet, sondan bir önceki hatip şeref kürsüsünün ortasına yaklaştı; kürsünün yanlarını elleriyle kavradı, ateşli bakışları dizi dizi duran safları taradı, ve alçak, otoriter bir sesle konuştu.

"Bu gece hepsini duydunuz, dünyanın her yanından bize ihtiyacı

olanların» bizi isteyenlerin, uygar dünyayı kirleten insan ve ideoloji

çöplüğünü temizleyip ırkları saflaştırarak dünya düzenin kılıcını

bizim almamızda ısrar edenlerin çığlıklarını duydunuz. Artık biz

de hazmzF

"Hazırız!" kükremeleriyle artan tezahürat yeri göğü inletti, etrafı çevreleyen ormanda yankılandı. Üniformalı adam sessizliği sağlamak için ellerini kaldırdı: Sessizlik çabucak sağlandı ve adam devam etti.

"Ama bize liderlik edecek, sonuncusundan daha büyük bir Ze-

M/umuz, bir Führer'inûz olmalı - düşünce açısından değil, çünkü

hiç kimse Adolf Hitler'in felsefesine ulaşamaz - ama güçlülük ve kararlılık bakımlarından, öyle bir lider ki, çekinceleri ortadan kaldıracak ve ordunun beyin takımının temkinli stratejileri ile durduru-lamayacak, ırkımızın ilerleyişinin önüne engel çıkaranları ürkütecek, zamanı geldiğini düşündüğünde de saldırıya geçmesini bilecek bir lider! Herr Hitler ordularına emir verseydi ve Üçüncü Reich İngiltere'yi istila etmiş olsaydı bugünkünden çok daha farklı ve çok daha iyi bir dünyamızın olacağını tarih kanıtlamıştır. Junker birliklerinin ayrıcalıklı amatörleri kendisini tersini yapmaya ikna etmişlerdir. Yeni Üderimiz, Zeus*umuz, asla böylesi ödlekçe davranışlara boyun eğmeyecektir... Ancak - biliyorum bu bir hayal kırıklığı olacak - kimliğini açıklamanın şimdi zamanı değil, size bile. Bunun yerine, sizin için bir mesaj kaydetti, her bîriniz için."

Sondan bir önceki hatip sağ kolunu kaldırıp Nazi selamı verdi Kolunu birdenbire sertçe indirdiği anda her yerde bulunan hoparlörlerden yükseltilmiş bir ses yayıldı. Garip bir sesti, orta şiddette,

keskin ve deşen bir ses, yankılanan her bir sessiz harf sanki sert bir tahtayı kesmeye çalışan testerenin sesi gibiydi. Bazı bakımlardan Hitler'in ateşli konuşmalarındaki sesini andırıyordu, kendinden geçercesine çıkışlar yapıyordu, ama benzerlik bundan öteye gitmiyordu. Çünkü konuşan kişinin yaşı, Hitler'in konuşmalarını yaptığı o sıralardaki yaşından çok daha fazlaydı. Söze soğuk ve yavaştan başlıyor, ardından cümlelerinin etkisini artıracak şekilde ani duygusal çıkışlar yapıyordu. Söylevleri Hitler'inki gibi ani çıkışlar yaptığı için değerinden bir şey yitirmiyordı, aksine yavaş konuştuğu bölümlerle tezat oluşturuyor, alçak sesli bölümlerde sanki dinleyicisiyle bir sırrı paylaşıyormuş izlenimi veriyor, dinleyicinin konuştuğu her şeyi anhyormuş gibi hissetmesini sağlıyor, sonra birden sesini yükselterek onlar adına düşündüğü şeyin doğruluğunu, onlar adına kutluyordu. Aquarius çağı biteü çok olmuştu. Yerini müdahale çağı almıştı. Madison Avenue'nun dersleri dünyanm her yerinde önem kazanmıştı.

"Henüz işin başındayız ve gelecek bizimdir! Ama bunu biliyorsunuz, değil mi? Burada, anavatanda yorulmak bilmeden çalışan sizler ve yabancı ülkelerde dur durak bilmeden çalışanlar, neler olduğunu görebiliyorsunuz değil mi? Sizce bu harikulade değil mi?

Düsturumuz sadece kabul edilmekle kalmamıştır, şevkle arzu edil-

mektedir, her yerdeki insanların kalplerinde ve akıllarında arzu edilmektedir ve siz de bunu gerçekten görüyor, gerçekten duyuyorsunuz, gerçekten biliyorsunuz!.. Ben sizleri göremiyorum ama sesinizi duyabiliyorum ve aslında yeri burası olmamakla birlikte şükranlarınızı kabul ediyorum. Ben sadece sizin sesinizim, uygar kürenin her yanında, haklı olarak dünyanın bugünkü halinden hoşnutsuz olanların sesiyim. Ve bunu anlıyorsunuz, öyle değil mi? Aşağı insanların aşağılıklarının bedelini bize ödettikleri zaman çektiğimiz acıların farkındasınız! Çalışkan insanların alınlarının teriyle kazandıklarını, çalışmayı reddedenler, çalışmaya mecali olmayanlar, hatta ve hatta çalışmak için kılını bile kıpırdatmamış olanlar yiyorsa, onların tembelliklerinin, yeteneksizliklerinin veya kayıtsızlıklarının faturasını biz mi yüklenelim? Yüklenelim, yüklenelim, ama sonunda dünyayı tembellerin, yeteneksizlerin ve lakayıtların yönetmeye başlayacaklarım da unutmayalım. Evet, buna izin verirsek dünyayı onlar yönetecekler, çünkü biz izin verdikçe yavaş yavaş tepemize çıkıp bizi boğmaya, sıkıştırdıkça sıkıştırmaya başlayacaklar, hem de insaniyet namına yapacaklar bunu, ama yok hayıf, bu insaniyet değil askerlerim, çünkü bunlar çöplük!... Ama bunu yapamazlar ve yapamayacaklar, çünkü gelecek bizim!

"Her yerde düşmanlarımızın aklı gitgide daha da karışıyor, kendilerini

aşıp geçen bir şey karşısında hayrete düşüyor, endişeye kapılıyorlar,

kimin bizim safımızda olduğu, kimin olmadığı konusunda

tam bir kargaşa içindeler; her ne kadar kendi kendilerine itiraf

etmeseler de ilerlememizi içten içe takdirle karşılıyorlar. Yürümenize

devam edin askerlerim, çünkü gelecek bizimdirf”

Horst Wessel marşının nameleri ormana oyulmuş dev stadyumu doldurmaya başlarken tezahürat da yine gökgürlemesi gibiydi Ve önceden düzenlenmiş arka sırada sırayla alkış tutup bağlılık çığlıkları atan iki adam birbirlerine doğru dönüp alçak sesle konuştular, ikisinin de kaşları bir karşı çıkışla kalkmıştı.

“Delilik bu,” dedi Fransız olanı İngilizce.

“Haber programlarında gördüğümüz Hitler’in nutuklarından farklı değil,” diye ekledi Hollanda Dış Hizmetler’den gelen Hollandalı.

“Sanırım haksızsınız mösyö. Bu Führer çok daha inanılır biri.

Hükümlerini kalabalığa durmadan bağırarak kabul ettirmiyor. I»»

MN16

sanları görünüşte makul sorular sorarak o noktaya getiriyor» Sonra

birden infilak ediyor, duymak istedikleri yanıtlan veriyor. Kitle psikolojisinden

iyi anlıyor; gerçekten çok akılu.”

:j|* “Sence kim o?

“Bundestag’daki aşın sağcılardan herhangi biri olabilir. Bana verdikleri talimata göre onu kaydettim böylece bağlı olduğum birim sesi kontrol edebilecek, cebimdeki bu saçma sapan, minicik makine bir işe yararsa tabii.”

“Daireyle bir aydır temasa geçmedim,” dedi Hollandalı.

“Ben de altı haftadır,” dedi Fransız.

“Ama yine de üstlerimizin hakkını verelim. Uydular ormanın içindeki açık alanı tespit ettiler, hani şu aşağı yukarı otuz yıl önce alçaktan uçan uçakların Küba’daki füzeleri ortaya çıkarması gibi. Burasının şu zengin Uzak Doğu tarikatlarının münzevihanelerin-den biri olduğunu gösteren

resmi bilgileri bile kabul etmedi bizimkiler.

Haklılarmış.*

“Yabana inşaat işçileri işe alındığı zaman bizimkiler burada tuhaf işlerin döndüğüne ikna oldular.”

“Ben sıradan bir marangozdum, ya siz?”

“Elektrikçi. Babamın Lyons’da bir elektrikçi dükkânı vardı. Üniversiteye gidene kadar orada çalıştım.”

“Şimdi buradan çıkmamız lazım, bunun pek de kolay olacağını zannetmiyorum. Bu site o eski toplama kamplarından hiç de farklı değil - dikenli telleriyîe, makineli tüfekli askerlerin nöbet tuttuğu kuleleriyle tam bir toplama kampı.”

“Sabırlı olun mösyö, bir yolunu buluruz. Sabah kahvaltıda buluşalım, altıncı çadırda. Mutlaka bir yolu olmalı.”

İki adam döndüler ve o anda yarım daire şeklinde dizilmiş üniformalı adamları gördüler, parkalarına Dördüncü Reich’ın arması işlenmişti; gamalı haçlan keserek aşağı inen bîr yıldırım. “Yeteri kadar duydunuz mu meine Herren?” dedi bir subay, iki yabancının önünde durarak. “Kendinizi çok akıllı sandınız ha, öyle mi? Hatta ingilizce anlaşıyorsunuz.” Asker, polis ve istihbarat camiasında yaygın olan bir dinleme aygıtım tutup kaldırdı. “Bu harika bir teçhizat,” diye devanı etti subay. “Bir kalabalıkta mesela iki kişiye odaklayabilir ve dış sesleri kapatarak konuşulan her kelimeyi duyabilirsiniz.

Çok etkileyici... Bizim ayrıcalıklı konuklarımız arasmda boy

gösterip onlardan biri olduğunuzu coşkuyla gösterdiğiniz andan itibaren ikiniz de izlenmektesiniz. Bizi o kadar gelişmemiş mi zannettiniz? Gerçekten de elimizde inceleyecek bilgisayar Üstelerimizin olmadığına mı inandınız? Siz daha buraya gelmeden yabancı işçi bulma kurumlarını taramadan geçirdik. Bilin bakalım ne bulduk? Boş verin, biliyorsunuz tabii ki. Aksi bir Hollandalı marangozla özellikle hırçın bir Fransız elektrikçi... Benimle gelin! Zeki çocuklar! Biraz konuşacağız, kalacağınız yerler maalesef pek güzel olmayacak, ama sonra huzuru bulacaksınız, dünyevi kalıntılarınız diğer kurtlar ve börtü böcekle beraber derin bir çukurun dibindeyken.” “Sizler böyle idamları eskiden beri bilirsiniz, değil mi?” “Maalesef ben o günlerde daha anamın karnında bile değildim, Hollandalı. Ama bizim de zamanımız gelecek.”

Witkowski, Drew ve Karin albayın Diane Sokağı’ndaki dairesinde mutfak masasının etrafında oturuyorlardı. Masanın üstüne Lat-ham’ın ölü Neo’dan aldığı nesneler yayılmıştı. “Fena değüV

dedi ordu G-2 malulü, bir yandan nesneleri eline alıp inceliyordu. “Sana bu kadarını söyleyeceğim,” diye devam etti, “bu Siegfried’in piç evladı Bois de Boulogne’da bir problemle karşılaşacağını ummamış.”

“Neden böyle diyorsun?” diye sordu Latham, boş viski bardağını doldurması için işaret ederek.

“Kendin al,” dedi albay, kaşlarını kaldırdı ve salona geçen kemerin ardındaki bara işaret etti başıyla. “Bu evde ben ilk kadehleri doldururum, gerisi sana kalmıştır. Hanımlar hariç, hanımefendiye sor-sana ahmak adam.”

“Bu pejoratif bir ifade,” dedi Drew ayağa kalkıp Karin’e bakarak, Karin evet anlamında başım salladı.

“Bir ne?’

“Aldırmayın albayım, daha çocuk o,” diye sözünü kesti De Vri-es. “Ama lütfen sorusuna cevap verin. Hiç belge yok, hiç kimlik yok; o zaman nasıl ‘fena değil’ oluyor?”

“Aslında oldukça iyi. Sana kendisi de söyleyebilirdi eğer gırtlağını sulamanın derdine düşeceğine biraz daha dikkatli baksaydı.”

“Sadece bir tane içki aldım Stoshl Hem de epeyce hak edilmiş bir içkiydi müsaadenle.”

“Biliyorum evlat, ama hâlâ alıcı gözle bakmadın, baktın mı?”

“Evet, baktım. Hepsini masaya koyarken. Üzerinde Au Coin du

Famille yazan bir restorandan alınmış bir kibrit kutusu, Andr6 adına

George Cinq Caddesi’ndeki bir dükkândan kuru temizleyici fişi

* anlamsız; tahminimce üzerinde Almanca yazılmış aşk sözleri olan altından para maşası ve başka hiçbir şey; bir kredi karoyla ilgili başka bir makbuz ki oradaki isim de numara da belli ki sahte veya o kadar örtülü ki bir başka çıkmaz sokağa girene kadar izini sürmek birkaç gün alır... Gerisi, hakkınız var, incelemedim, ama öyle bik olsa bu size söylediklerim bile yaklaşık sekiz saniyenin sonunda oldu. Başka bir şey, Albayım?”

“Size söyledim Bayan de Vries, bu çocukta iş var. Sekiz saniye olduğundan bile kuşkuluyum - benim sayışımla beş saniyeye yaklaşıyordu, bir an önce bir içki alayım diye hızlı hızlı-saydı,

döktü.”

“Etkilendim,” diye değerlendirdi Karin, “ama siz başka şeyler de buldunuz, değil mi?”

“Sadece iki tane. Bir tanesi sipariş üzerine çizme yapan bir dükkândan tamirat makbuzu, o da yine Andre1 ismine ve son olarak Neuilly-sur-Seine’in dışındaki bir lunapark için buruşmuş bir giriş fişi, ücretsiz giriş bileti.”

“Bunları hiç görmedim!” diye itiraz ejtti Latham, barda kendine bir içki koyarken.

“Peki bunlar size ne anlam ifade ediyor?”

“Ayakkabılar, özellikle çizmeler çok kişiseldir Bayan de Vries...* “Lütfen bana böyle hitap etmeyin artık efendim. Karin daha iyi.” “Pekâlâ, Karin. Sipariş üzerine yapılan ayakkabıların özel bir durumu vardır. Bu dükkânlarda siparişi veren insanın ayak kalıpları alınır. Ayakkabısını buraya getiren kişi oraya daha önce gelmiş, demektir. Yani belli bir süredir Paris’te yaşıyor demektir. Eğer Paris’te yaşamıyor olsaydı aldığı yerdeki çizmecisine giderdi, beni anlıyor musunuz?”

“Evet gerçekten de anladım. Ya lunapark?”

“Niye kendisine bir ücretsiz bilet temin edilmiş?” diye araya girdi Drew, içkisini masaya götürüp otururken. “Ben gerçekten de görmedim bunları Stosh.”

“Biliyorum chlopak, yanlış anlama sana üstünlük taslamaya çalışmıyorum ama onlar oradaydı.”

“öyleyse yarın bir çizmeciye ve - pek de Fransız geleneği olmasa

da - lunaparkta bedava biletler veren birilerine gidiyoruz. Off, çok yorgunum. Haydi eve gidelim... Yo, bir dakika! Sacr£-Coeur’da kurduğunuz tuzağa ne oldu?”

*Hangi tuzak?” diye sordu şaşkın bir ifadeyle Witkowski.

“Şu tuzak! Sacre-Coeur’a çıkan asansörün üst çıkışında, on altı numaralı kurye.”

“Hiç duymadım bunu.” İki adam birden Karin de Vries’e baktılar.

“Bunu Freddie için defalarca yapmıştım,” dedi Karin beceriksizce

gülümsemeye çalışarak. Hep ‘bir şeyler yap işte,’ derdi» ‘ne kadar

aptalca olursa o kadar iyi olur, hepimiz aptalız zaten.’”

“Durun durun bir dakika, ikiniz de,” dedi Witkowski, başını

sallayıp sonra da Drew’ya bakarak. “Kimsenin sizi buraya kadar izlemediğinden

emin misinizi”

“Hakareti görmezden gelip sana profesyonel cevabımı vereyim. Hayır orospu çocuğu, üç araba değiştirmenin yeterli olmadığını, bu değişmelerin elektronik olarak saptanabildiğim biliyorum. Bu nedenle daha iyisini yaptım, ama sen bunu bilemeyecek kadar anda-valsın. Araç değiştirmelerimiz yeraltında yapıldı, Metro’da, üç de değil beş defa. Anladın mı ?”

“Bu öfkeni seviyorum. Benim Polonyalı aziz anacığım hep ‘öfkede

gerçek vardır’ derdi. ‘Güvenebileceğin tek şey odur.’”

“Bu harika. Şimdi bir taksi çağırıp ikimizi de evlerimize bırakmasını sağlayabilir miyim?”

“Hayır, senin yapamayacağın tek şey bu şimdi evlat. Kimse nerede olduğunuzu bilmiyorsa burada kalacaksınız o zaman, ikiniz de. Bir misafir odam ve şurada da bir kanepem var... Senin kanepeyi seçeceğinden eminim delikanlı, viskimin hepsisi içip bitirmediğin için de teşekkürler.”

Kafaları karmakarışık olmuş haldeki Blitzkrieg timi Sacre-Coeur’ daki “tuzak”tan dönmüş, bu sefer de işler iyice karışmıştı. Bu elit katillerin öfkesi artmıştı.

“Hiç kimse yoktu ortada!” diye tükürür gibi konuştu daha yaşlı olan Paris Beş, kendini konferans masasındaki bir koltuğa atarak. “Bağlantı kurucuya benzeyen hiçbir lanet olasıca herif veya karı yoktu! Ekildik; aptalca ve tehlikeli bir zaman kaybı.”

“Şu sivri zekâ liderimiz Sıfır Bir nerede?” diye sordu ekibin bir başka üyesi, Sacrt-Coeur’a gönderilmeyip geride kalan üç Blitz-krieg’ciye. “Kimbilir ne cehennemde, ama bize yapacak bir açıklaması olmalı. Eğer bize oyun oynadılatsa demek ki bizi belirlemişler!”

“Burada değil,” diye karşılık verdi bir başka Neo’cu katil, dirseklerini masaya dayamış, yorgunluk ve can sıkıntısı karışık bir sesle.

“Sen ne diyorsun yahu?” diye bağırdı Paris Beş, oturduğu yerden doğrularak. “Bonn’dan saat on telefonu hani? Onun için burada olması gerekiyordu.”

“Burada değildi, telefon da gelmedi,” dedi bir başkası.

“Acaba özel hatundan gelmiş olabilir mi?”

“Hayır, gelmedi, gelemezdi de zaten,” diye yanıtladı Sıfır îki Paris numaralı yorgun Blitzkreig’ci. “Ortalıkta görünmeyince dokuz otuzdan on bire çeyrek kalaya kadar kokuşmuş makamında bekledim. Hiçbir şey olmadı... Sıfır Bir, üstlerinin gözünde kendini bu yola adamış gözde bir eleman olabilir ama keşke daha sık banyo yapsaydı. Oda leş gibi kokuyor.”

“Tacı tahtı, bir de o ivin zıvın elinden alınır diye duşa bile gitmez o pislik.”

“Elektronik dükkanındaki deli bir çocuk gibi aynı...”

“Dikkatli olun,” diye sözlerini kesti bir başkası. “Silah arkadaştan hakkında ileri geri konuşmalara pek hoş gözle bakmıyorlar, biliyorsunuz.”

“Haklı eleştirilere izin var ama, öyle değil mi?” diye bastırdı Paris Beş. “Peki Bir nerede, niye burada değil? Anladığım kadarıyla ondan haber bile almamışsınız.”

“Evet, ‘anladığın’ doğru, ama bizim de anladığımız sizin ikinizin arasında bir sürtüşme olduğu.”

“Sürtüşme olduğu doğru, ama konumuzla bir ilgisi yok,” dedi Beş ayağa kalkarak, masamn üzerine koyduğu güçlü, geniş ellerinin üzerinde öne doğru yaslanmıştı. “Bununla beraber, bu davranışı kabul edilemez ve ben de bunu Bonn’a rapor edeceğim. Ekibimiz tehlikeli sahte bir göreve gönderilmiştir...”

“Elçilik bandını hepimiz dinledik,” diye söze karıştı yorgun Paris îki. “Onun doğru olduğunu kabul ettik.”

“Kesinlikle kabul ettik, en önce de ben. Ama bu acil saldınya

önderlik edeceği yerde bizim birinci Sıfır’ımız ikincil derecedeki

Bois de Boulogne’yu seçti, mazereti de, Bonn’dan gelecek telefon için Sacr6-Coeur’dan zamanında dönemezmiş. Telefon da yok, o da yok. Kesinlikle bir açıklama gerekiyor.”

“Belki de hiç açıklaması yok bu işin,” dedi masanın sağ ucunda oturan, o ana kadar sessiz kalan bir Blitzkrieg’ci. “Ama biri daha aradı, Amerikan Büyükelçiliği’ndeki muhbirimiz.”

Sacre-Coeur timi hep birden ürkmüş kediler gibi tepki gösterdi “Onun bizle doğrudan temasa geçmesi, hele telefonla araması kesinlikle yasak.”

“Vereceği bilginin bu itaatsizliği mazur göstereceğine inanıyor-muş.”

“Neymiş peki?” diye öğrenmek istedi Üç.

“YeralHa, Albay WitkowskL”

“Ha, şu koordinasyoncu,” diye ekledi Paris îki hafifçe. “Was-hington’daki etkileyici bağlantıları oradaki elemanlarımızca iyi biliniyor.

“

“Neymiş bu?” diye ısrar etti Beş.

“Adamımız albayın Diane Sokağı’ndaki apartmanının dışında bir otomobilde siper almış durumda. Frederik de Vries’in Arşiv’de çalışan dul karısının telefon görüşmelerinden sonra şeytan dürtmüş, albayın apartmanına bir gideyim demiş.”

Sonra?

“Bir saatten biraz daha fazla bir süre önce bir adamla bir kadın binaya koşarak girmişler. Gölgedeymişler, adamı tam görememiş, ama onu bir yerden tanıdığını düşünmüş. Kadını ise kesinlikle tanımış. Dul bayan de Vries’miş.”

“Adam da Latham!” diye patladı Paris Beş. “Harry Latham’ın yanında o; başka birisi olamaz. Gidiyoruz!”

“Ne yapmaya?” diye sordu kuşkucu Blitzkrieg’ci Sıfır iki

“Bir’in yanlış hesapladığı öldürmeyi gerçekleştirmeye.”

“Koşullar çok farklı ve albayın güvenlikteki geçmişini düşünecek olursak eylem bölgesi aşırı derecede tehlikeli. Sırır Bir yokken Bonn’dan onay almamızı öneririm.”

“Ben de almamamızı öneririm,” diye araya girdi Paris Altı. “Sacre-Coeur yeterince fiyasko oldu, ip incelmiş inceleceği kadar zaten, kopsa n’olur? Eğer işi başaracak olursak, bizi başka görev yerlerine sürseler bile bu fiyaskomuzu gidermiş oluruz,..”

“Ya başaramazsanız?”

“Bunun cevabı o kadar açık M,” diye yanıtladı başka bir Sacr6-Coeur’cu, ceketinin altındaki omuz askısına sağ eliyle bastırıp, sol elini iç tarafına üç adet siyanür kapsülü dikilmiş gömlek koluna daldırdı. “Farklılıklarımız, hadi buna sürtüşmelerimiz diyelim, olabilir, ama temel ilkemiz Brüderschaffa, Dördüncü Reich’ın yükselişine kayıtsız şartsız hizmet etmektir. Kimse bu bağlılığa halel getirmesin.”

“Kimsenin getireceğini zannetmiyorum,” dedi îki. “O zaman sen de Paris Altı’ya katılıyorsun ha? Diane Sokağı’na gidiyoruz.”

“Kesinlikle. Gitmemek için aptal olmak lazım.”

“Bonn’a üçlü bir öldürme sunacağız, liderlerimiz bizi kutlamaktan başka yapacak bir şey bulamayacaklar ö zaman,” diye ekledi öfkeli, kırgın Paris Beş. “Bizi hep engelleyen Sıfır Bir olmadan. Döndüğü zaman bize de, Bonn’a da açıklamalarını yapabilir. Sanıyorum en iyi ihtimalle azledilecektir.”

“Sen gerçekten bu birime komuta etmek istiyorsun öyle değil mi?” diye sordu îki, yorgun bakışlarla başım kaldırıp Beş’in görkemli duruşuna bakarak.

“Evet,” diye yanıtladı yaşlı suikastçı, sadece otuzuna geldiği halde yaşlı sayılıyordu. “Ben içinizdeki en yaşlı, dolayısıyla en tecrübeli kişiyim. O ise düşünüp taşınmadan kararlar veren çılgın bir genç. Biz buraya atandığımızda, üç yıl önce verilmeliydi bu görev bana.”

“Neden verilmedi peki? Zaten hepimiz çılgın değil miyiz, çılgınlık pek bir şey fark ettirmiyor, değil mi?”

“Neler söylüyorsun sen?” diye araya girdi bir başka Blitzkrieg’ci, oturduğu yerde doğrulup Sıfır Iki’ye doğru dik dik bakarak.

“Beni yanlış anlamayın, ben çılgınlığımızı tasvip ediyorum. Ben bir diplomatın oğluyum ve beş değişik ülkede büyüdüm. Sizin sadece duyduklarınızı ben gözlerimle gördüm. Biz haklıyız, kesinlikle haklıyız. Zayıflar, zihinleri ve ırkları aşağı olanlar her yerde kendilerini hükümetlere sokuyorlar; bunu görmemek için kör olmak lazım. Kalitenin her yerde aşağıya çekildiğini anlamak için insanın toplum tarihçisi olmasına gerek yok. İşte bu yüzden biz haklıyız... Ben ne anlatıyordum, hah, Paris Beş’e bir soru sormuştum sahi.

Neden bir başkası değil de Sıfır Bir seçildi dostum?”

“Gerçekten de bilmiyorum.”

“Açıklamaya çalışayım. Her hareketin fanatikleri, bir fikri her

tarafa duyurmak için aşılmaz denilen engelleri hiç düşünmeden aşmaya kalkışabilecek denli çılgın taraftarlardan oluşan şok birlikleri olmalıdır. Bu birlikler, hareket ilerledikçe arka plana çekilirler veya bastırılırlar - ya da en azından bunların bastırılmaları gerekir - üst düzeydekiler tarafından. Üçüncü Reich'ın yaptığı en acı hata bu şok gruplarının, bu eşkiyaların partiyi ve dolayısıyla tüm milleti kontrol etmelerine izin vermek olmuştu.'*

"Vaay, demek düşünen bir adamsın ha, îki."

"Nietzsche'nin düşünsel kuramları bana hep çekici gelmiştir, özellikle de onun yüksek düzeydeki yöneticilerin savunulması ve yüceltilmesi yoluyla mükemmellik doktrini."

"Benden çok daha fazla mürekkep yalamışsın," dedi Sıfır Altı, "ama bu lafları önce de duymuştum."

"Tabii ki duymuşsundur." Paris iki gülümsedi." Onun fikirlerini beynimize kazıdılar."

"Zaman harcıyoruz!" diye söze karıştı Beş, ayakta dimdik duruyor, gözleri hafifçe kısık, bakışları Iki'ye mıhlan m işti. "Demek sen düşünen adamsın ha? Senin hiç bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım, özellikle de bu tür konularda. Yoksa bu sözlerinin altında başka bir şeyler mi var? Paris biriminin liderliğinde gözün var herhalde."

"Yo hayır, yanılıyorsun, benim niteliklerim uygun değil. Tecrübe eksiğim olduğunu düşünüyorum, ayrıca yaşımın küçük olması da cabası."

"Ama başka bir şey daha var..."

“Gerçekten de var Beş Numara,” diye araya girdi îki, gözleri ona kilitlenmişti. “Dördüncü Reich’ı kurduğumuz zaman benim belirsiz bir karanlıkta sönüp gitmeye niyetim yok sizler gibi.”

“Birbirimizi anlıyoruz... Haydi, Diane Sokağı için timi seçiyorum - altı kişi. İkiniz burada kalıp gerekirse acil durum işlemlerini yürüteceksiniz.”

Seçilen altı kişi masadan kalktı. Üçü siyah süveter ve pantolonlarını giymek üzere odalarına giderlerken geri kalan Blitzkrieg’ciler de bir Paris haritasının başına toplanıp gidecekleri bölge hakkında durum değerlendirmesi yapmaya başladılar. Uygun giysileri giymiş olan üç katil odalarından çıktılar; ekip silahlarını kontrol etti, Sıfır Beş’in derlediği araç-gereci topladı, derken telefon çaldı.

“Bu durum tahammül sınırlarım artık çoktan aştı!” diye haykırdı Dr. Gerhardt Kroeger. “Genel yetersizliğinizi ve en üst düzeyde bir Brüderschaft üyesiyle iletişimde bulunmayı reddetmenizi tek tek rapor edeceğim!”

“O zaman kendinize zarar verirsiniz efendim,” dedi sakin sesle Sıfır Beş. “Gece bitmeden önce o çok istediğiniz öldürme işlemini gerçekleştireceğiz, ayrıca Bonn’un, bizi üzerlerine doğru yönlendirdiğinizi duymaktan memnun olacağı iki ek hedef daha var.”

“Neredeyse dört saat önce de aynı lafları duyduml Neler oldu?

Sizin lideriniz olduğunu iddia eden şu zibidiyle konuşmak istiyorum.”

“Keşke bu mümkün olsaydı, mein Herr,” diye karşılık verdi Beş,

sözlerini dikkatle seçerek. “Maalesef Sıfır Bir Paris bizimle temas

kurmadı. İkincil bir kaynağın peşinden gitmeyi seçti, beni bağışlarsanız

hem de epeyce tartışılır bir kaynaktı bu ve hâlâ rapor etmeye

gelmedi. Aslında iki saat önce işi bitti*

“Ne? ‘Tartışılır’ bir kaynak mı? Riskin çok yüksek olduğunu söylemişti. Belki de başına bir şey geldi.”

“Bois de Boulogne’nun güzelliklerinde mi efendim? Yine, çok zor bir ihtimal.”

“Peki o zaman Tanrı aşkına ilk bölgede ne oldu?”

“Bir tuzakmış mein Herr, ama benim ekibim, Sıfır Bej’in ekibi bundan sıyrılmayı bildi. Ancak bu üçüncü bir kaynağa yol gösterdi, hakkında kuşkuya yer bırakmayacak bir kaynağa, şimdi biz de onun peşinden gidiyoruz. Güneş yükselmeden önce ana hedefin ölümünün kanıtını alacaksınız, infazın olması gerektiği gibi gerçekleştiğini gösteren bütün kanıtlarıyla... Ben, Sıfır Beş, fotoğrafları size otelinizde bizzat teslim ettireceğim.”

“Sözlerin içimi rahatlatıyor, en azından kobra gözlü şu lanet gençten daha aklı başında konuşuyorsun.”

“Bu konularda biraz genç işte efendim, ama işimizin fiziksel yönlerinde çok başarılıdır.”

“Omuzları üzerinde bir kafa olmadan bu tür bir yetenek hiçbir işe yaramaz!”

“Doğru söze ne denir, ama lütfen mein Herr, kendisi benim üstüm olur, bu nedenle söylediklerimi hiç söylememiş olayım.”

MAHŞER NÖBETI 251

“Sen söylemedin, ben söyledim. Sen sadece bir tespite katıldın..

. Neydi senin numaran? Beş mi?”

“Evet efendim.”

“Bana resimleri getir, Bonn senin değerini takdir edecektir.”

“Çok naziksiniz. Şimdi gitmemiz gerek.”

Stanley Witkowski karanlıkta oturmuş, pencereden aşağıdaki caddeyi gözlüyordu. Geniş, sert derili suratı gerilmiş, hareketsizdi, ikide birde kızılötesi dürbünüyle dışarı bakıyordu. Dikkatinin yoğunlaştığı nesne sokağın en sonuna sağa park etmiş duran arabaydı, apartmanın girişinden otuz metre bile uzakta değildi. Emekli istihbarat subayının dikkatini asıl çeken şey ön koltukta oturan kişinin sokak lambasının ışığına yakalandığı an kendini gizlemeye çahşma-sıydı. Ara ara adamın yüzü görüntüye geliyor sonra gölgelerin arasında kayboluyordu, adam sanki birini bekliyor veya karşı taraftaki bir şeyi seyrediyor gibiydi. Albayın göğsündeki, daha öncelerden yüzlerce defa hissettiği basınç, ilerleyen dakikalar veya saatlerle, haklı ya da haksız çıkacak bir uyarıydı.

Sonra olanlar oldu. Adamm yüzü tekrar ortaya çıktı, ama bu kez sağ kulağına bir mobil telefon dayalıydı. Heyecanlı, öfkeli gibi görünüyordu, başı yukarı dönük, bakışları apartmanın üst katlarına, Witkowski’run dairesine çevriliydi. Gözlemci daha sonra telefonunu attı, yine ya öfke

ya da hayal kırıklığı içinde. Albay için bu yeterliydi.

Koltuğundan kalkıp hızla yatak odasının kapısına yürüdü,

kapıyı arkasından kapattı. Drew Latham'la Karin de Vries'i kanepe

de otururlarken buldu, neyse ki kanepenin iki ayrı ucuna birbirlerinden

uzak oturmuşlardı; Witkowski işlerinde kişisel ilişkilerden

nefret ederdi

"Merhaba Stanley," dedi Drew. "Biz gençleri kontrol mu ediyorsun? öyleyse korkacak bir şey yok. Soğuk Savaş sonrası durumu tartışıyorduk, bu hanım da zaten benden pek hoşlanmaz."

"Ben böyle bir şey demedim," diye karşı çıktı Karin, hafifçe tebessüm ederek. "Senden gerçekten hoşlanmamama yol açacak bir şey yapmadın ve sana gerçekten hayranım."

"Tercümesi; vuruldum, öldüm, bittim Stosh."

"Bunun mecazi bir ifade olduğunu umalım," dedi albay buz gibi

bir ifadeyle, sesinin tonu Drew'yu derhal kendine getirdi

"Neden bahsediyorsun?"

"Bana takip edilmediğini söylemiştin delikanlı."

"Takip edilmedik. Nasıl edilmiş olabiliriz ki?"

"Emin değilim, ama aşağıda arabada bir adam var, beni endişelendiriyor. Elinde bir telefon buraya bakıp duruyor." Drew çabucak kanepeden kalkıp Witkowski'nin odasının kapısına yöneldi. "îçeri girmeden önce lambayı kapat, aklın bir karış havada," diye kükredi Witkowski. "O pencereden dışan ışık çıkmasına izin veremezsin."

Karin uzanıp başının üstündeki yanan tek lambayı kapattı. "Akıllı kız," diye devam etti istihbarat subayı. "Kızıl-gözlü dürbün pencerede, eğil de al, camdan uzak dur. Köşede, caddenin karşısındaki araba."

“Tamam.” Latham, Witkowski ile Karin’i sadece sokak lambasının ışığıyla biraz aydınlanan karanlık odada bırakıp yatak odasma geçti.

“Gerçekten de endişelisiniz, öyle değil mi?” diye sordu Karin.

“Endişeye kapılmama neden olacak kadar tecrübem var,” diye yanıtladı albay, hâlâ ayakta durarak. “Senin de.”

“Kıskanç bir âşık olabilir ya da eve gidemeyecek kadar sarhoş bir koca.”

“Aynı zamanda doğru çocuğun yastığını bulmaya çalışan bir diş perisi de olabilir.”

“Komiklik yapmaya çalışmıyordum, sizin de aynı ciddiyet içinde olmanızı arzu ederdim.”

“Affedersin. Gerçekten özür dilerim. Eski tanıdığım - arkadaşım demek yanıltıcı olur, arkadaş sayılmayız - Sorenson’un Was-hington’da dediği gibi, ‘îşler çok hızlı gelişiyor ve gittikçe karmaşık bir hal alıyor.’ Haklı. Hazırız zannediyoruz ama hazır değiliz. Bu yeni Nazi hareketi çöplükteki beyaz sümüklüböcekler gibi tozların arasından çıkageliyor, arkalarında bıraktıkları izlerin hangisine ait olduğu belli değil. Kim suçlu, kim değil, bilmiyoruz. Herkesi zan altında bırakmadan, suçsuz olanları suçsuzluklarını kanıtlamak durumunda bırakmadan, gerçek suçluları nasıl açığa çıkaracağız bilmiyorum.”

$fcfo

“Eğer bir kere suçlamaya maruz kaldılarsa da, suçsuzluklarını kanıtlamaları için vakit çok geç olmuş olacak.”

“Durumun vehametini bundan iyi anlatamazdınız küçük ha-

mm. Ben içinde yaşadım bunun. Birçok üst ve orta düzey ajanımızı bu yolla kaybettik. Kendi insanlarımız yok etti onların gizliliklerini, politikacılar ve sözümona araştırmacı gazeteciler, hiçbirinin de gerçeğin ne olduğundan haberi yok.”

“Sizin için çok güç olmuştur...”

“Normal istifalarda şöyle ifadeler yer alıyordu, ‘Bunu hak etmedim Yüzbaşım’ veya Binbaşı, ya da o şuada hangi rütbedeysem işte.

Sonra ‘Benim hayatımı mahvetmeye ne hakkınız var?’ veya daha

korkuncu, ‘Orospu çocukları, ya beni aklarsınız, ya da balistiğe gider bütün operasyonunuzu suya düşürürüm,’ gibi ifadelerle devam eden bir sürü dilekçeyle muhatap olmak durumunda kaldım. Olayda yer alan şahıslar olağanüstü istihbarat eylemcileridir diye elli-altmış tane ‘gizli tezkere* imzalamışımdır, ki ashnda pek çoğu bundan daha fazlasını hak eden dürüst çocuklardı.”

“Ama tabii kendilerine yapılanlardan sonra öyle kalmadılar.”

“Belki, ama o çocukların çoğu şimdi özel sektörde, geçmişteki işlerinin üstünlüğünden dolayı, o zaman aldıklarının yirmi katı para alıyorlar. Basit şifreleri dahi çözemeyen daha aşağı düzeyde olanları ise, büyük şirketlerin güvenlik bölümlerinde yüksek mevkilere getirildiler.”

“Bu, sizlerin dediği gibi, çok ‘manyakça’.”

“Kesinlikle öyle. Hepimiz manyak gibiyiz. Ne kadar saçma olursa olsun, yapmakta olduklarımız değil de yapmış olduklarımız değerlendiriliyor - kâğıt üzerinde. Zirveden tabana kadar günümüzde geçerli olan şey şantaj.”

“Siz neden istifa etmediniz Albayım?”

“Neden mi?” Witkowski gözleri yatak odasının kapısında en yakındaki koltuğa oturdu. “Her ne kadar kulağa tuhaf gelse de, şöyle söyleyeyim. Çünkü yaptığım işte iyiyim, ki bunun karakterimle hiçbir alakası yok - yılan gibi olmak, kuşkucu olmak, bunlar pek öyle arzu edilen özellikler değil — ama eğer bu özellikler islenip yaptığım mesleğe uygulanabilirse hepsi de işe yarar özellikler haline gelebilirler. Amerikalı şovmen Will Rogers bir keresinde şöyle demişti, ‘Hoşuma gitmeyen hiçbir adamla karşılaşmadım.’ Ben de diyorum ki kuşku duymadığım hiçbir adamla karşılaşmadım. Belki de bu içimdeki Avrupalıdan aldığım mirastan kaynaklanıyor. Soyca Polonyalıyım; aslmda anadilim de odur.”

“Bilime de, sanata da diğer ülkelerden çok daha fazla değer veren Polonya pek çok ülkeden daha fazla ihanete uğramıştır,” dedi De Vries, başını sallayarak.

“Kısmen öyle sanırım. Buna kökleşmiş bir özellik de diyebilirsin pekâlâ.”

“Freddie size güvenirdi.”

“Keşke bu iltifata bir karşılık verebilseydim. Ben kocana hiç güvenmedim. Kendisi kontrol edemediğim, söndüremediğim yanan bir fitildi. Stasi’nin ellerinde ölümü kaçınılmazdı.”

“O haklıydı,” dedi Karin, ses tonunu yükselterek. “Stasilerle onların türdeşleri şimdi bu Nazi’lerin çekirdek kadrosunu oluşturuyorlar.”

“Onun yöntemleri yanlıştı, öfkesi yanlış yerdeydi Bu iki özelliği, gizli kimliğini bozdu ve bu yüzden öldürüldü. Bizi, beni dinlemezdi.”

“Biliyorum, biliyorum. Beni de dinlemezdi... Ama artık bunun bir önemi kalmadı.”

“Anladığıma emin değilim.”

“Freddie vahşileşti, yalnızca bana değil, kendisiyle aynı fikirde olmayan herkese karşL inanılmaz derecede güçlüydü - Belçika’da sizin komando bMiWerinizde eğitim görmüştü - ve kendini yenilmez görmeye başladı. Sonunda kendisi de düşmanlan gibi fanatik-Ieşmişti.”

“O zaman neden kocana hiç güvenmediğimi anlıyorsun.”

“Tabii kL Amsterdam’da geçirdiğimiz son birkaç ayı tekrar yaşayacağımı bilsem göze alamazdım.”

Aniden Witowski’nin oda kapısı ardına kadar açıldı, Latham göründü. “Tombala?’ diye bağırdı. “Haklıymışsın Stanley. Şu sokaktaki piç Reynolds, Muhaberat’tan Alan Reynolds!”

“Kim, kim?”

“Sen kaç kere Muhaberat’a indin Stosh?”

“Bilmem. Geçen yıl belki öç-dört defa.”

“Köstebek o. Yüzünü gördüm.”

“öyleyse bir şeyler olmak üzere ve önlem almamızı öneriyorum.

“Ne yapıyoruz, nereden başlıyoruz?”

“Bayan de Vries, Karin, lütfen odamın penceresine gidip olan bitenden bizi haberdar eder misiniz?”

“Hemen,” dedi Karin ve kanepeden kalkıp albayın odasına yöneldi.

“Biz ne yapıyoruz?” diye sordu Drew.

“Ilk akla geleni,” diye yanıtladı Witkowski. “önce silahlar.”

“Dolu bir silahım var.” Latham silahı kemerinden çekti.

“Yedek şarjörüyle bir tane daha vereyim.”

“En kötüsünü bekliyorsun, değil mi?”

“Beş yıldır bekliyordum, eğer sen beklemiyorduysan evinin havaya uçmasına şaşmamalı o zaman.”

“Eh, insanları kapıyı açmaktan alıkoyan bu aletim var.”

“Yorum yok. Ama eğer bu piçler peşinden iki-üç kişi yollamış-larsa onları gemiye atıp Washington’a postalamak hoşuma gider doğrusu. Orada kaybettiğimiz birinin yerini telafi ederler.” Albay duvardaki Mondrian baskı resmine gitti, resim pencere gibi yana doğru açıldı, ortaya bir kasa çıktı. Şifreyi ileriye geriye döndürdü, geniş bir bölme açıldı, içeriden iki silahla bir Uzi çıkardı, onu da kemerine geçirdi. Drew’ya bir otomatik fırlattı, Drew yakaladı, ardından bir şarjör fişek geldi, Latham bunu kaçırdı; fişekler yere düştü.

“Neden ikisini birden aynı anda atmadın?” dedi tedirgin olan Drew, şarjörü almak üzere yere eğilirken.

“Tepkilerini ölçmek istedim. Fena değil, iyi değil, ama fena da

değil”

“Viski şişesine bir işaret koymuş muydun?”

“Buna gerek yoktu. Bardağında kalanla beraber, son bir saatte belki beş on santim viski

içmişindir. Sen de benim gibi iri kıyımsın; idare edebilirsin."

"Teşekkür ederim anneciğim, iyi, şimdi ne yapıyoruz?"

"işin çoğu tamam. Sadece dış uzantıları harekete geçirmek gerekiyor." Witkowski mutfak lavabosuna gitti, ortadaki krom musluğu söktü, ortadaki ağıza geldi ve iki tane tel çekip çıkardı; her birinin ucu küçük plastik terminallerle kapatılmıştı. Mühürleri kırıp telleri sıkıca birbirine bastırdı; beş şiddetli sinyal sesi doldurdu bitişik odaları. "Bu da tamam," dedi albay, musluğu takıp salon bölgesine dönerken.

"Şimdi n'apıyoruz, ey Büyücü?"

"Yangın çıkışlarıyla başlayalım; bu eski binalarda iki tane bulunur;

biri benim yatak odamda, öbürü de şurada odanın bölmesin-

de, benim kütüphanemin bulunduğu yerde. Biz üçüncü kattayız, binaysa yedi kath. Dış güvenlik devrelerini harekete geçirerek ikinci katın üstüyle dördüncü katın altı arasında kalan kısımlara elektrik verildi, bayıltmaya yetecek ama öldürmeyecek bir voltaj."

"Tut ki bu kötü adamlar, her kimseler, merdivenlerden çıktılar

veya asansöre bindiler. *

"Tabii ki insan komşularının özel hayatına ve medeni haklarına saygı göstermelidir. Bu katta üç daire daha var. Benim dairem öndeki iki daireden solda olanı, kapı sağdaki en yakın oturandan altı metre geride. Muhtemelen fark etmemişsindir ama kapıma kadar uzanan kalın, oldukça güzel, bir şark yolluğu var dışarıda."

"Ve kötü çocuklar halıya bastığında bir şeyler oluyor, öyle mi?" diye sözünü kesti Latham.

"Kesinlikle haklısın. Pört yüz watt'hk projektörler yanar, onlara bir de siren sesi eşlik eder, hem de öyle bir ses ki ta şehrin öbür ucundan duyarsın."

"Bu yolla kimseyi yakalayamazsın. Korkudan ödleri patlamış halde kaçarlar."

"Ama yangın çıkışından değil ve eğer merdivenleri kullanırlarsa doğruca muhabbetle açılmış kucağımıza düşerler." "Ne? Nasıl?"

"Alt katta vicdansızın teki oturuyor, nasıl diyelim, haksız ele geçirilmiş mücevherat işiyle uğraşan bir Macar, önemsiz herifin teki, öyle etliye sütlüye karışmayan biri, onunla arkadaşlık

kurdum. Bir telefon eder ya da kapışım bir tıklatır sonra da dairesinde bekleriz. Bu merdivenlerden koşa koşa kim gelirse bacaklarına kurşunları yer - senin nezih atışlar yapacağına güveniyorum, kimseyi ölü istemiyorum."

"Albayımr Karin de Vries'in yatak odasından gelen sesi vurguluydu.

"Bir kamyonet durdu arabanın önünde; dışarı adamlar çıkıyor

* Dört, beş, altı... siyah elbise giymiş altı kişi."

"Seni gerçekten istiyor olmalılar delikanlı,* dedi Witkowski, Drew ile birlikte pencerenin yanında duran Karin'in yanma koştururken.

"iki kişi sırt çantası taşıyor," dedi Latham.

"Biri de arabanın sürücüsüyle konuşuyor," diye ekledi De Vries.

"Kuşkusuz ona gitmesini söylüyordur. Şimdi geri geri gidiyor."

"ötekiler dağılıyor, binayı inceliyorlar," diye tamamladı albay, Karin'in koluna dokunup onu kendisine doğru döndürürken. "Şu genç adamla ben gidiyoruz." Kadının gözleri telaşla parladı. "Endişelenecek bir şey yok, tam altta olacağız. Yatak odasının kapısını sürgüle; çelik dökümdür, kamyonla veya on kişilik bir koç topu-zuyla gelmediği sürece onu kimse kıramaz."

"Tanrı aşkına, polisi ara ya da en azından elçilik güvenliğini!" dedi Drew sakin bir ses tonuyla.

"Eğer koca bir hata yapmıyorsam, benim dost canlısı komşularım polisi arayacaklardır, ama sen ve ben o piçlerden bir-ikisini elimize geçirmeden önce değil."

*Eğer bizim güvenlik işin içine karışırsa onları kaybedersin," diye söze girdi Karin. "Buradaki herkesi gözaltına alınca, elçiliğin güvenlik birimleri polisle işbirliği yapmak zorunda kalacak."

"Çok acelecisin," dedi sokak lambasının soluk ışığı altında başını salladığı belli belirsiz görülen Witkowski.

“Koridordan acı bir siren sesi duyacaksın, ve büyük ihtimalle de yangın çıkışından gelen büyük miktarda statik elektrik sesi...”

“Kablo bağlı. Akımı harekete geçirdiniz,” dedi Karin.

“Bunu da mı biliyorsun?” diye sordu Latham, hayret içinde.

“Amsterdam’da Freddie aynısını bizim eve yapmıştı.*

“Ona ben göstermiştim,” dedi albay üzerinde durmadan. “Gel bakalım chlopak, harcayacak vakit yok.”

Seksen beş saniye sonra tedirgin Macar, geçmişte kendine aracılık etmiş ve gelecekte de yaran dokunabilecek etkileyici bir Amerikalının teklif ettiği fiyatı kabul etmeye ikna olmuştu. Witkowski’yle Drew alt kattaki komşunun iki-üç santim kadar aralanmış kapısında bekliyordu. Bekleyiş bitmek bilmez gibiydi, aradan en az sekiz dakika geçmişti. “Bir şeyler yanlış gidiyor,” diye fısıldadı albay. “Çok mantıksız.”

“Kimse merdivenden çıkmadı ve yangın çıkışından gelen statik ses de yok,” dedi Latham. “Belki hâlâ binayı dikizlh/orlardır.”

“Bu da anlamsız. Bu eski binalar açık kitaplar gibidir, raftaki kitaplar gibi de birbirine bitişik... Tanrım, ‘birbirine bitişik...’ Şu sırt çantaları!”

“Ne diyorsun sen?”

“Ben lanet olası bir aptalım, ne’si bu işte. Yanlarında borda kan-

çalan ve ipler var! Bir binadan diğerine geçiyorlar ve iple kayıyorlar.

Dışarıya! Çabucak yukarıya. Tanrı aşkına halının üzerine basma!”

Karin pencereden uzayan gölgelerin içinde oturuyordu, silahı elinde, dışarıdan gelecek yüksek voltaj elektriğin sesine kulak kabartmıştı. Hiç ses gelmedi. Albayla Latham gideli neredeyse on dakika olmuştu. Endişelenmeye başladı. Witkowski kendisinin de kabul ettiği gibi herkes ve her şeyden bir paranoyak gibi kuşkulanıyordu ve Drew ise tükenikti Hepsinin birden yanılmış olması mümkün olamaz mıydı? Albay kıskanç bir sevgiliyi veya korkmuş bir kocayı hatalı olarak

uğursuz bir şeye yormuş olamaz mıydı? Yorgunluktan mecali kalmamış olan Latham kendisine Muhaberat'tan Alan Reynolds'ı hatırlatan ama aslında tamamen bir başkasına ait olan bir surat görmüş olamaz mıydı? Kamyonetteki bu kadar çabuk hareket eden adamlar bir kamp gezisinden veya bir Paris gecesinden dönen üniversite öğrencileri olamaz mıydı? Silahını sandalyenin yanındaki küçük bir masaya koydu ve gerindi, başını geriye attı ve esnedi. O kadar çok uykusu vardı ki.

Ve sonra gökgürültüsü üe şimşeğin müthiş bir kombinasyonu gibi, bir adam pencereye çarptı, camı ve pervazı parçalayıp ayaklarının üzerine düştü ve ipi bıraktı. Karin koltuktan yay gibi fırladı, içgüdüsel olarak geri gitti, bandajlı sağ eliyle kavrayacak bir şeyler aradı çılgınca. Sonra bir başka siluet daha belirdi, istenmeyen bir misafir, yatağın yanında ayaklan yere değene kadar ipin üzerinden kaydı.

"Siz İsimsiniz?" diye çığlık attı De Vries Almanca, kafasını toparlayabildiği kadar toparlamaya çalışarak; tabancasının küçük masanın üzerinde olduğunu hatırlamıştı birden. "Ne arıyorsunuz burada?"

"Almanca konuşuyorsun," dedi odaya ilk giren istilacı, "demek ne aradığımızı biliyorsun! Yoksa niye bizim dilimizi konuşasın ki?"

"Ana dilimden sonra ikinci dilimdir ve çok az kimse anadilim olan Valon lehçesini anlayabilir." Karin, masaya doğru yaklaşarak bir daire çizdi.

"Nerede o adam Bayan de Vries?" diye sordu yatağın yanında

tehditkâr bir edayla duran ikincisi. "Buradan dışan çıkamazsınız,

bunu biliyorsunuz. Dava arkadaşlarımız sizi kuşatacak; şimdi gelmek

üzeredirler. Sadece bizim işaretimiz bekliyorlardı ve pencere

de bu işaretti"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum! Benim kim olduğumu bildiğinize göre bu evin sahibiyle aramda bir ilişki olduğu hiç mi aklınıza gelmedi?"

"Yatak boş, içine girilmemiş bile..."

“Tartıştık. Çok içmişti, biz de kavga ettik.” Karin silahına artık kolunu uzatırsa dokunabileceği kadar yaklaşmıştı ve Nazilerin hiçbiri kendi silahlarını kayışlarından çıkarmaya zahmet etmemişti “Hiç siz kendi kadınlarınızla böyle kavgalar etmediniz mi? Eğer etmediyseniz sizler çocuksunuz!” Silaha doğru bir hamle yaptı, kavradı ve ilk Neo’ya doğru ateş etti. İkincisi şaşkınlık içinde kayışını çözerken. “Dur, yoksa ölürsün? dedi De Vries.

O sırada yatak odasının çelik kaplı kapısı savrularak açıldı, duvara olanca hızıyla bindirdi. “Aman Tanrım!” diye kükredi Wit-kowski, ışığın düğmesine vurarak. “Bir tanesini sağ ele geçirmiş.”

“Buraya girmek için bir kamyon veya koç topuzu lazım zannediyordum,” dedi Karin, sinirleri boşalmıştı.

“Eğer sana Paris’te misafirliğe gelen torunların varsa onlar içeri girmenin yolunu bulurlar; oyun oynamayı çok severler. Kapının kasasına gizlenmiş bir düğmem var.” Albay daha fazla konuşamadı, çünkü o sırada binada kulakları yırtan bir siren sesi patladı, o kadar şiddetliydi ki bir iki saniye içinde tüm çevre binalarda ışıklar yandı.

“Senin dışarı çıkmana engel olmak için geliyorlar!” diye bağırdı De Vries.

“Haydi onlara kucak açalım delikanlı,” dedi Witkowski Latham’la Witkowski salondan ön kapıya koştular. Albay kapıyı açtı, Drew’la birlikte kapının arkasma gizlendiler, iki adam içeri hücum etti, otomatik silahlarıyla her. tarafı taradılar, önlerinde ne var ne yoksa yerle bir ettiler. Albayla Drew nişan alıp üçer el ateş ettiler, katillerin elleri ve kolları parçalandı. Kıvranıp iniltiler içinde yere yuvarlandılar. “Onlarla sen ilgilen!” diye bağırdı Witkowski, mutfağa koştu. Birkaç saniye sonra siren kesildi ve koridorun ışıkları söndü.

Albay geri döndü, gürültülü ayak sesleri, bağırışlar koridorlardan

duyulmaya başlarken o da hızla emirler veriyordu. “Şu piçleri

bağlayıp yatak odamdaki sağ olanıyla birlikte misafir banyosuna tık, Karin’in cehenneme gönderdiğini ise polise vereceğiz.”

“Polis neler olduğunu bilmek isteyecektir Stan.”

“Yarma - yani sabaha - kadar bu onların sorunu. Birkaç diplomatik bağlantıyı devreye sokup bu fareleri Washington’a giden jetlerimizden birine yüklemek istiyorum. Sorenson’dan başka

kimseye duyurmadan.”

Birden yatak odasından bir çığlık geldi; bu Karin’di. Drew kapıdan fırlayınca onu gördü, Karin’in silahlı eli aşağı inmiş, bakışlarını, yataktaki gözleri kocaman açılmış hareketsiz Neo’ya dikmişti.

“Neler oldur

“Bilmiyorum. Kafasını eğip yakasını ısırdı. Birkaç saniye sonra da yere yığıldı.”

“Siyanür.” Latham, Neo’nun boğazında nabız atışı hissetmeye çalıştı. Neo,”Deutschland über Altes,” dedi hafif bir sesle.

“Bu çocuğun annesiyle babası yaptıklarından dolayı oğullarıyla iftihar ederler mi acaba? Tanrım, umarım etmezler.”

16

Elleri ve kollan bandajlı, gömlek yakası kesilmiş olan Sıfır Beş Paris, Atlantik’i ‘aşıp Washington’a giden jetteki tıkış tıkış bölmede Paris îki’yle birlikte oturuyordu. îdam edilmemiz ihtimal dışı, diye düşündü Beş; Amerikalılar bu bakımdan zayıftı, özellikle de bir mahkûm dengesiz hareketlerde bulunur, yaptıklarından pişmanmış gibi görünürse. Daha bilgili Sıfır Iki’yi dürttü dirseğiyle, Sıfır İki uyuyakalmıştı. “Uyan uyan,” dedi Almanca.

“Ne varT

“Oraya gittiğimizde ne yapacağız? Bir fikrin var mı?”

“Bir-üri tane var,” dedi iki, esneyerek.

“Duyalım bakalım.”

“Her ne kadar liderleri başka türlü hava taslasalar da Amerikalılar

yapılan gereği şiddete düşkündürler. Aynı şekilde iliklerine işlemiş

bir başka şey de, her ne kadar Öyle görünmeseler de kötülük,

fesatlık peşinde olmalarıdır. Bizim liderlerimizin metresleri var,

ama kimse buna aldırmaz. Onların liderleri ise bir fahişeyle oynaşsa

onunla cinayet çeteleri arasında ilişki kurarlar. Bu adamların kendilerine

böyle kadınlar sağlamaları için gerçekten suçlulara ihtiyacı

var mı? Saçma belki, ama Amerikalılar buna inanırlar; kendi ikiyüzlü

püritanizmleri doğanın yasalarını yadsır. Oysa tek eşli bir yaşam,

gerçekten de erkek neslinin doğasında yok-“

“Neler saçmalıyorsun sen? Bana cevap vermiyorsun ki.”

“Kesinlikle veriyorum. Oraya gittiğimizde hem ikiyüzlülüklerini hem de komploculuk konusundaki önyargılarını besleyeceğiz.”

“Nasıl?”

“Brüderschaft’ın seçkin bir birliği olduğumuza inanıyorlar ya da artık şu anda öyle düşünüyor olmalılar, aslında bir bakıma öyleyiz ama zannettikleri kadar seçkin de değiliz. Yapmamız gereken şey gerçekten önemliymişiz gibi davranmak. Bizleri gerçek fırtına savaşçıları gibi gören, bizlere ihtiyaçları olduğu için güven duyan Bonn’daki fanatik taraftarlarla bağlarımız varmış gibi davranacağız.”

“Ama böyle bir şey yok ki. isimlerimiz yok, sadece iki haftada bir değişen kod adlanınız var. Amerikalılar gerçeği bizi ilaca yatırıp öğrenirler.”

“Bu günlerde doğruluk serumları ciddi kurumlarda ipnotizmayla aynı kefede değerlendiriliyor; insanlar kendilerini böyle soruşturmalarda konuşmayacak şekilde hazırlayabiliyorlar. CIA bunu biliyor.”

“Biz hazırlıklı değiliz.”

“Neden olalım ki? Senin de dediğin gibi isimlerimiz yok, aldığımız emirleri yürütme yetkisini veren kodlarımız var sadece. Eğer kimyasal maddelere maruz bırakılır ve o işe yaramaz kodlan ortaya çıkanrsak, adamlar hazırlıklı olduğumuzu zannederler.”

“Hâlâ bana cevap vermiyorsun. Bu kadar çok konuşmadığın ve daha az ukala olduğun zamanlarda daha iyiydin. Amerikalılarla nasıl başa çıkacağız?”

“önce, hareket içinde önemli bir mevkiye sahip olduğumuzu kabul ettireceğiz, hem Avrupa, hem de Amerika’daki liderlikle sıkı bağlılıklarımız olduğunu söyleyeceğiz. Soma, gönülsüz biçimde, eylemlerimizde bir dereceye kadar ikiyüzlü bir taraf olduğunu da kabul edeceğiz. Yaşayış

tarzımız çok savurgan - gizli, pahalı ikametgâhlar, sınırsız fonlar, istediğimiz zaman en şehvetli kadınlar. Bizim gerçeklerimiz her genç erkeğin fantezileri ve bunu olası kılan dava, uğrunda çalıştığımız dava, mutlaka uğrunda öleceğimiz bir dava değil."

"Çok güzel, çok ikna edici"

"Temel bu. Bu noktadan çıkıp komploculuk konusundaki önyargılarını beslemeye başlayacağız, önemli bir mevkide olduğumuzu, nüfuzlu olduğumuzu, bize akıl danışıldığını ve böyle süpersonik uçaklarla seyahat edilebilen bir devirde dünyanın dört bir yanındaki yandaşlanmızla her an ilişkide olduğumuzu tekrar tekrar vurgulayacağız."

"özellikle Amerika tabu ki," dedi Sıftr Beş Paris.

"Tabii iri. Elimizdeki bilgilerin - isimler ve hem devlet hem de özel sektördeki bazı makamlar - şok edici olduğu fikrini onlara kabul ettireceğiz. Tahmin bile edemeyecekleri erkekler, kadınlar; hepsi Kardeşlik'e sempati duyuyorlar."

"Bu şimdi zaten yapılıyor."

"Biz buna yeni boyutlar katacağız. Hem zaten kimse daha ha-

berleri duymadı. Eğer bilgisayarlarımız doğruysa, ki bence doğrudur, biz Neo-naziler arasından cânü ele geçen ilk seçkin kişileriz. Aslında bizler ganimetiz, en yüksek dereceden savaş tutsaklarıyız. Bize özel muamele bile gösterebilirler, eğer kararsız, şaşkın bir görüntü arzedersek. önümüzdeki birkaç günü iple çekiyorum.

Diarie Sokağı'ndan paçayı zor kurtarıp kaçan Sıfır Dörtle Yedi, Blitzkrieg'in Avignon Deposu'ndaki karargâhına kendilerini dar attılar, içeri girerken duygularını kontrol etmeye çalıştılar ama pek de başarılı oldukları söylenemezdi doğrusu. Karargâhtaki 3d kişi toplantı odasındaydılar - biri masanm başındaydı, diğeri de kahve doldurmakla meşguldü.

"Biz bittik artık!" diye bir çığlık attı heyecan içindeki Paris Sim* Dört, soluğu kesilmiş bir halde kendisini bir koltuğa atarak. "Kıyamet koptu!"

"Neler oldu?" Kahve koyan Blitzkrieg'ci fincanı yere düşürdü.

"Bizim kabahatimiz değildi" Paris Yedi ayakta duruyordu, kendini toplamıştı, yüksek sesle, kendini savunur bir tarzda konuşuyordu. "Bir tuzaktı, Beş'le îki paniğe kapıldılar. Yaylım ateş açarak daireye daldılar..."

“Sonra araya başka silah sesleri karıştı ve yere düştüklerini duyduk,” diye araya girdi SıAr Dört, gözleri boşluğa sabitlenmişti. “Muhtemelen ölmüşlerdir.”

“Ya diğerleri, binadan aşağıya, pencereye kayan diğer ikisi?”

“Bilmiyoruz; öğrenecek durumda değildik.”

“Şimdi ne yapıyoruz o zaman?” diye sordu Yedi. “Sıfir Bir’den ses seda var mı?”

“Yok”

“Birimiz onun konumunu üstlenip Bonn’a ulaşsın,” dedi kahve makinesinin yanındaki uzman katil.

Üçü birden vurgulayıcı bir ifadeyle hayır anlamında başlannı salladılar. “İdam ediliriz,” dedi Dört hafifçe, sıradan bir şey söyler-mişçesine. “Liderler bunu isteyeceklerdir ve kişisel olarak konuşacak olursam, ben başkalarının hataları yüzünden ölmeyeceğim. Eğer ben sorumlu olsaydım siyanürü mutlulukla alırdım ama sorumlusu ben değilim, biz değiliz!”

“Ama ne yapabiliriz o zaman?” diye tekrar sordu Yedi.

Ayakta duran Dört düşünceli bir halde masanın etrafından dolaştı, kahve makinesinin yanındaki Blitzkrieg’cinin önünde durdu. “Bizim hesaplarımızı sen tutuyordun, değil mi?”

“Evet, ben tutuyorum.”

“Kaç paramız var?”

“Birkaç milyon frank.”

“Çabucak çekebilir misini*

“Fon taleplerimiz araştırılmıyor. Bir telefon ediyoruz, onlar da havaleyi yapıyorlar. Daha sonra gerekçelerimizi açıklıyoruz, tabii eğer bunlar sahte bahanelerse durum sonradan anlaşılır, biz de sonuçlarına katlanırız.”

“Şimdi karşı karşıya olduğumuz sonucun aynısı yani; öyle mi?”

“Temel olarak evet: ölüm.”

“Telefon et ve alabileceğin en yüksek meblağı iste. İstersen Fransa Cumhurbaşkanı veya parlamento başkanının çantada keklik olduğu yolunda bir şey de uçur.”

“O zaman en yüksek meblağı çekeriz işte. Havale işlemleri derhal gerçekleşir, ama Cezayir bankası açılana kadar para elimize geçemez... Saat şimdi dördü geçiyor; banka dokuzda açılıyor.”

“Beş saatten az,” dedi Sıfır Yedi, Dört’e bakarak “Sen ne düşünüyorsun?”

“En açık olan şeyi. Burada kalırsak, idam cezasıyla karşı karşıya kalırız... Söyleyecek olduğum şey midenizi bulandırabilir ama bence biz davamıza canlıyken ölü halimizden daha iyi hizmet edebiliriz, özellikle de Ölümlerimiz başkalarının kusurları yüzünden gerçekleşecekse; bizim verecek hâlâ çok şeyimiz var... Buenos Aires’in dışında oturan yaşlı bir amcam var, Rio de la Plata’nm yetmiş mil güneyinde. O da Üçüncü Reich imha edilirken kaçan bir sürü insandan biri, ama ailesi hâlâ o Deutschlandı mukaddes bir yer olarak anar. Pasaportlarımız var; oraya uçabiliriz, aile bize sığınacak yer sağlar.”

“İdamdan daha iyi,” dedi Yedi.

“Gerekçesiz idamdan»1* diye ekledi masada oturan Blitzkrieg’ci ciddi bir ifadeyle.

“Ama beş saate kadar bize dokunamayacakları bir konumda olabilir miyiz?” diye sordu katil/muhasebe müdürü.

“Eğer telefon hatlannı koparırsak, olabilir,” dedi Dört. “ihtiyacımız

olan her şeyi toplayacağız, imha edilmesi gerekenleri yakaca-

ğız ve buradan çekip gideceğiz, önümüzde upuzun bir gün ve gece var. Çabuk! Dosyaları ve ne evrak varsa hepsini metal çöp kutularına tıkın, sonra da yakın.”

“îşte bunu dört gözle bekliyordum,” dedi içi rahatlamış olan Sı-firYedi.

Davalarına körü körüne bir inançla bağlanmış olan bu adamlar,

inançlarında bir çatlak bulmuşlardı, tik çöp kutusundakiler yakılırken

hesap işleriyle ilgili örgüt elemanı dumanı çıkarmak için pencerelerden

birini araladı. •

QA başkanı Knox Talbot, Wesley Sorenson'a ön kapıyı açtı. Akşamüstü saatleriydi, Virginia güneşi Talbot'un mülkiyetindeki arazilerin üzerinde alçalıyordu. "Fakirhaneme hoşgeldin VVes."

"Fakirhanene başlatma şimdi," dedi Konsolosluk Operasyonları şefi, içeri girerken. "Eyaletin yarısının sahibi sen misin yoksa?"

"Bir kısmının. Gerisini beyazlara bıraktım."

"Gerçekten de çok güzel bir yer burası Knox."

"Tartışmayacağım," dedi Talbot, muazzam paralar harcanarak döşenmiş salondan geçerek camla kaplı kocaman bir verandaya çıktılar. "İstersen ve vaktin de varsa, sana ahırlarla ambarı da göstereyim. Erkekleri keşfetmeden önce atlara âşık olmuş üç kızım var."

Sorenson, otururken, "Şu işe bak hele," dedi hayretle. "Benim de aynı şeyi yapan iki kızım var."

"Koca bulduktan sonra seni terk mi ettiler?"

"Eh, arada sırada uğruyorlar."

"Ama atları sana bırakıp kaçtılar."

"öyle oldu ya dostum. Neyse ki karım atlara bayılır."

"Benimki de tam tersi. Sık sık belirttiği gibi, Harlem'de 145. Sokakta büyümek onu ahırları olan bir malikânede yaşamaya hazırlamamış.

Yine de atların kalmasından memnun, çünkü çocukların

eve uğramasını sağlıyorlar, hatta bazen sık sık geldikleri oluyor bu

yüzden... Sana bir içki vereyim mi?*

"Yo, sağ ol. Kardiyologum günde öç kadehe izin veriyor ve benim şimdiden dört oldu. Sonra eve gittiğimde karımla birlikte altıncıyı da bulacağım."

"öyleyse işimize bakalım." Talbot aşağı eğilerek sepet örgülü bir

dergilikten siyah kapaklı bir dosya çekti, "önce şu AA bilgisayarla-

n," dedi. "Hiçbir şey yoktu, kesinlikle üzerine gitmemi gerektirecek hiçbir şey. Hany Latham ve kaynağım sorgulamıyorum, ama eğer haklılarsa, o kadar iyi gömülmüş ki o kişiyi ortaya çıkarmak için bir arkeolog gerekecek."

"Onlar haklı Knox."

"Bundan bir kuşkum yok, o yüzden kazmaya devam ederken yeni görev değişikliği politikasını gerekçe göstererek bütün birimi değiştirdim. Üst düzey personelinin yetki alanını genişletmek olarak açıkladım olup bitenleri."

"Üst rütbeli personelde nasıl bir etki yarattı?" "Pek iyi bir etki yaratmadı, ama beklediğim tarzda belirgin bir itiraz da olmadı. Tabii ki bir önceki ekip mikroskop altında."

"Tabii ki," dedi Sorenson. "Ya şu Kroeger, Gerhardt Kroeger?" , "Çok daha ilginç." Talbot birkaç sayfa çevirdi. "Şöyle başlayabiliriz, kendisi açıkça görülüyor ki beyin cerrahisi alanında dehaymış eskiden, sadece nazik tümörlerin alınmasında değil aynı zamanda bazı akıl hastalıklarında şifayı sağlayan 'derialtı basınçlar'ın ortadan kaldırılması yönteminde de."

"Eskiden mi?" diye sordu Wesley Sorenson. "Ne demek bu, eskiden?"

"Ortadan kaybolmuş. Kırk üç yaşındayken Nürnberg Hastanesindeki kranyel, yani kafa içi kanamalar cerrahisinin şef yardımcılığından, artık bitip tükendiğini, ruhsal durumunun ameliyatlara devam etmesine uygun olmadığını öne sürerek istifa etmiş. Greta Frisch adında başarılı bir ameliyat hemşiresi ile evlenmiş ve onlar hakkında son bilinen isveç'e göç ettikleriymiş." "isveçli yetkililer ne diyor?"

"ilginç olan da bu ya. Dört yıl önce Göteborg'dan giriş yaparken kayıtlarını alıyorlar, görünüşte bir tatil gezisi. Otel kayıtlan da adamla karısının iki gün kalıp ayrıldıklarını gösteriyor, iz de burada bitiyor."

"Geri dönmüş işte," dedi Konsolosluk Operasyonları müdürü. "Geçekte tahminimce hiçbir yere gitmedi. Hasta insanları iyi etmenin ötesinde bir iş buldu kendine."

"Ne gibi bir iş bu Wes?"

"Bilmiyorum. Belki de sağlıklı insanları hasta etmek gibi bir iş. inan bilmiyorum."

MAHŞER NÖBETİ 267

Drew Latham gözlerini açtı, sokaktan gelen seslerden rahatsız olmuştu.

Ses, yatak odasındaki kırık camdan dolayı daha da güçlü geliyordu. Witkowski, yakalanan Nazileri denizci muhafızlarla birlikte koruma altında havaalanına götürmüş, birinin de albayın odasında kalması gerekmişti Açık bir pencere de çok davetkârdı. Drew ağır ağır yatağın öbür tarafından kayıp cam parçalarından dikkatle uzak durarak yataktan kalktı. Pantolonunu ve gömleğini koltuğun üzerinden çekip aldı, giyindi ve kapıya doğru yürüdü. Odadan çıktığında Witkowski'yle De Vries'i salonun tam karşısındaki bölümde, masada oturmuş kahve içerlerken gördü.

"Ne zamandan beri ayaktasınız?" diye sordu ikisine de, aslında pek de merak etmeden.

"Uyuyasın diye ses etmedik canım,"

"İşte yine bu 'canım lan'. Sevgi sözleri etmediğine içtenlikle inanıyorum artık."

"Lafın gelişi Drew," dedi Karin. "Dün gece, yani bu sabah bayağı harikaydın."

"Tabii, ama albayım daha iyiydi"

"Elbette delikanlı, ama sen de iyi gördün işini. Düşmanın karşısında serinkanlı bir nefersin."

"Bunu daha önceden de yaptığıma bilmem inanır mısınız Sayın Süper Herif? Bu konudan gurur duyduğumdan değil; sadece bir hayatta kalma meselesiydi."

"Gel," dedi De Vries, ayağa kalkarak. "Sana biraz kahve koyayım. Gel, otur," diye ekledi, mutfağa doğru giderken. "Üçüncü sandalyeyi alsana."

"Bahse girerim kendi sandalyesini bana vermezdi," dedi Latham, sallana sallana masaya yürürken. "E, neler oldu Stosh?" diye sordu.

"Olmasını istediğimiz her şey oldu, genç adam. Bu sabah saat beşte lağım farelerimizi bir jetle Washington'a gönderdim, Soren-son'dan başka kimsenin haberi olmayacak."

"Ne demek haberi olmayacak? VVes'le konuşmadın mı?"

"Eşiyle konuştum. Onunla bir defa karşılaştım ve hiç kimse

onun yan İngiliz yarı Amerikan konuşmasını taklit edemez. Ondan

müdür beye 'Peter Pan İki' kodlu bir kargonun oranın saatiyle sa-

bah dört on'da Andrews'da olacağını söylemesini rica etitim. O da,

gelir gelmez söyleyeceğim dedi.*

“Ne kadar gevşek bir tutum Stanley? Haberi aldığını onaylamak için Wes’in telefon etmesini istemen gerekirdi.”

Dairenin telefonu çaldı, Albay ayağa kalktı ve odadan geçerek yürüdü; telefonu aldı. “Evet?” Altı saniye dinleyip telefonu kapattı. “Sorenson’du,” dedi. “Yere ve çatılara bir müfreze koymuşlar. Başka bir şey var mıydı Sayın İstihbaratçı?”

“Evet,” dedi Latham. “Çizme imalatçısından ve lunaparktan tamamen vaz mı geçtik?”

“Ben vazgeçmezdim,” diye yanıtladı Karin, Drew’ya kahvesini uzatıp otururken. “Üd Neo öldü, ikisi de Amerika yolunda. Diğerleri kaçtı, hesaplarıma göre iki kişi.”

“Toplam altı,” diye araya girdi Drew. “Bir müfreze bile yapmazlar,” diye ekledi Witkowski’ye bakarak.

“Yarım manga kadar. Daha kaç kişi var bunlardan?”

“Çalışalım, bulalım. Ben lunaparkı alıyorum...”

“Drew,” diye bağırdı De Vries, sertçe araya girerek.

“Sen hiçbir şeyi almıyorsun,” diye ekledi Albay. “Kısa dönemli belleğin kalmamış hiç. Seni — ya da Harry’yi - bir tahtaya uzanmış kadavra olarak görmek istiyorlar, unuttun mu?”

“Ne yapmamı bekliyorsunuz? Yatağın altına saklanmamı mı?”

“Hayır, burada kalacaksın. Merdivenleri korumak için iki denizci ve pencereyi tamir etmesi için de bir usta göndereceğim.”

“Bir sakıncası yoksa, faydalı olmak istiyordum da.”

“Olacaksın. Burası bizim geçici üssümüz, sen de irtibat noktası-sırt.

“Kiminle?”

“Senden kiminle temas kurmanı istersem. Seni her saatte en az bir defa arayacağım.”

“Peki ya ben?” diye sordu Karin sabırsızca. “Ben de büyükelçilikte işe yarayabilirim.”

“Bunun farkındayım, özellikle de kapıya bir muhafız koyduktan

sonra benim odamda. Sorenson kim olduğunu biliyor, biç kuşkusuz

Knox Talbot da. Eğer herhangi birisi bana güvenli telefonumdan

ulaşırsa mesajları sen al, buradaki bunağımıza ulaştır, sonra

ben ondan alırım. Şimdi, keşke seni oraya götürecek bir yol bula-bilsern, belki dışarda düşmanlar vardır."

"ikimize de yararı dokunacak bir şey yapabilirim belki." De Vri-es yatağın yanındaki çantasına eğildi, ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yollandı. "Bir-iki dakika sürer ama biraz tahrik biraz da makyaj olacak."

"Ne yapıyor?" diye sordu Witkowski, Karin kapıdan kaybolurken.

"Ben biliyorum galiba ama seni şaşırtsın biraz. Belki sonra onu asistanlığına yükseltirsin."

"Daha kötüsü de olabilir. Freddie ona bir sürü oyun öğretmiş."

"Bunları da Freddie'ye sen öğretmişsin."

"Sadece yangın merdivenini; gerisim kendi başına çıkardı ve genellikle

hepimizden ilerideydi... hepimizden, belki bir tek Harry'

den değiL*

"Ya Karin elçilikten çıktığı zaman ne olacak Stanley?"

"Çıkmayacak ki. Bir sürü personel odası var. Birisini birkaç günlüğüne dışarı atarım, o da orada kalır."

"Tabii, bir muhafızla beraber."

Albay Latham'a baktı, bakışları sabitti "Onunla ilgileniyorsun, değil mi?"

"İlgileniyorum," diye üstünkörü cevap verdi Drew.

"Normalde onaylamam, ama bu koşullarda bazı şeyleri görmezden gelebilirim."

"Bunun bir yerlere varacağım söylemedim ki."

“Hayır, ama eğer varırsa benim çok çok önümdesin demektir.

Çünkü o da aynı meslekte.”

“Efendim, anlamadım?”

“Levazım subayının emriyle torun sahibi olmadık herhalde. On üç yıl iyi bir kadınla, harika bir kadınla evli kaldım, sonunda hayatımı kazanmak için yaptığım bu işi ve işin aile yaşamımızı etkileyi-şini onaylamadığını itiraf etti Hayatımda ilk defa yalvardım, ama o beni tanıyordu. Yaptığım işe o kadar alışmıştım, benim günlük hayatımda o kadar önceükli olmuştu ki. Yine de çok cömertti - çocukları sınırsız ziyaret hakkım vardı. Ama, tabii ki onları o kadar sık ziyaret edecek kadar ortalıkta değildim.”

“Affedersin Stanley. Bilmiyordum.”

“Eh artık treni bir defa kaçırdık, değil mi?”

“Belki, ama öyle görülüyor ki çocuklarınla iyi geçinmişsin. Yani torunları ziyaret etmek filan.”

“Ya, ya, ne demezsin, beni işe yaramazın teki gibi görüyorlar. Anneleri yeniden iyi bir evlilik yaptı, kazandığım para ne halta yarayacak ki? îşime yarayandan çok fazla ek gelirim var, paracıklanrm Paris gibi bir yerde nerelere harcadığımı artık sen tahmin edersin herhalde.”

Yatak odasının kapısında beliren figür ile konuşmaları kesildi, siyah gözlük takmış, sarışın bir kadın, eteğinin bir ucu diz hizasının üzerine kadar yukarı çekilmiş, bluzunun düğmeleri göğsünün ortasına kadar açık, şuh bir tavırla vücudunun ağırlığım bir bacağından diğerine aktarıyordu. Kalın bir sesle, “Arka odadaki çocukların nesi varmış bakalım,” dedi bir filmdeki repliği taklit ederek.

Witkowski, “Olağanüstü!” deyiverdi şaşkınlıkla.

“Şuna bak!” dedi Drew sakin bir sesle, ardından bir ıslık çaldı.

“Bu işe yarayacak mı Albayım?”

“Hem de nasıl, yalnız muhafızları göz altında tutmak gerekecek, umarım birkaç tane eşcinsel muhafız vardır.”

“Endişeye gerek yok Büyücü,” dedi Latham. “Sıcaklığın arkası tam bir buzdolabı.”

“Açıkça görülüyor ki sizi aldatamayacağım mösyö.” Karin güldü, eteğinin ucunu serbest bıraktı, bluzunun düğmelerini ilikledi ve telefon çalınca masaya doğru yöneldi. “Ben bakayım mı?” diye sordu, “Oda hizmetçisi olduğumu söyleyebilirim - tabii güzel bir Fransızcayla.”

“Memnun olurum,” dedi Witkowski “Bugün çamaşırcının günü; genellikle bu saatlerde arar. Yukarı gelmesini söyle ve telefonda altıya bas, aşağı kapı açılır.”

“Alla? C’est la residence du grand colonel” De Vries bir iki saniye kadar dinledi, elini ahizeye koydu ve büyükelçiliğin güvenlik şefine bir bakış fırlattı. “Arayan Büyükelçi Courtland. Seninle hemen ko-nuşmalıymış.”

Witkowski çabucak kalkıp geldi, telefonu Karin’den aldı. “Günaydın Sayın Büyükelçi.”

“Beni iyi dinle Albay! Dün gece evinde veya Orh/ Havaalanı ek

bölgesinde neler olup bittiğini bilmiyorum - bilmek de istemiyo-

rum - ama eğer bu sabah için bir planın varsa unut hepsini, bu bir emirdir!”

“öyleyse polisten duydunuz efendim.*

“Duymak istediğimden de fazlasını duydum. Ve daha da kötüsü, bizimle tam bir işbirliği içinde olan Alman Büyükelçisi’nden de bir şeyler duydum. Fransa Dışişleri Bakanlığı Alman Masası birkaç saat önce Kreitz’a haber vermiş. Avignon Depolarının büro bölümünde yangın çıkmış. Enkazın içinde Üçüncü Reich’a ait bazı malzemelerin kalıntıları bulunmuş. Yangın, kül haline gelmiş binlerce belgenin bulunduğu çöp kutularında başlamış.”

“Kâğıtlar bütün binada yangın mı çıkarmış?”

“Görüldüğüne göre bir pencere açık bırakılmış, hava cereyanı da alevleri dağıtmış, yangın alarmını ve yağmurlama sistemini çalıştırmış. Çabuk oraya gidin!”

“Bu depolar neredeymiş efendim?”

“Ben nereden bileyim? Fransızca bilen sensin, birilerine sor!”

“Rehberden bakarım. Sayın Büyükelçi, kendi arabama da bir taksiye de binmemeyi tercih ederim. Acaba Ulaştırmayı arayıp — sekreterinize aratıp — Diane Sokağı’ndaki daireme güvenli donanım göndertebilir misiniz? Adresi biliyorlar.”

‘ “Güvenli donanım mı? O da ne?”

“Zırhlı araç, efendim, ve denizci korumalar.”

“OffF, keşke İsveç’te olsaydım! Artık ne yapacaksan yap Albay.

Ve de çok çabuk!”

“Ulaştırmaya acele etmelerim söyleyin efendim.” Witkowski, o ünlü “parmak” hareketiyle telefonu kapattı, daha sonra ahizeyi yerine yerleştirdi. Sonra Latham’la Karin de Vries’e döndü. “Her şey değişti, en azından şu an için. Biraz şansla, belki de bize büyük ikramiye vurdu. Karin, sen burada kalıyorsun. Sana gelince delikanlı, dolabıma gidip bir bak bakalım, sana uyan bir üniforma bulabilecek misin? Aşağı yukarı aynı bedendeyiz, biri uyar sana.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Drew.

“Bir antreponun içinde Neo’Iarın yaktığı bürolara. Bir Nazi çöp tugayı iyi iş görememiş. Aptalm teki pencerelerden birini açık bırakmış.”

Neo-nazi karargâhı harabeye dönmüştü, duvarlar is içinde kalmış, bir-iki perde, kornişlerine kadar yanmıştı.. Bütün bunların üstüne yangın tertibatının dumanla harekete geçen sulama sistemi her yeri vıcık vıcık su içinde bırakmıştı. Bu birimin lideri tarafından kullanıldığı anlaşılan, bilgisayarlarla donatılmış odada, kilitli» kocaman çelik bir dolap vardı. Kırılıp açıldığında ortaya bir cephanelik çıkmıştı, teleskopik dürbünlü güçlü tüfeklerden el bombası kutularına, minyatür yangın silahlarına, boğma halkalarına, türleriüe göre istiflenmiş tabancalara ve kimi baston ve şemsiye içine gizlenmiş çeşit çeşit ufak hançerlere kadar her şey vardı. Her şey Drew Lat-ham’ın Paris’teki yüksek tabaka Nazi katilleri hakkında verdiği bilgilere uyuyordu. Burası onların yatağıydı.

“Cımbız kullan,” diye talimat verdi Albay Witkowski, yerde kömürleşmiş duran kâğıt parçalarını işaret edip, polislerle Fransızca konuşurken. “Cam plakalar getirin, tamamen imha olmamış her şeyi iki cam arasına koyun. Ne bulacağımızı asla bilemezsiniz.”

“Telefonlar duvarlardan sökülmüş, kutuları imha edilmiş,” dedi bir Fransız dedektif.

“Ama hatlar sağlam, öyle değil mi?”

“Sağlam. Telefon şirketinden bir teknisyen yolda, geliyor. Hatları yeniden kuracak, biz de telefonlarını izleyebileceğiz.”

“Onlann aradıkları yerleri belki, ama kendilerini arayanları asla

bulamayız. Bu herifleri bildiğim kadanyla, bunlar ayda bir banka

havalesi ve ikramiye alan Marsilyalı bir ihtiyar teyzeyi görmeye giderler.”.,

“Uyuşturucu satıcılarının yaptıkları gibi miî*

“Evet”

“Yine de bir yerlerde talimatlar vardır herhalde?”

“Vardır, ama senin izini takip edebileceğin bir yerlerde değil. Bunlar bir tsviçre veya Cayman adaları bankasından gelir, girilemeyecek gizli hesaplardan. Bugünlerde işler böyle yürüyor.”

“Ben yurtiçi araştırmaları yaparım mösyö, genelde Paris ve çevresi, uluslararası düzeyde araştırma yapamam.”

“O zaman bana yapan birini bul.”

“Fransa Dışişleri Bakanlığı Yabancılar Masasına başvurmanız gerekiyor. Bu konular benim yetki alanımın dışında.”

“Tamam, peki.”

MAHŞER NÖBETİ

273

Üniformalı Latham’la san perukhı Karin de Vries yaklaştılar, kömürleşmiş, uçuşan kâğıt parçalarından sakınarak dikkatlice adım atıyorlardı. “Bir şey buldun mu?” diye sordu Drew.

“Pek değil, ama burası hiç kuşkusuz operasyonlarının çekirde-ğiymiş, artık bunlar her kimdiyseler.”

“Dûn gece bizlere saldıranlardan başka kim olacaklar ki?” dedi Karin.

“Bence de öyle, ama nerdeler?” dedi Witkowski

a Monsieur VAm£ricain,n diye bağırdı sivil giyimli bir polis memuru, dışarıdaki bir odadan koşa koşa yanlarına geldi. “Bakın ne buldum. Salondaki bir koltukta, yastığın arkasındaydı! Bir mektup bu - bir mektubun başı.”

“Bana ver.” Albay kâğıdı aldı. “ Meine Lkbste,” diye başladı VVit-kowski, gözlerini kısarak. “Etwas Entsetzliches istgeschehen.”

“Verin’şunu bana,” dedi De Vries, Witkowski’nin tutuk tutuk okumasından sabırsızlanarak. îngilizceye çevirdi “’Sevgilim, bu gece çok, ama çok korkunçtu. Davamızın zarar görmesi ve başkalarının hatalarından dolayı idam edilme korkusuyla hemen gitmemiz gerekiyor. Bonn’dan kimsenin bilmemesi gerekiyor, Güney Amerika’ya uçuyoruz, geri dönüp tekrar savaşabileceğimiz zamana kadar korunabileceğimiz bir yere. Sana öylesine tapıyorum ki... Daha sonra bitirmeliyim, biri geliyor, koridorda. Bu mektubu artık hava...’ Orada bitiyor, yazılar kaymış.”

“Havaalanı! Havaalanından postalayacak!* diye bağırdı Latham. “Hangisi? Hangi havayolunun Güney Amerika’ya seferi var? Onların yolunu kesebiliriz!”

“Unut gitsin,” dedi’Albay. “Şimdi orada sabah, saat aşağı yukarı

onu çeyrek falan geçiyordur ve yediyle on arasında, Güney Ameri-

ka’daki yirmi-otuz şehirden birine birkaç düzine sefer var. Uçuşlardan

bir şey çıkmaz. Ancak yine de olumlu bir şey var. Bizim katiller

arkalarına bakmadan Paris’ten sıvışmışlar ve bunların Bonn’daki

lağım faresi kardeşlerinin elinde hiçbir ipucu yok. Diğerleri bunların

yerini alana kadar biraz rahat nefes alabiliriz.0

Başkalarının aklına hükmeden cerrah Gerhardt Kroeger, kendi aklım

kaybetmek üzereydi. Geçen altı saat içinde uygun kodlarla defalarca

Avignon Depolarını aramış, ama her seferinde bir santral ken-

MN 18

dişine, ulaşmak istediği büro hatlarının “şu anda hizmete açık olmadığını, bilgisayarlarına göre bağlantıların elle kesildiğini” söylemişti. Ne kadar öfkelense de elinden hiçbir şey gelmemişti; her şey çok açıktı. Blitzkrieger bitmişti. Neden? Neler olmuştu? Sıfır Beş Paris o kadar kendinden emindi ki: infazın fotoğrafları kendisine sabahleyin teslim edilecekti. Neredeydi peki? Ya Paris Beş neredeydi?

Başka bir seçenek yoktu. Nürnberg’den Hans Traupman’a ulaşmak zorundaydı. Birisi ona olanları açıklamak zorundaydı!

“Beni buradan araman çok aptalca,” dedi Traupman. “Telefonum güvenli değil.”

“Başka seçeneğim yoktu. Bunu bana yapamazsınız, Bonn bunu bana yapamaz! Bana ne pahasına olursa olsun, hatta burada Paris’teki ortaklarımızın o sözümona muhteşem becerilerini kullanmak pahasına da olsa Latham’ı bulmam emredildi...”

“Daha başka ne açıklama bekliyorsun ki?” diye gürledi Nürn-

berg’deki doktor küstah bar ifadeyle. jj

“Mantıklı bir şey, her ne olursa! Bana bir sürü şey vaat edildi

ama ortada hiçbir şey yok. Adamlarımıza ulaşamıyorum bile!**

“Bir takım özel kodlar gerekiyor onlara ulaşmak için, gizlilik gerektiren durumlarda kullanılan şifreler gibi mesela.”

“Kullandım. Santral bana bilgisayarlarına göre telefonların bağlantılarının kesildiğini, elle kesildiğini söyledi. Artık daha ne söyleyeyim Hans? Şu... yani bizim adamlarımız bizimle bağlarını kopardılar, tümüyle kopardılar! Nerede bunlar?”

Traupman konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye geçti.

“Eğer dediğin doğruysa,” dedi hafif bir sesle, “bu çok tatsız bir durum.

Oteldesin değil mi?*

“Oteldeyim.”

“Orada kal. Eve gideceğim, başka birkaç kişiyle bağlantı kuracağım, ve seni tekrar arayacağım. Bir saatten fazla sürebilir.”

“Fark etmez. Yeter ki ara.”

Otel Lutetia’nın telefonu yaklaşık iki saat sonra çaldı. “Buyrun?” dedi Kroeger, telefona atlayarak.

“Çok alışılmadık bir şey olmuş. Bana söylediklerin doğru... doğrudan da öte, bir facia. Adamlarımızın yerini bilen Paris’teki tek kişi gidip bakmış ve her yerde polisleri görmüş.”

“öyleyse gerçekten de ortadan yok oldular!”

“Bundan da kötü. Bu sabah saat dört otuz yedide, hesaplannı

tutan eleman nakit bölümümüze gelmiş ve kadınlar, genç erkekler

ve uyuşturucular ve yüksek düzey Fransız makamlarının yer aldığı,

olağandışı gibi görünse de yine de akla yatkın bir hikâye anlatarak

çok büyük bir miktar para talep etmiş — sonradan faturaları gösterilmek

üzere tabii ki.” pf$”<j

“Ama ortada ne ‘sonra’ ne de ‘fatura’ var, öyle mi?”

“Açıkçası öyle. Bunlar ödlek, bunlar hain. Dünyanın bir ucuna kadar da gitseler avlayacağız onları.”

“Onları avlamanın bana ne yararı var. Latham kritik noktaya vardı. Ne yapacağım? Onu mutlaka bulmalıyım.”

“Bunu konuştuk. Gerçi en iyi hareket tarzı değil ama bize göre yapabileceğin en iyi şey, İkinci Şube’den Mpreau’yu bulmak. Fransız istihbaratında olup biten her şeyi bilir.”

“Onu nasıl bulacağım?”

“Eşgalini biliyor musun?”

“Fotoğraflarını görmüştüm, evef”

“Dışarıda bul onu, telefon görüşmesi olmayacak, mesaj olmayacak, sadece sokakta veya bir kafede veya kimsenin bir karşılaşmadan kuşkulanmayacağı bir yerde, basit bir görüşme. Kısa bir şeyler söyle, bir-iki cümleden uzun olmasın, sadece onun duyabileceği sesle. Asıl önemli olan şey kardeşlik sözünü kullanman.”

“Ya sonra?”

“Seni yanından uzaklaştırabilir, ama öyle bile yapsa nerede buluşacağınızı söyler. Ortalık bir yerde olur, muhtemelen kalabalık bir yer ve de geç bir saatte.”

“Bana daha önce, ona güvenmememiz gerektiğini söylemiştin.”

“Bunu da göz önüne aldık, ama şayet bizden değilse, elimizde bir kozumuz var. Bugüne kadar isviçre’deki hesabına yirmi milyon frankın üzerinde para yatırdık, yazılı belgelerle sabit. Eğer bu kayıtlar birisi tarafından Fransız hükümetine sızdırılacak olursa mahvolur, yıllarca hapis yatar, tabii basım daha işe katmadık bile. Bunları kulak ardı edemez. Eğer mecbur kalırsan bu kozu kullan.”

“Hemen Şube’ye gidiyorum,” dedi Kroeger. “Umarım, yarın da Harry Latham’a.”

17

Şube’deki odasında Claude Moreau, Bonn’daki adamından gelen deşifre edilmiş bir mesajı inceliyordu. Mesajın içeriği bilgi verici değil yargılayıcıydı ve pek de aydınlatıcı değildi, ama yararlı olabilecek bir-üri şey vardı.

Dünkü oturumunda Alman Parlamentosu Bundestag’ın ele aldığı tek konu Almanya genelinde yeniden canlanmış olan Nazi sorunuydu; bütün partiler bunun önemli bir sorun olduğu konusunda fikir birliğine vardılar, birbirlerine destek verdiler. Bununla beraber, sol Ve sağ kanat partilerin liderleriyle sık sık görüşen iç kaynaklarım, iki kanadın da içerisinde çıkara ve kuşkucu düşüncelerin tırmanışta olduğunu rapor ediyorlar. Liberaller muhafazakârların açıklamalarına güvenmiyorlar, küçük bir muhafazakâr grup ise kendi parti kararlarını dikkate almaz görünüyor. Endüstri liderleri tabii ki dehşet içindeler, Nazi hareketinin yurtdışındaki pazarlarım kaybettireceğinden korkuyorlar, ama sosyalizme bağlı solu desteklemekte isteksizler, sağda da kime güveneceklerini bilmiyorlar. Paraları Bonn’un dışma, kesin bir yönü olmaksızın sel gibi akıp gidiyor.

Moreau arkasına yaslandı, dikkatini çeken cümleyi zihninde tarttı. Bu cümle yalnızca dikkatini çekmekle kalmamış cayır cayır da yakmıştı. Küçük bir muhafazakâr grup ise kendi parti kararlarını dikkate almaz görünüyor. Peki kimdi bunlar? İsimleri neydi? Ve Bonn’daki adam neden isimleri bildirmemişti?

Telefonunu kaldırdı, hat, sekreterine bağlıydı. “Kesin şifreleyici-ye geçmek istiyorum, hiçbir giriş mümkün olmasın.”

“İşlemi başlatıyorum efendim, beş saniyelik uğultudan anlarsınız, her zamanki gibi hat üçte,” dedi dış bürodaki bayan sesi.

“Teşekkür ederim Monique, bir de karım beni birkaç dakika içinde L’Escargot’ta öğle yemeğine bekliyor, beni bulamayınca mutlaka arayacaktır. Biraz işimin olduğunu, ama hemen geleceğimi söyler misin lütfen?”

“Sorun değil efendim. R£gine’le iyi arkadaşız.”

MAHŞER NÖBETİ

277

“Biliyorum, ikiniz beni çekiştirirsiniz artık. Şifreleyici, lütfen.”

Üçüncü hattaki uğultu tamamlanınca, Moreau, Bonn’daki adamını aradı.

“Hallo,” dedi Almanya’daki adam.

“Ihr Mantı in Frankreich.*

“Başla, başla,” diye sözünü kesti Bonn’daki adam. “Burası çok

temiz, Suudi Arabistan Büyükelçiliği’nin kablolarının içindeyim.0

“Ner

“Hatlarını kullanıyorum, alıcılarını değil. Fransa’ya kazandırdığım paraları bir düşün. Bir ikramiyeyi hak ediyorum.”

“Sen sefil bir dilencisin.9

“Öyle olmasam bana niye para ödesin id Paris?”

“Bize gönderdiğin raporu okudum. Pek çok şey eksik.”

“Mesela?”

“’Kendi parti kararlarını dikkate almayan küçük muhafazakâr

grup’ kimleri kapsıyor? Hiç isim vermiyorsun, yakın ilişkileri hakkında

bir ipucu dahi yok”

‘Tabii ki. Bu bizim özel anlaşmamızın bir parçası değil mi? Bütün İkinci Şube’nin bu bilgilere

sahip olmasını ister misin? Sorunun cevabı evetse, senin İsviçre'deki bankanın şu sefil dilenciye çok cömert davrandığım söyleyebilirim."

"Yeter!" diye patladı Moreau. "Senin yaptığın sana, benim yaptığım da bana, ve hiçbirimiz bir diğerinin neler yapıp ettiğini bilmek zorunda da değiliz. Bu anlaşıldı mı?"

"Anlaşılmak zorunda sanırım. Peki ne bilmek istiyorsun?"

"Sözünü ettiğin bu küçük grubu yöneten veya onun ardındaki insanlar kim?"

"Çoğu fırsatçıdan başka bir şey olmayan kıt zekâlı adamlar, tek arzuları eski günleri geri getirecek bir hareketin kenarından köşesinden nasiplenmek, o kadar. Diğerleriyse geçen davullara ayak uyduran tipler. Başlannda yön gösteren..."

"Liderleri mi yok?" dedi Moreau tersçe keserek. "Kim bunlar?*

"Sana pahalıya patlar Claude."

"Eğer şimdi bana teker teker saymazsan sana pahalıya patlayacak Hem parasal açıdan, hem de başka açılardan."

"Sana inanıyorum. Yazık, kişisel eksikliğim hemen hemen hiç hissedilmeyecek gibi görünüyor. Sıkı adamsın Moreau."

"Çok da adil bmyimdir," diye tamamladı ikinci Şube'nin şefi. "Sana iyi para ödeniyor, hem kayıtlı hem de gayri resmi olarak, ki birincisi senin için çok daha tehlikeli. Bu bürodan çıkmam bile gerekmez, küçücük bir emir vermem yeterli: 'Bonn'daki arkadaşlarımıza çok-gizli bilgileri yavaş yavaş vermeye başlayın,' derim ve ölümün gazetelere haber bile olmaz."

"Peki ya elimdeki bilgileri verirsem?"

"O zaman güzel, üretken bir dostluk devam eder."

"Bu pek fazla bir şey sayılmaz Claude."

"Umarım bu bilgilerin bir kısmını saklama hazırlığı yapmıyorsun."

"Tabii ki değil. Ben budala değilim."

“öyle olduğuna inanıyorum. Haydi, bana aramızda tatsızlık çıkaran

şu senin ‘küçük grup’unla ilgili, sınırlı bilgilerini ver bakalım.*

“Muhbirlerim her salı gecesi Ren nehri boyunca, birinin evinde toplanıldığını söylüyorlar, genellikle büyük bir evde veya bir malikânede. Her birinde iskele var ve herkes tekneyle gidiyor, otomobille giden yok.”

“Bir teknenin suda bıraktığı iz, tekerleklerin yolda bıraktığı izden daha az fork edilebilir,” diye araya girdi Moreau, “veya plaka numaralı taşıtlardan.”

“Evet senin de anladığın gibi. Bu toplantılar gizli yapılıyor ve katılanların kimlikleri saklı tutuluyor.”

“Ama evler gizli değil, öyle değil mi? Yoksa bu durum muhbirlerinin

aklına gelmedi mi?*

“Şimdi oraya geliyordum. Tannm, biraz sabırlı ol.”

“Sabırsızım. Sahiplerinin adlan lütfen.”

“Birbirinden çok farklı kişiler var Claude. Hitler’e karşı gelmiş ve bunun cezasını çekmiş ailelerden gelen hatırı saydır aristokratlar var aralarında; üç, muhtemelen dört tanesi daha çok hükümet tahsisatından gelen mal varlıklarını korumak isteyen yeni zenginlerden; fld tanesi ruhban sınıfından - biri eski bir Katolik papazı diğeri de Lutherci bir vaiz, hiç kuşkusuz mütevazı olmak konusunda ettiği yeminleri biraz fazla ciddiye almış. Nehirdeki en küçük evin kiracısı o.”

“İsimlere gel, lanet olası!”

“Sadece altı tanenin ismi var...”

“öbürleri?”

“Bilinmeyen üç kişi daha var; onlar da kiracı ve kiraya veren kiralama şirketleri hiçbir şeyi açıklamıyor. Yurtdışı gelirlerinin vergilerinden kaçınmak isteyen zenginlerin bilinen bir uygulaması bu.”

“O altı tanesini ver öyleyse.”

“Maximilian von Lö wens tein, bu adam en büyük...”

“General olan babası Hitler’e suikast girişiminde bulunmuştu, Wolfschanze vakasında SS’lerce idam edildi. Diğeri?”

“Albert Richter, bir zamanların playboy’u, artık dönüş yapü, ciddi bir politikacı oldu.”

“Hâlâ kaçamaklar yapıyor, Monaco’da malı mülkü var. Yaşam tarzını değiştirmeseydi ailesi onu reddedecekti. Bu nedenle politikacılık oynuyor. Sonraki?”

“Günter Jâger, Lutherci bir papaz.”

“Onu tanımıyorum, en azından bir şey çağrıştırmıyor. Sonraki?”

“Mösyö Heinrich Paltz, papaz dediğim kişi. Eski sağcı Katolik

önyargılarını dinsel safsata ile yutturmaya çalışan biri.*

“Friedrich von Schnell, sözünü ettiğimiz zenginlerin üçüncüsü.

Kendisinin o kadar çok mülkü...”

“Akıllı biri,”* diye sözünü kesti Moreau, “ve iş sendikalara gelince de sertleşiyor. Armani elbiseleri giyen bir on dokuzuncu yüzyıl Prusyalısı. Sonraki?”

“Ansel Schmidt, çok dobra bir adam; yüksek teknoloji ihracatıyla milyonlar kazanmış bir elektronik mühendisi, ve hükümetle her fırsatta kapışır.”

“Bir firmadan diğerine gidip gelerek, teknoloji hırsızlığıyla bütün bilgileri ele geçiren bir domuz, sonunda kendi şirketlerini kurdu.”

“Bütün elimdeki bu Claude; pek hayatıma değmezmiş, değil

mi?”,

“İsviçreli kiralama şirketleri hangileri?”

“Bunların buradaki bağlantı yerleri Bonn’daki bir emlak şirketi.

Adamlar ciddi olduklarmı göstermek için yanmda yüz bin markla

bir özel temsilcilerini gönderiyorlar ve para müstakbel kiracının bir

profiliyle birlikte Zürih'teki bir bankaya gönderiliyor. Eğer para ia-

de olursa anlaşma yapılmıyor. Eğer iade olmazsa, birisi Zürih'e gidiyor."

"Ya telefon ve ev faturaları? Eminim ki şa adlan bilinmeyen üç

kişininkine bakmışsındır,*

"Her seferinde özel temsilcilere gönderiliyor, ikisi Stuttgart'ta, biri Münih'te, hepsi kod numarasıyla kayıtlı, hiç isim yok." "Ama Bundestag'm bir adres listesi vardır herhalde."

"özel ikametgâhlar çok sıkı koruma altında, dünyanın her yerinde de böyledir zaten. Deneyebilirdim, ama yakalanmam tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi. Dürüstçe söylemek gerekirse, acıya tahammül edemem, düşüncesine bile katlanamıyorum."

"O zaman elinde adresleri yok yani?"

"Şey, korkarım bu konuda seni hayal kırıklığına uğratacağım. Oraları uzaktan ve nehirden tarif edebilirim, ama konut numaraları sökülmüş, kapılar kapatılmış, ve hem içerde hem dışarda köpekli devriyeler var. Tabii posta kutusu da yok."

"Şu üçünden biri o zaman," dedi Moreau yumuşak bir tonda.

"O üçünden biri neymiş?" diye sordu Bonn'daki adam.

"Şu bizim 'küçük grup'umuzun lideri... Adamlarını bu evlerin olduğu bölgeye dik ve kapılardan girip çıkan araçları gözlemelerim söyle. Sonra da bunları Bundestag'dakilerle karşılaştırarak kontrol et.

"Sevgili Claude, herhalde iyi anlatamadım. Bu konutlar hem içeriden hem de dışarıdan gözetleniyor, ortalığa yerleştirilmiş düzinelerce kamera var. Olmaz ya, hani eğer adamlanmı gönderirsem ve de yakalanacak olurlarsa ipin ucu bana kadar gelecek ve bahsettiğim gibi acıyı hayal etmek dahi şu itaatkar hizmetkârın için iğrenç bir şey."

"Şu an olduğun duruma nasıl geldiğini sık sık merak etmişimdir."

1yi yaşayarak, uygun maddi şartlarla kendimi en önemli insanlar arasında sevdirerek, ama en önemlisi yakalanmayarak. Bu cevap senin için yeterli mi acaba?”

“Eğer yakalanacak oluşan Allah yardımcın olsun.”

“Hayır Claude, Allah senin yardımcın olsun.”

“Bunu pek dikkate almıyorum.”

“Ya ücretim?”

“Benimki geldiğinde seninki de gelecek.”

MAHŞER NÖBETİ

281

“Yahu sen kimin tarafındasın, benim eski dostum?”

“Hiç kimsenin ve herkesin, ama özellikle kendimin.” Moreau telefonu kapatıp aldığı notlara bir göz attı. Üç ismi daire içine aldı:

Albert Richter, Friedrich von Schell ve Ansel Schmidt Bunlardan biri muhtemelen aradığı liderdi, ama her bilinin öyle olmak için bir nedeni ve seçmen kitlesini oluşturacak parası vardı. En azından kendisine ihtiyacı olan ilk mühimmatı sağlıyorlardı. Üçüncü hattın üzerindeki mavi ışığın hâlâ yandığını gördü; şifreleyici hâlâ devredeydi. Ahizeyi kaldırıp Cenevre’de bir numarayı çevirdi.

“L’Universitâ de Geneve,” dedi santral dört yüz mil öteden.

“Profesör Andre” Benoit’yla görüşecektim.”

“AUd?” dedi üniversitenin en önde gelen siyasi bilimler hocası.

“Paris’ten gizli dostunuz. ‘Konuşabilir miyiz?”

“Bir dakika.” Telefon sekiz saniye sessiz kaldı. “Şimdi konuşabiliriz,” dedi Profesör Benoit, tekrar hattaydı. “Kuşkusuz Paris’te olanlarla ilgili olarak arıyorsunuz. Size şimdiden söyleyeyim, hiçbir şey bilmiyorum. Kimse de bilmiyor. Acaba siz bizi aydınlatabilir misiniz?”

“Neden söz ettiğinizi anlamıyorum.”

“Neredeydiniz siz?”

“Monte Carlo’daydım» şu aktör ve karısıyla beraber. Daha bu sabah döndüm.”

“Öyleyse duymadınız?” diye sordu Cenevre’deki adam, şaşkın bir halde.

“Şu Amerikalı Latham’a karşı yapılan saldırılar ve son olarak bir köy restoranında öldürülüşünden bahsediyorsunuz herhalde, sizin şu psikopatlardan kurulu K Birimi’nin operasyonlarından. Son eylemleri aptalcaydı.”

“Hayır, ondan bahsetmiyorum! Sıfır Bir Paris ortadan kayboldu ve bu sabah erken saatte polis rue Diane’e bir saldırı rapor etti...”

“Witkowski’nin yerine mif diye kesti Moreau. “Raporları görmedim.”

“Bildiklerim arasında raporlarda olmayanlar da var. Tüm K Birimi ortadan yok oldu.”

“Sevkedildiklerini bilmiyordum...”

“Biz de bilmiyorduk, ama gitmişler!”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Bir şey söylemeyin, işlerin başına geçip neler olup bittiğini bulun!” dedi Cenevre.

“Korkarım size ve Bonn’a daha kötü haberlerim var,” dedi İkinci Şube şefi.

“Nasıl haberlermiş bunlar?”

“Almanya’daki ajanlarım birtakım isimler verdiler, Ren nehri kıyısındaki bazı evlerde salı geceleri bir araya gelen adamların isimleri.”

“Aman Tanrım! Hangi isimler?”

Claude Moreau isimleri ona verdi, her birini ağır ağır okuyarak.

“Onlara söyleyin dikkatli olsunlar, çok dikkatli olsunlar,” dedi.

“istihbaratın mikroskobu altındalar.”

“Belli bazı özelliklerinin dışında kimseyi tanımıyorum!” diye haykırdı Cenevre’deki profesör. “Hiç fikrim yok...”

“Sizin fikriniz olmasa da olur, Herr Professor. Emirleri yerine getiriyorsunuz sadece, tıpkı benim gibi.”

“Evet ama... ama...”

“îş uygulamaya gelince akademisyenler pek bir şey yapamıyorlar. Bonn’daki arkadaşlarımızın eline haberin geçmesini sağlayın, bu yeter.”

“Evet... evet, tabii Paris. Aman Tanrtmr

Moreau telefonu kapatıp arkasma yaslandı, işler - işler - istediği gibi gidiyordu. Her şey mükemmel sayılamazdı belki ama o başkalarından daha iyi durumdaydı. Eğer kaybederse karısıyla beraber her zaman için Fransa’nın dışında bir yerde emekliliğin tadını çıkarabilirlerdi, öte yandan bir idam mangası önünde kurşuna da dizi-lebilirdi. C’est la vie, hayat bu, bilinmez.

Akşamüstü saatleriydi, batan güneş Karin de Vries’in rue Madelei-ne’deki dairesinin penceresinden süzülüyordu. “Bugün öğleden sonra evime gittim,” dedi Drew, kanepenin öbür ucunda oturan Karin’e. “Tabii ki iki yanımda birer muhafız vardı - her şeyi gizli tutacaklarına dair Witkowski’ye yemin etmişlerdi, yoksa Witkowski onları tekrar acemi birliğine gönderecekti - elleri sürekli silahların-daydı, ama sokakta yürüyebilmek yine de güzeldi, anlıyor musun?” “Anlıyorum, ama yanlış kişilere güveniyor olmaktan endişe duyuyorum.

Farzet ki bilmediğimiz başkaları da var?”

“Kahretsin, birini biliyoruz, Muhaberat’tan Reynolds. Sıçan gibi lağımına kaçmış, muhtemelen hayatını Akdeniz’de Nazi emekli maaşıyla devam ettirecek, eğer onu vurmaya karar vermedilerse.”

“Eğer Akdeniz’deyse, cesedi yüzeyden birkaç yüz metre aşağıda okyanusun dibinde yatıyordur herhalde.”

“Aslında orası deniz, ‘denizin dibinde’ demen gerekirdi”

“Şu anda onun için bunun pek bir önemi olduğunu sanmıyorum.”

Sessizlik. Nihayet Drew konuştu. “Neredeyiz, hanımefendi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne yapmam gerek? Sayı sayı mı gideyim?”

“Ne sayısı?” tû#İ.

“Şöyle, ‘Bir-iki-üç-dört-beş, ye, iç, yat, her şey beleş.’ Gece gündüz beni saklıyorsun ama yanma yaklaşamıyorum.”

“Sen ne diyorsun Drew?”

“off, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. ... Böyle şeyler hissedeceğimi hiç düşünmemiştim, gerçekten de, ve özellikle de beni öldürülmekten koruyan, asla paramın yetmeyeceği bir apartmanda yaşayan benden küçük rütbeli birine karşı.”

“Lütfen daha açık ol.”

“Daha nasıl açık olayım? Hep ağabeyimin davuluyla uygun adım yürüyeceğimi düşünüyordum; o kadar haklıydı, o kadar mükemmeldi ki. Sonra öldürülmeden önce onu o masada duydum - anlıyorsun ne demek istediğimi — seni ne kadar sevdiğim, sana ne kadar hayran olduğunu haykırırken...”

“Kes artık Drew,” dedi De Vries sert biçimde. “Ağabeyinin kuruntularını da mı taklit ettiğini söylüyorsun?”

“Hayır, öyle değil,” dedi Latham sakin, sessiz bir şekilde; gözleri Karin’inkilere kilitlenmişti “Onun kuruntuları benim duygularım değil ki Karin. Ben bu sendrom içinde büyüdüm; bana pek bir yararı da olmadı zaten. Onun hayatına girdin önce, benimkineyse yıllar sonra, onunla durumumuz ne kadar birbirine benziyorsa da vardığımız yerler apayrı. Ben Harry değilim, asla onun gibi olamadım, ama ben benim ve ben senin gibi birini tanımadım... Nasıl buldun aşk ilanımı?”

“Aşırı derecede dokunaklı, canım.”

“Ah yine bu ‘canım*. Yani hiçbir şey değil.”

“Küçümseme bunu Drew. Hayaletkrimden kurtulmak zorundayım, bunu başardığımda senin orada benim için varolduğunu bilmek güzel olacak. Belki sana bağlanabilirim de, çünkü sende hayran olduğum özellikler var, ama bir ilişki, şimdi bana çok, ama çok uzak bir şey gibi geliyor. Geçmişin huzura kavuşması gerek önce. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Anlasam da anlamasam da, gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Öğle tatiline çıkan insanlar sokaklara dökülüyor, öğle yemeği için sürüler halinde gözde kafe ve lokantalara akın ederlerken bürolann bulunduğu binalar tamamen boşalıyordu. Paris için öğle yemeği, bir yemekten öte bir şeydi, hiç de önemsiz bir olay değildi; bütün bunlan görünce, yanında çalıştırdığı insanların, özellikle manikürlülerin, hele hele yaz günlerinde, zamanında işlerinin başına dönmelerini bekleyen işverenlere sabır dilemekten başka bir şey gelmiyordu insanın aklına.

işte bu yüzden Dr. Gerhardt Kroeger gitgide daha da telaşlanıyor, gözleri solundaki İkinci Şube binasının girişinde» yüzünün önünde bir gazete tutup ayakta dururken binadan çıkan kalabalıklar kendisini ite kaka geçiyorlardı. Claude Moreau’yu gözden kaçı-ramazdı. Zaman çok önemliydi, boşa harcanacak bir dakika bile yoktu. Harry Latham için geri sayım başlamıştı; en fazla iki günü vardı, kırk sekiz saat - aslında bu bile belirsizdi. Cerrahın neredeyse dayanılamaz hale gelen stresinin bir nedeni de, Brüderschaft’taki üstlerine söylemediği bir ayrıntıydı: Bir deneğin beyninin en sonunda implantasyonu reddetmesinin, yani patlamasının öncesinde, cerrahi bölgenin etrafındaki alan korkunç bir şekilde renk değiştiriyordu; minik bir fincan kadar bir bölge belirginleşip şişiyordu. Bu yüzden ölü üzerinde otopsi yapacak kişi hemen bu garip bölgeyi inceleyecekti:

Genel kanının aksine, ROM’un belleğine kaydedilmiş

olan tek amaçlı ve belli şartlar için özelleştirilmiş veriler, cipin

kontrol mekanizmasına yabancı ekipmanlarla da kolayca elde edilebilirdi

Cerrahın buluşu yanlış ellere geçtiğinde Nöbet Kardeşliği imha olabilir, sırlan ortalığa dökülebilir, hedeflerinin hepsi açığa çıkabilirdi.

Mein Gott! Aman Tanrım, diye düşündü Kroeger. Kendi iler-

lemelerimizin kurbanı olduk! Sonra, nükleer silahların zamanla nasıl her yana yayıldığını

hatırladı ve biraz önce aklına gelen ve hiç de özgün olmayan o düşüncesindeki gerçeği kavradı.

Ve işte Moreau oradaydı! İkinci Şube'nin o geniş omuzlu müdürü binanın giriş kapısından çıkıp sağa dönüyor, adımlarını hızlandırıyordu. Acelesi vardı, ki bu Kroeger'in ona yetişmesi için koşmak zorunda olduğu anlamına geliyordu, çünkü Fransız ters yöne doğru gidiyordu, önündeki kalabalığı ite kaka, yarı Almanca yarı Fransızca özürlerle, ardında öfkeli yayalar bırakarak, Moreau ile arasındaki mesafeyi kapattı. Nihayet ona uzanıp dokunabileceği kadar yaklaştı. "Mösyö, mösyö!" diye seslendi. "Bir şey düşürdünüz!"

"Pardon?" İkinci Şube müdürü durup arkasına döndü. "Yanılıyor olmalısınız, bir şey düşürmedi m."

"Düşüren sizdiniz, eminim," diye devam etti cerrah Fransızca olarak. "Bir cüzdan veya cep defteri gibi bir şey. Adamın biri yerden kapıp kaçtı gitti!"

Moreau hızla ceplerini yokladı, yüzündeki ifade endişeden rahatlamaya dönüştü. "Yanılmışsınız," dedi, "bir şeyim kayıp değil, ama yine de teşekkür ederim. Paris'te çok fazla yankesici var."

"Aynı Münih'teki gibi mösyö. Bağışlayın ama ait olduğum Kardeşlik birbirimize yardımcı olmamız açısından Hıristiyan prensiplerine uymamız gerektiğini ısrarla belirtir."

"Anlıyorum, bir Hıristiyan kardeşlik örneği, çok güzel" Yayalar her ikisinin de yanından akıp geçerken Moreau gözlerini dikmiş adama bakıyordu. "Bu gece dokuzda Pont, Neuf de," diye ekledi sesini alçaltarak. "Kuzey geçişinde."

Paris'in puslu havası ayın Seine Nehri üzerindeki yansımalarını emiyordu; bir yaz yağmuru başlamak üzereydi. Köprünün üzerinde, fırtınalı havadan kaçmak için koşuşturan yayaların aksine, iki adam kuzey yaya girişinde birbirlerine doğru ağır ağır yürüdüler. Ortada karşı karşıya durdular; önce Moreau konuştu.

"Benim için tamdık olabilecek bir şeyden söz ettiniz. Bir açıklama yapabilir misiniz?"

"Oyun oynayacak vakit yok mösyö. İkimiz de kim olduğumuzu biliyoruz. Korkunç şeyler oldu."

"Ah, evet anlıyorum - bu sabaha kadar hiç haberim olmayan

şeyler. Bu işin beni telaşlandıran taran ise, Şubeye, olayla ilgili şimdiye kadar bir bilgi iletilmemesi. Neden böyle olduğu konusunda endişelenmekten başka yapacak bir şeyim yok.

Kuryelerinizden biri gevezelik mi etmiş?”

“Kesinlikle hayır! Şimdiki görevimiz, çok önemli görevimiz, şu Amerikalı Harry Latham’ı bulmak. Düşünebileceğinizden çok daha hayati bir durum bu. Antinayous’krın yardımıyla büyükelçiliğin onu burada Paris’te bir yerlerde sakladığını biliyoruz. Onu bulmalıyız!

Kuşkusuz Amerikan istihbaratı sizi haberdar ediyordur. Nerede

Oî

“Bilgimin dışında olan şeylerden söz ediyorsunuz mösyö... adınız neydi? Kimliği belirsiz şahıslarla konuşmam.”

“Kroeger, Dr. Gerhardt Kroeger, Bonn’a edeceğiniz bir telefon benim yüksek bir konumda olduğumu doğrulayacaktır!”

“Ne kadar etkileyici. Bulunduğunuz şu ‘yüksek konum’ da neymiş, Doktor?”

“Ben Harry Latham’in... Harry Latham’ın hayatım kurtaran doktorum. Ve şimdi onu bulmam gerek.”

“Evet, bunu söylemiştiniz. Farkındasınız değil mi, kardeşi Drew sizin gerizekâh K Biriminiz tararından öldürüldü.”

“Öldürülen, yanlış kardeşti.”

“Evet, anlıyorum. Demek gerçekten de K Birimiymiş bu hayatlarında

okul yüzü görmemiş katiller çetesi”

Kroeger, “Sizin hakaretlerinizi dinlemek zorunda değilim!” diye bağırdı sinirli sinirli. “Açıkçası siz de çok güvenilir bir durumda değilsiniz, o yüzden benimle tam bir işbirliği yapmanızı tavsiye ederim. Eğer yapmazsanız, başınıza gelecekleri biliyorsunuz.”

“Eğer dediğiniz doğruysa, başıma gelenler beni epey zengin ediyor.”

“Bize Harry Latham’ı bulun!”

“Tabii ki uğraşacağım...”

“Bütün gece çalışın, elinizdeki her kaynağı - Fransız, Amerikan, İngiliz, ne olursa - hepsini arayın. Harry Latham’ı nereye sakladıklarını bulun! Ben Lutetia’dayım, oda numarası sekizyüz.”

“En üst kat. önemli biri olmalısınız.”

“Sizden haber gelene kadar uyumayacağım.”

“Bu çok aptalca olur, Doktor. Uykusuz kalmanın düşünme ye-

teneğini olumsuz yönde etkileyeceğini bir hekim olarak bilmeniz gerekir. Ama çok ikna edici bir insansınız, tehditleriniz de öyle, emin olun ki sizi tatmin etmek için elimden geleni yapacağım.”

“Sehr gutf dedi Kroeger, Almancaya dönerek. “Şimdi gidiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayın; Kardeşlik’i hayal kırıldığına uğratmayın, aksi halde neler olur biliyorsunuz.”

“Anlıyorum.”

Kroeger hızlı hızlı yürüdü, silueti, çöken sislerin arasında belir-sizleşti. Claude Moreau, Rive Gauche’de bir taksi bulmak için ağır ağır yürüdü. Düşünmesi gerekiyordu, düşünmesi gereken şeyler arasında İkinci Şube’deki gizli haberleşme ekipmanı da vardı. îşler arapsaçına dönüyordu.

Washington saatiyle sabah 7:42. Wesley Sorenson, bürosuna girdi; oradaki tek kişi, sekreteri olan kadındı. “Bütün gece raporları masanızda efendim,” dedi sekreter.

“Sağ ol Ginny. Hep söylediğim gibi, buraya mesai saatlerinin dışında da gelmen ne kadar iyi Kimse sekiz buçuktan önce gelmez buraya.”

“Çocuklarım hastalandığı zaman çok anlayış gösteriyorsunuz, neden size yardımcı olmayayım ki Müdür Bey? Ayrıca, benim için de daha kolay oluyor; işler yoğunlaşmadan önce her şeyi derleyip toplayabilecek vaktim oluyor.”

Ah, ah, nasıl da yoğunlaşıyor bir bilsen! diye düşündü Sorenson. Sabahın dördünde Andrews Hava Üssü’ndeydi ve Paris’ten gelen jetten çakan iki Nazi’yi Virginia’da güvenli bir yere götürecek Deniz Kuvvetlerine ait bir kamyonete bindirilmelerini denetlemişti. Yorgunluktan bitmiş olmasına rağmen, öğle vakti yeniden oraya gidecek ve tutukluların sorgulanmasını bizzat yapacaktı; bu işi iyi biliyordu.

“Acil bir şey var mı?” diye sordu sekreterine.

“özel bir şey yok, her şey acil.”

“Her zamanki gibi”

Sorenson içeri, odasına girdi, masanın başına geçip oturdu. Dosyaların üzeri etiketlenmişti: ÇİN HALK CUMHURİYETİ, TAYVAN, FİLİPİNLER, ORTA DOĞU, YUNANİSTAN, BALKANLAR... ve nihayet ALMANYA ve FRANSA.

Diğerlerini bir yana iterek Paris'ten gelen dosyayı açtı. Dosya bomba gibiydi Polis tutanaklarına dayanılarak hazırlanan raporda, Albay Witkowski'nin apartmanına yapılan saldın anlatılıyordu, albayın iki tutsağı askeri bir jetle Washington'a gönderdiğinden söz edilmiyordu. Dosyada Avignon depolarındaki Neo-nazi karargâhının yandığı belirtiliyor, katillerin ortadan kaybolduğu söyleniyordu. Paris'ten gelen son haber Witkowski'den şifreli bir mesajdı, Konsolosluk Operasyonları bölümünde deşifre edilmişti; asıl bomba buydu. Gerhardt Kroeger Paris'te. Harry Latham'ın peşinde. Hedef uyarıldı.

Gerhardt Kroeger, cerrah, gizemli adam, ve pek çok şeyin anahtarı. Amerikan istihbaratının dışında kimse onu tanımıyordu. Bir bakıma, diye düşündü Sorenson, bu yanlış. Fransız ve İngilizler de biliyor olabilirlerdi, ama Knox Talbot CIA'üı onlara güvenemeye-ceğini söylemişti.

Saat sekizde telefonu çaldı. "Paris arıyor," dedi sekreteri. "FraiH-sız İkinci Şube'sinden Moreau diye birisi."

Sorenson'un nefesi kesildi, suratı aniden sarardı. Moreau ile ilişkiler kesilmişti; o bir zanlıydı. Operasyonlar müdürü derin derin nefes aldı, telefonu kaldırdı, sonra konuştu, sözleri kontrollüydü.

"Merhaba Claude, tekrar sesini duymak ne güzel eski dostum."

"Doğrusu Wesley, aynısını ben söyleyemeyeceğim."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Hadi canım sen de, geçen otuz sekiz saatte ikimizi de ilgilendiren bir sürü şey oluyor ama tek bir kelimesi bile büroma ulaşmıyor. Ne biçim işbirliği bu böyle?"

"Ben... bilemiyorum Claude."

"Tabii ki biliyorsun. Bu işin dışında tutuluyorum. Neden?"

"Buna cevap veremem. Harekâtı ben yönetmiyorum ki, bunu

biliyorsun. Hiç fikrim yok.. $

“Lütfen, Wesley. Operasyon alanında başarılı bir yalancıydın ama aynı yalanları seninle beraber söyleyen birine karşı aynı derecede başarılı değilsin. İkimiz de bu işlerin, nasıl döndüğünü biliyoruz, öyle değil mi? Biri bir şeyi başkasmdan duyuyor, o başkasına söylüyor ve hastalanan istiridye sahte inci üretiyor. Ama bunlar için daha sonra vakit olacak. Henüz paslanmadığını düşünerek sana bir satranç müsabakası ayarlayabilirim.”

MAHŞER NÖBETİ

289

“Neymiş?”

“Gerhardt Kroeger kim?”

“NeT

“Beni duydun ve bu ismi önceden duyduğun da çok açık. Bu adam bir doktor.”

Kroeger, İkinci Şube’nin dışında tutuluyordu. Moreau işin dtşm-daydıl Boş atıp dolu tutmaya mı çalışıyor?

“Bu ismi duyduğuma emin değilim Claude. Gerhardt ... Kroeger mi demiştin?”

“İşte şimdi işi hakaret sınırlarına vardırdın. Çünkü elimdeki bilgi çok önemli. Kroeger beni akşam yürüyüş yaparken izledi ve kısaca dedi ki, ya ben kendisini Harry Latham’a ulaştırırmışım ya da ölü biri durmuşum.”

“Buna inanamıyorum! Neden sana geliyor kir*

“Ben de aynı soruyu ona sordum ve cevabı da beklediğim bir cevâp oldu. Pek çok ülkedeki gibi Almanya’da da adamlarım var. Bir yıl önce Mannheim’da bir dazlaklar güruhunun ellerinde tuttuğu bir adamın hayatı için pazarlığa oturdum. Yaklaşık alb bin Amerikan dolan karşılığında onu kurtardım, bir pazarlıktı bu. Ancak, İkinci Şube ismi ellerine geçmiş oldu bir kere ve benim onayım olmadan bu anlaşmanın yapılamayacağını da biliyorlar.”

“Ama daha önceden Gerhardt Kroeger admı duymamış miydin?”

“Dün geceye kadar hayır, söyledim ya sana. Büroma dönüp geçen beş yılın kayıtlarını araştırdım; hiçbir şey yoktu. Bu arada, Hotel Lutetia’da sekiz yüz numaralı odada kalıyormuş, benden kendisini aramamı bekliyor.”

Tanrı aşkına, kaçırma onu!”

*Yok, kaçmaz Wesley, sana bunu temin edebilirim. Ama neden onunla biraz oynamayalım? Kuşkusuz tek başına hareket etmiyor, biz de daha büyük balığın peşindeyiz.”

Sorenson rahat bir nefes aldı. Claude Moreau temizdi! Eğer Kardeşlik hesabına çalışıyor olsaydı Gerhardt Kroeger*i, oteli ve oda numarasını söylemezdi.

“Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa,” dedi Operasyonlar müdürü, “ben de bir süre işin dışında tutuldum. Neden bil bakalım. Çünkü biz seninle birlikte çalışmıştık, özellikle de paçamı kurtarmak iyiliğinde bulunduğun İstanbul’da.”

MN 19

“Sen de aynısını benim için yapardın.”

“Ben de öfkeyle bunu söyledim Teşkilat’a, aynı şeyi yine söyleyeceğim,

ama daha da büyük bir öfkeyle.” ^

“Dur bir dakika, Wesley,” dedi Moreau yavaşça. “İstanbul derken aklıma geldi, KGB personelinin senin ikü ajan olup da Mosko-va’daki üstleri için muhbirlik yaptığına inandıkları zamanı hatırlıyor musun?”

“Kesinlikle. Sefahat içinde bir hayat sürüyorlardı orada. Korkudan ödleri patlamıştı.”

“Üstlerine durumu bildirmemen için sana bildikleri şeyleri anlatmışlardı, öyle değil mi?”

“Tabii ki, kendi yaşam biçimlerim haklı çıkaracak şeyler - her şeyi - anlattılar. Çoğu saçma sapandı, ama hepsi değil.”

“Ama seni güvendikleri kişiler araşma almışlardı, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“O zaman şimdi de o zaman olduğu gibi işi oluruna bırak. Ben hâlâ dışarıdayım, güvenilemeyecek biriyim. Belki Herr Kroeger’k oynayıp bir şeyler öğrenebilirim.”

“Yani önce bir şeye ihtiyacın var.”

“İstanbul’dan söz ederken ‘herhangi bir şey* demiştin» Doğru olması gerekmiyor, ama göreceli olarak kabul edilebilir bir şey olması gerek.”

“Ne gibi?”

“Harry Latham nerde?”

Harry Latham yoktu. Tekrar kuşku kaplamıştı bu eski sızma ajanının içini *Ben bile bilmiyorum bunu,” dedi Sorenson.

“Onun gerçekten nerde olduğunu sormuyorum,” diye araya girdi Moreau, “sadece nerede olabileceğini soruyorum. Onların inanabileceği bir bilgi.”

Kuşkuları dağıldı. “Şey, Antinayous denen bir örgüt var...”

“Onlar bunu biliyor,” diye sözünü kesti Moreau. “Bu adamların izini sürmek mümkün değil. Başka bir şey.”

“Kuşkusuz Witkowski ile De Vries denen kadın hakkında da bilgileri vardır...”

“Kesinlikle biliyorlar,” diye katıldı İkinci Şube müdürü. “Nerede olduğuna dair bir yer adı ver, biraz araştırmayla bilgi toplayabilecekleri bir yer adı.”

MAHŞER NÖBETÎ 291

“Marsilya diyebiliriz. Uyuşturucu yasaklarını takip ediyoruz; bir sürü adamımız rüşvetle satın alındı veya ortadan kayboldu. Aslında o operasyonun başkaları tarannda gözlenip gözlenmemesi pek de o kadar umurumuzda değil. Bu onları caydırabilir.”

“Güzel. Bunu kullanacağım.”

“Claude, dürüst olacağım, senin burada aklanmanı’ istiyorum!

Kuşku alunda olman dayanılmaz bir şey.”

“Daha değil eski dostum. İstanbul’u hatırla. Bu oyunları daha önce de oynadık.”

Paris’te, Moreau telefonu kapattı, arkasına yaslandı, gözleri tavanda, düşünceleri bir bilgi kırıntısından diğerine atlayıp duruyordu. Artık yarışta finişe doğru geliyordu. Aldığı riskler çok büyüktü, ama duramazdı. İntikam, tek önemli olan buydu.

Drew Latham'ın öldüğü varsayıldığmdan Fransız İkinci Şubesi'nin emrine verdiği arabası geri alınmıştı. Witkowski, bunun yerine,, bü-yükdçfliğin Ulaştirma Birimi'ne teyakkuzda olması için emir vermişti: sekiz saatlik vardiyalar halinde üç personel ile adı bilinmeyen bir subay ve karısı için sivil bir araba hazır tutuluyordu, bu subayla karısı da şu anda rue Madeleine'deydi. Albay, görevli denizcilere şayet bu kişiyi tanıyacak olurlarsa kimliğini gizli tutmalarım söylemişti. Eğer gizli kalmazsa, bu işle görevlendirilmiş olanlar acemi erlerle beraber Parris Adası'na geri gönderilecek, daha önceki başarıları sicillerinden silinecekti.

"Bunu söylemenize gerek yok Albayım," dedi denizci çavuş.

"Eğer sözlerimi bağışlarsanız, bu çok aşağılayıcı bir şey."

"öyleyse özür dilerim."

"Dilemelisiniz efendim," diye ekledi bir onbaşı. "Gerçek gizliliğin ne demek olduğunu biliriz, Beijing'den Kuala Lumpur'a kadar hep büyükelçiliklerde görev aldık."

"Hem de nasıl!" diye fısıldadı bir başka onbaşı, sonra daha yüksek sesle konuştu. "Biz karacı değiliz efendim. Bizler denizciyiz."

"öyleyse gerçekten de özür dilerim arkadaşlar. Şu eski asker kalıntısını bağışlayın. Ben fosilin tekiyim işte."

"Ne olduğunuzu biliyoruz Albayım," dedi çavuş. "Endişelenmenizi gerektiren bir şey yok efendim."

"Çok teşekkür ederim."

Uç kişi Ulaştırma bölümüne doğru giderken, onbaşılardan birinin yorumuyla donup kaldı Witkowski. "Denizci olmalıymış! Bu herif topun içine girse, gözümü kırpmadan onu takip ederdim."

Stanley Witkowski bir an için düşündü, bütün meslek hayatı

boyunca aldığı en büyük övgüydü bu. Ama şimdi düşünmesi gereken

başka şeyler vardı, Drew Latham'ia Karin de Vries daha önemliydi

Saatler geçmiş, yorgunluktan tükenen Latham, Antinayo-

us'ların güvenli evine gitmek yerine De Vries'in dairesinde kalmaya

karar vermişti — aslında hedefin hâlâ takip edilmesi nedeniyle böyle olmasında Antinayous'lar ısrar etmişlerdi. Ters bir olay olmazsa, bu konuyu yeniden düşüneceklerdi, ama sadece düşüneceklerdi, bir söz vermemişlerdi. "Bizim güvenliğimizi tehdit edecek kadar açık bir hedef," demişti Kırmızı Ev'deki açık sözlü bir kadın. "Kendisine hayranlık duyuyoruz, ama yerimizin keşfedilmesi konusunda en küçük bir riske bile giremeyiz."

Karin'in büyükelçilikte kalması hiçbir sorun yaratmıyordu. Büyükelçiliğin dışında evi olan, gizlilik derecesi yüksek bir eleman olarak adresi sadece Güvenlik biriminde bulunuyordu ve adresini isteyen her kim olursa, Albay tarafından bizzat onaylanması gerekiyordu. Pek çok erkek ataşe istemişti onun adresini; hepsi de reddedilmişti. Ayrıca ek olarak, bayan de Vries bir keresinde Albayı çok rahatlatan bir bilgi vermişti ona.

"Ben yoksul bir kadın değilim Albayım. Paris'te değişik garajlarda

duran üç tane arabam var. Üçüne de tipimi değiştirerek ayrı kılıklarda

biniyorum.'*

"Üzerimden büyük bir yük kalktı," dedi Witkowski. "Beyninizdeki bilgiler düşünüldüğünde çok harika, zekice bir fikir."

"Benim fikrim değildi efendim. NATO Başkomutanı General Ra-ichert, Lahey'de bize böyle emretmişti Orada masrafları Amerikalılar ödemişti, ama orada koşullar farklıydı. Aynı şeyi burada beklemiyorum."

"Yoksul bırakılmamanız gerekir."

"Kendimi işime adadım ben Albayım. Para önemli değil."

Bu konuşma yaklaşık dört ay önce olmuştu ve o zaman Witkowski, bu yeni elemanın kendisini ne kadar "adamış olduğu"nu bilemezdi Ama artık hiç kuşkusu kalmamıştı, özel hattındaki telefon çaldı, Albay bir anda anılarından sıyrıldı. "Buyrun?"

"Ortalıkta dolaşan meleğin," dedi Drew. "Kırmızı Ev'den ses seda

çıktı mı hiçi0

"Handa boş yer yokmuş, en azından bir süreliğine. Onların güvenliğini tehdit edecek kadar açık bir hedef olman onları endişelendiriyor."

“Şu işe bak, ben bir üniforma giyiyorum, senin üniformam! Ha,

bu arada, belin ve basenlerin benimkilerden biraz irice. Ama gömlek

iyi geldi”

“Bak bu çok iyi işte; moda fotoğrafçıları resimlerini çekerken kusurlarım örter... Makyajını şu aktör Villier yapsa bile seni aralarına almayı pek kabul etmeyeceklermiş gibi görünüyor.”

“Eh sanırım onları pek de suçlayamam.”

“Ben de suçlamıyorum,” diye katıldı Albay. “Ben uygun bir yer bulana kadar, Karin bir-iki gün daha sana katlanabilecek mi?”

“Bilmem, kendisine sor.” Telefonu kendisinden uzaklaştırırken Latham’m sesi hafifledi. “Witkowski. Kira kontratınım bitip bitmediğini bilmek istiyor.”

“Merhaba Albayım,” dedi Karin. “Antinayouslar yan çizmeye başlamışlar galiba.”

“Korkarım öyle.”

“Haklılar ama.”

“Evet, ama uygun bir yer de bulabilmiş değilim. Acaba ona bir gün daha dayanabilir misin, ya da iki? O zamana kadar bir şeyler ayarlayacağım.”

“Sorun değil. Bana bu sabah yatağını kendi başına yaptığım söylüyor.”

“Lanet olsun!” Drew’nun arkadan sesi geldi.\”Soğuk duşlu izci kampı günlerini yadediyorum burada!”

“Ona aldırmayın Albayım. Çocukça davranmakta epey başarılı olduğunu söylemiştim sanıyorum.”

TrocadeWda, Meurice’de ya da Bois de Boulogne’da hiç de çocuk değildi ama. Onu ben bile takdir ediyorum.”

“Katılıyorum,” dedi De Vries, “ama eğer bir güçlük çıkarsa, olası bir çözüm daha var, en

azından Amsterdam'da pek çok kez işe yaramıştı. Freddie bir üniforma - Amerikan, Hollanda, İngiliz, biç fark etmez - giyip Amstel otelinde gizli toplantılara katılmıştı."

*$a ünlü hilelerinden biri, ha?" diye sordu Witkowski. Bu fikir onu diriltmişti.

"îyi bir hile Albayım. Drew'nun da dediği gibi, üniformalarınız ona hemen hemen uyuyor, ben de pekâlâ belini ve diğer yerlerini üzerine göre ayarlayabilirim..."

"Ah şu diğer yer, evet, nereden bahsettiğini anladım... Ya sonra; görünüşü hâlâ aynı ama?"

"Dış görünüşünü biraz değiştirebiliriz."

MAHŞER NÖBETI

295

"Affedersin, anlamadım?"

"Saç renginde bir değişiklik," diye cevap verdi Karin, yumuşak biçimde konuşarak, "özellikle şakak civarında, oraları subay şapkasının altından çok belli olur, kalın çerçeveli tabii numarasız camlı bir gözlük ve sahte bir askeri kimlik. Eğer siz bir kimlik kartı dü-zenleyebilirseniz ben saçı yapar, gözlüğü temin ederim. Sonra müşterisi bol olan herhangi bir otele kayıt yaptırabilir, eminim bunu h alledebilir si n iz."

"Bu pek de büyükelçiliğin görev alanına giren bir iş değil Karin."

"Konsolosluk Operasyonlarından anladığım kadarıyla bu tam

da onun görev alanına giriyor,*

"Bu noktada ben giriyorum devreye. Bu adamı kapı dışarı atmayı çok istiyorsun galiba."

"Onu burada istemediğimden değil Albayım, onun burada Amerika'n subayı olarak ortalarda dolaşması doğru değil. Binada kalanların benim elçilikte çalıştığımı bildiğini sanmıyorum, ama biri biliyorsa ya da bundan kuşkulanırsa, bu durum Drew'nun, benim ve amaçlarımızın gizliliğini ortadan kaldırır."

"Kısacası, evin bir hedef haline gelebilir."

"Uzak bir ihtimal belki, ama imkânsız değil."

“Bu savaşta hiçbir şey imkansız değil ki. Bir fotoğrafa ihtiyacım olacak.”

“Freddie’nin fotoğraf makinesi hâlâ bende. Yarın sabaha bir sürü resmini verebilirim.”

“Keşke orada olup da Drew’nun saçını boyarken görebilsem seni Harika bir manzara olurdu.”

De Vries telefonu kapattı, odadaki bir dolaba gitti, açıp içinden şifreli iki kilidi olan küçük bir bavul çıkardı. Latham, elinde bir içkiyle onu koltuktan izliyordu. “Umarım içinde katlanabilen bir otomatik silah yoktur,” dedi Karin valizi kanepenin önündeki sehpaya koyup otururken.

“Yok canım,” dedi Karin, bavulu açarken. “Umarını içindekiler ‘ah keşke bunlar, yerine otomatik silah olsaydı’ dedirtmez sana.”

“Bir dakika, bir dakika. Ne var bunun içinde? Stanley’le konuş-

manın büyük bölümünü duyamadım. Şu lanet olası güzel kafanda

neler var?” ||jfö

“Bu, Freddie’nin ‘acil seyahat çantası’ dediği şey.”

“Freddi’ranse bilmesem de olur. Freddie sana karşı şiddet kullanıyordu, bu nedenle ona dostça duygular beslediğim pek söylenemez.”

“Ama güzel günlerimiz de oldu, Drew.”

“Tabii, ne demezsin. Orada ne var?”

“Basit kılık değiştirme yöntemleri, çok abartılı şeyler değü. Çeşitli takma bıyıklar, ayrıca bir çift sakal ve bir sürü gözlük... ve yıkanınca çıkabilen saç boyalan.” Bu en sonuncusunu iyice hafif bir sesle söylemişti.

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Burada kalamazsın dostum,” dedi Karin, bavulun üzerinden ona doğru bakarak. “Bunu şahsi bir şey olarak algılama, ama burada Madeleine’deki evler Amerika’daki küçük sosyetik semtlerden pek de farklı değildir, insanlar konuşur ve kafelerde\ pastanelerde dedikodular büyüdükçe büyür.

Senin sözlerinle söyleyecek olursam, ‘hiç de dost olmayan’ kulaklara ulaşabilir.”

“Bunu kabul ediyorum, anlıyorum da, ama sana sorduğum bu

değü ki”

“Albayımın sağlayacağı başka bir isimle bir otele kayıt yaptıracaksın, tabii biraz şeklin de değişecek.”

“NeT

“Saçını ve kaşlarını yıkanabilir bir boyayla boyayacağım. Kızıl-san olabilir.”

“Sen ne diyorsun7. Ben Jean-Pierre Villier değilim!”

“Olman da gerekmez. Sadece kendin ol; kimse bir metre önünde durup da dikkatle bakmadıkça seni tanıyamayacaktır. Şimdi, zahmet olmazsa lütfen albayın pantolonunu giy de iğneleyip ölçü alayım, sonra bedenine ayarlayacağım.”

“Senin kadar çılgınını görmedim!”

“Daha rri bir fikrin var mı?”

“Allah kahretsin!” diye kükredi Latham, viskisinin kalanını yuvarlayarak.

“Doğrusu, hayır, yok.”

“Şey düşündüm de, önce saçından başlasak daha iyi olacak.

Gömleğini çıkar lütfen.”

“Ya pantolonum? Onu çıkarırsam kendimi çok daha rahat, evimde gibi hissederdim.”

“Evinde değilsin Drew.”

“Acımasız kadın!”

Moreau konsol telefonunu kaldırdı, konuşmasını kaydettirecek bir düğmeye bastı, sonra da Lutetia santralıyla konuştu. “Sekiz yüz no’lu oda lütfen.”

“Derhal efendim.” ^^|

“EvetT dedi telefondaki kısık ses.

“Monsieur îe docteurf diye sordu İkinci Şube müdürü, doğru kişiyle konuştuğundan tam emin olmamış bir -şekilde. “Benim, Pont Neuf deki adam. Siz misiniz?”

“Tabii ki benim. Neler buldunuz?”

“Oldukça derine indim Doktor, sağlığımı tehdit edebilecek kadar derinlere. CIA’yi konuşturup gerçekten de Harry Latham’ı sakladıklarını itiraf ettirdim.”

“Neredeymişf

“Galiba burada değil, galiba Marsilya’da.”

“Galiba, galiba? Bana hiç faydası yok bunun! Emin misiniz?”

“Hayır, ama siz olabilirsiniz.”

“Ben mi?’

“Marsilya’da adamlarınız var, değil mi?”

“Tabii ki. Büyük miktarda finans kaynağı oradan geliyor.”

“Şu ‘Harekâtçılar’ı arastam, adları buymuş.”

“Onları biliyoruz,” dedi Gerhardt, nefes nefese. “Kahrolası bir istihbarat grubu, Konsolosluk Operasyonları. Her köşede, her ka-fe’de onlardan biri var.”

“Birini ele geçirin, bakalım neler öğrenebileceksiniz.*

“Bir saat içinde hallederiz. Size nasıl ulaşacağım?”

“Bir saat sonra sizi arayacağım.”

Bir saat geçti ve Moreau Lutetia’yı aradı. “Bir şey var mı?” diye sordu tansiyonu fırlamış Gerhardt’a.

“Aklınızı kaçırmışsınız!” dedi doktor. “Konuştuğumuz adam banka kanallarıyla milyonlar toplayabilmemiz için kendisine binlerce dolar ödediğimiz bir adam. Bizim deli olduğumuzu söyledi;

Harry Latham diye biri ne listelerindeymiş ne de Marsilya’daymış!”

“Demek hâlâ Paris’te,” dedi Moreau, sesinde bir gerginlik vardı.

“Tekrar isin başına dönüyorum.”

“Mümkün olduğu kadar çabuk!”

“Tamam,” dedi İkinci Şube müdürü, sonra yüzünde esrarlı bir, gülümsemeyle telefonu kapadı. Tamı tamına on dört dakika bekleyip tekrar Lutetia’yı aradı. Endişeyi had safhasına vardırmanın zamanı gelmişti.

“Evet?” B

“Yine ben. Az önce bir bilgi geldi.”

“Tanrı aşkına, ne, ne?”

“Harry Latham.”

*Ner

“Adamlarımdan birini aramış, kendisiyle birlikte Doğu Berlin’de çalışan bir adamımı, neyse ki o da bana haber vermesi gerektiğini düşünmüş. Açıkça görülüyor ki Latham çok yoğun bir güvensizlik içinde - gizlenmek zorunda olmak buna neden olabilir, bilirsiniz — öyle bir hale gelmiş ki kendi elçiliğine bile güvenmiyor...”

“Latham bu!” diye sözünü kesti Alman. “Semptomlar çıkıyor.”

“Ne semptomları? Ne demek istiyorsunuz?”

“Hiç, hiçbir şey. Dediğiniz gibi gizlenmek zorunda olmak insanlara garip şeyler yaptırıyor... Ne istemiş?”

“Muhtemelen Fransızların korumasını, böyle anladık. Adamım onunla George Cinq Metro durağında bu öğleden sonra saat ikide buluşacak, istasyonun sonlarına doğru bir yerlerde.”

“Orada olmalıyım!” diye haykırdı GerhardL

“Bunu pek tavsiye etmem, üstelik eğer örgütümüzün elemanı

değilse, işe başkalarını karıştırmak Şube’mizin politikası değildir.*

“Anlamıyorsunuz. Sizin yanınızda olmam gerek!”

“Neden? Bu tehlikeli olabilir.”

“Benim için hiç de tehlikeli olmaz.”

“Artık sizi anlamıyorum.”

“Anlamanız da gerekmiyor! KardeşlüVi hatırlayın, itaat etmeniz gereken şey O’dur, ve ben de size uymanız gereken emirleri veriyorum.”

“Eh, o zaman emirlere uymalıyım Herr Doktor. Saat ikiye on kala istasyonda buluşuyoruz. Ne daha önce, ne daha sonra, bu konu anlaşıldı mı?”

“Anlıyorum.”

Moreau telefonu kapatmadı; bunun yerine bağlantıyı kesme düğmesine basıp paneldeki birkaç tuşa dokundu, telefon en güvendiği astına bağlandı. “Jacques,” dedi sakin bir sesle, “saat ikide çok önemli bir buluşmamız olacak, yalnız sen ve ben. Saat bir buçukta beni aşağıda karşıla, sana bir şeyler vereceğim. Bir de unutmadan, tabancam da yanma al, ama şarjörü kurusıkı doldur.”

“Bu çok tuhaf bir istek Claude.”

“Bu da çok tuhaf bir buluşma olacak zaten,” dedi Moreau, telefonu kapatırken.

Drew aynaya bakar bakmaz gözleri yuvalarından fırladı. “Tanrı aslana, Walt Disney çizgi filmlerindeki tiplere benzemişim!” diye kükredi.

“Yok canım,” dedi Karin, mutfak lavabosunun başında Drew’nun tepesinde dikilip aynayı ondan alırken. “Sâdece henüz alışamadın, hepsi bu.”

“Akıl almaz bir şey bu! Eşcinseller yürüyüşünün liderine benziyorum.”

“Bu seni rahatsız mı ediyor?”

“Hayır. O grubun içinde bir sürü arkadaşım var. Ama onlardan biri değilim.”

“Bir duş yapınca hepsi çıkar gider, hadi kes bakalım sızlanmayı. Şimdi, üniformayı giy de Albay Witkowski için birkaç resim çekeyim, sonra da pantolonu ayarlanm.”

“Kahrolası herif, beni ne hale soktu!”

“Aslında hayatını kurtarıyor, bunu kabul etmelisin.”

‘ “Hep böyle mantıklı mısındır?” .

“Mantıklı hareket etmek sana şimdi sıralayamayacağım kadar çok kere hayatmı kurtardı Freddie’ nin. Lütfen üniformayı giy.”

Latham söyleneni yaptı, iki dakika sonra gerçek bir Birleşik Devletler Ordusu albayı olarak geri döndü. “Üniforma seni çok açtı,” dedi De Vries onu incelerken, “özellikle dik durduğun zaman.”

“insanın bu kadar dar bir üniforma - sokak kıyafeti içinde - başka bir seçeneği kalmıyor ki Lanet olası kaskatı, eğilirsen nefes alamıyorsun. Çok berbat bir asker olurmuş benden. Eğitim elbisesi giymeyi tercih ederdim.”

“Yönetmelikler buna izin vermez ki.”

“Ah işte, berbat bir asker olmam için başka bir neden daha.”

“Aslında, iyi bir asker olabilirdin, bir general olduğun sürece.”

“Pek olası değil.”

“Pek olası.” Karin hole doğru işaret etti. “Gel hole çıkalım, ben hazırım, tşte gözlüğün.” Ona kalın çerçeveli ağır bir gözlük uzattı.

“Hazırlanmak mı? Gözlük mü?” Drew, sokak kapısının önündeki küçük hole doğru baktı. Bir üçayak üzerine monte edilmiş bir fotoğraf makinesi, düz beyaz bir duvara dönük duruyordu. “Demek fotoğrafçılığın da var, ha?”

“Pek sayılmaz. Ancak, Freddie’nin başka bir pasaport için yeni bir resme ihtiyacı olurdu sık sık. Bunu nasıl kullanacağımı gösterdi, göstermesine ihtiyacım yoktu gerçi. Anında resim veren bir makine, vesikalık boyutlarda fotoğraf çekiyor... Gözlüğünü tak ve duvarın önünde dur. Şapkayı

çıkar; san saçlarının tüm muhteşemliğiyle apaçık görünmesini istiyorum."

Birkaç dakika sonra, De Vries'in elinde on beş adet san saçlı, gözlüklü ve bütün vesikalıklardaki gibi suratsız ve rahatsız bir albayın polaroid fotoğraflan vardı. "Harika," dedi Karin. "Evet, şimdi kanepeye gidelim, araç-gerecim orda."

"Ne araç-gereci?"

"Pantolon, hatırlasana."

"Ah, bu işin güzel tarafı. Çıkaracak mıyım?"

"Üzerine uymasını istiyorsan hayır. Gel şimdi."

On beş dakika sonra, ölçü alındığı sırada aldığı iki iğne dokunmasından sonra Latham, normal kıyafetine dönmesi için tekrar misafir odasına alındı. Geri döndüğünde Karin'i dikiş makinesinin başında buldu. "Pantolon, lütfen."

"'Aklımı karıştırdığının farkındasın değil mi hanımefendi," dedi Drew, ordu malı pantolonu ona uzatırken. "Sen de geri planda çah-> şıp her türlü işi beceren ajanlardan mısın?"

"Ben de oradaydım diyelim mösyö Latham."

"Evet, ama bunu ilk söyleyişin değil."

"Bunu kabul et Drew. Ayrıca üstüne vazife de değiL"

"Doğru, haklısın. Seni tanıdıkça, aslında kim olduğun konusunda

daha çok kuşkuya kapılıyorum. Freddie'yi, NATO'yu, ve Harry'

yi kabul etmek zorundayım, gizli yollardan Paris'e gelişini de, ama

neden içimden bir his bana, seni yönlendiren başka bir şey daha olduğunu

söylüyor?*

"Bu senin kuruntun, çünkü senin hayatında sadece olanaklı ile olanaksız, gerçek ve yalan var. Benim hakkımda bilmen gereken her şeyi söyledim sana, bu yetmez mi?"

"Şu an için yetmek zorunda," dedi Latham, gözleri Ka-rin'inkilere kilitlenmiş halde. "Ama

içgüdülerim, bana anlatmayacağın başka bir şeyler daha olduğunu söylüyor... Neden gülmüyorsun? Güldüğün zaman öyle güzel oluyorsun ki."

"Ortada gülecek bir şey yok şu anda, öyle değil mi?"

"Hadi, ne demek istediğimi biliyorsun. Ara sıra küçük gülümsemeler insanı rahatlatır. Harry, bir keresinde böyle söylemişti bana, ikimiz de Harry'nin sözlerine değer verirdik, biliyorsun. Bundan yıllar sonra aramızda bir şeyler gelişir de beraber olursak, muhtemelen Bois de Boulogne'da olanları bile tebessümle anacağız. Onun da komik anları olmuştu."

"Bir can alındı Drew. İster iyi, ister kötü biri olsun, onu öldürdüm, gencecik bir adamın hayatına daha başında son verdim. Daha önce kimseyi öldürmemiştim ben."

"Eğer yapmasaydın o beni öldürecekti."

"Bunu biliyorum, durmadan kendime bunu söylüyorum. Ama bu ölümler neden devam etmek zorunda? Bu Freddie'nin yaşam tarzıydı, benim değil."

"Olması da gerekmiyor. Ama sorduğun soruya mantıklı bir yanıt verecek olursak — madem ki mantık diye bir sözcük var — şöyle diyebiliriz, eğer gerektiği zamanda öldürmezsek, eğer Neo'ları dur-durmazsak, ölümler on binlere katlanarak devam edecek. On binlerce ölü, kahretsin, altı milyonla başlayabiliriz. Dün bunlar Yahudiler, Çingeneler ve diğer Hstenmeyenler'di. Yarın benim ülkemde, onların zırvalıklarını mideleri almayan Cumhuriyetçilerle Demokratlar olacak. Kendini aldatma Karin, bunlar Avrupa'da ayaklarını basacakları sağlam bir dayanak elde ettiler, bu mutsuz dünyanm kalanı da domino taşları gibi düşecek, çünkü bu adamlar o 'eski güzel günler'i isteyen her fanatiğe hiç durmadan, aralıksız sesleniyorlar.

Sokaklarda hiç suç olmayacak, neden, çünkü oradan geçenler

bile vurulacak; yargısız infazlar tırmanışa geçecek; gözaltında korunma

hakkı olmayacak, çünkü gözaltı olmayacak; masum olanlar-

la suçlular ayırt edilemiyor mu, o zaman ikisinden de kurtulalım, denilecek. îşte bizim önlemeye çalıştığımız böyle bir gelecek."

"Ben bunları bilmiyor muyum sandın?" dedi Karin. "Tabu ki biliyorum, seni vaazcı budala! Sence ben yetişkin bir insan olduktan sonraki bütün hayatımı ne uğruna yaşadım?"

“Yüce Freddie bir yana, başka bir şey daha var, değil mi?” “Daha fazlasını kurcalamaya haklan yok. Bu konuşmayı kesebilir miyiz?”

“Tabii, ama şimdilik. Fakat sanırım duygularımı sana çok açıkça söyledim, belki karşılık buldu, belki bulmadı, bu yüzden tekrar konuşacağız.”

“Kes dedim şunu!” dedi De Vries, kırpıştırdığı gözlerinden yaşlar yavaş yavaş inerken. “Bunu yapma bana.”

Latham ona doğru koştu, sandalyenin yanına çöktü. “Affedersin, gerçekten çok üzgünüm. Seni incitmek istemedim. Hiç ister miyim?”

“Biliyorum, istemezsin,” dedi Karin, kendini toparlayıp elleriyle yüzünü kapayarak. “Sen iyi bir insansın Drew Latham, ama bana daha fazla soru sorma - çok ama çok acı veriyor. Bunun yerine... seviş benimle, evet seviş benimle! Senin gibi birisine öyle ihtiyacım var ki.”

“Keşke şu ‘birisine’yi atıp sadece ‘sana’ diyebilseydin.”

“Diyorum o zaman. Sen, Drew Latham, seviş benimle.” Drew nazikçe onun koltuktan kalkmasına yardım etti, sonra kollarına alıp kaldırarak yatak odasına taşıdı.

Sabahın geri kalan kısmı ise inanılmazdı. Karin de Vries o kadar uzun bir süredir bir erkekle beraber olmamıştı ki hiçbir şey yetmiyordu. En sonunda, sağ kolunu Drew’nun göğsüne attı. “Tanrım,” diye bağırdı, “bu ben miydim?

“Gülüyorsun,” dedi Latham, yorgunluktan tükenmiş halde.

“Güldüğün zaman sesinin ne kadar güzel geldiğini biliyor musun?”

“Gülmek çok iyi geliyor.”

“Geri dönemeyiz artık, biliyorsun,” dedi Drew. “Artık aramızda bir şeyler var, daha önceden olmayan bir şeyler. Ve bunun sadece cinsellik olduğunu da sanmıyorum.”

“Haklısın sevgilim, ama yaptığımızın doğru olup olmadığından emin değilim.”

MAHŞER NÖBETİ

303

“Nedennüşr

“Çünkü elçilikte ciddi bir şekilde çalışmalıyım, yanımda sen olursan ciddiyetimi koruyabileceğimi pek zannetmiyorum.”

“Acaba duymak istediğimi mi duyuyorum?”

“Evet, öyle, seni Amerikalı safım benim.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Senin sözlerinle söylersem, galiba sana âşık oldum.”

“E, bir zamanlar Mississippi’den bir ihtiyar çocuğun dediği gibi

‘şimdi bu civciv de kuş da çıkarttırmaz mı adama!”*

“Ne?” .j^j

“Gel buraya da sana açıklayayım.”

Claude Moreau ile en güvendiği saha ajanı Jacques Bergeron Paris Metrosu’nun George Cinq istasyonuna vardıklarında saat ikiye on iki dakika vardı. Platformun arkasına doğru ayrı ayrı yürüdüler, her birinin elinde frekansları birbirine ayarlanmış birer telsiz vardı.

“Uzun boylu bir adam, oldukça ince,” dedi ikinci Şube müdürü elindeki alete. “Genellikle kendinden kısa boylu insanlara hitap ettiğinden eğik durur biraz...”

“Gördüm onul” dedi ajan heyecanla. “Duvara yaslanmış, bir sonraki trenin gelmesini bekliyor.”

“Tren geldiği zaman, sana ne dersem onu yap.”

Metro treni geldi ve durdu; kapılar açıldı, yüzlerce inşam dışarı boşalttı.

“Şimdi,” dedi Moreau telsizine, “Ateş.”

Emredildiği gibi Bergeron’un yaptığı kuru sıkı atışlar, yolcular topluca çıkış kapılarına koştururlarken istasyonda yankılandı. Moreau panik halindeki Gerhardt Kroeger’e koştu, kolundan yakalayıp bağırdı. “Sizi öldürmeye çalışıyorlar! Benimle gelin!”

“Kim beni öldürmeye çalışıyor?” diye bir çığlık atü cerrah, Moreau ile birlikte, önceden hazırlanmış açık bir depo kapısına doğru koşarken.

“Sizin gerizekâlı K Biriminizden arta kalanlar, budala.”

“Onlar ortadan kaybolmuşlardı!”

“öyle sanmanızı istediler. Bir temizlikçi kadına veya tamirciye rüşvet verip odanıza bir mikrofon

yerleştirmiş olmalılar.”

“Buna imkân yokf

“Silah seslerini duydunuz. Treni geri getirip kurşunların nerden geldiklerini görelim mi? Şansınıza ortalık kalabalıktı.”

“Ach, mein GottT

“Konuşmamız gerek Herr Doktor, yoksa ikimiz de silahlarına

hedef olabiliriz.” (&£**

“Ama ya Harry Latham? O nerde?”

“Onu gördüm,” diye kıvırdı Jacques Bergeron, biraz önce kullandığı kurusıkı kurşunlu tabancası cebinde, onların arkasından yürürken. “Silah seslerini duyduğunda trene bindi.”

“Konuşmalıyız,” dedi Moreau, gözlerini Kroeger’e dikerek, “aksi takdirde hepimiz kaybedeceğiz.”

Şube müdürü ışığın düğmesini bulup açtı. Beyaz tuğladan örülmüş, iç karartıcı, orta büyüklükte bir bölmedeydiler, içeride kocaman eski şalterler ve tren ışıkları, bir de hiç açılmamış kutularda yepyeni teçhizat depolanmıştı. “Dışarıda bekle Jacques,” dedi Moreau ajanına. “Polis geldiği zaman, ki kesin gelirler, kendini tanıt ve onlara trende olduğunu, silah seslerim duyunca indiğini söyle. Kapıyı da kapat lütfen.”

Tel kafes içinde korunmaya alınmış tavan lambasının loş ışığında Almanla yalnız kalan Moreau kutulardan birinin üstüne oturdu. “Rahatınıza bakın Doktor, bir süreliğine burada olacağız, en azından polis gelip gidene kadar.”

“Ama eğer beni burada, içerde bulacak olurlarsa...”

“Bulamazlar, kapı kapatıldığı zaman kilitleniyor. Gerizekâhnın teki kapıyı açık bıraktığı için çok şanslıyız! Ayrıca, kim buradan bir şey çalmak istesin ki?”

“Onu kaçırdık, onu elimizden kaçırdık!” diye haykırdı Kroeger, yumruğunu bir karton koliye vurup sonra büyük bir tahta kutunun üzerine oturarak. İncittiği elini sallıyordu.

“Tekrar arayacaktır,-* diye söze başladı Moreau. “Belki bu gün değil, ama yarın mutlaka. Unutmayın, biz umutsuz, saklanmak zorunda olan bir adamla uğraşıyoruz. Ama size sormam gerekiyor, Latham’ı bulmanız neden sizin için bu kadar önemli?”

“O... o çok tehlikeli.”

“Kimin için? Sizin için mi, Kardeşlik için mi?”

“Evet... hepimiz için.”

“Neden?”

“Ne kadarını biliyorsunuz?”

“Her şeyi tabii ki. ikinci Şube benden sorulur.”

“Belli bazı şeylerden söz ediyorum ben.”

“Pekâlâ. Sizin Alp’lerdekd vadinizden kaçıyor, biz kendisine yolda ulaşana kadar bir şekilde karlı dağda yolunu buluyor ve kamyonuyla geçen bir köylü tarafından yoldan almıyor.”

“Bir köyhi mü? Şimdi budala olan sizsiniz Herr Moreau. Antina-yous’lar, onu yoldan alan onlar. Kaçışı içeriden, vadinin içindeki bir hain tarafından ayarlanmış. Bu Hochverrateri bulmalıyız!”

•*”Hain’ yani, evet, anlıyorum.” Geçen yıllar içinde İkinci Şube müdürü, stres altında amatörlerin söylediği yalanı sezinlemeyi öğrenmişti. Gözlerdeki manasız umutsuzluk, kekeleyerek söylenen kelimeler, bunlara eşlik eden ağız kenarlarında tükürük birikmesi. Gerhardt Kroeger» tüm belirtileri sergiliyordu. “Demek bu yüzden onu bulmak istiyorsunuz ha? Hainin kim olduğunu bulmak, onu idam etmeden önce sorguya çekmek için mi?”

“Anlamalısınız, o kişi bir kadın ve örgütte yüksek bir yerlerde olmalı. Ortadan kaldırılması gerekiyor!”

“Tabii İd, bunu da anlıyorum.” Kroeger’in alnında, saçlarının başladığı çizgide boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı, oysa yeraltındaki metro odası oldukça serindi. “Demek öyle, K Biriminiz için önemli bir neden, sizin kadar önemli birini Paris’e getiren neden - Kardeşlik’in üst kademelerinde olan bir hainin kimliğini belirlemek.”

“Tamamen öyle.”

“Anlıyorum. Ve başka bir neden yok, öyle mi?”

“Hayır.” İki minik çizgi halinde ter, Alman’in ahundan aşağıya boşandı, kaşlarını aştı ve yanaklarından aşağı indi “Burası korkunç sıcak,” dedi Kroeger, sağ elinin tersiyle yüzünü silerek.

“Hiç fark etmemiştim. Aslında, bana göre epeyce de soğuk, ama tabii bu öğleden sonra olup bitenler bana yabana değil ve beni fazla etkilemedi. Ara sıra patlayan silahlar benim hayatımm bir parçası.”

“Evet, evet, siz alışkınsınız, ben değilim. Ama şunu da bilmelisiniz ki eğer sizi berbat bir ameliyat sırasında bir ameliyathaneye sokacak olsam muhtemelen bayılırdınız.”

“Tartışmaya gerek yok, kuşkusuz bayılırdım. Ama görüyorsunuz

ki Doktor Bey, doğru dürüst çalışabilmek için her şeyi bilmeliyim ve içimden bir ses, sizin bana her şeyi anlatmadığınızı söylüyor.”

“Daha ne bilmek istiyorsunuz ki?’9 Kroeger artık sucuk gibi terlemeye başlamıştı.

“Belki de haklısınız, bazen çok meraklı oluyorum, öyleyse bu andan itibaren şöyle hareket edeceğiz. Harry Latham tekrar aradığında sizi Lutetia’dan aramayacağım, bunun yerine onu kendim yakalayacağım. Bir kere elimize geçirince ona gereken muameleyi yapacağız ve Onu sorguladıktan birkaç saat sonra sizi arayacağım.”

“Kabul edilemez bir şey buf diye bağırdı cerrah, elleri titreyerek, oturduğu sandıktan kalkarken. “Onu bulduğunuzda ben de orada olmalıyım! Herhangi bir sorgulama olmadan önce onunla yalnız kalmalıyım, hepinizden ayrı bir yerde, çünkü başka kimsenin duymaması gereken şeyleri öğrenmem gerek. Bu son derece önemli, Brüderschaft böyle emrediyor!”

“Peki ya bu emirlere uymayı reddedersem?”

“Dışişleri Bakanlığınız ve Fransız basım, İsviçre’deki hesabınıza yatırılan yirmi milyon Franktan

derhal haberdar edilir.”

“Bu, oldukça ikna edici bir tartışma, öyle değil mi?”

“öyle olduğunu umuyorum.”

“Ne demek istediniz ‘hepinizden ayrı bir yerde’ derken?”

“Ne söylediysem onu. Bilmemiz gereken şeyleri Harry Latham’ın bana açıklamasını sağlayacak bir sürü iğne ve çeşitli uyuşturucu var yanımda. Natürlich, tabii ki başka kimse etrafta bulunmamalı.”

“Yani kendi başınıza bir odada mı?”

“Kesinlikle hayır. Bir odadaki konuşmalar dinlenebilir, otel odama mikrofon konulduğunu iddia ettiğinizi unutmayın.”

“öyleyse sizi nereye alacağız?”

“Kendi seçtiğim bir otomobil olacak, sizin seçtiğiniz değil. Lat-ham’ı bir yere götüreceğim, kimyasal maddelerimi uygulayacağım, öğrenmem gerekeni öğreneceğim, sonra onu size iade edeceğim.”

“infaz yok, öyle mi?”

“Sadece takip edilirsem.”

“Anlıyorum. Başka şansım yok gibi görünüyor.”

“Zaman, Moreau, zaman! Aşın derecede önemli önümüzdeki otuz altı saat içinde bulunmak!”

“Ne? İşte şimdi sizi hiç anlamıyorum. Neden otuz altı saat?

MAHŞER NÖBETİ 3Q7

Dünya güneşin etrafında dönmesini mi bitirecek o zaman? Lütfen bana açıklayın.”

“Pekâlâ, bunu siz anladınız, ben size bir şey söylemedim... Biliyorsunuz ben bir doktorum, kimileri benim Almanya’daki en iyi beyin cerrahı olduğumu söyler, ben de bu yargıya karşı çıkmayacağım. Harry Latham deli, şizofreniyle manik-depresif sendromların hepsi birden var onda. Hastalığına yol açan baskıları azaltmak için ameliyat yaparak vadimizde onun hayatım kurtardım. Notlarıma baktığımda korkunç bir gerçeğin farkına vardım. Kaçışından sonraki altı gün içinde kendisine ilaç verilmezse ölecek! Şimdi bu altı günün dört buçuk günü geçmiş

durumda. Beni anlıyor musunuz? Latham o hainin admı mezara götürmeden önce onu sorguya çekmeliyiz mutlaka.”

“Evet, şimdi anlıyorum, ama, Doktor Bey, siz iyi misiniz?*

“Ne?”

“Epeyce sarardınız, yüzünüz de ter içinde kaldı. Göğsünüzde ağrı falan mı var? On dakikada buraya bir ambulans getirebilirim.”

“Ambulans filan istemiyorum, ben Harry Latham’ı istiyorum! Göğsüm falan da ağrımıyor, kalbim de sağlam, sadece kafası az çalışan bürokratlara dayanamıyorum, o kadar.”

“İnanır mısınız, bunu da anlıyorum. Çünkü siz eğitim görmüş bir adamsınız, zeki bir adamsınız, kendimi davanıza adamışlığıma ek olarak sizi tanımaktan onur duydum...’ Hadi gidelim şimdi, gidelim de ben de bütün gücümle bu işi bitirmeye çalışayım.”

Champs-Elys£es’de Moreau ve ajanı, Gerhardt Kroeger’i bir tak-siye bindirip onu uğurladılar, sonra da kendi arabalarına yollandılar. “Çabuk!” dedi, İstanbul ve daha birçok yerde görev yapmış olan emekli ajan. “Bu piçin söylediği her kelime yalandı! Yalanlarla üstünü kapatmaya çalıştığı şey neydi acaba?”

“Ne yapacaksın Claude?”

“Oturup düşüneceğim ve birkaç telefon görüşmesi yapacağım.

Bir tanesi seçkin bilimadamı Alman büyükelçisi Heinrich Kreiz’la. O ve hükümeti, hoşlarına gitse de gitmese de, benim için bazı kayıtları ortaya çıkaracaklar.”

19

Drew Latham, elinde bir evrak çantasıyla Inter-Continental otelinin resepsiyonunda kayıt yaptırıyordu. Resepsiyon masasının üzerine Amerikan Büyükelçiliğinden bk rezervasyon talep formuyla askeri kimliğini koydu. Elindeki dosyadan bazı kâğıtlar çıkaran resmi giyimli bir otel kâtibi belgeleri masadan alıp inceledi.

“Ah, oui, Albay Webster, en içten duygularımızla size hoş geldiniz diyoruz. Büyükelçilik mini süit istetmişti, düşünebiliyor musunuz, bir tane boş süit bulduk. İspanyol bir çift erken ayrıldılar.”

“Çok teşekkür ederim.8

“Ayrıca,” dedi kâtip, kartı okuyarak, “misafirleriniz olabilirmiş

ve onlara oda numaranızı vermeden önce sizi arayacakmışız, n’est-

cepasT

“Evet, öyle.”

“Bavulunuz, mösyö?”

“Girişte bıraktım, taşıyıcılara adımı da verdim.”

“Mükemmel. Sık yolculuk yapıyorsunuz o zaman.”

“Ordu beni bir yerden bir yere gönderip duruyor,” dedi Drew kayıt defterini imzalarken. AW. Anthony Webster, Amerikan Silahlı Kuvvetleri. Washington D.C., ABD.

“Ah, ne kadar ilginç.” Kâtip, kayıt defterini kendine doğru döndürdü ve otel kaydını yaptı.

Başım kayıt defterinden kaldırıp önündeki çana vurdu. “Monsieur le Coloneîi yedi yüz üç numaralı süite götürün ve bavullarını oraya taşımalarını söyleyin. Adı Webster.”

“Om,” diye karşılık verdi üniformalı komi. “Beni takip edin mösyö. Bavullarınız birkaç dakika içinde gelir.”

“Teşekkür ederim.”

Kavga eden Amerikalı çift sayılmazsa, yedinci kata çıkan asansör oldukça sakindi. Kuaförden yeni çıkmış, gerdanı ve bilekleri mücevherlerle dolu bir kadın, geniş siperlikli kocaman bir fötr şapka takmış fıçı gibi şişman kocasını haşlıyordu.

MAHŞER NÖBETI 309

“En azından biraz kibar olabilirdin Lucas!”

“Neye kibar olacakmışım ki? Şöyle gerçek bir limuzin bile bulamıyorsun, hepsi üstüne poponu bile koyamayacağın entipüften şeyler, üstelik bahşiş vermeden kimse senle ingilizce konuşmuyor, bahşişi görünce de bülbül gibi şakıyor, anlamadım gitti!”

“Anlamazsın tabii, çünkü paradan anlamıyorsun.”

“Sanki sen anlıyorsun!”

“Anlıyorum tabii, ben alışveriş yapıyorum. Şu son taksi şoförüne ne verdiğini biliyor musun?”

“Ne bileyim be. Verdim işte bir şeyler.”

“Ücret elli beş franktı, aşağı yukarı on dolar. Sense yüzlük verdin, yani yaklaşık yirmi dolar.”

“Amma tu faya gelmişim ha! Tevekkeli değil sen arabadan çıkarken adam bana göz kırpıp mükemmel bir îngilizceyle gece otelin etrafında olacağını, onu aramamı söyledi.”

“Gerçekten mir Neyse ki altıncı katın kapısı açıldı ve asansördeki çift dışarı çıktı.

“Taşralı vatandaşlarımdan dolayı özür dilerim,” dedi Drew, çantaları taşıyan görevlinin kalkmış kaşlarını görünce. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

“Rica ederim Monsieur fe Colonel. Bu gece geç saatlerde beyefendinin kaldırımda durup o taksiyi araması çok muhtemel.”

“iyi bir gözlem.”

“Bu, onların hayalindeki Paris, öyle değil mi?”

“Ne yazık ki haklısın.”

“Zararı yok... Sizin katınıza geldik mösyö.”

Süit oldukça küçüktü, bir yatak odası bir de salon gibi bir yerden ibaretti, ama çok çekiciydi, Avrupai bir havası vardı ve orasmı daha da olağanüstü yapan, küçük barda duran bir şişe Skoç viski-siydi. Witkowski suçluluktan kıvranıyor olmalıydı, hak etmişti bunu. Latham lanet üniformadan nefret ediyordu. Göğsü, beli ve sırtı kumaştan bir tüp içine hapsolmuş gibiydi. Silahlı kuvvetlerde kıyafet yüzünden toplu istifalar olmaması şaşılacak şeydi doğrusu!

Komi gitti, Drew valizinin gelmesini bekledi, içinde, san peruk-

lu Karin’in dairesinden alıp getirdiği sivil giysiler vardı. Kendisini

boğan asker gömleğini çıkardı, bir içki doldurdu, televizyonu açtı,

CNN istasyonunu bulana kadar kanalları değiştirdi, Jonra oturdu. CNN spor haberlerini veriyordu, daha çok da beyzbol karşılaşmalarından özet görüntüler. Beyzbol ilgisini çekmiyordu, ama hokey sezonu olsa, o zaman iş değişirdi.

Kapı zili çaldı; genç bir komi valizini getirmişti Drew teşekkür edip bahşiş verdi. Bahşişin miktarından dolayı gözleri yuvalarından uğrayan çocuk, “Bu size gelmiş mösyö,” deyip ona bir

not uzatınca Drew şaşırdı. “Nasıl diyorsunuz, confidentiel, yani şey... gizliymiş.”

“A, evet, çok teşekkür ederim.”

Üç yüz otuz numaralı odayı ara. Bir dost

Karin mi? Bu, onun beklenmedik davranışlarına uyuyordu. Artık sevgiliydiler - sevgiliden de öteydiler. Aralarında kimsenin ko-paramayacağı bir bağ vardı.

Telefonu kaldırıp nasıl görüşme yapılacağım yazan talimatları okudu, sonra numarayı çevirdi “Selam, işi hallettim,” dedi telefon karşı taraftan açılır açılmaz.

“hTaber aslamm, hak’katen senmişin ya!” dedi telefondaki bir

erkek sesi

“Ne? Sen de kimsin?”

“Hadi ordan Bronco, demek Monitoba Stars’dan eski oda arkadaşın Ben Lewis’i hatırlamıyorsun ha? Seni lobide gördüm, önce senin ikizini görüyorum sandım, ama o sendin, biliyordum! Derken şapkanı çıkardın, yok ya olamaz dedim kendi kendime, ama sonra asansöre giderken izledim seni.”

“Ben... ben gerçekten de kimden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Biraz kafam yor Bronc! Sağ ayağın. Toronto Comets’in bir

oyuncusu ayak bileğini dilimlere ayırmıştı hani, hatırlasana. Bir-iki

haftada iyileşip sonra tekrar buzlara dönmüştün, ama sağ .bileğin

sola göre hep biraz eğik kalmıştı. Seni tanımayan birisi bunu fark

etmezdi, ama ben fark ettim. Sen olduğunu buryordumT

“Tamam, tamam, Benny, benim, ama kimseye bir şey söyleme.

Şimdi hükümet adına çalışıyorum, ağzını sıkı tutmalısın.”

“Anlarız bu işlerden oğlum. Biliyorsun iki sezon Rangers için oynamıştım...”

“Biliyorum Benny, müthiştin.”

“Ne demezsin, daha üçüncü maçta takımdan kesildim.”

“Olur böyle şeyler.”

“Senin gibi olsaydım öyle şeyler olmazdı koçum. Hepimizden iyiydin sen.”

“Bütün bunlar geçmişte kaldı. Beni nereden buldun, Ben?”

“Resepsiyondan. Çantanın hangi odaya gittiğini sordum.”

“Onlar da söylediler ha?”

“E tabii, çünkü onlara çantanın bana ait olduğunu söyledim!”

“Vay, vay, hatıralarım canlandı şimdi Montreal’da pahalı bir

lokantaya giderdik, hesap gelirdi, eğer fatura kabarıksa başka masanın

olduğunu söylerdin, veya kabul edebileceğin bir tane çıkana kadar

başka fatura isterdin. Paris’te ne yapıyorsun?” ,

“Fast-food işindeyim, bütün büyük firmaları temsil ediyorum; senin benim gibi angutları, koca kaslarımızdan ve ünümüzü gözlerinde büyüttüklerinden dolayı işe alıyorlar, özgeçmişimde benim Rangers’da bir yıldız olduğum yazıyor, inanabiliyor musun? Buralarda nereden bilecekler? İkinci şuada biriydim ama, giydiğim ceketin içini doldururdum.”

“Ben asla senin gibi dolduramadım.”

“Dolduramazdın, doğru. Bir Toronto gazetesinin bir zamanlar hakkında yazdığı gibi ‘enerji deposu’ydun. Bana da aynı şeyi söyleselerdi keşke.”

“Geçmişe mazi derler, Ben. Ama sana bir kere daha söylemeliyim, beni gördüğünü unutman gerekiyor! Bunu aklında tutman son derece önemli.”

“Tabii ki koçum.” Lewis adındaki adam geğirdi, sonra iki defa hıçkırdı.

“Benny,” dedi Latham sertçe, “yine kafan iyi değildir umarım.”

“Yo,” diye cevap verdi uluslararası fast-food satıcısı adam, bir başka geğirmeyi bir hıçkırıkla bağlayarak. “Ama n’olucak ki koçum, burası Paris.

“Sonra konuşuruz, koç,” dedi Latham telefonu kapatırken. Telefonu tam kapatmıştı ki yeniden

çaldı. “Evet?”

“Benim,” dedi Karin de Vries. “Her şey yolunda mı?”

“Hayır, kahretsin, yıllar öncesinden biri çıktı, tanıdı beni.”

“Kimr

“Kanada’dan eski bir hokey oyuncusu.”

“Sorun olur mu?”

“Zannetmiyorum, ama ayyaştır.”

“O zaman sorun olur. Adı ne?”

“Ben - Benjamin Lewis. Üç yüz otuz numaralı odada.”

“İlgileniriz... Sen nasılsın sevgilim?”

“Benimle olmam istiyorum, işte böyleyim.”

“Karar verdim.”

“Aman, neymiş bu karar? Duymak isteyeceğim bir karar mı?”

“Umarım. Seni çok seviyorum Drew ve senin de söylediğin gibi, cinsellik bunun sadece küçük bir parçası.”

“Seni çok çok seviyorum, sana söyleyecek söz bulamıyorum... Neler diyorum ben böyle, inanamıyorum! Böyle bir şeyin olabileceğine asla inanmazdım...”

“Ben de Umarım yanılmıyoruzdur.”

“Hissettiklerimiz yanılgı olamaz. Pek çok insanın bir ömür boyunca yaşadığını, iki gün içinde yaşadık biz. Test edildik hanımefendi ve ikimiz de parçalanmadık. Tersine birbirimizi bulduk.”

“İçimdeki Avrupalı yürümez diyor, ama ne hissettiğini biliyorum, çünkü aynısını ben de hissediyorum. Hissediyorum ve hasretini çekiyorum.”

“O zaman gel otele, san peruk filan.”

“Bu gece olmaz sevgilim. Albay ikimizi de askeri mahkemeye verir. Belki yarın.”

New York’ta öğle vaktiydi ve aradan daha bir saat geçmeden Altıncı Caddedeki Uluslararası Gıda Hizmetleri Tic. Şti. başkam, Washing-ton’dan bir telefon aldı. Otuz dakika sonra, o sırada Paris’te bulunan, New York Rangers’m eski bir yıldızı olan temsilcilerine, yeni bir iş için Oslo’ya gitmesi gerektiği söylendi Sadece bir küçük sorun vardı. Söz konusu satıcı yatağında ölü gibi sızmış yatıyordu, iki komi onu telefona kaldırdılar, bavullarını toplamasına yardıma oldular, Oriy Havaalanı’na giden bir taksiye bindirdiler.

Maalesef her şey çok aceleye gelmişti, Benjamin Lewis yanlış sırada durmuş, uçağı kaçırmış ve Oslo’yu hatırlayamadığından, ama işvereninin bir İskandinav şehrinin adım söylemiş olduğunu hatırladığından ve daha önce orasını hiç görmediğinden Helsinki’ye bir bilet almıştı. Şu kolları her yana uzanan istihbaratçıların işlerine burunlarını sokanların başlarına böyle şeyler gelirdi işte.

Uçuşun ortalarında Benn/nin aklına birden Oslo geliverdi, du-

rup bir başka uçağa binip birlemeyeceğini sordu hostese. Uçuş mü-rettebatındaki bu muhteşem Finlandiyalı anlayış gösterdi, ama bunun iyi bir fikir olmayacağını da izah etti. Sonra Benny ona Helsinki’de bir akşam yemeği teklif etti. Hostes nazikçe reddetti.

Wesley Sorenson Operasyonlar karargâhından çıkıp arabayla Fairfax, Virginia’daki, o iki Nazi’nin tutulduğu güvenli eve götürüldü. Araba kapılardan girip, eskiden Arjantinli bir diplomata ait olan malikânenin etkileyici ön kapışma giden dolambaçlı bahçe yolundan geçerken, Konsolosluk Operasyonları müdürü, bir zamanlar bu tür görevlerde kullanmış olduğu tüm sorgulama hilelerini hatırlamaya çalışıyordu. Tabii ki birincisi, “Bakın arkadaşlar, sizleri ölü değil, diri görmeyi isterim ama bu benim kararıma bağlı değil, umarım anlarsınız. Burada oyun oynayamayız; yeraltında ses geçirmez bir oda var, duvarları geçen sorgulamalardan kalma kan lekeleriyle dolu.”... vesaire, vesaire. Tabii, böyle bir duvar da böyle bir oda da yoktu. Genellikle sadece inatçı tutukluların ölüme götürüldüklerini düşünmelerini sağlayan siyah perdeli bir asansör bulunurdu. Yirmi metrelik bu kısa yolculuğu seçenlere scopolamin türevleri veriliyordu ve kendilerine geldiklerinde, işbirliği yapmak için can atıyorlardı.

İki Neo’nun kaldığı iki kişilik geniş hücre, hapishanedeki hücrelere hiç benzemiyordu. Yedi metre uzunluğunda, dört metre genişliğinde ve içinde iki normal boyda yatak, bir lavabo, duvara gömme bir tuvalet, küçük bir buzdolabı ve bir de televizyon bulunan bir odaydı. Şu eski Alkatraz hücrelerine değil de, makul fiyatlı bir otel odasına daha çok benziyordu. Tutukluların bilmediği, ama muhtemelen kuşkulandıkları şeyse, duvardaki gizli kameralardı.

“Girebilir miyim beyler?” dedi Sorenson, hücre kapısının dışında dururken. “Yoksa beni iyi anlayabilmeniz için Almanca mı konuşayım?”

“Ingilizcemiz çok iyidir mein Herr? diye karşılık verdi sakince, Paris İki. “Biz ele geçirilmişiz, ne diyebiliriz ki?... Hayır, giremezsiniz mi?”

“Bunu bir onaylama olarak alıyorum. Teşekkür ederim.*

“Ama silahlı koruma, kapı önünde nöbetini sürdürecek,” dedi daha az samimi olan Paris Beş.

“Yönetmelikler böyle, benim tercihim değil.” istihbarat güvenlik elemanı karşı duvara doğru gerileyip elini kayışından çıkararak Sorenson’un içeri girmesi için yol açtt “Sanıyorum ki konuşmamız gerek beyler, ciddi ciddi.”

“Konuşacak daha ne var ki?” diye sordu Paris îki.

“Yaşayacak mısınız ölecek misiniz, tahminimce ana sorun bu,” diye karşılık verdi Operasyonlar müdürü. “Görüyorsunuz, bu benim kararım değil. Aşağıda, yerden yedi metre aşağıda bir oda var...” Sorenson infaz odasını anlatırken Paris Beş huzursuzlana-rak, Sıfır İki ise dudaklarında gergin bir gülümsemeyle ona dik dik bakarak dinledi.

“Kendimizi davamıza bizi öldürmenize ses çıkarmayacak kadar adadığımızı mı sanıyorsunuz” diye sordu Sıfır İki. “Tabii eğer her koşulda bizi öldürmeyi düşünüyorsanız, başka.”

“Biz bu ülkede bir can almayı çok ciddi bir suç olarak görürüz. Bunun için asla önceden karara varılmış olunmaz veya önemsiz bir iş gibi kabul edilmez.”

“Gerçekten mi?” diye devam etti Paris îki. “öyleyse neden şu bazı Arap ülkeleri, Çin ve Rusya hariç, birkaç yer dışında, uygar devletler «rinde ölüm cezasını kaldırmayan tek ülkesiniz?”

“Halk öyle istiyor - bazı eyaletlerde, tabii. Ancak sizin durumunuz ulusal politikaların ötesinde. Sizler, ortaya çıkmaya cesaret edemeyen, itibarı kalmamış bir siyasi parti hesabma eylem yapan, uluslararası katillersiniz, teröristlersiniz.”

“Bundan bu kadar emin misiniz?” diye araya girdi Paris Beş.

“öyle sanıyorum.”

“O zaman yanılıyorsunuz!”

“Yoldaşımın söylemek istediği,” diye araya girdi îki, “bizim sizin sandığınızdan da çok desteğimiz olabileceği. Şu aşırı Rus milliyetçilerine bakın, onların Üçüncü Reich’tan bir farkları var mı? Ve sizin sağcı fanatikleriniz ve onların kardeşleri, kitap yakan kökten-dinciler. Onların eylem planlarını pekâlâ Hitler ya da Goebbels de yazabilirdi Yo, hayır mein Herr, sizin hafsalanızın alacağından çok daha fazla yakınlık duyuluyor bizim iyileştirme yöntemlerimize.”

“öyle olmadığını umarım.”

“’Umut insanı huylandıran tüylü bir şeydir’ diyor en iyi yazarlarınızdan biri, öyle de değil mi aslında?”

“Onunla aynı kanıda değilim, ama anladığım kadarıyla epeyce mürekkep yalamışsın, öyle değil mi?”

“Ben çok değişik ülkelerde yaşadım ve — umarım ki - her birinin kültürünü biraz özümsemişimdir.”

“Bu işe adanmaktan söz ettin,” dedi Sorenson. “Bana, sizin bir infazı gerektirecek kadar ‘adanmış’ olduğunuzu düşünüp düşünmediğimi sormuştun.”

“Ben ‘öldürmek’ demiştim,” diye düzeltti Sıfır îki. “İnfaz, yasal bir yargılamadan sonra yapılır.”

“Sizin durumunuzda da epeyce debi var zaten. Suçlamalara Ajan Latham’a karşı düzenlenen ve sonuncusu başanya ulaşan cinayet teşebbüsleriyle başlasak diyorum.”

“Bu bir savaş!” diye haykırdı Paris Beş. “Savaşta da askerler askerleri öldürür!”

“Düşmanlık bildirgelerinden, ulusun savaşa çağrıldığından haberim yok. Bu nedenle düpedüz cinayettir bu... Ancak, bunlar akademik konular ve benim bakış açımın da dışında kalıyor. Ben sadece bilgileri veririm; karar benim üstlerime kalmış bir şey.”

“Ne tür bilgiler?” diye sordu İki.

“Hayatlarınıza karşılık ne önerebilirsiniz?”

“Nereden başlamak istersiniz — eğer soracaklarınızı biliyorsak?”

“Bonn’daki arkadaşlarınız kim?”

“İşte buna dürüstçe bir cevap verebilirim, bilmiyoruz... Geriye gideyim mein Herr. Bizler,

emirleri yerine getirmek için üst düzeyde eğitim görmüş genç erkeklerin hayallerini süsleyebilecek olağanüstü bir hayat süren seçkin bir grubuz. Emirler bize şifrelerle gelir, durmadan değişen şifrelerle.” Paris İki, Washington’a uçan jette Beş’e söylediği şekilde hayatlarım tarif etti. “Bizler şok birlikleriyiz, fırtına akıncılarıyız ve her ülkedeki birimlerimizle temas halindeyiz. Asla isimler kullanılmaz, Sıfir kodu Paris anlamına gelir - ben Paris, Sıfir Iki’yim - Amerika’nın kodu Oç’tüT, belirli isimler de ardından gelir.”

“Nasıl temasa geçersiniz?”

“Bonn’un verdiği güvenli telefon numaralarıyla. Yine sayılarımız kullanılır, isim kullanılmaz.”

“Bu ülkeyle ilgili olarak, canınızı bağışlatabilmem için beni ikna edebilecek neler söyleyebilirsiniz?”

“Mein Gott, nereden başlamamı istersiniz?”

“Nereden istersen.”

“Pekâlâ, o zaman Amerika Birleşik Devletleri Başkan Yardımcı-a’yia başlayalım.”

“Sapma kadar bizdendir. Alman kökenli Beyaz Saray sözcüsü var sonra. Tabii şimdi yaşlı bir adam; İkinci Dünya Savaşı sırasında dini ve vicdani inançlarına aylan olduğunu söyleyerek askere gitmeyi reddetmişti. Daha bir Sürü var, hem de kimler, ama isimleri ve konumlan, infaz komitesine yapacağınız öneriye bağlı.”

“Yalanın dikâlâsını söylüyor da olabilirsin.”

“Eğer düşündüğünüz buysa bizi vurun.”

“Sizler pisliksiniz.”

“Bize göre de sizler pisliksiniz!” diye bağırdı Paris Beş. “Ama zaman bizi haklı çıkaracak, sizi değil. Er ya da geç dünya uyanıp haklı olduğumuzu anlayacak. İnsanlığın dışına itilmiş siyahlar suçun en büyük bölümünü işleyen kesim; Araplar en büyük terörist grubu oluşturuyorlar, Yahudiler’e gelince, önlerine çıkan her şeyi hileyle, üçkâğıtla sahiplenip dünyayı talan ediyorlar - hep bana, hep bana, başka hiçbir şey düşünmüyorlar!”

“Dostumun bu ateşli vaazını bir kenara bırakacak olursak, elimizdeki bilgileri istiyor musunuz, istemiyor musunuz?” diye sordu Sıfır iki. “Paris’teki ayrıcalıklı yaşamımı seviyordum, ama eğer

bitecekse niye tam bitmesin?”

“Yaptığın dehşetli suçlamalar için kanıt gösterebilir misin?”

“Size yalnızca bize söylediklerini söyleyebiliriz. Ama lütfen unutmayın, bizler Kardeşlik’in seçkin kesimiyiz.”

“Die Brüderschaft,” dedi Konsolosluk Operasyonlan müdürü, sesinde bir iğrenme tonuyla.

“Tastamam öyle. Bu isim dünyayı silip süpürecek ve onu onurlandıracak.”

“Ben ve benim gibi insanlar yaşadığı sürece böyle bir şey olmayacak.”

“Sizin söylemenizle olacak şeyler değil ki bunlar, mein Herri Siz de benim gibi çarkın dişlerinden birisiniz. Doğrusu bu ya, bu işten sıkıldım. Bırakalım tarih engellenemez yolunu alsın, bu iş sizin benim gibilerin ötesinde. Aynca, ölmektense yaşamayı tercih ederim.”

MAHŞER NÖBETİ . y\f

“Bu konuyu üstlerimle görüşeceğim,” dedi Wesley Sorenson soğuk bir sesle, hücrenin kapışma gidip muhafıza işaret ederken.

İki adam da dış kapının ardında gözden kaybolunca Paris İki, bir not defteri alıp, eliyle kapatarak Almanca bir not yazdı: “Bizi infaz ettirmeyi göze alamaz.”

“Monsieur l’Ambassadeur? dedi Moreau, Heinrich Kreitz’ın Alman Büyükelçiliği’ndeki bürosunda yalnız kaldıklarında, “konuşmamızın kayda alınmadığına güveniyorum. Bu ikimizin de aleyhine olur.”

“Kayıt yok,” diye karşılık verdi yaşlı büyükelçi. Kısacık boyu, solgun, kırışık yüzü ve ince metal çerçeveli gözlükleriyle Avrupa’nın dev entelektüelinden çok, buruşuk bir cüce hayalete benziyordu, “istediğiniz bilgileri aldım...”

“Bilgileri güvenilir bir hat üzerinden aldınız, öyle değil mi?” diye söze girdi ikinci Şube Müdürü, masanın önünde otururken.

“Tabii ki. Size söz vermiştim... Kayıtlar Gerhardt Kroeger*în çocukluğu ve ailesine kadar gidiyor, üniversite yıllan, tip öğrenimi, hastane tayinleri ve sonunda Nürnberg’den istifasına kadar. Kayda değer bir dosya, parlak bir adamın başarılarıyla dolu; kendisinin tıp camiasından

garip bir şekilde kopuşunu saymazsak uygunsuz sayılacak hiçbir şey yok, eh belki Neo-nazi hareketlerine biraz sempati duyuyormuş. Tabii size de bir nüsha aldırdım.” Kreitz öne eğilip ağzı mühürlü, büyük boy koca bir zarfı Moreau’nun önüne koydu.

Moreau zarfı aldı, kalınlığı ve ağırlığı dikkate değerdi

“Bana biraz zaman ayırın, eğer zamanınız varsa efendim.”

“Ortak araştırmamızdan daha önemli hiçbir şey yok. Devam edin.”

“Bunu baştan sona okudunuz mu?”

“Bir doktora tezini okur gibi”

“Anne-babası kimmiş?”

“Sigmund ve Elsi Kroeger. Burada Neo-nazilerle herhangi bir

bağlantıyı dayanaksız kılan bir not var. Sigmund Kroeger, savaşın

son aylarında Luftvvaffe’den kaçanlar arasında kayıtlara geçmiş,”

“Binlercesi gibi.”

“Wehrmacht’tan belki, ama Luftwaffe’den değil, hele hele üst

rütbeli subaylardan çok azı bunu yaptı. Baba Kroeger madalya al-

mış bir binbaşıymış, kendisine Goering tarafından bizzat madalya takılmış. Askeri kayıtlar - bizimkiler de sizinkiler de - gösteriyor ki, eğer savaş devam etse ve Kroeger yakalansaymış askeri mahkemeye çıkacak ve kurşuna dizilecekmiş. Üçüncü Reich tarafından.”

“Savaştan sonra ne olmuş ona?” .

“Sık rastlanan şaşırtmacalardan biri uygulanmış. Müttefik hatlarının

üzerinde Messerschmitt’iyk uçmuş, paraşütle atlayıp uçağını

bir tarlaya düşürmüş. İngiliz birlikleri onu, kendisini bulan köylülerin

elinden kurtarmışlar, sonra da savaş esiri olarak kabul edilmiş.”

“Almanya teslim olunca memleketine iade edilmiş mi?”

“Yine şaşırtmacalar. Kendisi, yanında yüzlerce işçi çalıştıran bir fabrikatörün oğluymuş. Ancak, sonuçta bir kaçaktı ve Führer’e kendini adamış biri değildi. Kendi oğlunun Führer yolunda olması için de pek bir neden yok.”

“Anlıyorum. Ya karısı, yani Gerhardt’ın annesi?”

“Duygularını belli etmeyen, ortanın üstü bir tabakadan Hausf-rau, yani ev hanımı, muhtemelen savaştan nefret ediyormuş. Her neyse, zaten Nasyonal Sosyalist Parti’ye hiç kaydolmamış ve mitinglere katıldığı da görülmemiş.”

“Bu haliyle bir Nazi taraftan olması pek muhtemel değil.”

“Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum size.”

“Ya Kroeger, üniversite ve tıp eğitimi sırasında Almanya’nın demokratikleşmesi hareketine, Üçüncü Reich karşıtı tutumuna karşı herhangi bir öğrenci hareketine karışmış veya herhangi bir eylemde bulunmuş mu?”

“Bulabildiğim hiçbir şey yok. Hocaları, içine kapanık biri olduğunu söylüyorlar; doğuştan bilim adamı ve doktor diyorlar onun için, olağanüstüymüş. Cerrahi ihtisas dönemi öylesine başarılı geçmiş ki, ameliyatlara normal prosedürün öngördüğü tarihten aylar önce girmeye başlamış.”

“İhtisas alanı ne?”

“Beyin cerrahisi. Dediklerine göre ‘altın gibi elleri ve cıva gibi

kayıp giden parmaklan varmış’; bu da aynı alanda bir dev olan

Hans Traupman’ın onun için söyledikleri”

“Kim?”

“Traupman, Hans Traupman, kroniyel cerrahi, yani kafa içi ka-namaları uzmanı. Nürnberg’den.”

“Bu ikisi arkadaş mı?”

“Meslektaşlık dışında, özel bir arkadaşlık belirtilmiyor.”

“Yine de bir astını biraz fazla övmüş.”

“Bütün cerrahlar katı olmaz Moreau.”

“Herhalde değildirler. Kroeger’in neden görevinden istifa ederek isveç’e göç ettiğine dair bir şey var mı?”

“Kendisine ait çok duygusal bir ifadeden başka bir şey yok. Yakr laşık yirmi yıl çok hassas ameliyatlar yapmış. Artık bittiğini, o cıva gibi parmakların artık titremeye başladığını ve hastalarının hayatını riske atamayacağını söyleyerek, ayrılmaya karar vermiş. Çok hayranlık uyandırıcı.”

“Çok şaşırtmacan, hileli,” dedi Moreau yavaşça. “Kimse onu şimdi bulunduğu yere kadar izlemiş mi?”

“Sadece dedikodu, siz de okuyacaksınız. Birkaç eski meslektaşı en son dört yıl kadar önce ondan haber aldıklarında Göteborg’un kuzeyinde, bir İsveçli adıyla doktorluk yaptığını duymuşlar.”

“Bu ‘eski meslektaşlar’ kimmiş?”

“Adları raporda var. Arzu ederseniz onlarla görüşebilirsiniz.”

“İyi olur.”

“Şimdi, Mösyö Moreau,” dedi Alman büyükelçisi, kısa, iskelet gibi vücuduyla sandalyesinde geriye yaslanarak, “samnm benimle açık konuşmanızın zamanı geldi. Konuşmamız sırasında - hani şu gizli olmasını talep ettiğiniz konuşmada - cerrah Gerhardt Kroe-ger’in Nazi hareketinin bir parçası olabileceğini imâ ettiniz, ama hiçbir kanıt göstermediniz, bir şey söylemediniz. Ama, oldukça da abartılı bir hareketle, eğer hükümetim bu makam aracılığıyla size Kroeger hakkında tam bir dosya sunmazsa, bizim yeni Nazi hareketinin güçlü bir çekirdek elemanının kimliğini sakladığımıza dair makul nedenlere dayanan bir düşünceniz olacağım ve bizi Fransız Dışişleri’ne şikâyet edeceğinizi söylediniz. Ve yine ortada hiçbir kanıt yokken bu dosyayı sisteminize sokar sokmaz isveç’te bir yerlerde yaşayan masum bir doktor, kendini tehlike içinde bulacak, çünkü onu bulacağınıza eminim. İşte bilgileriniz burada Mösyö Moreau. Siz de bir şeyler verin, hiç olmazsa vicdanımı rahatlatsın, çünkü, dediğim gibi, onu mutlaka bulursunuz.”

“Biz onu bulduk, Monsieur l’ambassadeur. O burada, Paris’te;

yirmi sokak ötede. Görevi Harry Lathami bulup öldürmek. Ama

neden o, neden bir doktor, bir cerrah onu öldürmek istiyor? İşte cevaplamamız gereken soru bu.”
.

Moreau dışarı çıkar çıkmaz doğruca İkinci Şube’nin aracına gitti, bindi, şoföre ilerlemesi için başıyla işaret etti ve askısından elçilik telefonunu kaldırdı. Dahili bir numara çevirdi. “Jacques?”

“Evet Claude?”

“Birisi hakkında derinlemesine iz sürmeni istiyorum. Adı Tra-upman, Hans Traupman, Nürnberg’de cerrah.”

Akşam çok ağır geçiyordu, tedirgin Drew Latham için haddinden fazla ağır. Otel süiti onun hapishanesiydi; havalandırma cihazıyia temizlenen odanın havası bile nefesini daraltmaya başlamıştı. Bir pencere açtı, anında geri kapattı; Paris havası nemliydi, klima daha iyiydi Kendisinden oynaması beklenen kaçak rolü içinde sıkışıp kalmıştı. Dışarı çıkmalıydı, dün, koruma eşliğinde Bac sokağındaki dairesini ziyarete gittiği zamanki gibi. Bir saatten az sürmüştü, hele sokakta bir-iki dakika, ama o saat, o dakikalar, Antinayous’ların Maison Rouge’daki insanı boğan kısıtlayıcı korunaklarından da, Witkowski’nin yerinden de, hatta Karin’in dairesinden bile— yo, yo hayır, Karin’in dairesinden değil—kısa bir kurtuluş, bir soluklanma olmuştu. Başka bir şeyden kaçış olmuştu bu, yıllarca kaçtığı bir şeyden, harikaydı, sıcaktı, rahattı.

Ama şimdi, şimdi yine kendini özgür biri gibi hissetmesi gerekiyordu, birazcık bile olsa; insanların arasında sokalarda yürümesi gerekiyordu, bu kadar basitti îki saat önce, henüz Büyükelçi-lik’teyken Karin’le konuşmuştu, Ona, güvenlik sorunu nedeniyle bir daha kendisini Madelein’den aramayacağına dair söz vermişti. Ama Karin kendisine acil bir mesaj iletmişti Washington’dan. Çok özel hattından Wesley Sorenson’a ulaşmaya çalışacak ve Operasyonlar müdürü cevap verene kadar aramaya devam edecekti; Washington saatiyle altıya kadar temasa geçemezlerse, saat kaç olursa olsun, Sorenson’u evinden arayacaktı.

Telefonunun dinlenmediğinden emin olduğu için onu Paris saatiyle on bir, Washington saatiyle altıya kadar peş peşe aramıştı.

Daha sonra Wes’in evini aramıştı. Telefonu Bayan Sorenson açmış,

tam bir casus eşi olarak uygun sözlerle konuşmuştu. “Kocam, Pa-

riste’ki bir antikacıdan telefon bekliyor. Eğer siz oysanız, Bay So-

renson bizim saatle yedi civarında buralarda olacak, çok uygunsuz bir saat değilse o zaman tekrar arayın, sizin ev numaranız bizde yok. Geçen ay gördüğümüz goblenle çok ilgileniyordu."

"O satıldı efendim," demişti Drew. "Kendisini gece yansından sonra tekrar arayacağım, Paris saatiyle. Sizin saatinizle yedide; Böyle mükemmel müşteriler için buna değer."

Sorenson'un "acil" dediği şey neydi acaba? Her ne idiyse, boşa harcanacak bir saat daha vardı ve küçük otel süitindeki dehlizlerde yüzlerce ihtimal üzerine spekülasyon yapmak tahammül edebileceğinden fazlaydı. Bunun yanı sıra, kendisini boğan bir üniforma vardı üzerinde, saçları rezil bir san renge boyalıydı, Karin'in kendisine verdiği gözlükleri takabilirdi, dışarıda hava karanlıktı. Değiştirilmiş bir dış görüntü ve karanlık, güvenliği yeterince sağlardı. Sonunda, küçük cep telefonunu aldı. Eğer Witkowski ya da elçilikteki temiz herhangi birinin acil bir durumda kendisine ihtiyacı olursa, otelde bulamadıkları zaman, bu numaradan Drew'ya ulaşmayı denerlerdi.

Lobiye inen asansöre bindi, resepsiyon masasım geçti, sonra "mon colonel?" ve "Monsieur le Colonel Webster?" gibi selamlara asker selamıyla karşılık vermenin aptalca duygusu içinde döner kapıya gitti, dışarı Castiglione Caddesi'ne çıktı. Oh, Tanrım dışarısı ne güzeldi, hapishanesinin duvarlarından uzakta! Sağa döndü, sokak lambalarından uzaklaştı ve kaldırımda yoluna devam etti. Havayı derin derin soluyup, dimdik yürüdüğünü fark ederek; tıpkı bir asker gibiydi. Kendi kendine güldü.

Sonra olan oldu. Ceketinin içindeki telefon öttü, alçak, ısrarlı bir tonla. O kadar şaşaladı ki asker ceketinin düğmelerinin yerini unuttu, sadece bu lanet sesin kesilmesini istiyordu. Sonunda öten aleti çekip çıkardı, düğmesine bastı ve kulağına yasladı. "Evet, ne var?"

"Burası denizci birim W, sizsiniz mister! Otelin dışında ne yapıyorsunuz?"

"Biraz hava alıyordum, sizce bir sakıncası mı var?"

"Hem de nasıl, ama artık çok geç. Takip ediliyorsunuz."

uNe, ner

"Elimizde bir fotoğraf var; tam emin değiliz, ama sanıyoruz bu Reynolds, muhaberattan Alan Reynolds. Onu dürbünümüzde görüyoruz ama ışık çok iyi değil, ayrıca bir şapka takmış, yakalarını da kaldırmış."

MN21

“Nasıl buldu beni! Üniformalıyım ve lanet saçlarım da san!”

“Üniformalar kiralanabiliyor, hava karanlık ve başınızda da bir subay şapkası varken san saçın da pek bir faydası olmuyor tabii ki... Yürümeye devam edin ve telefonu cebinize koyarken bol bol gülün. Sonra da sağdaki ilk dar sokağa dönün. Bölgeyi araştırdık; ortaya çıkıp arkanızda olacağız.”

*Tann aşkına durdurun onu, yakalayın onu! Eğer beni bulduysa mutlaka Bayan de Vries’in yerini de bulmuştur!”

“O bayan her kimse bizim için öncelikli değil Bizim için öncelikli sizsiniz bayım.”

“O bayan benim için çok öncelikli ama, Bay Koruma!”

“Şimdi sesli sesli gülün, sonra da telefonu kapatın.”

“Tamam!” Drew, kalabalık Castiglione Caddesi’nde kendini rezil ederek uluyan bir sırtlan gibi güldü, telefonunu cebine koydu ve birkaç metre ilerideki ilk dar sokağa doğru, sağa döndü. Ancak, yürümek yerine deli gibi koştu, sağdaki ilk kapı eşiğine girdi ve ortadan kayboldu. Sinemalardaki koltuk arası koridorların topu topu ikisi genişliğinde olan sokak Paris’teki aşağı yerleşim yerlerinden biriydi, tarihi değeri çok yüksek ama, kiraları çok düşüktü. Tek ışık, iki sokak lambasından geliyordu, lambalar yolun iki yanında karşılıklı duruyorlardı; geri kalan her şey kara gölgelere gömülmüştü. Subay şapkasını başından çıkararak eşiğin duvarından milim milim dönerek bakındı. Daracık sokaktan elinde bir silahla temkinli adımlarla ilerleyen bir gölge, Drew’nun küfürü basmasına neden oldu. Yanına bir silah almak aklına gelmemişti - lanet olsun, sımsıkı üniformanın altına bir şey takmaya imkân yoktu ki!

Sonra, belli ki kimseyi görmediğinden, silahlı adam öbür uçtaki lambaya doğru koşmaya başladı; Latham’a bu kadarı yetti. Gölge, görüş alanına geldiği anda Drew aniden sağ ayağını çıkardı, adamın uyluklarına bir tekme attı, sonra onu Öne fırlattı. Alan Reynolds duvara doğru savruldu, ayakta dengesini kaybedince Latham’ın eli, boşta kalan silahı kavradı.

“Seni orospu çocuğu? diye kükredi Drew, daha önce, buzda hiçbir rakibine uygulamadığı bir saldırganlıkla Reynolds’u yere çarparak. “Nereden geliyorsun, neler biliyorsun? Ağabeyimden ne istiyorlar?”

“Sen o değilsin? dedi Nazi yutkunarak. “O kadar da kuşkulan-

mıştım, ama beni dinlemediler.1’

“Ben dinliyorum seni piç kurusu,” dedi Latham, köstebeğin tabancasını

alnına bastırarak. “Konuşr

“Konuşacak bir şey yok Latham, raporum ellerinde. Sen ve o De Vries denen kadın, kurduğunuz tuzak, hepsi.”

Birdenbire Reynolds’un sağ eli karanlıkta kendi yakasına uzandı. Kumaşı sıkıp kabaran bir yumruyu ısırdı. “Ein Volk, tin Reich, ein Führerr diye titredi Alan Reynolds, son nefesinde. W diye tanımlanan denizci birimi şuhlarını çekmiş, karanlık* dar sokaktan koşturuyorlardı. *îyi misiniz?’ diye haykırdı görevli çavuş.

“Hayır, iyi değilim!” diye yanıtladı öfke içindeki Drew. “Bu piç nasıl geçti bütün güvenlik taramalarım? Nasıl o yüksek teknoloji mikroskoplarını, psikiyatristleri ve araştırmacıları geçti, ki güya bunlar bir adayın ana rahmine düştüğü anı saati saatine, dakikası dakikasına bilirlermiş. Hepsi işe yaramaz gerizekâlı bunların! Bu adam sadece para veya birkaç madalya için Neo’luk yapmıyordu, siyanürünü içerken Nazi selamı verecek kadar tescilli bir fanatikti.

Yıllar önce ortaya çıkarılması gerekirdi?*

“O konuda sizinle tartışamam,” dedi çavuş. “Whkowski’ye adamı

tespit ettiğimizi veya öyle sandığımızı duyurduk telsizle. Ne yapmanız

gerekiyorsa yapm, ister bacaklarından ister kollarından vurun

ama onu canlı getirin dedi”

“Eh, bu biraz zor olacak gibi Çavuş.”

“Cesedi elçiliğe alacağız, ama önce sizi doğruca Inter-Continen-

tal’e götürüyoruz.*

“Beni bırakmak için yolu uzatmanız gerekecek. Ben daha hızlı

yürüyebilirim.*’

“Eğer sizi bırakırsak albayım bizi yağda kızartır.”

“Eğer bırakmazsanız ben de onları kızartırım. Ben Witkows-ki’ye karşı sorumlu değilim, ama kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, arayacağım ilk kişi o olacak.”

Otel süitinde Latham telefonu kaldırıp Albayın evini aradı. “Benim,”

dedi

“Bir kere daha adamlarıma bana karşı sorumlu olmadığını ve ne istersen yapacağım söylersen, korunmanı kaldırır, seni de bir Nazi suikast grubunun ellerine düşürmek için ne mümkünse yaparım.”

“inanırım, yaparsın.”

“Cehenneme kadar yolun var!” dedi öfkeli Albay.

“Nedenlerim vardı Stanley.”

“Yok canım, neymiş bakalım?”

“öncelikle Karin. Benim Harry değil de Drew olduğumu ve Ka-rin’in de bu tuzağın bir parçası olduğunu bildiren bir rapor geçmiş herif Neo’lara.”

“Evet, yeterli nedenin var. Tuzağın ne olduğunu söyledi mi?”

“Siyanür onu yanda kesti.. .”

“Evet, çavuştan aldım haberi,* bizim güvenlik denetimlerimizle ilgili düşüncelerini de.”

“İşe yaramaz gerizekâlılar demiştim, gerçekten de öyleler... Ka-rin’i evden çıkar Stanley. Eğer Reynolds beni bulduysa, Madeleine Sokağı’nı haydi haydi bulur. Çıkart onu!”

“Nereye götüreceğimiz hakkında önerileriniz var mı acaba?”

“Buraya, Inter-ContinentaTe getir, san peruk falan.”

“Bunlar senden beklenmeyecek kadar alıkça sözler. Eğer Reynolds seni orada bulduysa başka kime söyledi ve ona kim söyledi?”

“Bir şeylerin hasretini çekiyorum.”

“Hiç kuşkusuz çekiyorsundur. Elçilikteki bir başka Alan Reynolds,

bir başka köstebek daha var ve bu, tepelerde bir yerde. Albay

Webster Washington’a geri çağrıldı bahanesiyle, seni Normandie

Oteli'ne göndereceğiz,"

"Bunun olumsuz bir anlamı var, öyle değil mi?"

"Aslını sorarsan, senin yetersiz olduğunu imâ edeceğiz. Fransızlar, Amerikalılar hakkında böyle şeyler duymaya bayılırlar."

"Albay Webster öfkeden kuduruyor. En azından bu san saçlan yıkayıp üniformadan kurtuluyorum, doğru mu?"

"Öyle değil," dedi WitkowskL "Biraz daha katlanacaksın her ikisine de. Ortalıkta eski adınla dolaşamazsın. Elinde hazır doğru dürüst bir kimlik kartı varken onu kullanmaya bak. Bilgi dışan sızdırıldı belki, ama bu sayede köstebeğin kim olduğunu bulabiliriz. Çember gitgide daralıyor ve senin burada olduğunu bilen birkaç kişiyi göz hapsinde tutuyoruz, ki bunlar da topu topu bir-iki kişi. Korumalar, Reynolds ve şu sıralarda Kuzey yarımkürede bir yerlerde kardan evlerin kapılarını aşındıran şu Lewis, o kadar."

"Eğer Reynolds doğru insanlara bilgi sızdırdıysa mezanmı kazmaya başla!"

"Buna gerek yok. Koruma altındasınız Albayım. Ha sahi, Karin

sana söyledi mi? Wesley Sorenson sana ulaşmaya çalışıyormuş. Ona yerini vermedik, o da istemedi zaten, ama ona telefon edeceksin."

* "Sırada hemen o var. Normandie'ye giderken beni tekrar ara ve Karin'i de tehlikeden uzaklaştıralım. Normandie'ye ne dersin?"

"Bir casus olarak çok açık veriyorsun Latham."

Drew telefonu kapatıp saatine baktı. Geceyarısını geçiyordu, Washington'da saat yediyi geçmişti. Telefonu kaldırıp Amerika'nın numaralarım tuşladı.

"Buyrun?" dedi Sorenson'un sesi.

"Paris'ten antikacınız."

"Şükürler olsun! Kusura bakma biraz geciktim, ama bu başka bir hikâye şimdi, başka bir

başağrısı, ama felaket sayılmaz.”

“Bana anlatabilir misin?”

“Şu anda değil.”

“öyleyse bu kadar acil olan ne?”

“Moreau. Artık temiz.”

“Bunu duymak çok güzel. Büyükelçiliğimiz değil ama.”

“Bunu öğrendim, senin durumunda karar vermek çok zor. Eğer kapana kısıldıysan, nereye gideceğini de bilmiyorsan...”

“Dur bir dakika Wes, benim Witkowski’yle bir problemim yok,” diye sözünü kesti Latham.

“Benim de yok, ama onun yanma sokulmayı başarmış.”

“Kabul. Birisi başarmış.”

“öyleyse Moreau’ya dön. Senin sağ olduğunu bilmiyor, bu nedenle daha önce beni ara, ben de ona bir senaryo uydururum.”

“Hâlâ olanları bilmiyor mu?”

“Çok büyük hatalarımızdan biri.”

“Unutmadan, büyükelçilik muhaberattan Alan Reynolds diye birini duydun mu?”

“Duydum diyemeyeceğim.”

“Biz de duymasaydık keşke. Adam bir Neo’ydu.”

“Ne? Ne oldu ona?”

“Öldü.”

“Bunda üzülecek ne var!”

“Sevinecek bir şey de yok. Onu canlı istiyorduk.”

“işler bazen ters gider. Benimle teması kesme.”

20

Gerhardt Kroeger sol elinde şifre kitabı, sağ elinde bir kurşunkalem, Bonn'dan gelen faksla uğraşıyordu. Mesajdaki şifreli kelimelerin üzerine uygun harfleri yerleştirdi. îşini bitirmeye doğru yaklaştıkça içi içine sığmaz olmuştu, heyecanlıydı, ama kontrolü de elden bırakmıyordu, çünkü bilim adamı tarafî onun işinin Üzerine dikkatle eğilmesini sağlıyordu. Sonunda bitirdi, gururlu bir mutluluk kapladı her yanını. O kendileriyle çok övünen Bhtekrieg'cilerin yapamadığını Amerikan Büyükelçiliği'ndeki muhbir yapmıştı. Köstebeğin bilgileri hatalıydı, ama hayatta kalan Latham'ı bulmuştu! Son kaynağının adı verilmemişti, ama muhbir bu kaynağın tartışüama-yacak bir kimse olduğunu, yıllar yılı uğraşarak o kadmı kendilerinden biri yaptığını iddia ediyordu; bu kadın uğruna muhbir çok şeyler yapmıştı, kadın da şimdi epeyce yükünü tutmuştu. Kadının muhbire yalan söyleyemeyecek olmasının İM nedeni vardı, birincisi çok masraflı bir hayat yaşamasıydı; ikinci ve daha önemli olanıysa deşifre olma korkusuydu. Onlar içeriden bir bilgi aktarım zinciri oluşturuyorlardı.

Muhbirin hatalı olduğu noktaysa, suikast girişiminden kurtulan Latham'ın Harry Latham değil de Konsolosluk Operasyonları görevlisi kardeşi Drew Latham olduğu yolundaki görüşüydü. Kroeger bunun çok saçma olduğunu biliyordu; kanıtlar aksi doğrultudaydı, yalan olamayacak kadar çeşitli kaynaklardan gelen kanıtlar. Polis raporları, basın ve hükümetin katilleri bulmak için yürüttüğü geniş çaplı arama çalışmaları bir tarafa, ortada bir de İkinci Şube müdürü Moreau ile yardımcısının tanıklıkları da vardı. Moreau'nun yardımcısı, Harry Latham'ın ateş edildikten sonra tekrar Metro'ya bindiğini görmüştü. Fransız Istihbaratındaki bütün elemanlar arasmda Kardeşlik'e yalan söylemeye cesaret edebilecek en son kişiydi Moreau.

Şayet söyleyecek olursa artık bir daha kurtarılamayacak bir biçimde

rezil olacaktı. Bern'deki hesabma aktarılan paralar bunun

garantisiydi

MAHŞER NÖBETÎ

327

Benim içerdeki kaynağım, diyordu Bonn'dan gelen mesajda, Fransız Devlet Arşivi'nin Albay Anthony Webster için bazı belgeler düzenlediğini, askeri bir kimlik kartı çıkardığım ve Castiglione'deki Hotel Inter-Continental'de büyükelçilik adına oda rezervasyonu yaptığını söylüyor. Yine bu kadın, bir ara plastik askeri kimliği gördüğünü belirtiyor. Yapıştırılmış resim de tabii ki uydurma, benzer yüz hatlarında birisi ama saçları koyu kumral değil sarı ve geniş çerçeveli gözlükleriyle üniforması var. Bu kadın her ne kadar Harry Latham'ın resmini görmemiş de olsa kimlikteki fotoğrafın Konsolosluk Operasyonları görevlisi Drew Latham'a ait olduğu inancında. Güvenlik tarafından onaylanan büyükelçilik kayıtlarına göre Drew Latham'ın cesedi

Ame-rika'daki ailesine gönderilmiş. Ancak Amerikan diplomatik uçuş kayıtları da dahil, benim şahsi araştırmalarım söz konusu transferin yapılmadığını gösteriyor. Bu yüzden, bana göre Inter-ContinentaVdeki Latham, Harry Latham değil, onun kardeşidir. Elçiliğin güvenlik birimi ve Hollandalı kadın ile De Vries, Kardeşlik'imizin bir elemanını veya elemanlarım tuzağa düşürecek bit planı yürürlüğe koymuşlardır. Bu tuzağın ne olduğunu bu gece öğrenebilmeyi umuyorum, Latham'ın otelinin dışında duracağım, bütün günlerimi, gecelerimi atacağını da bilsem, orada bekleyip Latham'ı ele geçireceğim ve öğreneceğim. Olmazsa önceden kararlaştırılan şekilde onu öldüreceğim.

Saçmalık! diye düşündü Kroeger. Kardeşlerin genellikle birbirine benzer yüz hatları vardır. Amerikalılar neden öldürülen Latham'la ilgili yalan söylesinler ki? Bunun için hiçbir neden yoktu, ama olmaması için de bir neden yoktu! Harry Latham'ın listesi her yerde ortaya çıkan Naziler için geniş çaplı bir araştırmanın anahtarıydı. Ona ihtiyaçları vardı, bu yüzden de onu hayatta tutabilmek için bu kadar çabalıyorlar, onu çirkef Antinayous'lara korutmaktan sahte askeri kimlikler çıkarmaya, onu otel otel gezdirmeye kadar her şeyi deniyorlardı. Harry Latham/Alexander Lassiter bir istihbarat kaplanıydı; kardeşinin yasım tutuyor ve ne pahasına olursa olsun intikam almaya çalışıyordu. Ama, kabaca yirmi sekiz saatlik bir sürenin sonunda kendisi için artık her şeyin nafile olacağından haberi yoktu; o da ölecekti. Ama Gerhardt Kroeger için onun ölümü çok şey fark ederdi. Onu bulup kafasını parçalaması gerekiyordu. Artık nereye gideceğini biliyordu, bir yandan da çaresizlik içinde, muhbirlerinin infazı - doğru biçimde - çoktan gerçekleştirmiş olabileceğini umuyordu.

Saat sabahın ikisi olmuştu. Kroeger ceketini giydi, üzerine de yağmurluk geçirdi; yağmurluğu altı tane Black Talon fişeği alan, büyük kalibreli, kocaman bir tabancayı gizlemek için gerekmişti sadece. Kurşunların her biri vücuda saplanır saplanmaz bir havai fişek gibi parçalara ayrılıyor, bunun sonucunda insanı paramparça ederek öldürüyordu.

"Saat tam üçte seni alacaklar," dedi Witkowski.

"Daha önce olamaz mı?" diye sordu Latham.

"Lanet olsun, sadece kırk beş dakikacık. Sen aşağı inene kadar lobide bir birim, sokakta da bir ekip olsun istiyorum. Bu biraz zaman alır, uygun sivil elbiseleri falan."

"Tamam. Ya Karin?"

"Başına bir kötülük gelmesine engel olundu, istediğin gibi. San peruk falan, sanırım böyle olmasını önermiştin."

"Nereye gitti?*

“Senin okluğun yere değil.”

“Çok insaflısın Stanley.”

“Annem gibi konuştun, Tanrı ruhuna huzur versin.”

“Aynı şeyi niçin senin için dileyemiyorum.”

“Çünkü sen hep her şeyin anında olmasmı istiyorsun, ki ben de buna izin verememAdamlarımdan biri bavullarım ve Bond çantanı sen aşağı inmeden on beş dakika önce alacak. Eğer biri sana nereye gidiyorsun derse, wyku tutmadı de. Dışarda yürüyüşe çıkacağını söyle. Biz otelle daha sonra ilgileneceğiz.”

“Gerçekten de Reynoldsin buradaki diğer Neo’lara haber uçur-duğuna inanıyorsun ha?”

“Doğrusu hayır, çünkü elimize geçen bilgilere göre katil müfrezesi darmadağın olmuş - kime haber uçuracaktı ki? Almanya’dan kimse buraya zamanında gelemez ve şu Kroeger denen herif de zaten suikastçı değil, bir doktor. Benim görüşüm şu ki o burada üstlerine bilgi vermek için bulunuyor tetik çekmek için değil, ama nasıl çekileceğini biliyor olsa bile. Reynolds basma buyruk hareket ediyordu çünkü benim evin civarında görülmüştü, belli ki kendi başına bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Seni öldürmek ona puan kazandıracaktı.”

“Kendisinin teşhis edildiğinden gerçekten haberi olup olmadığını bilemeyiz Stanley.”

“Gerçekten mi? öyleyse neden bu sabah elçilikte boy göstermedi? Unutma chlopak, iki Neo da benim evdeki alarm sisteminden kurtulup kaçmıştı...”

“Yangın merdiveniyle şu halı hikâyesi, değil mi?” diye sözünü kesti Drew.

“Gitgide daha da zekileşiyorsun. Eğer A, B’ye ve B, C’ft eşitse o zaman A’nın C’ye eşit olduğu konusunda bahse girilebilir. Hiç fena sayılmazsın.”

“işte şimdi Harry gibi konuştun.”

“İltifatına teşekkürler. Hadi hazırlan bakalım.”

Latham çabucak valizini topladı, çok kolay oldu, çünkü zaten hemen hemen hiç açmamıştı, sadece sivil pantolonunu ve blazer ceketi bıraktı dışarıda, bunlar bir elçilik ataşesinin gündelik giysileriydi. Artık bekleyiş başlamıştı, hapishanesinin duvarları içinde son dakikaları saymaya başladı. Derken telefonu çaldı; Witkowski’den telefon beklediğinden hemen ahizeyi kaldırdı. “Evet, şimdi ne var?”

“Ne var da ne demek? Benim, sevgilim, Karin.”

“Off, neredesin?”

“Sana söylemeyeceğime dair yemin ettim...”

“Allah kahretsin!”

“Yo Drew, buna güvenlik diyorlar. Albayım bana seni nasıl nakledeceğini anlattı - neresi olduğunu bilmesem iyi olur.”

“Bu iş iyice saçma sapan bir hal almaya başladı.”

“O zaman sen düşmanımızı tanımıyorsun. Ben sadece senin dikkatli olmanı, çok dikkatli olmanı istiyorum.”

“Bu gece olanları duydun mu?”

“Reynolds’u mu? Evet, Witkowski söyledi, ben de o yüzden aradım zaten. Albayıma ulaşamıyorum; hattı kilitlenmiş, yani elçilikle sürekli görüşme halinde, ama birkaç dakika önce aklıma birden bir şey geldi ve benim dışımda bir başkası da bunu bilmeli.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Alan Reynolds haritalarımız ve ulaştırmayla ilgili bilgi almak için sık sık Arşiv’e uğrardı.”

“Kimseye tuhaf gelmedi mi bu?” diye araya girdi Latham.

“Yo, hayır. Havayollarına telefon etmekten veya tren tarifelerinde

iz sürmekten ya da daha kötüsü minik minik harflerle basılmış

Fransız yol haritalarını almaktan daha kolaydı. Bizimkiler okunaklı

ve İngilizce idi.” f*%fö

“Ama sana bir şey tuhaf geldi, değil mi?”

“Doğrusunu istersen daha önce bir şeyden şüphelenmemiştim.

Albay bu gece olanları anlatınca aklıma geldi. Adamlarımızın çoğu

Fransa, isviçre, İtalya ve İspanya'yı kapsayan haftasonu gezilerine

çıkarlar. Paris'te gezmeye çıkan çok azdır.' Yok yok, gerçekten bir

şey vardı ve de tuhaf bir şeydi"

"Neydi peki?"

"Ulaştırmaya gittiğim iki seferde Reynolds'u Ulaştırma bölümüne

giden koridorların sonuncusundan çıkarken rastlamıştım. Onu

öyle görünce, 'Bürolardan birinde arkadaşı var, bir öğle veya akşam

yemeği ayarlıyorlar' gibi şeyler düşünmüştüm**

"Ama şimdi farklı mı düşünüyorsun?"

"Evet, ama yanılıyor da olabilirim. Arşiv'de hepimiz farklı gizlilik derecelerine sahip malzemelerle çalışırız, çoğu malzeme onlara verilen gizlilik derecesine gerçekten layık olmayabilir, ama herkes bilk ki son koridordakiler, yani kapıdan en uzaktakiler temel olarak son derece gizli bilgilerle uğraşırlar."

"Hiyerarşik bir düzenleme demek?" dedi Latham. "Dosyaların gizlilik dereceleri ilk holden sondakilere doğru gittikçe artıyor herhalde."

"Pek öyle değil," diye karşılık verdi Karin. "Bürolar farklıdır sadece.

Birisi çok gizli bir konu üzerinde çalışıyorsa son koridora geçer. Burada bilgisayarlar çok daha zengindir ve haberleşme, anında bütün dünyayla iletişim kuracak bir sisteme sahiptir. Buraya geldiğimden beri iki kez çalıştım orada."

"Son koridorda kaç büro var?"

"Ana koridorun her iki yanında altışar tane."

"Sen Reynols'u hangi yanda gördün?"

"Sol tarafta. Basuru sola çevirdim, hatırlıyorum."

"Her iki seferde de mi?"

*Evet"

“Ne günlerde, hangi tarihlerde gördün onu?”

“Aman Tanrım, nerden bileyim? Birkaç hafta önce de olabilir, bir veya iki ay önce de.”

“Hatırlamaya çalış Karin.”

“Eğer hatırlayabilirsem söylerim Drew. O sıralarda bunu gerçekten

önemli görmüyordum.”

“önemli. O adam önemli”

“Niye?”

“Çünkü şüphelerinde haklısın. Witkowski diyor ki, elçilikte bir başka Alan Reynolds, bir başka köstebek varmış, çok yukarılarda ve çok içerilerde.”

“Bir takvim alıp önce olamayacak haftaları, sonra da günleri çıkaracağım. Deliler gibi uğraşıp o sıralarda ne üzerine çalıştığımı hatırlamaya çalışacağım.”

“Büyükelçilikte bürona gitmenin sana faydası olur mu?”

“Bu da benim, bodrum katlarının altlarında bir yerlerdeki süper bilgisayara girmem demek. Kâğıtlar imha edildiğinden, beş yıl içindeki bütün kayıtlan saklıyor.”

“Bu ayarlanabilir.”

“Bilgisayara ulaşmam ayarlansa bile onu nasıl kullanacağım hakkında hiçbir fikrim yok ki.”

“Biri biliyordur.”

“Saat sabahın iki otuzu hayatım.”

“Kaç olursa olsun! Onu her kim işletiyorsa Courtland çağırabilir, eğer o çağıramıyorsa Wesley Sorenson çağırabilir, o da çağıra-mıyorsa o zaman lanet Başkan çağırabilir!”

“öfkeye kapılmanın bir faydası yok Drew.”

“Sana kaç kere söyledim. Ben Harry değilim.”

“Harry’yi severdim, ama o da asla sen değildi. Ne yapman gerekiyorsa yap. Belki de yalnızca bu kadar öfkeliyken yapılabilecek şeylerdir.”

Latham telefonu kapatarak konuşmayı kesti, sonra hemen elçiliği aradı, Büyükelçi Courtland’la görüşmek istediğini söyledi “Saatin kaç olduğu umurumda değil!” diye bağırdı santral görevlisi karşı çıktığı zaman. “Bu bir ulusal güvenlik meselesi, ben de Washing-ton’un Konsolosluk Operasyonlan’nm emirleri doğrultusunda hareket ediyorum.”

“Buyrun ben Büyükelçi Courtland. Bu saatte bu kadar önemli ne olabilir?”

“Bu telefon güvenli mi efendim?” diye sordu Latham, sesini bir fısıltı tonuna indirerek.

“Seni beklemede tutup öbür odadan alacağım. Orası sürekli temizdir, ayrıca burada karım uyuyor.” Yirmi saniye sonra Court-land üst kattaki bir telefondan konuşmaya devam ediyordu. “Pekâlâ, kimsiniz ve nedir bütün bunlar?”

“Ben Drew Latham efendim.. .”

“Tanrım, sen ölmüştün! Hiçbir şey anlamıyorum...”

“Anlamak zorunda değilsiniz Sayın Büyükelçi. Sadece bilgisayar büyücülerinizi bulup onlara aşağıdaki süper aletin başına geçmeleri emrim verin.”

“Çok zor - aman Tanrım, sen öldürülmemiş miydin!”

“Bazen akla hayale sığmaz işler yapar insan, ama lütfen sizden

rica ettiğimi yapın... Ayrıca, sizin oradan yapılabilecek bir şey var,

Witkowski’nin telefon görüşmesini kesip beni aramasını söyleyin;11’

“Neredesin?”

“O biliyor. Çabuk olun. Buradan on beş dakikaya kadar çıkmam gerekiyor, ama onunla konuşmadan çıkamam.”

“Pekâlâ, pekâlâ, nasıl istersen.,. Yaşadığına memnun olduğumu söylemeliyim.”

“Ben de. Haydi Sayın Büyükelçi”

Üç dakika sonra Latham’in telefonu çaldı. “Stanley?

“Ne haltlar dönüyor orada?”

“Karin’le beni en kısa zamanda büyükelçiliğe götür.” Drew bir iki kelimeyle Karin’in Alan Reynolds hakkında kendisine söylediklerini ona anlattı.

“Birkaç dakika asıl senaryoyu değiştirmez delikanlı. Belirlediğim süreye bağlı kal, seni elçiliğe alacağım. İkinizle de orada görüşürüm.”

Latham bekledi; Witkowski’nin denizcisi sivil elbiseler içinde çı-

kageldi, valizini ve evrak çantasını aldı. “Dört dakika sonra aşağıda

olun efendim,” dedi adam saygılı bir tavırla. “Biz hazırız,”

“Sizler hep bu kadar sakin misinizdir?” diye sordu Latham.

“öfkeyle kalkan zararla oturur derler efendim, bilirsirüz.1”

“Neden bunu daha önceden de duydum gibime geliyor?”

“Bu konuda bir fikrim yok. Aşağıda görüşürüz.”

Üç dakika sonra Drew kapıdan çıktı ve asansöre bindi. Bu saatte

aşağıya iniş çok çabuk oluyordu. Birkaç gecekuşunun dışında lobi

tamamen boştu, bunlar da Amerikalılar ve Japonlardı, onlar da

asansörlere binip gözden kayboldular. Latham geniş adımlarla mermer kapıya doğru yürüdü, her tarafındaki asker korumalarıyla birlikte. O anda birdenbire kulakları sağır eden silah patlamaları oldu, duvarlardan yankılandı, asma kattan yayıldı. Drew, lobi mobilyaları arasında bir boşluğa attı kendini, gözleri resepsiyon masası arkasındaki iki adamın üzerinde gezindi. Birinin göğsünün ve midesinin kelimenin tam anlamıyla patladığını gördü, öylesine müthiş bir parçalanma oldu ki adamın kanlı bağırsakları lobiye fırlayıp yayılı-verdi; öbürü ise kafası havaya uçarken ellerini

kaldırdı, kafatasının içindeki dokular her yere saçıldı. Manyakça bir şeydi bol Ardından patlama sesleri doldurdu şatafatlı, koca salonu, ardından da sesler, Amerikan aksanlarıyla ingilizce bağrışlar.

"Yakaladık onul" diye haykırdı bir adam, o da asma kattaydı.

"Bacaklarından vurduk!"

"Canlı!" diye kükredi bir diğeri "Yakaladık bu orospu çocuğunu! Deli bu! Hem ağlıyor," hem de Almanca bir şeyler geveleyerek inliyor!"

"Büyükelçiliğe götürün onu," dedi daha sakin bir ses lobide.

Sonra resepsiyon masasında dehşetten donmuş memurlara döndü.

"Bu bir anti-terör operasyonu," diye devam etti. "Şu anda bitti ve

mal sahiplerine bütün zarar ziyanın karşılanacağını söyleyebilirsiniz,

bunun yanında hayatlarını kaybeden personelinizin ailelerine

de cömert bir tazminat ödenecek. Bu size şu anda ne kadar anlamsız

gelirse gelsin, onlar kahraman olarak öldüler ve şükran dolu bir

Avrupa onları ödüllendirecektir... Haydi, çabukF

Korku içindeki resepsiyonistler mermer tezgâhın ardında donakalmalardı. Soldaki adam ağlamaya başladığında, arkadaşı sanki trans halindeymiş gibi ağır ağır telefona uzandı.

Latham ile De Vries, Stanley Witkowski vc Büyükelçi Daniel Court-land'ın onaylamaz bakışları altında birbirlerine sarıldılar. Court-land' in elçilikteki odasındaydılar.

"önümüzdeki konuya - konulara - geçebilir miyiz lütfen?" dedi büyükelçi. "Dr. Gerhardt Kroeger yaşayacak ve iki bilgisayarcı adamımız kısa süre içinde burada olacaklar. Aslında birisi şu anda burada ve onun üstü de Pireneler'deki tatilinden uçakla getiriliyor. Şimdi bana neler olup bittiğini anlatacak mısınız?"

"Bazı istihbarat operasyonları sizin sahanızın dışında kalır Sayırt Büyükelçi," dedi Witkowski, "sonradan inkâr edebilmeniz için efendim."

“Biliyorsunuz, ben bu sözü oldukça müphem buluyorum Albayım. Ne zamandan beri sivil istihbarat, askeri istihbarat veya o gizli kapaklı uygulamaların herhangi biri, Dışişleri Bakanlığı’nın en üst denetiminin dışında yapılıyor?”

“İşte Konsolosluk Operasyonları da bo nedenle kuruldu ya efendim,” diye yanıdadı Drew. “Bunun amacı Devlet, yönetim ve istihbarat hizmederi arasında koordinasyon sağlamaktı.”

“O zaman pek sağladığınızı söyleyemeyeceğim!”

“Kriz anlarında bürokratik engelleri göze alamayız,” dedi Latham kararlı bir şekilde. “Bu benim işime mal olacaksa da olsun, hiç umurumda değil. Ben kardeşimi öldüren kişi ya da kişileri istiyorum. Çünkü onlar daha büyük bir hastalığın parçalan ve bu hastalık engellenmeli - bürokratik tartışmalarla değil, kişisel kararlarla.”

Courtland koltuğunda arkasına yaslandı. Sonunda konuştu. “Ya siz, Albay?”

“Ben hayatım boyunca bir askerdim. Ama şimdi bu emir-komuta zincirini reddetmek zorundayım. Savaş ilan etmek için bir Kongre’yi bekleyemem. Savaşın zaten içindeyiz!’

“Ya siz Bayan de Vries?”

“Ben kocamı verdim size, daha ne istiyorsunuz?”

Büyükelçi Daniel Courtland sandalyesinde öne doğru eğildi, ellerini alnına koydu, oğuşturmaya başladı. “Bütün diplomatik hayatım boyunca hep tavizler vererek yaşadım,” dedi, “Belki buna bir son vermenin zamanı geldi.” Başını kaldırdı. “Herhalde Tierra del Fuego’ya sürüleceğim, ama işin peşini bırakmayın, haydutlar. Çünkü yerden göğe kadar haklısınız, gerçekten de beklenmemesi gereken zamanlar vardır insanın hayatında.”

Üç “haydut”, bodrum katından on metre aşağıdaki süper bilgisayara götürüldüler. Bilgisayar, hem devâsâ hem de korkutucuydu; üç metrelik duvarın tümü kalın bir cam tabakasıyla kaplıydı, içinde düzinelerce disk dönüyor, birden hızla sarmaya başlıyor sonra ani bir hareketle duruveriyor, sanki göklerden bilgi yakalıyordu.

“Selam, ben Jack Rowe, yeraltı dehâlarınızın biri benim,” dedi, derli toplu görünüşlü, kumral saçlı adam, otuz yaşından gençti.

“Meslektaşım eğer ayılabilmişse bir-iki dakikaya kadar burada olur.

Yarım saat önce Orh/ye inmiş.”

“Sarhoşlarla karşılaşacağımızı ummuyordum,” diye çıkıştı Wit-

kowski. “Bu ciddi bir işi”

“Burada her şey ciddidir Albayım - evet, kim olduğunuzu biliyorum, standart prosedür. Siz de Operasyonlar ‘dansınız ve bir de erkek olup üniforma giyseydi NATO’yu yönetebilecek olan şu hanım. Bunlar sır değildir buralarda. Hepsi disklere döküldü.”

“Onlara ulaşabilir miyiz?” dedi Drew.

“Arkadaşım gelmeden önce mümkün değil. Anlıyorsunuz ya, öbür şifre onda, benim bilmemem gerekiyor.”

“Zamandan kazanmak için,” dedi Karin. “Hatırlayabildiğim tarihli verileri büromdan arayabilir misiniz?”

“Buna gerek yok, işler bir hamlede bitiyor. Siz bize tarihleri verirsiniz, sonra o günlerde kaydedilmiş olan ne varsa ekrana çıkar. İsteseniz de değiştiremezsiniz ya da silemezsiniz.”

“Niyetim de yok zaten.”

“Güzel, içim rahatladı. Koca Adam beni sıkıştırıp acele acele koşturduğunda şu tarih kitaplarında okuduğumuz Rosemary Wood türü bir şey var sanmıştım.”

“Tarih kitapları rrtı?” Witkowski’nin kaşları havaya kalktı aşağılar bir edayla.

“Şey, o işler olup bittiğinde altı-yedi yaşlarındaydım Albayım.

Belki de tarih yanlış bir kelime oldu.”

“Bir domuz öpeyim ki öyleydi.”

“İlginç bir deyim,” dedi genç, açık kahverengi saçlı teknisyen.

“Çeşitli dillerdeki deyimler benim hep ilgimi çeken bir alan olmuştur. Bu deyim İrlanda ya da Orta Avrupa, muhtemelen Slav dilinden geliyor: domuzlar veya evcil domuzlanıl değerli mülk olduğu yerlere ait. Tabii ‘bir domuz öpeyim ki* de bir mülkiyet ima ediyor, bir statü simgesi aslında. Eğer bir’in yerme ‘benim’ konulur benim domuzum yapılırsa ya oldukça zenginsiniz ya da yakında çok zengin olmayı bekliyorsunuz gibi bir anlam çıkar ortaya.”

“Bilgisayarlarla da aranız böyle mi?” diye sordu şaşkınlıkla Latham.

“O Koca Kuşlar’ın gelişi güzel istihbarat yığınları içinden bulup

çıkadıklan şeyleri görseniz şaşarsınız. Ben bir keresinde bir Latince

şarlanın, dinsel bir ayinin izini sürmüştüm; araştırmam Korsi-* ka'daki putatapan bir kavimde son buldu."

"Bunlar çok ilginç delikanlı»* diye araya girdi Witkowski, "ama burada bizi ilgilendiren noktalar hız ve doğruluk."

"ikisini de alacaksınız Albayım."

"Ha unutmadan," dedi Witkowski, "benim kullandığım deyim

Leh dilindeydİ*

"Ben bundan emin değilim," dedi Karin. "Ashmri Gaelceden geldiği kanısındayım."

"Ve ben de bu saçmalıklarla hiç ilgilenmiyorum!" diye bağırdı Drew. "Karin, lütfen hatırlayabildiğin günler, o zaman aralıkları üzerine konsantre olur musun?"

"Olmuştum zaten," dedi De Vries, çantasını açarak "îşte buy-run Bay Rowe." Bilgisayar uzmanına bir defterden kopartılmış bir kâğıt parçası uzattı.

"Böyle şeylere her yerde rastlanır," dedi teknisyen; aslında hâlâ lehçelerden söz ediyordu.

"Kâğıttakiler sıralıdır, elimden gelen bu."

"Fransa'daki en büyük kuş için problem değil bu."

"Niye bu şeye durmadan kuş deyip duruyorsunuz?" diye sordu Latham.

"Çünkü sınırsız belleğin göklerinde uçuyor."

"Sorduğum için özür dilerim."

"Ama faydası oluyor Bayan de Vries. Ben kendi kısmımı programlayacağım » Joel de geldiğinde anahtanyla girer, dalga motoru harekete geçiririz."

"Dalga motoru mu?"

"Ekran, Albayım, ekran."

Rowe, muazzam bilgisayardaki kendi kısmını kullanılır hale getiren kodlan girip verileri

yazarken yeraltı kompleksinin metal kapısı açıldı ve otuz yaşlarının başlarında görünen öbür teknisyen içeri girdi. Onu meslektaşından ayıran şey uzun, düzenli bir biçimde örülmüş saçlarıydı/örgüsü ense kökünün üzerinde küçük, mavi bir kurdelayla bağlanmıştı.

“Selamlar,” dedi hoş bir tavırla, “ben Joel Greenberg, buranın generali. Nasıl gidiyor Jack oğlum?”

“Seni bekliyorduk İkinci Deha.”

“Hop, hop, ben Numero Uno’yum, unuttun mu?”

“Yerine geçiverdim, birinci oldum,” dedi Rowe, bir yandan verileri yazmayı sürdürürken.

“Siz de yüce Albay Witkowski olmalısınız,” dedi Greenberg, kafası karışmış Albaya doğru elini uzatırken. Albayın gözlerindeki parıltı, kot pantolonlu yaka-bağır açık adamın görüntüsünden pek hoşlanmış gibi olmadığını gösteriyordu, tabii at kuyruğundan söz etmeye gerek bile yoktu. ^Sizinle tanışmak gerçekten de bir onur efendim.”

“En azından ayıksınız,” dedi Albay garip, beceriksiz bir biçimde.

“Dün gece değildim ama. Vay be, ne flamenkoydu!... Siz de Bayan de Vries olmalısınız. Söylentiler asılsız değilmiş hanımefendi. Muhteşemsiniz, birinci kalite.”

“Bunun dışında Elçlik uzmanlığı gibi bir görevim olduğunu da hatırlatmak isterim Bay Greenberg.”

“Bahse girerim rütbem sizinkinden yüksektir, ama kim dinler rütbeyi... Affedersiniz hanımefendi sizi kırmak istememiştim. O abuk-subuk tiplerden biriyim işte. Gücenmek yok, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Karin, hafifçe gülerek.

“Siz de bizim Konsolosluk Operasyoncu’muz olacaksınız,” dedi Greenberg, Drew’yla el sıkışırken birdenbire ciddileşerek “Kalbim sizinle efendim. Bir yakınınızı kaybettiniz, beklenen bir şeydir bu, anlatabiliyor muyum? Ağabeyinizi kaybettiniz... Jack’le bana olanları söylediler - ama, bu çok farklı, özellikle de nasıl olduğu. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.”

“Çok iyi anlattınız, sağ olun... Bana söylediklerini» burada başka kimler biliyor?”

“Kimse, sadece Rowe’la ben. Bizim iki çift yedeğimiz vardı. Jack gelince bir önceki gitti, ama hiçbirimizde süper kuşumuza egemen olacak kodlar yok. Eğer ikimizden biri bir kazaya uğrayacak olursa veya birimiz bir kalp krizi geçirirse NATO’dan bir yedek eleman yollarlar.”

“Sizi hiç elçilikte görmedim,” dedi Witkowski. “Eminim sizi görmüş olsaydım mutlaka hatırlardım!”

“Burada kimseyle arkadaş olmamıza izin verilmiyor Albayım.

Bizim ayrı bir giriş kapımız vardır ve ufacık da bir asansörümüz.”

MN22

“Bu biraz fazla abartılı görünüyor.”

“Ana Rus’taki şeyleri düşündüğünüzde, o kadar da fazla değil.

Bu işe kabul edilenler sadece bilgi işlem doktorasına sahip, hiç kimseyle

bir bağlantısı olmayan erkeklerdir. Cinsiyet ayırımı yapılıyor

gibi gelse de işler böyle yürüyor.”

“Silahınız var mı?* diye sordu Latham. “Sadece meraktan soruyorum.”

“İki tane. İkisi de Smith-Wesson, dokuz milimetrelik Biri göğüs askısında duruyor diğeri de bacak kayışında. Nasıl kullanılacakla-nyla ilgili eğitim de gördük, bu arada.”

“İşe dönebilir miyiz?” dedi Karin kararlı bir tonda. “Ortağınız

galiba ihtiyacım olan bilgileri yerleştirdi.*

“Aynısını ben tekrar etmedikçe bize bir yaran olmaz,* dedi Gre-enberg, dev donanımın solundaki sandalyeye yönelip otururken, ardından da şifresini girdi. “Bas benim için Jack oğlum, tamam rm?”

“Aktarım yapıldı,” dedi Rowe. “Her şey senin .programında.

Baskı-istem tuşuna bas.”

“Tamam.” Joel Greenberg sandalyesinde kaykılıp içerideki diğer üç kişiye seslendi. “Bu verileri yinelerken merkezi ekranın altındaki yazıcıdan çıktı gelecek. Böylece sinemada her gördüğünüzü

hatırlamak zorunda kalmayacaksınız.”

“Sinema mı?”

“Ekran, Albayım, ekran,” dedi Jack Rowe.

Bilgisayar çıkışları sayfa sayfa, gün gün akarken Karin de kâğıdı yazıcıdan kopanp inceledi. Yirmi dakika geçti. Çıkışlar bittiğinde sayfalara teker teker geri döndü, başlıkları kırmızı kalemle daire içine aldı. Sonunda hafif ama basura basura, “İşte buldum,” dedi. “Ulaştırma’ya gitmemi gerektiren iki durum. Tam olarak hatırlıyorum ... Şimdi orta çizginin sol tarafındaki Arşiv’deki personel adlarım yukarı getirebilir misiniz?” Kırmızıyla çizilmiş verilerin bulunduğu kâğıtları Greenberg’e verdi.

“Tabii,” dedi doktorası olan, at kuyruklu adam, arkadaşıyla aynı

hareketleri tekrarlarken. “Hazır mısın Jack?*

“Başla Numero Duo.™

“PnİtrIr

İsimler ekranda göründü, on saniye sonra da yazıcıdan çıktı.

MAHŞER NÖBETİ 339

“Bu pek hoşunuza gitmeyecek Bayan de Vries,” dedi Rowe adındaki bilgisayar doktoru. “Belirlediğiniz altı günden üçünde buraya gelmişsiniz.”

“Olamaz, saçmalık!”

“Yaptığınız çalışmaları getireceğim şimdi, bir bakın hatırlayabilecek misiniz?”

Ekran, bilgileri yazdırdı. “Evet evet, bunlar benimT diye bağırdı Karin, ekranda beliren yeşil yazıları görünce. “Ama ben orada de-ğüdim.”

“Koca Kuş yalan söylemez hanımefendi,” dedi Greenberg. “Nasıl söyleneceğini bilmez çünkü.”

“Diğer günlerin girdilerini de dene,” diye ısrar etti Latham.

Parlak yeşil harfler yine ekranda göründü, her biri farklı buralardaki çalışmalardı. Hepsi de Karin’in hatırladığı önceki çalışmaların aynılarıydı.

“Başka ne diyeyim? Aynı anda üç büroda birden olamam ki. Birisi sizin bu kutsal bilgisayarınıza

sızmış.”

“Ama bu o kadar’ girdiler, iptaller ve karmaşık sayısal şifreler gerektirir ki, bunu ancak işi Joel ve benden daha iyi bilen biri yapabilir,” dedi Jack Rowe. “Bunu söylemekten nefret ediyorum Bayan de Vries, ama Brüksel’den sizin hakkınızda gelen bilgiler sizin bu bölümde epey uzman olduğunuzu ortaya koyuyor.”

“Ne diye üç kez aynı işlemi yaparak kendimi kuşku altına sokayım ki?”

“Bunu bilemeyeceğim.”

“Üst düzey personeli tarayın, güneş doğana kadar da sürse hiç umurumda değil,” dedi Drew. “Büyük başlardan küçük başlara kadar herkesin özgeçmişinin taranmasını istiyorum.”

Dakikalar geçti, bilgisayar çıkışları sürdü, hepsi birden incelemeye koyuldular. Aradan bir saat geçti, sonra üzerine bir buçuk saat daha. “Allah cezasmı versin!” diye bağırdı Greenberg, ekranına bakarken. “Bir şüphelimiz var.”

“Kimmiş?” diye sordu Witkowski, sesi buz gibiydi.

“Bunu beğenmeyeceksiniz, hiçbiriniz. Ben de beğenmedim.”

“Kimmiş?”

“Kendiniz okuyun,” dedi Joel, başını eğip kötü bir habere ina-namıyormuşçasına gözlerini yumdu.

“Oh, aman Tanrım,” diye çığlık attı Karin, merkez ekrana gözlerini

dikmiş bakarken. “Bu Janine ClunesT

“Düzeltme,” dedi albay. “Janine Chines Cöurtland, büyükelçinin eşi, daha doğrusu ikinci eşi. Malum nedenlerden dolayı, Ar-şiv’de kızlık soyadını kullanarak çalışıyor.”

“Nitelikleri ne?” diye sordu Latham şaşkın bir halde.

“Bir-iki dakikaya kadar getiririm,’* dedi Rowe.

“Zahmet etme,” dedi Witkowski “Ben size oldukça yeterli bir tablo çizebilirim; bir büyükelçinin karısının temiz olup olmadığını araştırmak güvenliğin sık sık yaptığı bir şey değil. Janine Clunes, Chicago Üniversitesi’nden, oranın beyni. Bilgi işlem alanında doktora ve profesörlük, derken

Courtlandla evlilik; o sırada Cöurtland da bir buçuk yıl önce karısından ayrılmış durumda."

"Zeki bir kadındır," diye ekledi Karin. "Aynı zamanda da Ar-şiv'deki en tatlı, en nazik insandır. Eğer birinin bir sorunu olduğunu duyup da yardımı dokunabileceğini düşünüyorsa doğruca kocasına gider. Herkes ona hayrandır, çünkü, başka nedenlerin de arasında bir de kocasının konumundan hiç faydalanmaması vardır; tam aksine, gecikebilecek olanların yerine gelir, zamanında biteme-yecek çalışmaların tamamlanmasına yardım eder. Daima yardım etmeye hazırdır."

"Hop orada, hop burada, kelebek gibi desene," dedi Drew.

"Tanrım, Cöurtland da Üstemizde mi, Harry'nin listesinde?"

"Buna inanamam," diye yanıt verdi Albay. "O adama karşı pek sempatim olmasa bile yine de buna inanamam. Bize karşı çok açık davrandı hep, hatta bizim için işini tehlikeye bile attı. Sen ve Ka-rin'e şunu hatırlatmak isterim, eğer o bizzat başlayın emrini vermeseydi burada olamazdık, çünkü Dışişleri BakanhğYndan, Was-hington'dan, CIA'den, Ulusal Güvenlik Konseyinden ve muhtemelen Genel Kurma/dan izin almadıkça burada olmamamız gerekir."

"Bunlara dahil olmayan yegâne kişiler Beyaz Saray'da çalışanlar," dedi Greenberg. "Ama öyle bile olsa, ne biliyorlar ki? işleri güçleri sadece yerlerini korumak."

"Washington Postta Courtland'ın boşanmasıyla ilgili bir haberi

okuduğumu hatırlıyorum," diye söze girdi Drew, Stanley Witkows-

kfye bakarak. "Hatırladığım kadarıyla, her şeyini karısına ve ço-

cuklanna bırakmış, gazetecilere, Dışişleri Bakanlığında çalışan ve sürekli yer değiştiren birisi olarak, çocukları büyütmesinin zor olduğunu düşündüğünü açıklamış."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Albay soğuk bir tavırla Latham'a bakarak "Ama bu, şimdiki karısının öbür köstebek olduğu anlamına gelmez."

"Tabii ki gelmez," diye konuşmayı kesti Jack Rowe. "Bilgisayar cephesindeki silah arkadaşım sadece bir'şüphelimiz olabilir dedi, öyle değil mi Joel?"

“Bence “bir şüphelimiz var’ dedi, öyle değil mi Joel?” diye sordu Latham.

“Pekâlâ Operasyoncu, öyle dediğini zannetmişim. Koca Kuş bize o kadar bilgi verdi ki kabul etmemek mümkün değil. Sakın bana NATO’dan buraya gelen hanımefendi hakkında Courtland’ın bilgisi olmadığını söylemeyin, lütfen bana onun hakkında aralarında hiç konuşmamış olduklarını da söylemeyin. Bayan de Vries’in bakışları, insanlardan uzak duruşu, NATO görevi - dedikodusu kolay yayılacak biri. Eğer kendisinden şüphelenilecek bir aday olacaksa, bu kişinin Bayan de Vries olduğunu kabul etmeliyim. En azından insanlara bir köstebek olduğu izlenimini kolayca verebilecek biri.”

“Peki ya diller?” dedi Latham, Karin’e dönerek. “Bunlar önemli olmalı.”

“Janine iyi düzeyde Fransızca ve İtalyanca konuşuyor, ama Al-mancası çok akıcı...” De Vries durdu, söylediği şeyin farkına yeni varmış olarak.

“’Bir şüphelimiz var,’” dedi Drew derin derin düşünürken. “Peki

buradan nereye varıyorüz?,,

“Ben vardım bile,” dedi Greenberg. “Profesör Clunes hakkında derinlemesine veri talep eden bir soru formu gönderdim. Bu bilgiler hep kayıtlıdır, bir iki dakika içinde cevabının gelmesi lazım.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Karin. “Orada saat neredeyse geceyarısı olmuştur.”

“Şşşştt!” diye fısıldadı bilgisayar bilgini, abartılı bir gizlilik ifadesiyle.

“Chicago’daki hükümetin finanse ettiği bir bilgi bankası, deprem

uyarısı aletlerini filan finanse ediyorlar ya, ama kimseye söylemeyin

bunu. Orada her zaman birileri bulunur, çünkü devletten

maaş alan hiç kimse bizimki gibi bir makineye bilgiyi geciktirip, başını derde sokmak istemez.”

“İşte, işte!” diye bağırdı Jack Rowe, ekran, Chicago’dan gelen yazıyla ışıldarken.

Janine Clunes adındaki kadın, sonradan Finlandiya büyükelçisi olan Daniel Courtland’la son evliliğinden üç yıl öncesine kadar bilgisayar profesörü olarak kariyerini sürdürmüştür. Hem öğretim kadrosu hem de öğrencileri tarafından, bilgisayar alanındaki basanları nedeniyle saygı gören biridir. Kampüsteki siyasi hayatta faaldi, muhafazakârlığın o kadar popülaritesinin

olmadığı zamanlarda bir muhafazakârdı, ama insan kazanmadaki başarılı kişiliği ile olumsuz tepkileri hep yumuşatmıştır. Görevde kalış süresinde pek çok gönül macerasının olduğu yolunda dedikodular yayılmıştı, ancak kariyerini etkileyecek bir ilişkisi olmamış. Politik faaliyetleri hariç tutulursa sosyal ilişkilere fazla katılmayan biri, üniversiteden arabayla bir saatlik mesafedeki Evanston Ülino-is'deki kampusun de dışında kalıyordu.

Geçmişinde, o zamanların tutucular ındanmış. Küçük bit çocukken, kırklı yılların sonlarında Bavyera'dan göç etmiş, ana-babast ölmüş ve Ülinois'de Centralia, Marion'daki akrabaları Bay ve Bayan Charles Schneider tarafından büyütülmüş. Kayıtlar onun lisede olağanüstü bir öğrenci olduğunu, Chicago Üniversitesinin bursunu kazandığını, lisans, lisansüstü ve doktora derecelerini tamamladıktan sonra fakültede kendisine bir kadro önerildiğini gösteriyor. Ücretsiz siyasi danışman olarak Washington'a sık sık çağırılmış, Büyükelçi Courtland'la da orada karşılaşmışlar. Hepsi bu kadar Paris. Saygılar, Chicago.

"Hiç de 'hepsi bu kadar' değil," dedi Witkowski, ekrandaki yeşil harfleri hafifçe okurken. "O kadın bir Sonnenkind."

"Sen neler söylüyorsun Stanley?"

"Sonnenkinder kuramının artık gözden düştüğünü zannediyordum," dedi Karin, neredeyse hiç duyulmaz bir sesle.

"Pek çok insan için öyle," dedi Albay, "ama benim için değil, asla değerini yitirmedi. Olardan görüyorum işte."

"Bu Sonnen - her neyse, ne bu böyle?"

"Bir kavram, Drew. Savaş öncesi ve sonrasında Üçüncü Reich'ın

fanatik savunucuları seçkin çocukları dünyanın dört bir yanındaki

seçilmiş 'ebeveyn'lerin yanma gönderdiler. Bu ailelerin görevi; bu çocukları nüfuzlu ve güçlü mevkilere yerleştirmek üzere yetiştirmek ve böylece Dördüncü Reich için yollan açmaktı."

"Bu bir hayaldi, gerçekleşemezdi ki"

"Belki de gerçekleşmiştir," dedi WitkowskL "Tanrım, bütün dünya çıldırmış!" diye patladı büyükelçiliğin güvenlik şefi.

“Durun bir dakika,” dedi bilgisayarın başındaki Joel Greenber-ger, Witkowski’nin öfkesini yarıda keserek. “Chicago’dan ek bir bilgi var. Sinemaya koşun.” Bütün kafalar ekrana ve parlak yeşil harflere döndü.

Janine Clunes hakkında ek bilgi. Muhafazakâr davaların liderliğini yaparken, Skokie Illinois’den geçen Nazi yürüyüşüne şiddetle karşı çıkmış. Geçit töreni toplantısına katılıp kendisini tehlikeye atarak, bu olayı barbarlık olarak nitelendirmiş.

* “Bundan ne çıkarıyorsun Stanley?”

“Ne çıkardığımı sana söyleyeyim,” diye sözü kesti De Vries. “En

korkunç bir planı reddetmekten başka, onu nasıl en iyi şekilde destekleyebilirsin

ki? Haklı olabilirsin Albayım. Sonnenkinder harekâtı hayatta ve sapasağlam ayaklan üzerinde duruyor olabilir.”

“öyleyse söyle nasıl yaklaşmahyım büyükelçiye? Ne diyebilirim ki? Bir Üçüncü Reich kızı ile yaşadığını, yattığını mı söyleyeyim ona?”

“Bunu ben halledeyim Stanley,” dedi Latham. “Koordinasyon-cuyum, öyle değil mi?”

“Bu işi kime yıkacaksın delikanlı?”

“Kime olabilir? İkimizin de değerini takdir ettiği birine. Wesley Sorenson’a.”

“Allah ona sabır versin!”

Rowe’un bilgisayarının üzerindeki telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı. “Ben S-iki, ne var?... Evet efendim, derhal efendim.” Witkows-ki’ye döndü. “Hemen revire çıkıyorsunuz Albayım. ‘Ödül’ünüz uyanmış ve konuşuyormuş.”

21

Gerhardt Kroeger’e hareket etmesini engelleyen bir deli gömleği giydirilmişti. Dar bir yatağın üzerinde dizlerini karnına çekmiş, sırtı duvara yaslı, büzülmüş kalmıştı. Elçiliğin revirinde bir odada yalnız başınaydı, yaralı bacakları hastane pijamasının içinden sargılanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış her yana bakıyor ama hiçbir yere sa-bitlenmiyordu. “Mein Water war ein Verrâter,” diye gırtlağından hırıldıyordu.

“Mein Voter war ein Verrâtert... Mein Leben ist vorbei,

alles vernichtetr

İki adam onu sahte bir aynanın ardında bulunan, bitişikteki odadan izliyorlardı - biri elçiliğin doktoru, diğeri de Albay Wit-kowski'ydi. "iyiden iyiye keçileri kaçırmış," dedi güvenlik şefi.

"Almanca anlamıyorum. Ne diyor?" diye sordu doktor.

"Babasının kirli, kötü bir adam, bir hain olduğu ve hayatının sona erdiği, her şeyin bittiği gibi şeyler."

"Bundan ne anlam çıkarıyorsun?*

"Ne duyuyorsam onu. Adamın bir ton suç yüklenmiş sırtına ve tırmanamayacağı bir duvara tırmandırılıyor."

"İntihar edebilir," diye fikrini belirtti doktor. "O zaman gömleğin içinde kalacak."

"Tamamen haklısın," diye katıldı Albay. "Ama yine de içeri girip onu sorgulamaya çalışacağım."

"Dikkatli oi, tansiyonu neredeyse sıfır. Onun kim olduğuna - veya eskiden kim olduğuna - bakacak olursan bence bu normal. Yüksektekiler yere düştüklerinde daha fazla ses çıkanrlar."

"Onun kimliğini - eskiden kim olduğunu - biliyor musun?"

"Tabii ki. Tıp Fakültesi'ne giden hemen herkes bilir, özellikle de kafa konularında eğitim görenler."

"Beni aydınlatsana biraz Doktor," dedi Witkowski, hekime bakarak.

"Kendisi ünlü bir Alman cerrahıdır veya öyleydi - birkaç yıldır

ondan hiç haber alamamıştım - ama ihtisas alam beyin rahatsızlık-

larıdır. Bu alanda hiç kimsenin iyfleştiremediği, zihinsel bozukluğu

olan insanları iyileştirdiği söyleniyordu o zamanlar. Bıçakla hem

de, bir sürü yan etkisi olan ilaçlarla değil.0

“öyleyse, bir duvara ateş etse isabet ettirmeyi beceremeyen bu lanet dâhi neden birini öldürmesi için Paris’e gönderildi?”

“Bilemeyeceğim Albayım, bu konuda bir şeyler söyleseydi de anlamazdım.”

“Haklısın ama bana bu bilgi gerekli Doktor. İçeri gireyim artık, lütfen.”

“Tabii, ama unutma, seni gözlüyorum - giydirdiğimiz gömleğin altında kan basıcını, kalp düzeyini ve solumayı ölçen aletler var. Durumu kritikleşirse dışarı çıkacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Bir katil söz konusuyken kimse bana emir vermedi şimdiye kadar...”

^

“Ben veriyorum öyleyse Witkowski,” diye sertçe sözünü kesti doktor. “Benim işim onları sağ tutmaktır, belki senin iyiliğine de olur bu. Birbirimizi anlayabiliyor muyuz?”

“Seçme şansım var mı?”

“Hayır, yok. Alçak sesle konuşulmasını tavsiye ederim.”

“Tavsiyeni kendinesakla.”

Albay yatağın önündeki bir sandalyeye oturdu; Kroeger, kendinden

geçmişti, onun orada olduğunu fark edene kadar hareket

etmedi. “Guten Abend, Herr Doktor. Sprechen Sie Englisch, mein

Herrr

“Pekâlâ, biliyorsunuz ki mükemmel İngilizce konuşabilirim,” dedi Kroeger kendisini sıkan gömlekle mücadele ederken. “Neden ben bu aşağılayıcı barakadayım? Ben bir doktorum, saygın bir cerrahım, neden bana hayvanmtştm gibi muamele ediyorsunuz?”

“Çünkü Otel Inter-Continental’daki kurbanlarınızın aileleri hiç kuşku yok sizi habis bir hayvan olarak değerlendiriyorlardır. Sizi onların gazabına terk edelim mi? Sizi temin ederim ki onların ellerinde ölümünüz bizim sizi öldürmemizden çok daha acılı olur.”

“ölmesi gereken onlar değildi, bir hata, bir yanlışlık oldu! Trajik bir olay ve buna da o insanlık düşmanını saklamanız sebep oldu!”

“İnsanlık düşmanı mı...? Bu çok ciddi bir suçlama. Harry Latham neden bir insanlık düşmanı olsun ki?”

“O bir deli, şiddete başvurabilecek bir şizofren; çektiği işkence-

lerden kurtanhnası gerek, ya da bir kurumda tedaviye alınmalı.

Moreau size söylemedi mi?”

“Moreau mu? İkinci Şube’deki Moreau mu?”

“Elbette. Ona her şeyi izah ettim! Size ulaşmadı mı? Ah tabii, o bir Fransız ve onlar her şeyi kendilerine saklarlar, öyle değil mi?”

“Belki de iletişim raporlarına dikkatli bakmadığımdan.”

“Balon,” dedi Kroeger, hâlâ debelenerek, ama yatakta dik oturur bir halde, “Harry Latham’ı Almanya’da tedavi ettim - nerede olduğunun önemi yok - onun hayatım kurtardım, ama beni ona götürmelisiniz ki ben de ona elbiselerimin içindeki ilaçlan verebileyim. Sağ kalması ve amaçlarınıza hizmet etmesinin tek yolu bu!”

“ilgi çekici bir senaryo,” dedi Witkowski. “O bir isim listesi getirdi, biliyorsunuz, yüzlerce isim var içinde...”

“Kim bilir onları nereden edindi?” diye araya girdi Gerhardt Kroeger. “Almanya’mn uyuşturucuya bulanmış fareleriyle birlikte seyahat etmiş. Bazıları doğru, bazıları yanlış olabilir. Bu yüzden beni tarafsız bir bölgede ona götürmelisiniz ki gerçeği öğrenebilelim.”

“Tanrım, her yolu deneyecek kadar çaresizsiniz, değil mi?”

“Neden mesela?”

“Siz de bal gibi biliyorsunuz was ist, Doktor... Biraz başka şeylerden konuşalım, olmaz mı?”

“Neden mesela?”

“Babanızdan mesela, Vater, bir sakıncası var mı?”

“Ben asla babamı tartışmam efendim,” dedi Kroeger, gözleri boş boş, anlamsızca duvara, boşluğa bakıyordu.

“A, ama sanırım tartışmamız gerek,” diye ısrar etti Albay. “Bakın, sizin hakkınızda inceleme yaptırdık, hepiniz hakkında ve babanızın bir kahraman olduğu görüşüne vardık, Almanya’mn aydınlık bir kahramanı.”

“Hayır! O Wr hain!”

“Ama biz öyle düşünmüyoruz, insanların hayatlarım kurtarmak istiyordu. Almanların, İngilMerin, Amerikalıların. Sonunda Hitler’ in içi boş ztrvalığmı ve katillerini görüp, yüzde yüz ölümüne olmasa da, hayatını tehlikeye atarcasına bir karara vardı. Gerçek bir kahraman o, Doktor!”

“Net**/O, vatana ihanet etti!” Kroeger yatakta top gibi zıplayıp

deli gömleği içinde kıvranmaya başladı, acı çekiyordu, gözlerine yaş-

lar dolmuştu. “Gymnasium sırasında, sonra da Universitât boyunca okuldaki çocuklar hep döverlerdi beni ‘Senin baban bir haindi, bunu hepimiz biliyoruz!’ ve ‘Neden Amerikalılar onu tutup Belediye reisi yaptılar, hiçbirimiz onu istemiyoruz kir4 Tanrım, ne işkenceydi!”

“Bu yüzden siz de onun asla tamamlayamadığı şeyi telafi etmeye karar verdiniz, öyle mi Herr Kroeger?”

“Beni böyle sorguya çekmeye hiç hakkınız yok!” diye çığlık attı cerrah, dimdik oturarak, gözleri kızarmış, yaşla dolmuştu. “Hiçbir insanın, hatta düşmanların bile özel hayatlarına karışılmaz!”

“Buna saygım sonsuz,” dedi Witkowski, sandalyede dimdik oturuyordu. “Ama siz bir istisnasınız Doktor, çünkü siz çok zekisiniz, size satılan pisliği ve sonra sizin de sattığınız pisliği aslmda yemeyecek kadar eğitimlisiniz. Söyleyin bana, rahmin dışındaki yaşamın kutsallığına saygı duyar mısınız?”

“Tabii ki. Hayatı solumak yasamaktır.”

“Yahudiler, Çingeneler, sakatlar, zekâ özürlüler ve kadın-erkek eşcinseller de dahil mi buna?”

“Bunlar siyasi kararlardır, hekimlik mesleğinin sınırları haricinde kalırlar.”

“Doktor, sen bir orospu çocuğusun. Ama bak sana ne diyeceğim. Şu peşine düştüğün Latham’a götürebilirim seni, sırf seni dinleyip suratına tükürmesini seyretmek için... ‘Siyasi kararlar’ ha?

Midemi bulandırıyorsun.” (

Wesley Sorenson, Washington'daki bürosunun köşe penceresinden caddedeki sıkışık trafiği dalgın gözlerle izliyordu. Sahne aynı, içi böcek dolu bir bulmaca kutusuna benziyordu, böcekler uğraşıyor uğraşıyor bir sonraki yatay tüpe varmaya çalışıyor, ama kendilerini bir başka yere açılan bir başka tüpün içinde buluyorlar ve bu böyle sürüp gidiyordu. Bu görüntüler düşüncelerinin görsel yansımalarıydılar adeta. Konsolosluk Operasyonları müdürü bu karara varıp koltuğunu yana döndürdü, masasındaki not yığınlarına baktı. O günün sonunda bürosundan çıkmadan önce hepsi imha edilecekti.

Bilgiler birbiri ardınca o kadar hızlı geliyordu ki, zihnindeki koridorları

tıkıyordu. Her bilgi bir bomba gibi patlıyordu. Fairfax'ta

gözaltına alman iki Alman, Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkan

Yardımcısını w Beyaz Saray sözcüsünü bu Neo-nazi avına bulaştır-

mışlar, ayrıca daha pek çok isimden de söz etmişlerdi? CIA'in en üst kademelerine sızılmıştı (daha kaç teşkilata bulaşmışlardı?); Sa-vunma Bakanlığı'nm iletişim laboratuvarlanndan birinde Neo'nun teki bütün bir yıllık araştırmaları bilgisayarlardan silmiş, sonra da Münih'e uçan bir Lufthansa içinde izini kaybettirmişti; senatörler, milletvekilleri, nüfuzlu işadamları, hatta medya mensupları bile Nazi çamuruyla lekelenmişlerdi. Ama açık bir kanıt yoktu; derken İngiliz Dışişleri'nden biri yakalanmış, kuşkusuz İngiliz hükümetinde diğer etkili kişilerin de adlarını vermiş ve böylece bir kanıt gelmişti. Son olarak Claude Moreau temizdi, ama Paris'teki Amerikan Büyükelçiliği temiz değildi - yüce Tamına, hele hele bu en son gelen bilgi ya doğruysa! Büyükelçi Courtland'ın kartst?

Suçlamalarla karşı suçlamalar fırtınasıydı bu, sinsi imaların, hainee

yakıştırmaların dehşetle inkâr edildiği bir kasırgaydı, kan dökülecek

bir muharebe meydanıydı, masumlar ölümcül yaralar alacaklar,

suçlular da sahneyi terk edip gideceklerdi. Sanki çıldırmış

McCarthy döneminin akıldan yoksunluğu otuzlu yılların Nazi deliliği

ile birleşmiş gibiydi. Her tarafta aydın düşünceden nasibini almamış,

korkularını bastıracak, nefretlerini kusacak bir zemin bulmuş

olmanın sevinciyle naralar atan liderlerin öncülüğünde sık saflar

oluşturarak yürüyüşe geçmiş olan şu Bund'lar. Fanatiklik hastalığı

tüm dünyaya yeniden yayılıyordu; nerede duracaktı bu, eğer

duracaksa tabii? f,^

Ancak şu anda Sorenson'un aklını meşgul eden şey - ne meşgul etmesi, onu şok eden şey - Courtland'ın ikinci eşi Janine Clunes hakkında faksla geçilen bir ön bilgiden sonra gelen istihbarattı. Bu imkânsız görünüyordu; birkaç dakika önce gizü hatlardan Drew Latham'a da söylemişti defalarca.

"Buna inanamıyorum!"

"Witkowski de böyle diyordu Chicago'dan inceleme sonuçları

gelene kadar. Sonra başka bir şey daha dedi, aslmda sadece fısüdar-

casına söyledi bunu. Sesi güç bela çıkıyordu ama kelimeleri çok

netti. 'O bir SonnenkincL'"

"Bu ne demek Drew, biliyor musun?"

"Karin bana aktardı. Vahşice bir şey bu Wes ve asla olamaz. Bebekler, çocuklar, her tarafa gönderiliyor..."

"Bir-iki şeyi atladın," diye kesti Sorenson. "Seçilmiş çocuklar, saf

Aryan kanı, IQ ortalamaları iki yüz yetmişi geçen ana-babalar, aşağısı kurtarmıyor."

"Bunu biliyorsun ha£*

"Bunlara Lebensborrivui — hayat pınarının — ürünleri deniyordu. SS Subayları mümkün olan her fırsatta iskandinav sınırlarına en yakın yerlerdeki ya da sınırların ötesindeki sarı saçlı, mavi gözlü Kuzey Avrupalı kadınları hamile bırakıyorlardı."

"Delilik bu!"

"Deli dediğin Heinrich Himmler. Bu onun fikriydi."

“Bu olmuş mu?”

“Savaştan sonra yapılan istihbarat araştırmalarında ortaya çıkarılamadı. Varılan sonuç Lebensborn planının ulaştırmadaki güçlükler ve tıbbi değerlendirmeler için çok fazla zaman harcanması yüzünden yürürlükten kaldırılmış olduğuydu.”

“Witkowski bunun yürürlükten kaldırıldığına inanmıyor ama.”

Sessizlik. Daha sonra Sorenson konuştu. “Kaldırılmış olduğuna kanaat getirmiştim,” dedi. “Ama artık emin değilim.”

“Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz — benden ne istiyorsunuz?”

“Serinkanlı olun ve fazla konuşmayın. Eğer Neo’lar Kroeger’in hayatta olduğunu öğrenirlerse onu bulana kadar ortada kim varsa herkesin cesedim çiğner geçerler. Eğer şanshysak bizim taraftan kimse ölmez.”

“Sözlerin kanımı dondurdu Wes.”

“Antinayous’lara bir sinyal çek. ödülü aldığını söyle onlara,” dedi Sorenson.

“Tanrı aşkına, niyef

“Çünkü şu aşamada hiç kimseye güvenmiyorum ve tüm kanatlarımızı tarayıp, kontrol ediyorum. Sana söylediğimi yap. Bir saat veya daha az bir süre sonra, bir gelişme olursa beni ara.”

Konuşmaları böyle sona ermişti ve eski istihbaratçı, şimdinin Konsolosluk Operasyonları müdürünün safında gelişmeler olmuştu. Hiç kimse o güne kadar bir Sonnenkind bulamamıştı. Bir zamanlar kendilerinden şüphe edilen çocuklar bile, resmi belgelerden ve bu kimsesiz yetimleri yanlarına alan mükemmel bir şekilde Amerikanlaştırılmış şefkatli çiftlerden dolayı, tamamen masum çocuklar olarak görülmüşlerdi. Ama şimdi, bir Sonnenkind ortaya çıkmıştı!

Yetişkin bir kadın, bir zamanların Nazi Almanyası çocuğu

şimdinin epeyce gıpta edilen, başarılı bir akademisyeni olup Dışişleri Bakanlığı’nın üst düzey bir yetkilisini ağına düşürmüştü. Eğer gerçekten bir Sonnenkind varsa, bu ancak o kadın olabilirdi.

Sorenson telefonunu kaldırıp FBI başkanının özel numaralarım tuşladı, Knox Talbot FBI başkanı

için *tyi adamdır,’ demişti.

“Buyrun?”

“Ben Sorenson, Operasyonlar’dan, sizi rahatsız etmiyorum ya?”

“Yok canım, bu hatta etmiyorsunuz. Sizin için ne yapabilirim?”

Yetkilerimi aşacağım. Sizin alanınıza girmek durumundayım, ama başka seçeneğim yok.”

“Bazen başka çare kalmaz,” dedi FBI başkanı. “Hiç karşılaşmadık ama Knox bana onun arkadaşı olduğunuzu söylemişti, ki bu bana yeter. Evet, hangi alanıma gireceksiniz, söyleyin bakalım?”

“Aslında henüz o aşamaya gelmedim, ama bunu istiyorum, sanırım mecburum da.”

“Başka seçeneğim yok demiştiniz.”

“Olduğunu hiç zannetmiyorum. Ancak, bunun Operasyonlar bünyesinde kalması gerek.”

“E, öyleyse beni aramak neden? Kendi başınıza hareket etseydi-niz daha iyi olmaz mıydı?”

“Bu olayda değil. Kestirme bir yola ihtiyacım var.”

“Pekâlâ, başla Wes - Knox sana böyle diyor. Ben de Steve, senli benli konuşalım lütfen.”

“Peki Adınızı... adım biliyordum. Steven Rosbician, yargı gücünün önemli şahsiyetlerinden.”

“A, benim ekiplerimin halkla ilişkileri iyidir. Ben de bir zamanlar beyaz bir Los Angeles yargıcıydım. Siyahlar benim adil davrandığımı anladıklarından talihim yaver gitti Ne istiyorsun?”

“Illinois, Marion îlçesi’nde bir birimin var mı?”

“Eminim ki vardır. Illinois’nin tarihimizde yeri çok eski. Hangi şehir?”

“Centralia.”

“Çok yakın. Neye ihtiyacın var?”

“Bay ve Bayan Charles Schneider hakkında elinde ne varsa. Ölmüş olabilirler, elimde bir adres de yok, ama Almanya’dan otuzlu yılların başlannda ya da ortalarında göç etmiş olabilirler.”

“Bu bilgi yeterli değil.”

“Farkındayım, ama soruşturmamız bağlamında ve o dönemleri düşünecek olursak Büro’nun onlarla ilgili bir dosyası olabilir.”

“Eğer bir dosyamız varsa onu alacaksın. Peki, asıl istediğin nedir?

Bu işte çok yeni değilim ama yine de anlayamadım.”

“O zaman açıklayayım Steve. Şu anda içişlerine ait bir alandayım, ki bu senin arazin, ayrıca soruşturmam için sana bu verileri neden istediğime dair bilgi de veremiyorum. Eski günlerde olsaydık, av köpeği J. Edgar ya hemen bilgi talep eder ya da adamın suratına telefonu kapatıverirdi.”

“Ben o lanet herif değilim ve Büro o zamandan beri hatırı sayılır biçimde değişti Eğer gizliden veya açıktan birbirimizle işbirliği ya-pamıyorsak ne işe yararız biz?”

“Yönetmeliklerde belirtilmiş...”

“Biraz riayetsizlik hoşuma gider,” diye sözünü kesti Rosbician.

“Bana gizli faks numaranı ver. Elimize ne geçerse hemen ulaştırırız.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Sorensön, “ve senin de önerdiğin gibi, şu andan itibaren ne yapıyorsam tek başıma yapacağım.”

“Bu lanet durum ne?”

“Seni sevmeyen altı tane asık suratlı adamla kongre komisyo-‘ nunda karşılaştığında anlarsın.”

“O zaman ben de bir avukatlık firmasına gider ve çok daha fazla para kazanırım.”

“Bakış açmı sevdim Steve.” Sorenson, FBI başkanına gizli faks numarasını verdi.

Otuz sekiz dakika sonra Operasyonların faks makinesi, bir bip sesiyle FBI’dan gelen tek sayfalık acil belgeyi aldı.

Kari ve Johanna Schneider anavatanları olan Almanya’dan ayrılarak 12 Ocak 1940’ta ABD’ye, Cicero Illinois’deki akrabalarının yanma göç ettiler. Akrabaları, Genç Karl’m optometri alanında bir iş bulabilecek kadar teknik açıdan becerikli olduğunu belirterek onlar için kefil oldular. O sıralarda Kari Schneider’ın yası yirmi bir, karısının ise on dokuzdu. Almanya’dan ayrılmaları için beyan ettikleri neden Johanna’nın dedesinin yahudi olması ve bu nedenle Stuttgart’taki Aryan İrk Araştırma Bakanlığı tarafından kendisine ayrımcı muamele yapılmasıydı.

Charles adini almış olan Bay Schneider 1946 Martında Cent-

ralia’da bir optometri atölyesinin sahibi oldu ve Göçmen Büro-

su’na başvurarak ana-babası bir otomobil kazasında ölmüş küçük bir kız oları yeğeni Janine Clunitz’in göçmen olarak yanına gelmesi için izin verilmesini talep etti. Dilekçe kabul edildi ve Schnei-der’ler yasal olarak çocuğu evlat edindiler.

1991 Ağustosunda Bayan Schneider kalp yetmezliğinden öldü. 76 yaşındaki Bay Schneider ise hâlâ Centralia Illinois’de Cyprus Caddesi 121 no. da ikamet etmektedir. Emekli olmuştur ama haftada iki kez iş yerine gider.

Bu dosya, ikinci Dünya Savaşı’mn başında Alman mültecilerinin göz hapsinde tutulduğu zamandan kalan raporlarına dayanmaktadır. Bu araştırmayı yapan bölge ajanının görüşü, dosyanın kapatılması gerektiği yolundadır.

Çok şükür öyle olmamış, diye düşündü Sorenson. Eğer Charles-Karl Schneider gerçekten de bir Sonnenkind bakıcısı ise Sonnenkin-der’in bir şebeke işi olduğu düşüncesinden hareketle kendisinden çok değerli bilgiler edinilebilirdi; böyle bir şebekenin varlığını yadsımak saflık olurdu. ABD göçmen işlemlerinde teknik bürokrasi çok karmaşıktı; sistemi değiştirmek zorunluydu. Artık iş işten geçmişti ama buzdaki çatlak şimdi altındaki bozuk sulan açığa çıkarabilir, bugüne uzanan pislikleri ortaya koyabilirdi. Sorenson telefonunu kaldırıp, sekreterine bağlayan düğmeye basü.

“Buyrun efendim?”

“Bana Illinois Centralia’ya veya en yakınında bir yere giden uçakta bir yer ayırt. Takma bir adla tabii, adı bana da söylemeyi unutma.”

“Ne zamana Sayın Müdürüm?”

“Bu öğleden sonraya, eğer mümkünse. Sonra karımı bağla. Akşam yemeğine evde olamayacağım.”

Claude Moreau, Nürnberg Hastenesi’nden baş operatör Dr. Hans Traupman hakkında Nürnberg, Almanya’dan gelen, şifresi çözülmüş bir dosyayı inceledi.

Ham Traupman 21 Nisan 1922’de Dr. Erich ve Dr. Marlene Traupman adlı iki hekimin oğlu olarak Berlin’de doğdu. İlkokul yıllarında yüksek bir zekâ derecesi belirtilerini gösteriyordu...

Rapor, Traupman’ın Hitler Gençlik Hareketi’nde geçirdiği kısa

bir dönemi olduğuna, VVehrmacht’ın sağlık birlikleri olan Sa-

nitâtstruppe'nin genç bir doktoru olarak Nürnberg tıp fakültesinde görevlendirildiğini anlatarak devam ediyordu.

Savaş sonrasında Traupman Nürnberg'e geri döndü, burada eğitim görüp beyin ameliyatları üzerine ihtisas yaptı. On yıl içinde de yaptığı ameliyatlardan aldığı puanlarla Özgür Dünya'da olmasa da kendi ülkesinde başta gelen beyin cerrahisi operatörlerinden birisi oldu. Kişisel yaşamına gelince, bu konuda az şey bilim* yor. Elke Mueller diye birisiyle evleniyor, bu evlihk beş yıldan sonra, çocuk olmadan sona eriyor. O zamandan beri de Nürnberg'in en gözde semtlerinden birinde şık bir apartmanda oturuyor. Varlıklı bir insan, sik sık en pahalı lokantalarda yemek yiyor, ayrıca aşırı bir seyahat tutkunu olarak da biliniyor. Konukları arasında tıp alanındaki meslektaşları, Bonn siyasetçileri, sinema ve televizyonun en tanınmış kişileri bulunuyor, özetleyecek olursak — eğer bir özetleme mümkünse — tıbbi becerilerini, savurgan yaşantısını karşılamak amacıyla kullanıyor.

Moreau telefonunu kaldırıp, kendisini Nürnberg'deki adamıyla doğrudan ilişkiye geçiren numaraları tuşladı.

"Evet?" dedi Almanya'daki ses.

"Benim."

"Eldeki bütün verileri gönderdim."

"Hayır göndermemişsin. Elke Mueller'le ilgili ne bulabilirsen dök ortaya."

"Traupman'ın eski karısı mı? Niye? O tarih oldu."

"Çünkü anahtar o, gerizekâlı. Bir ya da iki yıldan sonra bir boşanma anlaşılabilir, yirmi yıldan sonra mükemmelen kabuldür, ama beş yıldan soma değil. Orada bir şeyler olmalı. Senden istediğimi yap ve mümkün olduğu kadar hızla bana malzemeyi faksla."

"Ah, bu apayrı bir konu ama," diye karşı çıktı Nürnberg'deki ajan. "O kadın şimdi Münih'te yaşıyor, kızlık soyadıyla."

"Mueller soyadıyla tabii. Adresi var mı sende?"

"Olmaz olur mu." ikinci Şube'nin ajanı adresi verdi.

"öyleyse bir önceki emrimi unut Fikrimi değiştirdim. Geldiğimi Münih'e bildir. Bu hanımla

bizzat tanışmak istiyorum.”

“Nasıl istersen. Ama bence sen çıldırmışsın.”

“Herkes çılgın,” dedi Moreau. “içinde yaşadığımız çağ çılgın.”

MN23

Sorenson’un uçağı Centralia’nın aşağı yukan otuz mil güneyinde Ulinois’de Mount Vernon’a indi Konsolosluk Operasyonları’mn temin ettiği sahte bir ehliyet ve kredi kartıyla bir araba kiralayıp araba kiralayıcısının haritada işaretlediği yolu izleyerek kuzeye, şehre doğru gitti. Operasyonlar, Sorenson’a ayrıca Centralia’nın şehir planını da vermişti, Cyprus Caddesi no. 121’in yeri açık olarak çizilmiş, ayrıca 51 saydı otoyoldan o adrese nasıl ulaşılabileceği de yazılmıştı. Yirmi dakika sonra Sorenson ağaçların sıralandığı sakin caddede 121 numarayı arayarak arabasını sürüyordu. Caddede gerçekten de Orta Amerika atmosferi hâkimdi, ama her şey, farklı, geçip gitmiş bir zamana ait gibiydi Büyük evler, kocaman verandalar, işlemeli korkuluklar, hatta sallanan sandalyeleriyle içinde kalburüstü insanların yaşadığı tipik Norman Rockwell evleri. İnsan buralarda oturup komşularıyla akşamüstü çaylarını içen ev sahiplerini kolaylıkla gözlerinin önünde canlandırabiliyordu.

Sonra 121 no.’lu posta kutusunu gördü. Sadece bu ev başkaydı, stil veya boyutları bakımından değil, onu diğer evlerden aynan başka bir şey vardı, ince bir farklılık. Neydi bu? Pencereler, diye düşündü. İkinci ve üçüncü katın gölgelikleri çekilmişti. Hatta zemin kattaki iki kanatb, geniş pencerenin bile panjurları örtülmüştü..Sanki pek ziyaretçi istenmiyormuş gibiydi Wesley kendisinin de bu kategoriye, hatta belki daha da kötüsüne girip girmediğini düşündü. Arabasını öne park etti, dışarı çıkıp beton yoldan geçti, merdivenleri çıkıp zili çaldı.

Kapı açıldı, seyrekleşmiş beyaz saçları ve kalın mercekli gözlüğüyle yaşlı, zayıf bir adam belirdi eşikte. “Buyrun?” dedi yumuşak, titrek bir sesle, telaffuzunda belli belirsiz bir aksan sezilebihyordu.

“Adım Wesley Sorenson, Washington D.C.’den geliyorum Bay Schneider. Konuşmamız gerekiyor, ya burada ya da buradan çok daha az konforlu mekânlarda.”

Yaşlı adamın gözleri açıldı, yüzü soldu. Birkaç kere konuşmaya çalıştı, ama nefesi tıkandı. Sonunda, kendini toparladı. uAch, ne kadar çok zamanınızı aldı, uzun yıllar önceydi... Girin, sizi neredeyse elli yıldır bekliyordum... Girin, girin, dışarıda hava çok sıcak, klima da çok pahalı... Gerçi artık bir şey fark etmez ya.”

“Yıllardır o kadar da ayrı sayılmazdık Bay Schneider,” dedi So-

renson, geniş bir Viktorya tarzı holü geçip, bu Sonnenkind yatakçısının peşinden içi bol elyafla şişirilmiş mobilyaların bulunduğu gölgeli bir salona girerken. “Elli yıl ikimiz için de çok uzun bir sûre sayılmaz.”

“Size biraz şnaps ikram edebilir miyim? Doğrusu, bir-iki tane içebilirim, belki daha da çok.”

“Az bir viski yeterli olacaktır, eğer varsa. Burbon güzel olurdu, ama fark etmez.”

“Yo, fark etmez olur mu, istediğiniz o olsun. İkinci kızım şu Ca-rolinalılardan biriyle evli, o adam da hep Burbon istiyor... Oturun, oturun, bir iki dakika ortadan kaybolup içkilerimizle döneceğim!”

“Teşekkür ederim.” Operasyonlar müdürü birden endişelendi, acaba bir silah ayarlamış olsa iyi mi olurdu. Aktif ajanlıktan ayrıklı o kadar uzun süre geçmişti ki! Bu ihtiyar orospu çocuğu bu arada kendi silahını anyor da olabilirdi. Ama Schneider bunun yerine üzerinde bardaklar ve iki şişeyle gümüş bir tepsi taşıyarak geri döndü, elbisesinde bir şişlik yoktu.

“Bu, işleri kolaylaştıracaktır, nicht wahriF dedi.

“Beni bekliyor olmanıza şaşırdım,” dedi Sorenson, içkileri önlerine geldiğinde, onunki bir sehpanın üzerinde ve Almanınki de karşısındaki bir koltuğun kol dayama yerindeydi “Dediğiniz gibi, uzun yıllar önceydi.”

“Genç eşim ve ben o zamanın fanatik Alman gençliğinin parça-sıydık. O fener alayları, sloganlar, kendini dünyanın gerçek hâkim ırkı zannetmenin kibiri. Zihni uyuşturan şeylerdi bunlar, hepimizin de zihni uyuşturuldu. Misyonumuz bizlere o efsanevi Heinrich Himmler tarafından bizzat verildi, kendisi bugün söylendiği şekliyle ‘uzun vadeli’ düşünüyordu. Gerçekten inanıyorum ki bizim savaşı kaybedeceğimizi düşünüyordu ama kendini Aryan üstünlüğü tezine adamıştı. Savaştan sonra bize Odessa’nın emrettiği gibi yaptık. Ve o zaman bile hâlâ inanıyorduk.”

“Böylece dilekçe verdiniz, Janine Clunitz, sonra Clunes olan birinin ilticasını kabul edip onu evlat edindiniz.”

“Evet. Olağanüstü bir çocuktu, Johanna ve benden çok daha zekiydi.

Sekiz veya dokuz yaşına geldikten sonra her salı gecesi adamlar

gelir onu bir yerlere götürür ve orada - sanırım siyasi bir doktrinle

beynini yıkarlardı,”

“Nerdeydi bu yer?”

“Hiç bulamadık. Başlangıçta kendisine sadece şeker, dondurma filan veriyor, gözünü Doyuyorlardı. Sonraları yaşı büyüdükçe bize ‘muhteşem mirasımız’ hakkında eğitildiğini söyledi. Evet, bu sözlerle konuşuyordu ve biz de ne anlama geldiğini biliyorduk.”

“Neden bunları bana anlatıyorsunuz şimdi Bay Schneider?”

“Çünkü ben bu ülkede elli iki yıldır yaşıyorum. Mükemmeldir diyemem, hiçbir ulus mükemmel değildir, ama geldiğim yerden daha iyi. Biliyor musunuz caddenin karşısında kimler oturuyor?”

“Nerden bileyim?”

“Goldfarb ailesi, Jake ve Naomi. Yahudiler. Johanna’yla benim en iyi arkadaşlarım. Sonra yolun aşağısında buradan ev alan ilk siyah çift. Goldfarblarla beraber onlara bir hoşgeldin partisi verdik, herkes geldi Siyah ırk düşmanları bahçelerinde tipik haç yakma gösterisini yaparlarken bir araya gelip holiganları bir güzel yakaladık ve hepsini mahkemeye verdik.”

“Eh, Üçüncü Reich’in günlük işlerine pek benzemiyor.”

“insanlar değişir, hepimiz değişiyoruz. Ne diyebilirim ki size?”

“Almanya ile temasta bulunduğunuzdan beri ne kadar zaman

geçtir

“Mein Gott, bu gerizekâlılıar beni hâlâ yılda iki-üç defa ararlar. Onlara artık yaşlı bir adam olduğumu ve bir şeye karışmadığımdan dolayı beni yalnız bırakmalannı söyledim. Bilgisayarlarında adım var herhalde. Yeni teknik donanımlarında ne gibi düzenlemeler yapyorlarsa artık, sürekli peşimdeler; asla bırakmıyorlar beni, durmadan tehdit üstüne tehdit”
“isim filan yok mu?”

“Var, bir tane. Bir ay önce arayan neredeyse kriz halindeydi, bana

bağırıp çağırdı, Herr Traupman’m beni öldürtebileceğini söyledi

‘Ne için?’ diye sordum. ‘Zaten yalanda öleceğim, sırrım da benimle

beraber ölecek.’”

Claude Moreau, yanında Münih’teki adamıyla Leopoldstrasse’de arabanın içindeydi, adamı, Elke Mueller’in, eski adıyla Frau Traupman’m yaşadığı apartmanı tetkik etmişti.

Moreau’ya zaman kazandırmak için, Königinstrasse’de Fransız

ikinci Şubesi’ne ait bürodan Madam Mueller’e telefon edilmiş ve

Fransız hükümetinin yüksek düzey bir görevlisinin kendisiyle özel bir konuda görüşme yapmak istediğini» bunun da maddi açıdan kendi yararına olacağı söylenmişti... Telefon edenin bu özel konunun ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ama bu seçkin hanımefendiyi sıkıntıya sokacak bir durum olmadığını biliyordu.

Apartman koca bir binaydı, barok ve art deco karışımı bir stilde görkemli bir görünüşü vardı. Elke Mueller de bu ortama uygun, uzun boylu, otoriter bir kadındı, yetmiş yaşlarındaydı, siyah saçlarının arasından beyazımsı gri teller çıkmıştı, köşeli bir suratı, kar-talsı bir endamı vardı. Açıkçası yabana atılacak bir kadın değildi; gözlerinden okunuyordu bu, iri ve parlak gözlerinde, düşmanca veya kuşkucu bir ifade vardı, ya da her ikisinden de.

Üniformalı bir hizmetçi tarafından salona alındıktan sonra, “Benim adım Claude Moreau madam, Paris’te Dışişleri’nde çalışıyorum,” dedi ikinci Şube Müdürü Almanca olarak.

“Die Deutsche konuşmanız şart değil mösyö. Fransızcam iyidir.*

“Beni çok rahatlattınız,” diye kıvırdı Moreau, “Almancam hiç de iyi değildir.”

“Sizi rahatlatmaktan öte ortada daha başka şeyler olduğunu sezinliyorum. Karşıma oturun ve açıklayın bu özel meseleyi. Fransız hükümetinin benimle ne işi olabilir ki?”

“Bağışlayın madam, ama sanırım bunu biliyorsunuz.*

“Terbiye sınırlarını aşıyorsunuz mösyö.”

“özür dilerim. Sadece çok açık olmaya ve gerçeği algıladığım haliyle konuşmaya çalışıyorum.”

“Şimdi hayran kaldım size. Konu Traupman, öyle değil mi?”

“öyleyse benim mütevazı kuşkum doğruymuş?*

“Tabii. Başka hiçbir neden olamazdı ki.”

“Onunla evliydiniz...”

“Uzun sürmedi, evlilikler hep böyle olur,” diye sözünü kesti Elke Mueller, çabucak ve kesin bir tavırla, “ama benim için çok çok uzundu. Yani küçük kirli piliçleri ait oldukları yere geri dönüyorlar, o konu mu?... Şaşkın durmayın Moreau. Ben de televizyon seyreder, gazete okurum. Neler olup bittiğini biliyorum.”

“Şu ‘kirli piliçler*. Onlar hakkında soru sorabilir miyim?”

“Neden olmasın? Kuluçka makinesini otuz yıl önce terk ettim.”

“Konulan biraz açmanızı rica etsem terbiyesizleşmif olur muyum acaba - ama yalnızca sizi rahatsız etmeyen konulan.”

“Ah şimdi yalan söylüyorsunuz mösyö. Asıl istediğiniz benim rahatsız olmam, hatta acı içinde kriz geçirmem ve size onun ne kadar korkunç bir adam olduğunu söylemem. Eh, bunu yapamam, doğru olsa da olmasa da. Ancak, size şunu söyleyebilirim, aklıma Traupman geldiğinde, ki bu nadiren olur, içime tiksinti doluyor.”

“Ya...?”

“Konuyu açtırmaya çalıştığınızın farkındayım. Pekâlâ, işte dinleyin... Hans Traupman’la oldukça geç evlendim. Ben otuz bir ya-şımdaydım, o ise otuz üç ve o genç yaşında bile başardı bir cerrahtı. Parlak tıp kariyeri beni çok etkilemişti ve bu oldukça soğuk dış görüntünün altında iyi bir adam olduğuna inanıyordum. Beni heyecanlandıran sıcaklık pırıltıları oluyordu, ta ki tüm bunların oyun olduğunu kısa bir süre sonra fark edene kadar. Bana neden bu kadar tutulduğu çok çabuk ortaya çıktı. Ben, Baden-Baden’li, bölgenin en zengin toprak sahiplerinden biri olan bir Mueller’dim, ayrıca toplumda önemli bir yere sahiptim ve ona, girmeyi çok arzu ettiği çevrelere girme imkânı verdim. Bakın, onun ana-babası her ikisi de doktordu, ama hoş insanlar değillerdi, kariyerlerinde başarılı da sayılmazlardı, ekonomik düzeyi düşük alt sınıflara hizmet eden kliniklerde doktorluk yapıyorlardı...”

“Bağışlayın,” diye araya girdi Moreau, “kocanız olarak konumunu sosyal ihtiraslarını ilerletmek için mi kullandı?”

“Ben de öyle dedim zaten.”

“O zaman boşanmayı nasıl göze aldı?”

“Bu konuda pek söyleyecek bir şeyi yoktu. Aynca, beş yıldan sonra ihtiyacı olan köprüleri zaten kurmuştu ve kendi becerileri de devamını getirdi. Mueller ailesinden farklı olarak, şu dostça dedikleri türden bir boşanmayı kabul ettim... salt şiddetli geçimsizlik, hiç kimse hiçbir şeyle suçlanmadan. Bu yaptığım en büyük hataydı ve ölmeden önce babam da bu konuda beni oldukça sert bir biçimde eleştirmiştir.”

“Neden diye sorabilir miyim?”

“Ailemi tanımıyorsunuz mösyö. Mueller Almanya’da hep kulla-

ndan bir isimdir. Size açıklayayım. Baden-Baden’li Muellerler haydut

Hitler ve çetesine karşıydılar. Führer, sahip olduklarımızdan ve

binlerce işçimizin bize sadakatından dolayı bize dokunmaya cesaret edemedi. Müttefikler Hitler’in iç ihtilaflardan ne kadar korktuğunu biç anlayamadılar. Anlamış olsalardı, Almanya’nın içinde savaşı kısaltabilecek taktikler geliştirebilirlerdi. Traupman gibi, badem bıyıklı küçük haydut da elde edebileceğinden çok daha fazlasına uzandı, çok uzaklardan hayranlık duyduğu ama onu asla kabul etmeyen insanlarla kaynaştı. Hitler’in şiddetli nutuklarının, en ufak bir muhalefeti bile cinayetle ortadan kaldırma düşüncesi içindeki korkmuş bir adamın ağız kalabalığı olduğunu iddia ederdi babam. Nitekim Herr Hitler zorunlu askerlik görevi ile iki kardeşimi Rus cephesine gönderdi, orada öldüler, muhtemelen Sovyet kurşunla-rıyla değil, Alman kurşuni arıyla.”

öHans Traupman’a gelelim lütfen.”

“Tam bir Nazi’ydi,” dedi Madam Mueller hafif bir sesle. Akşamüstü güneşinin pencereden gelen huzmelerine doğru yüzünü çevirdi. “Tuhaf, neredeyse insan olmayan biri, ama güç. istiyordu, güç işte, mesleğinin ödüllerinin ötesinde istiyordu bunu. Sanki doğrulukları asla yadsınamayacak bir şeymiş gibi üstün Aryan ırkıyla ilgili değersiz kuramları devamlı tekrarlayıp duruyordu, oysa ki bu kuramların sağlam olmadıklarım bilmesi gerekirdi. Sanırım bu daha ziyade, git gide artan ününe rağmen kaba ve hoşlanılmayacak bir adam olmasından dolayı Almanya’nın elit tabakası içinde yürüyemeyen, reddedilmiş bir adamın acılı bir gücenmişliğiydi.”

“Başka bir yere varıyorsunuz sanırım,” dedi Moreau.

“Evet öyle. Nürnberg’deki evimizde Nasyonal Sosyalist devlet heveslisi, Hitler fanatiği olduğunu bildiğim insanlarla sık sık toplantı yapmaya başladı. Bodrum katini ses geçirmez bir hale getirdiler. Her sah orada toplanıyorlardı - benim katılmama izin yoktu. Bol bol içki içerlerdi ve yatak odamdan bağırışları,’ Sieg Heif lan ve defalarca söyledikleri Horst Wessel marşını belli

belirsiz duyuyordum.

Bu böyle üç yıl sürdü, evliliğimizin beşinci yılına kadar ve sonunda

onu karşıma aldım - bunu neden daha önceden yapmamıştım,

bilmiyorum... Ne kadar azalırsa azalsın sevgi ve şefkatin içinde

koruma da vardır. Ona bağırdım, onu korkunç şeylerle, geçmişin

dehşetini geri getirmeye çalışmakla suçladım. Derken bir çarşamba

sabahı, o korkunç gecelerden birinden sonra, bana şöyle dedi,

'Senin ne düşündüğün hiç önemli değil zengin kaltak. O zaman

da haklıydık, şimdi de haklıyız!' Ertesi gün onu terk ettim. Bunlar sizin için yeterince açıklayıcı oldu mu Moreau?"

"Kesinlikle oldu madam," dedi İkinci Şube Müdürü, "Hiç o toplantılardan hatırladığınız bir erkek veya kadın var mı?" .

"Otuz yıldan fazla bir zaman geçti. Hayır, hiç yok."

"Şu 'Nazi heveslileri'nden de kimseyi hatırlamıyor musunuz?"

"Bir düşüneyim... Bohr diye biri vardı, evet, Rudolf Bohr ve bir de Wehrmacht'in eski bir albayı, ama çok gençti, adı da Von Schte-ifel sanırım. Bu ikisi dışında hafızam tamamen bulanık. Onları hatırlıyorum çünkü hiç siyaset konuşulmayan öğle ve akşam yemeklerine de sık sık gelirlerdi, ama onları arabalarından çıkarlarken yatak odamın penceresinden görürdüm."

"Çok, çok yardımcı oldunuz madam," dedi Moreau, koltuğundan kalkarken. "Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

"Durdurun onları," diye fısıldadı Elke Mueller sertçe. "Almanya'nın ölümüne neden olacaklar!"

"Sözlerinizi unutmayacağız," dedi Claude Moreau, antreye doğru yürürken.

Königinstrasse'deki Fransız ikinci Şubesi'nin karargâhında Moreau ayrıcalıklarını kullanıp Wesley Sorenson'a derhal ulaşmaları için emir verdi.

Uydu bağlantılı çağrı cihazı biplediğinde, Sorenson Washing-ton'a giden uçaktaydı. Yerinden kalktı, birinci sınıf bölümündeki telefona yürüdü, kartım taktı ve bürosuna ulaştı.

"Bir dakika Müdür Bey," dedi Konsolosluk Operasyonları santralı.

"Münih'i arayıp sizi oraya bağlayacağım."

"Afld, Wesley?"

"EvetClaude?"s

"Aradığımız adam TraupmanF

"Anahtar Traupman!"

ikisi de aynı anda konuşmuşlardı. "Bir saate kadar büromda olacağım," dedi Sorenson. "Tekrar arayacağım seni."

"ikimiz de pek meşgulmüşüz galiba mon ami"

"Fransız kellen üzerine bahse girebilirsin!"

22

Drew, Bristol Oteli'nde Karin'in odasında yatakta onan yanında yatıyordu, Birlikte olmalarına istemeye istemeye razı olmuştu Wh-kowski. Sevişmişlerdi, şimdi de birbirlerine ait olduklarını bilen sevgililerin rahat sıcaklığını yaşıyorlardı.

"Şimdi nerdeyiz?" dedi Latham, seyrek içtiği sigaralarından birini yakarak. Duman ikisinin arasında kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.

"Sorenson işe el koydu. Olay, senin kontrolün dışında."

"Sevmediğim şey bu işte. O Washington'da, biz Paris*tt ve o lanet Kroeger de bir başka gezegende."

"ilaçlar ondan bilgi koparabilir."

"Elçiliğin doktoru, kurşun yaralan iyileşene kadar o konuda bir şey yapamayacağımızı söylüyor. Albay hırsından kudurdu, ama doktorun yetki sınırlarını aşamaz. Ben de tam umutlu değilim; kaybettiğimiz her yirmi dört saat bu piçleri daha zor bulunur hale getiriyor."

“Buna emin misin? NeoTar elli yıldır her yere sızıyorlar, tek bir günden ne çıkar?”

“Bilmiyorum, belki bir başka Harry Latham. Sabırsızım diyelim.”

“Anlayabiliyorum. Janine’le ilgili konuda ne yapılması düşünülüyor?”

“Benim bildiğimi sen de biliyorsun. Sorenson sakin olup çenemizi tutmamızı ve Antinayous’lara Kroeger’in bizde olduğunu söylememizi istedi. İkisini de yapıp talimatlannm yerine getirildiğini Wesley’in makamına bildirdik. İmza, Paris.”

“Anti’lerin arasına da sızmalar olduğunu mu sanıyormuş?”

“Bana bütün kanatlarımızı tarıyorum dedi; bir zaran olmazmış. Kroeger elimizde ve kimse onun yanına gelemez. Eğer bili bunu yapmaya çalışırsa o zaman bir kanadımızın foyası ortaya çıkacak.”

“Janine bu işe karışabilir mi?*

“Bu Wesle/nin işi. Bu konuya nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum.”

“Acaba Courtland karısına Kroeger’den bahsetmiş midir?” “E, onu gecenin üçünde uyandırdıktan sonra bir şeyler söylemiştir herhalde.”

“Herhangi bir şey söyleyebilirdi, illa da gerçeği söylemesi şart değil. Bütün büyükelçiler yakın ailelerine nelerin söylenip nelerin söylenmeyeceği konusunda eğitilirler. Çoğunlukla da bu onların kendi güvenliği içindir.”

“Bu argümanda bir hata var Karin. Adam, Arşiv’in en gizli dokümanlarının

incelenmesine, dolayısıyla karısının töhmet altında

kalmasına bizzat kendisi izin verdi”

“Evlilikleri oldukça yeni, eğer inandığımız şey doğruysa, o görevi Janine’in kendisi istemiştir. Yeni bir eş için kocasını ikna etmek pek zor bir iş değildir. Zaten bu konuda uzman biri ve kendisi de kuşkusuz bunu sırf vatana millete hizmet olsun diye yapmak istediğini söylemiştir.”

“Doğru, ya da en azından bu konuda senin yargılarına güvenmem gerek. Havva ve elma da sizin işlerdendi.”

“Erkek şovenist seni,” diye sözünü kesti De Vries gülüp Drew’ nun bacaklarına hafifçe vurarak.

“Ah, ama elmayı isteyen biz değildik hanımefendi”

“Yine mütecaviz davranıyorsun.”

“Acaba Wes bu işle nasıl baş edecek,” dedi Latham, sigarasını söndürüp Karin’in kolunu tutarak.

“Neden aramıyoruz onu?”

“Sekreteri yarına kadar gelmeyeceğini söyledi, yani bir yerlere gitmiş. Bir sorun, çok daha önemli bir sorun olduğundan söz ediyordu, belki onun peşinden gitmiştir.”

“Sanırım Janine Courtland öncelikli olacaktı.”

“ Belki de olmuştur. Yarın anlarız - yani bugün. Güneş doğuyor.”

“Doğsun bakalım sevgilim. Elçiliğin yanına sokulmamıza izin yok, biz de tatil yapıyoruz diye düşünelim, sen ve ben.”

“Bu fikir hoşuma gitti,” dedi Drew, ona doğru döndü, bedenleri birbirlerine değdi. Derken telefon çaldı. “Ne tatil ama!” diye ekledi Latham, zırlayıp duran telefona doğru uzanarak. “Evet?”

“Burada saat sabahın biri,” dedi Wesley Sorenson’un sesi “Uyandırdıysam özür dilerim, ama otel numaram Witkowski’den » aldım ve hemen haberdar edeyim dedim.”

“Ne oldu?”

“Bilgisayar kurtlarınız hedefi on ikiden vurdu. Her şey açığa çıktı.

Janine Clunitz bir Sonnenkind.”

“Janine kim?”

“Clunitz’miş gerçek adı - İngilizcede Clunes olmuş. Centralia Illinois’de Schneiderlar büyütmüş onu.”

“Evet, bunu biz de okuduk. Ama nasıl emin olabiliyorsun?”

“Bu öğleden sonra oraya uçtum. Yaşlı Schneider bunu doğruladı.”

“Şimdi ne halt edeceğiz pekü*

“’Biz’ değil, ben,” diye karşılık verdi Konsolosluk Operasyonları müdürü. “Dışişleri Bakanlığı Courtland’ı otuz altı saatliğine başka pek çok Avrupalı büyükelçiyle yapılacak acil bir toplantıya çağırıyor, konu, geldiklerinde açıklanacak.”

“Bakanlık bu durumu kabul etti mi?”

“Bakanlığın bundan haberi yok. Bu Dört Sıfır’ın talimatı, bir müdahale olmasın diye doğrudan bu daire aracılığıyla yayınlanmış.”

“Mantıklı.”

“Umurumda değil. Onu havaalanında karşılayıp daha Bakan Bollinger kahvaltıda yumurtasını yemeden önce büroma getireceğiz.”

“Vay camna, galiba eski bir ajan konuşuyor.”

“Olabilir.”

“Courtland’a durumu nasıl açıklayacaksın?”

“Sicilinde belirtiltildiği kadar zeki biri olduğuna güveniyorum. Schneider’le konuşmamızı kaydettim - kendi izniyle tabii - yeminli ifadesini sözlü olarak doğrulattırdım. Courtland’a her şeyi vereceğim, umarım yola gelir.”

“Gelmeyebilir de YVes.”

“Buna hazırlıklıyım. Schneider Washington’a uçmaya hazır durumda. Gerçekten de geldiği yerde olanlardan memnun değil - bu arada, bunlar onun kendi sözleri.”

“Tebrikler aslanım benim.”

“Sağ ol Drew, eh pek fena değildi... Ayrıca, bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Moreau’yla irtibata geç. Bir-iki dakika önce onunla konuştum,

bu sabah - sizin saade - senden telefon bekliyor," •

"Witkowski'yi aşmak beni rahatsız ediyor Wes."

"öyle bir şey olmayacak, her şeyi biliyor. Onu da aradım. Onu dışarda bırakmak aptalca olacaktı; uzmanlığına ihtiyacımız var."

"Moreau'dan ne haber?"

"O ve ben ayn ayn yönlere gidip aynı bilgilerle dönmüşüz. Kar-deşlik'e giden tüneli bulduk. Şu meşhur savaş mahkemelerinin görüldüğü şehirde; Nürnberg'de bir doktor."

"Ne tuhaf. Çevremizde dönen dolaplar dönüp dolaşıp yine bizi buluyor."

"Sonra konuşuruz, sen Moreau'yla konuştuktan sonra."

Latham telefonu kapatıp Karin'e döndü. "Tatilimiz maalesef kısa sürdü, ama hâlâ bir saat kadar bir vaktimiz var."

Karin kollarını ona doğru açtı, bandajlı sağ eli sol elinden biraz daha aşağıda duruyordu.

Gece karanlık ve sakindi, onar dakika arayla sürat motorları Ren Nehri'ndeki, üzerinde soluk kırmızı bir ışık bulunan uzun bir iskeleye yanaşıp duruyorlardı. Gökyüzü bulutlu olduğu için ay ışığının pek yararı olmuyordu. Yine de bu süratli araçları kullananlar bu suların ve sık sık ziyaret ettikleri bu konakların hiç de yabancısı değillerdi. İskeleye otuz metre kadar kala motorlar durduruluyor ve tekne, üzerindeki hızla yavaşça iskeleye yanaşıyordu. Buralarda bekleyen iki ikişilik bir ekip de fırlatılan halatları yakalayıp tekneleri bekleyecekleri noktalara doğru sessizce çekiyorlardı. Konferansa davetli olanlarsa birer birer iskeleye çıkıp nehir kenarındaki malikâneye uzanan, iri, yassı kaldırım taşlan döşenmiş yolda yürüyorlardı.

Yeni gelenler kahve, içki ve kanepelerin servis edildiği mum ışığıyla aydınlatılmış geniş bir verandada birbirlerini selamlıyorlardı. Konuşmaların konusu suya sabuna dokunmayan şeylerdi - golf sonuçlan, tenis müsabakalan falan, kayda değer hiçbir şey yoktu; ama bu konular birazdan değişecekti. Bir saat yirmi dakika sonra grup tamamdı, hizmetkârlar gitmişler ve resmi toplantı başlamıştı. Kar-deşlik'in dokuz lideri bir kürsünün önünde yarım daire şeklinde toplanmışlardı. Dr. Hans Traupman koltuğundan kalkıp kürsüye doğru yürüdü.

*Sieg HeüF diye bağırarak sağ koluyla Nazi selamı verdi.

“Sieg Heiir diye kükredi bütün liderler koro halinde, kollarını kaldırarak.

“Oturun lütfen,” dedi Nürnberg’den gelen doktor. Herkes oturdu, dimdik vaziyette, zihinleri konuya tam konsantre olmuş halde. Traupman devam etti. “Size verilecek harika haberlerimiz var. Dünyanın her yarımda Dördüncü Reich’ın düşmanları tam bir panik içinde, korku ve telaşla tir tir titriyorlar. Şimdi bir başka aşamaya sıra geldi; onları daha da büyük bir şaşkınlık, telaş ve paniğe sokacak bir saldırıya, ki bu sırada da müritlerimiz — evet evet, müritlerimiz - her yerde en etkili makamlara gelmek üzere, ama emin adımlarla yürüyorlar... Eylemimiz bu alanda pek çok fedakârlık gerektirecek, hapse girme tehlikesi, hatta ölüm bile söz konusu, ama kararlıyız, görevimizi sonuçlandıracağız, çünkü gelecek bizimdir. Konuşmamı burada kesip sözü Brüderschaft’ın Führeri, Ze-us’u seçtiğimiz o insana, davamızı başarıya götürecek olan o çelik iradeli, yılmak nedir bilmeyen muhteşem insana vermek istiyorum. Günter Jâger’den sizlere hitap etmesini rica etmek benim için bir onurdur.”

Küçük cemaat tekrar hep birden ayağa kalkıp kollarını kaldırarak selam verdi. “Sieg Heiir diye bağırdılar. aSieg Heil, Günter Jâger!”

Siyah bir takım elbise giymiş, boynunu çevreleyen bembeyaz bir yaka içinde, yaklaşık iki metre boyunda, zayıf, san saçlı bir adam ortadaki bir koltuktan kalkıp kürsüye yaklaştı. Duruşu dimdikti, geniş adımlarla yürüyordu, başı ise savaş tanrısı Mars’ın heykelleri gibiydi. Ancak asıl dikkat çeken tarafı gözleriydi. Gri-yeşil renktey-di gözleri; soğuk bir ifade vardı o gözlerde, ama karşısındaki kişiye yöneldiklerinde içlerinde sıcak bir ışıltı Deliriyordu. Koltuklarına kurulup onu dinlemek için hazırlanan salondaki insanlar da bu ışıltıdan nasiplerini aldılar.

“Onur duyacak bir kişi varsa o da benim,” diye başladı hafif bir tonda, yüzünde kibar bir gülümseme oluştu. “Hepinizin bildiği gibi ben, kendi kilisesi tarafından cüppesi elinden alınmış bir rahibim, neden? Çünkü kilise beni politikalarına uygun görmüyor, ama ben Hıristiyanlık’ta kimsenin bulamadığı kadar büyük bir sürü buldum.

Sizler burada bu sürüyü temsil ediyorsunuz, davamıza iman

eden milyonları.” Jâger durup sağ işaretparmağını yakasıyla boynu

arasına soktu, kendi kendini küçümser alaycı bir havayla. “Keşke diyorum sık sık, keşke benim yanlış yönlendirilmiş kilisemin büyükleri benim uzaklaştırılmamı herkese duyursalardı, zira boynumun etrafındaki bu yaka gerçekten de boğucu. Ama tabii ki yapamazlar; bu kötü politika olur. Kutsal Kitaplarda geçenlerden çok daha yakışıksız günahları gizlerler, bunu bilirler, ben de biliyorum, böylece uzlaşmış oluyoruz.”

Dinleyenlerden anlayışlı bir gülüşme geldi. Günter Jâger devam etti. “Herr Doktor Traupman’m da sizlere söylediği gibi, düşmanlarımızın kafasını daha da karıştıracak aşamaya gelmek üzereyiz. Bu tam bir yıkım olacak, görünmeyen bir ordu yerkürenin en hayati yaşam kaynağına saldıracak... Saya, beyler.”

Salonda şaşkınlık nidaları yükseldi; dinleyiciler arasmda bir kaynaşma oldu. “Bu nasıl başarılacak benim cüppesi alınmış karde-şim?” diye sordu eski Katolik rahibi Monsenyör Heinrich Platz.

“Eğer kiliseniz sizin kim ye ne olduğunuzu bilseydi Peder, bir an bile durmaz ikimizi birlikte asarlardı.”

Yine gülüşler. “Nazariyelerimizi Yaraddış kitabına kadar götürebilirim!” diye söze girdi monsenyör. “Açıkça görülüyor ki Kabil bir zenciymiş, Kabil’in işareti tenidir ve o da karadır! incil’in Beşinci kitabı ile Tevrat’ın ikinci kitabı, her ikisi de peygamberlerin hadislerini reddeden aşağı kabilelerden bahsederler!”

“Akademik bir münazaraya girmeyelim Peder, çünkü ikimiz de kaybedebiliriz, öyle ya da böyle, peygamberlerin çoğu yahudiydi.” “Kabileler de öyle!”

“Similias similibus, dostum. Bu iki bin sene evveldi oysa biz şimdi bu andayız, iki bin sene sonrasında. Ama, bu operasyonun nasıl başardı olacağını sormuştunuz. Açıklayabilir miyim?”

Çeşitli işlerle uğraştıktan sonra politikacı olan ama Monako’da

malı mülkü ve değişik bir yaşam biçimi olan Albert Richter, “Lütfen

açıklayınız Herr Jâger,” dedi

“Su havzaları, beyler, Londra’nın, Paris’in ve Washington’m ana su rezervleri. Toplandığımız şu sırada, tonlarca zehirli maddenin gece uçaktan bu havzalardaki göllere atılması için planlar yapılıyor.

Zehir tüm sisteme dağılınca binlerce insan ölecek. Cesetler

caddelerde üst üste yığılacak, hükümetler suçlanacak, çünkü su

kaynaklarını korumak hükümetlerin görevidir. Londra, Paris ve

Washington’da durum bir vebaya* dönecek ve yurttaşlar dehşet içinde, gazaba gelecekler. Siyasiler düştükçe bizim insanlarımız onların yerlerini alacaklar, cevaplan, çözümleri bildiklerini beyan ederek. Hartalar, belki de aylar sonra, antitoksinler yine uçaklardan subra karıştırılıp kriz hafiflediği sıralarda hükümetlerde ve silahlı kuvvetlerde kayda değer yollar almış olacağız. Ortalık sakinleşince, herkes bizim müritlerimize bağlanmış olacak, çünkü sadece onlar kimyevi panzehirleri biliyor ve uyguluyor olacaklar.”

“Bunlar ne zaman olacak?” diye sordu Maximilian von Lowen-stein. Babası Wolfschanze olayına karıştığı için hain ilan edilmiş ve SS’ler tarafından idam edilmişti. Ama yönetime sadık kalmış olan annesi, Josef Goebbels’in metresiydi Kocasından nefret eden, Re-ich’a kendini adamış, zenginlerle düşüp kalkan bir kahpeydi. “Annem Şansölye’den gelen abartılı ama somut olmayan vaadlerden söz ederdi durmadan. Bunların çok talihsiz ifadeler olduğunu ve Führefi yıprattığını söylerdi.”

“Ve bizim tarih kitaplarımız annenizin Üçüncü Reich için katkılarını övüp yüceltecektir; hain, dönek kocasını nasıl teşhir ettiğini yazacaktır. Ancak, şu an, taktikler oluşturulmaktadır. Bunların arasında radara yakalanmayan alçaktan uçan uçaklar da var. Hedef bölgelerin çevrelerindeki iki yüz kilometrelik sahalar kontrol altında, uzmanlarımız çalışmalarını sürdürüyorlar. En son hesaplamalara göre Su Yıldırımı Harekâtı bu günden itibaren üç ya da beş hafta içinde gerçekleşecektir, her ülkede aynı anda, Atlantik’in her iki yakasında gecenin en karanlık saatlerinde. Operasyonun Paris saatiyle sabah dört otuz’da, Londra’da üç otuz ve Washington’da bir gece evvelinde on otuz olacağı artık kararlaştırılmıştır. Bunlar karanlığın en yoğun olduğu zamanlardır. Şu anda en fazla bu kadar somut konuşabilirim.

“

“Bu yeterli olmanın da üstünde, mein Führer, Zeu^umuzl” diye haykırdı Ansel Schmidt. Bu adam yüksek teknolojisinin çoğunu başka şirketlerden çalmış mültimilyarder bir elektronik zenginiydi.

“Bir sorun görüyorum,” dedi tıknaz bir adam. Kocaman bacakları koltuğunda eciş bücüş duruyordu, suratı balon gibiydi ve yaşına rağmen suratında hiç kırışıklık yoktu. “Sizin de bildiğiniz gibi ben başka bir branşa geçmeden önce kimya mühendisiydim. Düşmanlarımız aptal değildir; su örnekleri sürekli olarak tahlil edilir.

Sabotaj ortaya çıkacak ve tedavi reçeteleri yazılacaktır. Bunu nasıl halledeceğiz?"

"Alman mucitliği, işte en basit cevabı,*diye karşılık verdi Gûnter

Jâger gülümseyerek. "Birkaç kuşak önce laboratuvarlarımız milyonlarca

Yahudivi ve istenmeyen kişiyi dünyadan defeden Zyklon B'yi

yaptığı zaman adamlarımız, uyuşmaz olduğu sanılan elementlerin

çözülebilir bileşiklerini, karışım olayından hemen önce izogonik

bombardımana tabi tutarak onları uyumlu hale getiren bir başka

ölümcül formül daha geliştirmişlerdi." Burada Jâger durup omuzlarını

silkti, bir yandan gülümseyerek, "Ben topraktan gelmiş bir insanım;

hepimizin geldiği topraktan, konunun ustasıymış gibi numara

yapmayacağım, ama üst düzeyde kimyagerlerimiz var, pek çoğu da

sizin kendi laboratuvarlarmızdan alındılar Herr Waller," dedi

"İzogonik bombardıman mı?" dedi şişman adam, kaim dudaklarından başlayan bir gülümseme koca suratına yayıldı. "İzometrik füzyonun basit bir varyasyonu. Düşman elementleri semetrize ederek uyumlu olmaya zorlayan, aspirinin üzerindeki katman gibi bir şey. Bu karışımın karşıtının bulunabilmesi için izole edilebilmesinin zorluğu bir yana, sadece karışımı oluşturan elementlerin ortaya çıkarılması bile günler, haftalar alır... Kesinlikle eşi benzeri bulunmaz bir dehasınız Herr Jâger - mein Führer - sizi selamlıyorum, diğer dehaları bir araya getiren dehanızı selamlıyorum."

"Çok çok naziksiniz, ama ben laboratuvara gitsem yolumu kaybederdim."

"Laboratuvarlar aşçılar içindir, önce vizyon gelir! Sizin vizyonunuz

ise çok geniş, 'yerküre üzerindeki en hayati yaşam kaynağına,

suya saldırmak.'"

"Zenginler ve hatta daha az varlıklılar bile maden sularını, meyve sularını marketlerden kolayca alabileceklerdir," diye karşı çıktı orta yapılı, kısa boylu, kısacık kesilmiş siyah saçlı adam. "Yoksul kişilere sulan kaynatmaları söylenecektir, saflaştırma için belirlenen on iki dakika

boyunca.”

“Kabul edilen on iki dakika artık yetersiz olacaktır Herr Richter,”

diye onun sözünü kesti yeni Führer. “Bu sayıyı otuz yedi yapın, sonra

bana kaç kişinin buna uyacağını veya uyabileceğini söyleyin. Bütün

bunlar gözönünde bulundurulduğunda, alt tabakadakiler durumdan

epey etkileneceklerdir, ki bu da bizim temizlik amaçlarımı-

za ters düşmemektedir, öyle değil mi? Bütün gecekondu semtleri ortadan silinecek, böylece ilerdeki işlerimiz de kolaylaşacak.”

“Ben daha da büyük bir avantaj görüyorum,” dedi bir Reich yosmasının oğlu olan Von Lowenstein. “Su Yüdınmı’mn başarısına bağlı olarak aynı bileşimler Avrupa, Akdeniz ve Afrika boyunca seçilmiş bütün su havzalarına atılabilir.”

“önce İsrail’e!” diye bağırdı epeyce ihtiyarlamış Monsenyör Paltz. “Yahudiler İsa’mızı öldürdüler!” Cemaatin bir kısmı birbirine baktı, sonra da Günter Jâger’e.

“Elbette rahip kardeşim,” dedi Kardeşlik’in Zeus’u, “ama böyle çözümler için asla seslerimizi yükseltmemeliyiz, öfkemizde ne kadar haklı olursak olalım, öyle değil mi?”

“Sadece talebimin ardındaki mantığın netleşmesini istedim.”

“Netleşti Peder, netleşti.*

Aynı gece, İngiltere’nin efsanevi Lakenheath’inin on mil batısındaki unutulmuş eski bir uçak pistinde küçük bir grup, bir tek projektörün parıltısı altında bazı ozalitleri ve bir haritayı inceliyorlardı. Arkalarında, uzakta, kısmen kamufle edilmiş, eski model, 1970lerden kalma bir 727 jet uçağı vardı. Ağaçların bittiği yerde duruyordu, üzerindeki örtü ön kabine girişe izin verecek kadar kaldırılmıştı. Grubun konuştuğu dil îngilizceydi, çoğu ingiliz aksanıyla, bazıları ise Alman aksanıyla konuşuyordu.

“imkânsız olduğunu söyleyeyim size,” dedi bir Alman. “Yükleme kapasitesi yeterli, ama uçuş irtifası kabul edilemeyecek kadar az. Hedefe ulaşana kadar yere çakılırız ve yükseldiğimiz anda da radarlara yakalamveririz. Çok aptalca bir plan, hangi pilota sorarsanız sorun. Bu bir intihar

demektir.”

“Teorik olarak uygulanabilir,” dedi İngiliz bir kadın, “iniş yapıyormuş gibi bir alçak geçiş, sonra üç yüz metrenin altmda kalarak hızla bir kaçış. Böylece Manş’ın üzerine gelene dek radara yakalanmayız. Ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Risk çok büyük ve en ufak bir yanlış hareket kesinlikle intihar demektir.”

“Üstelik buradaki su havzaları diğerlerine göre iyi korunuyor,* diye ekledi başka bir Alman. “Ama Paris bizimle işbirliğine hazır.”

“O zaman işi kara araçları ile halletmeyi ele alalım mı yeniden?” diye sordu yaşlı bir Britanyalı.

MN24

“Bu olacak iş değU,” dedi pilot. “Bunu uygulayabilmemiz için çok sayıda büyük araç gerekir ve bu şekilde dökülen zehirin yayılması ana savaklara ulaşması haftalar alır.”

“öyleyse ne yapacağız?”

“Çok açık sanırım,” dedi grubun en arkasında duran genç bir Neo-Nazi; şimdi öne doğru yürüyor, uçağın ozalit planlarını elinin tersiyle kibirli kibirli süpürüyordu. “En azından Hausrack’daki eğitimimiz sırasında gözlerini açık tutanlar için.”

“Bu gereksiz bir çıkıştı,” diye itiraz etti İngiliz kadın. “Gözlerim çok iyidir, teşekkür ederim.”

“öyleyse ne düşünüyorsunuz, o haritaya bakınca hepinizin aklına ne geliyor, sık sık dalan, süzülerek dolaşan nasıl bu» araç?”

“Bir planör,” diye karşılık verdi ikinci Alman. “Oldukça küçük bir planör.”

“Aklında neler var mein junger Manri?” diye sordu pilot “Elli veya yüz planörden kurulu bir filoyla mı halledelim istiyorsun bu işi? Sonra da hepsi gökyüzünde birbirine girsin, göllere zehir atacağım derken.”

“Hayır hayır Herr Flugzeugftthrer. Bunların yerine elimizde olan mevcut hava gücünü kullanalım derim ben! İki tane dev askeri nakliye planörü, her biri şu hurdadan iki veya üç kat fazlasını taşıma kapasitesinde.”

“Neden bahsediyorsun? Nerede bu hava taşıtları?”

“Konstanz’da bir hangarda, kaim Örtüler altında, bu türden yirmi kadar planör var. Savaştan beri

oradalar.”

“Savaştan beri mi?” diye bağırdı şaşalamış Alman pilot. “Seni

gerçekten anlamıyorum junger MannF

“öyleyse Üçüncü Reich’ın yıkılışı üzerine yaptığınız çalışmalar sizi yanıltmış efendim. Savaşm son yıllarında biz Almanlar - planör aygıtlarında uzman olan biz Almanlar - masif Dev, Messerchmitt ME 323’ü geliştirdik, bu da ME 321’in geliştirilmiş haliydi, ki bu iki araç da havadaki en büyük nakliye planörleriydi, ilk başta, Rus cephesine destek olmak için kullanılmak amacıyla yapılmışlardı, daha sonra da İngiltere’nin istilasında kullanılacaklardı. Yapımında radara yakalanmayan tahta ve kumaş kullanılmıştı.”

“Hâlâ oradalar mtf diye sordu yaşlı Britanyalı.

“Sizin İngiliz Kraliyet gemileri ve Amerikan destroyerleri nasıl

depolandılarsa onlar da depolandılar. Birkaç havacıya onları kontrol ettirdim. Biraz elden geçirilirlerse işletilebilirler.”

“Onları uçar hale nasıl getirmeyi düşünüyorsunuz?” diye sordu ikinci Alman.

“iki uçakgemisi jeti, kanatlan altına itici patlar roketler konmuş olarak onları kısa mesafeli alanlardan kaldırabilirler. Luftwaffe bunun yapılabileceğini kanıtladı. Onlar bunu yaptılar.”

Kısa bir sessizlik oldu, yaşlı Britanyalı sessizliği bozdu. “Genç

adam haklı,” dedi. “Normandiya’nın istilası sırasında bu planörlerin

taşıdığı jipler, küçük tanklar ve personel cephe gerisine indirilmiş

ve düşmanın epey zayiat vermesine neden olmuştu. Güzel gösteri

aslanım, gerçekten güzel bir gösteri”

“Kabul ediyorum,” dedi Alman pilot düşünceli düşünceli, gözlerini kısarak bakarken. “Sözlerimi geri alıyorum delikanlı.”

“Ayrıca, efendim,” diye devam etti genç Neo, “taşıyıcı jetler iki planörü de göllere mesela üç bin

metrede bırakabilir, sonra da radar operatörleri daha farkına bile varmadan, hızla yükselebilirler.”

“Peki ya planörleri” diye sordu kuşkuyla bir İngiliz Neo’su. “Görev, dönüşü olmayan bir görev değilse bu planörlerin bir yerlere konmaları gerekir - ya da bir yerlere çarpacaklar demektir.”

“Bunu yanıtlayayım,” dedi pilot. “Su rezervlerinin yakınlarındaki açık alanlar iniş bölgeleri olarak tasarlanmalı ve planörler yere konduktan sonra imha edilmelidirler. O şuada pilotlar da önceden orada bekletilen araçlara binip kaçabilirler.”

“Jawohl” İkinci Alman, projektörün ışık seli altında elini kaldırdı. “Bu strateji pek çok şeyi değiştirebilir,” dedi sakin ve otoriter bir sesle. “Hava taşıt mühendislerimizle bu düzenlemeler konusunda görüşürüz. Londra’ya dönüp Bonn’u aramalıyım. İsminiz neydi delikanlı?”

“Von Lowenstein efendim. ‘Üçüncü’ Maximilian von Lowenste-in.”

“Sen, baban ve babaannen, dedenin aile şerefine sürdüğü ihanet lekesini şildiniz. Başm dik olabilir artık oğlum.”

“Tüm hayatım boyunca kendimi bu günler için yetiştirdim, efendim.”

“Aferin! Kendini çok iyi yetiştirmişsin.”

“Mon Dieur diye bağırdı Claude Moreau, Latham’ı kucaklarken. Seine nehrine bakan taş bir duvarın yanında duruyorlardı, san pe-ruklu Karin de Vries ise birkaç metre sol taraflanndaydı. “Sen hayattasın ya, en önemlisi bu. Ama, şu deli Witkowski sana neler yapmış böyle?”

“Aslında, korkarım bu benim fikrimdi mösyö,” dedi Karin, iki erkeğe yaklaşırken.

“Siz de şu Bayan de Vries olmalısınız madam?” dedi Moreau, güneş siperlikli kasketini başından çıkarırken. .

“Evet efendim, benim.”

“Gördüğüm fotoğraflar pek size benzemiyor. Ama, eğer bu san saçlı yaratık Drew Latham ise, sanırım her şey mümkün olabilir.”

“Saç kendi saçım değil, peruk Mösyö Moreau.”

“Certainement Kesinlikle, ama yine de madam, o peruğun böyle güzel bir yüzle uyumlu

olmadığım itiraf etmeliyim. Biraz, nasıl diyeyim, sanki biraz eğreti durmuş."

"Ben de İkinci Şube Müdürü için neden Paris'in en çekici erkeklerinden biri dendiğini şimdi daha iyi anladım."

"Güzel bir değerlendirme, ama lütfen bunu kanma söylemeyin."

"Kimse için bir sakınca yoksa eğer, bir şey söyleyebilir miyim?" diye söze karıştı Drew. "İkinci Şube Müdürünün gördüğüne en çok memnun olduğu kişi benim."

"Gerçekten de sensin dostum, ama ağabeyini kaybetmenin acısını yaşıyorum."

"Ben de öyle, o zaman haydi burada bulunuş amacımıza devam edelim. Başka şeylerle beraber, onu öldüren orospu çocuklarını istiyorum."

"Başka şeylerle beraber, hepimiz bunu istiyoruz. Cadde üzerinde bir kafe var, genelde kalabalık olur ve kimse bizi fark etmez. Sahibini tanıyorum. Oraya gidip, girişten uzakta bir yere oturalım mı? Aslında bir yer ayarladım bile."

"Mükemmel bir fikir Mösyö Moreau," dedi Karin, Latham'ın koluna girerek.

"Lütfen madam," diye devam etti İkinci Şube Müdürü, yürümeye

başladıkları zaman kasketini giyerek. "Benim adım Claude ve

sanınm bu işin sonuna kadar birlikte olacağız, eğer bir son olacak-

sa. Bundan dolayı şu 'mösyö'ye hiç gerek yok, ama bunu kıymetli eşime söylemek zorunda değilsiniz."

"Kendisiyle tanışmak isterdim."

"Bu san perukla olmaz, hayatım."

Cadde kenarındaki kafenin sahibi, bir dizi çiçek saksısının arkasından sessizce Moreau'yu

selamlayıp üçünü girişten en uzaktaki masaya kadar götürdü. Kafeyi çepeçevre saran omuz hizasındaki çiçeklere bitişik bir masaydı, gölgede kalıyordu. Kareli bir masa örtüsünün ortasında titreşen bir mum vardı.

"Albay Witkowski'nin bizimle olabileceğini düşünmüştüm," dedi De Vries.

"Ben de," diye katıldı Latham. "Hayret, nasıl gelmedi? Sorenson

onun uzmanlığına ihtiyacıma olduğunu açıkça belirtti"

"Bu onun kendi karan," diye açıkladı Moreau. "iri yan, etkileyici bir adam. Paris'te birçok kişi onu cüssesinden tanır."

"Peki o zaman niye başka bir yerde buluşmadık?" diye sordu Drew. "Mesela bir otel odasında?"

"Yine Albayımızın fikri. Bakın, uzantısı burada. Kaldırıma park etmiş şu araba herhangi bir işaret taşımıyor ama aslında elçiliğe ait Şoför direksiyonda beklerken sivil giyinmiş iki denizci de bahçe duvarımızın arkasında volta atacak."

"öyleyse şu anda bir test yapıyor," dedi De Vries, soru sormaktan çok bir durum saptaması yaparak.

"Tamamen haklısınız. İşte bu nedenle de, müşterek dostumuz Drew hâlâ albay rolünde. Witkowski hiç sızma olmadığından emin olmak istiyor, ama böyle bir durum söz konusuysa bu arada bir astını görevlendirip kaynağını da öğrenmek istiyor."

"Tam Stanley*e göre," diye katıldı Latham. "Hayatımla oynamaya bayılır."

"Tamamen emriiyettesiniz," dedi İkinci Şube Müdürü. "Saldırgan denizcilerinize güvenim sonsuz... Karin," diye ekledi, bandajlı elini görerek, "elin... Albay bana yaralandığmı söylemişti. Çok üzüldüm!"

"İyileşiyor, teşekkür ederim, daha sonra küçük bir protez güzelliğimi tamamlayacak. Yann doktoruma gideceğim, ondan sonra da modaya uygun bir eldiven giyerim herhalde."

"İkinci Şube'nin makam arabaları emrinize amadedir."

"Stosh ayarlamaları yaptı bile," dedi Drew. "Bunda ısrar ettim çünkü her şeyin elçilik kayıtlarına geçmesini istiyorum. Eğer tıbbi masraftan için tek bir kuruş bile öderse lanet olsun."

"Sevgilim, bu hiç fark etmez..."

“Ama benim için eder!”

“Ah ‘mon chou.’ Demek bu işler böyle. İkiniz için de çok çok mutluyum.”

“Birden oluverdi işte mösyö. Je regrette.”

“Yok canım, hiç gerek yok. Mesleğimin aksine ben de bir ro-mantique au coeur’üm. Albay Witkowski de ikiniz arasındaki muhtemel bir bağdan söz etmişti. Böylesi durumlarda yalnız kalmamak çok daha iyidir, stres altındayken yalnızlık korkunç bir tahrip unsurudur.”

“Çok doğru söylüyorsunuz mösyö... mon ami, Claude.”

“Merci”

“Bir tek soru,” diye kesti Latham. “Stanley’in neden burada olmadığını anlayabiliyorum, ama ya siz? Siz de Paris’te oldukça iyi tanınmıyor musunuz?”

“Çok zor,” diye yanıtladı Moreau. “Fotoğrafım gazetelerde veya

televizyonlarda asla çıkmadı - bu ikinci Şube’nin politikasıdır. Büromda

bile kapıda Le Directeur yazmaz. Düşmanlarımızın ellerinde

benim hiç resmim yok demiyorum tabii, herhalde vardır, ama ben

dikkati çekecek bir tip değilim. Ne uzun boyluyum ne pahalı giyinirim,

gerçekten de oldukça şuadan biriyim. Siz Amerikalıların dediği

gibi bir kalabalıkta tepem görünmez ve başıma geçirecek bir sürü

şapkam varda; kafamdaki şu aptal kaskete bakın. Tek ihtiyacım

olan şey onlar4*

“Etrafta düşmanlarımızın kol gezdiği durumlar hariç ama,” dedi Drew.

“Eh bu da hepimizin girdiği bir risk, öyle değil mi dostum? Şimdi konuya gelelim. Bildiğiniz - ya da bilmediğiniz - gibi, Büyükelçi Courtland yarın sabah Washington’a giden Concorde’da olacak...”

“Sorenson onu, otuz altı saatliğine geri alacağını söylüyordu,” diye sözünü kesti Drew,

“gerekçesi de Dışişleri BakarüiğYnın bazı düzenlemeleriymiş, ama bakanlığın bundan haberi yokmuş.”

“Tamamen öyle. Bu arada Bayan Courtland’ı göz hapsine aldık;

inanın, bu gerçek bir göz hapsi olacak. Elçiliğin dışında yaptığı her hareket gözlenecek, elçiliğin içinde bile. Aradığı her numara anında büroma bildirilecek, Albayın izniyle...”

“Konuşmalarını dinleyemezsiniz, değil mi?” diye sözünü kesti Latham.

“Risk çok büyük, telefonları yeniden programlamak için de zaman yok. Hiç kuşkusuz böyle taktiklerden haberdardır ve kendisine göre test etme yollan vardır. Eğer bir girişimi fark ederse o zaman gözlendiğinin de farkına varır.”

“Aynı yöntemleri kullanarak telefonlarımın dinlendiğini saptamıştın, hatırlasana Drew.”

“Sıradışı yerlerde verilen randevularla, telefonun dinlendiği hemen anlaşılır.” Latham başım salladı. “Pekâlâ, artık gözünüz üstünde. Farzedelim hiçbir şey olmadı.”

“O zaman hiçbir şey olmaz,” dedi Moreau. “Ama doğrusu böyle bir şeyi çok tuhaf karşılarım. Unutmayın» çekici dış görüntünün altında bir dava insanı yatıyor, fanatik bir davanın eğitilmiş bir gönüllüsü. Arzuyla yanıp tutuştuğu kutsal Reich’ına bir saatlik bir mesafede, Paris’te oturuyor; hayatini adadığı bir davada yüksek mevkilere gelmiş, artık egosunu tatmin edecek bir şeyler yapmak isteyecektir. Alkış istiyor desek daha iyi olur, çünkü Sonnen-kind’lerin olağanüstü bir egoları olmalı. Bu onu yoldan çıkaracaktır. Bana göre büyükelçi burada yokken bir harekette bulunacak ve biz de daha fazlasını öğrenebileceğiz.”

“Umarım haklısınızdır.” Bir tepsinin üzerinde bardaklarla’iki fişe şarap taşıyan bir garson masaya yaklaşırken Latham kaşlarını çattı.

“Buranın sahibi, tatmam için bana hep en yeni şarabım getirir,”

diye hafifçe fısıldadı İkinci Şube Müdürü, garson şişelerin mantarlarını

açarken. “Eğer başka bir şarabı tercih ederseniz lütfen söyle-

,Jf I. »

yın.

“Yo hayır, bu güzel” Drew, Karin’e baktı, ikisi de başlarını salladılar.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi De Vries, garson gittikten sonra, “Şayet Drew haklı çıkar da hiçbir şey olmazsa, Janine’i harekete geçmesi için zorlamamız mümkün olacak mı?”

“Hangi açıdan?” diye sordu Fransız. “A votre santi,” diye ekledi

hafif bir sesle, bardağını kaldırırken- “Hepimizin şerefine... Nasıl, sevgili Karin?”

“Emin değilim. Antinayous’lar belki de. Onları tanıyorum, onlar da beni tanıyorlar; hatta daha da fazlası, kocama büyük saygı duyarlardı.”

“Devam et,” dedi Latham, gözleri onun üzerine dikilmiş bir halde.

“Ama Sorenson’un onlara tam olarak temiz raporu vermediğini

de unutma.” *flŞ

“Bu çok saçma.”

“Olabilir, ama bizim ihtiyar Wesley’de çok az kişinin doğuştan sahip olduğu içgüdüler vardır - Claude ve muhtemelen Witkows-ki’nin dışında.”

“Benim söz konusu olduğum konularda gerçekten çok cömert davranıyorsun, ama dostum Sorenson’a kefil olabilirim. ‘Parlak’ sözü onun yeteneklerinin sadece bir kısmını tanımlayabilir.”

“Aynısını senin için söylüyor. Ayrıca istanbul’dayken hayatını kurtardığım da söylemişti bana.”

“O sırada kendi hayatımı da kurtarıyordum, bunu da unutmamak

gerekir. Ama şu Antinayous’lara dönelim Karin. Büyükelçinin

karısını harekete geçmeye nasıl zorlayacaklar?*

“Yine pek emin değilim, ama Neolar hakkında çok fazla bilgileri var. Bir sürü ismi, şifreyi ve birbirleriyle temas yollarını ortaya çıkardılar; dosyalarında kimselerle paylaşmayacaktan binlece su* var. Ancak bu durum bir istisna olabilir.”

“Neden?” diye sordu Drew.

“Ona katılmalıyım,” diye ekledi Moreau. “Antinayous’lar hakkında öğrendiklerimizden, gerçekten de hiçbir şeylerini paylaşmadıklarını biliyoruz. Onlar tümüyle kendi başlarına buyruk, bağımsız bir istihbarat teşkilatı, kendilerinden başka kimseye karşı sorumlulukları yok. Neden şimdi kurallarını değiştirip dışarıdan gelenlere dosyalarım açsınlar ki?”

“Yo, ‘dosyalarım’ değil, sadece bazı bilgileri, mesela eğer varsa Sonnenkindlerin tanıdığı bir acil kodla onlarla temas kurma yöntemlerini...”

“Bizi duymuyorsunuz hanımefendi,” dedi Latham, öne doğru eğilip elini Karin’in bandajlı elinin üzerine yumuşakça koyarak. “Bunu neden yapsınlar ki?”

MAHŞER NÖBETİ yfj

“Çünkü bizde, Antinoyausların bilmediği bir şey var. Elimizde en hakikisinden bir Sonnenkind var, hem de tam burada, Paris’te. Onlarla bu görüşmeyi bizzat ben yapacağım.”

“Vay canına,” diye fısıldadı Drew, sandalyesine geri yaslanarak.

“Bu iyi bir yem.”

“Olmayacak iş değil,” dedi İkinci Şube müdürü, De Vries’i süzerek.

“Ama hiçbir kanıt istemeyecekler mi?”

“Evet isteyecekler, ama sanırım bunu sağlayabilirsiniz.”

“Ne balamdan?”

“Bağışla beni hayatım,” dedi Karin, Latham’a bakarak, “ama An-tinayous’lar CIA’e nazaran kendilerini ikinci Şube’yle daha rahat hissediyorlar. Bu Avrupalı bir büro ve bunu böyle kabul etmemiz gerekiyor. Moreau’ya döndü. “Senin başlıklı kâğıdınla bir yazı istiyorum. Üzerinde tarih, saat ve güvenlik teşkilatınca verilmiş gizlilik kaydı bulunacak; sen onaylamadıkça ismini verme yetkimin olmadığı yüksek rütbeli bir Sonnenkind ile ilgili olarak her türlü araştırmayı yürütmeye yetkili olduğum belirtilecek. Bu benim için yeterli. İşbirliği yapmak istiyorlarsa, seni şifreleyici olan özel hattan arayacağım.”

eŞu anda aklıma bir pürüz gelmiyor,” dedi Moreau hayran hayran.

“Benim geliyor,” diye karşı geldi Drew. “Farzedelim ki Sorenson haklıydı. Farzedelim ki bir-iki

Neo Antinayous'lara sızdı. Karin anında ölür ve ben buna asla izin veremem."

"Drew, lütfen," dedi De Vries. "Buluştuğumuz üç Antinayous'u

Paris'e geldiğimden beri tanıyorum, ikisi zaten Freddie'nin bağlantılarıydı."

"Ya üçüncü?"

"Tanrı aşkına hayatım, o bir rahip!"

Ansızın çiçek saksılarının üzerinde durduğu alçak duvarın gerisinde bir yerlerde, kaldırımdan bağrışlar geldi. Kafe'nin sahibi masaya koşturdu ve heyecanlı bir ifadeyle Moreau'yla konuştu. "Bir sorun var!" dedi. "Gitmeniz gerek; çabuk kalkıp beni takip edin!" Üçü birden kalktılar ve adamın arkasından yürüdüler, üç-beş metre gitmiş gitmemişlerdi ki adam gizli bir düğmeye bastı ve son çiçek kutusu açıldı. *HaydUv diye bağırdı, "caddeye!"

"Şarap mükemmeldi," dedi İkinci Şube müdürü, Latham'la beraber Karin'i kollarından tutup geçitten koştururlarken.

Birden üçü de döndü, kafenin önünde, panik halindeki çığlık çığlığa kalabalık dikkatlerini çekti. O anda ne olduğunu anladılar. Karin'in soluğu kesildi, Moreau acı ile gözlerini hafifçe yumdu ve Latham hiddet içinde bir küfür savurdu. Sokak lambasının ışığı elçilik arabasının ön camından içeri sızıyor, direksiyonun arkasındaki şoförü aydınlatıyordu. Oturduğu yerde geriye doğru kaykılmıştı, alnından yüzüne bir kan. seli akıyordu.

23

"Tanrım, bunlar her yerdeler ve biz hiçbirini göremiyoruz!" diye kükredi Drew, sımsıkı yumruk yaptığı elini otel masasının üzerine indirerek "Nereden buldular beni?"

Claude Moreau sessiz sedasız bir pencerenin yanında duruyor,

dışarı bakıyordu. "Seni değil dostum," dedi yavaşça, "Albay Webster

ile üniformasını değil, beni buldular, beni*

“Seni mi? Paris’te beni tanıyan zor çıkar dememiş miydin,” diye söze girdi Latham sertçe. “Hani çok sıradan biriydin de bir sürü lanet şapkan vardı!”

“Bunun beni tammalarıyla hiçbir ilgisi yok, sadece benim nerede olacağımı biliyorlardı.”

“Nasıl bilebilirler Claude?” diye sordu De Vries, Bristol Oteli’n-deki odasında yatağın üzerinde otururken. Buraya saklanmaya karar vermişler, üçü de ayrı ayrı içeri girmişlerdi.

“Hastalık bulaşan tek yer sizin elçiliğiniz değil.” Moreau camdan yüzünü döndü, yüzünde biraz keder biraz öfke vardı. “Benim ofisime de sızmışlar.”

“Yani şu gizli İkinci Şube’de de köstebekler mi var?”

“Lütfen Drew,” dedi Karin, Moreau’nun çok üzgün olduğunu belirtmeye çalışarak başım hayır dercesine iki yana salladı.

“Şube demedim mösyö.” İkinci Şube müdürü gözlerini Latham’ ınkilere kilitleyerek soğuk bir ifadeyle konuştu. “Benim kendi ofisim dedim.”

“Anlamadım.” Drew ses tonunu düşürdü, alaya ifade kayboldu.

“Anlayabilmene imkân yok, çünkü bizim sistemimizi bilmezsin. Le directeur olarak olabileceğim yerler her an bilinmek durumundadır, belki acil bir durum çıkar diye. Bana günlerimi planlamamda yardım eden Jacques’dan başka bunları sadece bir kişiye veririm, benimle sıkı bir ilişki içinde çalışan ve tamamen güvendiğim bir astıma. Bu kişi bir çağrı cihazı takar ve gece ya da gündüz her an kendisine ulaşılabilir.”

“Kimmiş bu adam?” Karin yatakta oturduğu yerde doğruldu.

“Adam değil, maalesef söylemeliyim ki kendisi bir kadın. Moni-que d’Agoste. Aha yıldan fazla süredir sekreterimdir ama sekreterden de öte, güvenilir bir asistanım. Kafe’yi bilen tek kişi oydu - o başka birine söyleyene kadar.*.

“Onun hakkında en küçük bir şüphen bile olmadı mı?” diye devam etti Karin.

“Janine Clunes için senin olmuş muydu?” diye sordu Drew.

“Yo hayır, ama o zaten büyükelçinin karısıydı.”

“Monique de benim karımın tartışmasız en yakın arkadaşıdır. Aslında onu da bana karım tavsiye

etmişti. Üniversiteye birlikte gitmişler, Monique, Service d' Etranger'de, yani Fransa dışında görev yapan Fransız özel timinde eğitim görmüş, feci bir evlilik sırasında da orada çalışmış. Bütün o yıllarda birlikte okullu çocuklar gibiy-mişler... şimdi de durum artık çok açık.9 Moreau sustu, Latham'ın oturduğu masaya doğru geçti Telefonu alıp bir numarayı çevirdi. "Bütün o yıllarda," diye tekrarladı İkinci Şube müdürü, telefonun bağlanmasını beklerken. "O kadar samimi, o kadar sıcak bir dostluğun ardından... Yo hayır, hedef sizler değildiniz dostlarım, bendim. Hüküm verilmiş, zamanım dolmuş. Deşifre oldum."

"Sen neden söz ediyorsun?" Latham sandalyesinde öne eğildi.

"Maalesef size bunu söyleyemeyeceğim." Moreau elini kaldırdı ve telefona Fransızca bir şeyler söyledi "Derhal Madam d'Agoste'un SL Germain'deki evine gidip onu gözaltına alın. Bir de bayan eleman götürüp, büyük bir olasılıkla kullanabileceği zehire karşı onu hemen soyup muayene edin... Hiçbir şey sormayın şimdi, sadece ne diyorsam onu yapın!" Fransız, telefonu kapatıp duvarın önündeki ufak kanepeye çöktü. "Ne kadar kızgın ve üzgünüm bilseniz."

"Bu ikisi ayrı ayrı şeyler Claude," dedi Drew. "Aynı anda hem kızgın hem de üzgün olamazsın; hayatın söz konusuyken, en azından biri diğerinin üzerine çıkmak durumunda."

"Bırak şu gizliliği mon ami," diye ekledi De Vries. "Başımızdan geçen bütün o badireleri düşününce, her ne kadar üstü kapalı da olsa biraz açıklamayı hak etmiş olmalıyız."

"Acaba bunu ne zamandan beri planlıyordu, ne kadarını öğrenmiş, ne kadarını söylemiş olabilir..."

"Kime, Tanrı aşkına?" diye ısrar etti Latham,

MAHŞER NÖBETİ

381

"Brüderschaft'a rapor verenlere."

"Hadi, Claude," dedi Drew. "Anlat!"

"Pekâlâ." Moreau sol elinin parmaklarıyla gözlerine masa; yaparak koltuğunda arkaya yaslandı. "Sadece, eğer ben kaybedersem ve onların davası kazanırsa benini olacak milyonlarca Frankla ceplerimi doldurarak üç yıldan beri tehlikeli bir oyun oynuyorum."

. "ikili mi oynadın?" De Vries irkilerek yataktan kalkıp onun sözünü kesti "Freddie gibi mi?"

"İkili ajan ha?" Latham sandalyesinden kalktı.

“Freddie gibi,” diye devam etti ikinci Şube müdürü, Karin’e bakarak. “Benim uygun ve güçlü bir muhbir olduğuma inanmışlardı, ama bu Şube’nin kayıtlarına geçemeyecek bir plandı.”

“Ne kadar uzak da olsa, senin de ‘bulaştığın* varsayımıyla,” diye üzerine basa basa tamamladı De Vries.

“Evet. Benim büyük zaafım güvenli bir örgüt kuramamamdı. Kimse, şu Paris’teki resmi çevrede güvenebileceğimi hissettiğim bir tek kimse yoktu. Bürokratlar gelir gider, en etkili makamlardakileri özel şirketlere geçer, politikacılarsa rüzgâr gibidirler, esip uçarlar. Kendi başıma hareket etmeliydim, yetki olmaksızın, son derece tartışılır bir ‘solo’ yaparak.”

“Aman Tanrım!” diye hayretle bağırdı Drew. “Neden kendini bu duruma soktun?”

“Bu kısmı size söyleyemem. Çok çok geçmişlere gider, unutulması

gereken bir olaydır... benim için hariç.*

“Eğer unutulup gitmişse neden bu kadar önemli olsun ki, mon ami?”

“Bu bana kalsın.”

“D’accord.”

“Merci.”

“Şu işin parçalarını bir araya getirmeye çalışayım,” dedi Latham, pencerenin önünde bir ileri bir geri yürüyerek. “Galiba ‘milyonlarca’ Frank demiştin, doğru mu hatırlıyorum?”

“öyle, evet.”

“Bu paradan hiç harcadın mı?”

“Büyük bir miktarını, satın alınacak diğer kimselere para vermek, başkalarına borç vermek, bütün bu işleri yapmaya bir directe-«r’ün maaşı nereden yetecek?”

“Tam bir tek kişilik harekât. Kime ne verdiğin, kendine ne aldığın, kime ne söyleyeceğin hep sana bağlı.”

“Ne yazık ki tamamiyle doğru.”

“Ama bize söyledin,” diye sözünü kesti Karia “Bunun bir anlamı olmak.”

“Siz Fransız değilsiniz güzelim. Üstelik siz gizli operasyonların, hiçbir ülkenin ortaya çıkarmaya cesaret edemediği örtülü operasyonların parçasısınız, ama sıradan bir vatandaşa göre bunlar hep kokuşmuş şeyler.”

“Sizlerin kokuşmuş olduğunuzu hiç zannetmiyorum,” diye belirtti

Drew üstüne basa basa,

“Ben de,” diye katıldı Moreau, “ama ikimiz de yanılıyor olabiliriz. Benim karım ve çocuklarım var. Onları gözden düşmüş bir baba ve bir koca ile karşı karşıya bırakmadan - bir idam mangası önüne çıkmadan ya da yıllarca hapis yatmadan - önce milyonlarımla uçup dünyada istediğim yerde rahat rahat yaşayabilirim. Biliyorsunuz, ben deneyimli bir istihbarat elemanıyım, her yerde ellerim var. Yok, yok, dostlarım ben bunu iyice düşündüm. Ben hayat-. ta kalacağım, başarısızlığa uğrasam bile. Bunu aileme borçluyum.”

“Ya başarısızlığa uğramazsanız?” diye sordu Karin.

“O zaman da arta kalan her bir kuruş Fransa Dışişlerine geri dönecek, tek kişilik operasyonumda harcanan her frankın hesabı çıkarılmış olarak.”

“O zaman başarısızlığa uğramayacaksın,” dedi Latham. “Biz başarısızlığa uğramayacağız. Her şey bir yana, benim milyonlarım yok. Benim suratı paramparça edilmiş bir ağabeyim var sadece ve Karin’in de ölünceye dek işkence edilmiş bir kocası. Senin sorunun nedir bilmiyorum Moreau, bize söylemeyeceksin de, ama bizim sorunlarımız bize ne kadar önemli geliyorsa, senin sorununun da sana o kadar önemli geldiğini kabul etmek durumundayım.”

“Bunu böyle kabul edebilirsin.”

“Eh, o zaman hadi iş başına.”

“Neyle, mon amiT

“Kafalarımızla, hayal gücümüzle. Elimizdeki tek şey de bu.”

“Bunu söyleme şeklin hoşuma gitti,” dedi ikinci Şube müdürü “Gerçekten de elimizdeki tek şey bu.”

“Ağabeyi ölse de onun içinde yaşıyor,” dedi Karin, DreVya yaklaşıp elini tutarak.

“Şu Traupman’a, Kroeger’e ve Bayan Courtland’a dönelim,” dedi Latham, Karin’in elini serbest

bırakıp masaya oturarak. Çekmeceyi açıp içinden sabırsızca otel yönetiminin bıraktığı birkaç boş kâğıt çıkardı. “Bir bağlantı kurmalıyız, kurulması gerekiyor. Ama nasıl? önce senin sekreterini ele alalım Claude, şu Monique - adı her neyse.”

“Bu mümkün. Dahili telefon bağlantılarını bulabiliriz; bu da bize kimleri aradığını gösterir.”

“Keza evden yaptığı konuşmaları da...”

“Tabiatıyla. Bir-iki dakika içinde haUedebilirim.”

“Hepsini toplayıp kadınla yüzleş bakalım. Kolay harcanabilir biri olduğunu söyle - mecbur kalırsan da kafasına bir tabanca daya. Eğer Sorenson haklıysa bu Traupman’m bir şeyler biliyor olması lazım; ona bunları anlatacak kişi de o kaltağın ta kendisidir! Sonra da şu kararsız Heinrich Kreitz’a, Alman Büyükelçisi’ne gideriz. Bonn’a alarm verdirene kadar herifi su deposuna kilitlesek bile biç umurumda değü.”

“Çok aceleci davranıyorsun dostum; diplomatik yaptırımları ihlal edebilirsin. îyi söylüyorsun, ama başın derde girebilir.”

aCanı cehenneme! Sabrım tükendi artık!”

Telefon çaldı. Moreau açtı, kendini tanıttı ve dinledi. Sert yüzündeki kaslar lif lif çözüldü; kâğıt gibi bembeyaz oldu. “Merci,9 dedi kapatırken. “Bir başka başarısızlık daha,” diye ekledi, gözlerini kapatarak. “Monique d’Agoste öldürülene kadar dövülmüş. Hiç kuşkusuz nerelerde olduğum hakkındaki bilgiyi ondan böyle almış olmalılar... Neredesin Tanrım?’

Başkan Yardımcısı Howard Keller 1.75 boyundaydı ama çok daha

uzun boylu olduğu izlenimini uyandırıyordu. Pek çok kimse onun

bu özelliğini fark etmişti, ama içlerinden pek azı onun insanlar üzerinde

neden böyle bir izlenim yarattığı konusunda doğru dürüst bir

açıklama getirebilmişti. Belki de en akla yakın açıklama; kendisini

Beyaz Saray’ın kültürel etkinlikleri şuasında gözlemleyen yaşlı bir

New Yorklu koreograftan gelmişti. Şöyle fısıldamıştı bir dansçısına,

“İzle onu. Bak şimdi birini takdim etmek için mikrofona doğru yü-

rüyor, gözlerini ondan ayırma, önündeki mekânı parçalar gibi yürüyor, vücuduyla havayı yarıyor. Truman da böyle yapardı; Tanrı vergisi bu. Kendi çöplüğünde öten bir horoz gibi.” .

Tanrı vergisi veya değil, Keller saygınlığı olan bir siyasetçiydi Washington’ra tam göbeğinden geliyordu, dört dönem milletvekili olmuş on iki yıl da senatörlük yapmıştı, Bütçe Komisyonu’nun başkanlık koltuğuna kadar yükselmişti. Birtakım şeyleri göze alıp Başkan Yardımcüigı’na atanmayı kabul etmişti, oysa ki partisinin Başkan adayından hem daha olgun hem de çok daha zekiydi. Böyle yapmasının nedeni, bunun partisinin durumunu güçlendirerek seçimi kazanmasını garantiye alacağına inanmasıydı, ki bu kendisi için ulusal bir öncelikti. Ayrıca Başkan’dan da çok hoşlanıyordu. Cesaretine de, zekâsına da hayrandı, ama aslında başkanın Washington hakkında öğrenmesi gereken daha çok şeyi vardı.

Ancak, kocaman dağınık masasına oturup Konsolosluk Operasyonlarından Wesley Sorenson’a gözlerini diktiği şu anda bütün bunların hiçbir önemi yoktu. “Daha önce de berbat şeyler duymuştum, ama doğrusu bu olanların yanında King Kong bile sokak çalgıcısının süs maymunu gibi kalıyor,” dedi sakin bir tavırla. “Bunu anlıyorum Sayın Başkanım...”

“Şu resmiyeti kes artık Wes, bunu aşacak kadar çok geçmişimiz oldu seninle,” diye sözünü kesti Keller. “Unuttun mu, senin adını CIA Başkanlığı için önermeye çalışan bendim. Beni gafil avlayan tek adamdın sen; bütün Senato da arkamdaydı.”

“O işi hiçbir zaman istemedim ki Howard.”

“Onu istemedin, ama daha zor bir işi sardırdın basma. Devlet, CIA ve yönetim arasında koordinasyon sağlaması beklenen minik bir piç kurusu harekât, ah tabii bu arada Pentagon’daki üniformalılardan henüz bahsetmedik. Sen akıl hastasısın Wes. Bütün takımın bunun imkânsız bir iş olduğunu biliyor.”

“Ben bu işin daha ziyade tavsiye ve onay çerçevesinde olacağını sanıyordum - tamam, sakın söyleme, hata ettim, tavsiye ve onay Kongre’nin işidir.”

“Bana nefes tükettirmediğin için sağ ol... Şimdi, içinde olduğun tımarhanenin antikalarına ilaveten iki Nazi sana benim kendilerinin yanında, yeni Faşist uyanışın bir parçası olduğumu söylüyorlar.

Tehlikeli yanı olmasa gülmekten katılırdım bu söze. Hitler »

şöyle demişti, eğer yeterince büyük bir yalanı yeterince uzun süre söylerseniz herkes inanır... Bu

yeterince büyük bir yalan, hem de haddinden fazla Wes.”

“Tanrı aşkına Howard, bunun duyulmasına asla izin vermem!”

“Belki de engel olamazsın, kimbilir? Er ya da geç, senin şu Od dazlağını başkaları da sorguya çekecekler, bu adamların arasında bulduktan pirinç yüzüğe altın diye sarılacak hükümet düşmanları da olacaktır.”

“Bunun bu boyutta yayılmasına asla izin vermem, öncelikle de o piçleri öldürürüm.”

x”Bu pek de Amerikalılara özgü bir yöntem olmaz, değil mi?” diye sordu Keller gülerek.

“Ben de ‘Amerikanvari’ davranmam o zaman. Bunu daha önceden de yapmıştım.”

“O sırada aktif görevdeydin ve çok da gençtin.”

“Eğer bir teselli olacaksa, Meclis başkanım da ihbar ettiler, üstelik o diğer partiden.”

“Tanrım ne kadar da hesaplı bir iş! Tam Başkanlığa giden bir silsile, önce baş adam, sonra yardımcısı, ardından da Meclis başkanı. Senin Naziler Anayasamızı biliyor.”

“içlerinden biri iyi eğitim görmüş, bunu söyleyebilirim.”

“Parlamento Başkam ha.. ? Tek günahı yürütmeyi gerçekleştirmek

için hoşlanmadığı anlaşmaları yapmak olan şu tatlı, nazik, yaşlı

Baptist mi? Yahu ona nasıl dil uzatıyorlar?0

“Onun Alman kökenli olduğunu ve İkinci Dünya Savaşı’nda vicdani nedenlerden dolayı savaşa katılmayı reddettiğini söylüyorlar.”

“Üstelik o adamcağız cephe gerisinde, sıhhiye görevine gönüllü olarak katılmış, askerlerin hayatlarını kurtarayım derken ciddi şekilde yaralanmıştı. Burada senin şu Naziler pek de zeki değiller. Eğer yeterli araştırma yapsalardı Omaha Beach’ten sonra bel korsesi takarak dolaşmak zorunda olduğunu da bilirlerdi Üstelik kendisi ölümün eşiğindeyken hâlâ geride bıraktığı çocuklar için dua ediyordu. Gümüş Yıldız madalyasını da bir ölçüde bu yüzden aldı!”

“Bak Howard,” dedi Sorenson, sandalyesinde öne doğru eğilerek. “Sana gelme nedenim, bunu bilmen gerektiğini düşünmemdi, bu suçlamada gerçeklik payı olabileceği aklımdan bile geçmedi. Bunun farkmdasındır umarım.”

MN25

“öyledir umarım, bu ülkede olup bitenleri göz önüne aldığımızda ‘erken uyan erken silahlanmadır’ sözü de yeni yeni anlamlar kazanıyor.”

“Sadece burada da değil. Londra’da, Paris’te her tarafı hallaç pamuk atar gibi deşip Neo-nazi arıyorlar.”

“Maalesef birkaç tane de buldular - şu anlamda maalesef, buldukları bir-iki tane de olsa avcıların burunlarına koku getirmeye yeter.” Keller masasındaki bir gazeteye uzandı; gazete, sağ alttaki bir haber üste gelecek şekilde katlanmıştı. “Şuna bir bak,” diye ekledi Başkan Yardımcısı. “Bugünkü Houston gazetesi.”

“Allah kahretsin? diye söylendi Sorenson, gazeteyi eline alıp okurken, yazının kısa başlığı onu hemen çarpmıştı.

HASTANE PERSONELİ ARASINDA NAZİLER Mî VAR?

Hastalar kendilerine hakaret eden personelden şikâyetçi

HOUSTON, 14 Temmuz — Meridian Hastanesi, Mütevelli Heyeti isimleri saklı tutulan bazı kişilerin hem sözlü hem de yazılı ifadelerine dayanarak hastane personeli hakkında bir soruşturma başlatmıştır. Şikâyetler doktor ve hemşirelerin çeşitli sözleri etrafında yoğunlaşmaktadır. Bu şahısların alenen Musevi aleyhtarlığı yaptıkları, Afrika kökenli Amerikalılara ve Katoliklere de hakaret ettikleri söylenmektedir. Meridian aslında herhangi bir mezhebe bağlı olmayan bir kurum, ama başvuranlarının çoğunun Protestan, büyük bir yüzdesinin de Episkopal olduğu herkesçe biliniyor. Şehrin varlıklı kulüplerinde bu hastaneye “Beyaz Protestanların sulama deliği” dendiği de bir sır değil. Böyle söylenmesinin nedeni hastaneneye ait olan ve şehrin yirmi mil güneyinde bulunan bir kuruluşun kimlikleri gizli alkoliklerin tedavi edildiği bir merkez olmasıdır.

Gazetemizin merkez binasında önceki hastalar tarafından gönderilmiş on iki mektubun kopyalan mevcuttur. Ama meslek ahlakı ilkeleri doğrultusunda, isimleri açıklanacak olan kimselerin zarar görmemeleri için bu mektuplan yayınlamıyoruz.

“En azından kimsenin adı belli değil,” dedi Sorenson, katlanmış

gazeteyi masanın üzerine vurarak, daha fazla okumaya gerek görmemişti

“Sence bu daha ne kadar sürecek?” .

“Çok can sıkıcı.”

“Bulaşıcı bir hastalık gibi Wes. Milwaukee’de bir bira fabrikası-

na, biranın ve sahibinin adı Alman olduğu için fabrikayı yerle bir edecek bir sabotaj yapıldı."

"Bunu okumuştum. Kahvaltımı bitiremedim."

"Ne kadar okudun?"

"Şimdi okuduğum kadar. Ne olmuş?"

"İsim Alman ismi, ama aile Yahudi"

"Vay vay vay."

"Ve San Fransisco'da Schwinn adındaki bir meclis üyesi ailesine gelen tehditlerden dolayı istifa etmiş. Sebebi; bir konuşmasında eşcinsellere karşı olmadığını, zaten aralarından çoğunun da arkadaşı olduğunu, ama sanat için verilen kamu fonlarından haksız ölçüde fazla yararlandıklarını söylemesiymiş. Adamın mantığı tartışılabilir — eşcinseller olmasaydı sanat hatırı sayılır derecede gerilerdi — ama adamm siyasi bir makamı var ve hemen etiket yapıştırılmış... Adama Nazi demişler ve çocukları okula giderken tacize uğramış."

"İsa aşkına, yine aynı şey oluyor, değil mi Howard? Sadece isimleri, etiketleri değişik, hırlayıp sağa sola saldıran köpekler yine aynı köpekler."

"Biraz bundan bahsetsene," dedi Keller. "Bu şehirde pek çok düşmanım var ve hepsi muhalefet partisinden de değil. Farzet ki iki Neo'muzu Senato önünde ifade vermeye çağırdılar ve bunlar da yetkili Alman ağızlarından benim kendilerinden biri olduğumu söylediler, bir de Beyaz Saray Sözcüsü'nün. Sence bir daha ayağa kalkabilir miyiz?"

"Bunlar büyük yalancı, kesin olarak size zarar veremezler."

"Ama tohumlar bir kere ekildi artık Wes. Düşman fanatikler kayıtlarımızı didik didik edecekler, söylediğimiz sözleri bağlamlarından koparıp bir araya getirecek ve çılgınlığı körükleyecekler-... Biraz önce tsa demiştin. Şu eski KGB'nin İsa hakkında koca bir dosyasının olduğunu biliyor muydun? Yeni Ahit*e dayanarak sonuç çıkarmakta ve onun tam bir Marksist, bir Komünist olduğu yargısma varmaktaydılar."

"Sadece bilmekle kalmıyorum, bu dosyayı okudum da," diye gülümseyerek karşılık verdi Operasyon müdürü. "Çok da inandırıcıydı.

Şu hariç; dosyada onun bir sosyalist reformcu olduğundan

söz ediliyordu. Komünist değil. Herhangi bir siyasi görüşün tebliğini

yaptığına hiçbir atıfta bulunulmuyordu,”

“Sezar’ın hakkını Sezar’a ver Wes!”

“Bulanık bir konu, dosyayı bir kere daha okumalıyım.” iki adam da hafifçe güldüler. Sorenson devam etti. “Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bağlamından koparıldığı zaman herhangi bir şey herhangi bir anlama gelebilir, aynı istatistikler gibi.”

“öyleyse ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu Başkan Yardımasu

“Orospu çocuklarını vurup geberteceğim, yapacak başka ne var

kir

“Yo, hayur, o zaman onların yerini başkaları alır. Hayır, sen onları rezil edeceksin. Senato’da bir oturum talep edeceksin, hakiki bir sirk gösterisi olacak, onlar da milletin soytarısı olacaklar.”

“Herhalde dalga geçiyorsun.”

“Hiç de değiL Bu ülkeyi, İngiltere’yi ve Fransa’yı - ve Allah bilir başka neresiyse - hasta eden çılgınlığı şifaya kavuşturacak şey bu olabilir.”

“Howard, bu çılgınca bir şey! Bu adamların sadece televizyonda görünmeleri bile kryameti koparır!”

“Eğer doğru şekilde yapılırsa koparmaz. Onların bir planı varsa bizim de olmalı.”

“Ne tür bir plan bu?”

“Sen soytarıları devreye sok,” dedi Keller.

“Soytarılar mı? Hangi soytarılar?”

“Biraz uğraştıracak belki, ama sen hem lehte hem de aleyhte olanları bul - iddiaları destekleyecek tanıkları ve bunlara şiddetle karşı çıkacak olanları. Bu son gruptakileri bulmak kolay olacak; Sayın Sözcü ve ben temel olarak saygın sicillere sahibiz ve ikimizin de bizim lehimizde konuşacak Beyaz Saray’ın dışından inandırıcı destekçilerimiz var. Ama şu bize karşı

olacaklar, yani ‘soytarılar*; onları bulmak daha zor olacak, ama anahtar onlar.”

“Neyin anahtarı?”

“Akıl hastalığının zincirlerinden boşanmış bir halde fırladığı kapının anahtarı. Yetecek sayıda çılgınlar bulmalısın, öyle ki bunlar ilk başta mükemmel, aldı başında, hatta saygıdeğer insanlar gibi görünecekler ama altlarında birer fanatik yatacak. Davalarına bağlı, sendelemeyen ateşli taraftarlardan olmalılar, ama sıkışürılınca çözülüp kendilerini ortaya çıkarmalılar.”

MAHŞER NÖBETİ

389

“Bu çok tehlikeli görünüyor,” dedi Operasyonlar müdürü, kaşlarını çatarak. “Farzet ki çözülmediler?”

“Sen bir hukukçu değilsin Wes, ama ben bir hukukçuyum ve seni temin ederim bu, yargı hukukundaki en eski hilelerden biridir - tabii doğru avukatın ellerinde. Oyunlarda veya filmlerde bile bunu işlerler, harika bir konudur.”

“Anlamaya başlıyorum. Gemide İsyan ve Kaptan Queeg...”

“Ve hemen her Perry Mason macerası bu konuyu işler,” diye tamamladı Keller.

“Ama bunlar hayal Howard. Eğlence dünyası. Biz ise gerçeklerden söz ediyoruz ve o Neo’lar gerçek!”

“Komünistler ve diğer gruplar da gerçektiler, biz gerçek sandığımız o ışıklandırılmış lunapark ördeklerini avlamaya çalışıp da burnumuzun dibindeki profesyonel Sovyet casuslarını ellerimizden kaçırırken Moskova da bize gülüyordu, hatırlasana.”

“Burada sana hak vermem gerek ama bu benzetmenin bu konuya uyup uymadığından tam emin değilim. Soğuk Savaş gerçekti, ben onun bir ürünüyüm. Hukuçular şu anda olup bitenleri nasıl inkâr edecekler ki? Sen ve Sayın Sözcü gibi sahte lunapark ördekleri falan yok, şu bilim adamı Metz gibi, ingiliz Dışişleri Bakanı’nın sekreteri Mosdale gibi gerçek akbabalar var artık... Ve biri daha var ama o konuya girmek için daha erken.”

“Bir an için bile olsa gerçek akbaba avıma yavaşlatılmasını önermiyorum. Herkesin potansiyel bir Nazi olduğunun ve kimsenin sahte bir ördek olmadığının iddia edildiği bir balon haberler silsilesinde delik açmak istiyorum sadece. Ayrıca, benimle aynı fikirde olduğuna da inanıyorum.”

“Aynı fikirdeyim. Sadece Senato oturumunun bu işi nasıl halledeceğini bilmiyorum. Tek gördüğüm denizde on sekiz şiddetinde bir kasırga.”

“önce geçmiş olaylardan örnekler vereyim sana istersen. Eskiden

silahlı kuvvetlerde görev yapmıştım. Eğer şu avukat, şu Sullivan

dediğimiz ve Oliver North’u savunan adam, Senato komitesinde

bir hukukçu olsaydı, Bay North devlet hizmetinde bir kadro tasarlamaktan

çok hâlâ bir şarampolde bekliyor olurdu. Çok net ve

kısaca söyleyecek olursak, kendisi askerlik yeminini bozmuş bir yalancı,

üniformasının ve ülkesinin yüzkarasıydı, yolsuzluklarını,

kendi çıkarına hizmet eden, kutsallık taslayan zırvalarla örtmüş ve

suçu, yaptıklarıyla hiç ilgisi olmayan, daha yukarılarda bir güce -

bunu Tanrı olarak düşün - havale etmişti*

“Yani sence bir hukukçu onu çözebilir miydi?*

“Daha şimdi bir tane önerdim bile ve bir düzine daha düşünebilirim. O günlerde meslektaşlarımla birlikte içimizden birinin ofisinde oturur, birer içki alır, televizyonda duruşmaları seyrederdik. O günlerin esprisi şuydu, oradaki hukukçu kardeşlerimizden hangisi yalancı piçi dizlerinin üstünde - tabii ağlayarak - süründürecekti. Aramızda iki tarafı da tutanlar vardı. Midwest’ten eski, ateşli bir savcı bulduk çıkardık, canımıza okumuştu ama dehşet bir savunma gücü vardı.”

“Sence o, başarılı olurdu, öyle mi?”

“Gayet tabii. Sonra, o da bir denizciydi ve Şeref Madalyası almıştı.*

“Peki, bu işi yapabilir mi dersin?*

“Kendisinin şu sözlerini hatırlıyorum. ‘Saçmalıklarla işim yok benim. Eyaletime endüstriyi

getirmeye çalışmaktan başımı kaşıyacak vaktim yok,’ deyip duruyor ama evet, sanırım bu işi yapar.”

“Dosyalarda gizli bir araştırma yapayım öyleyse,” dedi Soren-

son, ayağa kalkarken. “Hâlâ kuşkularım var yine de. Pandora’nın

kurulan bana pek de çekici gelmez. Bu benim aktif yıllarımdan kalma

bir ilkem. Bir şeyler düşünsen iyi olur, zira bir saatten az bir süre

içinde böyle bir kutuyu açmam gerekiyor.*

“Bana söylemek istemez miydin?”

“Şu anda değil Howard, ama belki daha sonra. Sayın Başkan’la bir ara görüşme yapmana ihtiyaç duyabilirim, sırf Dışişleri Bakanımızı devrede tutmak için.”

“Mesele diplomatik platformda o zaman?”

“Bir büyükelçiliğin en tepesinde.”

“Bollinger lanet herifin tekidir, ama onu Avrupa’da çok tutuyorlar. Onun bir entelektüel olduğunu düşünüyorlar. Anlamıyorlar ki o adam gerçek çözümler üretmek için değil, ne yaparım da durumu kendi lehime çevirebilirim diye düşünüyor pozlarında.”

“Aynı fikirde olduğumu söylemeliyim. İçten katkısı gereken yerlerde onu hep ilgisiz buldum.”

“Hatalısın Wes. Katkıda bulunduğu bir tek kişi var: o da kendi-

si. Neyse ki bir de Başkan’a bağlılığı, tabii bu da sonunda yine kendi işine yarıyor.”

“Başkan bunu biliyor mu?”

“Tabii ki biliyor. O çok akıllı bir adam, hatta bir dehâ. Her şeyin bir bedeli var. Sanırım, Oval Oda’daki adamımızın usta bir yönlendiriciye ara sıra ihtiyacı olduğunu söylesem yalan olmaz.”

“Tabii canım, bu kesin, ama dediğin gibi akıllı bir adam, öğreni-yor.

“Keşke daha fazla adamın kıçına tekmeyi bastırtıp bu çevreden attırmayı başarabilseydim, o zaman daha da çabuk öğrenirdi O yolla çok daha çabuk yetişirdi.”

“Zaman ayırdığın için teşekkür ederim Howard - Sayın Başkan Yardımcısı, sizinle temas kuracağım.”

“Resmiyete gerek yok Sayın Müdürüm. Biz dinozorlar, sendeleyerek sudan çıkmaya çalışan şu iki ayaklı küçük yaratıklara kılavuzluk etmeliyiz.”

“Acaba kapasitemiz yeter mi?”

“Bizim de yetmezse başka kimin yetecek ki? Bu dünyanın Adam

Bollinger’lerinin mi? Cadı avcılarının mı yoksa?*

“En kısa zamanda seni ararım Howard.”

Üç bin mil ötede Paris’te vakit öğleden sonraydı, güneş sıcak ve

parlak, gökyüzü berraktı; bulvarlarda yürüyüş yapmak veya Tuileri-

es Bahçelerinde gezinmek ya da suların üzerinden ve bir sürü köprünün

altından süzülerek giden tekneleri seyrederken Seine Neh-

ri’nden gelen meltemleri yakalamak için harika bir gündü. Yazın

Paris eşsiz bir yerdi

Janine Clunes Courtland için o gün sadece güzel bir gün değil bir zafer sembolüydü de. Bir-iki günlüğüne, uykularında adım tekrarlayıp durduğu eski karısının hayaliyle hâlâ divaneler gibi gezinen sıkıcı bir kocanın orta tabaka ahlak anlayışından uzak kalacaktı.

Chicago’dayken dikkatle seçilmiş, her biri tam bir erkek olan pek

çok genç öğrenciyle yaşadığı gibi, gizli bir aşk randevusuna gitmenin

ne kadar güzel, ne kadar doyurucu olacağım düşündü bir an

için. Alman Büyükelçiliği’nde bir ataşe vardı, kendisine bir bakıma

açıkça kur yapan, otuz yaşlarında çekici bir adamdı. Bu adama bir

kere telefon etse buluşmak istediği yer neresi olursa olsun, koşa ko-

şa gelirdi, bunu biliyordu. Ama bu düşünce her ne kadar baştan çıkana olursa olsun bu olacak iş değildi; boş vakti daha acil, daha az bencilce ilgilerine harcanmalıydı. Kocasının - büyükelçinin - dışarıda olduğu süre de Arşiv'den mazeret izni almıştı, kocasının yokluğunda çok daha kolaylıkla halledilebilecek bazı ufak tefek tatsız ev işleri vardı. Tabii ki buna kimse karşı çıkmamıştı ve tabii ki Da-niel'in baş yaverine kendisinin yeni oda takımı için kumaş bakmak üzere dükkân dükkân dolaşacağını söylemişti... Yo hayır, Janine bir elçilik limuzinini de istemezdi; bu kendi özel işiydi ve arabanm faturası Dışişleri Bakanlığı'na ödetilmemeliydi.

Ne kadar da kolay aklına gelivermişti bu sözler. Nasıl gelmeyecekti ki? Hayatının amacı için dokuz yaşından beri eğitilmekteydi. Ancak yine de, yaverin kendisi için bir taksi çağırmasına ses çıkarmamıştı.

Washington'dan ayrılmasından önce Janine'e Kardeşlik'in bir

üyesinin adresi ve temas şifresi verilmişti Champs-filysees'de bir

çizmeci dükkânıydı bu. Kısa bir konuşma içinde iki kez "Andre^ ismi

kullanılmalıydı. Mesela "Andre" sizlerin Paris'teki en iyi çizmeci

olduğunuzu söylüyor, Andre" hiç yanılmaz," gibi. Taksi şoförüne

adresi verip arkasına yaslandı, bir yandan da Almanya'ya hangi bilgileri

aktaracağını düşünüyordu... Gerçeği elbette, ama öyle bir biçimde

söze dökülmeliydi ki, liderlik, kendisinin olağanüstü basanlarına

yalnızca hayran olmakla kalmamalı, onu Bonn'a getirmenin

ne kadar akıllıca olacağını da görmeliydi. Fransa'ya büyükelçi olmak

Avrupa'daki en önemli diplomatik mevkilerden birisiydi. Şu

anda da o kadar hassas bir durum yaşanıyordu ki Dışişleri Bakanlığı

acemi birini tayin edeceğine en deneyimli ekibinden birilerini

aramıştı, işte Janine de bu profesyonelin karısıydı. Kısa bir süre önce

boşanmış bu dışişleri görevlisinin yalanda bakanlığın yıldızı haline

geleceğini söylemişlerdi kendisine. Gerisi kolay olmuştu; Daniel

Courtland yalnızdı, büyük bir çöküntü yaşıyordu, Janine'in sağladığı

rahatlığın arayışı içindeydi

Taksi, çizmeci dükkânına geldi. Ama burası bir dükkândan çok,

deri eşyalar satan küçük bir ticaret merkezi gibiydi. Parlak çizmeler,

eyerler ve çeşitli atçılık takımları, çekici vitrinlere dizilmişlerdi. Janine

Clunitz arabadan inip taksiyi gönderdi

Hareket etmekte olan taksinin yaklaşık otuz metre gerisinde İkinci Şube'nin arabası park yasağı olan bir yere girdi Sürücü telsiz telefonu alıp hemen Moreau'nun ofisini aradı. "Evet," dedi Moreau, telefona kendi cevap veriyordu çünkü öldürülen Monique d'Agoste'un yerine geçecek bir sekreter henüz bulunamamıştı, ölümü ise bir hastalık açıklaması yapılarak gizli tutuluyordu.

"Madam Courtland şu anda Champs-Elysees'deki Eyer ve Çizme

Mağazası'na girdi"

"Varlıklı binicilere hizmet veren bir yer," dedi ikinci Şube müdürü. "Tuhaf, büyükelçinin dosyasında atlara düşkünlüğüyle ilgili bir bilgi yoktu."

"Dükkân aynı zamanda çizmeleriyle de ünlüdür efendim. Çok dayanıklı ve epeyce de rahat oluyorlarmış."

"Dayanıklılığı filan bırak, Courtland çizme giyecek ha?

"Belki de hanımefendi giyecektir."

"Eğer kendisinin bu tür giyime merakı varsa öyle zannediyorum ki doğruca Charles Jourdan veya Saint-Honore°deki Ferragamo mağazasına giderdi.".

"Biz sadece ne oluyorsa onu rapor ediyoruz mösyö. Araştırma yapması için arkadaşımı içeri göndereyim mi?"

“İyi fikir. Söyle ona, içeri girip etraftaki malları incelesin, fiyatlarına baksın, bir şeyler yapsın işte. Eğer hammefendiye bir şeyler giydirirlerse hemen dışarı çıkabilir.”

“Başüstüne.”

Champs-£lys6es’nin geniş bulvarı etrafmda daire çizen, Eyer ve Çizme Mağazası’nın karşısına park eden bir Peugeot’nun içinde, mavi renkte pahalı bir takım elbise giymiş olan adam araba telefonunu kaldırdı. Ama Paris’teki bir numarayı çevirmek yerine Almanya’nın kodunu çevirdi - Bonn, Almanya. Bir iki saniye içinde telefon bağlandı.

“Guten Tag,” dedi hattaki ses.

“Yine ben, Paris’ten,” dedi Peugeot’nun içindeki iyi giyimli adam.

“Dün gece o denizci şoförü mutlaka öldürmek mi gerekiyordu?”

“Başka seçeneğim yoktu mein Herr. Beni Avignon deposundaki

Blitzkrieg karargâhından tanıdı. Hatırlarsanız benden onların orta-

dan kayboluşlarıyla ilgili öğrenebileceğim ne varsa istemiştiniz ve onların nerede eylem yaptıklarım bilen tek ben olduğumdan orada olmamı da bizzat siz istemiştiniz.”

“Evet evet, hatırlıyorum. Ama denizciyi niye öldürdün?” “Albayla o diğer ikisini, subayla yanındaki sansın kadını bizim depoya getirdi Beni o zaman da gördü, dün gece de. Bana dur diye bağırdı; başka ne yapacaktım ki?”

“Pekâlâ, öyleyse tebrik etmem gerekiyor seni”

“ Gerekiyor mu, mein Herr? Şayet beni ele geçirecek olsalardı içimi tıka basa ilaçlarla doldurur ve neden orada olduğumu öğrenirlerdi! Moreau’nun sekreterini öldürdüğümü ve yerlerini böyle öğrendiğimi de.”

“öyleyse seni gerçekten tebrik ederim,” dedi ses Almanca olarak.

“Moreau’yu yakalayacağız; artık bizim için fazla tehlikeli oldu.

Başarman sadece bir zaman meselesi, haksız mıyım?”

“Bu konuda kendime tamamen güveniyorum, ama sizi bu yüzden aramıyorum.”

“Peki ne öyleyse?”

“fltinci Şube’ye ait bir arabayı izlemekteyim; saatlerdir Amerikan Büyükelçiligi’nin önünde park ediyordu. Olağan değil, sanınm siz de katılırsınız.”

“Katılıyorum. Sonra?”

“Büyükelçinin karısı Frau Courtland’ı gözhapsine almışlar. Pahalı bir deri dükkânına girdi az önce, adı Öyer ve Çizme...”

“Aman TanrtmF diye sözünü kesti Bonn’daki adam. aAndr£ kanalı!”

“Efendim anlamadım...”

“Hatta kal, hemen döneceğim.” Dakikalar geçti, Peugeot’daki adam sol elinin parmaklarını direksiyona vurarak tempo tutuyordu, telefon sağ kulağındaydı. Sonunda Almanya’daki ses tekrar hatta geldi “Beni çok dikkatle dinle Park,” dedi adam üzerine basa basa. “Kadım bulmuş, deşifre etmişler.”

“Kimi bulmuşlar mein Herr?”

“Boşver şimdi bunu. Sadece emirlere uy... mümkün olabilecek en kısa zamanda o kadım öldüreceksin! Onu öldür?

24

Paris Büyükelçisi Daniel Rutherford Courtland sessiz sedasız elindeki kâğıtlara gözlerini dikmişti, gözleri yoruluncaya dek defalarca, defalarca okudu. En sonunda yanaklarından aşağıya gözyaşları döküldü. Yaşlan eliyle sildi, sonra Wesley Sorenson’un masasının karşısında oturduğu sandalyede doğruldu.

“Çok üzgünüm Sayın Büyükelçi,” dedi Konsolosluk Operasyonları müdürü. “Bunun bana verdiği acı sonsuz, ama size söylenmesi gerekiyordu.”

“Anlıyorum.”

“Eğer herhangi bir kuşkunuz varsa Karl Schneider buraya gelip sizinle özel bir konuşma yapmak için hazır bekliyor.”

“Banda kaydedilmiş konuşmanızı duydum, başka bir şeye ihtiyacım yok.”

“Sizden onunla telefonda konuşmanızı rica edebilir miyim? Bu tür ifadeler sahte olabilir; teypte bir başkasının sesi de kullanılabilir. Kendisinin numarası rehberde mevcut, ayrıca istediğiniz herhangi bir santraldan da numarasını öğrenebilirsiniz... Tabii ki bu iki kaynak da istenirse denetlenebilirdi, ama tüm bunlar yaklaşık otuz saat önce gün ışığına çıktığından herhalde telefon santral sistemini bu kadar çabuk değiştiremezdik.”

“Bunu yapmamı istiyorsunuz, değil mi?”

“Doğrusu evet.” Sorenson telefonu alıp Courtland’ın önüne yerleştirdi “Bu benim özel hattını, sıradan bir telefon ve santralıma da bağlanmış değil. Bu bakımdan bana güvenmelisiniz. Buyrun, bu bölge kodu.”

“Size güveniyorum.” Courtland telefonu kaldırıp önündeki kâğıtta yazıldığı gibi Illinois’un Centralia bölge kodunu çevirip santralden telefon numarasım öğrendi. Hattı kapatma düğmesine bastı, kaldırdı ve yeniden numaraları çevirdi.

“Alo, buyrun,” dedi karşı taraftan bir ses, aksanlı bir lngilizceyle konuşuyordu.

“Adım Daniel Courtland...”

uAch, bana arayabileceğinizi söylemişti! Biraz heyecanlıyım, anlıyorsunuz ya.”

“Evet anlıyorum, ben de heyecanlıyım. Size bir soru sorabilir

miyim?” IfpM

“Elbette efendim.”

“Karımın en gözde rengi nedir?”

“Ktrmtzt, daima kırmızı. Ya da daha açık - gül rengi veya pembe.”

“Peki yemeğe çıktığında en çok ne ister?*

“Şu dana eti - İtalyanca bir ismi vardı. ‘Piccata,’ galiba.”

“Sevdiği bir şampuan türü var, bana ne olduğunu söyleyebilir

misiniz?” ‘ j&^

“Mein Gott, eczanemize sipariş verip, onun üniversitesine göndermek zorundaydım hep. Sıvı sabun, bir de içinde ketoconzole di- . ye bir şey var.”

“Teşekkür ederim Bay Schneider. Bu ikimiz için de çok acı.”

“Benim için çok daha fazla efendim, öyle tatlı bir çocuktu ki, öyle de akıllıydı ki. Bu dünyanın işlerine akıl er diremedim hiç.”

“Benim işlerime de akıl erdirilemiyor Bay Schneider. Teşekkür ederim, hoşça kaim.” Courtland telefonu yerine koyup koltuğuna çöktü, “ilk ikisinde yutturmaca yapabilirdi ama sonuncusunda asla.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Şu şampuan. Sadece reçeteyle ısmarlanabilir; seboreik dermatit için önleyici tedavi, sürekli bu derdi çeker. Başka kimsenin bilmesini istemezdi, bu nedenle kendi ismimle ısmarlamak durumunda kalırdım - Bay Schneider’in yaptığı gibi.”

“ikna oldunuz mu?”

“Keşke bunların yanlış olduğunu haykırıp iç rahatlığıyla Paris’e dönebilseydim, ama bu pek mümkün değil galiba.”

“Hayır, mümkün değil.”

“O kadar saçma bir şey ki Janine’den önce felaket bir evliliğim vardı, öyle sanıyordum. Büyük bir eş, harika çocuklar, ama Devlet beni sağda solda top gibi sektirmeye devam ediyordu. Güney Afrika, Kuala Lumpur, Fas, Cenevre, hepsinde baş ataşe olarak, sonra Finlandiya geldi, gerçek bir büyükelçilik makamı.”

“Sınanıyordunuz. Bu adamlar sizi baş ataşelerin arasından çıka-

rip Fransa’ya büyükelçi yaptılar, siyasi katkıları olanlar için hazır tutulan bir mevki.”

“Tek nedeni bazı ateşleri söndürmüş olmam,” dedi Courtland. “Fransa Dışişleri gitgide daha fazla Amerikan aleyhtarı oluyordu ve ben de Washington’dan gelen Fransız aleyhtarı klişelerin üzerine bir sünger çektirebilirdim. Sanırım bunda iyiyim de.”

“Açıkça görülüyor ki öylesiniz.”

“Bu aileme maloldu.”

“Janine Clunes nasıl girdi hayatınıza?”

“Biliyorsunuz, bu çok ilginç bir soru. Gerçekten emin değilim. Boşanma sonrası normal devreyi geçiriyordum, gerçek bir ev yerine bir apartmanda yalnız başına yaşıyordum. Karımla çocuklar Io-wa’ya geri dönmüşlerdi, tek başımaydım, başka seçenekler arıyordum. İki taran da çıkmaz bir sokaktı. Ama Bakanlık beni durmadan arıyor bir gece o partide, başka gece bu resepsiyonda boy göstermemi istiyordu. Derken bir akşam, İngiliz Büyükelçiliği’ndeyken bu capcanlı ve zeki, güzel hanım bana ilgi duymuş gibi geldi. Beni kolumdan tutup bir gruptan öbürüne götürdü, her birinde de benim hakkımda güzel şeyler konuşuldu, ama onlar hep tanıdığım diplomatlardı ve dediklerini pek ciddiye almadım. Ama o ciddiye aldı ve gururumu okşadı... Devamının nasıl olduğunu anladığınıza eminim.”

“Zor değil.”

“Değil gerçekten. Zor olan şu anki durum. Ne yapacağım şimdi

ben? Sanırım öfkeyle dolmam, ihanetiyle hiddetten köpürmem, öldürme

peşinde koşup uluyan bir hayvan gibi davranmaya hazır olmam

gerekiyor, ama bunların hiçbirini hissetmiyorum ki Sadece

bomboş bir duygu, bitmiş tükenmiş bir şey. istifa edeceğim elbette,

devam etmek ahmakça olur. Eğer yüksek düzey bir dışişleri görevlisi

bu biçimde tongaya bastınlabiliyorsa, yürüyerek değil, koşa koşa

en yakın musluk tamirciliği okuluna gitmeli”

“Sanırım kendinize ve ülkenize daha iyi bir biçimde hizmet ede-bilirsiniz,” dedi Sorenson.

“Nasıl? Geri dönüp damlayan musluktan tamir ederek mi?”

“Hayır, hepsinden de zor bir işi yaparak. Sanki hiç karşılaşmamışız gibi doğruca Paris’e geri dönün, sanki bu konuşma hiç olmamışçasına.”

Courtland şaşalamış bir halde Konsolosluk Operasyonları müdürüne baktı dik dik. “İmkânsız olmasının yanında,” dedi nihayet, “bu insanlık dışı bir şey. Asla yapamam.”

“Siz mükemmel bir diplomatsınız Sayın Büyükelçi. Böyle olmasaydınız asla Paris’e gelemezdiniz.”

“Ama benden istediğiniz diplomasinin ötesinde bir şey, kişiselliğin en hassas noktası. Ona duyduğum nefreti gizlememe imkân yok. Şu anda hissetmediğimi belirttiğim bu duygular, onu gördüğüm ilk anda yüzeye çıkıverecektir, istediğiniz şey tamamen mantık dışı.”

“Size neyin mantık dışı olduğunu söyleyeyim Sayın Büyükelçi,” diye sözünü kesti Sorenson, ses tonu biraz öncekinden çok daha keskindi “Aynen sizin de dediğiniz gibi. Sizin zekânız ve engin tecrübenize sahip bir adam, dünyanın her yanındaki büyükelçiliklerde tanıdıkları olan ve hem İç hem de dış casusluk tehlikelerine karşı sürekli uyanık durumda olan bir dışişleri görevlisi, bir Sonnen-kind’le, bir Nazi’yle evlenmeye kandınlabiliyor. Ve size daha da mantık dışı bir şey söyleyeyim. Bu insanlar otuz-kırk yıldır herhangi bir yerde gizlenmekteler. Vakitleri geldi ve artık duvarlardaki çatlaklardan dışarı sızıyorlar, ama ne kim olduklarını ne de nerede olduklarını biliyoruz, sadece var olduklarını biliyoruz. Yüksek mevkilerdeki yüzlerce erkek ve kadının listelerini gönderdiler; bunlar, onların bu hareketi içinde olabilirler de olmayabilirler de. Size bu ülkede ve en yakın müttefik ülkelerde yayılan korkuyu ve kargaşa havasını anlatmama gerek yok, kendiniz görüyorsunuz. Çok yalanda bir isteri krizine dönüşecek - kim Nazi, kim değil, bunu kimse bilemiyor!”

;*%s

“Söylediğiniz hiçbir şeye karşı çıkacak değilim, ama masum bir

koca olarak Paris’e geri dönmem,, olacakları nasıl değiştirebilir ki?”1

“Bilgi, Sayın Büyükelçi Bu Sonnenkind’lerin nasıl eylem yaptıklarını, kimlerle temasa geçtiklerini, yeni kuşak Naziler içindeki meslektaşlarına nasıl ulaştıklarını öğrenmek zorundayız. Bunların mutlaka bir iç yapısı var, bir hiyerarşiye uzanan emir konuta zinciri ve zincirin şu anki bir halkası Bayan Courtland. Fransa’daki büyükelçinin karısı, bu hiyararşide hiç de sıradan biri olamaz.”

“Gerçekten de Janine’in fark etmeden size yardımcı olabileceğine inanıyor musunuz?”

“Janine elimizdeki en önemli kişi - dürüst olalım, elimizdeki tek kişi. Başka bir Sonnenkind bulsak bile rütbesi, içinde bulunduğu koşullar ve Almanya’dan bir iki dakikalık bir jet uçuşu sonucu ulaşılabilecek bir yerde bulunması kendisini birincil aday kılıyor. Eğer üstleriyle temasa geçerse, ya da onlar onunla ‘temasa geçerlerse bizleri doğruca hareketin liderlerine götürebilir. Bu liderleri bulup mutlaka ortaya çıkartmalıyız. Kanseri kesip atmanın tek yolu bu... Bize yardım et Daniel, lütfen bize yardımcı ol.”

Courtland’ı yine bir sessizlik aldı. Koltukta ağırlığını bir yandan diğer yana kaydırdı, bir diplomat için hiç de alışılmış olmayan bir şekilde, ellerini nereye koyacağım bilemez haldeydi. Yerinde rahatsızca kıpırdandı, parmaklarım kır saçlarının arasından geçirdi ve birçok kez çenesini sıvazladı. En sonunda da konuştu. “O piçlerin neler yaptığını görüyorum, onlardan nefret ediyorum... Bu numarayı becerebileceğimi garanti edemem, ama çalışacağım.”

Janine Clunes Courtland, Eyer ve Çizme Mağazası’nda deri tezgâhına yaklaşıp yöneticiyle konuşmak istediğini söyledi. Kısa bir süre sonra, sarımsı renkte, pahalı, minik bir peruk takmış ufak tefek, zayıf bir adam göründü. Binici giysileri içindeydi, külot pantolonuyla kılığını tamamlıyordu. “Buyurun madam, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi Fransızca, Janine’in arkasındaki, kimi oturmuş kimi ayakta duran müşterilere bir bakış fırlatarak.

“Güzel bir dükkânınız var,” diye karşılık verdi büyükelçinin karısı.

Konuşması geldiği kökeni hiç ele vermiyordu.

“Ah, Amerikalısınız,” dedi neşeyle yönetici.

“O kadar belli oluyor mu?”

“Yo hayır madam, Fransızcanız mükemmel.”

“Arkadaşım Andr£ bana hep ders veriyor, ama bazen Andre’nin çok nazik olduğunu düşünüyorum. Bana karşı biraz daha katı olmalı.”

**Andr£ mi?” diye sordu külot pantolunlu, kısa boylu adam, Ja-nine’e dikkatle bakarak.

“Evet, kendisini tanıyabileceğinizi söylemişti.”

“Çok kullanılan bir isim, öyle değil mi madam? örneğin Andr£ adında bir müşteri buraya birkaç gün önce çizmelerini bırakmış ve bu çizmeler de evvelsi gün tamir edilmiş olabilir.”

“İnanıyorum ki Andr6 bundan da söz etmiştir.”

“Lütfen benimle gelin.” Yönetici, tezgâhın arkasında sağ tarafa doğru yöneldi, dar bir girişi örten yeşil kadife bir perdeden içeri dalıp müşterisine başıyla bir işaret yaptı, ikisi beraber boş bir büroya gittiler. “S» benim tahmin ettiğim kişi olmalısınız. Sanıyorum siz...”

“Kendi kimliğim söz konusu değil mösyö.”

“Tabii ki değil madam.”

“Washington’daki bir adam Kedikuşu ismini de kullanabileceğimi söylemişti.”

“Bu yeterli. Kedikuşu birkaç haftada bir değiştirilen şifrelerden birisi Yine beni takip edeceksiniz, arkadaki çıkışa gideceğiz, oradan arabayla Paris’in dışında bir lunaparka kısa bir yolculuğunuz olacak. Giriş biletinizi güney kapısında ikinci gişeden aim ve ‘Bileti Andr£ almalıydı, böyle de olmaz ki’ gibi bir şey diyerek itirazda bulunun. Anladınız mı?”

“Güney girişi, ikinci gişe, Andre” ismini vererek itiraz edeceğim.

Evet aklımda.”

“Bir saniye lütfen.” Yönetici aşağıya uzanıp masaya monte edilmiş bir dahili haberleşmenin düğmesine bastı. “Gustav, Mösyö Andre adına bir teslimatımız olacak. Lütfen derhal aracın başına geçer misin?”

Dışarıdaki küçük bir park yerinde Janine bir minibüsün arkadaki

koltuğuna otururken şoför de direksiyonun arkasına geçip motoru

çalıştırıyordu. “Aramızda hiçbir konuşma geçmesin lütfen,”

dedi sokak aralığından çıkıp caddeye geçerken. v

Yönetici boş ofise döndü, yeniden dahili haberleşmeye uzandı, ikinci bir düğmeye bastı ve konuştu. “Bugün erken çıkıyorum Si-mone, işler durgun. Saat altıda kapat, sabaha görüşürüz.” Sua sura dükkânların arkasında bulunan park yerindeki motosikletine doğru gitti. Ayağını gaz pedalına bastı; motor birden devir yükseltip sokak aralığından hızla çıktı.

Deri dükânının içindeki telefon çakk Tezgâhta duran bir muavin açtı. “La Selle et les Bottes,” dedi.

“Monsieur KambeauT diye haykırdı hattaki ses.”Immeâiamentf

“Affedersiniz,” diye yanıtladı muavin, arayan kimsenin küstahlığına kızmıştı. “Monsieur

Rambeau bugün yok.”

“Nerede kendisi?”

MAHŞER NÖBETI

401

“Nereden bileyim ben? Ne anasıyım ne de âşığı.”

“Buçok önemli!”diyehaykırdı telefondaki adam.

“Hayır, siz önemli değilsiniz, ben önemliyim. Ben satış yapıyorum, siz engel oluyorsunuz, dükkânda da müşteriler var. Cehenneme kadar yolunuz.var!” Muavin telefonu kapayıp, pahalı vücudu için tasarımlanmış dekolte bir Givenchy kokteyl elbisesi giyen genç bir kadına gülümsedi. Kadın parke zemin üzerinden salınarak yürüdü, bol paralı bir metresin yarı fısıltın sesiyle konuştu.

“Andre’ye bir mesajım var,” dedi baygın bir sesle. “Andrd bunu mutlaka duymak isteyecek.”

“Burada terk edilmiş durumdayım matmazel,” dedi muavin, gözleri kadının göğüslerinde gezinirken. “Ama Mösyö Andr£’ye gelen her mesaj sadece yöneticiye veriHr, kendisi de bugün yok.”

“Yaa, ne yapacağım peki ben?” diye şımarıkça konuştu kadın.

“Eh, o zaman siz de mesajı bana verin matmazel. Ben, yönetici Mösyö Rambeau’nun güvendiği bir yardımcısıyun.”

“öyle mi yapsam acaba, bilmem ki? Çqk da gizli.”

“Ama size daha şimdi açıkladım, ben yakın, güvendiği biriyim, Mösyö Rambeau’nun güvenilir bir yardımcısıyun. Belki de bu haberi bana yandaki kafede bir şeyler içerken de verebilirsiniz.”

“Yoo, arkadaşım nereye gitsem izler beni, limuzin ise dışarıda.

Andre°ye sadece Berlin’i aramasını söyleyin.”

“Berlin’i mi?”

“Ben ne bileyim. Sadece size mesajı verdim,” dedi genç kadın ve poposunu sallayarak mağazadan çıktı.

“Berlin ha?” dedi muavin kendi kendine. Bu çok saçmaydı, Rambeau Almanlardan nefret ederdi; Dükkâna geldiklerinde onlara kaba davranır, fiyatları da iki katına çıkarırdı.

İkinci Şube’nin ajanı sakince deri mağazasından dışarı çıktı, sonra Şube’ye ait sivil arabaya doğru fırladı. Kapıyı açtı, sürücünün yanına geldi, ve küfürü bastı. “Lanet olsun, kadın içerde yoktu!”

“Ne diyorsun sen? Dışarı çıkmadı ki?”

“Herhalde, ben de öyle tahmin ediyorum.”

“Nerde peki o zaman?”

“Ben ne bileyim? Şehrin bir yerinde bir başka sokaktadır herhalde.”

MN26

402 ROBERT LUDLUM

“Biriyle temasa geçtiler ve başka bir kapıdan çıktılar.”

Tanrım, ne zekisin]*

“Sen dalga geç bakalım.”

“İkimizin de bilmesi gerekirdi. Bunun gibi yerlerin bir arka kapılan olur; ben içeri girdiğimde sen arkaya dolanacaktın, orada bekleyecektin.”

“Psikopat değiliz dostum, en azından ben değilim.”

“Değiliz, biz sadece aptalız. Kaç kere yaptık böyle işleri. Birimiz adamı takip eder diğerimiz de arka kapıyı tutar.”

“Çok konuştun ama,” diye itiraz etti sürücü. “Burası Champs-

Elys&s, Montmarte değil, kadın da büyükelçinin karısı, sıradan bir

katil değil”

“Umarım müdür Moreau da olayı böyle görür. Açıklayamadığı nedenlerden dolayı şu elçinin karısına fena kafayı takmış görünü-yor.

“Onu arasam iyi olacak.”

“Lütfen ara. Ben numarayı unuttum.”

Geniş bulvarın karşı tarafında, birkaç yüz metre ötede Peugeot’daki şık giyimli adam artık sabırsızlık sınırlarını da aşmış, iyiden iyiye endişelenmeye başlamıştı. Yaklaşık bir saat geçmiş fakat Frau Co-urtland deri dükkânından dışan çıkmamıştı. Zamanı kabul edebilirdi; kadınlar bir salyangoz gibi alışveriş ederlerdi, özellikle de zengin olanları. Onu asıl tasalandıran ikinci Şube arabasının otuz küsur dakika önce süratle uzaklaşıp girmesiydi, buna da dükkâna giren İkinci Şube ajanının arabaya koşup, sürücüyle, bir şeyler tartışması neden olmuştu. Neler olmuştu? Kuşkusuz, bir şeyler, ama ne? Resmi otomobili takip etmekle büyükelçinin karışım biraz daha beklemek arasında tereddüte düşmüştü. Aldığı emirler ve bu emirlerin nasıl bir şiddetle kendisine verildiği aklına gelmiş ve beklemeye karar vermişti. “Mümkün olabilecek en kısa zamanda o kadını öldüreceksin!” Bonn’daki âmiri çıldırmış gibiydi; suikast derhal yapılacaktı. Anlamı çok açıktı: eğer bir gecikme olursa ciddi sonuçlar doğacaktı.

Tescilli bir suikastçı olarak başarısızlığı göze alamazdı. Bliztkri-

eg’ciler biriminin gözcülüğünden, birdenbire bu ölüm çizgisindeki

işine atılmıştı. Eğitimsiz bir tetikçi olduğundan değil, çünkü eğitil-

misti; Stasi’den gelmeydi, kaskatı komünistlikten; kendini feda edecek bir faşist olmaya doğru ilk dönüş yapanlardandı. Yok kornü-nistmiş, yok faşistmiş, bütün bunlar etiketten ibaretti, safi laf sala-tasıydı. Yasadışı çalışmanın kendisine sağlayacağı nüfuzu, iktidarı arzuluyordu, dar kafalı memurlardan emir almamanm keyfini sürdürüyordu. Mevkileri ne olursa olsun bu tür bürokratların hepsi Stasi’den müthiş korkarlardı, tıpkı Üçüncü Reich’in bakanlarının Gestapo’dan korktukları gibi. öyle ya da böyle, bunu bilmek içine kıvanç veriyordu. Ancak gıptayla bakılan konumlarında kalabilmeleri için böyle adamların kendilerini yetiştirenlere karşı bağlılıkları, sorumlulukları vardı.

Mümkün olan en kısa zamanda o kadım öldüreceksin! Onu öldür!

Kalabalık Champs-Elysees’de yakın mesafeden kafasına sıkılacak bir kurşun çekici bir seçenek olabilirdi. Belki de arabayla çarpmak, ardından ufak kalibreli bir silah atışı, trafiğin gürültüsünde sesi boğulur gider, evet evet, bu da olabilir. Sonra, Bonn’a gidecek bir ganimet olarak kadının çantasını kapıp akşamüstü gezintisine çıkanların arasında gözden kaybolmak, gerekli zaman: iki-üç saniyeden fazla değil. İşe yarayacaktı; Batı Berlin’de dört yıl önce tıkır tıkır işlemişti,

Duvar'ın arkasında çok ünlü bir İngiliz MI-6 görevlisini halletmişti o zamanlar.

Peugeot'daki adam torpido gözünü açtı, kısa şarjörlü .22 bir revolver çıkardı ve ceketinin cebine koydu. Motoru çalıştırdı, caddeye yöneldi ve trafikte ilk boşlukta hemen geri dönüş yaptı. Mavi bir Ferrari park yaptığı yerden çıkarken o da onun yerine, kaldırım kenarına çekti arabayı. Pahalı deri giyim mağazasının girişi sol çaprazda kalıyordu şimdi Görüntü tamdı, mesafe on metreden fazla değildi. Arabasından çıkabilir ve kadını gördüğü anda bir-iki saniye içinde onun yanında bitebilirdi, ama oraya buraya seğirterek gezinenlerin arasmda kadını görememe gibi büyük bir risk de vardı. Peugeot'dan çıkıp Eyer ve Çizme Mağazası'nm cafcaflı vitrin camlarına doğru yöneldi. Vitrindeki fahiş fiyatlı ürünleri inceledi. Bir yandan da bir-iki adım yanındaki kapıdan çıkanları gözlüyordu belli etmeden.

On sekiz dakika geçti ve şık giyimli suikastçının sabrı taştı. Aniden

dükkândaki bir satış elemanının sevimli yüzünün vitrin camının

ardında, zevkle hazırlanmış teşhir ürünlerinin üzerinden ken-

dişine baktığını gördü. Katil yumuşak bar ifadeyle omuzlarını kaldırdı ve gülümsedi. Birkaç saniye sonra genç adam dışarı çıkıp konuştu.

"Bir süredir mamullerimizi incelediğinizi fark ettim mösyö.

Acaba size yadıma olabilir miyim?"

"Aslında, epeyce geç kalmış birini bekliyordum. Burada buluşacaktık."

"Hiç şüphe yok bizim müdavimlerimizden biri olmalı, içeri buyrun, güneşte kalmayın. Çok sıcak bir hava var."

"Teşekkür ederim." Eski Stasi subayı muavini takip ederek içeri girdi. "Herhalde mükemmel çizmelerinize bir bakmadan edemeyeceğim," diye devam etti mükemmel Fransızcasıyla.

"Paris'te bunlardan daha iyisi olamaz efendim. Eğer bir yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bana seslenin."

Alman, mağazada etrafına baktı, önce gözlerine inanamadı. Sonra kadınları teker teker,

dikkatlice inceledi; yedi kadın vardı, kimi yeni satın alınmış binici gereçlerinin yanında duruyor, kimi de denemek için oturmuş çizmeleri giyiyordu. Kadın orada değildi!

Demek bu yüzden İkinci Şube memuru arabasına koşturmuştu! Bu kabarık sicilli suikastçının bir saat sonra öğrendiğini o memur bir saat önce öğrenmişti. Büyükelçinin karısı kaçmıştı! Nereye gitmişti ki? Kim onun görünmeden çıkışını sağlamıştı? Besbelli dükkândan biri.

"Monsieur?' Katil bir dizi cilalanmış çizmenin üzerinden bakarak muavine işaret etti "Bir dakika bakabilir misiniz lütfen."

"Buyrun efendim," dh/e karşılık verdi görevli, yüzünde bir gülümsemeyle yaklaşarak. "Zevkinize göre bir şey buldunuz mu?"

"Tam değil, ama size bir şey soracaktım. Dışarıdayken size karşı pek açık konuşmadım, kusura bakmayın. Bakın, ben Quai d'Or-sa/dayım. önemli bir Amerikalı bayana eşlik etmekle görevlendirildim. Onu Paris'in sapıklıklarından korumam gerekiyor denebi-fir. Söz ettiğim gibi, kadın geç kaldı, ama bu kadar da geç kalmış olamaz. Tek yanıtı, ben gelmeden önce gelmiş sonra da çıkmış olması, yani onu kaçırdım."

"Nasıl biriydi?"

"Orta boylu ve epeyce çekici, kırklarında olabilir. Açık kumral

saçları var, ne sarışın ne kızd, bir de, bana söylenene göre yazlık bir

elbise giyiyormuş, galiba beyaz ve pembe bir elbise ve tabii epey de pahalı."

"Mösyö, etrafınıza bir bakın. Buradaki hanımların yarısını tarif ediyor olabilirsiniz!"

"Söyler misiniz," dedi çizgili takım elbise içindeki suikastçı, "başka bir yerden, belki bir arka kapıdan çıkış olabilir mi?"

"Ama bu çok tuhaf. Neden böyle yapılsın ki?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı müstakbel katil, ses tonu endişesini yansıtarak. "Sadece mümkün olup olmadığını sordum."

"Bir düşüneyim," dedi muavin, kaşlarını çatıp mağazada etrafına bakarak. "Pembe giysili bir kadın vardı, ama daha sonra gözüme çarpmadı, o sırada Kontes Levoisierle ilgileniyordum,

kendisi bizim tatlı fakat çok güç beğenen bir müşterimizdir."

Suikastçı yeniden çökmüştü. Âmiri, Eyer ve Çizme Mağazası'na "AndrĞ kanalı" demişti. Eğer sorularının dozunu fazlaya kaçmrsa dikkatsizliğine dair Bonn'a bir haber uçabilirdi, öte yandan, eğer büyükelçinin karısı mağazanın arkasındaysa veya başka bir yerlere götürülmüşse bunu da bilmesi gerekirdi. Frau Courtland büyükelçilikten korunmasız ayrılmıştı, silahlı bir refakatçinin kullandığı li-muzinle değil. Koşullar çok uygundu ve bir daha günlerce böyle bir fırsat ele geçmeyebilirdi. Günlerce! Ve bu ölüm ertelenemezdi. "Eğer bağışlarsanız," dedi yanında duran muavine, "bu resmi bir iş olduğundan, hükümetin de yardımlarınızdan çok memnun kalacağını göz önünde tutarak, acaba bana 'Andre'nin hâlâ bu bina içinde olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Tanrım, yine mi bu isim! 'AndrĞ' bugün pek popüler oldu, ama burada Andre filan yok. Ancak ona bir mesaj geldiğinde, artık o her kim ise, yöneticimiz Mösyö Rambeau bu mesajları alır. Kendisi de bugün yoklar maalesef."

"Çok mu popüler oldu... bugün?" dedi katil şaşırarak.

"Aramızda," dedi satıcı sesini alçaltarak, "bu esrarengiz Andre'nin Rambeau'nun sevgilisi olduğunu düşünüyoruz."

"Çok popüler oldu dediniz... bugün..."

"A, evet. Daha birkaç dakika önce, uğruna adam öldürülecek

bir vücuda sahip, hayran olunacak bir genç hanım Andre için bana

bir mesaj bıraktı." s

"Neydi o? Unutmayın, ben hükümetin görevli memuruyum."

"Hükümetin bu işle uzaktan bile olsa ilgileneceğini sanmıyorum? Gerçekten oldukça zararsız, hatta eğlendirici bile, eğer doğru değerlendirdiysem."

"Neyi doğru değerlendirdiyseniz?"

"Şehirlerin, belki de ülkelerin adlarının bunların şifresi olarak

kullanılmasını." iH£|

"Neyi nerenin şifresi olarak kullanıyorlar?"

“Büyük bir ihtimalle otellerin yerine. ‘Londra’yı ara’nın anlamı Kensington veya d’Angleterre olabilir; ‘Madrid’i ara,’ oluyor Esmeralda;

‘Saint-Tropez’i ara’ oluyor Saint-Peres; anlıyor musunuz?”

“Hiçbir şey anlamadım.”

“Sevgililere randevular mösyö. Otel odaları, iki yabancının da beraber oldukları kimseleri telaşa vermeden buluşabilecekleri otel odaları.”

“Kadının bıraktığı şu mesaja gelelim, lütfen!”

“Ha o mu, o çok kolay. Abbaye Saint-Germain Oteli.”

“Ne...?”

“AUemagne’ma îngilizcesi, Germain-Germany, Almanya.”

“Ner

“Andr6’ye gelen mesaj buydu mösyö. ‘Berlin’i ara.’”

Suikastçı donakalmış bir halde muavinin yumuşak yüzünü inceledi.

Sonra, tek kelime dahi söylemeden mağazadan dışarı fırladı.

25

Karin de Vries, Drew’yla birlikte Normandie Oteli’ne girdi. “Sadece

Dışişlerinin parasından tasarruf ediyorduk Stosh, vergi ödeyen bir

vatandaş olarak bu konuda ısrar ediyorum!’*

“Çok yalancısın! Bir gün daha üniforma ve san peruğa tahammül edin; Derby yarışlanndaki bir atı izlercesine gözümüz hep üzerinizde. Otel görevlilerine sizlerin tahammül edemediğimiz iki bilgisayar ucubesi olduğunuzu fakat sizlerden faydalanmak üzere emir aldığımızı söyleyeceğiz.” Konuşma hırçın bir tonda bitti; Stanley Witkowsi devre dışı bırakılmaktan hoşlanmıyordu.

Vakit akşamüstü olmuştu. Latham masaya yerleşmiş, Brüders-

chaft Vadisi’nden kaçmasından sonra ağabeyi ile Londra’da yapılan

görev sonrası soruşturmanın metnini okuyordu. Metni istemesini

Karin önermişti; son zamanlarda Harry Latham'ın listesi hakkında

soru işaretleri iyiden iyiye artmıştı. "İşte burada," dedi Drew, sayfadaki

bazı kelimelerin altını çizerek. "Harry asla bu isimlerin beton

gibi sağlam olduğunu iddia etmemiş... Dinle bak. \.. Malzemeyi

ben getirdim, onu değerlendirmek de sizin işiniz.'"

"öyleyse kendisinin bile bazı kuşkulan varmış," dedi Karin, süitin salonundaki kanepede otururken okuduğu gazeteyi indirerek.

"Yo, tam değil, bazı olasılıklara kapı aralamış, ama hata yapmış olabileceğini ima etmemiş. Kendisine yanlış bilgiler verilmiş olabileceği ima edildiğinde bile deliye dönmüş. İşte. "... Neden böyle yapsınlar ki? Davalarına en büyük katkıda bulunanlardan biriydim.

Bana inanıyorlardı!'"

"Ona Kardeşlik'in kendisi hakkında bir dosyası olduğunu söylediğimde gösterdiği tepkinin aynısı."

"İkimize de bu yüzden saldırmıştı. Hemen sonrasında da ona Kroeger'in kim olduğunu sorduğumda hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak şu sözleri söylemişti .. .'Lassiter söylesin, ben söyleyebileceğimden emin değilim!' O iki kişiydi, bir an kendisi oluyordu, bir an Lassiter. Buna dayanmak çok zor."

"Biliyorum hayatım, ama hepsi bitti, o şimdi huzur içinde." "Umarım, gerçekten dilerim ki öyledir. Ben dindar değilim, hatta aslında çoğu dinlerden hiç hoşlanmam. Dinler uğruna bugüne kadar Cengiz Han'ın acımasızlığını aratmayacak denli şiddet uygulandı. Ama eğer ölüm gerçekten şu Büyük Uyku ise buna razıyım, Harry de razı olurdu herhalde."

"Çocukken hiç kiliseye gitmedin mi?"

"Tabii gittim. Annem Indianalı bir Presbiteryen'di, New Eng-land'da üniversite çağlarında yoldan çıkmıştı, bu nedenle Hany'yle benim on altı yaşımıza kadar düzenli olarak kiliseye gitmemizi istedi. Ben on iki yaşıma kadar gittim, ama Harry onumdayken bıraktı."

“Annen karşı çıkmadı mi?”

“Beth atletizm konulan dışında hiçbir konuda iyi bir tartışmacı değildi. Ama bu konuda tam bir panterdi.”

“Ya baban?”

“O da başka bîr âlem.” Drew gülümseyerek sandalyeye yaslandı. “Bir pazar günü annem grip olmuştu, babamdan bizi arabayla kiliseye götürmesini istedi, babamın hiç gitmediğini unutmuştu. Tabii ki yolu kaybetti, Harr/yle ben de ona yardıma yeltenmedik. Sonunda arabayı durdurup, ‘Buraya girin,’ dedi. ‘Hepsi aşağı yukarı aynı şeyler zaten, bir başkasından dinleyin siz de.’ Bizim kilisemiz değildi orası.”

“Eh, ama en azından bir kiliseydi herhalde.”

“Pek değil. Bir sinagogdu.” ikisi de gülerlerken telefon çaldı.

Latham kaldırdı. “Evet?”

“Benim. Moreau.”

“Sekreterinden bir haber var mı? Yani onu kimin öldürmüş olabileceğinden?”

“Hiçbir haber yok. Karımın aklı başından* gitti; cenaze için gerekli hazırlıkları yapıyor. Ondan kuşkulandığım için kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Kendine eziyet etmekten vazgeç artık,” dedi Drew. “Bunun sana bir yaran olmaz.”

“Biliyorum. Neyse ki beni meşgul edecek başka şeyler var. Büyükelçimizin karısı ilk hareketi yapmış. Yaklaşık bir saat kadar önce Champs-Elysees’de pahalı bir deri dükkânına uğramış, geldiği taksiyi göndermiş ve sonra ortadan kaybolmuş.”

“Bir deri dükkânı mı?”

“Binicilik teçhizatı, eyerler, çizmeler - çizmeleri pek ünlüdür.”

“Bir çizmeci mi?1*

“Evet, böyle de denebilir...”

“Kafamı uçurmaya çalışan Neo’nun üzerinde bulduğumuz şeylerden biri de buydu!” diye sözünü kesti Latham. “Andre adına kesilmiş bir tamir makbuzu.”

“Makbuz nerde?”

“Witkowski aldı.”

“Birini göndertip aldırayım.”

“İkinci Şube’nin adamlarım elçiliğe göndermekten hoşlanmıyorsun sanıyordum.”

“Sadece sorular sorulmaya başlanınca can sıkıcı oluyor.”

“O zaman sıkma canını. Stanley, Karin’i doktora götürmesi için bir araba gönderecek. Ona söyleyeyim de makbuzu denizci muhafıza versin - bir dakika, bir dakika!” Drew ani bir düşünceyle başını birden yukarı kaldırdı, gözleri bir şeyi umutsuzca hatırlamaya çalışan bir insanınki gibi kısıldı. “Courtland’ın karısı kaybolmuş mu dedin...?”

“İçeri girmiş ve bir daha çıkmamış. Adamlarım onun bir yere götürüldüğünü düşünüyorlar; arka tarafta, araba parkının olduğu yerde bir çıkış kapısı daha bulmuşlar. Ne olmuş?”

“Belki de ilgisiz bir şey olacak Claude, ama Bois de Boulog-ne’deki Nazi’mizin üzerinden başka bir şey daha çıkmıştı. Şehrin dışında bir lunaparka serbest giriş kartı.”

* . “Böyle bir adam için tuhaf bir nesne...”

“Biz de böyle düşündük,” diye araya girdi Latham. “Şu çizme imalatçısıyla beraber onu da kontrol edecektik, o sırada Avignon deposundan dumanlar yükselmeye başlamıştı. Böylece işlerimiz yarım kaldı.”

“Sence oraya mı götürmüşlerdir?”

“Dediğim gibi çok uzak bir ihtimal, ama ikimizin de kabul ettiği

gibi, bir lunaparka serbest giriş kartı, katil bir Nazi için cüzdanının

en derinlerine gömülmeyecek kadar tuhaf bir bilet”

“Mutlaka bir denemeye değer,” dedi Moreau.

“Witkowski’yi arayacağım; Karin’in arabasını hemen gönderir.

Buraya gelince makbuzu ve giriş kartını alınm. Bu arada, siz de şu komik arabalarınızdan birini çıkarın, otelin girişinde beni beklesin."

"Yapıldı bil Silahın var mı?"

"îki tane. Dün gece Stanley'nin çavuşuna Alan Reynolds'ın silahım vermemiştim. Dışarı çıktığım için o kadar kafamı ütülemişti ki belki dedim eldiven takar, beni bir güzel vurur, sonra da Reynolds yaptı der."

"iyi bir düşünce. Benim adamlarımdan biri de herhalde öyle yapardı.

A bientdt"

"Çabuk gönder." Drew telefonu kapatıp Karin'e bakü, Karin kanepenin önünde ayakta duruyordu şimdi, yüzündeki ifade hiç de sevimli değildi. "Bizim Albayı arıyorum. Merhaba demek ister misin?"

"Hayır, seninle gitmek istiyorum."

"Hadi hanımefendi, sen doktora gidiyorsun. Dün gece beni kandırdığını mı sandın. Yataktan kalkıp banyoya gittin, uzun bir süre kaldın orada. Işığı açtım, yastığının etrafındaki kanı gördüm. Sonra da çöp kovasında sargıları buldum. Elin kanıyordu."

"Önemli bir şey değildi o..."

"Bırak da bunu bana doktor söylesin. Eğer doğruysa neden elin göğsünün üzerinde duruyor? Şükür duasının ortasında mısın yoksa yine bandajları batırmak mı istemiyorsun?"

"Çok dikkatlisin pis herif."

"Acıyor, değil mi?"

"Sadece kasıldığında, ara sıra. Belki de senin yüzündendir."

"Epey bir süredir söylediğin en güzel şey bu." Latham masadan kalktı; birbirlerine doğru yürüyüp sarıldılar. Tanrım, seni bulduğuma çok memnunum!"

"Ben de sevgilim."

"Keşke bazı şeyleri daha iyi söyleyebilseydim, hissettiğim şeyleri söyleyebilseydim. Çok pratiğim olmadı, gerçek bir durumda olmadı yani - galiba çok ahmakça laflar ediyorum."

"Hiç de değil. Sen yetişkin bir erkeksin, keşiş değilsin ki. Hadi, öp beni." öpüştüler, uzun uzun

ve tadına vara vara, içlerinden arzunun yükselişini hissederek. Telefon çaldı. “Cevap ver Ajan Latham,” dedi Karin, kendini nazikçe onun kollarından ayırıp gözlerinin içine bakarak. “Birisi haklı olarak bizi durdurmaya çalışıyor. Yapacak işler var.”

MAHŞER NÖBETİ

411

“O üniforma beni gerçekten general yapar mı?” dedi artık sivil kıyafetler içindeki Drew. “Eğer öyleyse, arayan piç her kim ise elli yılını Leavenworth hapishanesinde geçirecek,” Masaya yürüyüp telefonu açtı. “Evet?”

“Eğer sen gerçekten benim komutam altında olsaydın,” dedi Albay Stanley Witkowski keskin bir sesle, “görevi ihmalden ömrünün geri kalanını Leavenworth’te geçirirdin?”

“Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum. Ama şu an geçici olarak rütbemi kaybettim.”

“Kes sesini. Moreau beni arayıp seninle şu lunapark meselesini konuşup konuşmadığımı sordu.”

“Tam da arayacaktım. Midem birden ağrı yaptı...”

“Teşekkürederim,” diye fısıldadı De Vries.

“Kes saçmalamayı!” diye devam etti Albay. “Araba Karin için yolda, çavuşta da ihtiyacm olan şeyler var. Aslında sizin yanmızda olmalıyım, ama Sorenson buralardaki işleri halletmemi istiyor. Co-urtland’ın evine dönüşünün mümkün olduğunca kolay gerçekleşmesi için plan yapıyoruz.”

“Haberleri nasıl karşfamış?”

“Karin bir Neo çıksa sen nasıl karşılaşarsan öyle.”

“Düşünemem bile.”

“Courtland daha iyisini yapmış. İçi parçalanmış, ama ikna olmuş. Wesley de benim gibi eskilerdendir. Bir şeyi karşı konulamaz yapacak kadar yeterli bilgisi olmadan ortalığı bulandırmaz.”

“Komik konuşuyorsun, ama seni anlıyorum.”

“önemli olan büyükelçimizin bizim tarafımızda olması. Kendi rolünü oynayacak.”

“Bu işi şu aktör Villier yapsaydı daha iyi olurdu. Yarın gece evlere şenlik bir ‘yuvaya dönüş’ olacak.”

“Biz de bunun üzerinde çalışıyoruz. Courtland onunla yalnız kalmaktan korkuyor. Gece geç vakitte olabilecek ‘acil durumlar’ için provalarımız devam ediyor.”

“Fena değil. Biraz da oyalamacayla yürüyecek gibi”

“Yürümek zorunda. Arkadaşın nasıl?”

“Bana hiç durmadan yalan söylüyor. Eli acı veriyor ama bunu kabul etmiyor.”

“Gerçek bir asker.”

“Gerçek bir gerizekâh.”

“Arabamız on dakikaya kadar orada olacak. Denizciler içeri girene kadar bekle, sonra Karin’i dışarı çıkar.”

“Tamam.”

“Sana iyi avlar.”

“Yararsız bir av istemiyorum.”

Gri pantolon ve blazer ceket giymiş olan Latham, Moreau’nun yanma, İkinci Şube’ye ait zırhlı arabanın arka koltuğuna yerleşip ona çizmecinin makbuzuna ve lunaparka giriş kartını uzattı.

“Bu benim yardımcım - Jacques Bergeron - Jacques de yeter,” dedi İkinci Şube müdürü, ön yolcu koltuğundaki adamı işaret ederek Karşılıklı selamlaşıldı, hal hatır soruldu. “Sanırım şoförümüzle önceden tanışmıştınız,” diye ekledi Moreau, direksiyonun başındaki ajan başını arkaya doğru çevirdiğinde.

“Bonjour, mösyö.” Gabriel Caddesi’nde hayatını kurtaran, kurşunlar yaylım ateşiyle ön camı tuzla buz etmeden bir iki saniye önce arabaya girmesi için kendisine ısrar eden şofördü bu.

“Adm Francois,” dedi Drew, “ne adını ne de seni unutabilirim.

Doğrusu eğer sen olmasaydın şu anda yaşıyor olamaya...”

“Evet evet,” diye araya girdi Moreau, Latham’ın sözünü keserek. “Hepimiz raporu okuduk ve

Francois takdir edildi. Sinirlerini yatıştırması için o gün izinli sayıldı.”

uC’est merde,” diye mırıldandı sürücü arabayı hareket ettirirken. “Kararlaştırdığımız parka mı Mösyö Direktör,” diye devam etti saygılı bir tonda ingilizce konuşarak.

“Evet, Issy-les-Moulineaux’un arkasından. Ne kadar sürer?”

“Rue de Vaugirard’a çıktıktan sonra çok sürmez. O zamana kadar da trafiğe bağlı.”

“Trafik kurallarıyla pek başım ağntma Francois. Eğer birini ezmez, birine çarpmazsan iyi olur tabii, ama bunun ötesinde bizi en kısa zamanda oraya götür.”

Bundan sonra olanlar tıpkı arabaların birden çılgınlaşıp, önlerine

çıkan her şeyi kırıp geçiren makinelere dönüştükleri o film sahnelerine

taş çıkartacak cinstendi. İkinci Şube’nin arabası öndeki

arabaların arasına dalıp yanlarından deli gibi sıyrılmakla kalmamış,

ufak tefek sıkışıklıklardan kurtulmak için François’nın direksiyonu

kırmasıyla iki kez kaldırımların üzerine çıkıp oralardan geçmekte olan yayaların arasına dalmış, yayalar da canlarını kurtarmak için kendilerini yolun kenarına zor atmışlardı.

“^Tutuklanacağız!” dedi Latham dehşetle.

“Buna teşebbüs edebilirler, ama bunun için vaktimiz yok,” diye karşı çıktı Moreau. “Arabamız Paris’teki herhangi bir polis arabasından çok daha üstün bir motorla donatılmıştır. Hatta sireni bile devreye sokabiliriz» ama kargaşa yaratır ve şu anda göze alamayacağımız kazalara neden olabilir.”

“Bu herif manyak be!”

“François’nın yetenekleri arasında olağanüstü bir sürücülük becerisi de vardır, öyle sanıyorum ki bize gelmeden önce banka soygunlarında siz Amerikalıların ‘direksiyonca dediği cinsten görevler alan biriymiş.”

“Birkaç gün önce Gabriel’de böyle bir şeye şahit olmuştum.”

“•Şikâyet etme o zaman.”

Otuz iki dakika sonra, Drew, Jacques ve hatta Moreau çılgınca sürüşten sonra alınlarından terler süzülerek le Pare de Joie'ye vardılar. Burası Euro Disney'in kötü bir kopyasıydı. Popüler olma nedeni halis Fransız ve ucuz oluşuydu. Aslında Disney'in o harika ihtişamının yanma bile yanaşamazdı, parktan çok karnaval yeri gibiydi, hareket eden çeşitli nesnelerin üzerinde grotesk, dev boyutlu karton figürler vardı, pis yollar çer-çöple dolmuş taşmıştı. Çocukların oluşturduğu kalabalıklardan yükselen zevk çığlıkları ise büyük Amerikan rakibininkine eşdeğerdeydi.

"İki girişi var Mösyö Direktör," dedi sürücü. "Biri kuzeyde, biri güneyde."

"Burayı biliyorsun galiba Francois?"

"Evet efendimi. İki kızımla pek çok defa gelmiştik buraya. Burası kuzey girişi."

"Geçiş biletini kullanıp ne olacak bir bakalım mı?" diye sordu Drew.

"Hayır," dedi İkinci Şube müdürü. "Eğer işe yarayacağına inanırsak bunu daha sonra yaparız... Jacques, François'yla ikiniz birlikte girin, eşlerini ve çocuklarını arayan iki baba olarak. Mösyö Latham'la ben de ayrı ayrı başka kapılardan gireceğiz. Nerede buluşalım Franco»?"

"Parkın orta yerinde bir atlıkarınca var. Genellikle kalabalık olur. Heyecanlı çocuklardan ve laternadan çıkan gürültüyü de hesaba katarsak, buluşmamız için ideal bir yer."

"ikiniz de Madam Courtland'ın fotoğrafını gördünüz, değil mi?"

"Gördük."

"öyleyse içeride dağılıp etrafta dolaşın, kadını arayın. Mösyö Latham'la ben de aynı şeyi yapacağız. Yarım saat sonra atlı karıncada buluşuruz. Eğer herhangi biriniz kadını görürseniz telsizlerinizle bize haber verirsiniz, biz de geliriz."

"Ama benim telsizim yok ki," diye sızlandı Drew.

"Artık var," dedi Moreau, elini cebine sokarken.

Madam Courtland üç hektarlık bir alana yayılan lunaparkın güney ucundaki küçük bir binanın içine kadar götürüldü. Antre düzensiz, darmadağınık bir yerdi Cafcaflı eski posterler ne belli bir düzen ne de herhangi bir simetri kaygısı olmadan öylesine duvara asılmıştı, iki masa ve yamru yumru bacaklı uzun bir büfe tezgâhının üzerinde rengârenk, karmakarışık el ilanları üst üste yığılmıştı, ilanlar üzerlerine konan kahve fincanlarından halka halka leke olmuş, sigara külleri de bu pisliğe pislik katmıştı. Üç görevli bir teksir makinesiyle ve bir yığın mumlu kâğıtla

cebelleşiyordu. Bunların, ikisi rakkase kostümleri içinde, abartılı makyaj yapılmış kadınlardı, biri ise üzerinde garip, ne idüğü belirsiz bir kıyafet olan genç bir erkekti - kirli turuncu tayt ve mavi bir bluz giymişti - gerçek cinsiyeti sura-tındaki sakallarından anlaşılabiliyordu ancak. Ön duvarın üst tarafında dört ufak pencere vardı; bunlar dışarıdan içeriye bakılamayacak kadar yukarıdaydılar, eski püskü bir klimanın takırtısı teksir makinesinin gürültüsüne karışıyordu.

Janine Clunes Courtland şaşakaldı. Eyer ve Çizme Mağazası bu

mezbelelikle kıyaslandığında bir saraydı, diye geçirdi aklından. Ancak

bu mezbelelik, bu leş kokan büro, açıkça anlaşıldığı üzere,

Champs-filyse'es'deki birinci kalite deri butiğinden statü bakımından

daha yüksekti. Kuşkuları uzun boylu, orta yaşlı bir adamın gö-

rünmesiyle kısmen dağıldı, adam öyle birdenbire belirivermiş gibiydi,

ama aslında sol taraftaki dar bir kapıdan çıkagelmişti Rahat

bir kıyafet giymişti, SainMlonor^'de bulunabileceklerin en iyisinden

bir kot pantolon ve koyu renk süet bir ceket, boynunda

Hermes mağazasının en pahalı atkılarından biri vardı. Kendisini takip etmesi için kadına işaret etti.

Dar kapıdan geçerek sağ taraftaki başka bir kapıya gelene kadar yine aynı derecede dar, fakat karanlık bir koridorda yürüdüler. Pahalı spor elbiseler içindeki uzun boylu adam bir elektronik panel üzerinde bir dizi tuşa basıp kapıyı açtı. Kadın yine onu takip etti, bir büroya girdiler, Hotel Ritz, bir çorbacı dükkânından ne kadar farklıysa, bu büro da ilk girdiği yerden o kadar farklıydı.

Duvarlar ve mobilyalar en kaliteli ahşap ve deriden yapılmıştı, Empresyonist ustaların gerçek tabloları, bardaklar ve Baccarat kristalinden sürahilerle tamamlanan oymalı, aynalı bir bar... Burası çok önemli bir kişinin mekânıydı.

"Willkomtnen, Frau Courtland," dedi adam, sıcak ve samimi bir

sesle. "Ben Andr6," diye İngilizce konuşarak ekledi

"Benim kim olduğumu biliyorsunuz?"

“Tabii biliyoruz. İki defa adımı kullandınız, bu ayın parolası Ke-dikuşu’nu söylediniz. Birkaç hafta dır temasa geçmenizi bekliyorduk. Lütfen oturun.”

^Teşekkür ederim.” Janine masanın önündeki bir koltuğa otururken Alman da kadının yanındaki bir koltuğa oturdu. “Şu ana kadar vakit uygun değildi.”

“Biz de bu sonuca varmıştık. Siz çok zeki bir kadınsınız, Berlin’e gönderdiğiniz şifreli mesajlarınız düzenli olarak alınıyor. Paris ve Washington’daki yatırım piyasasında çalışan tüyocularınızdan edindiğiniz bilgiler çerçevesinde hesaplarımız genişledi. Sonsuz minnettarız.”

“Her zaman merak etmişimdir Herr Andre\ neden Berlin, neden Bonn değil?”

“Bonn ufak bir şehir, nicht wahr? Berlin ise bir karmaşa yığınıdır ve öyle de kalacaktır. Bir sürü ilgi alanları, bir sürü kargaşa - unufak olan Duvar, göçmen akınları; Berlin’de bir şeyleri gizlemek çok daha kolaydır. Eh zaten paralar İsviçre’de yatıyor, Almanya’da ihtiyaç duyulduğu zaman da azar azar transfer ediliyor, günün her saatinde bilgisayarlarla milyonların gönderildiği böyle büyük bir şehirde bu transferler hiç dikkat çekmez.”

“öyleyse benim çalışmalarım takdir ediliyor, öyle mi?” diye sordu büyükelçinin karısı.

“Olağanüstü bir biçimde hem de. Başka türlüsünü nasıl düşünebilirsiniz ki?”

“Düşünmüyorum. Sadece bütün bu basan dolu yuların ardından Bonn’a getirilip tanınma vaktimin geldiği kanaatindeyim. Artık şimdi çok daha olağandışı bir görevi bile üstlenebilecek bir mev-kideyim. Avrupa’daki en önemli büyükelçilerden birisine kendimi peşkeş çektim, karısı oldum. Düşmanlarımızın bize karşı tasarladıkları her ne varsa biliyorum. Fü/ırer’imizden her gün karşı karşıya geldiğim risklerin ödüllendirileceğini duymak istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?”

“Hayır, madam, hiç de değü. Ancak, ben Andr6’yim, tabii bir büyükelçi değilim, ama ben Avrupa’daki belki de en hayati kanalım ve her şeyi davamız için yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Neden siz de böyle yapmıyorsunuz?”

“Çünkü ben daha anavatanı görmedim bile! Bunu anlayamıyor musunuz? Çocukluğumdan beri, tüm hayatım boyunca sadece bir davaya hizmet için kendimi öldüresiye eğitip, çalıştım. Hem de kimselere sözünü edemediğim, kimselere güvenemediğim bir dava için. İşimi en iyi şekilde yaptım, neden kendimi zorlayıp sürüklediğimi en yakın arkadaşlarıma bile söyleyemedim. Artık tanınmayı hak ettim ben!”

Andre” adlı adam karşısındaki kadını inceledi. “Evet, hak ediyorsunuz Frau Courtland. Siz hepiniz hak ediyorsunuz. Bu gece Bonn’u arayacağım... Şimdi, biraz daha dünyevi işlere dönelim, büyükelçi ne zaman Paris’e dönecekmiş?”

“Yarın.”

Drew ana-babalar ve çocuklarının oluşturduğu güruhun arasında ite kaka ilerliyordu. Anneler çocuklarının peşinden koşuyorlar, çocuklar da çığlık ve kahkahalar içinde zaptedilemez bir biçimde başka çocukların peşinden, bir eğlenceden diğerine koşuyorlardı. Dikkatini etrafa veriyor, karşısına çıkan orta yaşlardaki her kadını dikkatle inceliyordu, ki bu da aslında lunaparktaki hemen her kadın demekti.

Sanki kısa bir bip sinyalini duyacakmışçasına ara sıra elindeki telsizi

kaldırıyordu, sanki birisi bir şey gördüğünü söyleyecekti - Jani-

ne Clunes Courtland’ı. Ses seda gelmiyordu; birbirine çıkan pis yollardan

yürümeye devam etti. Koca koca ucube maketlerin yanından

geçti, maketlerin cafcaflı sırıtışları, insanların yanlarına yaklaşmalarına ve para ödeyip içeriye girmelerine neden oluyordu. Büyükelçinin karısının içgüdüsel olarak şamatalı yerlerden uzak duracağı ve eğer birisiyle buluşacaksa muhtemelen kuytu yerlerde buluşabilecekleri düşüncesiyle Claude Moreau daha sakin yerleri seçmişti. Bu nedenle hayvan kafeslerinin ve falcıların, sokakta hatıra eşyası satanların tezgâhlarının yanlarında gezindi. Tişörtler ve parlak nişanlı kepler gölgeliklerin altında sura sura dizilmişti. İkinci Şube müdürü bütün o eşyaların arasından iç taraflardaki gölgeleri süzüyor, oraya ait olmayan bir erkek veya kadın görmeyi umuyordu. Buraya girdiklerinden beri on sekiz dakika geçmişti ve sonuçlar hep olumsuzdu.

Moreau’nun en güvendiği astı Jacques Bergeron can sıkıcı bir kalabalığa yakalanmıştı. Kalabalık bir dönmedolaba doğru koşturuyordu. Dönmedolapta geçici bir elektrik kesilmesi olmuş ve binenlerin çoğu yerden metrelerce yüksekte havada asılı kalmışlardı. Koşuşturan kalabalığı, çocuklarını elektrik faturasını bile ödememiş park sahiplerinin cimriliğine kurban ettiklerini düşünen ana-babalar oluşturmaktaydı. Jacques bir adım attığında bir çocukla çarpıştı, bir başka adımda da suratına bir annenin çantasını yedi; tökezlenip yere yuvarlandı ve ayaklar altında kaldı. Elleriyle kafasını koruyarak, isteri krizine tutulmuş kalabalık üzerinden geçerken, yattığı yerde bir süre öylece durdu. O da Madam Court land’a benzeyen birisini görmemişti.

“Direksiyoncu” teriminden çok hoşlanan şoför Francois güney girişinin civarında virane yapıların arasında dolandı, buralarda işaret ve yazılar ufak ve silikti, ilk yardım, şikâyet, kayıp eşya, müdüriyet (ki bu neredeyse hiç okunmuyordu) bürolarının yerlerini gösteriyorlardı. Birdenbire Francois çok şişman bir kadının, zayıf, eğri suratlı bir kadın arkadaşına söylediği bir şeyleri duydu. “Böyle biri buraya ne diye gelsin ki? O pembe elbise benim tüm ailemin bir yıl karnını doyururdur diyordu şişman kadın.

“Onlar, bakalım aşağı tabaka nasıl yaşıyor diye meraktan gelip dolaşıyorlar buralarda Charlotte. Bizlerden çok daha iyi durumda olduklarını düşünüyorlar, bunu da kanıtlamaları gerekiyor.”

“Onların nasıl insanlar olduklarını söylemeye terbiyeni izin vermez.

O beyaz papuçları gördün mü? Beş bin Franktan aşağı değildir!”

MN27

François’nın bu kadınların kimden söz ettikleri hakkında hiçbir kuşkusu yoktu! Champs-Elsees’deki birim, büyükelçinin karısını uçuk pembe ve beyaz renklerde yazlık kıyafet içinde tarif etmişti, hiç kuşkusuz iyi modaevlerinden birinden alınmaydı. Şoför iki kadını geniş, pis yoldan yürürlerken belli etmeden izledi.

“Sana ne düşündüğümü söyleyeyim,” dedi zayıf kadın. “Şu işe yaramaz kocamın üzerine bahse girerim ki, bu karı bu para tuzağı, kokmuş yerin patroniçelerinden biridir. Zenginler yapar bunu, bilirsin. Böyle bunun gibi yerler alırlar, hem buralarının işletilmesi daha ucuzdur hem de gece gündüz, matbaa gibi para basar.”

“Haklısın. Zaten o da müdüriyete girmişti. Allah kahretsin bu

zenginleril”

Francois geride kaldı, sonra geri dönüp büro niyetine kullanılan sıra sıra barakalara doğru seğirtti. Müdüriyet yazan ufak işareti fark etti. Bu yapı muhtemelen alü-yedi metre genişliğindeydi, iki yanındaki yapılardan hendeğe benzeyen çukurlarla ayrılmıştı, ön pencereler alışılmadık biçimde yukarıdaydı, altında da oraya uymayan bir kapı vardı. Etrafındaki tahtalardan çok daha kaim veya ağır gibi görünüyordu. Francois elindeki telsizi ceketinin cebinden çıkardı, düğmesine bastı ve aleti kulağına dayadı.

Sonra birden, umulmadık bir anda, iki tamdık ses duydu, çok tanıdık iki ses, ardından da kulağının yıllarca duymaya alışık olduğu üçüncüsünü.

“Papa, PapaT

“Babamız burada!”

“Francois, ne arıyorsun burada?”

Karısı ve iki kızının görüntüsü, gözleri kocaman olmuş şoförü afallattı. Beceriksiz, tuhaf bir halde iki kızı kucaklarken sesi ağzından zar zor çıkabildi. “Tanrım, Yvonne! Ya 5İzne yapıyorsunuz burada?”

“Arayıp gecikeceğini, muhtemelen akşam yemeğini kaçıracağım söylemiştin ya, biz de buraya gelip biraz eğlenelim dedik.”

“Papa, bizimle atlıkarıncaya gelir misin? Lütfen Papa?

“Canlarım, Papa şimdi iş başında...”

“iş başında mı?” diye hayret etti karısı, “ikinci Şube’nin buralarda ne işi olabilir ki?”

“ŞfŞttr Şaşkınlıktan felç olmuş Francois hafifçe dönerek acele

acele telsize konuştu. “Şahıs buralarda, güney girişine yakın bir yerlerde.

Benimle orada buluşun. Biraz derdim var şimdi, duymuşsunuzdur...

Hadi Yvonne; sizler de çocuklar, buradan gidiyorsunuz

şimdil*

“Aman Tanrım, sen şaka yapmıyorsun,” dedi karısı, bütün aile birden pis yoldan güney kapısına doğru inerken.

“Hayır, hiç de şaka yapmıyordum güzelim. Şimdi» kendi iyiliğimiz için lütfen arabaya binip eve gidin. Sonra açıklarım.”

“Non, Papa! Daha yeni geldik buraya!”

“Hayır efendim, o ‘Evet Papa’ olacak, yoksa buraya bir daha sefere ancak üniversitedeyken

gelirsiniz!”

François’nın fark etmediği şey, yırtık pırtık turuncu tayt ve eprimiş mavi bir bluz giymiş genç bir adamdı, erkek olduğunu belirten tek işaret tüy gibi sakalıydı. Ağır kapının solunda durmuş bir sigara tüttürüyordu, dikkati gürültülü patırtılı ve açıkça belli olduğu gibi bir ailenin fertlerinin beklenmedik bir biçimde karşılaşmalarına çekilmişti, özellikle göze çarpan şey adamın konuştuğu el telsizi ve daha da irkilteni kadınm yönelttiği şu soruydu.”... İkinci Şube’nin buralarda ne işi olabilir ki?”

“İkinci Şube mir

Genç adam ayağının altında sigarasını ezdi ve içeri daldı.

Kendine Andre diyen seçkin mal sahibi Frau Courtland’la olan konuşmasını kesti, kibarca özür dileyip izin isteyerek sandalyesinden kalktı, masasındaki çalan telefona doğru geçti “Buyrun?” dedi, sonra ancak on saniye kadar sessizce dinleyebildi. “Arabayı hazırlayın!” diye emir verdi telefonu kapatıp büyükelçinin karısına dönerken. “Buraya kadar size refakat edildi mi madam?”

“Beni Eyer ve Çizme Mağazası’ndan buraya kadar getirdiler, evet.”

“Yani, Fransız veya Amerikan yetkililerinin koruması altında mısınız? Takip ediliyor musunuz?”

“Aman Tamım, hayır! Nerede olduğumu elçilikten kimse bilmiyor.”

“Ama birinin haberi olmuş. Derhal ayrılmalısınız. Benimle gelin.

Buradan park alanma kadar giden bir yeraltı tüneli var; basamaklar

burada. Çabukr

On dakika sonra, soluk soluğa kalmış Andr£ tekrar şık döşeli

bürosundaydı; masasına oturup duyulabilir bir sesle soluk alarak

dinlendi Telefonu çaldı yine; cevap verdi, “Evet?*

“Şifreleyiciye geç,” diye komut verdi Almanya’dan gelen ses.

“Derhal!”

“Pekâlâ,” dedi düşünceli haldeki Andre\ bir çekmeceyi açıp içerideki bir düğmeye basarak. “Buyur, devam et.”

“En yetersiz örgütlenmeye siz sahipsiniz!”

“O kamda değiliz. Sizi rahatsız eden nedir?”

“Size nasıl erişebileceğimi burmak tam bir saatimi aldı, ardından da istihbarat dallarımızın yansını tehlikeye atmam gerekti!”

“Ben bunu en uygun örgütlenme biçimi olarak değerlendirirdim, örgütlenme konusundaki düşüncelerinizi yeniden gözden geçirmenizi öneririm.”

“Budala!”

“Artık bunu bir hakaret olarak alıyorum.”

“Nedenini açıkladığımda kendini daha az hakarete uğramış hissedeceksin.”

“Aydınlat beni, lütfen.”

“Büyükelçi Daniel Courtland’ın karısı sizi görmeye geliyormuş...”

“Gelip gitti mein Herr,” diye araya girdi Andre\ gururlu bir edayla. “Böylece kendisini buraya kadar izleyen kişiden sıyrıldı.”

“Takip mi edilmiş?” ^

“Muhtemelen.”

“Peki nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok, ama işi iyice küstahlığa vardırıp İkinci Şu-be’nin ismini bile söylemişler. Tabii ki onu kimselere görünmeden buradan savıp uzaklaştırdım, yarım saate kadar da güvenlik içinde Amerikan Büyükelçiliği’nde olur.”

“Geri zekMtf diye haykırdı Almanya’daki adam. “O kadının elçiliğe hiç dönmemesi gerekiyordu, öldürûlmeliydi o!”

26

Moreau, başyaveri Jacques Bergeron ve Latham, hemen hemen aynı anda François'nın yanına geldiler. Birlikte güney girişinin elli metre kadar doğusuna doğru yürüdüler. Burada İkinci Şube müdürü elini kaldırdı; bölge daha az kalabalıktı, sağdaki harap çadırlar görevlilerin tuvaletleri ve soyunma odaları olarak kullanılıyordu. "Burada konuşabiliriz," dedi Moreau, şoföre bakarak. "Mon Dieu, dostum, ne talihsizlik! Karın ve çocukların ha!"

"Onları inandırıcı bir açıklama uydurmam lazımdı."

"Çocukların seninle bir hafta konuşmaz artık Francois," dedi Jacques gülümseyerek. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Konuşacak başka şeylerimiz de var," diye söze girdi Francois, kendini savunurcasına. "İki kadın vardı, iki cadaloz, konuşurlarken duydum..." Sürücü gizlice dinlediği konuşmayı anlattı, sözünü şöyle bitirdi, "O, içerde, müdüriyet binasında."

"Jacques," dedi Moreau. "En profesyonel halinle binayı keşfe çık. Sarhoş görünmeni tavsiye ederim; ceket-kıravatını çıkar, bize bırak."

"Üç-dört dakikaya kadar dönerim." Ajan ceketini ve kravatını çıkardı, gömleğinin bir kısmını dışarı çekti, kemerinden aşağı sarkıttı, ve yalpalayarak güney girişine doğru yollandı.

"Jacques bunu çok iyi yapıyor," dedi Moreau, hayran hayran astına bakarken. "Özellikle de viskiye elini sürmeyen ve bir kadeh şaraba bile güç bela tahammül eden biri için gayet başarılı."

"Belki daha önceleri ikisine de bolca elini sürmüştür," dedi Drew;

"Hayır," dedi ikinci Şube müdürü, "midesi rahatsız, içki içemez. Cüzdanlarımıza girecek olan paraların hesabıyla doğrudan ilgili milletvekilleriyle yaptığımız yemekli toplantılarda bu konuda can sıkıcı oluyor. Onlar Jacques'm çok titiz bir bürokrat olduğunu düşünüyorlar."

"Peki, Courtland'ın karısı içerdeyse ne yapacağız?" diye sordu Latham.

"Emin değilim," dedi Moreau. "Bir yandan, onun buraya geldiğini biliyoruz, ki bunun bir Brüderschaft buluşması olduğu yolundaki varsayımı geçerli kılıyoT, ancak öte yandan bu adamlar her kimse, bizim kendilerinden haberdar olduğumuzu bilmelerini istiyor muyuz? Sabırlı olup burasını, virane bir büro süsü verilmiş bu yeri sürekli göz hapsinde tutmamız ve kimin nereye gittiğini öğrenmemiz mi daha iyi olur, yoksa saldırıya mı geçelim?"

“Ben ikincisini tuttum,” dedi Latham. “Zamanı boşa harcıyoruz.

Şu orospuyu alıp çıkaralım ve bağlantılarını ele geçirelim.”

“Çekici ve kestirme bir yol Drew, ama aynı zamanda tehlikeli de, ters etki yapabilir. İkimizin de artık inandığı gibi, eğer bu virane lunapark Kardeşlik’e giden önemli bir bağı oluşturuyorsa bu bağı söküp atarak hükümsüz kılmak mı daha iyi olur yoksa yerinde bırakıp daha fazla şeyler öğrenmek mi?”

“Söküp atalım derim.”

“Ve, Avrupa’nın her yanındaki Neo-naziler’i alarma geçirelim, öyle mi? Bu işin başka yolları da var, dostum. Telefonlarına, faks numaralarına ve varsa telsiz yayınlarına el atabiliriz. Bir oyuncak alalım derken büyük ikramiyeden olmayalım sakın. Courtland’ın karısı gözlenebilir, bu park günde yirmi dört saat gözetim altında tutulabilir. Yapacaklarımızı çok dikkatli düşünmeliyiz.”

“Sizi Allah’ın cezası Fransızlar!... Hepiniz çok konuşuyorsu-nuz.

“Ne mutlu ki - ya da ne yazık ki - bu bana atalarımdan miras kalan bir özellik. <îalya şüpheciliği.”

“Belki de haklısınız. Keşke olmasanız. Sabrım tükendi artık.”

“Kardeşin vahşice öldürüldü Drew. Ben de senin yerinde olsaydım aynı şeyleri hissederdim.”

“Acaba Harry de öyle hisseder miydi?”

“Ne garip bir söz bu?” Moreau, Latham’ın yüzünü inceledi. Amerikalının gözlerindeki uzak, kısa bir süre için buğulanan bakışları fark etti.

“De sang-froid, serinkanlılıkla,” dedi Drew yumuşak bir sesle.

“Efendim?”

“Yok, yok bir şey.” Latham birkaç defa gözlerini kırpıştırdı, içinde bulunduğu anın gerçeğine döndü. “Jacques ne bulacak der-sın?

MAHŞER NÖBETİ

423

“Bulabilirse, büyükelçinin karısını bulacak,” dedi çılgın şoför Francois. “Umarım bulur, çünkü eve ne kadar çabuk gidebilirsem o kadar iyi olacak. Yvonne’la dönerlerken kızlarım hüngür

hüngür ağlıyorlardı... özür dilerim Mösyö Direktör, kişisel sorunların işimize karışmasına izin vermek niyetinde değilim. Tabii ki işime engel olacak değiller. Aslında bunlar konumuz dışı, önemsiz şeyler."

"özür dilemene gerek yok Francois. İkinci Şube'nin dışında hiçbir hayatı olmayan bir adam, olaylara bakış perspektifinden yoksundur, aslında tehlikeli bir durumdadır da."

"Alorsf dedi şoför, kirli yola bakarak.

"Ne oldu?" diye sordu Moreau.

"Şu komik kılıklı herif, turuncu taytlı, mavi tişörtlü!"

"N'olmuş ona?" dedi Drew.

"Birini anyor. Bir oraya bir buraya gidip geliyor — şimdi buraya

geliyor, girişi geçti." şP

"Dağılın!" diye komut verdi İkinci Şube müdürü.

Turuncu tayt giymiş sakallı genç adam etrafına bakınıp hızla yürürken üç adam da ayrı yönlere doğru dağıldılar. Francois görevlilere ait iki çadırın arasından yürüdü, sırtını yola döndü. Bir dakika sonra da turuncu bir nesne deliler gibi koşarak üzerinde Müdüriyet yazan derme çatma büroya girdi. Moreau, Latham ve Francois çadırların arasındaki dar aralıkta bir araya geldiler. "Kesinlikle birini arıyordu," dedi Drew. "Sen olmayasın?"

"Bunun için bir neden göremiyorum," dedi şoför, kaşlarını çatarak, "ama hayal meyal bir görüntü hatırlar gibiyim, turuncu bir şey, karım ve çocuklarım buradayken, size haber verdiğim sırada."

"Belki de telsizin," dedi Moreau. "Ama dediğin gibi, senin amacını belirlemeleri için yeterli değil. Ama adamın koşuşturmalarının bir nedeni olmalı. Bu küçük lunapark gibi yerler vergi kaçıranlar için güvenli bir liman gibidir. Her şey nakit parayla, ayrıca biletleri, makbuzları da kendileri basıyorlar. Biri belki de senin Vergi Dairesinden biri olduğunu ve hesaplan araştırdığını filan sanmıştır. Pek de az rastlanan bir olay değil aslında; bu memurlar rüşvet de alırlar."

" Mes amisF Jacques ayyaş rolünü bırakıp, onlara doğru koştu, ceketini ve kravatım François'dan aldı. "Madam Courtland müdürün bürosuna girmişse hâlâ içerde olmalı, başka çıkış yok."

“Bekleyeceğiz,” dedi Moreau. “Yine ayrılalım, ama birimiz hep burada olsun, kapıyı gözlesin. Yirmi dakikada bir görev değişeceğiz. tik nöbeti ben alıyorum, telsizlerinizi sinyal sesini duyabileceğiniz bir yerde tutmayı da unutmayın.”

“Senden sonra ben alacağım,” dedi Drew, saatine bakarak.

“Sizden sonra da ben, mösyö,” diye ekledi Jacques.

“Ben de senden sonrayım,” diye ekledi Francois.

İki saat geçti, her bir adam görev yerinde ikişer kez nöbet devralmışlardı ki ikinci Şube müdürü güney girişinin batısında, çadırların orada buluşmaları komutunu verdi “Jacques,” dedi Moreau, “binanın arkasında veya bir yanında başka bir kapı falan olmadığından emin misin?”

“Pencere bile yok Claude. Şu ön taraftakilerin dışında tek bir penceresi bile yok.” *§şl f j$t;

“Hava kararmaya başlıyor,” dedi Francois. “Belki de havanın iyice kararmasını bekleyecek, sonra akşam üstü kalabalığına karışıp eve yollanacaktır.”

“Bir ihtimal, ama neden?

“Champs-Elysees’deki ekibinizi atlatmış,” dedi Latham, kaşları sorar gibi kalkmıştı.

“izlendiğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu mösyö,” diye itiraz etti Jacques.

“Belki de biri ona söyledi”

“Bu olaya bambaşka bir boyut getirir Drew. Bunu kanıdayacak hiçbir şey yok elimizde.”

“Düşünüyorum, hepsi bu. Kadının paranoyak olması da muhtemel

* muhtemel ne demek, onun gibi birinin mutlaka paranoyak olması gerekir... Hepinize soruyorum. Şu kapıdan çıkan kimleri gördünüz? Ben şu turuncu taytlı şorolo kılıklı herifi gördüm; kendisini bekleyen palyaço elbiseli biriyle buluştu.”

“Fakir bir şeyhin hareminden kaçmış gibi görünen, yüzlerine iğrenç bir makyaj yapmış iki kadın gördüm,” dedi Jacques.

“Onlardan biri Courtland’ın karısı olmasın salan?” diye sordu Moreau telaşla.

“Olamaz. Aynı şey benim de kafama takıldı, sarhoş numarasıyla ikisine birden tosladım. İkisi de içi geçmiş birer kocakarıydı, birinin nefesi felaket kokuyordu.”

“Gördün mü bak nasıl başarıyor islerini?” dedi ikinci Şube müdürü Latham’a dönerek. “Ya sen Francois?”

“Sadece uzun boylu bir adam vardı, koyu renk kocaman bir gözlük takmıştı. Bu bizim Amerikalının cüssesindeydi; gösterişsiz ama pahalı elbiseler giymişti. Buranın sahibi sandım onu, kilitli mi diye kapıyı kontrol etmişti.”

“O zaman, eğer Madam Courtland dışarı çıkmadıysa, büro da gece boyunca kilitli tutulacaksa, demek hepimiz onun hâlâ içeride olduğunu düşünüyoruz, öyle mi?”

“Kesinlikle,* dedi Drew. “Bir sürü nedenle içeride olabilir, büyükelçi Washington’dayken birinden bir telefon bile bekliyor olabilir ... Hanginiz iyi kilit açarsınız?”

“Eğer Francois doğuştan bir ‘direksiyoncu’ idiyse, arkadaşım Jacques da, hidayete erip teşkilatımıza katılmadan önce öyle sanıyorum ki bir kasa hırsızıymış,” dedi Moreau.

“Buna da merde, mösyö,” dedi Jacques sırıtarak, “Monsieur le Directeuı’üa bizlere iltifat etmek için tuhaf yollan vardır. Yine de, Şube beni bir aylığına bir çilingirlik eğitimine göndermişti Elinizde uygun araçlar varsa bütün kilitler size boyun eğer, çünkü hepsinin ilkeleri aynıdır; tabii şu en son geliştirilen bilgisayarlı olanlar hariç.”

“Bu bakımsızlıktan dökülen mezbelelik de doğrusu bahçe helası kadar bilgisayarlı gözüküyor. Hadi bakalım Jacques, iş başına; tam karşı tarafta bekleyeceğiz.” ikinci Şube’nin çilingirlik eğirimi almış ajanı yolun sol yanında yavaş yavaş oluşmaya başlamış gölgelerin içinde kalarak, kaba binaya doğru hızla geri döndü, diğerleri de ardından gidiyordu. Birkaç saniye içinde Claude Moreau’nun kararının tamamiyle yanlış olduğunu kanıtlayan ani bir zil ve siren sesi patlaması oldu, alarm sesleri, tüm parkın içinde yankılandı. Kimi resmi üniformalı, kimi de - palyaçolar, yarı çıplak kılıç yutanlar, cüceler ve kaplan postlu Afrikalılar gibi - değişik kıyafetler içindeki koruma görevlileri akın ettiler. Jacques olay yerinden sıvıştı, arkadaşlarına da kaçmaları için işaret etti Onlar da koşabildikleri kadar hızlı koşarak oradan uzaklaştılar.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Latham, arabanın içine girip son sürat hareket ederlerken.

“Çok kolay girilen kilit göbeğinde elektronik bir tarayıcı varmış herhalde,” dedi Jacques soluk soluğa.

“Ne demek şimdi bu?”

“Yeni otomobillerde bu tür sistemler mevcut mösyö. Kontak anahtarının içinde kara çip denilen küçük bir âlet vardır; onsuz arabayı çalıştıramazsınız. O parlak arabalarda kara çip olmadan arabayı çalıştırmaya kalkışırsanız alarm çalmaya başlar.”

“Senin şu bahçe helasının da ne numaralan varmış meğer Claude.”

“Ne diyebilirim ki? Hata yaptım, ama buradan bir sonuç aldık, öyle değil mi? Bu eğlence parkı tam bizim düşündüğümüz gibi, bir Brüderschaft karargâhı.”

“Ama artık keşfedildiklerini biliyorlar.”

“Tam öyle değil Drew. Polis ve Emniyet Müdürlüğü ile işbirliği sonucu böyle acil durumlar için desteğimiz vardır.”

“Nasıl?”

“Her hafta bize suç raporları gelir, çoğu suçlular içinde bulundukları zor durum nedeniyle böyle bir suç işlemiş, ilk sabıkasını almış, ama aslında iyi insanlardır. Sefillet’deki Jean Valjean belki de en mükemmel örnektir buna.”

“Öff, yine çok konuşuyorsun. Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Böyle suçluların çarptırıldıkları cezalar var, altı ay mesela. Bir suçu daha üstlenmesi - mesela bir lunaparkı soymaya teşebbüs gibi - karşılığında cezalan indiriliyor ve kimi durumlarda sabıkaları da tamamen siliniyor.”

“Bu konuyla ilgileneyim mi?” diye ön koltuktan sordu Jacques, arabanın telefonuna elini uzatırken.

“ilgilen lütfen.” Astı numarayı çevirip konuşmaya başladığı sırada Moreau da açıklamasına devam etti. “On beş-yirmi dakika içinde polis park güvenliğine telefon edecek ve içinde iki kişiyle kaçan arabadakilerin, söz konusu soyguncular olduğunu söyleyecek. Senaryo iyi mi?”

“Sanırım. Tabii ki onlar da çalınan bir şey olup olmadığım ve bir şeyler çahnmışsa bunların ne olduğunu ve içeri girenleri tanımlayabilecek biri var mı yok mu, bunu soracaklar.”

“Aynen böyle. A, tabii bir de şey var, herhangi bir tanıklık durumunda polis büyük bir nezaketle onları tutukluların bulunduğu karakola kadar götürüp getirecek.”

“Böylece de davet hemen reddedilir,” diye ekledi Latham, arabanın yarı karanlık arka koltuğunda başını sallayarak.

“Her zaman değil ama, mon ami,” diye itiraz etti Moreau. “İşte o yüzden sahte zanlılara ihtiyacımız oluyor. Davete isteksiz davranan kişiler bile, duydukları endişeden dolayı zaman zaman karakola gitmeyi kabul ediyorlar. Ama, hiç istisnasız hepsi aynı ricada - yani talepte - bulunuyorlar.”

“Bir dakika tahmin edeyim,” dedi Drew. “Zanlıların onları göremediği ama onların zanlıları görebildiği şekilde ayarlanmış bir yüzleştirme yöntemini istiyorlar, değil mi.”

“Hep söylerim, çok zekisin.”

“Eh, eğer bunu çıkaramayacak olsaydım herhalde eğitimimi tamamladığım günden emekliye ayrılmam gerekirdi. Ama şu şey - ne diyordunuz buna? - ‘sahte suçlular’ uygulaması harika bir fikir! Tanrı aşkına, bu fikri Washington’a çıtlatsak, şu ‘gate’lerin sayısı katlanarak artar herhalde. Watergate ve îran-gate skandalları CIA-gate ve Dışişleri-gate’lerle kıyaslandığında çocuk oyuncağı gibi kalıyorlar. Üst düzeydekiler, bunlara Başkan da dahil, yaptıkları suçu üstlenecek şahısları hemen bulacaklardır.”

“Hah, işte, biz de Amerikalılar neden böyle bir şeye başvurmuyorlar diye düşünür dururuz.”

“Bu spekülasyonları kendine sakla, başımızda zaten yeterince derdimiz var.”

“Claude,” diye sözünü kesti Jacques, oturduğu yerden arkasına dönerek. “Bak bunu beğeneceksin. Şu bizim failler iki tane dar gelirli muhasebeci, kampanya yapıyoruz diye bozuk etleri satan bir et-market zincirini soymayan çalışan iki kişiymiş.”

“İyi yapmışlar, hırsızlardan çalmak gerek.”

“Ama maalesef bu marketçiler geceden tedbirlerini alıp bizim iki muhasebeciyi kasayı açarlarken videoya çekmişler.”

“Yeni mesleklerine hiç de uygun insanlar değillermiş.”

“Polis durumdan memnun. Dedektiflerin şefi de yıllardır bu marketlerden alışveriş yapıyormuş.”

“Damak zevki pek gelişmemiş biri herhalde. Ne zaman harekete geçeceklermiş?”

“Biz söylediğimiz zaman.”

“Bien. Mösyö Latham’ı Normandie’ye, beni de büroya bırakı-ver. Sonra da Tann aşkına François’yı evine gönder.”

“Sizinle beraber kalmamın bir sakıncası yok Mösyö Başkan,” dedi sürücü. “Ne olur ne olmaz.”

“Yo Francois, ailevi sorumluluklarını ihmal etme. Yoksa sevgili karın seni asla affetmez.”

“Beni korkutan karım değil efendim. Çocuklar daha acımasız.”

“Ben bütün bunları geçirdim, sen de geçirirsin. Kişiliğini olgun-laştınr.”

“Ne de duygusalsınız,” dedi Drew sessizce Moreau’nun kulağına.

“Büroda ne yapacaksınız?”

“Bu akşamüstünün ve gecenin bir değerlendirmesini Seni haberdar edeceğim. Ah, mon ami, senin de bir bakıma ailevi sorumlulukların var. Güzeller güzeli Karin doktora gitmişti. Yarası vardı hani, hatırladın mı?”

“Aman Tanrım, nasıl da unuttum!”

“Bunu ona söylememeni tavsiye ederim.”

“İşe yaramaz, Moreau. Nasılsa bunu anlar.”

Latham kapıyı açtığı zaman Karin otel bornozuna sarınmış bir halde koca pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. “Tanrım, sen gideli ne kadar zaman oldu, biliyor musun!” diye haykırarak ona doğru koştu, birbirlerine sarıldılar, “tyi misin?”

“Hey, hanımefendi, sadece bir lunaparka gittim, Bastogne Mu-harebesi’ne değil. Tabii ki iyiyim; silahlarımıza göz atmamızı gerektirecek bir durum bile olmadı.”

“Dört saattir ne halt ediyorsunuz, peki? Neler oldu?” Drew olanları anlattı, ardından, “Ya sen? Doktor ne dedi?” diye sordu.

“Çok üzgünüm hayatım, bu yüzden senin yanında olamadım. Böyle duygularımın kalmadığım, yok olup gittiğini sanıyordum ama kalmış. Birine bağlanırsam tam anlamıyla bağlanıyorum.” “Bu müthiş bir şey, ama soruma cevap vermedin.” “Baksana!” De Vries gururla sağ elini havaya kaldırdı, bandaj öncekine göre çok daha inceydi. “Bana iki santimetre kadar bir protez yerleştirdi. Parmağımın üzerine geçirilecek, tırnak da takılacak ve fark edilmez bir hale gelecek.”

. “işte bu harika, ama ağrın var mı? Dün gece kanıyordu.”

“Doktora göre bir şeyden dolayı çok heyecanlanmış, tırnağımı bir yerlere takmış olmahymışım. Sırtında çizik var mı sevgilim?”

“Al bir iş daha.” Drew yeniden onu kollarına aldı. Dudakları

birleşti, Karin öpüşmelerini yumuşak bir biçimde kesti

“Konuşmak istiyorum.”

“Ne hakkında? Sana neler olup bittiğini anlattım.”

“Senin güvenliğin hakkında. Kırmızı Ev’i aradı...”

“Beni nerede bulacaklarım nasıl biliyorlar? Üstelik de burada Normandie’de?”

“Daha biz ne olup bittiğini öğrenemeden onlar her şeyi öğreniverirler.”

“Eh, öyleyse birileri o lanet adamlara almamaları gereken bilgileri veriyor!”

“Haldi olduğuna inanıyorum. Ama neyse ki Antinayous’ların hangi taraftan olduklarını biliyoruz.”

“Pek bilmiyoruz. Sorenson onları devre dışı bıraktı.*

“Kendisi Soğuk Savaş sırasındaki en korkulan sızma ajanıydı.

Herkesten kuşku duyuyor.”

“Sen nerden biliyorsun bunu? Sızmacıların bildiği bir şey bu.”

“Kısmen senden, ama asıl Freddie’den.”

“Freddie mi.,.?’

“Tabii ki. Şebekenin ah katmanlarındakiler kendilerini korumak zorundalar. O yüzden birbirlerinden haberdar olmaları kaçınılmazdır. Kime güveneceksin, kimin ipiyle kuyuya ineceksin, bunlar hayatta kalmak için önemli şeyler, öyle değil mi?”

“Kırmızı Ev neden aramış?”

“Bonn ve Berlin’deki muhbirler, eğitim görmüş iki Blitzkrieger ekibinin Villejuif deki hana yapılan saldırıdan sağ çıkan ağabey Lat-ham’ı bulup öldürmek üzere Paris’e gönderilmekte olduğunu söylüyorlarmış. Harry Latham olduğuna inandıkları adamı.”

“Bu yeni bir şey değil ki?”

“Suikastçıların sayısının sekizle on iki arasında olduğunu söylüyorlar, öyle iki- üç kişi değil, küçük çapta bir ordu geliyor peşinden.”

Bir süre sessizliğin ardından Latham, “Çok etkileyici, öyle değil mi?” dedj. “Yani hayal bile edemeyeceğim kadar ünlü oldum, üstelik aradıkları kişi ben değilim.”

“Sanırım haklısın.”

“Ama neden? tşte asıl mesele bu, öyle değil mi? Neden Harry’yi bu kadar istiyorlar? Harry’nin listesi artık ortaya çıkmış bir kere, sebep olduğu kargaşa ve şaşkınlıkla, liste aslında onlara hizmet etmiş oldu, öyleyse neden peşindeler hâlâ?”

“Acaba bunun Dr. Kroeger’le bir alakası olabilir mi?”

“O da sudan çıkmış balık gibi. Yalan üstüne yalan söylüyor, önceden söylediği yalanları da unutuyor.”

“Bunun farkında değildim. Ne bakımdan?”

“Moreau’ya Harry’yi bulmak istemesinin nedeninin Brüders-chaft vadisindeki kadın hainin kimliğini öğrenmek olduğunu söylemiş, Moreau bunun da yalanlarından biri olduğuna inanıyor..

De Vries sözünü kesti. “Ne haini?”

“Biz bilmiyoruz, Harry de bilmiyordu. Londra’da olduğu sırada telefonda konuşurken bana Vadi’den ayrılacağım haber verip Anti-nayouslar’ı teyakkuza geçiren bir hemşireden söz etmişti. Ama Harry’yi karşılayan kamyon şoförü o hemşire hakkında bilgi vermemiş.”

“Eğer Kroeger’in yalanı buysa, bu bir yalan olmayabilir.”

“Ama Witkowski’ye söylediği apayrı bir şey. Harr/ye uyguladığı ilaç tedavisinin etkisi bitip Harry ölmeden Önce mutlaka onu bulması gerektiği konusunda ısrar etmiş. Stanley ona inanmamış, bu yüzden de tıka basa ilaca boğmak istemiş - gerçeği öğrenebilmek için.”

“Buna elçilik doktoru izin vermemiştir,” dedi Karin yumuşak bir sesle. “Demek bu yüzden Witkowski ona o kadar bozulmuşta.”

“Evet, ve o yüzden biraz sonra Başkan’a şantaj yapıp onun yetkilerini elinden alması için Sorenson’u arayacağım.”

“Gerçekten mi? Ona şantaj... yapılabiliyor mu?”

“Herkese, özellikle de başkanlara. Buna politik jenosit deniyor, tabii muhalif partiden biriysen bu olayı böyle adlandırıyorsun.”

“Başka bir konuya geçebilir miyiz lütfen?”

“Hangi konuya?” Latham masaya, telefona doğru yürüdü. “Bizim tarafimizdaki iyi insanların öldürülmesini engellemek yerine bir eşkıyanın hayatını uzatmayı yeğleyen bir doktoru çiğ çiğ kızartmak istiyorum.”

“ölecek olan insanlardan biri de sen olabilirsin Drew.”

“Olabilir, tabii.” Latham telefonu kaldırdı.

“Dur dinle beni!” diye bağırdı De Vries. “Kapa ve dinle.”

“Tamam, tamam.” Drew telefonu yerine koydu ve ağır ağır geriye döndü, yüz yüze geldiler. “Evet, ne var?”

“Sana karşı acımasızca dürüst olacağım hayatım — çünkü sevdiğim birisin sen.”

“Şu an için mi? Yoksa bir-iki ay daha buna güvenebilir miyim?”

“Bu sadece büyük bir haksızlık değil, aynı zamanda aşağılayıcı bir söz oldu.”

“özür dilerim. Benden sevdiğin biri değil de sevdiğin kişi olarak sözetmeni isterdim.”

“Ben bir başkasını da sevmiştim, her ne kadar hata yaptığımı düşünsem de... bunun için de özür dilemiyorum.”

“İki puan daha. Devam, devam, acımasızca dürüst ol bakalım.”

“Sen kendi alanında çok parlak, hatta olağanüstü bir adamsm. Seni gördüm, sem izledim, çabuk karar verebilme yeteneğine hayran kaldım, fiziksel üstünlüğüne de - bu, hem kocamın hem de Harry’ninkini silip atacak kadar belirgin. Ama sen ne Freddie’sin, ne de Harry. Onlar sabahtan karanlık randevularına giderken sinsi-gizli sokaklarda gezindikleri geceyarılarına kadar ölümün hayaletiy-le birlikte yaşıyorlardı. Bu, senin bilmediğin bir dünya Drew, üzerine ayak basmadığın korkunç ve karmakarışık bir dünya — o dünyanın işlerine maruz kaldın, evet, ama asla o kâbuslu gecelerin malulü olmadın.”

“Sadede gel artık, bir telefon görüşmesi yapmak istiyorum.”

“Lütfen, sana yalvarıyorum, elindeki tüm bilgileri, hayal gücünün üretebildiği tüm sonuçlan o dünyanın insanlarına ver... Mo-reau’ya, Witkowski’ye, âmirin Sorenson’a. Ağabeyinin ölümünün intikamını onlar alır; onlar bunu yapabilecek kapasiteye sahipler.”

“Ben değil miyim?”

“Tanrım, bir katiller güruhu geÜyor peşinden! Hiç bilmediğimiz yerlerde bağlantıları ve uzantıları olan insanlar. Hepsinde kimler var, bir de bu isimleri kokuşturmaya yetecek kadar smırsız para kaynaklan, sana ihanet edecek bir tek kişi yeter, işte bu yüzden An-tinayous’lar aradılar beni Açıkça, eğer ortadan kaybolmazsan durumunun tamamen umutsuz olduğunu söylediler.”

“öyleyse asli sorumuza geri dönüyoruz. Harry Latham’a karşı seferber edilen bütün bu topun tüfeğin nedeni ne? Neden?”

“Bırak bunu başkaları bulsun sevgilim. Sen ve ben bu korkunç oyunun dışına çıkalım artık.”

“Sen ve ben...?”

“Acaba bu daha önce sorduğun soruya bir cevap oldu mu?”

“Karşı koyulamaz bir şey, bir bebek gibi ağlayacağım şimdi, ama bu işe yaramaz ki Karin. Onlar kadar tecrübeli olmayabilirim, ama onlarda olmayan bir şey var bende, öfke bu, dehşetli bir hiddet; ve sahip olduğum ufak tefek becerilerimle bir araya geldiğinde beni bu alanın piri yapıyor. Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm ama bunun böyle olması gerekiyor.”

“Senin hayatta kalma dürtünü harekete geçirmeye çalışıyorum

* bizim hayatta kalmamıza - yoksa cesaretine değil, cesaretinin kanıta filan ihtiyacı yok.”

“Cesaretin bununla ne ilgisi var ki! Cesur biri olmadım hiç. Cesur olmaktan hoşlanmam da zaten, ahmakları ölüme götüren bir şeydir cesaret. Ben, hasbelkader ağabeyim olan bir adamdan söz ediyorum, o olmasaydı liseyi ve üniversiteyi asar, suratı şişmiş bacaktan kırılmış, bankadaki hesabında meteliği olmayan bir hokey kralı olur çıkardım büyük bir ihtimalle. Jean-Pierre Villier hiç tanımadığı bir babaya en az benim kadar, belki daha da fazla borcunun olduğunu söylemişti. Buna katılmıyorum. Ben Harry’ye daha fazla borçluyum, çünkü onu tanıyordum.”

“Anlıyorum.” Gözleri karşılaştı, dosdoğru birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı, Karin sustu, “öyleyse ne olacağını birlikte göreceğiz.”

“Allah kahretsin, senden bunu yapmanı istemiyorum ben!”

“Başka türlüsüne izin verememem. Sadece tek bir ricam var Drew. Öfkenin seni öldürmesine izin verme. Sevdiğim ikinci adamı da, aynı birincisini kaybettiğim şekilde kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Bunları düşünme. Uğruna yaşayacak çok şeyim var... Öyle olmasaydı şu konuşmayı yapabilir miydim hiç? Washington’da saat öğleni biraz geçiyor, yemeğe çıkmadan önce Sorenson’u yakalamak istiyorum.”

“Yemeğini ona zehir edeceksin.”

MAHŞER NÖBETİ

433

“Öyle olacağına eminim. Yaptığım şeyi onaylamıyor, ama bir tek nedenden ötürü henüz beni durdurmuyor.”

“Neymiş o neden?”

“Yerimde olsa onun da aynı şeyi yapacak olması.”

Washington’da Wesley Sorenson’un hem cam sıkılmış hem de biraz hayal kırıldığına uğramıştı. Başkan Yardımcısı Howard Keller iki partiden de toplam yüz on bir kişilik bir senatörler ve milletvekilleri listesi fakslamıştı. Bunlar eski meslektaşlarının Nazi diye zan altında bırakılmasına şiddetle karşı çıkmakta ve şahitlik yapmaya hazır olduklarını belirtmekteydiler. Bunlara ilaveten

bir liste daha vardı, orada da seçilememiş ama hâlâ güçlü radikal liderlerden aşın fanatik kesimin taraftarlarına kadar potansiyel muhaliflerin adları vardı. Onlar da, artık İsa'nın İkinci Gelişi'ne dönen işleri siyasi bir manevra olarak reddediyorlardı. Faksın altında da, kendi elyazısıyla Başkan Yardımcısının toparlayıcı bir notu vardı.

Bu soytarılar kendi fikirlerine üstü kapak bile olsa karşı gelecek herkesi yok etmeye hazır bekliyorlar. Bize yardım edecek hukukçuları buldum. Kendi adamlarımızla, iyi çocuklarla beraber çalışıp bu hayvanların ağızlarını burunlarını dağıtacağız! Konuyu Senato'ya getirelim ve şu pislik torbası cadı avcılarını kendi pislikleriyle karşı karşıya bırakalım.

Ancak, Sorenson bu karmakarışık milletle başetmeye henüz hazır değildi. Pek çok zafer kazanılabilir ama pek çok kayıp da verilebilirdi. Sonnenkinder gerçekten de vardı, nerede oldukları ve ne kadar yukarılara çıktıklanysa hâlâ belirlenmemişti. Avlanan ve ele geçirilenler için yapacak tek şey "iyi çocuklar" olmaktı. Howard Keller'i arayacak ve kendi konumunun netleştirilmesini isteyecekti.

O sırada telefon çaldı, doğrudan bürosuna bağlanan kırmızı hat

"Efendim?"

"Ben şu sefil ajanınızım, patron."*

"Keşke olmasaydım — yani patronun olmasaydım."

"Yanımdan ayrılma, ilerleme kaydediyoruz."

. "Nasıl?"

"Bonn ve Berlin bir manga adam gönderip beni bulmak - yani

Harry'yi bulmak - ve beni ortadan kaldırmak istiyor.*

"Kaydettiğimiz ilerleme bu mu?"

MN28

"Bir adım daima bir diğer adımı başlatır, öyle değil oâî?*

"Senin yerinde olsam, kendi tecrübelerime dayanarak söylüyorum bunu, Paris'ten basar

giderdim.”

“Bunu yapar miydin Wes?”

“Belki yapmazdım, ama benim ne yapacağım önemli değil. Artık zaman değişti Latham, bizim zamanımız daha kolaydı. Biz düşmanlarımızın kim olduğunu bilirdik, sen bilmiyorsun.”

“O zaman yardım et de bulayım. Elçilikteki hümanist doktora söyle de Kroeger’e elindeki bütün ilaçlan dayasın, belki bir şey öğrenebiliriz.”

“Bunun onu öldürebileceğini söyledi.”

“Öyleye gebert o piçi gitsin. Biz de bir nefes alalım! Bunlar da Harr/yi öldürmek istemiyor mu?”

“Tıp ahlakı diye bir şey var...”

“Yerin dibine batsın hepsi, benim de bir hayatım var, n’olmuş

yani. ölüm cezasını savunuyor değilim; çünkü, bırak başka şeyleri,

en azından adil bir şekilde uygulanmıyor - savunmasını koca bir

avukatlık bürosunun üstlendiği beyaz, zengin bir herifin elektrikli

sandalyeye gönderildiğine hiç şahit oldun mu bugüne kadar? — ama

eğer bu görüşüme bir tek istisna olacaksa o da Kroeger’dir. O piçin

iki masum otel görevlisinin kafasını elindeki hayvan gibi tabancadan

çıkan kurşunlarla nasıl paramparça ettiğini gördüm, zavallıların

tek suçu da orada olmaktı! Dahası, elçilikteki şefkatli hekimimiz

bu iğnelerin onu öldüreceğini değil, öldürebileceğini söylemiş. Kro-

eger’in oteldeki iki adama tanıdığı şans bu kadar bile değildi*

“Epey sıkı bir tartışma yeteneğin var... Diyelim ki sana hak verdim, Bakanlığı da ikna ettim, Kroeger’den ne öğrenmeyi umuyorsun?”

“Tanrı aşkına, ne bileyim? Ama belki bir şeyler, Neo’lann neden Harr/yi halletmeye çalıştıklarına dair bir şeyler.”

“Seni temin ederim bu tam bir muamma.”

“Bundan da fazlası Wes, anlayabileceğimizden de fazlasına açılan yolun anahtarı bu.”

“Buna Harr/nin listesi de dahildir belki de!”

“Muhtemelen. Londra’da kendisiyle yapılan görüşmenin metnini

okudum. Hiç kuşku yok listenin gerçeğe uygunluğuna tam ina-

nıyormuş, ama dış kaynaklardan gelen bilgisiz bırakmaya - hatta

daha çok yanlış bilgilendirmeye - de yer bırakıyor, ama bence bunu

kendi de ciddi ciddi düşünüyormuş.0

“İnsan hatası olabileceğini, yanlış isimler olabileceğini, ama kandırılmış olamayacağını belirtmiş,” dedi Sorenson sakince. “Evet, ben de hatırlıyorum bunları okuduğumu. Eğer aklımda doğru kalmışsa, oyuna getirilmiş olabileceği yolunda bir imaya kızıyor ve malzemenin en son aşamada değerlendirilmesinin karşı istihbarattaki örümceklere kaldığı konusunda ısrar ediyordu.”

“Tam böyle değil, ama aşağı yukarı bunları söylüyordu.”

“Sence Kroeger bazı boşlukları doldurabilir mi?”

“Şöyle diyelim, bunu yapacak başka kimseyi düşünemiyorum. Kroeger, Harry’ nin doktoruymuş, Hany üzerinde bir tür denetimi varmış - belki de Kroeger ona nazik davrandığı içindir. En azından Harry ondan nefret etmiyordu.”

“Ağabeyin nefretin yüzeye çıkmasına izin vermeyecek ve işlerine nefreti karıştırmayacak kadar profesyoneldi.”

“Bunu anlıyorum, bunun çok ince, hassas bir çizgi olduğunu da kabul ediyorum, ama Harry ona saygı duyuyormuş gibi bir düşünceye kapıldım - belki saygı yanlış bir sözcük - ama kesin bir bağlılık var. Bunu açıklayamıyorum, çünkü ne olduğunu anlayamıyorum.”

“Belki de işte bu söylediğin şeydir. Doktor ona nazik davranmış,

tutsak edenin tutsağa ilgi göstermesi”

“Yine mi şu Stockholm sendromu? Lütfen beni bağışla, bu teoride aksayan pek çok şey var, özellikle de Harry’yi ilgilendiren kısımlar ında.”

“Tabii ki sen onu herkesten daha iyi tanıyordu]]... Pekâlâ Drew, emri vereceğim, hatta Bakanlık’taki konutunda Adam Bol-linger’i rahatsız bile etmeyeceğim. Her ne kadar yanlış dürtülerle de olsa bize kayıtsız şartsız yetki vermişti.”

“Dürtülerle mi? Mantıksal nedenlerle değil mi?”

“Akıl yürütme Bollinger için ikincil bir şeydir. Onun için önce dürtüler gelir. Sağlam kal, hayatta kal ve gözünü seveyim kendine çok dikkat et.”

Usulüne uygun tıbbi araç gereçle teçhiz edilmiş altı odalı modern

bir klinik olan elçilik revirinde Gerhardt Kroeger bir masaya kayış-

larla bağlanmıştı. Başının üzerindeki iki plastik torbadan gelen sıvıyı bir araya toplayan tek bir saydam tüp sol koluna tutturulmuş, iğne elinin üzerindeki toplardamara sokulmuştu. İşlemden önce sakinleştirici verilmiş, olacaklardan habersiz pasif bir hastaydı.

“Eğer ölürse,” dedi elçilik doktoru, elektrokardiyogam ekranını incelerken, “siz salaklar alacaksınız sorumluluğu. Ben burada hayat kurtarmak için bulunuyorum, öldürmek için değil.”

“Git de bunları kim olduklarını bile bilmeden öldürdüğü adamların ailelerine anlat,” dedi Drew.

Stanley Witkowski, Drew’vu dirseğiyle iterek. “Komaya girmek üzereyken haber ver,” diye komut verdi hekime.

Drew geriye çekildi, Karin’in yanında durdu, hepsi izliyorlardı.

Olup bitenleri hem ilgi çekici hem de itici buluyorlardı.

“En az direnç gösterme noktasına giriyor,” dedi doktor. “Şimdi,” diye ekledi soğuk bir tonla. “Emir memir dinlemem, IVü iki dakikalığına kapatırım! Bir dakika daha beklerse adam ölür gider. .. Bu işe ihtiyacım yok. Tıp fakültesi için devlete olan borcumu üç-dört yılda öderim, ama tüm Hazine’yi verseler bunu silemem.”

“öyleyse yana çekil delikanlı, bırak da işimi yapayım.” Witkowski Kroeger’in vücudu üzerine doğru eğildi, sol kulağına doğru önce yumuşak sesle konuşmaya başladı. Kimliği ve Neo-Nazi hareketi içerisindeki konumuyla ilgili geleneksel soruları sordu. Bunlara kısa kısa yanıtlar geldi monoton bir sesle, sonra albay sesini yükseltti; git gide daha da tehditkâr oldu, sesi duvarlarda çınlamaya başladı, “işte şimdi işin Özüne geldik Herr Doktoti Neden Harry Latham’m öldürülmesini istiyordun?”

Kroeger masanın üzerinde kıvrandı, öksürüp ağzından gri renkte bir balgam tükürürken kayışları koparacakmışçasına gerdi. Elçilik doktoru Witlcowski’nin kolunu yakaladı; albay şiddetle savurarak kolunu kurtardı. “Otuz saniyeniz var,” dedi doktor.

“Söyle bana, seni gidi onuncu dereceden Hitler bozuntusu seni,

sen benim için bir hiçsin! Ya bana söylersin ya da Oberführer’me.

cehennemde kavuşursun. Ya şimdi konuş ya da geber git! Sonsuza

kadar sessiz kalırsın o zaman, Herr DoktorV

“Şimdi kesmek zorundasınız,” dedi elçiliğin hekimi, yine albayın koluna yapışarak.

“Çekil git yolumdan be mankafa!... Bunu duydun mu Kroeger?

Yaşamışsın, ölmüşsün hiç mi İliç umurumda değil! Söyle bana! Neden

Harry Latham’ı öldürmen gerekiyordu? Söyle dedim sana!0

“Beyni, onun beyni!” tüm vücudu tir tir titreyen Gerhardt Kroe-ger masanın üzerinde öyle bir kuvvetle kasıldı ki deri kayışlardan birini kopardı. “Beyni!” diye yineledi Nazi, sonra baygın düştü kaldı.

“öğrenip öğreneceğin bu kadar Witkowski,” dedi doktor kesin bir ses tonuyla, birleşik damar içi enjeksiyonların kelebeklerini kapatırken. “Kalbi yüz kırka yükseldi. Bir beş değer daha sonra işi biter.”

“Bak sana ne diyeceğim büyücü hekimbaşı,” dedi emekli G-2 albayı, “bu leş herifin lobide karşıdan havaya uçurduğu iki otel görevlisinin kalbi şimdi kaçta biliyor musun? Sıfır, doktor sıfır. Ve bunun da pek hoş olduğunu sanmıyorum.”

Varenne Sokağı’nda bir kafede üçü bir masanın etrafında oturmuşlardı, Drew hâlâ sivil kıyafet içindeydi. Karin de masanın altından onun elini tutuyordu. Witkowski kafasını sallamaya devam

ediyordu, şaşkınlığı, hayreti apaçıktı. “Bu orospu çocuğu ‘beyni, beyni’ diye gevelerken ne demek istiyordu acaba?”

“Akla gelen ilk düşünce,” dedi Latham isteksizce, “beyin yıkama olabilir, ama ben bunu pek inanılır bulmuyorum.”

“Katıhyonım,” dedi De Vries. “Hanynin o yönünü biliyordum, isterseniz buna kendini kontrol altında tutma takıntısı deyin, bu yüzden onun zihinsel açıdan zarar görmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Zihnini koruyacak birçok yöntem biliyordu.”

“öylese neredeyiz şimdi?” diye sordu albay.

“Belki bir otopsi yapabiliriz” diye önerdi Karin.

“Bu bize neyi açıklayabilir ki? Zehirlendiğini mi?” diye yanıtladı Witkowski. “Bunu veya bunun gibi bir şeyi varsayabiliriz. Bunun yanı sıra, tüm otopsiler sağlık bakanlığı tarafından kayda geçirilir, tıbbi raporlar eklenir falan. Bunu göze alamayız. Unutma, Harry aslında Harry değil.”

“öyleyse yine başa döndük,” dedi Drew. “Doğrusunu isterseniz işin başı neresi onu bile bilmiyorum artık.”

Fontenay Sokagı’ndaki morgda, görevi cesetleri buzdolaplı geçici

mezarlarında yatarlarken kontrol etmek olan bir bakıcı, sırayla

kontrolünü yapıyor, çekmeceleri açıp dışarı çekerek kansız cesetle-

rin uygun biçimde tanımlanıp tanımlanmadığına ve aşın kalabalıktan dolayı başka yere çıkarılıp çıkarılmadığına bakıyordu. Yüz bir numaraya geldi, başka yere naklinin yapılamayacağını belirten kırmızı etiketli özel bir vakaydı bu, sürgülü çekmeceyi aça.

Soluğu kesildi, gördüğü şeye ne anlam vereceğini bilemeden ba-kakaldı. Cesedin kafasında kocaman bir delik vardı. Sanki ölüm sonrası bir patlamayla olmuş gibiydi; deri ve doku parçacıktan sanki açan bir çilek gibi pıtrak pıtrak etrafa saçılmıştı. Sıvı gri renkte ve hastalıklı bir görüntüdeydi. Bakıcı alelacele sürgülü çekmeceyi kapattı, atık gazı koklamaya bile çalışmadan. Benim işim değil, başkası bulsun diye düşündü.

27

Claude Moreau sabah saat sekiz otuzda değiştirilemez bir emir yayınladı.

Latham ile De Vries, yeniden ikinci Şube'nin koruması altındaydılar. Amerikan güvenlik birimi onların güvenliklerine dair öneriler getirebilirdi, ama son kararları sadece İkinci Şube tek başına verecekti. Tabii ki bu iki Amerikalı, uluslararası yasalara göre Amerikan toprağı sayılan ve İkinci Şube'nin sorumluluğu dışında kalan büyükelçilikleri bölgesinde kalmaya karar vermedikleri sürece geçerliydi bu emir. Drew itiraz homurtuları yükselttiği zaman Moreau'nun yanıtı kısa ve öz olmuştu.

"Paris'teki yurttaşlarımın, seni öldürmeye çalışanların çapraz ateşi arasında kalarak hayatlarının tehlikeye girmesine izin veremem," diyordu Fransız. Normandie Oteli'ndeki süitte Drew ve Karin'in karşısına geçmiş oturuyordu.

"Kepazelik bu!" diye haykırdı Latham, kahve fincanım masaya indirerek; o kadar şiddetle indirmişti ki kahvenin yarısı halıya dökülmüştü. "Kimse sokaklarda bir savaş başlatmayacak. Yapacakları en son şey bu olur!"

"Belki öyle, belki de değil. Neden o zaman ikiniz de elçiliğe taşınmıyorsunuz? Bu sorun da hallolmuş olurdu böylelikle. Hem ben sorumluluktan kurtulmuş olurdum, hem de Parisli yurttaşların başına bir şey gelmezdi o zaman."

"Ortalıkta dolaşmam gerektiğini sen de gayet iyi biliyorsun!" Drew öfkeyle kanepeden kalktı, üzerindeki otel bornozu bedenine dar geliyordu.

"öyleyse adamlarımla beraber dolaş, ya da sokaklardan uzak dur. En son durum bu, mon ami... Bir şey daha. Nereye giderseniz, her ne yaparsanız hepsi onayımdan geçecek."

"Sen sadece çok konuşmuyorsun, imkânsız şeyler de söylüyorsun!"

"İmkânsızlıktan konu açılmışken," diye devam etti İkinci Şube

müdürü, "Büyükelçi Courtland, Concorde'la bu öğleden sonra saat

beşte geliyor. Karısı onu havaalanında karşılayacak Ne kadar eğitim alırsa alsın bir adam böyle bir sessiz sinema oyunu oynayabilir mi bilmiyorum doğrusu!"

"Eğer Courtland bunu başarabilirce, doğrusu kendini aşmış olur," dedi Drew, kendine bir kahve

daha doldurup, fincanıyla beraber kanepeye dönerken.

Moreau, Latham'ın keskin ses tonuna kaşlarını kaldırdı. "Belki de haklısın mon ami öyle ya da böyle akşam karanlık basmadan cevabımızı alacağız, n'est-cepas?... Şimdi, günün kalan kısmına gelince, sizden kendinizi Şube'nin koruma prosedürlerine alıştırmanızı istiyorum. Bunlar, dostum Witkowski'nin operasyonlarından oldukça farklıdır, ama zaten albayın elinde bizimki kadar kaynak yok."

"Ha unutmadan," diye araya girdi Drew, "bütün bunları VVit-kowski'yle konuştunuz mu? Kendisi senin bu kaya gibi emirlerine katılıyor mu?"

"Sadece katılmakla kalmıyor, aynı zamanda gözünün artık arkada kalmayacağını söylüyor. Herhalde onun ikinize de pek düşkün olduğunu biliyorsunuzdur sevgili Karin bu sevgiden daha fazla bir pay alsa da; ayrıca ve benim kaynaklarımın kendisininkilerden kat kat daha fazla olduğunun da farkında. Wesley Sorenson'la birlikte şu büyükelçiyle karısının yeniden bir araya gelişini organize ediyorlar, ki bu da her an izleme gerektiren en hassas durumu oluşturuyor. Bilmem başka ne diyebilirim?"

"Her şeyi söyledin," dedi Latham bıkkınlıkla. "Bizden ne yapmamızı istiyorsun?"

"öncelikle, gidin bizim korumalarımızla tanışın. Hepsi çok iyi İngilizce konuşur, zaten liderleri de aslmda şu senin Gabriel olayında hayatta kalmanı sağlayan yardımcın..."

"Francois mı? Hani şu şoför?"

"Başka kim olacaktı ki? Diğerleri gece gündüz etrafınızda olacaklar.

Sizler buradayken otel koridorunda sürekli iki adam duracak. Sonra, belki, sizin lunaparkı ve Madam Courtland'ı nasıl gözlem altında tuttuğumuzu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm. Her şey yerli yerinde."

"Giyineyim," dedi Drew, yerinden kalkıp elinde kahve fincanıyla yatakodasına doğrU yollandı.

"Traş olmayı unutma hayatım. Kara sakalın, saçınla aşırı derecede çelişiyor."

"Bu da başka bir mesele," diye mırıldandı Latham. "Bu şeyleri olabildiği kadar çabuk yıkayıp atmak istiyorum," diye yüksek sesle konuştu odaya girip kapıyı arkasından kapatırken.

"Bien," dedi Moreau, konuşmasını Fransızca olarak sürdürdü.

"Şimdi konuşabiliriz madame."

“Evet, buna sıra geleceğini biliyordum. Birkaç saniye önce gözlerin üzerime çevrilmiş iki tüfek gibiydi.”

“Almanca konuşalım mı?”

“Gerek yok. Oradan hiçbir şey duyamaz ve hızlı konuşulduğu zaman kulağı Fransızcayı yakalayamıyor. Nereden başlıyoruz?”

“Apaçık olandan,” diye yanıtladı İkinci Şube müdürü, son derece normal bir ses tonuyla. “Ona ne zaman söylemeyi düşünüyorsun? Yoksa söylemeyecek misin?”

“Anlıyorum,” dedi Karin, kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu.

“Aynı şeyi sizden de isteyebilir rniyun?”

“Benim kendi sırrımdan bahsediyorsun, değil mi? Fanatik Almanları bir kaşık suda boğmak istememe neden olan şeyi değil mi.”

“Evet”

“Pekâlâ. Bu bilgiyi yayıp da aileme zarar verecek bir konumda değilsin, öyleyse neden olmasın?... Bir kız kardeşim vardı; Marie, benden biraz daha küçüktü, babamız öldüğü zaman beni onun yerine koymuştu, ona nasıl da hayrandım. Capcanlıydı, çiçek gibi açan bir gençliğin masumluğu ile dopdoluydu, ve bahar çiçeklerinden olma bu taca ek olarak da bir dansçıydı - belki bir prima bale-rina değildi, ama bale topluluğunun başarılı bir üyesiydi. Ancak, Soğuk Savaş’ın en kızgın yıllarında sırf benden intikam almak için Doğu Alman Stasi’leri bu muhteşem çocuğu mahvettiler. Onu kaçırıp bir uyuşturucu bağımlısına çevirdiler, sebep oldukları bu alışkanlığını karşılayabilmesi için onu fahişeliğe zorladılar. Yirmi altı yaşındayken Unter den Linden’de düşüp oluverdi, yiyecek bir şeyler ve para dilenirken, artık vücudunu satamayacak bir haldeydi... İşte benim sırrım bu Karin. Pek hoş bir şey değilmiş, değil mi?”

“Çok, çok korkunç,” dedi De Vries. “Senin elinden hiçbir şey gelmiyor muydu bu durumla veya onunla ilgili?”

“Bilmiyordum. Annemiz ölmüştü, ben de on üç aydır Akde-

niz’de sızma operasyonundaydım. Paris’e döndüğümde uzun süreden beri bekleyen postamın içinden dört fotoğraf çıktı. Doğu Berlin Polizei’dan iyi dileklerle, Stasi aracılığıyla. Kardeşimden geriye kalan enkazı gösteriyordu.”

“Çok üzüldüm, gerçekten de Claude, öylesine söylemiyorum bunu.”

“Eminim canım, çünkü senin de anlatacak aynı derecede acılı bir öykün var, değil mi?”

“Bunu nasıl öğrendin?”

“Sonra açıklarım, önce, sana yine sormalıyım. Amerikalı dostumuza ne zaman anlatacaksın? Yoksa anlatmaya niyetin yok mu?”

“Şu anda anlatamam...”

“O zaman sen onu sadece kullanıyorsun,” diye sözünü kesti Moreau.

“Evet öyle yapıyorum,” diye isyan etti De Vries. “Bu amaçla tanıştım onunla, ama sonra işin rengi değişti Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ben onu gerçekten seviyorum — ona âşık oldum. Bu benim için herkesinkinden daha büyük bir şok. Evlendiğim Freddie’nin o denli çok özelliği var ki onda - çok çok fazla, aslında. Bu da beni korkutuyor. Sıcak, araştıran ve öfkeli bir insan; odak noktasını ya da pusulasını, ya da her ne dersen onu bulmaya çalışan iyi bir insan. O da hepimiz gibi kaybolmuş durumda, ama cevaplan bulmaya kararlı. Freddie de başlangıçta böyleydi Değişip saplantılı bir hayvan haline gelmeden önce.”

“ikimiz de Drew’nun birkaç dakika önce Courtiand hakkında söylediklerini duyduk. Soğukluğu beni şaşırttı. Acaba bu Freddie sendromu mu?”

“Yo, hiç de değil. Drew kişiliğini taklit ettiği ağabeyine benzemeye

çalışıyor. Onun Harry olması lazım,”

“Peki, şu hayvan Freddie’ye dönüşmesi ne kadar zaman alacak?”

“Olamaz, öyle olamaz. Olamayacak kadar ince ruhlu.”

“O zaman ona gerçeği söyle.”

“Gerçek dediğin nedir ki?”

“Dürüst olmakla işe başla Karin.”

“Dürüstlük artık ne anlama geliyor ki?”

“Kocan hayatta. Frederik De Vries hayatta, ama kimse onun nerede olduğunu ve hangi kimlikle dolaştığım bilmiyor.”

İkinci Şube'nin Drew ve Karin'e eşlik eden ekibi, pervasız sürücü Francois ile iki korumadan oluşuyordu. O iki korumanın isimleri o kadar hızla geçmişti ki Latham isimleri tam anlamamış, onları "Mösyö Frick" ve "Mösyö Frack" diye adlandırmıştı.

"Kızların seninle konuşuyorlar mı Francois?" diye sordu Drew arka koltuktan. O ve Mösyö Frack, Karin'i aralarına almışlardı. "Tek kelime bile etmiyorlar," diye karşılık verdi sürücü. "Kanm onlara çıkışıyor, babalarına saygılı olmaları gerektiğini söylüyor."

"Hiç yararı oldu mu?"

"Hiç. Doğruca odalarına gidip kapıyı kapadılar. Kapıya da bir yazı asmışlar, 'özeldir Girilmez'."

"Bu benim de bilmem gereken bir şey mi?" dedi De Vries.

"Çocuk cinsinin dişi türden olanlarının iyilik meleği babalarına karşı nasıl kötü davranabildiklerinin açık bir örneği sadece," diye yanıtladı Latham.

"Sanırım bu konuyu geçmeliyim."

Yirmi dakika sonra ikinci Şube'ye vardılar, özelliği olmayan taş bir binaydı, altında da silahlı korumaların sıkı kontrolünden sonra girilebilen bir araba parkı vardı. Frick ve Frack, Drew*yla Karin'i çelik kafesli elektronik asansöre çıkardılar. Asansörü çalıştırmak için uzun uzun şifre girmek gerekiyordu. Beşinci kata vardılar; Moreau' nun bürosuna kadar kendilerine yol gösterildi. Burası bir bürodan çok bir oturma odası gibiydi, pencereler aralık bırakılmıştı. Var olan konforu bozan şey ise bir dizi bilgisayar ve diğer yüksek teknoloji donanımıydı.

"Bütün bu aletlerin nasıl kullanılacağını biliyor musun?" diye sordu Drew, eliyle odayı göstererek.

"Benim bilmediklerimi yeni atanan sekreterim bilir, onun bilmediklerini de çalışma arkadaşım Jacques bilir. Eğer başımız iyice belaya girerse, ben de o zaman yeni dostum Madam de Vries'i çağırırım."

"Mon Dieur diye bir hayret çığlığı attı Karin, "bütün bunlar bir teknisyenin hayal edebileceği en mükemmel şeyler. Şuraya bak, birbirine aktarma yapan bir düzine uyduyla anında bağlantıya geçiyorsunuz. Hele şu, dünyanm her tarafındaki vericilerle telekomünikasyon sağlayan donanım."

“Burada başımız belada,” dedi Moreau. “Belki yardımcı olabilirsin.”

“Frekanslar durmadan kayıyor, salise farkıyla bile,” dedi De Vri-

es. “Amerikalılar bunun üzerinde çalışıyorlar.”

“Çalışıyorlardı, ama Rudolf Metz adında bir bilgisayar mühendisi Amerika’dan kaçıp Almanya’da bir yerlerde ortadan kaybolunca onlara biraz pürüz çıkardı. Bütün sistemi yok eden bir virüs yaymış; hâlâ kurtarmaya çalışıyorlar.”

“Bunu mükemmele ulaştıran her kim olursa dünyanın sırları da onun olur,” dedi Karin.

“O zaman Brüderschaft’ın Metz’in bıraktığı donanıma ihtiyacı olacağını umalım,” diye ekledi ikinci Şube Müdürü. “Ancak bu pek abes bir spekülasyon. Size gösterecek, daha doğrusu size dinletecek başka şeylerimiz var. Söz verildiği üzere, Witkowski’nin elçilikten yardımlarıyla, büyükelçinin özel telefon hattına girdik, bu öyle bir telefon ki bütün kanalları arayabiliyor ve sadece girişim olmadığı varsayılan kanaldan işliyor. Eğlence Parkı çok daha basitti; telefon şirketinde yangın çıktı bahanesiyle bütün hatlarını birbirine doladık. Her taraftan şikâyet üstüne şikayet yağdı ama hileyi kabul ettirdik ... Aslında gerçekten de bir yangın çıkardık. Alevden çok dumanı olanı bir yangın, ama işe yaradı.”

“Bir şeyler öğrenebildik mi bari?” diye sordu Latham.

“Kendin dinle,” dedi Moreau, sol duvardaki bir konsola doğru yürürken. “Bu bant büyükelçinin üst kattaki ikametgâhında, özel çalışma odasında bulunan ve sürekli dinlenen telefondan alındı. Konuşmayı sadece önemli bilgi duyulabilecek şekilde kısaltıp düzenledik. Suya sabuna dokunmayan iltifatlaşmalan selamlaşmaları kim dinlemek ister ki?”

“Suya sabuna dokunmadıklarından emin misin?”

“Sevgili Drew, master bantı canının istediği herhangi bir zaman dinleyebilirsin; dijital kayıtlı.”

“Pardon, devam edin.”

“Madam Courtland Champs-fiİysees’deki Eyer ve Çizme Mağa-zası’na daha yeni dönmüş.” Teyp çalışmaya başladı.

“Eğlence Parkt’ndan Anâri ile görüşmeliyim. Çok acele, acil bir durum!”

“Peki kim arıyor?”

MAHŞER NÖBETİ

445

“Andre” şifresini bilen ve dün sizin arabanızla lunaparka getirilen

birisi.1*

“Bundan haberim vardı. Hatta kaim, hemen size döneceğim.” Yaklaşık üç dakikalık bir sessizlik. “Bu öğleden sonra saat birde Louvre’da olacaksınız. İkinci kattaki Eski Mısır sergisi galerisinde. Birbirinize kendinizi tanıtacaksınız, sonra o size kendisini izlemenizi söyleyecek. Eğer herhangi bir nedenle biri araya girerse diye söylüyorum, buluşacağımız şahıs Strasborg Kontu Louis olarak tanınıyor. Bunlar anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Tamam öyleyse.”

“Bu bir sonraki banttaki konuşma mağazanın yöneticisiyle Eğlence Parkı’ndaki Andre arasında,” dedi Moreau. “Andre denilen kişi aslında Strasbourg Kontu.”

“Gerçek bir kont mu?” diye sordu Latham.

“Etraf konttan geçilmediğine göre, en azından onun pek çoğundan daha hakiki olduğunu söyleyebiliriz. Oldukça dahiyane bir kimlik bulmuşlar, bir hayli de gerçekçi: Alsas-Loren’deki eski ve nezih bir ailenin hayatta kalan tek erkek ferdi. Savaştan sonra çok zor günler geçirmişler; aile parçalanmış falan.”

“Kontluktan karnaval patronluğuna ha?” diye devam etti Drew.

“Düşüş diye buna denir işte. Aileyi kim parçalamış?”

“Almancada Alsas bölgesi Elsass-Lothringen diye bilinir. Bir yakası Almanya için, öbür yakası da Fransa için çarpışmıştı.”

“O zaman bu Louis, Strasbourg’un yansının kontu, Naziler’in tarafını tutmuş,” dedi Latham, başım sallayarak.

“Yo, hayır, hiç de değil,” diye karşı çıktı Moreau, gözleri şaşkın bir iradeyle pırıl pırıl parlıyordu. “Gizli kimliğini dâhiyane yapan da bu işte. O zamanlar sadece bir çocukmuş, ama senin tabirinle ‘yansı* Fransa için cansiperane çarpışmış. Maalesef Almanlar ailenin servetim İsviçre ve Kuzey Afrika bankalarına uçurmuşlar, geride kalan asilleri de neredeyse beş kuruşsuz

bırakmışlar.”

“Yine de Neolara çalışıyor ha?” diye araya girdi Karin. “Gerçekten tam bir Nazi yani.”

“Açıkça görülüyor. “-

“Anlamadım bunu,” dedi Drew. “Neden böyle yapsın ki?”

“Ona da ulaşmışlar,” diye yanıtladı De Vries, Moreau’ya bakarak. “Sülalenin serveti elinde bulunduran tarafı onu baştan çıkar-mış.

“Beşinci sınıf ve her tarafını pislik götüren bir lunapark işleticisi olmak için rai?”

“Çok daha fazlası için verilmiş vaadlerle,” diye ekledi İkinci Şube müdürü. “Eğlence Parkı’nda bir türlü, Paris’in salonlarında başka türlü bir adam o.”

“Ben de herkes kendisine güler diye düşünmüştüm,”* dedi Latham, “bu salonların yanına yaklaşmasına bile izin vermezler sanmıştım.”

“Neden?.Bir TcarnavaT işlettiği için mi?”

“Şey, evet.”

“Çok yanlış bir düşünce, mon ami Biz Fransızlar pratikliğe, uygulamaya hayranlık duyarız, özellikle de tahtından edilmiş ve kaynaklarım yeniden kurmak için yollar bulan zenginlerin mütevazı pratikliklerine. Aynısını siz de Amerika’da yapıyorsunuz, hatta bu konuda çok daha iyi değil misiniz? Mültimilyoner bir işadamı şirketlerini, otellerim veya çeşitli girişimlerini, her şeyi kaybediveri-yor. Sonra servetini yeniden kazanıyor, siz de onu bir kahraman yapıyorsunuz. Biz de pek farklı değiliz Drew. Yüce efendi birden oluyor aşağılık bir köpek parçası, sonra bir enerji patlamasıyle tekrar tahtını kazanıyor. Ahlak kurallarına gerek kalmaksızın biz de kendisini alkışlıyoruz. Kont’un Nazilerden ne kazanmayı umut ettiği sorusuna gelince, bunun gerçek cevabını kimse bilemez.”

“Bandı dinleyelim.”

“Dinleyebilirsin tabii ki, ama bant Kont Strasbourg’un bu öğleden sonra Madam Courtland’ı Louvre’da görmek istediği yolundaki emri doğruluyor sadece.”

Washington D.C. Saat sabah beşi biraz geçiyordu, ama Wesley So-renson uyuyamamıştı.

Sessizce, karısının yanından, iki kişilik yataklarından kalktı ve küçük banyoya girmek üzere karşıya doğru yürüdü.

“Ne yapıyorsun Wes?” dedi karısı uykulu uykulu. “Daha yarım saat önce banyoya gitmemiş miydin?”

“Duymuş muydun?”

“Bütün gece uyumadın! Neler oluyor? Bana söyleyemediğin bir sağlık sorunun mu var yoksa?”

“Sağlık değil.”

“O zaman sormamalıyım, değil mi?”

“Bir şeylerde yanlışlık var Kate, göremediğim bir şeylerde.”

“Buna inanmak çok zor.”

“Neden? Hayatımın hikâyesi bu, kayıp parçaları aramak.”

“Onları karanlıkta mı arayacaksın sevgilim?”

“Paris’te şimdi öğle; hava hiç karanlık değildir. Sen uyu hadi”

“Uyuyacağım. Ortalık daha sakin olur.”

Sorenson yüzünü soğuk su dolu lavaboya sokup çıkardı - bölge ajanlığından kalma bir alışkanlıktı bu - ropdöşambrını giydi, aşağıya mutfağa doğru indi. Otomatik kahve makinesinin düğmesine bastı, önceki gece akşam yemeğinden sonra hizmetçiler her şeyini hazırlayıp bırakmıştı. Bir fincanı doldurana kadar bekledi, fincanı alıp oturma odasının arkasındaki çalışma odasına doğru yollandı. Üç metrelik masasının basma geçti, kahvesinden bir yudum aldı, aşağılarda bir çekmeceyi açtı ve içinden içmesinin “kesinlikle yasak” olduğu bir paket sigara çıkardı - eski alışkanlıkları iyice canlanıyordu. İnsanı sakinleştiren dumanı zerafetle içine çekerken, karmaşık konsolunun üzerindeki telefonu kaldırdı, sızmalara karşı kontrol etti ve Moreau’nun Paris’teki özel hattını çevirdi.

“Claude, ben Wes,” dedi Sorenson, telefondaki kısa, ters bir “Ot«7”yi duyduktan sonra.

“Bu sabah da şansım Amerikalılardan açıldı Wesley. Şu senin geçimsiz Drew Latham’ın biraz

önce güzel fakat muammalı Karin de Vries'le çıktı."

"Muamması nerede?"

"Daha emin değilim, ama öğrendiğimde sen de öğreneceksin. Yine de ilerleme kaydediyoruz. İnanılmaz keşfin Janine Clunitz bizi doğru yolda götürüyor. Sonnenkind'imiz tahmin edilemez görünüşünün içinde tahmin edilebilir şeyler yapıyor." Moreau, büyükelçinin karısıyla ilgili haberleri anlattı. "Kont Strasbourg'la bu öğleden sonra Louvre'da buluşacaklar. Tabii onların peşinde olacağız."

"Alsas Strasbourg'lan da ne mene bir hikâyeydi, eğer aklımda doğru kalmışsa."

"Kalmış, Kont da durumu birkaç adım daha ileri götürüyor."

"Elsass-Lothringen mi?" diye sordu Operasyonlar şefi.

"Yo, yo, bunlar ek adımlar, ama onları da sonra çıkacağız dostum.

Büyükelçi ne olacak, programa aynen devam mı?"

"Programı aynı kalıyor, evet, eğer kafayı üşütüp de o kaltağı boğup gebertmezse şanslı sayılıra."

"Burada onun için hazırlıkları yaptık, için rahat olsun... Peki, ya senden ne var ne yok mon ami? Sizin tarafta neler olup bitiyor?"

"Tahmin edebileceğin gibi hır gür işte. Şu iki Nazi katili biliyorsun - ne deniyordu onlara?"

"Herhalde Witkowski'nin Andrews Hava Üssü'ne gönderdiği iki kişiden söz ediyorsun."

"Evet onlar, öyle şeyler anlattılar ki bir duyulursa yönetim yerinden olur."

"Sen neler diyorsun?"

"Dediklerine göre ellerinde, Başkan Yardımcısı ve Meclis Başka-nı'nın Almanya'daki Neo-nazi hareketiyle bağlantısını ortaya koyan kanıtlar varmış."

"Ne kadar saçma! Neymiş bu sözümona kanıtlar?"

"Sanki bir telefon açsalar, mesela Bonn'a, belgeler faksla anında gönderilecekmiş gibi bir hava yarattılar."

“Blöf bu Wesley, sen de biliyorsun bunu.”

“Kesinlikle, ama sahte belgeler içerebilecek bir blöf. Başkan Yardımcısı öfkeden köpürdü. Senato oturumu istiyor, bir de bu suçlamaları reddeden her iki partiden de sürüsüne bereket milletvekili ve senatörleri şuaya dizmiş.”

“Bu çok ihtiyatsız bir hareket olabilir,” dedi Moreau, “oradaki genel havayı, şu cadı avcılarım göz önünde bulunduracak olursak.”

“işte onun bunu çok net biçimde anlamasını sağlamam gerek. Tek düşünebildiğim, en düzmecesinden bile olsa ‘resmi kanıtlar’ın bizim çılgınlıkla beslenen medyamıza nasıl bir etkisinin olacağı. Hükümetin mektup kâğıtları, özellikle istihbaratın mektup kâğıtları ve hele hele Alman istihbaratının mektup kâğıtları birkaç saniyede kopya edilebilir. Aman Tanrım, bütün bunların ülkenin her yanında televizyon ekranlarında göründüklerini bir düşünsene!”

“Zan altındakiler daha kendilerine söz hakkı tanınmadan suçlu

bulanacaklar,” diye onayladı İkinci Şube Müdürü. “Dur bir dakika

Wesley...” diyerek Moreau kendi konuşmasını kesti. “İki suikastçının bunları yapabilmesi için Neo-Nazi hiyerarşisiyle işbirliği içinde olmaları gerekmez mi?”

“Gerekir. Ee?”

“İmkânsız bu! Blitzkrieger’lerin Paris birimi rezil-rüsva oldu! Hain olarak damgalandılar ve üstlerinden yardım görmeleri de mümkün değil çünkü Nazi hareketi için çok tehlikeliler. Onlarla iş kesildi, terk edildiler... Orada başka kim bu iki tutsak hakkında bilgi sahibi?”

“Şey, burada çok berbat bir şekilde dardayız, onları Andrews’ dan almak için denizcileri ve Knox Talbot’un adamlarından bir-iki tanesini kullandım. Onların gözetimde tutulmaları için Virginia’da bir CIA güvenli evi de dahil.”

“CIA güvenli evi mi? Şu içine sızılan CIA mi?”

“Başka seçeneğim yoktu Claude. Bizim elimizde böyle bir yer

yok.” ‘

“Anlıyorum. Yine de o iki adam Neolarla ilgili en önemli delillerimizden.”

“Bunu anladık da peki sonra?”

“Tutukluları araştırmaya devam et Wesley, ama bunu onlara sakın belli etme.”

“Neden?”

“Emin değilim. İstersen buna içgüdü de. Hani istanbul’daki her ikimizin geliştirdiği gibi bir içgüdü.”

“Şimdi yola çıkıyorum,” dedi Sorenson, Paris’le irtibatı keserken. Operasyonlar ulaştırma biriminin numarasını otomatik çeviren düğmeye basü. “Yarım saat içinde evime bir araba istiyorum.”

Otuz altı dakika sonra, tıraş olmuş ve elbiselerim giymiş, Konsolosluk Operasyonları müdürü, kendisini Virginia’daki güvenli eve götürmesi için sürücüsüne talimat verdi. Sürücü emri alır almaz dinlenilemeyen UHF telsiz telefonunu kaldırıp CIA hareket memuruna gidilecek yeri bildirmek istedi.

“Buna hiç gerek yok,” dedi Sorenson arka koltuktan. “Karşılama komitesi için saat çok erken.”

“Ama standart prosedür böyle efendim.”

“insaf et oğlum, bak güneş daha yeni doğuyor.”

“Evet efendim.” Sürücü telsiz telefonu yerine koydu, suratında

MN29

‘şimdi burnunun üstüne bir tane yapıştırmak vardı ama yaşına dua et’ gibi bir ifade vardı. Yarım saat sonra, ağaçların arasından açılmış ve elektrikli parmaklıklarla çevrili beton bir nizamiye kulübesine giden rüzgârlı köy yoluna vardılar. Kapı hâlâ kapalı durumdaydı, limuzinin sol arka kapısının dışından, koyu renkli, kaim ve kurşun geçirmez bir pencerenin altında betona monte edilmiş bir hoparlörden bir ses duyuldu.

“Lütfen kimliğinizi tanımlayınız, işinizi bildiriniz.” “Wesley Sorenson, Konsolosluk Operasyonları müdürü,” diye yanıtladı Operasyonlar başkanı, arabanın camını biraz indirerek, “son derece gizli bir görevdeyim.”

“Sizi tanıyorum efendim,” dedi karanlık camın arkasındaki bulanık şekil, “ama bu sabahki listede adınız yok.”

“Eğer Daimi Giriş listeyi bir zahmet inceleyecek olursan, adımı bulursun.”

“Bir saniye efendim... Sürücü, aracın bagajını aç.” Arabanın gövdesinden kilidin açıldığını belirten mekanik bir ses, ardından da limuzinin arkasını inceleyen gezici bir ışık kaynağının parıltısı geldi, “özür dilerim Sayın Müdürüm,” diye devam etti vücutsuz ses, “kontrol etmemem gerekirdi, ama Daimi’ler genellikle günün geç saatlerinde gelirler.”

“özür dilemeye gerek yok,” dedi Sorenson. “Belki de CIA Başkanını aramam gerekirdi, ama onun için de saat henüz çok erken.” “Evet efendim... Sürücü, araçtan çıkıp bagajı kapatabilirsin şimdi.” Sürücü isteneni yaptı, direksiyonun başına geçti tekrar, ağır çelik kapı açıldı. İki yüz elli metre kadar içeride eski Arjantin Büyükelçisi’nin malikânesinin mermer basamaklarına giden bahçe yoluna girdiler. Limuzin durunca, koca giriş kapısı içeri doğru açıldı ve sıkı yapılı, orta yaşh bir kara binbaşısı günün ilk ışıklarına çıktı. Omuzundaki sembol onun bir Ranger taburundan olduğunu gösteriyordu. Hızla basamaklardan indi ve Sorenson’ın kapısını açtı.

“Binbaşı James Duncan, Nöbetçi Subay, Sayın Müdürüm,” diye kendini tanıttı. “Günaydın efendim.”

“Günaydın Binbaşı,” dedi Operasyonlar başkam, arka koltuktan

dışarı çıkarken. “Kusura bakmayın, sizi arayıp buraya bu kadar erken

bir saatte geleceğimi söylemek aklıma gelmedi”

“Biz böyle şeylere alıştık Bay Sorenson.”

“ön kapı alışmamış ama.”

“Niye anlamadım. Bu sabaha karşı üçte daha da büyük bir sürpriz yaşamışlardı.”

“Ya?” Emekli istihbarat subayının antenleri olumsuz bir sinyal alıyordu. “Bildirilmemiş bir ziyaretçi ha?” diye sordu, açık kapıdan içeri merdivenlerden çıkarlarken.

“Yok pek öyle sayılmaz. Adı Daimi’ler kütüğüne geceyarısı eklendi. Liste epey uzundu, o ise geciktirilmekten hoşlanmıyordu; derin sızmacı ajanlar alıngan oluyor. Bütün gün çalışıp da gecenin bir yarısı uyandırılsam ben de öyle terslik yapardım herhalde. Yani adam yangın alarmı yüzünden kalkmıyor ki, kapıyı kontrol etmek için kalkıyor.”

“Hayır, ama her zaman bazı acil durumlar olabilir, öyle değil mi?” dedi Sorenson, daha fazla üstelemeden.

“Ama o saatte pek de olmaz efendim,” dedi Binbaşı Duncan, Operasyonlar başkanım güvenlik masasına doğru getirirken, masanın başında yorgunluktan dökülen bir bayan subay vardı. “Size nasıl yardımcı olabiliriz efendim? Teğmen RussePa bilgi verirseniz size bir koruma çağırır.”

“E Bölümü’nde barındırılan iki tutukluyu görmek istiyordum. Yalnız başıma.” Binbaşıyla teğmen, bir şeyden irkilmişçesine birbirlerine baktılar. “Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu Sorenson.

“Hayır Müdür Sorenson,” diye karşılık verdi Teğmen Russel, etrafı koyu halkalarla çevrili gözleri bilgisayar klavyesinin üzerinde, bastığı tuşlara bakarken. “Sadece tesadüf efendim.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“CIA Başkan Vekili Connally’nin de sabahın üçünde görmek istediği buydu,” diye yanıtladı Binbaşı James Duncan.

“Nedenini söyledi mi?”

“Aşağı yukarı sizin kapıda söylediklerinize benzer şeyler söyledi efendim. Görüşmenin son derece gizli olduğunu, bu yüzden hücreyi açtıktan sonra bizim korumamızın dışanda kalması gerektiğini söyledi o da.”

Sinyal tamamlanmıştı. “Binbaşı, beni çabuk oraya götür. Benden

başka hiç kimsenin o adamları sorgulama izni yoktur! *

“Bağışlayın efendim,” diye söze girdi Teğmen. “Başkan Vekili

Connalh/nin tam güvenlik izni vardı. Başkan Talbot tarafından imzalanmış bir Teşkilat-içi bildiriyle belirtilmişti.”

“Bana Başkan Talbot’u bulun telefonda! Sizde özel numarası yoksa ben vereyim.”

“Alo?” dedi Knox Talbot’un uykulu sesi hatun öbür ucunda.

“Knox, ben Wesley...”

“Nerde kim kimi bombaladı? Saat kaç, haberin var mı senin?”

“Başkan Vekili Connally kim, senin haberin var mi?”

“Hayır yok, çünkü öyle biri yok.”

“Peki ya şu Teşkilat-içi bildiri, altında senin imzan, Neolarla görüşmesi için ona izin vermişsin!”

“öyle bir emir yoktu ki altına imzamı atayım. Sen neredesin?”

“Sence hangi cehennemin dibindeyim?”

“Burada, Virginia’da mısın?”

“Umarım bir sonraki aramam daha az telaşlı olur, çünkü eğer öyle değilse yapman gereken ciddi bir ev temizliğin var demektir.”

“AA Bilgisayarları mı?”

“Daha az karmaşık bir şeyi dene, daha insancıl bir şey dene.”

Sorenson telefonu vurarak kapattı. “Haydi gidelim Binbaşı!”

îki Blitzkrieg’ci yataklarında yanlarına dönmüş yatıyorlardı.

Hücre kapılan çarpılarak açıldığında ikisi de yerinden kımıldamadı. Konsolosluk Harekâtları Müdürü ikisine doğru ilerleyip battaniyeleri fırlatıp açtı. İki adam da ölmüştü, gözleri ölüm anındaki dehşetle açılmıştı, kapalı duran ağızlarından hâlâ kan sızıyordu, kafalarının arkaları uçmuş, duvara yapışmıştı.

Caz orkestrasının aşağıdan gelen senkoplu ritimleri özel yemek odasında uçuşuyor, dışarıdan, New Orleans’ın Fransız Kesimi’ndeki Bourbon Caddesi’nden gelen titreşimli gürültülerle karışıyordu.

Büyük bir masanın etrafında altı erkek ve üç kadın oturuyordu, biri hariç hepsi resmi giyimliydi - erkekler klasik takım elbise, kadınlarsa uzun etekli tayyör giymişlerdi. Yine, biri hariç hepsi beyaz, bakımlı, tıraşlı, temiz-paktı, sanki yıllar öncelerinin lise yıllıklarından çıkıp da gelmiş gibiydiler.Yaşları kırkla yetmiş arasında değişiyordu, her birinin duruşunda kendilerini diğer insanlardan üstün görenlerin kayıtsızlığı hâkimdi, sanki kendilerinden daha aşağı insanların arasında bulunuyormuş gibi bir hava içindeydiler.

Bu grubun içinde, belediye başkanı, üç önde gelen milletvekili, sözü dinlenen bir senatör, bir ahtapotun kollan gibi elini her şeye atmış bir bilgisayar şirketinin başkanı ve Hıristiyan Ahlak Hükümeti sözcüsü olan son derece şık giyinmiş bir kadın vardı. Sandalyelerinde dimdik oturuyorlar, kuşkulu gözleriyle masanın başındaki adamı süzüyorlardı. Adam, esmer tenli, tıknaz biriydi Düğmeleri göğsünün ortasında kadar açık beyaz renk safari gömlek giymiş gözlerini kapayan koyu renk camlı koca gözlükler takmıştı. Doğduğunda kendisine kilisede taktıkları ad Mairo Marchetti'ydi;

FBI dosyalarındaki lakabı Don Pontchartrain idi. Konuşmaya başladı.

"Birbirimizi anlayalım önce," diye başladı, sesi alçak ve yumuşak, çıkıyordu, sözlerini tartarak konuşuyordu. 'Tarihçilerin muahede diyebilecekleri bir durumdayız; her konuda mutabakata varması mutlaka gerekmese de, bir arada var olmalarını sağlayan ortak bir gündem bulmuş kişilerin zorunlu ortaklığı gibi bir şey. Beni izleyebiliyor musunuz?"

Evet anlamında mırıltılar yükseldi, kafalar ufak ufak sallandı, senatör araya girdi "Konuyu çok ağdalı bir ifadeyle ortaya koydunuz Bay Marchetti Hepimizin bir şeyler istediğini, bu yüzden birbirimize yardım edebileceğimizi söyleseydiniz konuyu daha basit bir biçimde ortaya koymuş olmaz mıydınız?"

"Senato'daki itibarınızla hiç uyuşmayan dümdüz bir konuşma bu. Ama evet, yerden göğe kadar haklısınız. Her varlık, bir diğerine bir yardımda bulunabilir."

"Sizinle daha önce tanışma fırsatımız olmadığından," dedi masanın sağında uzakta oturan, pahalı giyimli, Hıristiyanlardan olan kadın, "acaba siz nasıl yardım edebileceksiniz bize merak ediyorum? Aslında bu soruyu bile beni alçaltıcı, utandıran bir soru gibi hissederek soruyorum."

** "Hadi ordan kendini beğenmiş karı," dedi Don Pontchartrain sakin bir edayla.

"Ne?" Masanın etrafından gelen tepki bir öfke şokundan çok,

şaşkınlıktan donakalmanın neden olduğu bir sessizlikti

"Beni duydun," diye devam etti Marchetti "Sen bana geldin, ben seni buraya getirmedim. Hanımefendi hazretlerini biraz aydınlatmak istemez misiniz Bay Bilgisayar Fabrikası?"

Tüm bakışlar Amerika'nın en önde gelen bilgisayar şirketlerinden birinin yönetim kurulu başkanına çevrildi.

“Bu karan vermeden önce titizlikle düşünmüştük,” diye karşılık

verdi klasik, gri takım elbiseli ince adam. “Benim fazla meraklı yöneticilerimden

biri olan, makyaj olsun diye iş verdiğimiz bir siyahi adam tarafından yapılan sorgulamaları mutlaka durdurmamız gerekiyordu. Münih’e - Hausruck’a - beyan edilenin ika katı olarak gönderilen yüklemelerimizi araştırmaya başladı ve hatta alıcıların izini takip etmeye kadar vardırdı işi, ama çok dolambaçlı bir yoldu bu. Tabii ki onu işten atamazdık, bu nedenle binlece mil kat edip Bay Marchetti ile buluştum.”

“O da kendi araştırmasını yaptı,” diye araya girdi Don Pont-chartrain dostça bir gülümseme ve nazik bir tavırla. “Yani, adının arkasında bir sürü bilimsel unvanı olan çök zeki bir zenciyi öldürmek ne işe yarar ki? Hiç anlamı yoktu bunun. Böylece o beyefendi Hazreti İsa’nın kollarına kavuşmadan önce çalışma arkadaşlarıma küçük bir araştırma yaptırdım - evindeki çalışma odasına küçük bir gezinti gibi bir şey... Tanrım, Bay Bilgisayar Fabrikası, doğrusu adam tam tependeymiş, veya çok yaklaşmış. Masasında kilitli tuttuğu notlan her şeyi ortaya koyuyordu. Çok ileri teknoloji donanım-lannı gerçek dışı fiyatlarla, kimsenin adını duymadığı kişilere gönderiyor, bunlan kimsenin tanımadığı insanlar teslim alıyordu. Gerçi tamamen kör acemi işi diyemesem de, çok lakayıt davranmışsınız doğrusu. Sözünü ettiğimiz bey Washington’daki yetkilileri uyandırmak üzereymiş neredeyse... Yine de, sorununuzla ilgilendik ve siz de bir tür ortak buldunuz - ‘bir tür’ burada kilit sözcük.”

“Bunlann bizimle ilgisini anlamıyorum,” diye diretti modaya uygun giyimli, Hıristiyan bayan, vıraklayan bir kurbağayla konu-şurmuşçasına bir ifadeyle.

“Bir kere arılamazsanız bu sizin suçunuzdur. İkinciye arılamazsanız, bu benim suçumdur. Dikkat edin, tekerrür etmesin.”

“öyle mi dersiniz?”

“Tavrınız ikimize de hakaret oluyor,” diyerek sözünü sürdürdü Marchetti sakince. “Almanya’daki grubumuz yüklemelerin nereye gittiğini öğrenemedi - bu sizin için olumlu bir puan - ama mallan kimin teslim aldığını öğrendiler.”

“Sanırım yeterince konuşuldu,” diye sözünü kesti, büyük bir

kuzey doğu kentinin belediye başkanı. “Suçluların ve azınlıkların

birbiriyle nasıl içice geçmiş olduğundan haberiniz yoktur sizin. Bu

konuda etkili önlemler alınacaktır.*

“BastaF Don ilk defa olarak sesini yükseltti “Eğitimi, bir kere de gerçek eğitimi deneyin! Ben ‘Makarnacıyım, ‘Şamaroğlanı’yım, ‘Yağ Tulumu’yum, daha kısa süre önceye kadar işe bile baş vuramazdık biz, duvar örer bahçıvanlık yapardık. Sonra zeki olanlarımız çı-kageldi, Giannini’ler, Fenniler - Da Vinci’lerin, Galileo’ların, evet hatta ve hatta Machiavelli’lerin mirası. Ama bizi aranıza almazsınız siz... Azınlıklardan, yıkmayı düşündüğünüz gecekondulardan bahseder gibi bahsetmeyin bana Kolay Çözümlerin Belediye Başkanı!

Tarihi ben biliyorum, siz değü”

“Bu tartışmalar bizi nereye götürecek?” diye sordu Pennsyh/a-nia’daki bir büyük şehrin belediye başkanı.

“Şimdi söyleyeceğim size, nereye götürüyormuş,” dedi Marchet-ti. “Ben sizden hoşlanmıyorum, siz de benden hoşlanmıyorsunuz. Beni pislik gibi görüyorsunuz, ben de sizlerin geri zekâlı olduğunuzu düşünüyorum, ama yine de birlikte çalışabiliriz.”

“Bu nahoş çıkışlarınızı dikkate alırsak,” diye söze karıştı, kır saçlarını arkadan topuz yapmış ciddi bir kadın, “bu pek akla yakın gelmiyor.”

“Şöyle izah edeyim sayın bayan.” Don Pontchartrain masanın üzerinden öne doğru eğildi, ceketi sıyrılınca kıllı göğsü ortaya çıktı, derinden gelen sesi yine hafif ve yumuşaktı. “Sizler bir ülke ve hükümetini istiyorsunuz - bence tamamdır, hiç umurumda bile değil. Benim istediğim ise ülkeyi, hükümeti elinde tutmanın getireceği kârlar. Her şeyin bir bedeli vardır. Ben size karışmam siz bana karışmazsınız. Sizin hesabınıza bazı kirli işler yaparım - geçmişte de yapmıştım, gelecekte de yapmaya hazırım - siz de devasa hükümet ihalelerini size söyleyeceğim adamlarla yaparsınız. İşte bu kadar basit. Bir sorun var mı?”

“Gördüğüm kadarıyla yok,” dedi senatör. “Bu tür önceliklerin verilebileceğinden eminim. Herkesin iyiliği için bu gibi şeyler kabul edilebiliyor.”

“Tabii ki,” diye katıldı Mafya babası. “MussoÜni’yi, Hitler’i, II

Duce ve Führer’i ele alnı, onlar taban tabana zıttılar, ama savaştan

elde ettikleri kân birleştirmesini bildiler. Maalesef ikisi de parano-

yakü, yenilmezlik hayalleri içindeydi. Ama biz değiliz, çünkü savaş bizim gündemimizde yok. Bizler başka bir şeyin peşindeyiz."

"Ya bunu nasıl tarif edeceksiniz Bay Marchetti?" diye sordu masadaki en genç adam. Asker usulü saç tıraşı olmuş, sarışın biriydi, üzerinde Massachusetts Üniversitesi'nin ceketi vardı. "Siyasi bilimlerde uzmanım, doktoramı tamamlıyorum - biraz geç de olsa."

"Çok basit, Bay çokbilmiş, yalnız söyleyeceklerim öyle okullarda öğrenilemeyecek türden şeyler," diye yanıtladı Don. "Siyaset demek etki demektir ve başarılı siyaset de güç demektir, siyasi güç de temel olarak paradır - ne nereye ve kime gidiyor, meselesi. Faturayı ödeyen sözümona halk paranın nereye gittiğiyle hiç mi hiç ilgilenmez, çünkü onlar televizyonda bir şov programını seyretmeyi veya sü-permarkette indirimli fiyatlar listesini okumayı daha çok tercih ederler. Gerçeği bilmek isterseniz, bizler gerizekâhyız..." îşte bu yüzden, sonunda siz dangalaklar her şeyi ele geçirirsiniz."

"Kullandığınız dil çok saldırgan," diye ekledi genç akademisyen.

"Burada hanımların da bulunduğunu anımsatabilir miyim?"

"Ne komik, hani nerdeler? Ben de sana şunu hatırlatayım delikanlı, burası mektep değil, ben de görgü kuralları uzmanı değilim ... Ben, son merciyim. Bir şeyin başarılmasını, yerine getirilmesini istediniz mi - kendi zengin kaynaklarınızı kullanamayacağınızı bildiğiniz için - bana gelirsiniz, iş biter, riske ben atılırım, olanların sizle hiçbir ilgisi olmaz - şu Bay Bilgisayar Fabrikasının aşırı derecede meraklı zenci yöneticisi meselesinde olduğu gibi. Capisce?"

"Sizin de dediğiniz gibi," dedi yaşlı hanım, parıldayan gözlerini iyice büyüten bir gözlük takıyordu, "kendi zengin kaynaklarımız varken, neden sizinkileri kullanalım ki?"

"Va bene!" diye bir nara attı Marchetti, ellerini iki yana doğru açarak. "Kullanmayın o zaman, ben de size hayatta başarılar dileyeyim. Sizden gerektiğinde benim burada olduğumu bilmenizi istiyorum sadece. Bilgisayar devimizi ve Kongre'deki arkadaşını da sizleri buraya getirtmek, anlaşmamızı kesinleştirmek için davet ettim. Tabii ki özel jetimle."

"Arkadaşı mı...?" diye sordu Pennsylvania belediye başkanı.

"Ben," diye karşılık verdi hafifçe mahcup olmuş, ama pek de

özür diler bir halde olmayan Beyaz Saray İstihbarat Alt Komite

üyesi. "Emirler Berlin hücresinden verildi. CIA'de çok zararlı biri

olabilir, mutlaka göz altına alınmalı ve gerekiyorsa halledilmeli. Adamlarımızdan birini kullanmak büyük bir risk. Bay Marchetti görevi'üstlenmiştir."

"Yani öyle görünüyor ki bir tür La Rochefoucauld evliliğimiz var," dedi yetmişin üstünde, gözlük camlarının ardmdan büyük, parlayan gözlerle bakan yaşlı kadın. "Az da olsa işimize yarar bir durum bu."

"Ah sevgili hanımefendi, işte ben de tam böyle diyordum."

"Evet, tamam, çok iyi açıkladınız, her zaman olduğu gibi eylemler sözlerden çok daha fazla işe yarar... Anlaşma sizin, Bay Marchetti ve inanıyorum ki buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak istediğimi söylediğimde arkadaşlarım da bana katılacaklardır."

"Aşağıda limuzinler sizleri bekliyor, özel pistte de uçağım."

"Sayın milletvekilleriyle ben tahliye kapısından çıkıp başka başka arabalarda gideceğiz," dedi senatör.

"Aynen geldiğiniz gibi efendim," diye katıklı Don Pontchartra-

in, kendisi de diğerleriyle beraber ayağa kalkarken. "Sicilyalı kalbimin

bütün içtenliğiyle sizlere teşekkür ederim. Toplantı başarıyla

bitti, anlaşmamız yürürlüktedir.*'

Amerikan Nazileri, her biri farklı bir rahatsızlık duygusu içinde, teker teker New Orleans'daki şatafatlı yemek odasım terk ettiler.

Don, masanm altına uzandı, gizli bir düğmeyi kapattı. Kadife kaplı

duvarlarla gizlenmiş video kameraları durdurdu. Kendisinin adı,

sesi ve görüntüsü bantlardan çıkarılabilir, bir başkasının, muhtemelen

bir düşmanın adı yerleştirilebilirdi

"Gerizekâlılar sürüsü," dedi Marchetti kendi kendine yumuşak bir sesle. "Ailemiz ya Amerika'nın en zengini, ya da vatan kahramanları olacak."

28

Eski Mısır'ın göze sığmayacak kadar büyük ve neredeyse gözle görülemeyecek kadar ufak sanat eserleri Louvre'un en büyüleyici sergileri arasındaydı. Gizli aydınlatma sistemi sayesinde bu dünyaya ait olmayan gölgeler elde edilmiş ve yüzyıllar öncesi bugünün insanları karşısında hayat bulmuştu. Hayat içinde insanların ölümlü olduğunu sürekli anımsatan bir şeyler vardı. O dönemin insanları yaşamışlar, soluk almışlar, sevişmişler ve genellikle Nü'in cömertü-ğiyle büyüttükleri çocuklar doğurmuşlardı. Sonra da ölüp gitmişlerdi, hükümdarlar köleler, ister varlık içinde yüzmüş olsun, isterse sefalet içinde sürünmüş, hepsi teker teker çoktan göçüp gitmişti bu diyardan; ne yaptıkları iyilikler anılıyordu, ne de kötülükleri yanlarına kâr kalmıştı, sadece bu dünyada yaşamışlardı, hepsi bu.

Bu semavi görüntünün içinde ikinci Şube'nin iki ajanı özel araç-gereçlerini taşıyorlar, Strasbourg Kontu Louis ile Amerikan Büyükelçisinin karısı Janine Courtland arasında gerçekleşecek olan buluşmayı bekliyorlardı. Araç-gereçleri arasında metrelerce uzaktan en hafif konuşmaları bile alabilecek kapasitede 8 mm'ük minyatür bir kamera da vardı. Göğüs ceplerinde yakın temaslar için sesle harekete geçen bir kaydedici bulunuyordu. Minyatür video kaydedicin' bir ajan, kulağında kulaklığıyla iki koca lahit arasında yerini almıştı. Elindeki kaydedicisinin üzerine doğru biraz eğilmiş, eski bir yazıü inceleyen bir bilim adamıymış gibi onu gizlemişti. Meslektaşı ise odanın içinde grupların arasında dolanıyordu, içersi yer yer kalabalıktı çünkü Paris'te yazdı ve öğle yemeği paydosu zamanlarıydı; iki adam da küçük cep telsizleriyle iletişim halindeydiler.

önce Janine Courtland geldi Tedirgin gözlerle etrafını taradı.

Kimseyi bulamayınca sergilerin arasında amaçsızca gezinmeye başladı,

bir keresinde bir lahitteki yazının üzerine eğilmiş çalışan "bilim

adamıwnın da yanında durdu, sonra vitrinde sergilenen eski

Mısır altınlarını inceledi Sonunda Andre* - Strasbourg Kontu Louis

- ana kemerden içeri girdi. Son derece modern bir beyefendinin

öğleden sonra kıyafetinin gözalıcılığını İskoç desenli mavi ipekten bir kaşkol tamamlıyordu. Büyükelçinin karışım fark etti, salonu dikkatlice gözden geçirdi ve durumdan memnun olmuş bir biçimde ona doğru ilerledi. İkinci Şube ajanı el kamerasının açışım ayarladı, ses alıcısını açtı ve tümüyle sessiz olan çalışma mekanizmasını harekete geçirdi. Sol kolu aracı kamufle eder

durumda, bir yandan monitörden seyrederken bir yandan da dinledi.

"Tamamen yanılıyorsunuz Mösyö Andre," diye başladı Janine Clunitz Courtland yumuşak bir sesle. "Elçilik güvenlik şefiyle çok doğal ve ikna edici bir biçimde konuştum. Beni takip ettirdiğini ima ettiğimde çok şaşırdı."

"Başka ne diyecekti ki?* diye sordu Strasbourg soğuk bir edayla.

"Hayatımın büyük bir bölümünü yalanlarla geçirdim, karşımdaki insanın yalanını anında yakalayacak kadar tecrübeliyim bu konuda — aslında tüm hayatım böyleydi diyebilirim. Ona bir dükkâna uğradığımı ve satış elemanlarından birinin yanıma gelip iki-üç eskortun dışarıda kaldırımda durduğunu ve öğle güneşinden kurtulmaları için içeri davet edip etmemesi gerektiğini sorduğunu söyledim."

alyi uydurulmuş bir hikâye madam, hakkınızı vermem gerek," dedi

Andre ismindeki adam daha sıcak bir tonda. "Sizler gerçekten de

üstün bir eğitim almışsınız," p^i

"Takdir mi ettiniz? Ben de kendimi takdir edeyim öyleyse, teşekkür

ederim. Bizler tüm yaşamımızı sadece tek bir amaç için hazırlayıp

durduk"

"Çok hayranlık uyandırıcı,"dedi Strasbourg. "Elçilikgüvenliğiniz bu 'eskorfların kimler olduğu hakkında bir yorumda bulundu mu?"

"Tabii ki bunu sağladım; bu da bizim eğitimimizin bir parçasıdır.

Fransızların beni izlemelerinin mümkün olup olamayacağını sordum. Yanıtı çok gerçeğe uygundu ve muhtemelen doğrusu da buydu. Paris yetkililerinin en nüfuzlu büyükelçinin karısının yalnız başına alışveriş yapmakta olduğunu fark etmiş olabilecekleri ve hemen sessiz sedasız bir koruma emri çıkarmış olabilecekleri karşılığını verdi."

"Tahminimce çok mantıklı, eğer sizin güvenlik şefiniz de sizin kadar iyi eğitilmiş biri değildiyse."

"Ne kadar saçma! Şimdi beni dinleyin. Kocam, Concorde'la birkaç saate kadar burada olacak ve biz de bir-iki günü karı-koca birlikte geçireceğiz.

Ama hâlâ Almanya'ya gidip üstlerimizle görüşmekte ısrar

ediyorum. Bir planım var. Resmi kayıtlara göre Stuttgart'ta hâlâ hayatta olan büyük halam var, doksanına yaklaşmış ve ben de artık çok geç olmadan onu görmek istiyorum..."

"Senaryo mükemmel," diye araya girdi Strasbourg, sergi odasının en karanlık köşesine doğru kendisiyle gelmesi için Janine'e işaret ederek. "Büyükelçinin buna bir itirazı olmayacaktır, öyleyse biz de bu senaryoyu işleyeceğiz, Bonn da kuşkusuz onaylayacaktır?

Monitör penceresinden izlemeye devam eden İkinci Şube ajanı videonun açısını tekrar ayarladı, çiftin peşinden loş ışıklı köşeye doğru giderken. Aniden soluğu kesilir gibi oldu, gözleri dehşet içinde açıldı, Kont elini cebine sokarak plastik kılıf içine sokulmuş, ucunda iğnesi hazır bir enjektör çıkardı yavaşça. Strasbourg öbür elini hâlâ gölgelerde tutarak kılıfı sıyırdı, iğne ortaya çıktı.

"Durdur onuf diye fısıldadı ajan cep telsizine. * Araya gir çabuk!

Tanrım adam onu öldürecek. Elinde bir iğne var!"

"Monsieur le ComteV diye haykırdı öteki ikinci Şube elemanı,

insanları yarıp hem Strasbourg hem de büyükelçinin karısını şaşkınlık

içinde bırakarak. "Ah, efendim, gözlerime inanamıyorum,

sizsiniz ha? Yıllar önce ailenizin meyve bahçelerinde oynayan küçük

bir çocuktum. Sizi tekrar görmek ne güzel! Şimdi Paris'te avukatlık

yapıyorum." $t£â

"Evet evet, tabu," dedi kafası karışmış, öfkeli Strasbourg, bu karşılaşmanın gürültüsü patırtısı içinde şırıngayı karanlıkta gizlice zemine düşürüp ayağının alanda ezip parçalarken. "Demek bir avukat, ne bahtiyarlık... Bağışlayın çok ters bir zaman. Başka zaman görüşürüz." Bu sözlerle Strasbourg Kontu Louis arkasındaki küçük kalabalığın arasına hızla dalıp sergi salonundan çıkıp gitti.

"Aranıza girdiğim için özür dilerim madam!" dedi ikinci ajan, gözlerindeki bakışta iki sevgilinin randevusunu hoyratça bölmüş birinin özür diler ifadesi vardı.

"Hiç önemli değil," diye geveledi Janine Courtland ve hızla arkasını dönüp uzaklaştı.

Latham ve Karin de Vries İkinci Şube'ye ikinci kez saat beş buçuğu

biraz geçe gelmişlerdi. Louvre'un hem görüntü hem de ses bantları

incelemeye alınmak üzere çoğaltıldıktan sonra Moreau tarafından

çağırılmışlardı. Şimdi refakatçileri Mösyö Frick ve Mösyö Frack ay-

n asansörlerde beş dakika arayla onları izliyor, lobideki yabancılar arasında, elçiliğin bu Amerikalı veya Belçikalı elemanlarına gereğinden fazla ilgi gösteren olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

“İkinizin arasında neler geçti?0 diye sordu Drew, Normandie’ deki süitlerine doğru koridordan yürürlerken.

“Neden söz ediyorsun?”

“Sen ve Moreau’dan. Bu sabah iki eski arkadaş gibiydiniz. Sonra bir daha hemen hemen hiç konuşmadınız.”

“Farkında değildim. Eğer böyle görünüyorsa, bu benim suçum olabilir. Tüm dikkatimi olanlara vermiştim. Louvre operasyonu doğrusu müthiş olmuş, değil mi?”

“Zekice ve yağdan kıl çeker gibi, özellikle Strasbourg’a kısa devre yaptırmaları harika, ama yine de İkinci Şube bir süre daha oralarda kalmış.”

“Şu iki ajan harika davranmış, herhalde katılıyorsundur?”

“Katılmamak için aptal olmak lazım.” Latham süitin kapışma yaklaştı, durmaları için elini kaldırıp, cebinden bir kutu kibrit çıkardı.

“Ben de senin ciddi ciddi sigarayı bırakmakta olduğunu zannediyordum. Bir tane yakmak için içeriye girmeyi dahi bekleyemiyor musun?”

“Sigarayı bırakıyorum. Bunun da sigarayla bir ilgisi yok” Drew bir kibrit çakıp anahtar deliğinin etrafında ileri geri dolaştırdı. Birdenbire minik, cılız bir parlama oldu, hemen ardından da sönüp gitti “Tamam,” dedi Latham, anahtarını kilide sokarken. “İçeri giren çıkan olmamış.”

“Ne yani?”

“Bu senin kendi saçındı, peruğun değü”

“Ne ne?”

“Yatakta bulmuştum.”

“Acaba zahmet olmazsa bana bir açıklama...”

“Çok çok basit ve yanılmaz bir test.” Latham kapıyı açtı, Karin’i içeri aldı; sonra kendisi de onun arkasından girip kapıyı kapattı.

“Bunu bana Harry öğretmişti,” diye devam etti “Bir saç teli, özellikle

de koyu renk saç, çıplak gözle görülemez. Kapıya bir tane sıkıştırıyorsun,

kapının dışından da biraz ucunu bırakıyorsun, eğer

biri girecek olursa saç da düşüp gidiyor. Senin saçın aynen bıraktı-

ğım yerde duruyordu, böylece biz çıktığımızdan beri kimsenin içeri girmemiş olduğunu anlıyoruz.”

“Çok etkilendim.”

“Harry’den dolayı. Ben de.” Drew çabucak ceketini çıkardı, sandalyenin üzerine fırlattı ve De Vries’e döndü. “Pekâlâ hanımefendi, neler olup bitiyor?”

“înan ki seni gerçekten de anlamıyorum.”

“Seninle Claude arasında bir şeyler olmuş ve ben de bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Onunla yalnız başına kaldığın tek zaman, bize kurallarım bildirmek için bu sabah erkenden geldiği ve benim giyinmek üzere içeri gittiğim zamandı.”

“A, şu mesele,” dedi Karin önemsemezmiş gibi, ama gözleri hiç de öyle önemsemezmiş gibi bakmıyordu. “Sanırını biraz çizmeyi aştım - daha doğrusu ona karşı biraz densizlik ettim galiba.”

“Densizlik mi?” *|^l

“Evet Amerikan Konsolosluk Operasyonlarının bir elemanına böyle kısıtlamalar getirmeye hakkı olmadığını söyledim ona. O da bana elçilik dışında her şeyi yapmaya hakkının olduğunu söyledi, ben de ona bir İkinci Şube veya Dışişleri Bakanlığı memuruna Washington’da aynı şekilde davranılsa hoşuna gidip gitmeyeceğini sordum, o da bunun üzerine...”

“Tamam tamam,” diye sözünü kesti Latham, “anladım olayı

şimdi”

“Drew ben senin iyiliğine çalışıyordum!”

“Tamam, bunu kabul ediyorum. Aslında ben de buna benzer bir şeyler söylediğimde onun ne kadar kızdığını hatırlıyorum da! Ah şu Fransızlar, gerçekten de o yüce otoriteleri sorgulandığı zaman sinir bozucu oluyorlar.”

“İster Fransız, ister Alman, İngiliz veya Amerikalı olsun otoritelerine karşı gelindiğinde herkes aynı şekilde kızar sanırım.”

“Ya Belçikalılar, yoksa Flamanlar mıydı? Bu ikisini de hiç ayırt

edemem.” lofPip

“Yo, biz daha uyganz, mantığımızla hareket ederiz,” diye karşılık verdi De Vries gülümseyerek. îkisi de hafifçe güldüler; tartışma bitmişti. “Sabah Claude’dan özür dilerim; sinirlerim çok bozuktu kusura bakma derim... Söylesene Drew, sence Strasbourg gerçekten Janine’i o iğneyle öldürecek miydi?”

MAHŞER NÖBETİ

463

“Tabii. Kadının foyası meydana çıktı artık, bir Sonnenkind teşhir

oldu — Neoların başka çareleri kalmadı. Ve kuşkusuz bu durum

Moreau’nun işini iyiden iyiye güçleştiriyor. Artık sadece gözhapsi-

nin devamı için değil, bir de kadının hayatına gelebilecek saldırılara

karşı da uğraşması gerekecek. Canım sıkan şey ne? Bir saat önce bizimle

aynı fikirdeydin,”

“Bilmiyorum. Bütün bunlar bana çok acayip geliyor. Louvre Müzesi, turist grupları. Üzgünüm, sadece çok yoruldum.”

“Bana bir imada mı bulunuyorsun? Aşk damlası falan mı alayım yani.”

“Sadece yorgunum dedim, halim kalmadı demedim.” Birbirlerinin kollarına atılıp öpüştüler» uzun uzun ve ateşli bir şekilde. Telefon çaldı. “Aslında,” dedi Karin, “gerçek düşmanımızın telefon olduğuna inanıyorum.”

“Şimdi duvara fırlatıp parçalarım onu.”

“Hayır bunu yapma, bak bakalım.”

“Hanımefendimizi engizisyon eğitmiş.” Latham masaya geçip telefonu kaldırdı. “Buyrun?”

“Benim,” dedi Moreau. “Wesley sizi aradı mı?”

“Yo, aramalı mıydı?”

“Arayacaktır o zaman, ama şu anda çok meşguldü. Dostumuz Witkowski’yse Washington’a uçup şu Langley Virginia’daki CIA külliyesini bizzat yerle bir etmek için hazırlanıyor.”

“Eh, aslında Stanley Gülerdendi ve Teşkilat’a karşı fazlaca bir muhabbeti olmamıştır. Peki ne olmuş?”

“Albayın en sıkı şartlar altında Washington’a gönderdiği iki Blitzkrieg’ci güvenli evde ölü bulunmuş, kafalarında kurşunlarla.”

“Allah kahretsin! Üstelik güvenli bir evdei”

“Wesley bir de bana çatmaz mı, tam işe yarayacakken ortadan kaybolmuşuz. CIA’deki herkesin resimlerini teker teker Virginia’ daki adamlara gösteriyorlarmış.”

“Böyle bir yere varamazlar ki. Biliyorsun ben de bir süre san saçlıydım ve gözlük takıyordum, yaklaşımları çok yanlış. Onlara söyle alt ve orta kademeli memur olarak çalışan ve bir zamanlar üniversitede veya halk sahnelerinde piyeslerde oynamış birisini arasınlar.”

“Bir aktör daha mı?”

“Kuşkusuz bir Jean-Pierre Viliier değil. Bir amatör. Koca kafalı

ve koskoca rüşvetler yiyen bir yaratık. Gizli verilere ulaşabilen biri”

“Git de sen söyle bunları Wesley’e, kafamda bir sürü şey var zaten. Büyükelçi Courtland yarım saate kadar burada olacak, ayrıca karısını da canlı tutmamız gerekiyor.”

“Mesele ne? Kadın, zırhlı bir elçilik arabasının içinde.”

“Evvelki gece neredeyse öldürülüyorken sen de öyle bir şeyin içindeydin. Au revoir.” Hat kapandı.

“Neymiş?” diye sordu Karin.

“Stanley’in Washington’a gönderdiği iki Neo bir güvenli evde vurularak öldürülmüş - Tanrı aşkına, bir güvenli ev ha?”

“Dün gece senin de dediğin gibi,” dedi De Vries hafif bir sesle. “Bunlar her yerde ama göremiyoruz... İnsanlara bu eylemleri yaptıran ne? Adam öldürmeler, ihanetler, bunları hepsi çılgınca şeyler. Neden?

“Uzmanlar üç tür motivasyonun varlığından söz ediyorlar. Birincisi para, çok çok para, normal koşulların çok ötesinde bir miktar, bu grupta kumarbazlar, lükse düşkünler ve hastalık derecesinde gösterişe düşkün insanlar bulunuyor. Sonra fanatikler geliyor. Bunlar kendilerinden başka herkesi dışlayan, onları aşağılayan, katı kurallarla sınırlı bir davranışın gönüllü savunucuları — üstün ırk olayındaki gibi. En tuhafı üçüncü grup, analizcilerin en tehlikeli dediği tür. Bunlar, sistem tarafından gözardı edildiklerine ve dehalarının ödüllendirilmediğine inanan hoşnutsuzlar.”

“Neden en tehlikelisi bunlarmış?”

“Çünkü bunlar klişe adamlar, yıllar yıh masalarında oturup yalnızca kovulmalarını engelleyecek kadar çalışan önemsiz insanlar.”

“Eğer bunlar önemsizse nasıl tehlikeli olabiliyorlar?

“Çünkü aleyhinde oldukları o sistemi iyice öğreniyorlar. Sırlar nerelerde bulunur, onlara nasıl ulaşılır, hatta bir birimden diğerine aktarılırlarken nasıl ele geçirilebilir gibi. Bilirsin, bu tiplere kimse dikkat etmez, hep yerlerindedirler, iç bayıcı bürokratik raporları ya da telefon rehberleri kadar gizlilik dereceli malzemeleri okur dururlar.

Eğer sistemi çözümlemeye verecekleri dikkati işlerine verecek

olsalar bazıları meşru yollardan ileri kademelere çıkabilirler,

ama pek1 çoğu değil. Ruh doktorlan bu adamların genellikle tembel

olduklarını söyler, hani şu derse çalışacakları yerde gömleklerinin kollarına kopyalar yazarak sınava giren öğrenciler gibi."

"Harry gibi konuşmaya başladın."

Otelin süit odasının kapısı çalındı. "Şimdi kim bu gelen münasebetsiz?" dedi Latham, kapıya giderken. "Buyrun, ne istediniz?"

"İkinci Şube," diye karşılık verdi Mösyö Frack'ın sesi.

"A, tabii." Drew kapıyı açtı, birdenbire karşısında tam kafasına doğrultulmuş bir tabanca gördü. Elini yıldırım hızıyla kaldırdı, o anda sağ ayağıyla bir tekme savurdu ajanın kasıklarına. Adam koridora yığıldı kaldı. Drew üzerine atladı, sıkı sıkı kavradığı silahını elinden söküp aldı, o şuada Mösyö Frick bağıra bağıra koridorda koşarak geliyordu.

"Mösyö, durun lütfen, durun mösyö! Bu sadece bir tatbikattı."

"Ne?" diye haykırdı Latham, sancı içinde kasıklarım tutan, katili olacak adama silahın kabzasıyla bir darbe indirmek üzereyken.

"Eğer mösyö biraz dinleyebilirse," diye kesik kesik konuştu Frack, yerde kıvranırken. "Bizlerden biri olduğundan emin olmadan asla hiç kimseye kapıyı açmayacaktınız!"

"Ama bana İkinci Şube dediniz yal" diye çıkıştı Drew, ayağa kalkarken.

"Burada ikinci Şube'den kaç kişi var ki?*

"Mesele de bu efendim," dedi Frick, yerde kıvranan meslektaşına kederle bakarken. "Monsieur le Directeur size iki saatte bir değişecek tanımlama şifreleri vermişti Bu anki zaman dilimine ait parolayı soracaktınız."

"Şifre mi? O da nerden çıktı?"

"Bir kere olsun bakmadın ki hayatım," diye karşılık verdi Karin, eşikte durup bir dosya kâğıdım elinde tutarak. "Bunu bana verip sonra okurum demiştin."

"Yaa...?"

"Tanımlanıncaya kadar asla gelenin bizlerden biri olduğunu varsaymayın!" diye bağırdı yerde yatan koruma, De Vries'in eşikte belirmesinden mahcup olmuş bir halde ellerini saldırıya uğrayan yerinden biraz çekerek, ama sadece biraz.

"Tanrım, lütfen içeri gelin, hepiniz," dedi Karin. "Yapabileceğiniz şey en azından dostlarımıza

bir içki takdim etmek olabilir, Mösyö Latham.”

“Tabii ki,” diye katıldı Drew, tatbikat gereği saldırgan rolünü

MN30

üstlenmiş olan kişinin ayağa kalkmasına yardım ederken. O sırada otelde kalan iki müşteri belirdi, koridorun ucundaki bir odadan çıkmışlardı. Onları görerek, duyulabilecek bir sesle ekledi. “Zavallı çocukT dedi. BŞu son iki kadehi içme dedik o kadar sana.”

îçeriye girdiklerinde kapı kapandı, yaralı ajan kanepeye çöktü. “Mösyö Lat’am, tres rapide, çok hızlısınız,” dedi sesi soluğu normale dönerken, “ve de çok güçlüsünüz.”

“Buz üstünde olsaydık çiğ çiğ yemiştim seni,” dedi Drew, kurbanının yanına, kanepenin üzerine soluk soluğa çökerken.

“Buz mu...?”

“Bunu tercüme etmesi çok güç,” diye çabucak bir açıklama getirdi Karin, barın yanında dururken. “Yani viskinize buz ister misiniz demek istiyor.”

“Evet, merci. Ama viskisi buzundan daha çok olsun, lütfen.”

“Tabii.”

Uçak daha bağlantı kapışma varmadan önce, Fransız hükümetinin emriyle, Büyükelçi Daniel Courtland’a Concorde’un ön bölmesindeki geçitten çıkışı sırasında koruma sağlandı. Courtland, iki yanında denizci korumalar olduğu halde asfalt iniş meydanında bekleyen Amerikan Büyükelçilik limuzinine doğru ilerlerken yavaş yavaş durmaya başlayan jet motorları kulakları sağır ediyordu. Karısıyla karşılaşacağı o an için kendini hazırlamaya çalışıyordu, bunlar hayatının en zor anları olacaktı. Kendi gibi insanları aldatmak üzere çocukluğundan beri eğitilmiş dört dörtlük bir düşmanla kucaklaşmak neredeyse sevdiği kadım kaybetmiş olmanın acısından bile büyüktü.

Limuzinin kapısı açıldı ve kendisine hayran bir eşin, o dört dörtlük düşmanın kollarında buldu kendisini. “Sadece üç gün geçti, ama seni öyle çok ödedim ki!” diye bir çığlık attı Janine Clunitz Courtland.

“Ben de seni sevgilim. Bunu telafi edeceğiz.”

“Etmeliyiz, mutlaka etmeliyiz! Senin benden binlerce mil uzaklarda olman beni hasta, perişan etti!”

“Artık tamam Janine, ama sen de Washington’in taleplerine

alışmalısın. Bana ihtiyaç duyulan yerlere gitmeliyim.” Vahşice, çılgınca,

habisçe öpüştüler, artık Courtland kadının ağzındaki zehirli

tadı duyabiliyordu. fânş\

“Öyleyse beni de beraberinde götür— seni öyle seviyorum kir

“Eh, bir çaresine bakarız... Şimdi, lütfen hayatım, öndeki 3d denizciyi mahcup etmesek iyi olmaz mı?”

“Ben ederim. Şu anda pantolonunu bir güzel yırtıp senin için

harika şeyler yapabilirim.”

“Daha sonra sevgilim, daha soma. Unutma ki ben Amerika’nın Fransa Büyükelcisiyim.”

“Ben de dünyanın önde gelen bilgisayar otoritelerinden biriyim, ve bu ikisinin de cam cehenneme diyorum!” Dr. Janine Courtland kocasının uyarılmamış organını kavradı.

Limuzin, Gabriel Caddesi boyunca süratle ilerleyerek elçiliğin ön kapışma geldi; ikisini de ikametlerine götürecek asansörlere giden en kısa yol buydu. Koca araba durdu, iki denizci koruma eri daha gelip büyükelçiyle karısına yardım ettiler.

Ansızın, nereden geldiği hiç belli olmadan, plakaları sökülmüş üç tane belirsiz araç, Courtland’la karısı kaldırıma çıktıkları anda gürültüyle geldiler. Kapılar açıldı, siyah çoraptan maskeler geçirmiş adamlar dışarı fırladı, otomatik silahları yaylım ateşe başladı, her yana öldüren kurşunlar püskürterek. Elçilik aracını izleyen iki otomobilden de hemen hemen aynı anda ateş açıldı. Gabriel’deki kalabalık sığınacak bir yer bulmak için panikle kaçıştı. Maskeli dört terörist yere düştü; bir deniz eri midesini tutarak yuvarlandı; Büyükelçi Courtland kaldırıma yapıştı, bir eliyle sağ bacağını, diğer eliyle de omzunu tutarak. Janine Clunitz, Sonnenkind, ölmüştü, kafatası parçalanmıştı, göğsünden oluk oluk kan akıyordu. Maskeli katiller - kim bilir artık kaç taneydi? — süratle uzaklaştılar, hemen sonra başlıklarından kurtulacak ve Paris’in akşam sefacılarına karışacaklardı.

“Merde, merde, merde!” diye kükredi Claude Moreau, Amerikalıları korumakta olan etraftaki İkinci Şube araçlarından birinden dışarı çıkarak. “Her şeyi yaptık, ama hâlâ yerimizde sayıyoruz!... Bütün cesetleri içeriye alın ve hiç kimseye bir şey söylemeyin. Utanç içindeyim, öyle olmalıyım da zaten!... Büyükelçiyle ilgilenin, o sağ. Haydi, çabuk!”

Büyükelçilikten yardım için dışarı fırlayan Amerikalıların arasında

Stanley Witkowski de vardı. Moreau’ya doğru gitti, polis sirenlerinin

sesi ortalığı kapladığı için onu omzundan tuttu ve bağır-

di, “Şimdi dinle beni Fransız! Ya benim sana her dediğimi aynen

yaparsm ya da hem sana hem de CIA’ye savaş ilan ederim! Anlaşıldı

mır

“Stanley,” dedi ikinci Şube müdürü, bir ölü gibi, “feci bir şekilde yenildim. Ne yapacaksan yap.”

“Hayır yenilmedin, seni gidi gerizekâlı budala seni, çünkü bu olup biteni kontrol edemezdin! Bu lanet olasıca katiller bu gece ölmeye arzuluydular, zaten dördü de öldü! Onlar gibi fanatikleri hiç kimse kontrol edemez. Sen de edemezsin, biz de edemeyiz, hiç kimse de edemez, çünkü bunlar kendi hayatlarına zerrece değer vermiyorlar. Onların fanatikçe faaliyetlerim yok edemeyiz, ama onları aklımızla geçebiliriz ve bunu herkesten çok da sen bilirsin!”

“Ne diyorsun sen albay?”

“Gel içeri benimle, eğer hayır dersen, yapmam söyleyeceğim şeyi yapmazsan seni parça parça ederim.w;

“Hangi konuda olduğunu sorabilir miyim?”

“Elbette. Kendi ağzından kendi hükümetine, basma ve seni dinlemek isteyen her orospu çocuğuna yalan söyleyeceksin.”

“Demek mezarım derin kazılıyor.”

“Hayır. Bu, senin mezardan çıkabilmenin tek yolu.”

29

Dr. Hans Traupman, ufak sürat motoruna, nehrin kenarındaki küçük kulübenin gösterişsiz rıhtımına doğru manevra yaptırdı. Işığa gerek yoktu, çünkü yaz akşamında mehtap pırıl pırıldı, suların üzerinde parıltılar oluşturuyordu. Aracını güvenliğe alması için kendisine yardımcı olacak hiç kimse yoktu; mesleğinden atılmış o Lut-her’ci papazın başa çıkamayacağı kadar çok para gerektirirdi böyle işler için adam tutmak. Bundestag’daki bir-iki arkadaşının da bildiği gibi Günter Jâger Alman marklarına gözü gibi bakardı; Ren nehrinin kıyısındaki bir tekne tamir atölyesinden bozma kulübenin kirasının akla gelebilecek en düşük miktarda olduğu söylenmekteydi. Arazide bulunan eski yapı ise, yalan gelecekte buraya bir malikâne inşa edileceği tahmin edilerek yıkılmıştı. Aslında yeni bir malikâne inşa edilecekti, ama bir malikâneden öte, yeni Führer’in yalıtımım ve güvenliğini sağlamak için en modern teknolojilerin hepsinin kullanılacağı muazzam bir kale olacaktı burası. Brüderschaft’ın Bundestag’ı kontrol ettiği günler de gelecekti yakında. Berchtesga-den dağlarının yerine muhteşem Ren’in suları gelecekti, çünkü Günter Jâger sürekli devinen bir ırmağı Alplerin karla kaplı durağan tepelerine tercih ederdi.

Günter Jâger... Adolf Hitler! Heil Hitler... Heil Jâger! Hecelerin ritmi bile o insana uyuyordu. Jâger, halkın içine selefinden daha seyrek ve daha az gösterişli çıkmayı tasarlıyordu: tam bir emir-komuta zinciri; seçkin birkaç kişinin kişisel yaverleri olarak atanması ve tüm randevuların bunlar kanalıyla yapılması sert, kısa el sıkışmalar dışında bayağı bulunan fiziksel temastan kaçınılması; küçük çocuklara karşı çok gerçek gibi gözüken bir şefkat (ama daha konuşamayacak kadar küçük çocuklara karşı değil); ve son olarak da aseksüelliği. Kadınlara estetik açıdan hayran olunabilirdi ama şehvetle değil; onun bulunduğu yerde iltifat kabilinden sözler bile hoş olmazdı. Pek çok kişi onun bu aşırı Puritanist görüşlerini daha önceki dini görevlerine bağlıyordu, ama bir beyin hekimi olan Tra-

upman bu kişilerden değildi. Traupman bunun yerine çok daha karanlık bir nedenin varlığından kuşku duyuyordu. Jâger'i kadınların yanında gözlemlerken bu yeni Führer'in gözlerinde kısa nefret parlamaları fark ettiğini düşünüyordu, özellikle bir kadın tahrik edici şekilde giyinmiş ise veya erkekleri etkilemek için fiziksel çekiciliğini kullanıyorsa. Yo, hayır, Günter Jâger'in dürtüsü o Puritan ruhu değildi, o da aynı selefi gibi kadınlardan hastalık derecesinde korkuyordu. Ama cerrah, bu kişisel spekülasyonlarını kendine saklamaya karar vermişti. Yeni Almanya her şey demekti, onu kuracak kariz-matik bir şahsiyette bir-iki kusur göz çıkarmazdı.

Doktor bu gece özel bir grup dinleyici talep etmişti, çünkü cereyan eden olayların belki de Jâger farkında bile değildi Yaverleri ona son derece sadıktı, ama hiçbiri de bu cansıkıcı haberleri vermemiş olabilirdi. Ancak Traupman sağlam yere ayak bastığını biliyordu, çünkü insanları konuşma yeteneğiyle büyüleyen bu adamı öfkeli kilisesinden kelimenin tam anlamıyla çekmiş çıkarmış ve Kardeşlik'in en ön saflarına itmişti. Yani kısacası onu yeniden geri saflara itebilecek bir kişi varsa, o da bu ünlü cerrahtan başkası değildi.

Teknesini iskeleye bağladı, beceriksiz hareketlerle ve biraz da earn yanarak rıhtıma çıktı. Burada kendisim nehir kıyısındaki ağaçların arasından çıkagelen irikıyım bir koruma görevlisi bekliyordu. "Geliniz Herr Doktor" diye seslendi adam. "Führersizi bekliyor."

"Evde, değil mi?"

"Hayır efendim. Bahçede. Beni izleyin lütfen."

"Bahçede mi? Lahana tarlası şimdi bahçe mi oldu?" "Oraya pek çok çiçek ektim, görevlilerimiz de nehir kıyısını temizleyip açtılar. Sazlık ve molozluk yerlere koca koca taşlar döşedi-kr."

"Hiç de abartmıyormuşsun," dedi Traupman Ren kıyısındaki

küçük bir açıklığa doğru yaklaşırlarken, iki tane gemici feneri ağaç

dallarından aşağı sarkıyordu, başka bir yaver fenerlerin fitillerini

henüz yakmaya başlamıştı. Büyük taşlı patikanın etrafında birkaç

parça bahçe mobilyası vardı; üç tane şezlong ve ferforje demir bir

masa. Burası kişisel meditasyon veya gizli görüşmeler için kırsal bir

inziva köşesiydi. Bahçenin uzak köşesinde oturan ve san saçları fenerlerden

gelen kırpıntıü ışıkta aydınlanan kişi Günter Jâger'di, ye-

ni Ftihrer. Eski dostunun gelişini görünce ayağa kalktı ve kollarını açtı, sonra hemen sol kolunu indirip sağ kolunu uzattı.

"Gelmen ne kadar iyi oldu Hans."

"Toplantıyı ben rica etmiştim Günter."

"Saçma sapan bir söz bu. Benden bir şey rica etmen gerekmez ki, sadece ne istiyorsan onu söyle. Sana bir şey verebilir miyim, bir içki ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Mümkün olduğu kadar çabuk Nürn-berg'e geri dönmek istiyorum. Başkası tarafından dinlenemeyen mesajlar durmadan telefonlarımı çaldırıp duruyor."

"Başkasınca dinlenemeyen mi?... Ah, tabii, şifreleyiciler."

"Aynen öyle. Sende de var."

"Varım?"

"Aynı kanallar değil belki de, ama her ne öğreniyorsam senin de bilmen gerekir."

"Tümüyle mutabıkız. Peki neymiş bu kadar acil olan sevgili doktor?"

"Paris'te son olup bitenlerin ne kadarım biliyorsun?"

"Hepsini bildiğime inanıyorum."

"GcrhardtKroeger'î?"

"Hotel-Intercontinental'daki arbede sırasında Amerikalıların açtığı ateşte ölmüş. Beladan iyi kurtulduk; Paris'e asla gitmemesi gerekiyordu."

"Tamamlayacak bir görevi olduğu inanandaydı."

"Ne göreviymiş?"

“Vadiye sızan ve Kroeger’in ellerine verilen CIA ajanı Harry Latham’ı öldürmek.”

“Ne pahasma olursa olsun onu bulacağız,” dedi Jâger. “Vadi de artık yok zaten.”

“Ama sen Gerhardt Kroeger’in ölmüş olduğuna eminsin.”

“Büyükelçiliğimizden Bonn Istihbaratı’na göndertilen raporda böyle diyordu. O çevrede herkes bunu biliyor, ama bizim üzerimize dikkatlerin çekilmemesi için olayı rafa kaldırıyorlar.”

“Bu rapor da, şayet yanılmıyorsam, Amerikan Büyükelçiliği kaynaklıymış.”

“Muhtemelen. Kroeger’in bizden biri olduğunu biliyorlardı, zaten

nasıl bilmeyeceklerdi ki? Aptal domuz her yana ateş etmiş şu

Latham’ı öldürmek için. Ama Amerikalılar bir şey öğrenememişler, elçiliklerine götürürlerken yolda ölmüş.”

“Anlıyorum,” dedi Hans Traupman sandalyesinde vücudunu biraz dikleştirip sanki bu yeni Führer’in gözlerine bakmaya dayana-mıyormuş gibi bakışlarını ara ara çevirerek. “Peki Sonnenkind’imiz Janine Clunitz, şu Amerikan Büyükelçisinin karısı?”

“Ajanlarımızdan neler olup bittiğini öğrenmemize hemen hemen hiç gerek kalmadı bile Hans. Avrupa’da, Amerika’da ve başka her yerdeki gazetelerde yazılıp çizildi, tanıklar da doğruladılar. ‘Arap yanlısı’ dedikleri Dışişleri Bakanlığı’nâ duydukları öfkeden dolayı Courtland’ı öldürmek üzere, ortalığa dökülmüş İsrailli fanatikler tarafından kurulan bir pusudan güç bela kurtulmuş. Elçi yaralanmış, ama Sonnenkind’imiz Clunitz ise maalesef hayatta kalmış. Bir-iki güne kadar o da ölür, bu konuda içimin rahat olması söylendi ba-na.

“Son olarak Günter - mein Führer...”

“Sana söyledim Hans, aramızda böyle şeylere gerek yok.”

“Bana göre var. Siz Münihli gangsterden çok daha ilerisiniz. Çok iyi eğirim görmüş, tarihten köklerini alan, olaylar içinden ideolojik konumuna gelmiş bir insansınız, sadece Almanya’da değil, tüm ülkelerde. Doğuştan hastalıklılar, beş para etmez değersizler ve avam tabaka her yerde hükümetlerde iktidar peşinde, ama siz bu yok edici akımın durması gerektiğini biliyorsunuz. Siz bunu ortaya çıkarabilir, gerçekleştirebilirsiniz... mein Führer.”

“Teşekkür ederim Hans, ama en son ne diyordun? ‘Son olarak’

* ne olmuş?”

“Vadiye sızmasından sonra Kroeger’in ellerine verilen şu CIA ajanı Harry Latham...”

“Ne olmuş ona?” diye sözü kesti Jaeger.

“Hâlâ sağ. Zannettiğimizden daha iyi bir durumda.”

“O sadece bir insan Hans. Hepsi etle kan, bir de kurşunla veya bıçakla delinecek kalp kasları olan biri o. İki Blitzkrieger birimine Paris’e uçup görevi tamamlamaları yetkisini verdim. Başarısızlığa uğramayacaklardır. Buna cesaret edemezler.”

“Ya birlikte yaşadığı kadın?*

“Şu De Vries fahişesi mi?” diye sordu yeni Führer. “O da onunla

beraber öldürülmeli - ya da tercihen ondan önce. Kadınm ani ölü-

mü onan sinirlerini bozacak, daha çok tedbirsiz hale getirecektir;

hata yapacaktır... Bana anlatmaya geldiğin şeyler bunlar mıydı

Hans?1*

“Hayır Günter,” dedi Traupman sandalyeden kalkıp o iki fenerin arasındaki yan ışıklı, yan gölgelik yere yürüyerek. “Sana gerçeği söylemeye geldim, çünkü bu gerçeği kendi kaynaklarımdan öğrendim.”

“Kendi kaynakların mı?”

“Seninkilerden daha farklı kaynaklar değil, seni temin ederim, ama ben çok hassas ameliyatlarda eğitilmiş ihtiyar bir cenahım. Hastalarımın, onlarda kötü bir hastalık teşhis edeceğimden korktukları için beni yalanlarla yanıltmaya çalıştıklarına sık sık şahit oldum. Sonunda, insanın kendini inandırdığı türden yalanları şıp diye anlar hale geldim.”

“Lütfen daha açık oL”

“Olacağım ve söylediklerimi kendi soruşturmalarımla destekleyeceğim ... Gerhardt Kroeger ölmedi Onun hâlâ sağ olduğundan ve Amerikan Büyükelçiliği’nde esir olduğundan kuşkulanıyorum.”

“Ne, ne?” Jaeger oturduğu şezlongtan fırladı.

“Dört adamımızdan birini olaya tanık olan otel görevlilerden sorsun soruştursun diye Inter-Continental O teli’ne gönderdim, tabii tam bir Fransız kimliği ile. Hepside İngilizce biliyormuş ve balkondaki korumalardan ikisinin ‘Manyak bacaklarından vuruldu ama hâlâ sağ’ diye bağırdığını net bir şekilde duyduklarını söylemişler. Onu uzaklaştırıp götürmüşler ve bir ambulansa koymuşlar.

Tekrar ediyorum, o hâlâ hayatta.”

“Aman TanrtmF

“Bir diğerine gelince, büyükelçinin ciddi bir biçimde yaralandığı ve karısının tahminen kurtulduğu Amerikan Büyükelçiliği’ndeki sözümona saldırının görgü tanıklarını araştırttım adamlarımıza. Bu tanıklar televizyon ve gazetelerdeki son haberleri anlayamıyor-larmış. Adamlarımıza kadının göğsünün üst kısmının ve yüzünün kan-revan içinde olduğunu söylemişler... ‘Nasıl olmuş da hayatta kalmış?’ diye soruyorlarmış.”

“Demek adamlarımız İşlerini iyi yapmışlar. Kadın hallolmuş.”

“E öyleyse neden bunu saklı tutuyorlar? Neden?*

“Şu Allah’ın cezası Latharrim yüzünden, nedeni o!” diye haykır-

di Jâger, buz gibi soğuk gözlerine nefret geri dönerken. “Bizleri aldatmaya, bir tuzağa çekmeye çalışıyor.”

“Onu şahsen tanıyor musun?”

“Tabu ki hayır. Onun gibi adamları tanırım. Hepsini de fahişeler yozlaştırır.”

“Ya o kadını tanıyor musun?”

“Tanrım, hayır, hayır. Ama ta Firavunların zamanından beri fahişeler hep orduları soysuzlaştırmıştır. Üstü örtülü karavanlarında arkadan takip ederlermiş hep ve bir-iki dakikalık cenabet bir zevk uğruna askerlerin tüm güçlerini emer götürürlermiş! Fahişeler!”

“Çok yerinde bir yargı olabilir bu Günter. Bu konuda seninle tartışmayacağım, ama söylediklerimle bunun tam bir bağlantısı yok.”

“O zaman sen ne diyordun Hans? Bana işlerin rapor edildiği gibi olmadığını söylüyorsun ve ben de sana haklı olabileceğini ve biz onları tuzağa çekmeye çalışırken düşmanlarımızın bizi bir tuzağa düşürüyor olabileceklerini söylüyorum. Bunda yeni olan bir şey yok ki - şu anda kazanmakta olduğumuz şey dışında. Koşullan bir değerlendirsene aziz dostum. Amerikalılar, Fransızlar ve ingilizler hem bizleri her yerde buluyor, hem de hiçbir yerde bulamıyorlar. Washington’da senatörler ve milletvekilleri zan altında; Paris’te Millet Meclisi’ndeki milletvekillerinden yedi tanesi yasaları bizim çıkarlarımıza göre biçimlendiriyor ve Fransız ikinci Şube müdürü de çantada keklik. Londra rezil oldu, aruk saçmalıyor; Dışişleri’nde görevini ihmal eden bir danışman yakalıyorlar, ama müsteşarı fark etmiyorlar bile, hem de nasıl birini, zenci göçmenlerden dolayı öylesine hiddetli ki Mem Kampfı yazan nerdeyse kendisi bile olabilir!”

Jâger şezlongundan ayağa kalkarken bir süreliğine sustu, koca

taşlı patikanın üzerinde durup Ren kıyısındaki çiçek bahçesine

doğru bir göz attı. “Ancak bunlara karşılık daha küçük bölgelerde

çalışmalarımız daha etkili. Bir keresinde Amerikalı bir siyasetçi şöyle

demiş, ‘Bütün siyasetler yereldir.’ Haklı. Adolf Hitler bunu anlamıştı;

kendisine Reichstag’ı veren de buydu zaten. Bir ırkı diğerine

karşı, bir etnik grubu başka bir etnik gruba karşı, bir ekonomik sınıfı

da onu sömürdüğü düşünülen bir başkasına karşı kışkırtır, birbirine

düşürürsün, bir kaos yaratırsın. Her yerde bunu yapmıştır -

Münih’te, Stuttgart’ta, Nürnberg’de, Mannheim’da; birlikler her

yerdedir, dedikodular yaymakta, hoşnutsuzluk tohumları ekmektedirler. Sonunda da hücuma geçip Berlin’de siyasi gücü eline geçirdi; diğer yerlerdeki sebatsız, kararsız, fakat tüketen destek olmadan bunu yapamazdı.”

“Bravo, Günter,” diye haykırdı Traupman, alkışlayarak “Durumu öylesine net bir biçimde görüyorsun ki.”

“öyleyse seni böyle rahatsız eden ne?”

“Bilmeme ihtimalinin olduğu şeyler...”

“Ne gibi?

“Paris’te iki tane Blitzkrieg’cinin canlı ele geçmesi ve Washing-ton’a uçurulmaları.”

“Bana bu konuda bilgi verilmedi,” dedi Jâger, sözleri buz gibi donuktu.

“Doğru, ama şimdi bir önemi kalmadı. CIA’deki elemanımız

Sızmacı Üç tarafından Virginia’daki güvenli evde vurulup öldürüldüler.”

“O bir budala, gerizekâlının teki! Başka bölümlerin neleri araştırdığını söylesin diye yılda yirmi bin Amerikan dolan ödeyip duruyoruz kendisine.”

“Şimdi de mevkice daha yüksek olsa kendisine verilecek olduğuna inandığı bir emrin yerine getirilmesi için iki yüz bin Dolar isti-yor.

“öldürün gitsin!”

“Bu iyi bir fikir değil Günter. Kimden bahsettiğini biz öğrenene

kadar iyi bir fikir olmaz bu. Sen de belirttin, o bir budala, aynı zamanda

ukalanın biri.9*

“Pis domuzf diye kükredi Jâger yüzünü fenerlerin ışığından karanlığa doğru çevirerek.

“Bize hatırı sayılır hizmeti dokunmuş bir domuz,” diye ekledi doktor. “Onunla bir süre daha beraber olacağız, hatta onu yücelteceğiz. Ona başka kartlar verip de kölemiz haline getirdiğimizde zamanı da dolmuş olacak.”

“Ach, sevgili Hans, bana karşı o kadar iyisin ki. Beynin de aynı o sağlam, titremez cerrah elin gibi. Eğer Hitler’in etrafında senin gibi adamlar daha fazla olsaydı hâlâ İngiliz Parlamentosu’na emirlerini veriyor olurdu.”

“Bu ruh hali içinde umarım beni şimdi dinlersin Günter.” Tra-

upman patikada bir-iki adım atüj titreşen gölgeler arasında iki adam şimdi yüz yüzeydiler.

"Ne zaman seni dinlemedim ki aziz dostum, benim değerli hocam? Sen benim için bir Albert Speer'sin, bir mimarın kesin, analitik zihninin yerine bir cerrahın kesin, analitik zihni geçmiş. Hitler, Goering ve Borman'm tercihleri uğruna Speer'i göz ardı etmek gibi müthiş bir hata yapmıştı. Ben asla böyle bir hataya düşmeyeceğim. Söyle nedir, Hans?"

"Düşmanlarımızla yaptığımız sinir harbini kazanıyoruz derken çok doğru söylüyordun. Belli bölgelerde, özellikle Amerika'da Son-nenkind'lerimizin hizipleşme ve hoşnutsuzluk çıkararak hayranlık uyandıracak bir çalışma sergilediklerini ifade ettiğin zaman da çok doğru söylüyordun."

"Kendi değerlendirmelerime hayran oluyorum," diye sözünü kesti Jâger gülümseyerek.

"İşte mesele de burada Günter, bunlar sadece değerlendirme, eldeki bilgilere dayalı değerlendirme... Ama, durum değişebilir, hem de süratle. Tam şu an stratejik basanınızın dönüm noktası olabilir."

"Neden bir dönüm noktası olsun?"

"Çünkü bizim için ne olduğunu bilemediğimiz bir'sürü tuzak kuruluyor. Bir daha asla böyle avantajlı bir konumda olamayabili-riz."

"öyleyse söylediğin şey şu: 'İngiltere'yi hemen şimdi işgal edin

mein Führer, sakın beklemeyin,"' diye bir kez daha Traupman'ın

sözünü kesti Jâger, \ı:M

"Su Yıldırımı elbette," dedi Traupman. "Uygulamaya konmak. Altı adet Messerschmitt ME 323 dev planör temin edilmiş ve yeniden konuşlandırılmış durumda. Mümkün olduğu kadar hızla vurmalı ve panik yaratmalıyız. Washington, Londra ve Paris'in ana su rezervleri uçuş personelimizin eğitimi biter bitmez zehirlenmeli. Hükümetler felç olduğunda da her yerdeki adamlarımız etkili mevkilere, hatta iktidarlara gelmeye hazır olacaklar."

Sedyedeki kadın Gabriel Caddesi'nde biriken halkın meraklı bakışları

altında Amerikan BüyükelçiligTnden dışarı taşınıyordu. Bir

çarşaf ve ince bir pamuklu battaniye vücudunu örtmüştü; uzun,

koyu renk saçları küçük beyaz yastıktan dışarı kaymıştı, yüzü de

gözleri Paris'in güneşinden koruyan gri ipek siperlikler ve oksijen maskesi altında gizlenmişti. Dedikodular hızla yayıldı, kalabalığın arasında dolaşan birkaç elçilik görevlisi de sorulara cevaplar vererek buna yardıma oldular.

"A, bu elçinin karısı," dedi bir kadm Fransızca. "Şimdi bir Amerikalıdan duydum. Vah vah, şu dün geceki korkunç ateş sırasında yaralanmış."

"Suç oram artık dayanılmaz sınırlara vardı," dedi gözlüklü, uzun boylu bir adam. "Giyotin tekrar uygulanmaya konmalı!"

"Nereye götürüyorlar onu?" diye sordu başka bir kadın, üzüntüyle geri çekilerek.

"Levallois-Perret'deki Hertford Hastanesi'ne."

"Sahi mi? Oraya İngiliz hastanesi diyorlardı, doğru mu?"

"Orasının yaralanmalar konusunda gelişmiş bir donanıma sahip olduğu söyleniyor."

"Kim söylüyor?" diye söze karıştı hiddetli bir Fransız.

"Şuradaki askılı genç adam - a, nereye gitti? Neyse, biraz önce buradaydı, o söyledi."

"Yarası ağır mı?" diye sordu bir genç kız, sırtında içi kitap dolu bir çanta taşıyan erkek arkadaşının kolunu kavramıştı.

"Amerikalılardan birini, çok acısı olduğunu ama hayati tehlikesi

bulunmadığını söylerken duydum," diye karşılık verdi bir başka

Fransız kadm, kolunun altında taşıdığı kahverengi, büyük zarftan

anlaşıldığı kadarıyla ya sekreterdi veya yönetim kademesinde çalışan

küçük çaplı bir memur. "Ciğeri delikse zaten zar zor nefes alı-

yordur, bir de oksijen maskesini dayamışlar burnuna. Olacak iş değil

doğrusu,"

“Amerikalıların her işe burunlarını sokmaları asıl olmayacak iş,” dedi öğrenci. “Neymiş, solunum güçlüğü çekiyormuş diye onun hayatını kolaylaştırmak için belki de aramızda daha ciddi bir hasta bulunan bizleri itip kakıyorlar.”

“Antoine, bunu nasıl söylersin?”

“Çok basit. Ben tarih öğrencisiyim kızım.”

“Sen nankör bir köpeksin!” diye haykırdı yakasında küçük bir gazi nişanı taşıyan yaşlı bir bey. “Ben Amerikalılarla omuz omuza çarpıştım, Paris’e onlarla birlikte girdik. Şehrimizi onlar kurtardılar!”

“Tek başlarına, öyle mi? Ben öyle düşünmüyorum... Gel Mig-non, gidelim buradan.”

“Antoine, gerçekten de, artık senin bu radikal mantığın, modası geçmenin de ötesinde can sikici olmaya başladı.”

“Küçük piç kurusu,” dedi yaşlı asker çevresindeki insanların duyabileceği bir sesle. “Şu ‘piç kurusu’ lafını da Amerikalılardan öğrenmiştim.”

-

Büyükelçilikte üst katlarda, Stanley Witkowski’nin bürosunda Moreau, albayın masasının önündeki koltuğa onulmaz bir kederle yığılmış kalmıştı. “Neyse ki,” dedi yorgun bir sesle, “paraya ihtiyacım yok, ama burada Paris’te hatta Fransa’nın hiçbir yerinde harca-yabilme imkânım da olmayacak.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Stanley, yüzünde keyifli bir ifadeyle bir Küba purosu yakıyordu.

“Eğer bilmiyorsan Albayım, Amerikan ordusunun Sekizinci Bölüm dedikleri şeye layıksın demektir.”

“Neden? Benim bir sürü madalyam var, bir de epey iyi olduğum bir alanda çalışıyorum.”

“Tanrı aşkına Stanley, kendi Şube’me yalan söyledim, alelacele toplanan Millet Meclisi Komitesi’ne de, basına da, Başkan’a bile! Açık açık yemin ettim Madam Courtland yaşıyor,

ölmedi diye, sizin kliniğinizde mükemmel bir tedavi görecekmiş diye!”

“Ama ifaden yeminli değildi ki Claude.”

“Merde! Delisin sen, deli!”

“Hem de nasıl. Daha kimse o sürtüğün öldüğünü anlamadan, üstü örtülü vücudunu içeriye, alt kata aldım.”

“Peki ama işe yarayacak mı Stanley?”

“Şu ana kadar yaradı... Bak Claude, ben sadece ortalığı biraz bulandırmaya çalışıyorum. Neölann peşinde olduğu Latham, onların öldürebildiği tek kişi, ama onlar bunu bilmiyor. Bu nedenle birbiri ardına gelip duruyorlar, biz de onları bekliyoruz. Büyükelçinin kaltağı onlar için hiç de önemsiz biri değildi, aksine çok da önemliydi, çünkü onun kim ve ne olduğunu öğrendiğimizi anlamışlardı. Eh zaten Kont da ona tetanoz aşısı yapmayacaktı herhalde. Biraz şans ve senin şu ufak tefek yalancıklarınla dışardaki küçük gösterimiz işe yarayacak...”

“Ufak tefek yalancıklar mı?” diye kıkırdadı Moreau. “Yahu se-

nin ne yaptığımdan haberin yok galiba? Fransa Cumhurbaşkanına

yalan söyledim! Artık bana asla güvenmeyecekleri”

“Aman canım sen de, bu kadar dar görüşlü olma. Bunu onun kendi iyiliği için yaptın. Makamına sızılmış olduğuna kanaat getirmen için nedenlerin vardı.”

“İşte bu harika! Onun makamına sızılmamasını sağlamak da İkinci Şube’nin isiydi zaten!”

“Evet, sanırım bu mazereti kullanamazsın,” diye ona hak verdi Witkowski. “Peki onun üst düzey yardımcıları hakkındaki temizlik soruşturman nasıl gidiyor?”

“Bu işi en kapsamlı haliyle aylar önce yapmıştık. Ancak, benim dar görüşlerimi genişletmenle ilgili önerilerinin burada bir yaran olabilir.”

“Cumhurbaşkanınızın kendi iyiliği için,” diye sözü kesti albay, purosundan keyifle derin bir nefes çekerek.

“Evet, kesinlikle. Bilmediği şeylerden dolayı sorumlu tutulamaz, bizler de psikopatlarla, fanatik

suikastçılarla uğraşıyoruz.”

“Bağlantıyı anlayamadım Claude, ama bu da bir başlangıçtır. Ha bu arada, hastanedeki ilave personel için teşekkürler. İki çavuşla bir yüzbaşı dışında benim denizcilerden Fransızcası iyi olan pek yoktur.”

“Yüzbaşınız bir mübadele programıyla zamanında öğrenci olarak gelmiş, çavuşlarınızın birinin de ana-babası Fransız; İngilizce-den önce dilimizi öğrenmiş. Diğer çavuşunuzun Fransızcası ise temel olarak hem kaba ifâdelerden oluşuyor hem de daha çok belli bazı hizmetlerden yararlanmaya yönelik.”

“Harika! Neo’lar da kabadır, demek adamım harikaymış.”

“Madam Caurtland’ın yerini’alan stenograf hanım nasıl?”

“Barut fıçısı gibi,” dedi albay.

“Umarım değildir.”

“Yani demek istediğim, kendisi New Yorklu bir Yahudi, Nazilerden nefret ediyor. Büyükannesi ve büyükbabasını Bergen-Belsen’de gazla öldürmüşler.”

“Tuhaf, değil mi? Drew Latham ‘Çevremizde olup bitenler, dönüp dolaşıp yine bizi buluyor’ gibi bir şey demişti. İnsan davranışları düşünüldüğünde, çok doğru bir söz.”

“Daha da doğrusu, eğer bir orospu çocuğu Neo şu yeni Bayan

Gourtland’m peşinden gelmeye kalkacak olursa, ki birileri mutlaka gelecektir, onu parçalayacağız!”

“Sana daha önce de söylemiştim Stanley, herhangi birinin gelip

gelmeyeceği konusunda kuşkularım var. Neolar aptal değiller. Bir

tuzak olduğunu sezinleyeceklerdir.*

“Bunu ben de düşündüm, ama bahiste paramı insan tabiatı üzerine koyuyorum. Oyun bu kadar yüksekken - ve burada bahsi yükselten de canlı bir Sonnenkind - oyuna herkes girer. Bu piçler de, onu öldürmek isteyecekler, başka çareleri yok.”

“Umarım haklısmdır Stanley... Tartışmacı meslektaşımız Drew Latham senaryoyu nasıl buldu?”

“Oldukça iyi Elçilik çevresinde kimliğini Albay Webster diye sızdırdık, Antinayous’lara da haber verdik, zaten onlar biliyordu. Şimdi siz de aynı şeyi yapacaksınız. Ayrıca, Bayan de Vries’i tam bir koruma altında buraya, elçiliğe nakledeceğiz.”

“Bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırdım,” dedi Moreau. “Elinden çok iş geliyor, beceremediği şey yok. Ama Drew’yu gerçekten düşündüğüne inanıyorum ve geçmişte olup bitenleri de göz önüne alacak olursak, bu şartlar altında onu nasıl gönüllü olarak yalnız başına bırakıyor?”

“Daha bundan haberi yok,” dedi Witkowski “Onu bu gece taşıyoruz.”

Akşamın erken saatleriydi. Paris’te günler artık kısalmaya başlamıştı, ve Karin de Vries pencerenin yanında bir koltukta oturuyordu. Bir lambadan gelen tekdüze, yumuşak ışık onun uzun koyu saçlarına yandan vuruyor, çekici yüzünde yumuşak gölgeler oluşturuyordu. “Ne yaptığım biliyor musun?” diye sordu Latham’a bakarak. Latham yine ordu üniformasmı giymişti, asker gömleği masanın sandalyesine asılmış duruyordu.

“Tabii** dedi. “Ben yem olarak kullanılıyorum.”

“Tann aşkına, sen ölüsün ölü!”

“Hem de nasıl. Ama bahislerin hepsi benden yana. Bunu yapmazsam kazanamam.”

“Nedenmiş? Albay öyle istiyor diye mi?... Drew, anlamıyor musun?

işler ‘görev tamamlandı’ aşamasına geldiğinde sen sadece bir

X ya da Y faktörüsün, yarışmadan rahatça çıkarılabilirsin. Wit-

kowski senin arkadaşın olabilir ama kendini aldatma, o bir profesyonel. Onun için önce operasyon gelir! Neden senin bu lanet üniformayı giymende ısrar etti dersin?”

“Bunu biliyorum, ya da en azından bunun denklemin bir kısmı olduğunu tahmin ediyorum. Ama bir göğüs koruyucu çelik yelek ve daha büyük bir ceket gönderecekler, ya da artık ona ne diyorsanız; öyle çırılçıplak salıvermeyecekler beni ortalığa. Ayrıca, Stan-ley’ye onun berbat teçhizatlarını ne kadar az giydiğimi de söyleme sakın, yoksa yine somurtur durur... Acaba ne tür bir göğüs koruyucu gönderecek?”

“Suikastçılar göğüse nişan almazlar sevgilim, onlar dürbünlü tüfekleriyle doğrudan kafaya nişan

alırlar.”

“Bu konularda ne kadar bilgi sahibi olduğunu hep unutuyorum.”

“Neyse ki biliyorum, dostumuz Stanley’ye cehennemin dibine gitmesini söylemeni de bu yüzden istiyorum ya!”

“Bunu yapamam.”

“Nedenmiş? Başka bir yem kullanabilir. Çok da basit olur! Ama

seni değiL”

“Bir başkası ha? Belki de Idaho’daki çiftliklerinde veya New Jer-sey’de bir araba tamirhanesinde bir erkek kardeşi olan birisini, öyle mi?... Buna dayanamam.”

“Ben de sensizliğe dayanamam!” diye bağırdı Karin, koltuktan doğrulup Latham’ın kollarına atılarak. “Ben asla, asla bu sözü dünyada birisine daha söyleyebileceğimi düşünmemiştim, ama bütün kalbimle söylüyorum Drew Latham. Nedenini sadece Tanrı bilir, ama sanki sen benim yıllar önce evlendiğim o delikanlının bir uzantısı gibisin, tertemiz, ne frets iz. Bunları söylüyorum diye beni küçük görme sevgilim, bunları söylemek zorundayım.”

“Seni asla küçük görmem,” dedi Drew hafif bir sesle ve ona sarıldı.

“Değişik nedenlerle birbirimize ihtiyacımız var, bunların ne

olduğunu çözümlemek için yıllarca uğraşacak da değiliz.” Kadının

başını tutup gözlerinin içine baktı, “iki ihtiyar olarak sallanan sandalyelerimize

oturmuş karşımızdaki göle bakma fikrine ne dersin?”

“Ya da dağlara. Ben dağları çok severim.”

“Bunu düşünmemiz lazım.” Otelin kapısına hızlı hızlı vuruldu. Hay Allah,” dedi Drew, Karin’i bırakarak, “şu şifrelerin bulunduğu kâğıt neredeydi?”

MN31

“Holde duvara astım. Artık gözünden kaçmaz.”

“Tamam. Peki saat kaç?”

“Yedi-otuz demek yeterli Vardiya saat sekizde değişiyor*”

“Kim o?”

“Tavsan Bonney,” dedi Frack’ın sesi kapının arkasından.

“Bu çok çocukça,0 dedi Latham kapıyı açarken.

“Vakit geldi mösyö.”

“Evet biliyorum. Bana bir-iki dakika ver, olur mu?”

“Elbette,” dedi Frack, Drew kapıyı kapatıp Karin’e döndü.

“Buradan gidiyorsun dostum,” dedi Drew.

“Ne?”

“Beni duydun. Elçiliğe naklediliyorsun.”

“Ne?... Neden?”

“Sen Amerikan Büyükelçiliği’nin bir çalışanısın ve gizli iletişimdeki

görevinin, herhangi bir saldırıdan uzak tutulman için yeterli

bir neden olduğuna karar verildL”

“Sen neler söylüyorsun?”

“Yalnız gitmeliyim Karin, tek başıma oynamalıyım.”

“Sana izin vermeyeceğim! Bana ihtiyacın var!”

“Affedersin. Ya sakin sakin gidersin veya Mösyö Frick ve Frack sana bir iğne yapar kendi bildikleri gibi alır götürürler.”

“Nasıl, Drew, nasıl yaparsın bunu?”

“Kolay. Colorado’daki şu sallanan sandalyelerimizde oturup dağlara bakabilmemiz için senin canlı kalmanı istiyorum.”

“Seni lanet olası!”

“Ben asla mükemmelim demedim. Sadece tam sana göreyim.”

İkinci Şube'nin ajanları Karin'in kişisel eşyalarının otelden alınıp bir saat içinde elçiliğe teslim edilmesi için gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra, onun aşağı inmesine eşlik ettiler. O da istemeye istemeye şartlan kabul etti; asansörün kapısı açıldı, ajanlar lobiye çıktılar. Orada karşılarında İkinci Şube'nin iki ajanı daha belirdi; dört ajan birbirlerini başlarıyla selamladılar, sonra Mösyö Frick'le Mösyö Frack dönüp hızla asansöre doğru yöneldi.

"ikimizin arasında kaim lütfen madam," dedi cüsseli, sakallı adam, Karin de Vries'üı sağ tarafına geçerken. "Araba dışarıda, girişin solunda, tentenin önündeki lambaların az ötesinde."

MAHŞER NÖBETİ

483

"Bunu gönül rızasıyla kabul etmediğimi bilmenizi isterim."

"Müdür Moreau her görevde bizi çağırmaz madam," dedi tıraş olmuş ikinci görevli. "Buradan Amerikan Elçiliği'ne varışınızı temin edeceğiz sadece."

"Bir taksiye de binebilirdim."

"Kişisel olarak," dedi sakallı ajan gülümseyerek, "gücenmeyin ama, buna izin verilmemesine sevindim. Karımla ben, karımın annesi ve babasıyla beraber akşam yemeği yiyecektik, inanabiliyor musunuz, on dört yıldan ve üç torundan sonra bile hâlâ benim kızları için uygun bir koca olup olmadığıma emin değiller."

"Kızları ne diyor?"

"Ah, yine onların küçük kızı oluveriyor, madam."

"Sanıyorum durum anlaşılıyor mösyö." Üçlü, cam kapılara doğru yaklaşırlarken Karin hafifçe gülümsedi. Dışarıda, kaldırımda, otelin koyu kırmızı .renkli keten tentesinden aşağı vuran ışıktan kaçmak için hızla sola döndüler. İki ajan, Rue de l'Echelle'in üzerindeki akşam gezmesine çıkmış yayaların De Vries'i sokağın otuz metre ilerisinde, park yapılmaz alanında bekleyen zırhlı Şube arabasına doğru aceleyle götürdüler. Sakallı koruma, arabanın kaldırım tarafındaki kapısını Karin'e açtı ve içeri girmesi için gülümseyerek eliyle işaret etti.

Tam o sırada tükürme sesi gibi bir ses duyuldu, ajanın sol şakağı parça parça ayrıldı, kurşun adamın kafatasından çıkarken kanlar fışkırdı. Aynı anda ikinci ajan geriye doğru kıvrıldı kaldı, gözleri açıldı, ağzı kasılmış bir halde boğazından bir çığlık çıktı, birisi uzun bir bıçağı sırtından çekip alırken. îki adam da kaldırıma yığılıp kaldılar;

De Vries çığlık atmaya başladı, ama güçlü bir el ağzını kapadı ve hırsla arabanm içine itti, onu

arka koltuğa doğru itekleyerek yerleşti. Bir-iki saniye sonra öbür kapı açıldı ve nefes nefese ikinci katil içeri atladı, sağ elinde kana bulanmış bir bıçağı tutarak; üzerine bulanmış kan otelin tentesinin kırmızısı kadar koyuydu.

"Los schnellF diye haykırdı.

Araba caddeye doğru fırladı, birkaç saniye içinde trafiğin akışı içine karışmıştı. Birinci katil örümceğe benzeyen elini Karin'in suratından çekerken konuştu. "Çığlık atmanm sana faydası dokunmaz," dedi, "ama eğer denersen iki yanağında da izler kalır."

"Wilkommen, Frau de Vries" dedi sürücü, bir yandan ön koltu-

ğa kıvrılmış bir cesedi ittirirken bir yandan da başım arkaya doğru hafifçe döndürmüştü.

"O iki adamı siz öldürdünüz," diye fısıldadı Karin, ağzı kasılmıştı, sesini duyamıyordu.

"Bizler yeni Almanya'nın kurtarıcılarıyız," dedi sürücö.,"Yap-mak zorunda olduğumuz şeyleri yaparız."

"Beni nasıl buldunuz?"

"Gayet basit. Dostlarınızın olduğunu sandığınız yerlerde düşmanlarınız var."

"Amerikalılar mı?"

"Evet, onlardan var. Ayrıca İngiliz ve Fransızlar da."

"Bana ne yapacaksınız?"

"Bu sana bağlı. Ya bir zamanlar ünlü olan kocan Frederik de Vries'e katılırsın, ya da bize. Satılık olduğunu biliyoruz."

"Ben sadece şu bir zamanlar ünlü olan kocamı bulmak istiyorum, bunu da biliyorsunuz."

"Saçmalıyorsunuz, Frau de Vries."

Sessizlik

30

İyice açılmış radyo sokaktaki trafiğin kulak tırmalayan sesini örterken, Latham da kurşun geçirmez yeleğini deniyordu. Üzerine bir boy büyük subay gömleğini giydi, bir öncekine göre ne kadar rahat olduğunu görünce şaşırdı. Gözü masanın üzerindeki telefondaydı, acaba Karin neden onu aramamıştı; oysa elçilikteki yerine yerleşir yerleşmez arayacağım söylemişti. İki saat önce çıkmıştı, hemen ardından da çantaları gitmişti. Farkında olmadan omuzlarını «İlkerken başım salladı. Karin'in Witkowski'yle görüşmesini canlandırdı gözünün önünde, kendisinin yalnız gitmesine izin vermesinden dolayı albayı sert bir dille azarlıyor, belki de albaya bağırıp çağırıyordu. Zavallı Stosh, sert dış görünüşü bir yana, emrindeki Konsolosluk Operasyonları ajanının gelecekteki karısı tarafından haklı bir nedenle katledilmeye pek hazırlıklı değildi. Drew gerçekten de albay adına üzüldü; resmi statüsü dışında bu tartışmayı kazanmasına imkân yoktu. Bu da pek tatminkâr olmazdı. Karin'in aşkı vardı, gerek Stanley'in gerekse Büyükelçi Courtland'ın bir zamanlar yaşadığı ve resmi kariyerleri nedeniyle kaybettikleri aşk.

Latham, holdeki boy aynasının karşısına geçip kılığına baktı. Altına giydiği göğüs koruyucu, onu olduğundan da heybetli yapmıştı, bu görüntü ona Kanada'da, yeşil-beyaz formasıyla buz üzerindeki günlerini hatırlattı, orada da omuzlukları ve dizlikleri çok önemliydiler - ama sonradan düşündüğünde ne kadar da saçma ve komik bulmuştu ...Bu kadar yeter! dedi kendi kendine masanın üzerindeki telefona doğru yürürken. Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirmeye başladı, derken kapıda bir tıklama duydu. Telefonu hızla kapatıp kapıya doğru yürüdü, şifre kâğıdını kontrol edip sordu, "Kim o?"

"Witkowski," dedi öbür yandaki ses.

"Parolayı söyle."

"Başlatma parolandan şimdi, benim ben."

"Ama senin 'Yüce Kral Wenceslas' demen gerekiyordu, salak herif!"

"Kırk beşliğimle kilidi parçalamadan aç şu kapıyı."

"Bu sen olmalısın sirke suratlı, çünkü muhtemelen pirinç kilitlerin

kurşunu sektirerek tam midene geri göndereceğini bir tek senin

gibi bir adam bilmez,"

“Kenardan ateş edersen değil ama seni sokak solucanı. Aç be?

Bağırış çağırış, hakaredere karşın suradannda vahim ve ciddi bir ifadeyle Witkowski ve Claude Moreau kapıda duruyorlardı, acılı bir halleri vardı. “Konuşmalıyız,” dedi ikinci Şube müdürü Wit-kowsM’yle baraber içeri girerken. “Korkunç bir şey oldu.”

“Karin? diye patladı Drew. “Aramadı - en az bir saat öncesi

için arayacağını söylemişti! Nerde of*

“Emin değiliz ama olaylar rahatsız edici,” dedi Moreau.

“Hangi olaylar?”

“Claude’un adamlarından ikisi dışarıda kaldırımda öldürülmüş,” diye yamdadı Witkowski. “Birisi kafasına bir kurşunla, diğeri de bıçakla. Şube’nin arabası gitmiş, sürücü de muhtemelen ölmüştür.”

“Onu elçiliğe götürüyorlardı!” diye kükredi Latham. “Koruma altındaydı hani?” f*^’,’.

“Onu kaçırmışlar,” dedi Moreau yavaşça, gözleri Drew’nun gözlerine sabideşmiş bir halde.

“Onu öldürecekler? diye bir çığlık attı Latham, dönüp duvara bir yumruk indirdi.

“Bu olasdığı biKyorum,” dedi İkinci Şube müdürü* “ama ben şimdi ölen meslektaşlarımın acısmı duyuyorum, çünkü en az ikisi öldü, büyük bir ihtimalle üçüncüsü de öyle. Karin’e gelince, onun da aynı kaderi paylaştığına dair bir delilimiz yok ve bence büyük ihtimalle sağ.”

“Nerden biliyorsun?” üiye sordu Drew kafasını Moreau’ya doğru çevirerek.

“Çünkü onlar için rehine olarak değeri, ceset olarak değerinden daha fazla. Onlar Harry Latham adlı adamı istiyorlar, o da sensin.”

*Ee?”

“Hany Latham’ı ortaya çdcarmak için kullanacaklar onu, hangi nedenle bilmiyoruz, ama onlar senin ağabeyini istiyorlar, o da şimdi sensin.”

“Ne yapacağız?”

“Bekleyeceğiz chlopak,” dedi Albay Witkowski, yumuşak bir ses

tonuyla; ayakta dimdik duruyordu. “İkimizin de bildiği gibi. işimizin en tatsız yönü budur. Ama, eğer yine ibret olsun diye Karin’i öldürmek isteselerdi onun vücudu da diğer ikisinin yanında yatıyor olurdu. Orada değildi Bekleyeceğiz.”

“Pekâlâ, pekâlâ? diye söylendi Drew, odanın öbür ucuna geçerek. Masanın yanında durdu, eli masanın kenarındaydı. “Ama bu iş böyle olacaksa ben de o zaman benim kim olduğumu ve nerede olduğumu söylediğiniz herkesin, ama herkesin adım istiyorum. Nerede kaçak var, bilgi nereden sızıyor bilmek istiyorum!”

“Bunun ne yararı olacak ki, mon ami? Bu sızıntılar bir su birikintisine atılmış taşlar gibidir; dalgalar suyun her yanına yayılır.”

“Onları ele geçirmem lazım, nedeni bu!”

“Pekâlâ, ben sana bizim ulaştığımız kişilerin isimlerini vereceğim, Stanley de elçiliktekilerin adlarını sağlasın.”

“Yazmaya başlayın,” diye komut verdi Latham, masanın etrafında hızla döndü çekmeceyi açıp otele ait bir sürü kâğıt çıkardı. “Elinizdeki her şeyi.”

“Onlara iki yüz otuz altı isim ve fotoğraflarını verdik,” dedi CIA’in başkanı Knox Talbot telefonda Wesley Sorenson’la konuşurken.”

“Hiç cevap var mı?”

“Somut bir şey yok, ama bir dizi olasılık var. Güvenli evde yedi personelin ‘CIA Başkan Vekili Connally’yi görmüş olmaları bakımından şanslıyız, sadece dördünün ayrıntılı bir tarifini yapabilecek kadar ona yaklaşmış olması bakımından da şanssız.”

“Peki ya olasılıklar?”, diye sordu Konsolosluk Operasyonu Müdürü.

“Sonuç yok. O şahitlerden biri diğer sekiz resim arasından senin resmine bile evet buydu derse hiç şaşmam.”

“Eğer hepsi de benim yaşlarımdaysa bu bize bir şey söylüyor

olabilir.»

“Değiller. Şu konuda hemfikiriz: Bu sahtekâr her kimse, görüntüsünü

değiştirmiş olabilir; yani saçı büyük ihtimalle kendi saçı değildi,

göz rengi lensle değiştirilmişti ve işte bilinen diğer yöntemler

kullanılmıştı. *

“Bir şey hariç Knox. Daha yaşlı gözükebilir, ama daha genç gö-zükemez, çok göze batıcı ve anormal bir görüntü olur bu.”

“Tuhaf olan şey de bu Wes. Bir erkek ve bir kadın hemen hemen aynı şeyi söylemişlerdi Şu ‘Connally’ o kadar sıradan biriymiş ki neredeyse tarif edilecek hiçbir yanı yokmuş - tabii onların dediklerini kısa yoldan söylüyorum.”

“Anlıyorum. Peki ya kılığı kıyafeti?”

“Tam şu eski usul teşkilat havalarında. Siyah takım elbise, beyaz gömlek, çizgili kravat, bağcıklı kahverengi ayakkabılar. Ha, bir de ince bir pardesü; kısa, bol olan cinsinden. Güvenlik masasındaki kadın tıpkı bir ajan arkadaşının giydiği bir modele benzediğini söylemiş. Markasını da vermiş.”

“Yüzü?”

“Yine çok sıradan, tarifsiz. Bıyık yok, sakal yok, sadece soluk benizli biri ve hiç dikkati çeken bir özelliği yok, ama sadece biraz kalın camlı gözlük takıyormuş, hatta çok bile kalın diyebilirim.”

“Kaç olasılık var?”

“Senin gibi çok aşikâr olanları eleyecek olursak, yirmi dört.”

“Hiç kimseyi elemeden kaç tane?”

“Elli bir.”

“Görebilir miyim?”

“Yirmi dört tanesi yolda sana geliyor. Kalan yirmi yedisini de gönderirim. Yoksa seninkileri çıkarayım mı? Yani, sen burada çalışmıyorsun bile.”

“Ee, neden kattınız ki onu?”

“Herhalde sapkın bir espiri anlayışı olsa gerek. İdari meslektaşımız Adam BoIIinger’e de sık sık dediğim gibi, ara sıra bir-iki kahkaha işleri yoluna koyar.”

“Anlaşıldı dostum, ama ben pek havamda değilim. Paris’ten gelen haberleri duydun mu?”

“Son yirmi küsur saattir olanları bilmiyorum.”

“Bil öyleyse. Karin de Vries ortadan kayboldu. Neolar tarafından kaçırılmış.”

“Olamaz aman Tanrım! Witkowski ne diyor?”

“Latham’dan yana endişe duyuyor. Drew son derece kontrollü gibi davranıyormuş, ama bunun bir numara olduğuna inanıyor.”

“Nasıl?”

“Çünkü hangi noktalardan gizli kimliğinin sızdırıldığını bilmek istemiş.”

MAHŞER NÖBETİ

489

“Mantıklı bir istek. Yem o.”

“Tam anlatamadım Knox, neredeyse emretmiş ve Stanley diyor ki Latham *ya bunları bana verirsiniz ya da ben oyundan çıkarım’ der gibiymiş.”

“Yine de neden keçileri kaçırmış olsun anlamıyorum.”

“İkimiz de artık nasıl olduğunu hatıdayamayacak kadar uzun bir süredir evliyiz. Adam âşık aslanım, âşık. Belki biraz geç olmuş ama herhalde bu daha ilk seferi. Dişisi elinden alındı ve o mesleki açıdan gücünün zirvesinde. Bunun içinde öldürme yeteneği de var. Onun yaşında insan sık sık yenilmezlik yanılsamasına kapılır. Kadınını geri istiyor.”

“Seni dinliyorum Wes. Ne yapabiliriz?*

“önce o bir şey yapmalı ki elimize onu kum torbası yapmak

için bir mazeret vermiş olsun**

“Kum torbası mı.. .?*

“Onu sünger kaplı duvarları olan bir odaya kilitlemekten veya Paris’ten uzaklaştırmaktan bahsediyorum. Eğer bu yem kendi başına ava çıkmaya başlarsa o zaman kimseye hiçbir faydası olmaz.”

“Anlıyorum, sürekli gözetleniyor, yanında korumalar var.”

“Ağabeyi Harry de öyleydi ve Kardeşlik’in vadisinden kaçabildi. Latham genlerinin değerini küçümseme, öte yandan- Witkows-ki’yle Moreau da teşkilat-içi başkaldırmalar konusunda uzman değiller.”

“Ne dediğini tam anlamadım ama sanırım durum güvenlik altında.”

“Umarım öyledir,” dedi Sorenson.

Masa lambasının parıltısı alanda Drew isimleri inceliyordu. Witkowski’nin olası sızıntılar listesinde Antinayous’dan da olmak üzere yedi isim vardı, Moreau’nun listesindeyse dokuz, ki bunlann üçü Fransız Dışişleri Bakanhğı’ndaki milletvekilleriydiler. ikinci Şube müdürü onlann siyasi yelpazenin aşırı sağ kanadında yer aldıklarını, diğer bir deyişle Faşist olduklarını düşünüyordu. Stanley’in listesinde pek çok dedikodu meraklısı ataşe vardı, bunlara “yüzergezerler”, diyordu çünkü zamanlarının çoğunu kendi işleriyle uğraşmaktansa etkili Fransız iş çevrelerinde dolanmakla geçiliyorlardı; ayrıca işte çok fazla devamsızlık yapmalarından alkolik oldukla-

n anlaşılan iki sekreter ve Antinayouslar’ın Kırmızı Ev’inde bulunan Peder Manfjried Neuman. Moreau’nun listesi ayrıca paralı muhbirlerden oluşuyordu, bunların esas dertleri paraydı, ideoloji ve ahlak söz konusu değildi.

İsimlerin sayısını azaltmak amacıyla listeyi inceleyen Latham, Moreau’nun muhbirlerini eledi - onlara ulaşmasına imkân yoktu çünkü - milletvekillerinden ikisini de; üçüncüsüyle diplomatik işler şuasında tanışmıştı. O adamı arayacaktı, bakalım ne diyecekti? Witkowski’nin listesi daha

da kolaydı, çünkü onların beşini hem ismen hem de sima olarak tanıyordu, elçilikte bilinen kimselerdi. Geriye kalan iki kişinin, ki bunların ikisi de kadındı, içki sorunları olduğundan kuşku duyuluyordu, damdan düşer gibi onlara ulaşabilirdi. İhtiyacı olan tek şey telefon numaralarıydı.

“Stanley, bu saatlere kadar çalıştığına çok memnun oldum, çünkü yedi adayının adının yanında bir şeyi unutmuşsun.”

“Sen ne saçmalıyorsun yine?” dedi öfkeyle WitkowskL “Onlar bizim bilgimiz dahilinde yapılan sızmalarda kullandığımız elemanlar.” “Bizim mi? Başka kimler var? Bunlara kim bilgi veriyor?” “Benimle beraber eski G-2’den gelen sekreterim. Eski bir çavuş, onu teğmenliğe kadar getirtmiştim. Sonra da kadıncağız terhis oldu.”

“Kadıncağız mı? Kadın haf*

“Bir asker ailesi oğlum. Kocası görevde otuz yılını doldurduğu elli üç yaşma kadar tam bir askerdi. Çocukları da hep ordu mensupları oldular.”

“Adam ne yapıyor şimdi?”

“Golf oynuyor, müzelere filan gidiyor, hâlâ Fransızca ders alıyor.

Fransızcayı bir türlü kapamadı.”

“O zaman telefon numarasına ihtiyacım yok demek, ama geri kalanların hepsini istiyorum. Antinayous’lann Kırmızı Ev dahil, bütün bu insanların adreslerini de istiyorum.”

“Lafı nereye getirdiğini anlıyorum. Dur bir dakika bilgisayarıma bir bakayım.”

Claude Moreau’nun ağzmdan laf almak biraz daha zor olmuştu. Evindeydi, Drew onu tam da oğullarından biriyle yaptığı hararetli bir siyasi tartışmanın ortasında aramıştı. “Günümüzün gençleri hiçbir şeyden anlamıyorlar.”

“Ben de anlamıyorum, ama telefon numaralarına ihtiyacım var, aksi takdirde korumalarını uzun bir gece uykusuna çıkarırım haberin olsun.”

“Bu ne cüret, nasıl konuşuyorsun sen?”

“Gayet kolay. Bunu yapabilirim.”

aMon Dieu, Stanley haldi, seninle başa çıkmak imkânsız! Pekâlâ, sana Şube’de bir telefon numarası vereceğim. Beş dakika sonra orayı ara, sana istediğin numaralan verirler.”

“istediğim değil Claude, ihtiyacım olan.”

On bir dakika sonra Latham listedeki her ismin karşısına telefon numaralarını koymuştu. Aramaya başladı, her birinde temel olarak aynı sözleri söylüyordu.

“Ben Albay Webster, öyle sanıyorum ki benim gerçek kimliğimi biliyorsunuz. Beni rahatsız eden şey başkalarının da bunu öğrenmiş olması ve sızıntı yolunu izleyerek size ulaşmış olmamız. Bu konuda siz ne söyleyeceksiniz? Daha sonra söyleyecek hiçbir şeyiniz kalmayabilir.”

Ona cevap verenler hemen hemen benzer tepkileri vermişlerdi. Kimisi bu ithamları şiddetle raddetmiş, kimisi iş ve ev telefonlarının dinlenmesini teklif etmiş, bir-iki kişi de yalan makinesine seve seve girebileceğini söylemişti. Hepsiyle iş tamamdı, sadece Kırmızı Ev’deki kutsalın da kutsalı Antinayous ile görüşmek kalmıştı.

“Peder Neuman, lütfen.”

“Şu anda akşam duasmı yönetiyor, rahatsız edilemez.”

“Rahatsız edin. Bu çok çok acil bir iş, doğrudan gizliliğinize yönelik.”

“Mein Gott! Ne yapacağımı bilemiyorum. Peder çok sinirli bir papazdır. Şöyle bir yirmi dakika sonra arayamaz mısınız?”

“O zamana kadar Kırmızı Saray havaya uçabilir, içindekilerle beraber.”

“’Achî Ona ulaşacağım.”

Peder Manfried Neuman sonunda hatta gelebildiği zaman kük-rüyordu, “Bu ne saçmalık? Tam Rabbimizin görevinin ortasındayken beni ona hizmetten nasıl alıkoyabiliyorsunuz?”

“Geçici adım Albay Webster, ama benim kim olduğumu biliyorsunuz Peder.”

“Tabii ki biliyorum! Başka bir sürü insan daha biliyor.”

“Gerçekten mi? Bu bir şok oldu doğrusu. Ben bunun son derece gizli bir bilgi olduğunu zannediyordum.”

“Şey, tahminimce başkaları da biliyordur. Şimdi, nedir bu bomba meselesi?”

“Belki de bombacı benimdir, eğer sorularıma cevap vermezseniz. Ben orada kalmıştım, hatırlarsınız ve şimdi de epey umutsuz bir durumdayım.”

“Nasıl böyle davranabiliyorsunuz? Antinayouslar size baktılar, yardıma ihtiyaç duyduğunuz anda size sığınak sağladık.”

“Sonra da yardıma ihtiyacım sürerken beni yanlarına almayı

reddettiler.” Öİ

“Bu, bizim güvenliğimizle ilgili olduğu düşünülerek alınmış

müşterek bir karardi.’*

“Yeterli bir açıklama değil Peder. Biz aynı adamlara karşıyız, öy le değil mi?”

“Benimle dalga geçmeyin Herr Latham. Ben Tann’mn adamıyım ve şiddetten nefret ederim, ama burada aynen benim gibi düşünmeyen insanlar da var.”

“Bu bir tehdit mi, padref

“Nasıl istiyorsan öyle al evladım. Senin nerede olduğunu biliyoruz ve araçlarımız durmaksızın şehrin içinde dolaşıyorlar.”

“Söyle bana, Karin de Vries’in nerde olduğunu Diliyor musun?”

“Frau de Vries mi...? Meslektaşımız?”

“Yok o, gitti. Onu götürdüler.”

“Hayır! Bunu yapmamalıydılar. Bu yanlış...!”

“İşte şimdi ağzınla ele verdin seni gidi incil ucubesi seni. Doğrusu ne peki?... Sanırım pek de aynı tarafta değilmişiz.”

“Doğru değil! Ben hayatta her şeyden vazgeçmiş...”

“Eğer benim hakkımda kimlerle konuştuğunu şimdi bana söyle-mezsen sahip olduğun son şeyden de vazgeçmek zorunda kalacaksın,” diye araya girdi Latham. “Haydi!”

“Yüce Rabbim şahidim olsun ki sadece elçilikteki muhbirimizle... ve öbürüyle.”

“önce şu muhbir. Kim o?”

“Bir sekreter, Cranston adında bir kadın, İsa’nın yardımına muhtaç biri.”

“Onu ne kadar yakından tanıyorsun?”

“Konuşuruz, görüşürüz, insan eti zayıftır evladım. Ben de mükemmel değilim. Allah beni affetsin.”

“Şu öbürü? O kim?”

“Bu bize emanet edilmiş çok gizli bir bilgidir, buna karşı gelmek mukaddesata hürmetsizlik olur.”

“Şu binanızın giriş bölümünü birkaç el bombasıyla havaya uçurup sonra Kırmızı Ev*i ortalığa çıkarmak da öyle olur.”

“Bunu yapamazsın.”

“Hem de öyle bir yapanm ki. Ben Konsolosluk Operasyonla-n’nda Dört Sıfır subayıyım, kirli çıkımın içinde Blitzkriegcilerin bile düşünemediği numaralarım vardır. Haydi, kim o?”

“Başka bir rahip, eski bir rahip. Şimdi yaşlı bir adam artık, ama genç bir öğrenciyken Fransız istihbaratının sonradan ikinci Şube adını alan bölümünde çok yetenekli bir şifre çözücüydü. Gizli servisler hâlâ onu el üstünde tutarlar ve sık sık ona başvurur, yardım isterler. Adı Lavolette, Antoine Lavolette.”

“Eski bir rahip dedin, artık değilse adını bana vermen neden mukaddesata hürmetsizlik olsun?”

“Allah kahretsin seni, çünkü ona günah çıkartmak için giderim ben, siyaset için değil! Benim bir sorunum var, ama onun yıllar önceki sorunu gibi bir şey değil. Benimki çok, ama çok daha bağışlanamaz bir şey, çünkü bir tutku bu ve tek bir kadına yönelik bir şey de değil. Ben mükemmel değilim, kutsal kilisem için çok değersizim. Artık daha ne söyleyebilirim sana?”

“Belki de çok daha fazla şey, sana haber veririm. Ha bu arada, padre, neden Karin’in kaçırılmasının ‘yanlış’ olduğunu söyledin?”

“Çünkü aptalcaydı, işte bu kadar basit!” diye kestirip attı rahip.

“İsa aşkına, sen kimin tarafuıdasın gerçekten?”

“Efendimizin adını böyle bir şey için kullanman şart mıydı?”

“Kimin efendisinden bahsettiğine bağlı. Şimdi kes kıvırmayı.

Onu kaçırmak neden yanlış ve aptalcaydı?*

“Bencilce konuşacak olursam, bizim buradaki harekâtımızı pekâlâ

tehlikeye atabilir de ondan. Eğer maksatları onu öldürmek olsaydı

o zaman öldürür ve Tann’mn’yanına gönderirlerdi! Ancak öldürdüklerine

dair en ufak bir ipucu bırakmadan onu böyle kaçırmaları

bütün kanalları açmak anlamına geliyor - herkes onun peşine

düşecek, aynen senin şu anda onu araman gibi. Bizim şu karar-

gâhımız da ortaya çıkacak - sen de az önce bizi el bombalarınla tehdit etmedin mi? Senden mukaddes ve iyi olan ne varsa hepsinin adına rica ediyorum, bizi ortaya çıkarma, nerede bulunduğumuzu açıklama.”

“Bana iki isim verdin, ben de elimden geleni yapıp açıklamayacağım, ama Karin de Vries her şeyden önce gelir, bütün söz verebileceklerim işte bu kadar.” Latham telefonu kapattı, içinden hemen Moreau’yu arayıp ona eski Peder ve olağanüstü şifre çözücü emeklisi Antoine Lavolette hakkında birkaç sivri soru sormak geldi. Sonra başka türlü düşündü; İkinci Şube müdürü bir kontrol manyağıydı, özellikle de Drew Latham diye birinin söz konusu olduğu durumlarda. Hiç kuşkusuz, Moreau işe karışacak, emekli rahibi bizzat kendisi arayacak ve ilk hamleyi batıracaktı. Yo hayır, bu iş böyle olmazdı. Şu Lavolette’in köseye kıstırılması, şaşırtılması ve şok edilerek neyi bilip bilmiyorsa, hatta bildiğini bilmediği şeyleri bile ortaya dökmesi sağlanmalıydı. Aynısı şu Cranston denen kadın için de söylenebilirdi. Phylüs Cranston, Witkowski’nin “yüzer-gezerler” listesindeki orta düzey bir ataşenin macera arayan sekreteriydi, muhtemelen de bu yüzden işini sürdürüyordu.

Şimdi otelden çıkmak gibi öncelikli bir işi vardı. Orada harcadığı her saat, her dakika, Karin için girdiği avda kaybettiği bir saat ve bir dakikaydı.

Karin, Latham’ın san saçlarının biraz boya biraz da renk açıcı karışımıyla oluşan bir formülün eseri olduğunu söylemişti, ve iyi bir şampuan ve bir tüpün içindeki, gri saçı daha da grileştiren bir

şeyle saçlarının eski normal rengine veya ona çok yakın bir renge dönebileceğini söylemişti. Karin şu büyülü tüpü sağlık malzemeleri dolabına koymuş, Drew da tüpü yatak odasındaki bir çekmeceye kaldırmıştı, yani Karin onu yerinden almış olamazdı. Hâlâ yerindeydi de.

Yarım saat kadar sonra, banyo buharlar içinde darmadağın bir haldeyken çıplak bir Latham lavabonun aynasına su tutup üzerindeki buğuyu temizlemeye çalışıyordu. Saçları şimdi garip bir koyu kahverengi olmuştu, aralarında kızıl teller görülüyordu, ama artık san değildi.

Şimdi sırada Mösyö Frick ve Frack vardı, daha doğrusu, onların

yerini devralan nöbetçiler. Karin'in de söylediği gibi nöbet değiş-

misti. Korumaların ikisini de tanıyordu, ama Frick'le Frack'ı diğerlerinden daha iyi tanıyordu. Utançtan yerin dibine gireceklerdi. Amerikalı'nın biri İkinci Şube elemanlarından birinin silahını alıyor ve kasıklarına tekme indiriyor. Mon Dteu* fermez la bouche!

Drew diğer üniformasını dolaptan çekti çıkardı. Elçiliklerde çalışan erkek memurların yönetmeliğe uygun kıyafetlerinden biriydi: gri fanila, koyu renk blazer, beyaz gömlek ve muhafazakâr bir kravat — çizgili olanı tercih edilirdi. Kurşun geçirmez olduğu varsayılan yeleğinin olması biraz onu memnun etti, biraz dardı ama nefesini kesmiyordu. Giyimi tamam, valizini toplamış bir halde otel odasının kapısını açıp dışarıya koridora çıktı, ayakta durarak kaçınılmaz şeyin basma gelmesini bekledi Asansörün yanında bir korumanın görünmesiyle de oyun başladı, korumanın arkadaşı da koridorun öbür ucundaki gölgelerden çıkmıştı.

"5'ı7 vousplaît," diye başladı, konuşabildiğinden daha da bozuk bir Fransızcayla, "buraya gelebilir misiniz..."

"İngilizce konuşabilirsiniz!" diye bağırdı asansörden çıkan adam.

"Anlayabiliriz."

"Aman çok teşekkür ederim. Acaba biriniz bana yardım edebilir misiniz? Telefonla bir mesaj aldım, elimden geldiğince kelimeleri yazdım. Galiba bir adres bu, ama adam hiç İngilizce bilmiyor."

"Sen git Pierre," dedi öteki uçtaki koruma Fransızca olarak.

"Ben burada kahrım."

"Pekâlâ," diye karşılık verdi adam asansörün yanından yürüyüp gelirken. "Amerika'da îngilizceden başka bir dil öğretmiyorlar mı hiç?"

“Romalılar Fransızca öğrenmişler miydi?”

“öğrenmeleri gerekmiyordu.” îlk koruma Latham’ın odasına girdi, o da ardından kapıyı kapattı. “Mesaj nerde mösyö?”

“Surda, masanın üstünde,” dedi Latham, Fransızın arkasından yürüyerek. “Üzerinde yazılar olan kâğıt Masanın tam ortasında, sizden tarafa çevirdim okuyasınız diye.”

Koruma, üzerinde tuhaf tuhaf yazıların olduğu kâğıdı kaldırdı.

Adam kâğıdı alırken Latham iki kolunu kaldırdı, elleriyle adamın

kürek kemiklerine bindirdi, adam kendinden geçti. Sersemleten bir

darbeydi, acı vericiydi, ama yaralayıcı değildi. Drew korumayı yatak

odasına çekiştirdi, buradaki yatağın çarşaflarını uzun uzun ke-

sip ip yapmıştı. Doksan saniye içinde koruma yüzüstü yatağa yatmış, kolları ve bacaklarından yatağın demirlerine bağlanmıştı. Ağzında ince bir kumaş vardı, konuşmasını engelliyor ama nefes alıp vermesini engellemiyordu.

Bir sürü yırtık çarşafı toparlayıp yatak odasından çıktı, kapıyı kapattı. Kumaş parçalarını bir sandalyeye yığıp koridora çıkan kapıyı açtı. Sakin bir tavırla dışarı çıktı ve ikinci korumaya seslendi, uzakta gölgelerin arasında güç bela görünüyordu. “Arkadaşınız Pierre sizinle mutlaka konuşması gerektiğini söylüyor, sonra da o adamı arayacakmış, adı neydi? Montreaux müydü Moneau müydü neydi?”

“Monsieur le directeurf

“Ah, işte o adam. Dediğine göre yazdıklarım inanılmazmış.”

“Çekilin önümden!” diye haykırdı ikinci koruma, koridoru koşa koşa geçip suite dalarken. “Nerde...?” Boğazına gelen bir aikido darbesi sorusunu yarım kesti, ardından da kaburga kemiklerinin altındaki boşluğa bir darbe yedi. İki darbenin etkisiyle koruma bir anlığına soluksuz kaldı ve kendini kaybetti, ama yine zararsız bir şekilde. Drew onu kanepeye taşıyıp ilk İkinci Şube görevlisine yaptığı işlemin aynısını ona da uyguladı. Latham’ın en son hareketi her iki odadaki telefonu sökmek oldu. Artık ava çıkmasının önünde hiçbir engel kalmamıştı.

31

Phyllis Cranston’un Pav£e Sokağı’ndaki apartmanının merdivenlerinden çıktı, lobiye girdi ve zile bastı. Yanıt yoktu, bu nedenle basmaya devam etti. Witkowski dediklerinde haklıysa, sızıp kalmış olabilir diye düşündü. Vazgeçmek üzereydi ki şişmanca, yaşlı bir bayan kilitli koridordan çıkageldi, Drew’nun basmakta olduğu zili fark etti ve Fransızca konuştu.

“Kelebeği mi arıyorsunuz?”

“Sizi anlayabildiğime emin değilim.”

“Ah, Atnâricain. Fransızcanız korkunç, korkunç,” diye İngilizce olarak ekledi kadın. “Havacılarınız Fransa’dan ayrıldıkları zaman Paris’teki en üzgün kadın bendim.”

“Bayan Cranston’u tanır mısınız?”

“Burada kim tanımaz ki? Çok tatlı biridir, bir zamanlar da çok güzeldi, benim gibi. Neden size bilgi vereyim ki?”

“Çünkü onunla görüşmeliyim, bu çok acil.”

“Çünkü ‘ateşiniz tepenize vurdu’, öyle diyorsunuz değil mi? Yo mösyö, bakın size ne diyeceğim, o kız biraz hafifmeşrep olabilir, ama asla bir fahişe değildir!”

“Ben bir fahişe aramıyorum madam. Acilen ihtiyacım olan bir bilgiyi bana verebilecek birisini arıyorum, bu kişi de Phyllis Cranston.”

“Hmm,” diye iç geçirdi yaşlı bayan, bir yandan Drew’yu süzerek.

“Demek onun hafifmeşrepliğinden istifade etmeye kalkmayacaksınız?

Eğer kalkarsanız bilin ki bu binadaki dostları onu korur. Dediğim gibi o çok hoş, tatlı bindir ve yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmesini sever. Bizler fakir-fukara değiliz, ama bazılarımız epey yoksuldur, şu yüksek vergiler ve aşın hayat pahalılığı yüzünden. Kelebeğimiz sahip olduğu Amerikan parasını cömertçe herkese verir ve asla geri ödenmesi için bir şey imâ etmez. Boş günlerinde anneleri rahat çalışabilsin diye çocuklara bakıcılık yapar. Ona zarar veremezsiniz, burada asla.” .

“Ona zarar vermek istemiyorum, ayrıca Mother Teresa gibi iyilik meleği bir rahibe de aramıyorum. Size dediğim gibi, onu bulmak istiyorum çünkü onda benim ihtiyacım olan bilgiler olabilir.”

“Bana böyle laflar etmeyin mösyö. Ben de bir Katoliğim, ama o pislik yığını rahip gibilerinin de yeri yok burada.”

Tam isabet, diye düşündü Latham.

“Rahip mi?”

“Adam kızdan istifade etti, ve hâlâ ediyor!”

“Nasıl?”

“Buraya gece geç vakitlerde gelir, aradığı huzur apış arasındaki şeyden başkası değil.”

“Kız onu kabul ediyor mu?”

“Başka şansı yok gibi hissediyor olmalı. Kız o papaza günah çıkarıyordu, her günahım anlatmıştır herhalde.”

“Vay namussuz herif! Beni dinleyin, o kadını mutlaka bulmam gerek. O papazla konuştum, kadının adını bana o verdi. Ama sandığınız nedenden dolayı değil, sadece adam o kadına söylememesi gerektiği şeyleri söylemiş olabileceğinden korkuyordu.”

“Ya siz İdinsiniz?”

“İster inanın ister inanmayın, Fransa’nın savaşmda kendi ülkemin savaşıymış gibi çarpışan biriyim. Naziler madam, lanet olasıca Naziler tekrar Avrupa’nın her yanında üremeye başladılar! Biliyorum, çok acıklı bir film gibi geliyor kulağa, ama doğru.”

“Küçük bir çocuktum, sokaklarda insanları öldürdüklerini görürdüm,” dedi yaşlı bayan fısıltıyla, çizgili yüzü acılı bir ifade almıştı. “Tekrar mı yapacaklar bunları?”

“Şimdilik bundan çok uzaktalar, ama onları hemen şimdi durdurmalıyız.”

“Bizim Kelebeğimiz nasıl bulaşmış bu işlere?”

“Başkalarına vermemesi gereken bilgileri bilmeden verdiği söyleniyor.

Belki de bilerek veriyordur. Size ancak bu kadarını söyleyebilirim.

Eğer burada yoksa nerededir?”

“Ben de size Les Trois Couronnes’e gitmenizi söyleyecektim, sokağın öbür ucunda bir kafedir. Ama saat şimdi gece yansını geçiyor, artık oraya gitmenize gerek yok. Tam arkanızda, komşusu Mösyö Du Bois ona merdivenleri çıkmasında yardımcı oluyor. Açıkça belli olduğu üzere, bir başka zayıflığı çok şarap içmesi.

Unutmak zorunda olduğu şeyleri var herhalde mösyö, o da bunu şarapla yapıyor.”

“Bunların neler olduğunu biliyor musunuz?”

“Bunları bilmek benim vazifem değil. Bildiklerimi de kendime saklayayım. Biz burada Kelebeğimize bakıyoruz.”

“Acaba benimle onun dairesine kadar gelebilir misiniz? Hem siz hem de Mösyö Du Bois kendi gözlerinizle ona bir zarar vermek kastında olmadığımı görürsünüz böylece. Tek istediğim ona birkaç soru sormak.”

“Onunla yalnız kalmayacaksınız, size bunu temin edebilirim.

Şık elbiseli rahipler de olmayacak.”

Phyllis Cranston kırk beş-elli yaşlarında ufak tefek bir kadındı, sıkı, hatta atletik bir görüntüsü vardı. Ayaklan üzerinde doğru dürüst duramıyorduysa da her bir adımını sağlam sağlam atıyordu, hem sarhoş hem de değilmiş gibi görünüyordu.

“Ee, kim bana kahve yapacak?” diye emretti ağır bir Orta Batı Amerikan aksanıyla, dairenin öbür ucundaki bir koltuğa kendini sırtüstü attı, arkadaşı Du Bois da yanındaydı.

“Ocakta hazır duruyor Kelebek, meraklanma sen,” dedi holdeki yaşlı bir kadın.

“Ya bu sürüngen de kimin nesi?” diye sordu Cranston, Latham’ı işaret ederek.

“Bir Amerikalı, men chou, şu uzak durmanı söylediğimiz pederi

tanıyan birisi”

“O domuz da bizim gibi yaşlı karıların günahım çıkarıyor, ne de olsa bulabildiği yegâne kadınlar bizleriz! Bu piç de onlardan biri mi? O da mı buraya uçkur derdine gelmiş?”

“Bir peder olabileceğini düşünebileceğiniz en son insan benim,” dedi Drew yumuşak, sakin bir tonla. “Ve cinsel doyuma gelince, bir hanıma tutkunum. Böyle ihtiyaçların farkında olan ve ömrümün geri kalan kısmını kendisiyle beraber geçirmeyi ümit ettiğim bir hanıma.”

“Evlat sen bir hoş konuşuyorsun! Nerelisin sen yavrum?”

“Aslen Connecticut Ya siz nerelisiniz? Indiana mı, Ohio mu, yoksa Kuzey Missouri mi?”

“Neredeyse tam tutturdun maço erkeğim benim. Ben St Louisli

bir kızım, dar görüşlü bir kilise cemaati içinde doğdum ve büyüdüm - ne iş ama, öyle değil mi?”

“Bilemezdim.”

“Peki benim Amerika’nın o taraflarından olduğumu nasıl çaktın?*

“Aksanından, konuşmandan. Böyle şeyleri fark etmek üzere eğitim aldım ben.”

“Dalga mı geçiyorsun sen?... A, kahveye teşekkürler Eloise.” Elçilik sekreteri kopkoyu kahveyi kabul edip birkaç yudum aldı, her bir yudumdan sonra kafasını sallıyordu. “Herhalde benim talihsiz biri olduğumu düşünüyorsundur,” diye devam etti Latham’a bakarak, sonra ansızın doğruldu, gözlerini ona dikti. “Dur, dur bir dakika, seni tanıyorum ben! Sen şu Operasyonlar subayısın!”

“Evet Phyllis, doğru.”

“Ne haltlar karıştırıyorsun burada?”

“Peder Manfred Neuman, bana adını o verdi”

“Ah o serseri! Beni işten kovasınız diye mi?”

“Seni atmak için bir neden görmüyorum Phyllis...”

“Öyleyse neden hurdasın?”

“Peder Neuman, nedeni bu. O sana Albay Webster’in kim olduğunu söylemişti değil mi? Onun elçilikteki bir Amerikan istihbarat ajanı olduğunu ve yeni bir kimlik ve görüntüyle yeraltına ineceğini. Bunları söylemişti, öyle değil mi?”

“öff, Tanrı aşkına, ağzı o kadar çok anlatacak rvır zıvırla dolu olurdu ki odaya koysan sığmaz taşar. Her seferinde bunu yapardı, özellikle de çok heyecanlanıp bir tarafımı parçalayacağından endişe ettiğim zamanlarda. Sanki sadece Tanrı’nın bilebileceği sırlan anlatan bir Tanrı’yi oynardı ve sonra boşaldığı zaman da suratımı kavrar ve eğer anlattıklarının tek kelimesini dışarıda tekrar edecek olursam Tanrı’nın beni alevleri arasında cezalandıracağını söylerdi.”

“Şimdi bana neden anlatıyorsun?”

“Neden?” Phyllis Cranston kahvesinden büyük bir yudum aldı.

Kısaca yanıtladı. “Çünkü buradaki dostlarım bana aptalın teki olduğumu

söylediler. Ben iyi bir insanım Sayın Adın-Her-Neyse. Şu

bir iki sokağın dışına taşmayan bir problemim var sadece. Çek git

şimdi buradan.**

“Görünen sorunun dışında gerçek sorunun ne senin Phyllis?”

MAHŞER NÖBETÎ

501

“Bak bunu sana ben söyleyeyim Mösyö Amiricain,” dedi yaşlı hanım. “Fransız ana-babanın iki dilli bu kızı 91 yılındaki Orta Batı sel felaketi sırasında kocasını ve üç kızını kaybediyor. Evlerinin yanından akan dehşetli nehir her şeyi yok ediyor. Yalnızca o hayatta kalabiliyor, birileri onu kurtarana kadar kayalıklara asılı kalıyor. Onun elinden geldiğince çocuklara bakmasının nedeni de bu işte.”

“Bir soru daha sormam gerekiyor, sormak istediğim tek gerçek soruyu.”

“Neymiş Bay Latham - adınız buydu değil mi?” dedi Phyllis Cranston artık dik oturuyordu, ayılmış gibiydi.

“Peder Neuman size benim kim olduğumu söyledikten sonra, siz kime söylediniz?”

“Hatırlamaya çalışıyorum... Ya, ya evet. Akşamdan kaldığım feci bir günde muhaberattan Bobby Durbane’e söylemiştim, bir de sıradan bir stenograf kıza, adim bile pek bilmiyorum aslında.”

“Sağol,” dedi Latham. “Ve iyi geceler PhyiHs.”

Drew, Pavee Sokağı’ndaki apartman dairesinin merdivenlerinden iniyordu; kafası karışık, şaşkın bir haldeydi. Şu şuadan stenograf da kimdi, hiçbir fikri yoktu, ama kızın statüsünden pek etkili bir yerde olmadığı belliydi Ancak, Robert Durbane gerçek bir şoktu. Muhaberatın kurt subayı Bobby Durbane, hava muhaberatının kıdemli uzmanı. Daha birkaç gün önce Drev^yu o sihirli bilgisayar ekranında tespit edip elçilik arabalarını göndermiş ve onu bir Neo saldırısından kurtarmamış mıydı? Anlaşılmaz bir durumdu. Durbane sessiz bir adamdı, aklı başında biriydi, çok uzmanlık gerektiren bulmacalar çözmeyi severdi, fedakârdı, eli açıktı. Genç arkadaşları gün boyu süren iş bombardımanından biraz nefes alabilsinler diye, gece yarısından sabaha kadar olan nöbetleri kendisi alırdı.

Yoksa bir başka Robert Durbane daha mı vardı, asıl yüzü çok

gizli olan? Terk edilmişliği, günün ilk saatlerini tercih eden bir

adam? Belki böylece kendi mesajlarını hava yoluyla özel ayarlanmış

frekanslar üzerinden başkalarına gönderip onların şifrelerini okuması

daha kolay oluyordu. Tam teçhizatlı elçilik arabaları neden

içinde Nazilerin bulunduğu limuzin köşeden süzülüp her yana kurşun

yağdırıp C-12 adlı Neo’yu öldürdükten bir dakika kadar sonra

olay yerine varmıştı? Bobby Durbane Nazileri önceden uyararak bu

katliamı idare mi etmişti yoksa? Yanıtlanması gereken sorular bunlardı. Kimliği belirsiz sıradan elçilik stenografının da izi sürülmeliy-di. ikisi de sabahı bekleyebilirdi; şimdi sırada Peder Neuman’ın danışmanı Antoine Lavolette vardı; şu emekli peder ve eski istihbarat şifrecûi.

Drew adresi bir telefon rehberinden kolaylıkla buldu, iki sokak ötede boş bir taksi gördü. Saat gecenin biri olmuştu, ama tam saati diye düşündü, Tanrı’mn artık cüppesini çıkarmış hizmetkârı yaşlı Peder Lavolette’le karşılaşmanın tam zamam, belki onun da deşilmesi gereken sırlan vardı.

Quai de Grenelle’deki ev beyaz taştan ve yeşile boyanmış ahşaptan yapılma üç katlı sağlam bir yapıydı; eski zaman resimlerindeki evlere benziyordu. Eh, sahibinin gelirinin de sağlam olması

gerekirdi, çünkü bu semt de gayrimenkul fiyatları bakımından Montaigne Caddesi ile yanşıyordu. Buraları kıyıda köşede kalmış zenginlerin değil, gerçek zenginlerin yerleriydi. Eski şifre uzmanı ve emekli, dünyalığını bayağı sağlamlaştırmış olmalıydı doğrusu.

Drew kısa bir merdiveni çıkarak işlemeli yeşil kapıya geldi. Kapıdaki pirinç isim plakası ve kapının kulpu sokak lambalarının ışıklan altında parıldıyordu. Zili çalıp bekledi; saat biri yirmi altı geçiyordu. l:29'da kapı üzerinde bir sabahlık olan şaşkın ve endişeli bir kadın tarafından açıldı; otuz beş yaşlarındaydı belki, açık kumral saçları uykudan karışmıştı.

"Aman Tanrım, gecenin bu saatinde ne istiyorsunuz?" diye söylendi Fransızca olarak. "Ev sahibi uyuyor!"

" Vous parîez anglais?" diye sordu Latham, siyah kılıflı büyükelçilik kimliğini yukarı tutarak, bu hem güven verici hem de merak uyandıncı bir belgeydi.

"Çok az," diye karşılık verdi görünüşe göre evin bakıcısı olan kadın sinirli bir şekilde.

"Mösyö Lavolette'i görmeliyim. Çok önemli bir mesele ve sabaha kadar bekleyemez."

"Dışarıda bekleyin, kocamı çağırayım."

"Kocanız Mösyö Lavolette mi?"

"Hayır, hayır. Patroriun şoförü... ama başka görevleri de var.

Aynca benden daha iyi anglais konuşur. Şimdi dışarı!"

Kapı sertçe kapandı, Drew küçük tuğla sahanlığın dışında kaldı.

Tek rahatlatıcı şey kadının dış kapı ışıklarını yakması ve girişi ay-dınlatmasıydı. Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldı, kocaman, adaleli bir adam ortaya çıktı, o da bir robdöşambr giymişti, geniş yüzü, yapılı göğsü ve omuzlan sanki antrenmana artık ihtiyacı olmayan bir hokey defans oyuncusuymuş görüntüsü veriyordu. Bu büyüleyici görüntünün ötesinde Latham'ın gözleri adamın robdöşambrı-nm sağ cebindeki şişliğe takıldı. Bir otomatiğin siyah çelik kabzası cep ağzındaki açıklıktan rahatça görülüyordu.

"Patron'la ne işiniz vardı mösyö?" diye sordu adam şaşırtacak kadar kibar bir ses tonuyla.

"Hükümet, devlet işleri," diye yanıtladı Drew, tekrar hüviyetini yukarıya kaldırarak. "Sadece

Mösyö Lavolette'in kendisine aktarılabilir." Şoför Latham'ın hüviyetini alıp sahanlığın ışığında inceledi.

"Ve Amerikan hükümeti?* ^t

"Benim dalım istihbarat, İkinci Şube'yie beraber çalışıyorum."

"Ahh, şu İkinci Şube, Etranger, Emniyet Teşküatı'nın gizli birimleri, derken şimdi de şu Amerikalılar. Ne zaman Patron'u yalnız bırakacaksınız?"

"Kendisi çok önemli ve bilgili bir kişidir. Her zaman için acil olaylar gelişiyor."

"Aynı zamanda uykuya ihtiyacı olan yaşlı bir adamdır da, özellikle eşinin ölümünden sonra. Şapelinde saatler boyu hanımıyla ve Tanrı'yla konuşur."

"Yine de onu görmem gerek. O da böyle isterdi; bir arkadaşı Fransa ve Amerika hükümetlerini ilgilendiren bir olaydan dolayı müthiş bir belanın içinde olabilir."

"Sizin gibi insanlar hep 'acil, acil' diye çığlık çığlığa koşturursunuz, sonra istediğiniz şartlar yerine gelince de bilgilerin üzerine haftalarca, aylarca, hatta yularca yatarsınız."

"Nerden biliyorsunuz bunu?"

"Çünkü ben de sizlerle beraber yıllarca çalıştım, tüm diyebileceğim bu. Söyleyin bakalım, neden inanacakmışım size?"

"Çünkü Allahın cezası herif, saat gecenin bir buçuğu olmuş ve ben de buradayım!"

"Neden sekiz buçuk veya dokuz buçuk değil? Niye patronun ayakta olabileceği bir saat değil?" Soru çok safça sorulmuştu; şoförün sesinde hiçbir tehdit belirtisi yoktu.

"Hadi aslanım, üzme beni. Anlamadın mı hâlâ, bu saatte evde karım ve üç çocuğumla beraber olmayı istemez miydim?"

Gürültülü bir dönme sesi bu yalanı kesti. Kocaman adam içgüdüsel bir şekilde arkasına döndü, kapı biraz daha açıldı ve sahanlık ile uzun koridor ortaya çıkü. Holün sonunda ufak bir pirinç kafes vardı; birkaç saniye içinde minyatür bir asansör göründü. "Hugor diye zayıf bir ses duyuldu içerdeki beyaz saçlı adamdan. "Neler oluyor Hugo? Zili duydum, ardından da birileri İngilizce bir şeyler tartışmaya başladı."

"Kapınızı kapatsaydınız çok daha iyi olurdu Patron. Böylece uyanmazdınız."

“Tamam, tamam, benim üzerime çok fazla düştünüz son zamanlarda. Şimdi şu lanet şeyden çıkmama yardım et, zaten uyumuyordum da.”

“Ama Anna sizin pek bir şey yemediğinizi ve dizlerinizin üzerinde, şapelde iki saat geçirdiğinizi söylemişti.”

“Hepsi hayırlı amaçlar için, evladım,” dedi eski Peder Antoine Lavolette. Asansörün iskemlesinden kalkmasına yardım ettiler, sonra dikkatle koridora çıktı. Kırmızı kareli bir robdöşambrı vardı, boyu bir doksan civarındaydı, ama açlıktan ölüyormuş gibi, zayıflıktan avurtları çökmüştü. Gotik bir azizin yüz hatları oyulmuştu sanki yüzüne - kartal gibi bir burun, ciddi görüntülü kaşlar ve iyice açılmış gözler. “Tann’nın benim dualarımı işittiğine gerçekten inanıyorum. O’na dedim ki, madem ki O yarattı her şeyi, benim kanma karşı olan duygularımdan da O sorumlu. Hatta O’na çıkıştım bile, çünkü ne Isa ne de Kutsal Yazıtlar’da bir papazın evlenmesini yasaklayan hiçbir şey yoktu.”

“Eminim ki sizi duyuyordu Patron.”

“Eğer duymadıysa, onunla karşılaşınca şu sürekli diz ağrılarımı yüksek sesle şikâyet edeceğim. Acaba Tanrı’nın da bükmesi gereken dizleri var mı? Tabii vardır. Biz onun görüntüsünde değil miyiz?” Yaşlı adam Latham’ın önünde durdu, Latham bu arada hole girmişti. “Vay vay vay, kimmiş bu gelen bakalım? Gecenin ortasında izinsizce içeri dalan yabancı sen misin?”

“Benim efendim. Adım Latham, Amerikan Büyükelçiliği’nde Konsolosluk Operasyonları görevlisiyim. Şoförünüz hâlâ hüviyetimi elinde tutuyor.”

“Tanrı aşkına, ver onu çabuk geri Hugo, bu saçmalıkları kes ar* tık,” diye emretti eski papaz birdenbire^irpererek, başı titredi.

“Saçmalık mı efendim?” diye sordu Drew.

“Dostum Hugo Roma Muhafız Kıtası Praetorian Muhafızların^

dandı, Yabancı Lejyonlardan alınarak Saygon Komutanlığı emrine

verilmişti, o zamanlar gencecik delikanlıydı. Sizin Amerikalılar onu

orada yalnız bıraktılar, ama o tek başına kurtulmayı başardı,”

“îngilizceyi güzel konuşuyor.”

“Konuşması da gerekir, Amerikalıların yönetimi altında özel tim subayıydı.”

“Hiç Praetorian Muhafızı veya Saygon’da Fransız subayları diye bir şey duymadım.”

“Praetorian adı intihar birliklerine verilen bir addı ve o harekâtta daha hiç duymadığınız neler oldu. Amerikalılar onlara Lejyon’ dayken kazandıklarının on katı maaş veriyorlardı; onlar da hatların arkasından bilgiler getiriyorlardı. Sizler çok kolay unutuyorsunuz. Güneydoğu Asya’daki yönetici kadrolarında Fransızca, İngilizceden çok daha iyi bilinen bir dildi... Evet, şimdi neden buradasınız?”

“Peder Manfried Neuman.”

“Anlıyorum,” dedi Lavolette, gözlerini Latham’a dikerek, gözleri bir hizadaydı çünkü eski peder de Drew’nun boylanndaydı. “Bize kütüphaneye kadar eşlik et Hugo, Mösyö Latham’ı da silahının verdiği sıkıntıdan kurtar, işimiz bitene kadar senin yanında dursun.”

“Oui, patron.” Şoför bir yandan Latham’ın hüviyetini geri uzatırken bir yandan da sağ elinin parmaklarıyla silahı vermesini isteyen bir işaret yaptı. Hugo’nun bakışlarının ceketinin sol tarafındaki bir şişliğe odaklandığını fark edince Latham yavaşça elini içeriye sokup otomatiğini çekip çıkardı. “Merci, monsieur,” dedi şoför, silahı alıp Drew’ya kimliğini uzatarak. Patronunun dirseğini tutup onlara yol gösterdi, bir kemerden geçtiler, duvarları sıra sıra kitaplarla dolu, ağır deri koltukların ve mermer masaların olduğu bir odaya girdiler.

“Rahatınıza bakın Mösyö Latham,” dedi Lavolette bir iskemleye oturup karşısına geçmesi için Drew’ya işaret ederek. “Acaba içecek bir şeyler alır mıydınız? Ben alacağım. Bu saatteki konuşmalar biraz üzüm tadı ister eminim.”

“Siz ne alırsanız ben de ondan alırım.”

“Aynı şişeden elbette,” dedi eski peder gülümseyerek. aîki Cour-voisier, Hugo.”

*îyi bir tercih,” dedi Latham, şık döşenmiş yüksek tavanlı kütüphaneye bakarak. “Burası ne kadar güzel bir oda.”

“Tutkulu bir okur olarak amaçlanma uyuyor,” diye katıldı La-volette. “Konuklarım bana her kitabı okuyup okumadığımı sorup da benden ‘Genellikle iki-üç kez’ cevabını aldıklarında hep şaşırmışlardır.”

“Bu inanılmaz.”

“Siz de benim yaşıma geldiğinizde Mösyö Latham, kelimelerin televizyondaki uçuşan imgelerden daha kalıcı olduklarını keşfedeceksiniz.”

“Kimileri de bir resim bin kelimeye bedeldir der.”

“On bin fotoğraftan bir tanesi belki, evet bunu inkâr etmiyorum. Ancak, bir resim aşina olunan her şeyi siler süpürür, hatta bir tablo bile.”

“Bilemiyorum. Bu konuda pek düşünmemiştim.”

“Düşünmemişsinizdir, muhtemelen zamanınız yoktu. Sizin ya-şınızdayken benim de hiç olmazdı.” Brendi kadehleri geldi, her birinin içinde tamı tamına aynı miktarda içki vardı. “Teşekkür ederim Hugo,” diye devam etti emeldi şifre uzmanı ve eski papaz, “bir de kapıları kapatıp holde bekleyebilirsen çok memnun olaca-ğım.”

“Om, patron” dedi şoför, sonra odadan çıktı ve çift kanatlı kapıyı çekip kapadı.

“Pekâlâ Drew Latham, benim hakkımda ne biliyorsunuz?” diye sertçe sordu Lavolette.

“Evlenmek için pederliği bıraktığınızı ve bir de gençliğinizde Fransız istihbaratında çalışan bir şifre çözücü olduğunuzu. Bunların dışında hemen hemen hiçbir şey. A, tabii Manfried Neuman hariç. Bana, kendisine bir sorununda yardım ettiğinizi söylemişti.”

“Ona uzman bir psikiyatristten başka kimse yardımcı olamaz, bunu kendisine de söyledim.”

“Kendisine dini danışmanlık hizmeti verdiğinizi çünkü bir zamanlar sizin de aynı sorunları yaşadığınızı söylüyor.”

“Bu kuyruklu bir yalan. Ben bir tek kadına âşık oldum ve kırk

yıl ona sadık kaldım. Neuman’da ise pek çok kadınla birlikte olma

arzusu var, tercihini yaparken de sadece yer ve zaman müsait mi ona bakar, bir de en yüksek uygunluk derecesine göre. Ona yalvardım, yardım iste, yoksa bununla kendi kendini mahvedeceksin diye ... Gecenin bu saatinde bana bunları söylemeye mi geldiniz?”

“O maksatla gelmediğimi biliyorsunuz, Neden burada olduğumu biliyorsunuz, çünkü size kim olduğumu söylediğimde ytizü-nüzdeki ifadeyi gördüm. Tepkinizi saklamaya çalıştınız, ama sanki midenize okkalı bir yumruk yemiş gibiydiniz. Neuman size benden söz etti ve siz de başkasına söz ettiniz. Kimdi o?”

“Anlamıyorsunuz, hiçbiriniz de anlayamazsınız,” diye omuzlarını silkti Lavolette, derin derin iç çekerek.

“Neyi anlayamayız?”

“Hepimizi boyunlarımızda iplerle ellerinde tutuyorlar, sadece bizim boyunlarımız da değil — sadece böyle olsa o zaman kurtulmak kolay olurdu - ama diğerlerini de, başka bir sürü insanı da!”

“Neuman size Albay VVebster’ın kim olduğunu söyledi değil mi?

Onun Latham adında biri olduğunu!”

“İsteyerek değil. Ben aldım o bilgiyi ondan, çünkü durumu biliyordum.

Bunu yapmak zorundaydım.”

“Neden?’

“Lütfen, ben yaşlı bir adamım ve çok az zamanım kaldı. Hayatımı daha da karmaşık bir hale sokmayın.”

“Bak sana ne diyeceğim Peder, senin azman gorilin tabancamı almış olabilir, ama ellerim de bir silah kadar işe yarar. Ne yaptın?”

“Dinle beni evladım,” Lavolette brendisini iki yudumda bitirdi, başınm titremesi yeniden başlıyordu. “Karım bir Almandı. Kilise beni savaştan sonra dini bir görevle Mannheim’a gönderdiği zaman tanıştım onunla. Evli ve iki çocukluydu, eski bir Wehrmacht subayı olan küfürbaz bir kocası vardı. O sırada bir sigorta şirketi işletiyordu. Birbirimize âşık olduk» umutsuz bir aşktı bu ve ben Kilise’den ayrıldım hayatımızın sonuna kadar birlikte olabilelim diye. O da bir İsviçre mahkemesinde kocasından boşandı, ama Alman yasalarına göre çocuklar adamda kaldı... Onlar büyüdüler, çocukları oldu, sonra onların çocuklarının da çocukları oldu. iki ailede karımla aralarında kan bağı olan on altı kişi var. Karım hepsine düşkündü, ben de öyleydim.”

“Yani onlarla teması kesmedi.”

“Temas halindeydi Fransa’ya taşınmıştık, yeni bir i$e başlamıştım. Bu işimde eski çalıştığım

servislerdelö meslektaşlarımın hiçbir yardımı olmadı, sonra yıllar geçtikçe çocuklar da bizi sık sık ziyaret eder oldular, hem burada Paris'te, hem de yazlan Nice'deki evimizde. Ben de onları kendi kanımdanmış gibi sevmeye başladım."

"Doğrusu babaları nasıl olmuş da annelerini görmelerine izin vermiş, çok şaşırdım," dedi Drew.

"Bunu umursadığını sanmam, onu tek ilgilendiren şey masraflardı, ki onları karşılamaya seve seve razı olurdum. O da yeniden evlendi, ikinci kansından üç çocuğu daha oldu. tik iki çocuk, yani karımdan olan çocuklar, öyle sanıyorum ki daha ziyade bir dert, bir engeldi onun için. Çünkü ona, kiliseye karşı yeminini bozmuş ve bir Alman işadamının hayatım alt üst etmiş bir papazı hatırlatıyordu. Aslında bir Wehrmacht subayının hayatını... Ee, şimdi anlamaya başladınız mı?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Latham, gözleri bir kez daha Lavo-

lette'in gözlerine kilitlenmişti. "Bu yutturmaca. O hâlâ bir Nazi"

"Tamamiyle, tek farkla, elinden bir şey gelecek halde değil artık, yıllar önce öldü. Ancak hareket tararından derhal kabul edilen bir vasiyet bıraktı geriye."

"Kendi çocukları ve onların da çocukları. Bir zamanların çok saygın bir din adamına ve Fransız istihbaratının hâlâ güvendiği eski bir papaza ulaşmanın mükemmel yolları."

"Sizin hayatınız Bay Latham. Sizin hayatınıza karşılık çoluk-çocuk, kadın-erkek on altı masum insanın hayatı isteniyor. Siz benim yerimde olsanız ne yapardınız?"

"Sizin yaptığınızı herhalde," diye katıldı Drew. "Söyleyin ne yaptınız? Kime ulaştınız?"

"O insanların hepsi öldürülebilir, bunu anlıyor musunuz?"

"Eğer iş doğru yapılırsa bir şey olmaz, ben de işi doğru yapmak için kendimi ortaya koyacağım. Buraya geldiğimi hiç kimse bilmiyor, bu da sizden yana bir puan. Haydi söyleyin bana!"

"Bir adam var. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama başka

bir din adamı daha, ama kendi kilisemden biri değil. Lutherci bir

rahip, epeyce genç biri, otuz kırk yaşlarında diyebilirim. Burada

Paris'teki liderleri o, hem Bonn hem de Berlin'deki Nazi hiyerarşi-

siyle doğrudan temas halindeki kişi Adı Rahip Wilhelm Koenig,

ibadethanesi Neuilly-sur-Seine'de, bölgedeki tek Lutherci kilise o zaten."

"Onunla karşılaştınız mı?"

"Hayır. Ona iletilecek belgeler olduğu zaman Hıristiyanlar İttifak Derneği'mizden bir cemaat mensubunu gönderiyorum, ya çok yaşlı ya da çok genç birini, onların tek dikkat ettikleri şey kazanacakları paralardır. Tabii ki bir-ikisini sorguladım ve onun yaklaşık yaşı ve görüntüsüyle ilgili bir şeyler öğrendim."

"Nasıl biriymiş?"

"Oldukça kısa boylu ve çok atletik, çok adaleli biriymiş. Cemaat binasının altında içinde bir sürü cimnastik aleti, halter falan bulunan bir spor salonu varmış. Elçilerle orada cüppesiz halde buluşuyor ve her zaman ya bir kondisyon bisikleti ya da denge aletinin üzerinde oturuyor, belli ki kısa boyunu gizlemek için."

"Tabii bunlar sadece varsayımlarınız."

"Ben Fransız istihbaratında çalıştım mösyö, ama bunları öğrenmek için aldığım bütün o eğitime ihtiyacım yok. Bir keresinde on iki yaşında bir çocuk göndermiştim, kendisine iletilecek bir paket vardı, Koenig o kadar heyecanlanmış ki artık hangi makinenin üzerindeyse ondan inivermiş, çocuk da bana sonradan dedi ki, 'Boyu benim kadar bile değildi Peder, ama Tanrım, adam safi kas!"

"O zaman tanıması zor olmayacak demek ki," dedi Latham, brendisini bitirip sandalyeden kalkarken. "Koenig'in bir kod adı var mı?"

"Evet, ama koca Fransa'da bunu bilen beşten fazla kişi yoktur.

Adı Herakles, Yunan mitolojisinde tanrı Zeus'un oğlu."

"Teşekkür ederim Mösyö Lavolette, ben de eşinizin Alman-ya'daki akrabalarım korumaya çalışacağım. Ama bu gece birine daha söylediğim gibi, bütün vaat edebileceğim bu kadar, öncelikli olan başka biri var."

"Tanrıya emanet ol evladım. Pek çök insan benim bunu söyleme ayrıcalığımın kalmadığını düşünüyor, ama ben Rabbim'in benden ümidini kesmediğini düşünüyorum. Bazen bu dünya çok korkunç oluyor, ve hepimiz O'nun bizlere verdiği iradeyle hareket etmeliyiz."

"Bu senaryodan yana birkaç sorun var Peder Lavolette, ama bunlarla canınızı sıkmayacağım."

“Sıkmadığınız için teşekkür ederim. Hugo size silahınızı iade edecek ve sizi geçirecektir.”

“Son bir ricam daha olabilir mi?”

“Ne olduğuna bağlı, öyle değil mi?”

“Uzun bir ip ya da kablo, üç-beş metre yeter.”

“Neye yarayacak?”

“Pek emin değilim. Sadece yanımda olması gerek diye düşünüyorum.”

“Siz ajanların işi hep böyle gizemlidir zaten.”

“Karşımıza neyin çıkacağını bilmediğimiz “zamanlarda,” dedi Drew hafifçe, “olasılıkları hayal etmeye çalışırız. Bazen çok olasılık da yoktur.”

“Hugo size ihtiyacınız olan şeyi bulur. Atölyeye bir bakmasını söyleyin.”

Drew, Neuilly-sur-Seine’deki Luther cemaat binasına vardığında saat sabahın üç buçuğu olmuştu. Taksiyi gönderip kiliseye yaklaştı. Kilise, üstü kapalı sıra sıra sütunlarla rahibin eviyle birleştirilmişti. Her şey kapkaranlıktı, ama parlak bir Paris mehtabının aydınlattığı açık gece göğü iki ayrı yapıyı da netçe göz önüne sergiliyordu. Latham yaklaşık yirmi dakika bölgede dolanarak zemin kattaki her pencere ve kapıyı, özellikle de Neo liderinin kaldığı papaz lojma-nındaki bölümleri inceledi. Kiliseye girmek çok kolaydı, ama odalara giriş hiç de öyle değildi; buralarda merkezi bir sisteme bağlı alarm tesisatı vardı.

Alarmı harekete geçirmek Nazi’ye iyi bir şok olabilirdi, ama aynı zamanda onu uyarmak anlamına da gelebilirdi Drew’da cemaat evinin adresi ve numarası vardı. Ceketinin cebinden Witkowski’nin verdiği cep telefonunu öbür cebinden de ince bir defter çıkardı. Sözlerini aklında tasarladı, numarayı okudu, sonra çevirdi.

“AUö, allar dedi ince bir erkek sesi telefonun daha ikinci çalışında.

“ingilizce konuşacağım, çünkü ben doğuştan Sonnenkind’im ve Amerika’da büyüdüm.”

“Ne, net

“Berlin’deki bir toplantı için uçakla geldim ve New York’a dön-

MAHŞER NÖBETİ $gf

meden önce Herakles'le temasa geçmem yolunda talimat aldım. Uçağım hava şartlarından gecikmeli 'geldi, yoksa saatler önce size ulaşacaktım, ayrıca Amerika'ya uçağım da üç saate kadar kalkıyor.

Görüşmeliyiz. DerhaL*

"Berlin mi... 'Herakles' mi...? Siz kimsinizi"

"Sözlerimi tekrar etmekten hoşlanmam. Ben bir Sonnen-kind'im, Amerika'daki Sonnenkind'lerin JFüfcrer'iyim, ve sizden saygı istiyorum. Size verilmesi gereken bilgilerim var."

"Neredesiniz?"

"Sokak kapınızın on metre uzağında."

"Mein Gott! Bundan hiç haberim olmadı."

"Zaman yoktu; geleneksel kanallar kullanılamazdı, çünkü sizin biriminize sızmışlar."

"Buna-inanamıyorum!"

"inanın. Şimdi bu telefonla Berlin'e hatta Bonn'a haber verebilirim;

Herakles'in makamından uzaklaştırılması yolunda talimatları da alırsınız. Aşağı inip otuz saniyeye kadar benimle görüşün, yoksa Berlin'i arıyorum."

"Yo, hayır! Bir dakika! Geliyorum!"

Daha bir dakika bile dolmadan üst katların ışıklan yandı, bunu alt kattaki ışıklar takip etti. Sokak kapısı açıldı ve Rahip Wilhelm Koenig pijamaları içinde ve mavi şalına sarınmış bir halde ortaya çıktı. Bahçeden gelen gölgeli ışıklar içinde Drew adamı inceledi. Gerçekten de ufak tefek bir adamdı, ama heybetli omuzları ve kalın bacakları vardı, bacakları bükük büküktü. Kocaman bir buldog gibi iri, gergin yüzü meydan okur bir tarzda, sanki hücum etmeye hazırlanıyormuş gibi bakıyordu.

Latham bahçenin karanlığından sahanlığın aydınlığına girdi.

"Lütfen buraya gelin Herakles. Dışarıda konuşacağız."

“Siz neden içeri gelmiyorsunuz? Dışarıda hafif ayaz var; içerisi çok daha rahat.”

“Ben hiç üşümem,” dedi Drew. “Asimi sorarsanız ha^va epey sıcak ve nemli.”

“O zaman içerde klimamızı tercih etmez misiniz?”

“Bana verilen talimatlar lojmanınızın içinde hiçbir konuşma yapmamaktır; bunun nedeni de tabii ki aşikar.”

“Söylediğimiz her şeyi banda abnm da kendi kendimi suçlaya-

cak kanıt mı oluştururum sanıyorsunuz?” diye bağırdı Koenig keskin bir fısıltı halinde. “Çılgın mısınız siz?”

“Daha makul bir varsayım da yapılabilirdi.”

“Ne gibi?”

“Fransızların evi tellemiş olmaları.”

“İmkânsız! Herhangi bir tellemeyi anında ortaya çıkaracak araçlarımız sürekli devrede.”

“Her gün yepyeni teknolojiler doğuyor Muhterem Peder. Berlin’deki üstlerimizin isteklerine, yanılıyor olsalar da uymak zorundayız. İkimiz de böyle davranmalıyız.”

“Pekâlâ.” Koenig sahanlıktan dışarı açılan tek basamaktan indiği sırada Drew onu durdurdu.

“Durun.”

“N’oldu?”

“Işıkları söndürüp kapıyı kapatuı. Hiçbirimiz devriye gezen bir ekip otosunun durup bakmasını istemeyiz, değil mi?”

“Haklısınız.”

“Evde başka kim var?”

“Asistanım, odaları tavan arasında mutfakta, kendilerine emir vermesini bekleyen iki bekçi köpeğim.”

“Üst katın ışıklarını aşağıdan kapatabilir misiniz?”

“Ara koridoru evet, ama yatak odasını hayır.”

“Onları da kapatın.”

“Aşın derecede dikkatlisiniz Herr Sonnenkind.”

“Eğitimimin neticesi Herr Herakles.”

Rahip içeri gitti; birkaç saniye sonra hem alt kat hem de üst katta*

ki ışıklar söndü, o sırada Koenig birdenbire bağırdı, “Hunde! Auf-

rugf Neo lideri kararmış eşiğe döndüğü zaman ay ışığı iki yanında

onu izleyen iyi yaratığı da aydınlatıyordu. Yere yakındılar, koca kafalı,

iri göğüslüydüler, dört ayaklarının dördü de yamuktu. Muhterem

Peder’in köpekleri de kendinden farklı değildiler; dövüşçü buldog-

lardı bunlar. “Bunlar benim dostlanm Donner ve Blitzen; cemaatte-

kilerin çocuklan bu isimleri pek sever. Onlara belirli bir komutu verene

kadar tamamiyle zararsızdırlar, ki o komutun ne olduğunu şimdi

söyleyemem yoksa duydukları anda sizi parça parça ederler.”*

“Berlin bundan pek hoşlanmayacak”

“O zaman o komutu vermeye zorlama beni,” diye devam etti

MAHŞER NÖBETİ 5lJ

Koenig bahçeye çıkarak, korumaları da peşinden badi badi geldiler. “Ve de lütfen hayvan sahiplerinin besledikleri hayvanlara benzerlikleri konusunda da yoruma girmeyin. Her seferinde aynı şeyi duyuyorum.”

“Neden öyle olsun ki? Siz daha uzun boylusunuz.”

“Komik değilsin Sonnenkind,” dedi Nazi omzundaki geniş mavi şalım atıp sol elim örterek. Koenig’in kumaşın altında elinde ne tuttuğunu anlamak güç değildi. “Berlin’den gelen bilgiler neymiş? Tabii ki oraya da teyit ettireceğim.”

“Bu evden değil, sakın ha!” diye kesin bir tavırla karşı çıktı Latham. “Caddenin sonuna gidin, hatta daha da iyisi başka bir bölgeye gidin ve nereyi aramak istiyorsanız arayın, ama buradan değil. Başınız yeteri kadar belada zaten, daha fazla girmesin. Bu dostça bir tavsiye.”

“Demek bu kadar ciddiler? Demek bütün bu önlemlerime karşın birimime sızıldığma inanıyorlar.”

“Kesinlikle öyle Herakles,”

“Neye dayanarak?”

“önce o kadının senin elinde olup olmadığını bilmek istiyorlar.”

“DeVriesmi?”

“Galiba adı buydu, emin değilim; hatlar çok bozuktu. Bir saat içinde Berlin’de olacağım.”

“Nasıl ölür da onu bilebilirler? Daha raporumuzu geçmedik bile?

Henüz sonuçları bekliyoruz.”

“Sanırım Fransız istihbaratında, Emniyet’de ve bunlar gibi teşkilatlarda köstebekleri var... Bak Koenig, yörüngem dahilinde olmayan hiçbir şey bilmek umurumda değil, Amerika’da kendi sorunlarım kendime yeter. Üstlerimize geçeceğim yanıtlan ver bana sadece. Bu kadın her kimse elinizde mi?”

“Elbette elimizde.”

“Onu öldürmediniz.” Bu bir durum saptamasıydı soru değil.

“Daha değil. Birkaç saat içinde herhangi bir sonuç alamazsak öldüreceğiz.

Cesedini Amerikan Elçiliği’nin merdivenlerine atacağız.”

“Hangi sonuçlar? Bana karmakarışık bilgiler yığını verme - ana

çizgileriyle anlat ki tatmin olsunlar. İnan bana bu senin çıkarına

ohır,” ‘

MN33

“Tamam, tik adımda birimimiz kadının sevgilisine, şu Latham’a ulaşacak, eğer kadım sağ görmek istiyorsa bir randevu yerine gelmesi istenecek, ama bir park olur ama bir anıtın altı olur, yeter ki bir sürü uzmanımızın kendilerini gizleyeceği bir yer olsun. Geldiği zaman da ikisi de ölecek.”

“Randevu yeri neresi?” •

“Bu, birimimizin kararı olur benim değil. Hiçbir fikrim yok.”

*Şimdi nerde tutuluyor?”

“Bu Berlin’i neden ilgilendirsin ki?” Neo-nazi birden gözlerini

kısarak soru sorarcasına Drew’ya baktı. “Daha önceden hiç böyle

taktik bilgileri istemezlerdi”

“Ben nereden bileyim!” Drew’nun sesinin yükselişiyle katil köpekler hırlamaya başladılar. “Ben sadece benden sormamı istedikleri şeyleri tekrar ediyorum!” Latham o endişeli, heyecanlı hali içinde yüzünden terlemeye başladığını hissetti. Kontrol et, seni Allanın cezası, çabuk kendini kontrol et! Sadece bir-iki saniye daha kaldı.

“iyi, pekâlâ. Neden olmasın?” dedi iki ayaldi katil buldog. “Uygulamaya konmuş harekâtı beş yüz kilometre uzaktaki adamlar rayından çıkaramazlar. Kadın Lacoste Sokağı’nda, yirmi beş numaradaki bir dairede.”

“Kaçıncı daire?”

“Birim bana hiç söylemedi. Kiralık bir yermiş ve telefonu dahi yokmuş. Tabii ki bu sabah hepsi birden ortadan yok olacaklar, ev sahibi de elinde birkaç ayın kirası ve kiracısız boş bir evle başbaşa kalacak.”

Adım bir, diye düşündü Drew. Adım iki, şu lanet itleri defedip Koenig’le başbaşa kalabilmekti. “Berlin’in talep ettikleri bu kadar.”

“Evet, ya bana verilecek bilgiler neymiş?” diye sordu Lutherci Neo.

“Bilgiden ziyade emirler,” dedi Latham. “Geçici olarak tüm eylemleri durduracaksınız, hiç kimseden ne bir talimat alacaksınız ne de kimseye bir talimat vereceksiniz. Zamanı geldiğinde

Berlin size ulaşıp operasyonlara devam etmenizi söyleyecek. Dahası, benden aldığınız emirleri doğrulatmak isterseniz bu işi en alt düzeylerden yapın, tercihan İspanya veya Portekiz aracılığıyla.”

“Bu delilik!” diye iç geçirdi kısa boylu yüksek rütbeli din adamı,

o anda dişlerini birbirine vurdu. “Haltent diye haykırdı, hayvanla-

rının seslerini kesmek için. “Ben Fransa’daki en güvenilir adamım!”

“Bana Andre denen adamın da bir zamanlar böyle düşündüğünü size söylememi istediler, artık işi bitmiş.”

“Andri?”

“Beni duydunuz — ayrıca kendisi kim olur veya ne demektir bir bilgim yok.”

“Mân Gott. Andre ha!” Nazi’nin sesi cıhzlaştı, yüzündeki ifade kafa karışıklığı ve korkunun karışımıydı. “O kadar getarntbiri!”

“Pardon, anlayamadım, Amerika’daki hücreler hepimizin birden Almanca bilmesini istemiyorlar. Bunun köstekleyici bir husus olduğunu düşünüyorlar.”

“Onun ortaya çıkarılması imkânsızdı.”

“Herhalde pek de öyle değilmiş. Berlin onun Strasbourg’a dönüşüyle ilgili bir şeyler söyledi, artık hangi cehennemin dibi oluyorsa.”

*

“Strasbourg ha? Demek biliyorsunuz?’

“Hiçbir şey bildiğim yok, bilmek istediğim de yok. Sadece He-athrow’a gitmek oradan da Chicago’ya bir uçağa binmek istiyorum.”

“Ben ne yapacağım peki?”

“Sana söyledim Herakles. Sabaha İspanya ya da Portekiz’deki kanatlan arayacaksın - buradan olabildiği kadar uzak bir telefondan -emirlerimi doğrulatacaksın ve Berlin’in dediklerini yapacaksın. Daha ne kadar açık konuşabilirim ki?”

“Her şey karmakarışık...”

“Karmakarışık ya, hem de nasıl,” dedi Latham, Koenig’in koluna girmeye hazırlanıyordu ki köpekler hırladı. “£ hadi ama, köpeklerine söyle içeri girsinler, ben de ardından geleyim. Hiçbir şey yoksa bile bana bir içki borcun var.”

“Ah tabii... Rein,” diye komut verdi Koenig, iki köpek açık kapıdan içeri koştura koştura girdiler, “işte biz bizeyiz Herr Sonnen-kind, içeri gelin.”

“Daha değil,” dedi Drew birdenbire kapıyı hızla kapatıp Neo’yu

dışarı çekerek. Nazi’nin omuzundaki şal sıyrıldı, sol elindeki küçük

otomatik tabanca ortaya çıktı. Kafası karışmış Koenig daha tepki

veremeden Latham silahı kavradı, şiddetle ters yöne kıvırdı, ya Na-

zi’nin bileği kırılacaktı ya da silah yere düşecekti; Koenig’in parmaklan acı ile açılırken silah serbest kaldı. Drew onu yakalayıp karanlık çimenlerin içine gönderdi.

Daha sonra olup biten ise iki kişi arasında geçen bir ölüm kalım mücadelesiydi. Biri ideolojik, diğeriyse şahsi meselesinin esiri ol-muşçasına kendilerini helak ederek vahşi köpekler gibi birbirlerine girdiler. Koenig tıslayan, saldıran bir kediydi, saldırıp öldüresiye pençe atan; Latham ise daha büyük, uluyan bir kurttu pençeleri ortaya çıkmış ve durmadan hasmının gırtlağını yoklayan - şu sırada hasmının neresi eline geçse kavrıyor, hamle yapıyor ve hareketsiz bırakıyordu. Sonunda cüssesi ve gücünün etkisiyle diğerinden daha üstün olan kurt kazandı. İki hayvan gibi kan-revan içinde, soluksuz kalmış durumda kimin kavgayı kazandığını biliyorlardı. Koenig yerde yatıyordu, bir kolu kırıktı, diğeri de burkulmuştu, bacaklarının baldır kasları kısmen felç olmuştu. Latham, elleri çizik ve kan içinde, göğsü ve midesi kendisini kusturacak derecede yumruklanmış bir halde Nazi’nin tepesine dikildi ve suratına tükürdü.

Drew diz üstü çöktü, kemerinden Hugo’nun tedarik ettiği kangal

halinde dolanmış kabloyu çekti ve Neo liderini bağlamaya girişti,

kollan ve bacakları Koenig'in omurgasının arkasında bağlandılar;

ufacık bir debelenmeyle bağlar daha da sıkılaşıyordu. Son olarak

Latham mavi şah yırttı ve Normandiya Oteli'ndeki çarşaflarla

yaptığı gibi Tanrı'nın sahte vekilinin ağzına tıkaç yaptı. Saatine bakarak

Koenig'i çalıların arasına çekiştirdi, bir darbeyle bayılttı, telefonunu

çıkanp Stanley Witkowski'mn numarasını çevirdi

32

"Ulan namussuz herif!" diye kükredi albay. "Moreau senin kafanı koparmak istiyor, hiç de haksız değil hani!"

"Demek iki adamı kurtulmuş?*'

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Sen ne yapıyorsun ha?" >;

"Eğer bir-iki dakika sakinleşebilecek olursan şimdi söyleyece-gim."

"Ben mi sakinleşeceğim? Sakinleşebilmem için çok şeyin olması lazım. Courtland'ı senin yerine fırça yemesi için sabaha Fransa Dışişlerine çağıracaklar; sen de istenmeyen adam ilan edilip smırdışı ediliyorsun; yabancı bir ülkenin hükümeti tarafından bana bir protesto çekiliyor sen de kalkmış bana sakinlikten bahsediyorsun."

"Bütün bunların ardmda Moreau mu var?"

"Bu iş öyle basit bir iş değil."

"öyleyse başedebiliriz."

"Beni dinliyor musun sen? fid Şube'nin iki ajanına saldırdın, bayılttın, sonra iletişimde bulunmalarını saatlerce engelleyerek onları rehin aldın. Böylece çok önemli bir Fransız istihbarat kovuşturmasını engelledin!"

"Evet, ama Stanley, ben ilerleme kaydettim, Moreau'nun öpüp de basma koyacağı türden bir ilerleme."

“Ne...”

“Neuilly-sur-Seine’deki Luther kilisesine bir denizci birimi gönder.” Latham, Witkowski’ye adresi verip çalıların arasındaki Koe-nig’in yerini tarif etti. “Paris’teki Neo hareketinin başı oymuş, sanırım Strasbourg’dan bile yüksek bir mevkiide, en azından yeraltındaki görevi ondan daha önemli.”

“Onu nerden buldun?”

“Şimdi buna zaman yok. Moreau’yu ara, Koenig’i İkinci Şubeye götürsünler. Claude’a benden bir iyi niyet armağanı olduğunu söyle.

“Paketlenmiş bir Lutherci rahipten daha fazlasını isteyecektir.

Sen hakikaten aklım kaçırmış olmasın, Claude’u işinden defedecekler, aleyhine bir sürü dava açılacak.”

“Hiç de değil. Koenig’in kod adı Herakles, mitolojide yer alan kahramanlardan birinin adı bu.”

“Yunan mitolojisinde mi?” diye sözünü kesti albay. “Herakles,

Zeus’un oğullarından biriydi”

“Çok güzel,” dedi Drew zevkle. “Haydi şimdi işleri başlat, herhalde bir-iki dakikadan fazla bir zamanım almaz. Sonra da buluşalım...”

“Buluşmak mı? Karşıma çıktığında beynini unufak edeceğim senin!”

“Bunu daha sonraya ertele Stanley. Karin’i nerede tuttuklarım biliyorum.”

“Ne dedinr

“Lacoste Sokağı yirmi üç numarada, daire bilinmiyor, ama çok

kısa bir süre önce kiralanmış.0

“Bunları padre’den mi aldın?”

“Aslında çok zor olmadı. Korkmuştu.”

“Neydi, ne...?”

“Zaman yok şimdi Stosh! Sadece sen ve ben olacağız. Eğer havada bir değişiklik sezerler, ya da yabancı bir veya iki arabanın bu saatte caddede park ettiğini görürlerse onu öldürürler. Zaten beni bulamaz ve ortaya çıkaramazlarsa bir iki saat içinde bunu yapmaya niyetliler!

“Seni binanın yüz metre doğu tarafında bekleyeceğim, sokak lambalarının ortasında, karanlık bir dükkân ağzı veya ara sokak girişinde.”

“Teşekkürler Stanley, gerçekten sağ ol. Tek kişilik operasyonun ne zaman yapılması gerektiğini biliyorum, bunun için de senden daha iyisi yok.”

“Başka seçeneğim yok. Söylediklerin gerçek olmasaydı Herakles gibi bir adı uyduramazdın.”

Karin de Vries iskemlede oturuyordu, elleri arkasından bağlıydı,

zayıf, geniş omuzlu Neo önüne oturmuştu. Bacaklarını oturduğu

sandalyenin arkalığından iki yana açmıştı, elinde öylesine duran bir

tabanca vardı, namluya iliştirilmiş koca bir silindir parça görünüyordu; bir susturucu.

“Neden kocanızın sağ olduğunu düşünüyorsunuz Frau de Vri-es?” diye sordu Nazi Almanca olarak. “Aslında dahası, neden onun hakkında bir şeyler biliyor olmamız gerekir ki? Bak güzelim, onu S t asi idam etti, bunu herkes biliyor.”

“Herkes öyle söylüyor olabilir, ama bir yalan bu. Eğer biriyle beraber sekiz yıl yaşarsanız, onun sesini duyduğunuzda tanırsınız, her ne kadar hırıltılı veya tutarsız gelirse gelsin.”

“Bu ilginç işte. Sesini duydunuz mu?”

“tlrikez.”

“Stasi kayıtlarıysa tam tersini beyan ediyor, öldüğü kayıtlara ayrıntılarıyla geçmiş.”

“Sorun da burada zaten,” dedi Karin buz gibi. “Fazla ayrıntılı.”

“Ne dediğiniz anlaşürnıyor.”

“Gestapo’nun en acımasız üyeleri bile tutukluların işkence ve idamlarını ayrıntısıyla tarif etmezlerdi. Onları ilgilendirmezdi çünkü bu.”

“Bu benim zamanımdan önceydi.”

“Benim de. Ama kayıtlar var. Onları okusanız iyi olur bence.”

“Sizden gelecek talimatlara ihtiyacım yok madam... Şu sesler, nasıl duydunuz o sesleri?”

“Başka nasıl olabilir ki? Telefondan tabii ki.”

“Telefon mu?Yani sizi aradı mı?”

“Adını kullanarak değil, ama evliliğimizin son yılında, Sta-si’lerce güya öldürülmeden önce sık sık maruz kaldığım kaba hakaretlerle.”

“E, kim olduğunu öğrenmek için telefonda onu sıkıştırdınız herhalde değil mi?”

“Bu girişimim iyice çileden çıkmasına neden oldu sadece. Kocam

çok hasta bir adamdır Herr Nazi.”’

“Taktığınız bu lakabı bir iltifat olarak addediyorum,” dedi Neo dişlerini kasıp elindeki tabancasını sinirli sinirli çevirerek. “Neden kocanızın hasta olduğunu söylüyorsunuz, yahut bunu neden bana söylüyorsunuz?”

“Çünkü sanırım o da sizden biri”

“Bizden biri mi?” diye sordu Alman hayretle. “Şu ‘Freddie de V,’

Amsterdam provokatörü, hareketimizin can düşmanı bizden biri mi? Bağışlayın beni Frau de Vries, ama şimdi iyice saçmaladınız işte! Böyle bir şey nasıl olabilir ki?”

“O nefrete âşık oldu ve sizler de nefretin ta kendisisiniz.”

“Beni aşıyorsunuz.”

“Kendimi de aşıyorum, çünkü ben bir psikolog değilim, ama haklı olduğumu biliyorum. Nefreti başıboş bir nefretti, ama onsuz da yapamıyordu. Ona bir şey yaptınız siz - sanki şey gibi... bir düşüncem var tabii ama hiç kamum yok. Onu siz kanalize ettiniz, nefretini kanalize ettiniz, onu, inandığı her şeye karşı çevirdiniz...”

“Bu saçmalıkları yeteri kadar dinledim. Siz gerçekten de delirmişsiniz!”

“Hayır, aküm başımda. Hatta bunu nasıl yaptığınızı bile bildiğimi sanıyorum.”

“Neyi yaptığımızı?”

“Onu arkadaşlarına, yani düşmanlarınıza karşı nasıl çevirdiğinizi.”

“Peki nasıl gerçekleştirmişiz bu mucizeyi?”

“Onu kendinize bağladınız. Son aylarında ruhsal değişimleri daha da aşırılaşmıştı... Zamanının çoğunda uzaktaydı, ben de öyleydim, ama bir araya geldiğimizde o artık başka bir adam oluyordu, bir an suskunluğa gömülüyor, sonra bir bakıyorsun vahşileşiyordu. Çocuk gibi olduğu günler vardı, sanki bir oyuncağı çok isteyip de alamadığı zamanlarda evden kaçıp saatlerce kayıplara karışan çocuklar gibi Sonra da geri gelir, pişmanlık içinde binbir özür diler, aşın davranışlarından dolayı affetmemi isterdi.”

“Madame,” diye bağırdı Neo, “nelerden söz ettiğiniz hakkında hiç bir fikrim yok!”

“Uyuşturucudan Herr Nazi, uyuşturuculardan söz ediyorum.

Sanırım Frederik’e uyuşturucu veriyordunuz, bu nedenle size bağımlı. Kuşkusuz onu bir dağ başmda tutuyor, alışkanlıklarını besliyor, size karşı yapılan her harekette ondan bilgiler ediniyorsunuz. Unuttuğu şeyler olsa bile o hâlâ sizin için içi sularla dolu bir fcazine sandığı.”

“Siz delirmişsiniz. Eğer böyle biri elimizde olsa, söz ettiğiniz sulan birkaç dakika içinde alacak başka ilaçlar da var. Neden hayatını uzatmakla vakit geçirelim ki?”

“Çünkü Amiraller ve Scopolamin türevleri hatırlanmayan sırlan ortaya çıkaramazlar.”

“öyleyse böyle bir kaynağın ne yararı olacak lduT

“Durumlar değişir, koşullar başka başka olur. Bir engelle karşılaşırsınız, bu bir insan da olabilir bir strateji de, bu engeli onun karşısına getirirsiniz, birden anılar canlanır. Kimlikler açığa çıkar, bir zamanlar aşina olan taktikler açıklığa kavuşur.”

“Tanrım, siz çok fazla kurgusal kitap okuyorsunuz.”

“Bizim dünyamız - sizin dünyanız ve kısa bir süre öncesine kadar benim de dünyam - kurgusal hipotezlere dayanır büyük ölçüde.”

“Yeter artık! Benim için fazla akademikleştiniz... Yine de, bir şey daha soracağım, Frau de Vries. Diyelim kurgusal hipoteziniz gerçek ve kocanız sizin tarif ettiğiniz nedenlerle elimizde. Neden onu bulmak istiyorsunuz? Tekrar birleşmeyi mi umuyorsunuz?”

“En son arzu ettiğim şey bu, Nazi.”

“Neden o zaman?”

“Hastalıklı merakımı tatmin etmek istiyorum diyelim. Bir insanı sizin tanıdığınızdan bambaşka biri haline getiren şey ne olabilir? Kendisiyle nasıl barışık olabilir?... Ya da şöyle diyelim, elimde olsa onu ölü görmek isterim.”

“Bunlar ciddi sözler,” dedi Neo, sandalyede geriye doğru kaykı-larak, silahını yapmacıktan kendi kafasına nişanladı. “Bamm! Yapabilecek olsanız bunu yapar mıydınız?”

“Muhtemelen.”

“Ama tabii ya! Bir başkasını buldunuz şimdi, değil mi? Amerikan istihbaratının bir görevlisi, CIA’in çok başardı bir ajanı, Harry Latham.”

Karin dondu kaldı, ifadesi hareketsizdi “Bununla ilgisi yok, onun ilgisi yok.”

“Biz öyle düşünmüyoruz ama madam. Siz sevgilisiniz, bunu tespit ettik.”

“Neyi isterseniz tespit edin, gerçeği değiştirmez. Neden ilgileniyorsunuz.

I. Harry Latham’la?”

“Siz de pekâlâ biliyorsunuz nedenini.” Neo sırıttı, ayaklarını yere

bastırarak sandalyeyi bir ileri bir geri salladı, at sırtında kahkahalar

atan bir şövalye gibiydi “Bizimle ilgili çok fazla şey biliyor. Ha-

usruck'taki eski karargâhımıza girip görmemesi gereken her şeyi gördü, öğrenmemesi gereken her şeyi öğrendi. Ama artık bir ya da iki saatlik bir meseledir, bir daha üstlerimizin ayağına batan bir diken olamayacak Emirleri harfi harfine uygulayacağız, kafatasının sol tarafını paramparça edeceğiz. Görüyor musunuz, ne kadar spesifik hareket ediyoruz? Biz öyle kurgularla murgularla uğraşmıyoruz, kuşkusuz hayal ürünü iş de yapmıyoruz. Biz gerçeğiz, siz ise hayal. Bizi durduramazsınız."

"Neden kafatası, kafatasının sol tarafı?" diye sordu De Vries, monoton bir sesle, Nazi'nin sözlerinden afallamış bir halde.

"Bunu biz de merak ettik, ama sonra aramıza katılanlardan biri, çok genç ve eğitim görmüş arkadaşımız cevabı verdi Cevabı bin yedi yüzlü yıllara kadar uzanıyor, o zamanlar suçlu bulunan askerleri tek bir subay infaz edermiş. Eğer itham edilen şahıs savaşlarda yarar göstermişse kafasının sağ tarafından vurulurmuş; eğer işe yarar hiçbir niteliği yoksa sol taraftan vurulurmuş - İtalyanca'da, yani bu geleneğin ana vatanında buna sinistra deniyor. İngilizce'de ise sinister, yani alçak! Harry Latham bir pislik, öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Bu bana barbarca bir ayin gibi geliyor," dedi Karin, duyulur duyulmaz bir sesle geriye yaslanmış olan adaleli suikastçısına gözlerini dikmişti.

"Ayinler, sayın bayan, bütün disiplinlerin temelidirler. Ne kadar eskiye giderlerse o kadar kökleşmiş olurlar, o kadar da çok tapınıl-malan gerekir."

Bitişik odadan kısa ve hafif bir patırtı geldi, ardından Almanca konuşan boğuk bir erkek sesi. Ses kesildi ve birkaç saniye sonra başka bir Neo daha gözüktü eşikte, bu seferki De Vries'in sorgulayıcısından daha gençti ama onun kadar adaleliydi "Telsizdeki Berlin'di," dedi. "Paris hiçbir bilgi edinememiş, hiçbir ipucu bulamamışlar, bu durumda programa göre devam ediyoruz."

"Gereksiz bir muhaberat Nasıl bir ipucu bulacaklarmış?"

"Normandie otelinin dışında cesetler vardı ya..."

"Seine Nehri'nin dibinde de İkinci Şube'nin arabası. Ne olmuş yani?"

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istemişler - biliyorsun

işte - Chateau de Vincennes, Bois'in kuzeyi"

“Evet senin de Berlin’in de ne demek istediğinizi anlıyorum.

Başka bir şey?”

“Bir saate kadar hava aydınlanacak.”

“Helmut yerinde, öyle değil mi?*

“Yerinde, söyleyeceği şeyleri de biliyor.”

. “Yirmi dakika içinde görüşmeyi yapmasını söyle.”

“Ama hava hâlâ karanlık olacak.”

“Bunun farkındayım. Oraya gidip yerinde inceleme yapmak daha iyi olmaz mı?”

“Her zamanki gibi, muhteşemsiniz efendim.”

“Bunun da farkındayım. Haydi iş başına!” ikinci Neo gözden kayboldu, sorgucu tekrar Karin’e döndü. “Maalesef ağzınızı bantla yapıştırmam gerekecek Frau de Vries, hem de sıkı sıkı. Sonra ipleri çözeceğim, siz de bize eşlik edeceksiniz.”

“Nereye gidiyoruz, beni öldürecek misiniz?”

“Bu kadar karamsar olmayın. Sizi öldürmek bizim birinci vazifemiz değil.”

“Tabii canım, Hitler de Yahudi sempatizanıydı zaten.”

“Adı, gerçekten çok komik olabiliyorsunuz.”

Latham, Witkowski’yle Lacoste Sokağı yirmi üç numaranın kabaca seksen metre doğusunda, karanlık, dar bir ara sokakta buluştu. “Güzel bir nokta,” dedi Drew.

“Başka yer yoktu. Bu ışıklar şehrinin elektrik faturasını kim ödüyor bilmem, ama korkunç bir fatura olmalı.”

“Işıklardan söz etmişken, hangi daire olduğunu herhalde ancak bu şekilde bulabileceğiz.”

“Yanlış,” dedi albay. “Beşinci katta, batı köşesinde.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Şu pardesünün altında el yapımı susturucular takılmış iki adet otomatik tabanca, dört adet şarjör ve namlusu kısaltılmış bir MAC-10 taşıdığım zamanlarda hiç dalga geçmem.”

“Nerden eline geçti bunlar?”

“Moreau sağolsun, gerçi hâlâ senin kelleni istiyor, ama paketin eline ulaşmış.”

“Koenig mi?”

“Ta kendisi. İşin komiği, rahibin sabıka kaydı varmış.”

“Neo olarak mı?”

“Hayır, korodaki oğlanlara olan cinsel eğiliminden dolayı. Beş şikâyet geçmiş kayıtlara.”

“Ya daire?”

“Claude dairenin sahibini izletmiş, gerisi çorap söküğü. Hiç

kimse başını vergi daireleri ve1 sağlık müfettişleriyle derde sokabilecek

bir teşkilatla ters düşmek istemez”

“Stanley, sen bir harikasın.” fs#

“Ben değilim, harika olan Moreau. Anlaşmanın bir tarafında senin o adamlardan özür dilemen, onlara çok pahalı hediyeler alman ve onları Tour d’Argent’te çok pahalı bir akşam yemeğine götürmen yer alıyor. Aileleriyle beraber.”

“Bu iki aylık maaş demek!”

“Ben senin adına kabul ettim... Şimdi, bir kararlaştıralım bu işi tek başımıza nasıl yapacağız.”

“Önce içeri gireceğiz, sonra merdivenlerden çıkacağız,” diye karşılık verdi Latham. “Çok sessizce ve dikkatlice.”

“Merdivenlerde nöbetçileri olur. Asansör daha iyi Yüksek sesle şarkı söyleyen iki sarhoşu

oynayacağız, ama tabii çok da yüksek sesle değil.”

“Fena değil Stosh.”

“Sen kısa pantolonla çelik-çomak oynarken ben bu işleri yapıyordum. Asansörle altıncı veya yedinci kata çıkıp merdivenlerden aşağı ineceğiz. Ama sessiz ve dikkatli olmamız konusunda haklısın. Bunu takdir ediyorum.”

“iltifatına teşekkürler. Bunu mesleki özgeçmişime referans olarak yazacağım.”

“Eğer bu işten sıynlabilirsen yeni bir iş ararken sandığından daha

çabuk bir özgeçmiş yazmaya ihtiyacın olabilir. Her nedense

Wesley Sorenson seni Moğolistan’a tayin olmuş görmek istiyor gibi

bir his var içimde. Haydi gidelim. Binalara yapışık git; beşinci kattan

görüş alanları sıfır.” ifâŞİ

Latham’la Witkowski arka arkaya Lacoste Sokağı’nda ilerlediler,

23 numaraya gelene kadar kapı eşiklerine girip girip çıktılar. Apartmanın

girişi hemen zemindeydi; kapı önündeki sahanlığa girdiler,

kilitli kapıyı kontrol ettiler, soma dairelerin ve oturanların listesini

incelediler. “Bunun nasıl yapılacağını biliyorum;” dedi albay, doku-

zuncu kattaki bir dairenin düğmesine basmak üzere elini uzattı. Şaşkın, uykulu bir bayan sesi kapı hoparlöründen karşılık verince akıcı bir Fransızcayla cevap verdi. “Adım Capitaine Louis d’Ambert, Emniyet’ten. Kimliğimi teyit etmek için büromu arayabilirsiniz, ama zaman çok önemli. Bu apartmanda, sakinlere zarar verebilecek tehlikeli bir şahıs kalıyor. İçeri girip onu tutuklamalıyız. Durun, size Müdürlük’teki büromun numarasını vereyim, böylece arayıp kontrol edebilirsiniz.”

“Zahmet etmeyin!” dedi kadın. “Ah şu terör olayları, her yerde

* bizim binada bile!” Kapı otomatiği tıkladı, Drev/yia Witkowski içeri daldılar.

Asansör sol taraftaydı; üzerindeki panelde şu anda dördüncü katta durduğu gözüküyordu. Latham düğmeye bastı; içerdeki makine aksamı derhal çalışmaya başladı. Kapı açıldığı zaman iç gösterge panelindeki bir ışık asansörün beşinci kattan çağırıldığını gösteriyordu.

“öncelik bizde,” dedi Stanley. “İkinci kata bas.”

“Bunlar Neo’lar,* diye fısıldadı Drew. “Bunlar onlar olmalı!”

“Bu saatte başkası olamaz, haklısın,” diye onayladı albay. “O zaman dışarı çıkıp merdivenlerden ineceğiz, sahanlıkta bekleyeceğiz ve içgüdülerimizin doğru olup olmadığına bakacağız.”

öyle yaptılar. Zemin katına dönerek taş döşemeli sahanlığın ucunda çömeldiler ve izlediler, asansörün kapısı açıldı, yüzü bantlarla kapalı Karin de Vries göründü, ardından hepsi de sıradan giyimli üç sivil geldi.

“Hahr diye bağırdı Witkowski, yanında Latham’la beraber gölgelerden fırlayarak, silahlan doğrultulmuş bir halde. En uzaktaki Neo bir kıvrılıp omuz askısından tabancasına elini attı. Albay susturuculu otomatiğini ateşledi; adam tekrar kıvrıldı, kolunu tutarak yere düştü. “Bu benim sandığımdan da kolay oldu,* diye devam etti Witkowski, “bu süper Aryan’lar zannettikleri kadar zeki değiller.”

aNemf” diye atıldı görünüşe göre üçlünün lideri olan adam, Ka-rin’i yakalayıp kendine siper etti, ardından silahını çekti. “Yanlış bir hareket yaparsanız kadın ölür!” diye bağırdı, silahını De Vries’in sağ şakağına dayamıştı.

“Savaşta yararlılık göstermiş olmalıyım,” dedi Karin soğukça, yüzünden bantı çıkarırken.

“Wasr

“Harry Latham’in kafatasının sol tarafını paramparça etmem gerek demiştin. Silahın benim sağımda.”

“Kapa çeneni!”

“Sadece beni bir pislik olarak görmediğine, bir ödlek olmadığıma

seviniyorum. En azından idamım onurluca olacak”

“Sus be!” Neo lideri kadını çekiştirdi, kapıya doğru götürdü.

“Atm süahlannızı!” diye haykırdı.

“At silahım Stanley,” dedi Drew.

“Tabii ki,” dedi albay.

Sonra merdivenlerden bir ses geldi, öfkeli bir ses Fransızca konuşuyordu. “Nedir bu kavga gürültü?” diye bağırdı geceliği içindeki yaşlı bir kadın merdivenlerden aşağı inerek “Fırında bütün gün çalıştıktan sonra iyi bir uyku çekmek için iyi bir kira ödüyoruz bir de bunu mu çekeceğiz?”

Bu ani girişle Karin kendisini yakalayanın kollarından sıyrılıp kaçtı, o şurada Witkowski pardesüsünün altından susturucu takılmış ikinci tabancasını çekti. De Vries kafasını eğdiği anda iki el ateş etti, biri Neo’nun alnına diğeri gırtlağına isabet etti.

aMon Dieur diye bir çığlık attı merdivenlerdeki kadın, basamaklardan koşa koşa kaçıp çıkarken.

Latham, Karin’e doğru koştu, onu sıkı sıkı kavradı, kollarıyla iki güçlü mengene gibi onu sardı. “Ben iyiyim bir tanem, ben iyiyim!” dedi kadın, Latham’ın yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarını görünce. “Zavallı sevgilim benim,” diye devam etti, “bitti artık Drew.”

“Hem de nasıl bitti!” diye haykırdı albay, canlı iki Neo’ya silahını doğrultarak Yaraladığı Nazi ise yerden kalkmaya çalışıyordu. “Bak,” dedi Stanley, Latham’ın silahlarını yerden alıp birini De Vri-es’e uzatırken. “Şu lağım faresine göz kulak ol. Sen de chlopak, şu komik telefonunu kullan, elçilikte Durbane’i ara! Ayaklarımızı yerden kesecek bir şeyler göndersin buraya!”

“Bunu yapamam Stosh.”

“Hoppala, nedenmiş?

“O da onlardan olabilir.”

Washington’da saat gece yansıydı. Wesley Sorenson CIA dosyalarından

Knox Talbot’un gönderttiği malzemeleri inceliyordu. Saat-

MAHŞER NÖBETİ

lerdir bir zanlıyı diğer zanlılardan ayırmak için elli bir dosyayı tek tek elden geçirmekle meşguldü. Konsantrasyonunu Paris'ten Claude Moreau'nun çileden çıkmış halde araması kesmişti, Moreau, Latham'ın haddini aşan davranışlarıyla ilgili bilgi vermişti kendisine.

"Bir şeyin peşinde olabilir Claude," demişti Wesley onu yatıştırmaya çalışarak.

"öyle bile olsa bize söylemesi gerekirdi, tek başına hareket etmesi değil. Buna tahammül edemem!"

"Ona zaman tanı..."

"Kesinlikle olmaz. O Paris'ten gidecek, Fransa'dan da!"

"ilgilenmeye çalışırım."

"Yapacağını yaptı, mon ami."

Daha sonra, aynı derecede hiddetten köpüren Witkowski'yle garip bir konuşmadan sonra Paris saatiyle sabah beşte Moreau tekrar aramıştı. Toz duman içindeki ufukta görüntü belirginleşiyordu. Drew, bir Protestan rahip kılığındaki Neo'yu iyi niyet hediyesi olarak teslim etmişti.

"Kabul etmeliyim ki adam varlığını geçerli kılacak işler yapıyor," demişti Fransız.

"O zaman Paris'te kalmasına izin vereceksin?"

"Boyundan büyük işlere karışmaması şartıyla Wesley."

Operasyonlar Şefi, CIA'in gönderdiği malzemeleri Knox'un da yaptığı gibi elemeye girişti. Yirmi dört kişiyi de onları suça teşvik edebilecek motivasyonlarına ve ellerindeki fırsatlara göre elden geçirdi. Sonra da kendi deyimiyle 'üçüncü unsur' dediği suça iten gizli bir nedeni aradı. Sonunda bütün hayatı boyunca seçme yapmak durumunda kalmış olmanın tecrübesiyle üç önemli unsuru dikkate alınca geriye üç kişi kaldı, tik olarak bu üç zanlıdan her birinin kendi deyimiyle "tarafsız", siyasilerin karikatürlerini çizenlere yakalayacakları hiçbir özellik vermeyen, keskin, belirgin herhangi bir özellikten yoksun fizyonomileri vardı, ikinci olarak, hiçbiri önemli bir mevkiide, ön planda değildi, bunlar riske girmeyi önleyen özelliklerdi. Ancak, her biri ya aracı olarak ya da araştırmacı olarak teftiş kurullarında yer almışlar veya bir şekilde o kurullarda bulunmuşlardı. Üçüncüsü de, her biri elindeki imkânların elvereceğinden çok daha lüks bir yaşam sürüyordu.

Peter Mason Payne. Her bölümün ihtiyaçlarına göre personel alınmasından sorumlu. Evli, iki çocuklu; Virginia'da 400.000 dolarlık bir evde oturuyor. Evin kısa bir süre önce yapılmış tahmini maliyeti 60.000 dolar olan bir havuzu da var. Otomobilleri: Cadillac Brougham ve bir Range Rover.

Bruce N.M.I. Withers. Büro malzemelerinin tedarikinden sorumlu, bu görevde kendisi gibi pek çok kişi var. Boşanmış, bir kızı var, ancak onu ziyaret hakkı kısıtlı. Eski «fi Maryland'ın Doğu Kıyı-sı'nda yaşıyor, 600.000 dolarlık evi söylendiğine göre ana-babası almış. Söz konusu ana-baba ise Fairfax'te kira bedellerinin yüksek olduğu bir bölgede bir evde biriyle ortak oturuyor. Otomobili: Jaguar SJ6.

Roland Vasquez-Ramirez. Üçüncü dereceden araştırmacı ve koordinatör, kendisi gibi üç kişi daha var, üst derecedekilerle beraber çalışıyor. Evli, çocuğu yok. İkameti Arlington'da bahçeli lüks bir apartman. Eşi, Adalet Bakanlığı'nda alt düzeyde bir hukukçu. Pahalı restoranlara, siparişle çalışan moda evlerine sık sık gittikleri biliniyor. Otomobilleri: Porsche ve Lexus.

Bunlar temel verilerdi. Birisi teşkilat-içi ilişkileri incelemedikçe hiçbir geçerlilikleri yoktu. Peter Mason Payne özel nitelikler taşıyan elemanların alımında görevliydi. İşinin gereği, aklında net bir resim oluşturabilmesi için değişik bölümlere sorular sorması ve konuyla ilgili yasal örnekler toplaması gerekiyordu. Bruce Withers'in işi, aralarında karmaşık elektronik aletlerin de olduğu büro donanımları için devasa harcamaların gerekçelerini vermekti. Epeyce haklı olarak, bir âmirine büyük bir satın alma talimatım imzalatabilmek için belli bazı makineleri gözlemlemesi, hatta üzerlerinde işlem yapması gerekiyordu. Roland Vasquez-Ramirez üç farklı düzeyde araştırma yapanlar arasındaki bilgi akışını koordine ediyordu, işi gereği mühürlü mektuplar gibi son derece sorumluluk gerektiren şeylerle muhatap oluyordu ki, o mektuplardan birinin açılması demek onun işinden kovulmakla kalmayıp, hakkında kovuşturma açılması demekti. Ancak, işlerin doğru yapılıp yapılmadığı kaygısıyla masumca yapılan açıp bakmalarla sık sık ihlal edilen bu yasaklamalar devletin hiç de masum olmayan düşmanlarının da aynı şekilde açıp bakmalarını engellemiyordu.

Bu üç adamın üçü de Neo köstebeğinin yapısına tam uyuyordu.

Kendi yaşam biçimlerini sürdürebilmeleri için suça teşvik edebilecek güdülere ve konumlarının izin verdiği inceleme yetkilerinden doğabilecek fırsatlara sahiptiler. Ama ortada Sorenson'un tabiriyle şu "üçüncü unsur" denilen sorun hâlâ gizemini koruyordu. Yani bu kişilerden biri, her kimse artık gemi iyice azıya alıp neden hain olmayı seçsindi ki? Neden yakalanmış olan iki Nazi'yi öldürecek kişi olsundu ki? Bir ara bunun nedenini bulduğunu sandı, ama sadece sandı. Her aday temelde bir haberciydi, üstler arasında bir bağlantıydı; hiçbiri kendi başına gerçek

yetkili değildi. Payne başvuranların özgeçmişlerim incelerdi, onun ilerlettikleri kısa bir süre sonra ondan daha fazla para kazanır hale gelirlerdi. Withers sadece olağanüstü satın alımları tavsiye edebilirdi, bu satın alımlar gerçekleşirse, o araç gereci isteyenler daha iyi ve yetkin bir hale geliyorlardı—ama bu arada kendisine hiçbir şey düşmüyordu. Ve Vasquez-Ramirez ise gerçekten de bir haberciydi, mühürlü A, B, ve C zarflarım, başkalarının değerlendireceği sırları derlerdi, ama bu arada kendisi halkanın dışında kalırdı. Her biri bu arada kendi suya sabuna dokunmayan, zararsız işlerinde kalırlardı. Verdikleri kararlar kolaylıkla iptal edilebilirdi, işlerinde hiçbir ilerleme kaydetmeden yıllar geçip giderdi. Bu gibi kimselerin hoşnutsuzluk duymak için geçerli nedenleri vardı.

Daha fazla tartacak, daha fazla analiz yapacak zaman yoktu. Ya / haklıydı, diye düşündü Sorenson, ya da haksız, eğer haksızsa durum fenaydı. Drew Latham'a eğitiminin ilk dönemlerinde ders verirken, sık sık belirttiği gibi bazen ön saldırı en iyisiydi, özellikle de öyle bir saldırının hiç beklenmediği durumlarda. Acaba Drew da Neo papazmı tuzağa düşürürken aynı yolu mu izlemişti? Tam olarak öyle olmasa bile benzer bir yöntem kullanmıştır diye düşündü. Zamanı kısıtlıydı, fazla seçeneği yoktu. Telefona uzandı.

"Peter Mason Payne ile görüşebilir miyim lütfen?"

"Ben Peter Payne, kim arıyordu?"

"Teşkilattan Kearns," diye karşılık verdi Sorenson, CIA başkanının yardımcılarından daha çok tanınan birisinin adım vererek. "Seninle hiç karşılaşmadık Pete, bu saatte rahatsız ettiğim için çok özür dilerim..."

"Hiç sorun değil Bay Keans, oturduğum yerden televizyon sey-

E rediyordum. Karım yattı; televizyondaki programlarının rezalet olduklarını söylüyor, haklı da."

MN34

"O zaman bir-iki dakika zaman ayırabilirsin."

"Ah, tabii Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Biraz cansıkıcı olabilir Pete, ama sabahleyin yukarıdan sana sorabilirler, belki cevaplarını biraz düşünmek istersin dedim, o yüzden aradım."

"Hangi cevaplan? Neyi sorabilirler?* Peter Mason Payne katil köstebek olmayabilir, diye düşündü Wesley, ama rüşvet alıyordu. Tutuk tutuk konuşmasından belliydi bu.

“Personel alımında ciddi sorunlarımız var, bu nedenle değerlendirme toplantıları düzenliyoruz, zırt-pırt yapılıyor işte. Tavsiyelerinin çoğu niteliksiz bulundu ve şirkete boşa harcanmış insan gücüne mal olduğuna kanaat getirildi.”

“O zaman özgeçmişlerini hazırlamalarına ve mülakata hazırlanmalarına yardım ediliyordu.”

“Anlıyorum.” Demek buymuş, diye düşünceye daldı Sorenson. inkâr o kadar çabuk geliverdi ki, daha imada bile bulunulmamıştı. “Ama ben böyle bir şey söylemedim, öyle değil mi Peter?”

“Yo hayır, ama dedikoduları duyuyorum — zengin aileler çocuklarının CIA’de bir-iki yıl kalmalarını istiyorlar, sonradan iş aradıklarında kulağa güzel geliyormuş... Birkaç tanesi gözden kaçmış olabilir, olamaz demiyorum, nedeni de sahte özgeçmişler ve önceden provası yapılmış görüşmeler olabilir. Ama bu türden şeyler için diğer personel istihdam görevlilerine bakmalısınız. Böyle bilgileri onlar verebilir, ben asla böyle bir şey yapmadım!”

Allah’a şükür konumuzun dışındasınız Bay Payne, diye düşündü Operasyonlar müdürü, şimdi seninle sadece on bir saniyelik işimiz kaldı. Ancak, Peter Payne kendisini asıl sonuca vardıncı soruya sürüklemişti.

“O zaman belki de diğerlerinden birisi senin üstüne bir

şeyler yıkmaya çalışıyor. Bak, niteliksiz elemanlarımızdan birisinin

ailesi geçen akşam bir personel istihdam memuruyla son ödemeyi

yapmak için buluştuklarını söyledi”

“Tanrı aşkına, o ben değilim!”

“Sen neredeydin Pete?”

“Bu çok kolay.” Payne’nin sesindeki rahatlama çok acı vericiydi

“Karımla beraber Senatör Erlich’in sokağın başındaki evinde bir

geç vakit mangal partisine gitmiştik - saatin geç olmasının nedeni

MAHŞER NÖBETI

531

Meclis’te oturumun uzamasıydı. Saat iki-otuza kadar orada kaldık

ve çok dürüstçe söylüyorum, kimsede arabaya atlayıp da başka bir

yerlere gidecek hal kalmamıştLw

Aday reddedildi.

“Bay Bruce Withers, lütfen?”

“Burada başka kimse yok zaten ahbap. Sen kimsin?”

Sorenson yine Başkan Yardımcısı Kearns tanıtımını yaptı, bu kez de büro malzeme tedariğindeki hatırı sayılır gereksiz harcamalar üzerinden hareket etti.

“Yüksek teknoloji pahalıdır Sayın Başkan. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok ve doğrusu, bu kararları vermek yetkim dahilinde değildir.”

“Ama tavsiyelerde bulunmak yetkin dahilinde, öyle değil nü?”

“Birisinin ilk inceleme işini yapması gerek, ben de bu işi yapıyorum.”

“Diyelim ki yüz bin dolar değerinde daha güçlü bir bilgisayar için rakip bir teklif geldi. Sözlerinin önemi büyük olur, öyle değil mı?

“Patronlarım megabyte’ın ne anlama geldiğini biliniyorlarsa, evet.”

“Ama çoğu da bilmiyor zaten, ha?”

“Bazıları bilir, bazıları bilmez.”

“öyleyse bilmeyenler için senin tavsiyelerin muhtemelen kabul görür, durum böyle değil mi?”

“Belki. Ben bana verilen görevleri yerine getiririm.”

“Belli bir şirketi seçme durumunda senin çıkarına olan durumlar da gelişebilir?”

“Kesin şu saçma saçma soruları! Ne söylemek istiyorsunuz?”

“Geçen gece bir ödeme yapılmış, daha doğrusu günün ilk saatlerinde, burada Washington’daki lobiciler aracılığıyla bir Seattle şirketinden. Bu şahsın sen olup olmadığım öğrenmek istiyorduk.”

“Bu düpedüz kuru iftira,” diye bağırdı Withers, neredeyse nefesi kesilmişti. “Beni bağışlayın Sayın Başkan, ama çok gücendim. Bu cibiliyetsiz işte yedi yıldır çalışıyorum, nedeni de yüksek teknoloji konulalım başka herkesten daha iyi biliyor olmam, sonucu da sıfıra sıfır elde var sıfır! Benim yerim değişmez, ne inerim ne de çıkarım, bunların size bir şeyler anlatıyor olması gerek.”

“Sera kırmak istememiştim Bruce, sadece geçen gece saat üçte

nerede olduğunu bilmek istiyorum.”*

“Bunu sormaya hiç hakkınız yok.”

“Sanırım var. ödeme o zaman yapılmış.”

“Dinleyin Bay Kearns, ben dul bir erkeğim ve bulabildiğim yerde zevklerimi bulmak zorundayım, beni anlıyor musunuz.”

“Anladığıma inanıyorum. Neredeydin?*’

“Kocası yurt dışında olan evB bir kadınla. Kocası bir general.”

“Kadın söylediklerini destekler mi?”

“Size onun adım verememem.”

“Biz buluruz, bunu biliyorsun.**

“Evet, herhalde bulursunuz... Pekâlâ, bu akşamı burada geçirdik, kadın biraz önce gitti. General Uzak Doğu’da bir teftiş gezisinde ve karısını saat bir civarında arıyor - Allah affetsin belki de yalnız başına kalmış bir eş için askeri bir programı da bozuyordur. O kadının evliliğinin hikâyesi böyle işte.”

“Çok dokunaklı, Bruce. Kadının adı ne?”

“Eve gitmesi yirmi, yirmi beş dakika sürer.”

“Adı, lütfen.”

“Anita Griswald, General Andrew Griswald’m karısı.”

“Şu ‘Çılgın Andy’ Griswald mı? Vietnam kahramanlarından?

Epeyce yaşlı biri ha?”

“Ordu için keski öyle. Anita onun dördüncü- karısı. Çok daha genç. Pentagon adamı gelecek yıl sepetleyene kadar ıvur-zrvır işlerle oyalıyor, ki kendi kanaatimce bu işi en kısa zamanda yapmayı

istiyorlar.”

“Kadın neden onunla evlenmiş ki?”

“işleri kötü gitmiş, üç çocuğuyla ortada kalmış. Bu kadar soru yeter Sayın Başkan.”

Aday hâlâ belirsiz.

“Bay Vasquez-Ramirez*İ*görüşebilir miyim lütfen?”

“Bir dakika,” dedi bir bayan sesi, îspanyolcadan kalan değişik bar vurgusu vardı. “Kocam öbür telefonda konuşuyor, ama işi hemen biter. Kim arıyor diyeyim?”

“Başkan Yardımcısı Kearns, Merkezi Haberalma Teşkilatı, Hukuk Danışmanı.”

“Benim bir avukat olduğumu biliyor musunuz?... Ah, ama tabii bilirsiniz.”

“Bu geç satte aradığım için özür dilerim, ama acil bir durum sözkonusu.”

“öyle olması gerekir senyer. Kocam sizin için akşam geç saatlere kadar çalışıyor. Cüretimi bağışlayın, ama kocam aldığı maaştan daha fazlasını hak ediyor. Lütfen bekleyin.”

Sessizlik. Vasquez-Ramirez’in geç saatlere kadar çalıştığına dair bir kayıt yoktu. Kırk beş saniye sonra, “Rollie” Ramirez hatta geldi. “Bay Kearns, bu kadar acil olan şey ne?”

“Bölümünüzdeki sızıntılar, Bay Vasquez-Ramirez.”

“Lütfen, efendim, daha önceden karşılaşmıştık. Rollie veya Ramirez demeniz yeterlidir.”

“Zamandan tasarruf olacak, öyle diyeyim.”

“Nezle misiniz Bay Kearns? Sesiniz bir garip geliyor.”

“Grip oldum Ramirez. Zor nefes alıyorum.”

“Ihlamur, sıcak çay ve limon sizi rahatlatacaktır... Şimdi şu sızıntılara gelelim. Size nasıl yardım edebilirim?”

“Sızıntıların izini sizin bölümünüze kadar takip ettik.”

“Orda dört kişiyiz,” diye sözü kesti Latin Amerikalı. “Beni neden arıyorsunuz?”

“öbürlerini de arayacağım, üstede ilk sen varsın.”

“Derimin rengi diğerlerininki kadar açık olmadığı için mi?”

“Hadi canım, bırak şimdi bunu!”

“Hayır efendim ‘bırakamam şimdi bunu’, çünkü gerçek bu. önce bu ‘pis yabancı’nın peşine düşülmeli, değil mi?”

“Şimdi hem kendine hem de bana hakaret ediyorsun, iki gece önce üst düzeyde gizlilik değeri taşıyan bilgilerin senin bölümünden çıkarılması için büyük paralar dönmüş, çok büyük paralar, ödemeyi yapan şahıslar elimizde. Şu anda sadece bu işi kimin yaptığı sorunu var! Bana kalkıp da ırkçılık ayakları çekme. Benim aradığım bir sızıntı, pis yabana değil.”

“Size şunu söyleyeyim Americano. Benim halkım bilgilere para

ödemez, bilgiler serbestçe gelir. Evet, mühürlü zarfları buharla söküp

açtığım pek çok durum olmuştur, ama sadece üstlerinde ‘Kara-

yipler’ işareti olanları. Bunu neden yapmışımdır? İzah edeyim. Domuzlar

Körfezi’nde on altı yaşında bir askerdim ve ilaç karşılığında

takas edilene kadar Castro’nun pis zindanlarında beş yılım geçti. Bu koca Birleşik Devletler durmadan konuşur da konuşur, ama Küba’mın özgürlüğü için hiçbir şey yapmazl” “Teşkilata nasıl girdiniz?”

“Mümkün olan en kolay yolla amigo. Altı yıl sürdü, ama bir araştırmacı bilim adamı oldum. Üç tane akademik derecem var, bana sunduğunuz şeyin çok çok üzerinde niteliklere sahiptim, bir gün beni gerçekten göreceğinize ve bir şeyler yapabileceğim bir mevkiye getireceğinize inandım. Asla böyle olmadı, çünkü ben bir ‘pis yabancı’ydım ve siz de beyaz ve siyah çocuklara ihtimam gösterdiniz - of, nitelikleri uygunsuz zenciler bile benim üzerimdeydi! Önce mazinizi temizleyecektiniz ya, onlar da işinizin kanıtıydı.”

“Sanırım haksızlık ediyorsun.*

“Nasıl isterseniz öyle düşünün. Yirmi saniyeye kadar bu evden çıkacağım, siz de beni asla bulamayacaksınız!”

“Sakın yapma bunu! Sen peşinde olduğum kişi değilsin. Ben Nazilerin peşindeyim, senin değiL”
“Neler diyorsunuz?”

“Çok karmaşık,” dedi Sorenson sakince, “işinde kal ve ne yapıyorsan yapmaya devam et. Sana benden bir kötülük gelmez, üstün niteliklerinin onları şimdiye kadar fark etmesi gerekenlerin dikkatini çekmesi için çalışacağım.”

“Buna nasıl güveneyim?”

“Çünkü ben, Kearns değilim, ben şirketten biri değilim. Ben CIA ile en üst düzeylerde sık sık koordineli çalışan yapan dışarıdan bir teşkilatın müdürüyüm.”

“Çember içinde çember,” dedi Vasquez-Ramirez. “Ne zaman bitecek bu, hiç bitecek mi ki?”

“Muhtemelen ask,” diye karşılık verdi Sorenson. “insanlar birbirlerine güvenene kadar bitmeyecek - yani asla.”

Aday... belki

33

Konsolosluk Operasyonları müdürünün içinden bir ses o andaki sezgilerine göre hareket etmesi gerektiğini söyledi. Peter Mason Payne dışarıda kalmıştı, Roland Vasquez-Ramirez hemen hemen mümkün değildi, ama dilinin ucuna gelen isim Bruce Withers’di. Ağzı çok laf yapıyordu, ordudaki emekli olması için her türlü nedeni bulunan yaşlı bir generalin üç çocuklu yalnız başına kalmış karısı masalı çok fazla inandırıcıydı. Eğer generalin karısı geceyi gerçekten onunla geçirdiyse Withers’in ona araba telefonuyla ulaşması veya evinden araması çok kolay olurdu... Yirmi- yirmi beş dakikasını alır. Generalin karısına talimatları verebilmesi için yeter de artardı bu süre. Cevap başka bir yerlerde bulunabilirdi. Belki de Mary-land’ın Doğu Kıyısı’nda, Bruce N.M.I. Withers*in eski karısında.

Sorenson tekrar telefonu kaldırdı, Withers’in adının genç kızından dolayı listede olmasını ümit etti. Adı listedeydi, değiştirilmiş bir isimle beraber, McGraw. McGraw-Withers.

“Evet... buyrun,” diye fısıldadı hattaki uykulu ses.

“Sizi bu saatte aradığım için beni bağışlayın Bayan McGraw, ama acil bir durum söz konusu.”

“Siz de kimsiniz?”

“CIA Başkan Yardımcısı Keams. Eski kocanız Bruce Withers’la ilgili bir konu.”

“Bu sefer kime ne kazık atmış?” diye sordu henüz uyanamamış olan eski Bayan Withers.

“Belki de Amerikan hükümetine Bayan McGraw.”

“Tabii hükümeti de kazıklamıştır, onun için fark etmez ki CIA kartını durmadan ortaya çıkarır, bir şey demez ama sanki süper casus kendisiymiş gibi hava atar durur, bu arada da adamları bir güzel yolar.”

“Yani Teşkilatı çıkar elde etmek için mi kullanıyordu?”

“Rica ederim, her kimseniz, ailemin Washington’da her yerde

bağlantıları vardır. Savunma sözleşmesi için çalışan her sekreter ve

kadın temsilciyle yattığını anladığımız zaman babam artık ondan kurtulmamız gerektiğini söyledi, biz de kurtulduk.” “Yine de çocuğunuzu görme hakkı var.”

“Bunu çok sıkı gözetim altında yaptığına inanın.”

“Bir şiddet olayına yelteneceğinden korktuğunuz için mi?” “Aman Tanrım, yo hayır. Kimberly bu dünyada o piçin bağlandığı belki de tek şeydir.”

“Neden böyle diyorsunuz?”

“Çünkü onu tehdit etmiyor. Kızının ona sarılışları, içindeki korkunç şeyi siliyor.”

“Bu korkunç şey ne Miss McGraw?”

“O dünyanın en dar kafalı, bağnaz adamıdır! O kadar çok adamdan nefret eder ki, saymaya kalksam bitiremem. Siyahlar, ya da kendi deyimiyle zenci köpekler, ‘çekik gözlü pislikler’, veya ‘asalaklar’ - bunlar Asyalılar oluyor - ispanyolca konuşanlar, Yahudi piçleri, yani saf ve Hıristiyan olmayan herkes, ve adamın kendisi kesinlikle Hnistiyanlıkla alakalı biri değil! Bütün bu adamların ayıklanmasını ister. Bu onun saplantısı olmuş artık.” Aday onaylandı.

Paris’te saat öğleden sonra dört olmuştu, Büyükelçi Daniel Court-land’ın Amerikan Büyükelçiliği’ndeki konutunda şöminenin üzerindeki saatin minik canlan böyle söylüyordu. Büyükelçi, üzerindeki mavi Oxford gömleğinin içinden belli olan, göğsünü ve sol omzunu saran bandaj lanyla, çalışma masası olarak hizmet veren antika bir masaya oturmuş, telefonda hafif

sesle konuşuyordu. Süslü, koca odanın öbür ucunda Drew Latham ve Karin de Vries karşılıklı oturmuşlar, onlar da alçak sesle konuşuyorlardı.

“Elin nasıl?” diye sordu Drew.

“iyi, asıl ayaklarım, onlar ağrıyor,” diye yanıtladı Karin, hafifçe tebessüm ederek.

“Sana ayakkabılarını çıkarmanı söylemiştim.” iijtftfj

“O zaman iki ayağımın da tabanı çizilirdi canım. Sen araç göndermesi için Claude’a ulaşana kadar Lacoste’dan ne kadar yol yürüdük hatırlasana? Kırk dakika falan herhalde.”

“Durbane’i arayamazdım. Şimdi bile onun hangi tarafta olduğunu bilmiyoruz, Moreau da Nazi papazla meşguldü.”

“Üç ayrı polis arabası gördük. Birinden biri bize yardım edebilirdi.”

“Yo, Witkowski bu konuda haklıydı. Biz beş kişiydik, yani o küçük arabalardan iki tanesi demek oluyor. Sonra bir de bizi bir karakola değil de elçiliğe götürmeleri yolunda ikna etme problemimiz vardı. Tabii Neolardan birinin yaralanmış olduğunu da görmezden gelmelerini rica edecektik. Kendisini beklediğimiz için Claude bile teşekkür etti. Kendisinin de dediği gibi, ‘Mutfakta şu anda bir sürü aşçı var zaten,’ bir de aynca polis zabıtları ya da Emniyet’le uğraşamazdık.”

“İkinci Şube, Chateau de Vincennes’de kimseyi bulamamış mı?”

“Silahlı kimseyi bulmamışlar, park da tertemizmiş.” “Çok şaşırdım,” dedi De Vries kaşlarını çatarak. “Beni orada öldüreceklerinden emindim.”

“Haklısın, ben de doğrulayabilirim, doğrudan Koenig’in ağzından.

Onun anlattığı senaryo da böyleydi”

“Acaba neler oldu?”

“Çok açık değil mi? Son emir gelmedi, infaz iptal edildi.””

“Kendi hayatlarımız hakkında konuştuğumuzun farkında mı-

“Olayı bilimsel olarak ele almaya çalışıyorum.*

“Çok etkileyicisin.”

Konutun ana kapısının zili çaldı. Latham sandalyesinden kalkıp Courtland’a baktı, Courtland evet anlamında başmı salladı, bir yandan telefonla konuşuyordu. Drew kapıya doğru gitti, açtı ve Stanley Witkowski’yi içeri aldı. “Gelişme var mı?” diye sordu Drew.

“öyle zannediyoruz,” dedi Albay. “Büyükelçinin telefon görüşmesini bitirmesini beklemeliyim. Onun da duyması gerekiyor. Biraz dinlenebildiniz mi bari?”

“Ben dinlendim Stanley,” dedi Karin, oturduğu sandalyeden. “Büyükelçi Courtland misafir odasını kullanmamıza izin vermek nezaketini gösterdi. Ben hemen uykuya daldım, ama arkadaşımız burada telefondan uzak duramadı pek.”

“Yalnızca sen telefonun temiz olduğunu garanti ettikten soma,” diye ekledi Drew.

“Hiçbir Allahın kulu bu telefonu dinleyemez. Kimi aradın chlo-

pakr

“Sorenson’la lafladık biraz. O da ilerleme kaydetmif”.

“Virginia suikastından bir haber var mı?”

“Adamı zımbalamış. Artık piçin tuvalete gitse sesini duyacağız.”

Daniel Courtland telefonu kapadı, garip hareketlerle koltuğunda döndü, Witkowski’yi selamlarken acıyla irkildi. “Merhaba Albay, hastanede neler oldu?”

“Olay ingiliz MI-5’in ellerinde artık efendim. Kraliyet Cerrahi Akademi’sinden Woodward adında bir solunum yollan uzmanı ortaya çıkmış, İngiltere Dışişleri’nin kendisinden uçağa atlayıp Bayan Courtland’ı muayene etmesini istediğini beyan etmiş - bunu sizin istediğinizi bildirmiş. Şimdi bu konuyla ilgileniyorlar.”

“Ben böyle bir istekte bulunmadım ki,” dedi büyükelçi. “Dr.

Woodward diye birini tanımıyorum, Kraliyet Cerrahi Akademisi'ni

de pek az bilirim.**

"Biliyoruz," dedi Witkowski. "Hastanedeki Fransız-Amerikalı ortak bilimimiz sahte Bayan Courtland'a striknin enjekte etmeden hemen önce adamı durdurmuşlar."

"Cesur bir kadınnuş. Adı ne?"

"Moskowitz, efendim. New Yorklu. Eski kocası bir Fransız hahamı.

Bu görev için kendisi gönüllü oldu."

"öyleyse biz de bunu tazmin etmek için gönüllü olmalıyız. Belki de bir aylık izin, artı bütün masraflar."

"Teklifi ileteceğim efendim... Peki siz nasılsınız?"

"iyileşeceğim. Sadece biraz sıyrılmış bir deri, ciddi bir şey değil.

Şanslıymışım."

. "Hedefsiz değildiniz Sayın Büyükelçi."

"Evet, bunu anlıyorum," dedi Courtland hafifçe. " Bunları bırakalım da bugüne geri dönelim."

"Bayan de Vries biraz önce bana sizin kendilerini burada kalmaları için davet etmenizden dolayı ne kadar duygulandığını söylüyordu."

"Başlarından geçenleri düşünecek olursak, gerektiği kadar burada kalmaları gerekir. Sizin güvenliğinizin en önemli iş olduğunu düşünüyorum."

"Tam teşkilat bir denizci müfrezesinin bu iş için görevlendirildiğini söyleyebilirim. Bir ayak sesi ya da bir hapşırık duydukları anda silahlarım çekecekler."

"Güzel. Oturun beyler. Olup biteni bir toparlayalım, önce sen

başla Stanley, neredeyiz?*

“Hastaneden başlayalım,” diye söze girdi Witkowski, Karin’in yanındaki sandalyeye oturarak. “Acemice, alelacele bir davramşmış, ama Fransa Dışişleri şu ingiliz akciğer hekimi Woodward’i, Bayan Courtland’ın hekimlerinden biri olarak gösteren güvenlik raporunu onaylamış, ama asıl güvenlik raporu geç gelmiş. Woodward’dan daha sonra.”

“Bu Neo’lar için çok şapşalca bir hareket,” dedi Courtland.

“Paris Londra’dan bir saat öndedir efendim,” diye görüş belirtti Latham, yerine oturarak. “Sık yapılan bir hatadır, ama yine de haklısınız, yaptıkları şapşalca.”

“Kimbilir, belki de değildi,” dedi de Vries, bütün gözler ona çevrildi, “ingiliz Neo hatlarında bir dostumuzun olması mümkün mü? Böyle bir katile dikkati çekmek için güvenlik raporunu en gerektiği anda bekletip kuşkulu bir şekilde gecikmeli olarak göndermekten daha iyi nasıl bir yol olabilir?”

“Bu son derece komplike bir açıklama Karin,” diye karşı çıktı Albay, “ve hata payı da çok yüksek. Zincirdeki bağlantı çok cılız; bir köstebeğin izini hemen bulurlardı.”

“İşimiz komplikasyonlar Stosh, hatalar da aradığımız şeyler.”

“Bana ders mi veriyorsun?”

* ”Hadi canım,” diye ısrar etti Drew, “Karin haklı da olabilir.”

“Aslında olabilirde; ama maalesef bu noktada bunu bilemeyiz.”

“Neden bilemeyelim? Biz de bir işaret verebiliriz. Woodvvard’a güvenlik raporunu Fransa Dışişleri’nden kim vermiş?”

“işte bilmediğimiz şey, bu. Anatole Blanchot diye bir parlamenterin

Meclis’teki bürosundan gelmiş. Moreau onu izledi”

“Ve?”

“Hiçbir şey yok. Bu Blanchot, Woodward diye birini hiç tanımıyor. Bürosundan Hertford Hastanesi’ne telefon edildiğine dair bir kayıt da yok. Aslında, Blanchot Londra’yı en son bir yıl önce evinden aramış, Ladbrokes’daki İrlanda piyangosu oynamak için.”

“Neolar da o zaman admı tombaladan çekmişler demek ki”

“öyle gibi gözüküyor.”

“Orospu çocuğu!”

“Yaşa, chbpak.”

“Bir miktar ilerleme kaydedildiğini söylemiştin yanılmıyorsam.”

“Kaydedildi, ama Woodward’da değil.”

“Nerede o zaman?” diye araya girdi Courtland.

“Ajan Latham’m sabahın erken saatlerinde ikinci Şube’ye teslim ettiği paketten söz ediyordum efendim.”

“Lutherci papaz mı?”

“Koenig haberi bile olmadan bülbüller gibi şakıdı,” dedi Wit-kowslri.

“Hangi şarkıyı?” Drew sandalyesinde öne doğru eğildi.

“Daha önce de dinlediğimiz bir arya, ‘Der Meistersinger Traup-

man.” jŞjjjyj

“Nürnbergli cerrah mı?” diye bastırdı Latham. eŞu koca Nazi ha? Hani Sorenson ortaya çıkarmıştı...” Durdu, üzgün bakışlarla büyükelçiye baktı.

“Evet Drew,” dedi Courtland hafifçe, “benim karımın yasal koruyucusu yoluyla ortaya çıkarmıştı, IHinois’den... Bay Schneider’le kendim de konuştum. Pek çok acı hatıra ve pişmanlıkla dolu yaşlı bir adam, tüm söylediklerinin doğru olduğuna inanıyorum.”

“Traupman hakkında kesinlikle gerçeği söylüyordu,” dedi Albay. “Moreau, Traupman’ın eski karısıyla daha bir iki gün önce Münih’te görüştü. Kadın durumu çifte gamalı haçla teyit etti.”

“Bundan da haberim var.” Büyükelçi yine hafifçe konuştu evet anlamına kafasını sallayarak. “Sonnenkinder Operasyonunun tüm özgür dünyada yürürlüğe geçmesinde Traupman aracı olmuş.”

“Claude, Lutherci papazdan Traupman’la ilgili neler öğrenmiş?” diye sordu Karin.

“Temel olarak Koenig ve onun gibi üst düzeylerde olanların Tra-

upman’dan korktuklarını, nerede ve ne zaman olursa olsun onun

gözüne girmek için hiç durmadan yaltaklandıklarını. Moreau, Traupman’ın

büyük bir oyuncu olduğunu düşünmüş önceleri, ama

şimdi onun başka bir şey olduğu kanısında. Traupman’ın Neo hareketi

içinde bir tür toparlayıcı gücü olduğunu düşünüyor, öyle ki

insanları istediği yerde emre amade hazır tutuyor,”

“Nazilerin Rasputirti mi?” diye devam etti De Vries. “İmparatorluk

tahtı ardındaki tahtı asıl idare eden dokunulmaz şahıs rm?” i

“Yeni bir Führet’in olduğunu biliyoruz,” dedi Witkowski, “sadece onun kim olduğu hakkında bir fikrimiz yok.”

MAHŞER NÖBETİ 54i

“Ama eğer bu yeni Hitler’in tahtı...”

“Burada sizi durdurmam gerekiyor Karin,” diye araya girdi Daniel Courtland, antika masanın ardındaki koltuğundan birden ağır ağır, acıyla kalkarak.

“özür dilerim Sayın Büyükelçi...”

“Yo, yo hayır canım, ben özür dilerim, emir hükümetten geldi.”

“Neler saçmalıyorsunuz siz?”

“Sakin ol Drew, sakin ol biraz,” diye emretti Courtland. “Sizi il-gilendirebilir, Wesley Sorenson’la telefonda konuşuyordum, kendisi bazı örtülü faaliyetlerin yetkisini geçici olarak üstlenmiş durumda. Ben bu konudaki hiçbir konuşmada ne yer alabileceğim, ne de kulak misafiri olabileceğim. Ancak, odadan çıktığım zaman siz Ajan Latham, kendisini bu şifreleyicili telefondan arayacaksınız ve ne diyecekmiş bakacaksınız... Şimdi, eğer beni mazur görürseniz, kütüphaneye çekilmeliyim, orada iyi istiflenmiş bir banm var. Daha sonra, şayet suya sabuna dokunmayan mevzularda çene çalmayı arzu ederseniz, lütfen bana katılın.” Büyükelçi topallayarak odayı geçti, kapıdan dışarı çıktı, ardından sıkıca kapattı.

Drew sandalyesinden fırladı, telefona koşturdu. Yan oturur bir durumda düğmelere bastı. “Wes, benim. Nedir bu voodoo büyüleri böyle?”

“Paris Büyükelçisi Daniel Rutherford Courtland odayı terk etti mi?”

“Elbette ki, n’oldu?”

“Ben Konsolosluk Operasyonları Müdürü Wesley Theodore So-renson, Gizli Operasyonların Statüsü’nde şu andan itibaren faaliyet alanındaki tek taraflı, bireysel kararlara tekabül eden yetmiş üçüncü maddeye dayanarak bu eylem için tüm sorumluluğu üstleniyorum...”

“Hop, Allah in cezası, bu benim işim!”

“Kes sesinit*

“Niyetin ne Wes?”

“Bir ekip çıkarın, Nürnberg’e uçup Dr. Hans Traupmani alsınlar.

O piçi kaçır in ve Paris’e getirin.”

34

Robert Durbane, Muhaberat Merkezi’nin bitişiğindeki bürosunda, masasında oturuyordu, canı sıkkındı. Bir hissin de ötesinde bir şeydi bu. Çünkü hisler soyut olurdu, karın ağrısından, birinin sabah sabah karısıyla yaptığı tartışmaya kadar her şey bu duygulara sebep olabilirdi. Karnında hiçbir ağrı yoktu ve yirmi dört yıllık karısı da kendisinin en iyi dostuydu; son tartışmaları kızları bir rock şarkıcı-sıyla evlendiği zaman olmuştu. Karısı o evlilikten yanaydı, o ise değildi. Sonunda o kaybetmişti Evlilik sadece başarılı olmakla kalmamış, o uzun saçlı damadı “listeler” denilen bir şeyi “allak bullak” etmiş ve Bobby Durbane’in yarım yüzyılda kazanacağı parayı Las Ve-gas’ta bir ayda kazanmıştı. Bu kayınpederi daha da hayretler içinde bırakan şey, kızının kocasmın beyaz şaraptan daha sert bir şey içmiyor olması, uyuşturucu kullanmaması, Ortaçağ Edebiyatı dalında master diploması olması ve bulmacaları Bobby’den daha çabuk çözmesiydi. Bu ne tuhaf bir dünyaydı böyle.

Öyleyse neden bu kadar rahatsızdı? Eterin derin düşündü. Muhtemelen Albay Witkowski’nin geçen yedi gün içinde muhaberattan yapılan bütün telefon ve telsiz konuşmalarının bir bilgisayar çıkışı üstesini istemesiyle başlamıştı. Sonra da dostu olarak gördüğü Drew Latham’ın belli belirsiz, ama aşikâr davranışlarıyla pekişmişti Drew ondan uzak duruyordu, bir zamanlarla Operasyonlar ajanı değildi. Durbane, Latham’ı iki kez arayıp mesaj bırakmıştı; biri Drew’nun Bac Sokağı’ndaki hâlâ tamir edilen evine, biri de büyükelçiliğin mesaj merkezine. Hiçbirine karşılık gelmemişti. Bobby, Drew’nun elçilikte olduğunu, bütün gün boyunca içerde bulunduğunu, büyükelçinin üst kattaki konutunda kaldığını biliyordu.

Durbane can sıkıcı olayların olmasını, Courtland'ın eşinin geçen

geceki terörist saldırısı sırasında hayatından umut kesilecek kadar

ciddi bff biçimde yara almasını anlıyordu, ama bunlar bir yana Latham

o iğrenç bulmacaları çözen "yumurta kafalı" arkadaşından gelen

mesajları göz ardı etmezdi, bu onun tarzı değildi, özellikle, bir-

kaç gece önce Bobby'nin onun hayatim kurtardığı düşünülecek olursa, ona cevap vermemesi olacak iş değildi.

Bir şeyler yolunda değildi; Durbane'in anlayamadığı bir şeyler olmuştu ve bunların ne olduğunu ortaya çıkarmanın da tek bir yolu vardı: Telefonunu kaldırdı, bu telefonla hiçbir kısıtlama olmaksızın elçilik içindeki herhangi bir odadaki telefona ulaşabiliyordu, sonra Courtland'ın konutunun numaralarını bastı.

"Buyrun?"

"Sayın Büyükelçi, ben Robert Durbane, muhaberattan."

"A, merhaba... Bobby," dedi Courtland tereddütlü bir tavırla.

"Nasılsın?"

"Sanırım bunu sorma sırası bende efendim." Bir şeyler bozuk. Genelde soğukkanlı olan Hariciyeci bu sefer pek huzursuz. "Tabii eşinizden bahsediyorum. Hastaneye kaldırıldığını duymuştum."

"Mümkün olan her şeyi yapıyorlar. Benim de tek isteyebileceğim bu. Teşekkür ederim. Başka bir şey var mı?"

"Evet efendim. Kimsenin Drew Latham'ın hayatta olduğunu bilmemesi gerektiğini biliyorum, ama Albay Witkowski'yie çok yalan çalışmaktayız. Bu nedenle Drew'nun orada yukarıda olup olmadığını bilmek arzusundayım, bir de onunla konuşmayı çok isterim."

"A, şey... beni epeyce şaşırttınız Bay Durbane. Ayrılmayın lütfen."

Hat beklemede kaldı, sessizlik sinir bozucuydu, sanki bir yerlerde birtakım kararlar veriliyor gibiydi. Sonunda Drew'nun sesi telefona geldi "Merhaba Bobby?"

"Sana iki mesaj bırakmıştım. Beni aramadın."

"Yazamadım da. Vurulup çok daha iyi bir dünyaya gitmeme ramak kalmamın yanı sıra gırtlağıma kadar kargaşaya battım, ayrıca birkaç sevimsiz şey de oldu."

"Tahmin edebiliyorum. Yine de, sanırım konuşmamız gerek."

"Gerçekten mi? Ne hakkında?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum."

"Nedir bu, çengel bulmaca mı? O konularda pek iyi değilimdir, bilirsin."

"Seninle konuşmak istiyorum hepsi bu, telefonda da değil.

Mümkün mü acaba?*

"Bir dakika." Yine sessizlik her şeye hükmetti, ama öncekinden daha kısa sürdü. "Pekâlâ," dedi Latham, hatta tekrar dönünce. "Senin kannda duran hiç bilmediğim bir asansör var. İçinde olacağım, silahlı üç denizci bana eşlik edecek, ve sen de koridoru boşaltacaksın. Beş dakikaya kadar orada olacağız."

"Olaylar o raddeye mi vardı?" diye sordu Durbane hafifçe. "Ben de mi? Bir an tehlikeli bölge mi oluverdim?"

"Konuşacağız Bobby." »

Yedi dakika yirmi sekiz saniye sonra Drew, Durbane'in masasının önündeki tek koltukta oturuyordu. Durbane'in bürosu denizciler tarafından aranmış, bir silah bulunmamıştı.

"Ne denîek oluyor bütün bunlar?" dedi muhaberatın Operasyonlar şefi. "Allah aşkına, böylesi Gestapo taktiklerini hak etmek için ne yaptım?"

"Doğru sözcük kullanmış olabilirsin Bobby. Gestapo, Nazilerin söz dağarcığından."

“Sen neler diyorsun?”

“Phyllis Cranston diye bir kadını tanıyor musun?”

“Tabii ki. Büyükelçinin maslahatgüzarının altındaki üçüncü veya

dördüncü derece ataşenin sekreteridir. E, ne var yani?*

“Sana Albay Webster diye birinin kim olduğunu ve nerede kaldığını söyledi mi?”

“Aslına bakarsan söyledi, ama söylemesine gerek yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Elçilikle gezgin Albay Webster arasındaki iletişimi kim kurdu

sanıyorsun? iki mi yoksa üç otel mi değişti? Senin yer değiştirmelerinle

Bayan de Vries’inkiler arasında Witkowski bile tam bağlantı

kuramıyordu.” ^gt

“O zaman her şey çarşafların altında mı tutuldu?”

“Aşın derecede kullanılan ‘son derece gizli’ lafi eşit derecede yanlış kullanılan ‘günün emri’ne iliştiriliyor. Sence ben neden Cranston’a karşı o kadar sert davrandım?”

“öyle davrandığını bilmiyordum.”

“Onun bunu nasıl bilebildiğini öğrenmek istedim. Onu herkese afişe edeceğim diye tehdit bile ettim, ki benim için hiç de kolay değildi, çünkü benim de annem alkolikti. İnsanı mahveden bir illettir alkolizm.”

“Sana ne söyledi?”

“Dağıldı gitti, ağlayıp birkaç dîni söz, dua filan etti Bir gece önce içki âlemindeymiş, savunmaları da anlamsızdı.”

“Onu epey iyi tanıyor olmalısın.”

“Her şeyi bilmek istiyor musun Drew?”

“O yüzden buradayım Bobby.”

“Karımla ben şu elçilik resepsiyonlarından birine katılmıştık.

Martha — karım — Phyllis’i barın etrafında gördü, içiyordu. Martha,

annemin son yıllarında bizimle beraber yaşamıştı. Benden ona yardım

etmemi istedi, onun ‘kendine saygısının azlığı’ndan dolayı yardıma

ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de denedim, ve açıkça görüldüğü

üzere başaramadım.0

“öyleyse başka kimseye ne kim olduğumdan ne de hangi otelde bulunduğumdan söz etmedin?”

“Aman Tanrım, hayır. Hatta Cranston’un yanında çalıştığı o salak adam yılışık yılışık buraya gelip senin eşyalarını ve maddi kaynaklarını sorduğu zaman bile. Seninle kimin ilgilendiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim ona. Phyllis’in de ağzını sıkı tutması yolunda kendisine verdiğim mesaja uymasına sevinmiştim.”

“Adam neden etrafta dolanıp yılışıyordu?”

“işin bu kısmı meşru gibi görünüyordu,” dedi Durbane. “Herkes Konsolosluk Operasyonlarının işinin elçiliğin mutfak menüle-riyle ilgilenmek olmadığını bilir. Adamın dediğine göre bir gün kendisine Fransız bir müteahhit gelmiş ve gerçekten iyi bir emlak veya arsaya yatırım yapmak istediğini söylemiş. Senin adamlarının o müteahhitin yasal işler yapıp yapmadığını kontrol edebileceklerini düşünmüş. Onu işi bu Drew. Cranston’un dediğine göre, herif bizim burada yararımıza olacak kişilere değil de Parisli iş adamlarıyla öğle yemeklerine daha fazla zaman aymyormuş.”

“öyleyse neden Witkowski’ye gitmemiş?”

“Neden diye sormam gerekmiyordu. Bu bir güvenlik meselesi değil; kişisel mali işlemleri için elçiliğin silahını alıp kullanacak hali yok ya.”

“Peki biz neciyiz burada, emir eri mi?”

“Yo hayır, sen daha çok etrafı kollayan dışarıdaki bir gözsün.

Personele davranışları, mali durumları ve başka şeyler hakkında

tavsiyede bulunmak anlamına da gelecek şekilde, büyük bir konso-

MN35

loşluk makamının iç operasyonlarına tepeden bakarsın. Ya da en azından senin resmi özgeçmişinde böyle işlerle uğraştığın yazılı.”

“Biri tekrar yazmalı demek ki,” dedi Latham.

“Neden? Bu, işi gayet güzel bulandırıyor.”

Drew sandalyede arkasına yaslandı, gözleri beyaz tavana dikildi, duyulur bir sesle iç geçirdi “Sana bir özür borçluyum Bobby, bunu gerçekten söylüyorum. Phyllis Cranston’dan benim kim olduğumu ve nerede olduğumu söylediği iki kişiden birinin sen olduğunu öğrendiğim zaman yanlış bir karar verdim, önceki gece Neolar beni neredeyse elçilik arabasında öldürecekken olup bitenlerin de bunu destekleyen bir olay olduğunu düşündüm... neydi şu piçin adı, ne diyordu kendine?... C-Zwö]f. Zamanlama da, şey, yani tam uyuyordu.”

“öyleydi,” diye katıldı Durbane, “ve Nazilerin oraya neden bizden önce gittiklerinin iyi de bir nedeni vardı...”

“Meselenin özü de o zaten. Nasıl oldu peki?”

“C-Zwölf. Ertesi sabah nedenini keşfettik ve rapora da ekledik. Senin Alman şoför millerce ötedeki arkadaşlarına arabamızın telsi-ziyle yüksek frekansa ayarlı sinyaller gönderiyormuş, düğmeyi de yayın konumunda bırakmış. Siz elçilikten çıktıktan sonra konuştuğunuz her şeyi duymuşlar. Sen benden iki takviye istediğinde de hemen hareket etmişler.”

“Vay canına, demek bu kadar basitmiş, telsiz konsoluna bakmak da hiç aklıma gelmemişti.”

“Eğer bakmış olsaydın panelin ortasında kırmızı bir ışık görürdün, yayın halinde olduğunuzu gösteriyordu.”

“Allah kahretsin!”

“Dur, kendini suçlama. Korkunç bir gece geçirdin; sabahın en berbat saatleriydi, senin de gücün tükenmişti.”

“Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Bobby, ama bu asla bir mazeret olamaz. Bu aşamaya geldiğin zaman vücudundaki bütün adrenalin salınır, çünkü o sıralarda zarar görebilirsin... Yine de tuhaf, değil mi? Neolar Phyllis Cranston üzerinde odaklaşmışlardı.”

“Neden tuhaf olsun ki? Kadın çok tutarsız, dengesiz biri. Dengesizlik de sızmak isteyenlerin çok işine yarar.”

“Peki kadının patronu?”

“Bağlantıyı anlayamadım.”

“Mesele orada dostum, aman Allah, işte her şey orada.”

“Eğer her şey orada düğümleniyorsa,” dedi Durbane, Latham’in

nereye baktığı belli olmayan kaymış gözlerine bakarken, “durum

aynı bir pense gibi. İkisi üzerinde dikkatini yoğunlaşın; alkoliği tokatla,

açgözlü, haris amirini de sık. Ya biri ya da öbürü sen kendini

ortalarda göstermeden parçalanacaktır.”

“Sağ olasm Bobby neyse ki, birincisi olmadı. Şimdi ikincisinin peşinden gidelim. Phyllis’in patronuna ulaş ve benim gizliliğimi sağlayan insanlardan biriyle konuştuğunu söyle. Yardımcımın birkaç bankacıyla görüşme yapmayı kabul ettiğini söyle, şu müteahhi-tin adım versin.”

“Anlamadım... ? “

“Eğer sana bir isim veremezse, veremeyeceğini bilmiş oluruz. Eğer verebilirse, ardında kimin olduğunu, onu kimin programladığım anlarız.”

“Bunu hemen şimdi yapabilirim,” dedi Durbane telefonu kaldırıp ataşenin bürosunu arayarak. “Phyüis, benim, Bobby. Şu kravatı iğneli gerizekâlıyla bir konuşayım — hemen söyleyeyim Phyi, bunun seninle hiçbir ilgisi yok... Merhaba Bancroft, ben muhaberattan Durbane. Biraz önce Latham’ın baş müşaviriyle konuştum, adam çok meşgul ama senin için birkaç bankacıya telefon edebilir. Şu emlak komisyoncusu müteahhitin adı neydi, hani senden yatırım yapmam isteyen?... Anlıyorum, evet, tabii. Tamam, bunu ona söylerim, seni tekrar arayacağım.” Durbane önündeki kâğıda bir şeyler yazarken bir yandan da telefonu kapattı. “Adı Vaultherin, Pkon Vaultherin, aynı adlı bir şirkette çalışıyor. Bancroft’un dediğine göre konsorsiyumunun Loire Vadisi’nde kabaca yirmi kilometre karelik seçkin bir mülk için geniş hakları varmış.”

“Bu çok ilginç değil mi,” dedi Drew, başım çevirip gözlerini duvara dikerek.

“Yıllar yılı şu eski şatoların döküldüğü ve kimsenin de onlan onarmaya gücünün yetmediği söylenir durur. Ayrıca, şu müteahhitler de arazi satın alıp devasa kârlarla üzerlerine mini malikâneler kondurmak için fırsat kollarlar. Kendim de birkaç dolar koyabilirim bu işe, veya damadımı bu işe bakması için yönlendirebilirim.”

“Damadın mı?” diye sordu Latham, muhaberat merkezi şefine dönerek.

“Boşver, epey mahcup edici bir şey. Kim olduğunu ne sen sor, ne ben söyleyeyim.”

“Bu meseleyi kendi haline bırakıyorum.”

“Lütfen. Bu Vaultherin’in üzerine nasıl gitmek istersin?” “Konuyu Witkowski’ye götüreceğim, o da ikinci Şube’den Mo-reau’ya havale eder. Vaultherin hakkmda altyapı oluşturacak bir ön araştırmaya ihtiyacımız var... keza Loire Vadisi’ndeki geniş haklar konusunu da incelemek gerekecek.”

“Bunların birbiriyle ne alakası var?”

“Bilmiyorum, sadece istiyorum. Birisi bir hata yapmış olabilir... unutma Bobby, ben buraya hiç gelmedim. Gelemezdim zaten, ben ölüyüm.”

Saat akşam dokuz-otuz olmuştu. Elçiliğin mutfağı, büyükelçinin odasına Karin ve Drew için mükellef bir akşam yemeği çıkarmıştı. Garson masayı kurmuş, iki mum ve iki şişe değerli şarapla masa tamamlanmıştı - birisi Latham’ın kalın, az pişmiş bifteği için oda sıcaklığında kırmızı şarap, diğeri de De Vries’in dilimlenmiş dilbahğı için soğutulmuş Chardonnay idi. Ancak, Daniel Courtland, hükümetinden gelen emirler doğrultusunda onlara katılmamıştı çünkü öyle görülüyordu ki, Albay Stanley Witkowski gelecek ve büyükelçinin bilgisi dahilinde olmasına izin verilmeyen proje aşamasındaki stratejiler tartışılacaktı.

“Neden bu benim idama gitmeden önceki son yemeğimmiş gibime geliyor?” dedi Drew, az pişmiş kanlı bifteğinin son dilimini bitirip şarabından üçüncü kadehini yudumlarken.

“Eğer böyle yemeğe devam edersen aynen öyle olacak,” dedi Karin. “Bir dinozorun damarlannı tıkamaya yetecek kadar kolesterol tükettin.”

“Artık söylenecek ne kaldı ki? Durmadan fikir değiştiriyorlar. Margarin iyidir, tereyağ fecidir... tereyağ daha iyidir, margarin daha kötüdür. Şimdi nikotinin kanserin tedavisi olduğunu söyleyecek yepyeni bir tıbbi araştırmayı bekliyorum.”

“Aşırıya kaçmamak ve çeşitlilik, sorunun cevabı olabilir sevgilim.”

^SİMİ

“Balık sevmem. Beth asla doğru dürüst balık pişiremezdi. Hep balık gibi kokardı.”

MAHŞER NÖBETİ 549

“Harry balık severdi. Annenizin dereotlu çok güzel balık ızgara* sı yaptığını söylemişti bana.”

“Harry’yle annem, benimle babama karşı gizli bir ittifak içindeydiler.

Babamla ben çıkıp bir hamburger alırdık.”

“Drew,” diye başladı Karin, biraz durup zaman geçirdi, “aileni arayıp onlara Harry’yle kendin hakkındaki gerçeği söyledin mi?”

“Daha değil, şimdi sırası değil.”

“Bu çok zalimce. Sen onların hayattaki oğullarısın ve o öldürüldüğü zaman onun yanında da sen vardın. Onlan göz ardı edemezsin, kalpleri kırılmış olabilir.”

“Beth’e güvenebilirim, ama babama değil. Çok konuşur diyebiliriz, yetkililer için de iyi fikirler taşımaz. Hayatını kampus politikaları ve değişik ülkelerin arkeolojik keşifler için koyduğu kısıtlamalara karşı savaşarak geçirmiştir. Mantıklı bir hikâye isterse hiç şaşırmam, ama ben ona böyle bir hikâye anlatamam ki.”

“İki oğluna da pek benzemiyor değil mi?”

“Belki. Bu yüzden şimdi sırası değil ya.” Büyükelçinin konutunun kapı zili çaldı. Derhal bir garson üst kat mutfağından çıkageldi. “Albay Witkowski’yi bekliyorduk,” dedi Latham. “Lütfen kendisini içeri aim.” <••£*•.

“Başüstüne.”

Yirmi saniye sonra büyükelçiliğin güvenlik şefi yemek odasma girdi, bakışlarıyla tasvip etmez bir halde masada bir göz gezdirdi. “Bu da ne be?” dedi sertçe. “Birdenbire diplomatik kibarlardan mı oldunuz?”

“Ben şahsen Oz Büyücüsü’nün milletini temsil ediyorum,” dedi Drew sırıtarak. “Eğer mum ışıkları çok parlak geliyorsa kölelerimize söyleriz bir-iki tanesini söndürüverirler.”

“Ona aldırış etme Stanley,” dedi Karin, “üç kadeh şarabı bitirdi.

Eğer bir şey arzu edersen sana getirtebiliriz.”

“Yo, sağ olun.” Witkowski oturdu. “Moreau’nun gelmesini beklerken büroma gönderilen harika bir bifteği yedim.”

“Çok fazla kolesterol,” dedi Latham. “Hiç duymadın mı bunu?”

“Kısa bir süre öncesine kadar duymamıştım, ama Moreau bana açıkladı.”

“Neler getirmiş?” diye sordu Drew, aniden ciddileşerek.

“Şu Vaultherin dıştan bakıldığında temiz gibi görünüyor, ama

bazı sorular var. Paris’te yeni bir inşaattan bir servet kazanmış, yatırımcılarının

da çoğunu zengin yapmış.”

“Ee? Başkaları da aynı şeyi yapıyor.”

“Ama aynı altyapıya sahip olanlar değil Mali çevrelerde genç, kibirli bir korsan olarak işim yapmış.”

“Bunun neresi yeni?”

“Büyükbabası bir Milice üyesiymiş...”

“Bir ne ?”

“Savaş sırasında görev yapan Fransız Pro-Nazi polisi,” diye yanıtladı Karin, “Almanlar tararından Râsistance’a karşıt olarak kurulmuştu. Çıkara, orta düzey uşaklardı, onlar olmasa Naziler işgal altındaki ülkeyi kontrol edemezlerdi Hepsi pislikti.”

“Ortak payda nerede Stanley?”

“Vaultherin’in büyük yatırımcıları hep Alman. Alabildikleri her şeyi satın alıyorlar.”

“Ya Loire Vadisi?”

“Neredeyse tümüne sahip olmuşlar, en azından nehir kıyısındaki büyük bölgelere.”

“Mülklerin ayrıntılı bir dökümü var mı sende?”

“Evet, var,” dedi Albay, ceketinin iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp Drew’ya uzatarak. “Bize ne anlatabilir emin değilim, çoğunun sahibi kuşaklar öncesine kadar dayanıyor. Ama iki grup var ki çoğu satılığa çıkmış. Biri kimsenin vergilerini ödememesinden dolayı hükümete tahsis edilmiş olanlar, diğeri de film yıldızları ve ünlü kişilerin yalanlarda satm aldıkları ama muhasebecilerinin çok paraya mal olduğundan yakındıkları mülkler. Bunların çoğu satılık.”

“Listede hiç general var mı?”

“Gördüğün gibi on beş-yirmi tane kadar var, ama listede adlarının gözükmesinin nedeni buraları satın almış olmaları ve vergilerini ödemeleri. En az bir düzine daha general, amiral var, Fransa Cumhuriyeti’ne katkılarından dolayı ‘hayat boyu ikametgâh’ ite Ödüllendirilmişler.”

“Bu çılgınca.”

“Aynısını biz de yapıyoruz chlopak. Birkaç bin tane parlak madalyalımız

var, emekliliklerinden sonra askeri üslerin yakınlarında

lüks evlerde yaşıyorlar. Bu pek de alışılmadık bir şey değil, hatta

haksız bir* iş de değil, belki sen aksini düşüneceksin ama. özel sektörde yapabileceklerinin ufak bir kısmını kazanarak hayatlarını harcıyorlar. Eğer çeşitli yönetim kurulu üyelerinin aradığı, gazetelere manşet attıranlardan değillerse, Scarsdale, New York’ta yaşamaya güçleri yetmez.”

“Hiç bu açıdan düşünmemiştim.”

‘Düşünmeye çalış Ajan Latham. Otuz beş yıl artı on sekiz ayımı tamamlayacağım. Çocuklarıma ve torunlarıma Paris’te bir sürü zaman verebilirim, ama onlardan biri yanıma gelip de bir iş için elli bin papel borç isterse, unut gitsin. Tabii ki verebilirim, ama benim de hayatim kayar.”

“Tamam Stanley, olaya hangi açıdan yaklaştığını anlıyorum,” dedi Latham, listeyi inceleyerek. “Söylesene Stosh, şu hükümetin tahsisli ikametgâhları, neden sakinlerinin adları geçmiyor?”

“Fransa Dışişleri’nin tüzükleri. Bizim ülkemizdeki gibi Komutanlara karşı kin besleyen çılgınlar var. Westmoreland’i pencereden ateş edip öldürmeye çalışan Vietnam malûlünü hatırlasana.”

“Bu isimleri edinebilir miyiz?”

“Moreau muhtemelen edinebilir.”

“Yapsın o zaman.”

“Sabaha onu ararım... Artık bize verilen görev hakkında konuşabilir miyiz, Dr. Hans Traupman’ı Nürnberg’den kaldıracağız.”

“Beş adam, daha fazla değil,” dedi Drew, Witkowski’nin getirdiği listeyi yemek masasına bırakarak. “Her biri akıcı Almanca konuşuyor olmalı, komando eğitimi görmüş olmalı ve hiçbirinin karısı ve çocuğu olmamalı.”

“Bunları tahmin etmiştim. NATO’dan iki kişi aldım, sen ve benimle beraber dört kişi ediyoruz, bir de Marsilyalı bir aday var, nitelikleri uyabilir.”

“Durun, durun!” diye bağırdı Karin. “Beşinci adam benim - bu ayrıca çok da iyi olur, çünkü ben bir kadınım.”

“Bunu ancak rüyanda görürsün hanımefendi. Traupman’ın ne kadar sıkı korunuyor olabileceğinden haberin var mı senin?”

“Moreau altyapıyı sağlamaya çalışıyor,” dedi Albay. “Aslında harekâtı kendisi götürmek isterdi, ama denediği anda Fransız Dışişleri de, Fransız dış istihbaratı da onu öyle bir şutlarlar ki. Ama hiçbir kanun kitabında bize yardım etmesini engelleyici bir şey yok.

Yirmi dört saat içinde Traupman|ın günlük yasana ve güvenliği hakkında bir rapor bekliyor.”

“Ben seninle geliyorum Drew,” dedi De Vries sakin sakin. “Beni durdurabilmenin bir yolu yok, o yüzden hiç deneme bile.”

“Tanrı aşkına, neden?”

“Çok iyi bildiğin bütün nedenler ve bilmediğin bir tane nedenden dolayı.”

“Nasıl...?”

“Hany’yle ailen hakkında dediğin gibi, ben de sırası geldiğinde sana söyleyeceğim.”

“Ne biçim bir cevap bu böyle?”

“Şimdilik alabileceğin tek cevap bu.”

“Bununla idare edeceğimi mi sandın?”

“Mecbursun, bütün bü numaraları senden öğrendim. Eğer reddedersen, bana ne kadar acı verirse versin, seni terk edeceğim, beni bir daha hiç göremeyeceksin.”

“Senin için bu kadar mı önemli? Ne olduğunu bilmediğim “bu neden bu kadar mı önemli?”

“Evet.”

“Karin, beni düz duvara tırmandırtacaksm!”

“Niyetim bu değil sevgilim, ama kimi şeyleri olduğu gibi kabul etmeliyiz.”

“Sana bu saçmalığı kabul edemeyeceğimi söyleyebilecek sözlerim olsaydı keşke!” dedi Latham, gözlerini Karin’e dikmiş halde bir yudum daha içerken. “Ama yok işte.”

“Dinle beni chlopak,” diye araya girdi Witkowski, ikisini de inceleyerek.

“Bu fikre pek bayılmıyorum, ama olumlu bir yanı da var.

Bir kadın bazen bir erkeğin yapamadığı yollardan hedefe ulaşabilir.”

“Sen neyi önermeye çalışıyorsun yahu?”

“Tabii ki düşündüğün şeyi değiL Ama Karin kararım verdiğine göre yararlı olabilir.”

“Bu senden duyduğum en soğuk, en duygusuzca şey Albayım!

Görev her şeydir, kişiler hiçbir şey değildir, öyle mi?”

“İkisinin de hayati önem taşıdığı orta bir yer vardır.”

“Ama öldürüiebilirf*

“Biz de öldürülebiliriz. Sanırım onun da senin kadar bu işte seçme hakkı var. Sen ağabeyini

kaybettin, o da kocasını. Neyin kavgasını yapıyorsunuz?”

Washington’da saat beşe yirmi vardı. Mesai bitiminde trafiğin sokakları doldurmasından önceki telaşlı dakikalar; sekreterlerin, memurların ve daktiloların kalabalık başlamadan önce garajlara, park yerlerine ve otobüs duraklarına yetişmek için patronlarım hafifçe dürtükleyip günün son talimatlarını vermelerini istedikleri anlar. Wesley Sorenson bürodan çıkmıştı. Limuzininde hazır bekliyordu, ama eve gitmek için değil; karısı acil durumları nasıl ele alması gerektiğini bilirdi, gereksizleri eler, gerçekten acil olduğunu düşündüğü durumlar için onu arabasından arardı. Yaklaşık kırk beş yıldan sonra karısı da kendisininkiler kadar isabetli sezgiler geliştirmişti ve Sorenson bu duruma şükrediyordu.

Konsolosluk Operasyonları yöneticisi evine gitmek yerine Lang-ley VirginiaMa Knox Talbot’la bir randevusuna gidiyordu. CIA başkanı onu bir saat önce uyarmıştı; yüksek teknoloji ürünlerinin alımından sorumlu, bağnaz, ve güvenli ev cinayetlerinin bir numaralı zanlısı olan ajan kendisi için kurulan kapana takılmış olabilirdi. Talbot, Withers’in telefonunun dinlenmesini emretmiş ve öğleden sonra saat 2:13’te onu kendisini Suzy diye tanıtan bir kadının aradığını tespit etmişti. Knox bant kaydını güvenlikli telefonlarından Wesley’e de dinletmişti.

“Merhaba tatlım, ben Suzy. Seni işte rahatsız ettiğim için bağışla ama Sidney’e bir uğradım, tam sana göre antika bir araba varmış.”

“Gümüş Aston-Martin, DB-Üç müf

“Eğer istediğin buysa sana bir tane çıkarabilir.”

“Hey, kokusu burnuma geliyor! İşte bu ‘Altmparmak’ arabası.”

“Arabayı öyle uluorta getirmek istemiyor. Onunla beş otuz gibi Woodbridge’de aynı yerinizde buluşacakmışstn.”

“Senle ben hâlâ onu takip edebilecek kadar ayakta durabiliyoruz Wes,” demişti Talbot.

“İyi güzel de Knox, niye? Adam bir Faşist, bir hırsız ve sonradan görme bir soysuz anladık, ama lüks bir ingiliz arabası almasının herhangi bir şeyle ne ilgisi var?”

“Idaho’da - yoksa Ohio’da mıydı - sipariş üzerine oto parçaları

yapan bir şirketimin olduğunu hatırladım ve doğruca orayı benim adıma işleten adamı aradım. Bana dediğine göre otomobil delisi olan herkes ‘Altınparmak’ arabasının bir Aston-Martin DB-Dört olduğunu, Üç olmadığını çok iyi bilirmiş. Eğer biri» DB-Beş derse bunu anlayabileceğini, çünkü bunlann tasarımında fazla bir fark olmadığını söyledi; ama DB-Uç bambaşkaymış.”

“Ben bir Chevrolet’yi Pontiac’tan ayıramam, eğer o arabaları hâlâ yapıyorlarsa.”

“Bir araba delisi aymr, özellikle de yüz bin doların üzerinde para ödeyecekse. Benimle güney parkında buluş. Withers’in Jaguarı orada.”

Limuzin koca Langley tesisine girdi. Sürücü, direksiyonu güney araba parkına doğru çevirdi. Elinde bir ajan kimliği tutan siyah takım elbiseli biri tararından durduruldular. Sorenson camım indirdi “Evet, ne oluyor?”

“Arabayı tanıdım efendim. Eğer inip beni takip edebilirseniz sizi CIA başkanına götüreceğim. Araç değişimi olacak, bir limuzinden daha az göze çarpan bir araba olacak.”

“Çok mantıklı.”

Araba değişimiyle, dışarıdan göze çarpmayan bir sedanda yola koyulacaklardı.

Wesley arka koltukta Knox Talbot* un yanına yerleşti. “Görünüşler seni aldatmasın,” dedi CIA başkanı. “Bu demir yığınının motoru yarış kazanacak kadar güçlüdür.”

“Sözünü dikkate alıyorum, ama zaten başka bir seçeneğim olabilir mi?”

“Hayır. Ayrıca, öndeki iki beyefendiye ek olarak arkamızdaki ikinci arabaya yerleşmiş ve dişlerine kadar silahlanmış dört beyefendi daha var.”

“Normandiya’ya çıkarma yapmayı mı bekliyorsun?” “Benimki Kore’de oldu, o yüzden eski tarihi pek bilmem. Tek bildiğim bu piçlerden gelebilecek her şeye karşı hazırlıklı olmamız gerektiği.”

“Senin yanındayım...”

“işte o,” diye araya girdi sürücü. “Jaguarına doğru gidiyor.” “Yavaş yavaş git,” dedi Talbot. “Kendini akışa bırak, sakın onu kaybedeyim deme.”

MAHŞER NÖBETİ

555

“Hiç şansı yok Sayın Amirim. Bu orospu çocuğunu mıhlamak benim için bir zevk.”

“Neden öyle söylüyorsun, delikanlı?”

“Benim nişanlıma sulanmış. Nişanlım stenograflardan biri.

Onu bir köşede sıkıştırıp orasmı burasını ellemeye çalışmış.”

“Anlıyorum,” dedi Talbot, Sorenson’un kulağına eğilip fısıldayarak. “İşin içinde gerçek motivasyon olduğunda bayılıyorum işte, ya sen? Bütün şirketlerime de bunu yerleştirmeye çalışıyorum.”

Yaklaşık bir saatlik bir yolculuktan sonra Jaguar, Woodbrid-ge’in dışındaki salaş bir motele girdi Bir dizi odanın en solunda ahıra benzer biçimli bir bina vardı, üzerindeki kırmızı neonlar orada İÇECEKLER, TV, BOŞ ODALAR olduğunu beyan ediyordu. “Kısa bir akşamüstü alışverişi olacak hiç kuşkusuz,” diye gözlemledi Wesley, Bruce Withers arabasından çıkıp bara doğru giderken. “Dönüp kapının sağ tarafına park etmeni öneririm,” diye devam etti sürücüyle konuşarak, “şurada duran gümüş rengi arabanın yanına.”

“işte Aston DB-Dört o,” dedi Talbot, “’Aftınparmak’ arabası.”

“Evet, evet, şimdi hatırladım onu gördüğümü — iyi bir filmdi. Ama neden biri kalkıp da ona yüz bin dolar ödesin ki? Şu lanet şeye bak, hiç de rahat gibi gözükmüyor.”

“Galeri yöneticisine göre o bir klasikmiş ve şimdilerde yüz binin epey üstündeymiş, neredeyse iki yüz bin dolar.”

“Bruce Withers gibi biri o paranın yanına bile yaklaşamaz, nasıl oluyor bu?”

‘Sence Neo hareketine dilleri çözülecek tutuklu iki Nazi’den kurtulmak kaça mal olur?”

“Ne dediğini anlıyorum.” Sürücü, ingiliz spor arabasının yanına park ederken Sorenson yeniden ön koltuğa yöneldi, “Acaba adamlarımızdan birinin içeri girip ortalığa bir bakmasına ne dersin?”

“Başüstüne,” diye karşılık verdi yolcu konumundaki ajan, “desteğimiz park eder etmez... Onlar da geldi zaten.”

“Yine bir öneride bulunup kravatını ya çıkarmanı ya da gevşetmem söyleyebilir miyim? Buranm takım elbiseli çok fazla adam gördüğünü zannetmiyorum - belki odalarm içine giriyorlardır da buraya asla.”

Sürücünün yanındaki adam arkasını döndü. Kravatım çıkarmıştı

ve gömleğinin kol düğmeleri çözülüydü. “Üstümdekini de çıka-

rayım efendim,” dedi ceketim çıkararak. “Sıcak bir gün.” Ajan arabadan çıktı, dimdik duruşu

neon ışığının altında birden ağır aksak, serseri bir yürüyüşe dönüştü.

Loş ışıklı barın içindeki müşteriler Saroyan'ın roman kahramanlarının bir karışımı gibiydi: birkaç kamyon şoförü, inşaat işçileri» iki-üç tane kolejli, bir zamanlar aristokrat olduğunu ele veren yüzünde kırışıklıklar bulunan ipliklenmeye başlamış da olsa giysileri ilk kalitelerini hâlâ gösteren beyaz saçlı bir adam ve oranın konsomatrislerinden dörtlü bir grup. îriyan bir barmen Bruce Withers'i selamlamıştı.

"Selam Bay W," demişti adam. "Oda mı istiyorsun?"

"Bugün değü Hank, biriyle buluşacağım. Onu göremiyorum..."

"Kimse seni sormadı. Belki de gecikmiştir."

"Yo, o burada; arabası dışanda."

"Belki de arkadadır. Sen otur, o gelince gönderirim."

"Teşekkürler. Bana her zamankinden duble yap. Kutlama yapıyorum."

"Hemen geliyor."

Withers barm arkasındaki kuytu bir masaya oturdu. Dev boyutlu martinisi geldi, bir yudum aldı, ön tarafa gidip camdan Aston-Martin otomobiline bakmak geldi içinden. Gerçekti, oradaydı! Onu Anita Griswald'a göstermek iç», özellikle de kızı Kimberh/e göstermek için sabırsızlanıyordu. İçine eski budala kayınvalidesinin, kayınpederinin ya da eski kaltak karısının şoför yerleştirdiği herhangi bir şeyden daha heyecan vericiydi! Zevkli hayalleri kareli gömlek giymiş, iri yapılı bir adamın birdenbire belirip karşısındaki sandalyeye oturmasıyla kesildi "iyi günler Bay Withers, eminim ki DB-Üç'ü görmüşsünüzdür. Kalite araba ha?"

"Sen de kimsin be? Sen Sidney değilsin, onun iki katısın."

"Sidney yoktu, onun yerini ben aldım."

"Daha önce karşılaşmamıştık. Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Fotoğraftan."

"Nereden?"

Önemsiz.

"En aşağı beş dakikadır buradayım. Neden bekledin?"

“Sadece kontrol ediyordum,” dedi adam, gözleri sürekli olarak ön kapıdaydı.

“Neyi kontrol ediyordun?”

“Gerçekten de bir şey değil. Aslında sana karşı dürüst olmam

gerekirse şu anda üzerimde önemli haberler ve hatırı sayılır zenginlikler

taşıyorum.”

“Ya?”

“Üzerimde kime ait oldukları belli olmayan, her biri elli bin dolar olmak üzere, toplam iki yüz bin dolar değerinde dört adet tahvil, bunların yanında bir de Almanya’ya davetiye var, tabii bütün masraflar karşılanacak. Yazın tatile çıkmadığını anlıyoruz; belki şu aralara yerleştirebih^rsin.”

“Tanrım, soluğum kesildi! Bu harika bu! Demek katkılarım takdir gördü, biliyordum böyle olacağını! Çok büyük bir riske girmiştim, hepiniz farkındaydınız değil mi?”

“Bunun kanıtı benim şu anda burada olmam, öyle değil mi?”

“Berlin’e gitmek için sabırsızlanıyorum, çünkü siz haklısınız, biz haklıyız! Bu ülke tepetaklak felakete gidiyor. Etnik temizlikten söz et biraz, elli sene gerek bize...”

“Dur bir dakika!” diye fısıldadı yabancı sertçe, gözleri yine kapıdaydı.

“Arkandan gelen adam, beyaz gömlekli.”

“Fark etmedim. Ne olmuş ona?”

“Bir-iki yudum bira aldı, parasını bıraktı ve çekti gitti.”

“Ee?”

“Burda bekle, ben şimdi döneceğim.” Adam sandalyesinden kalktı, çabuk çabuk barın köşesine, kirli ön camın en ucuna gidip dışarıya göz attı. Aniden camdan geri dönüp masaya geldi, ifadesi çok ciddiydi, gözleri ufalmıştı. “Aptal herif, takip edilmişsin!” dedi otururken.

“Neler diyorsun sen?”

“Duydun işte gerizekâh! Dışarıda beyaz gömlekliyle konuşan üç kişi var, inan onlar bu çöplüğün müşterileri olamazlar. Adamların üstleri başlan ben federal ajanım diye bağırıyor!”

“İnanmıyorum! Kearns diye bir başkan yardımcısı beni dün gece aramış, saçma sapan sorular sormuştu, ama savuş tur m ustu m.”

“CIA’den Kearns mi?”

“Ben de orada çalışıyorum, bilmiyor musun?”

“Bu kadar yeter.” Yabancı, masanın üzerinden öne doğru eğildi,

sol eli masanın üzerinde, sağ eli ise altındaydı. “Sen, benden görevi-

mi yerine getirmemi isteyenler için bir sorumluluksun Bay Withers.”

“Bana paramı ver, arkadan çıkar giderim, şimdi arka kapıda mal taşıyorlardır.”

“Sonra ne yapacaksın?”

“Adamlar çekip gidene kadar boş bir odada bekleyeceğim, eğer gerekirse şu orospulardan birine rüşvet verip benimle beraber olduğunu söylettireceğim, sonra da doğru eve. Temiz iş, daha önceden de yapmıştım. Daha sonra beni Aston-Martin’Ie ilgili ararsın. Haydi!”

“Ben pek öyle düşünmüyorum.” Bardan gürültülü bir kahkaha yükseldi, buna masanın altından gelen minik sesler eşlik etti. Bruce Withers oturduğu yerde geriye doğru kaykıldı, sırtı duvara yaslandı kaldı, ağzının kenarından kan sızdığı sırada gözleri koca koca açılmıştı. Kareli gömlekli yabancı sandalyeden kalktı ve sakin sakin arkadaki nakliye kapısına doğru yürüdü, susturuculu tabancasını kemerinin altına sıkıştırdı. Mario Marchetti’nin uşağı kapıyı açtı ve gözden kayboldu. Don Pontchartrain anlaşmaya uyuyordu.

Dokuz dakika ve yirmi yedi saniye geçmişti ki motel barın içinden haykırışlar ve onlara katılan kadın çığlıkları yükseldi. Aşırı derecede makyajlı bir kadın çığlık çığlığa kapıdan fırladı. “Tanrı aşkına, biri polis çağırsın! Adam öldürdüler!”

CIA ajanları, başkanları ve Wesley Sorenson’la beraber içeri koşturdular. Bardaki herkese olduğu yerde kalmaları ve hiçbir yere telefon etmemeleri emredildi Hayal kırıklığına uğramış,

yıkılmış Knox Talbot, yanında Sorenson'la beraber kararmakta olan gün ış> gına çıktı. Aston-Martin DB-Dört ise gitmişti.

35

Hedef şahıs Dr. Hans Traupman (ikamet adresi yukarıda) her an korumaları ile beraberdir. Sekizer saatlik vardiyalar halinde üçer kişilik baştan aşağıya silahlı birimler cerrah ameliyathaneye giderken bile kendisine eslik etmekte, ameliyat süresince içeride beklemektedirler. Traupman hastane dışında yemeğe çıktığı, tiyatrolara, konserlere veya benzeri etkinliklere gittiği zaman gorilleri iki katına çıkmakta, oturduğu koltuklarda 9â yanına yerleşip onu ortalarına almakta ve alanda son derece profesyonelce bir biçimde dolaşıp etrafı taramaktadırlar. Traupman'm evindeyken korumalar sürekli olarak asansörleri, koridorları ve lüks aparmanın dışını, devriye gezerek kontrol etmektedirler. Alarm sistemleri kuruludur. Umumi tuvaletlere girecek olsa, iki koruma da onunla beraber içeri girmekte, üçüncüsü dışarıda bekleyip Traupman tekrar gözükene kadar nazik bir tavırla diğer insanların içeri girmesini engellemektedir. Sir yere gideceği zaman zırhlı Mersedes limuzinine biniyor. Arabaya saldırı düzenleyecekleri hareketsiz hale getiren bir gaz püskürtücü sistem arabanın her yanında mevcuttur ve kontrol panelinden çalıştırabilmektedir. Uzun mesafeli yolculuklarda özel jetini kullanmaktadır. Bu jet Nürnberg'in güneyinde alarm tesisattı, sıkı korunaklı bir hangarda tutulmaktadır. Gündüz gece durmadan çalışan dijital kameralar hangarın içindeki ve dışındaki her faaliyeti kaydetmektedir.

Bu güvenlik rutininden tek sapma Traupman'm Bonn'a gidip muhtemelen

Neo-nazi hareketinin gizli toplantılarına katıldığı gecelerde sürat

teknesine atlayıp Ren Nehri'ne açıldığı zamanlarda olmaktadır, (önceki

rapora bkz.) öyle anlaşılıyor ki bu üyelerin hiçbirinin yanlarında bir mürettebat

veya kaptan taşımalarına izin verilmemektedir. Bu durum aracın büyüklüğünü ve manevra kabiliyetini de etkilemektedir. Traupman'm 125 beygir gücünde bir motoru olan ve şişme küçük bir teknesi vardır.

Ancak, burada bile döner kameralar sayesinde üst derecede güvenlik içindedir,

bu sistemle morinadaki korumalarıyla tekne arasında sinyal alışverişinde

bulunulmaktadır. Marinada acil bir kalkış için her zaman hazır

bekleyen bir standart helikopter vardır. (Ayrıca şu varsayımlar da dikkate

alınabilir Nehir haritası üzerinde koordinatları tespit eden bir radar aygıtı vardır. Mercedes'de püskürtülen gaz gibi teknenin çevresinde de, istenmeyen kişileri caydıracak ya da öldürecek şekilde düzenlenmiş gaz püskürtme boruları bulunmaktadır. Tekneyi kullanan kişinin, görevlilerin korunmak için maske taktıkları gözlemlenmiştir.)

iyi şanslar Claude. Bu rapor için gerçekten bana borçlusun. Bonn morinasında herkesle konuşup, onları bir tekne alacağıma ikna etmem gerekti. Neyse ki bana borcu olan ve burada çalışan bir İspanyol muhbir domuzun adım bıraktım.

Drew Latham bu son paragrafa hafifçe gülerek Moreau'nun raporunu antika masanın üzerine bıraktı ve kanepede oturan Karin'le Witkowski'ye baktı. "Piç herifin düşünmediği bir ayrıntı kalmış mı?" diye sordu.

"Kalmamış galiba," dedi Albay.

"Bilemiyorum," dedi De Vries. "Daha okumadım."

"Hadi, oku da ağla." Drew ayağa kalkıp raporu Karin'e getirdi Sonra ikisinin karşısındaki bir koltuğa geçip oturdu. De Vries okurken Latham da konuşmasını sürdürdü. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi "Herifi iyi koruyorlar, tuvalete kadar."

"Kâğıt üzerinde zor görünüyor, ama yalandan bakıldığında boşluklar

görülebilir.**

"Bana hiç de öyle gelmiyor. Buna göre adamın canını almak, adamın kendisini almaktan çok daha kolay."

"Her zaman öyle olmuştur." *

"Yönlendirme," dedi De Vries, Moreau'nun raporundan başını kaldırarak. "Düşünebildiğim tek şey bu. Bir şekilde korumaların dikkatini başka tarafa yönlendirmek."

"Söylemesi kolay," dedi WitkowskL "Daha ileri gidilecek olursa iki tanesini hareketsiz hale getirip saldırıyı düzenlemekde aynı kapıya çıkar. Sorun ise nasıl olacağı ve bir de silahşörlerinin ne kadar disiplinli olduğu." ;-<y^;

"Dediğin gibi Stosh, oraya gidene kadar bilemeyiz bunu."

"Lafı açılmışken, NATO'dan gelen iki adam aşağıda büromda.

Brüksel'den saat üç uçağıyla yeni pasaportlanyla beraber geldiler;

bir uçak şirketinin satış elemanları olarak.”

“Güzel bir kılıf,” dedi Latham. “Avrupa’nın her yanında onlardan var.”

“Kıyı-bucak her şeyi temizlememiz gerekiyordu. Adamların ‘gerçeğe uygunlukları’nı tamamlamak neredeyse bütün günümüzü aldı. Artık şirketin maaş bordrosunda adları geçiyor.”

“Bütün bunlar gerekli mi?” diye sordu Karin.

“Aslında öyle genç bayan. Gerçek adlarına ulaşılacak olduğu takdirde Çöl Fırtınası Harekâtı’nda eylem yapmış iki özel Kuvvet komandosunun hizmet kayıtlan çıkacak ortaya. İkisi de bıçağı ve ellerini aynı maharetle kullanabiliyor, keskin nişana olduklarından söz etmeme hiç gerek yok sanırım.”

“Yani adamların birer katil olduklarını söylüyorsun.”

“Yalnızca gerektiği zamanlarda Karin. Aslında, ikisi de hoş adamlar, biraz utangaçlar bile, belirli koşullar altında uygun tepkileri vermek üzere eğitim görmüşler sadece.”

“Bu komik bir tanım, aslında karşılarında kötü bir adam olduğunda bu çocuklar hiç düşünmeden kafam eziveriyorlar demek istiyor,” diye açıkladı Latham. “Onlardan memnun musun Stosh?”

“Tam anlamıyla.”

“Üstelik ikisi de hem Fransızca hem de Almacancayı iyi konuşabiliyor, öyle mi?” diye ekledi de Vries.

“Kesinlikle. Birincisi Yüzbaşı Christian Dietz. Otuz iki yaşında, Denison Üniversitesi mezunu, ordu mensubu. Ana-babası ve bü-yükannesiyle büyükbabası Almanmış, Üçüncü Reich sırasındaki son dönem Alman yeraltıcılardan. Annesiyle babası» Dietz daha çocukken Amerika’ya gönderilmişler.”

“öbürü?” diye sordu Drew.

“Anthony adında bir teğmen, Gerald Anthony. O biraz daha ilginç biri,” dedi albay. “Fransız ve Alman edebiyatında çifte doktorasını yapıyormuş ki Pennsylvania’da küçük bir fakültede ders verdiği şuada birden kampus politikalarına dayanamayacağına karar vermiş. Buraya geldiklerinde kendileriyle ilgili bir şeyler sorabiliriz diye düşündüm,” diye devam etti Witkowski. “Birbirimizi tanımaya ihtiyacımız var, biraz ahbaplık etsek iyi olur.”

“Bu iyi fikir Stanley,” dedi Karin. “Mutfağa biraz aperitif, kahve ve içki filan bir şeyler hazırlatayım.”

MN36

“Hayır,” diye karşı çıktı Drew. “Aperitif de yok, kahve de yok, kesinlikle içki filan da yok. Bu soğuk bir askeri harekât, bırakalım böyle kalsın.”

“Bu da biraz fazla soğuk olmuyor mu?”

“Drew haklı genç bayan, her ne kadar onun böyle şeyler söyleyeceğini biç beklemiyordumsa da ben hatalıydım, bu türden dostlukların zamanı daha sonra gelir.”

De Vries soru sorar bir tarzda ona baktı.

“Hâlâ değerlendirme altındalar,” diye açıkladı Latham. “îş için mülakattan geçiyorlar - bakalım nasıllar, ne yapabiliyorlar? Bir savaşta düşman hatlarının gerisinde eylem yapmış iki özel Kuvvet subayının anlatacağı çok şeyleri vardır.”

“Başka adaylar da olduğunu bilmiyordum.”

“Yok da ondan, ama onlar bilmiyor. Çağır gelsinler Stanley.”

Yüzbaşı Christian Dietz, biraz kısa olan boyu bir yana bırakılacak olursa Hitler Gençliği posterinden çıkıp da gelmiş gibiydi Sarı saçlı, mavi gözlüydü ve dünya halter şampiyonunu kıskandıracak yapıda bir vücudu vardı. Çok deneyimli bir komando olduğu her halinden belliydi, öte yandan teğmen Gerald Anthony de en az onun kadar adaleliydi, ancak boyu çok daha uzundu, saçları siyahtı, ince yapılıydı, sanki bir komutla sarmal halindeki duruşundan her an saklayarak uyanacak bir kamçı havası vardı onda. Vücutlarının aksine, yüzlerinde habis bir ifade bulunmuyordu, gözlerinde düşmanlığın izi yoktu. Bu tezatlığı iyice pekiştirecek bir biçimde, Witkows-ki’nin de söylediği gibi, ikisi de temel olarak utangaç tiplerdi, eski eylemlerinden söz ederken çekingen davranıyorlardı.

“Doğru zamanda doğru yerdeydik,” dedi Dietz biç yorum katmadan.

ti4#f\

“istihbaratımız mükemmeldi,” diye ekledi Anthony, “İstihbarat olmadan Irak ateşi allında ızgara olurduk, yani onlar da kumda ateş açmasını öğrenmiş olsalardı.”

“öyleyse beraber çalıştınız?” diye sordu Drew.

“Telsiz şifremiz Alfa-Delta’ydL*

“Delta-Alfa,” Dietz, Gerald Anthony’i düzeltti.

“ikisi de kullanılıyordu,” dedi Anthony arkadaşına sırıtarak.

“Tamam,” dedi yüzbaşı, mütevazı bir şekilde gülümseyerek.

MAHŞER NÖBETİ

563

“Traupman raporunu okudunuz,” diye devam etti Latham, “önerileriniz?”

“Bir restoran,” dedi Teğmen Anthony.

“Nehir,* dedi Yüzbaşı Dietz aynı anda. “Nürnberg’de bekleyip, nehri kullanarak onu Bonn’a kadar takip edelim derim.”

“Neden restoran?” diye sordu Karin, Anthony’e bitap ederek.

“Dikkati dağıtmak daha kolay olur...”

“Ben de bunu söylüyordum,” diye sözünü kesti De Vries.

“... ateş açarak gerçekleştirilebilir,” diye sözüne devam etti teğmen, “veya gorilleri tespit edip kuvvet kullanarak ya da etkisini anında gösteren uyuşturucuları sularına veya yiyeceklerine katarak onları hareketsiz hale getirerek de yapılabilir. Ama bence alev çok etkili olur. Masada ısıtılıp servis yapılan yemeklerin sosu kolayca değiştirilebilir. Ortalık bir süre patlama ve alevlerle karışabilir. Kısa sürer, ama biz hedefi çıkartırken dikkati dağıtır.”

“Ya nehir?” dedi Witkowski.

“Gaz püskürtme’ borularına tıkaç tıkayabilirsiniz - bunu daha önce de yapmıştık. Saddam Hüseyin’in devriyeleri böyle geziyorlardı. Sonra yüksek güçte saçmalarla kameraları uçurursunuz elektrik sisteminde bir arıza olmuş izlenimi verirsiniz. Burada işin anahtarı balıkadam kullanılması, kamera açısının dışında kalmalı ve tekne sahile yaklaşmadan iş olup bitmeli Tekneye çıkar sonra da olay yerini terk edi ver ir siniz.”

“Başa dönelini,” dedi Latham. “Teğmenim, siz neden Nürn-berg’deki bir restoranın Bonn’daki nehirden daha etkili olduğunu düşünüyorsunuz?”

“öncelikle, zamandan tasarruf ettirir, ayrıca suyun üzerinde hata yapılacak çok şey vardır efendim. Görüş seviyesi düşüktür, püskürtme ağızlarından birini atlama ihtimali var, yayın yapan kameralardan da bir tane bile olsa atladığınız olabilir. Acil durum helikopterlerinin çok güçlü projektörleri vardır, sürat teknesi de zaten çabucak fark edilebilir. Anladığım kadarıyla, düşman bu hedefin canlı ele geçirilmesindense öldürülmesini ya da bombalanmasını tercih edecektir.”

“İyi bir görüş,” dedi Albay. “Ya siz yüzbaşım, siz neden bir restoranın kötü bir seçim olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Yine hata yapılacak çok yer var komutanım,” dedi Dietz. “Pa-

nik halindeki kalabalık, korumalar için biçilmiş kaftandır. Dağınık ateş başladığı anda goriller doğruca koruyacakları hedefe koştururlar ve kim olduklarını bilsek bile eğer yakın masalarda oturmuyor-larsa koruma görevlilerini etkisiz hale getirmenin de hiçbir yolu yoktur.”

“öyleyse silah arkadaşınızdan farklı düşünüyorsunuz,” dedi Karin.

“Bu ilk kez olmuyor efendim, ama genellikle bir çözüm buluyoruz.”

“Ama o senin üstün,” diye kabaca kesti Witkowski.

“Biz pek rütbeye önem vermeyiz,” dedi teğmen, “Savaş sırasında fark olmuyor zaten. Bir iki aya kadar ben de yüzbaşı olacağım, sonra da yemek fişlerimizi ayırmamız gerekecek Artık onun ödemesi için daha fazla ısrar edemeyeceğim.”

“Sıska mıska ama öküz gibi yiyor,” diye şikâyet etti Yüzbaşı Christian Dietz yumuşak bir tavırla.

“Bomba gibi bir fikir geldi aklıma,” diye birden Latham araya girdi “Seren direği gibi, ya da öyle bir şey işte. Hadi birer içki alalım.”

“Ama sen biraz önce...”

“Ne dediğimi unutunuz, General de Vries.”

N-2 Operasyonunun beş üyesi üç değişik uçakla Nürnberg'e gittiler, Drew Teğmen Anthony'le birlikte, Karin Yüzbaşı Dietz'le, Witkowski de yalnız başına. Gerekli düzenlemeleri Claude Moreau yapmıştı: Latham'la, De Vries'in aynı otelde yan yana odaları vardı;

Witkowski, Anthony ve Dietz şehrin ucundaki başka başka otellerdeydiler. Buluşmaları ertesi sabah Nürnberg'in ana kütüphanesinde, bir zamanlar imparatorluk şehri olan kentin tarihine ayrılmış koca koca ciltlerin olduğu raflar arasında gerçekleşecekti. Kütüphanedeki çalışma odasına girerlerken kendilerini doktora öğrenci*!, New York'taki Columbia Üniversitesinden profesörleri ve yanlarında bayan bir Alman rehber olarak tanıtmışlardı. Belge gerekme-mişti, çünkü Moreau'nun ajanları her şeyi önceden ayarlamıştı.

"Buranın bu kadar güzel bir yer olduğunu bilmiyordum" diye

hayranlığını belirtti aralarındaki tek eski doktora adayı olan Gerald

Anthony. "Sabah erken kalkıp etrafı dolaştım. O kadar ortaçağı

yansıtıyor ki - on birinci yüzyıl duvarları, eski kraliyet sarayı, Carthusian manastırı, Nürnberg'i düşündüğümde aklıma tek gelen ikinci Dünya Savaşı duruşmaları, bira ve kimya fabrikalarıydı."

"Sen nasıl oluyor da hem Alman sanatı öğrencisi oluyorsun hem de Hans Sachs ve Albrecht Dürer^in doğum yerlerini bilmiyorsun?" dedi Karin, hepsi de kalın, yuvarlak, parlak bir masanın etrafına oturmuşlardı.

"Şey, Sachs aslen bir müzisyen ve oyun yazarıydı. Dürer oymacı ve ressamdı. Ben Alman edebiyatı ve bu edebiyatın yoğun biçimde etkilediği..."

"Acaba siz iki akademisyen için bir mahzuru yoksa," diye Latham araya girdi Witkowski gülerken. "Şu anki gündemimizi meşgul eden başka şeyler var."

"Pardon Drew," dedi Karin. "Çok güzel olmuştu böyle yeniden bir—neyse boşver."

"Yorumunu ben tamamlayabilirim ama tamamlamayacağım," diye devam etti Latham. "Şimdi kim başlamak istiyor?"

"Ben de sabah erken kalktım," dedi Yüzbaşı Dietz. "Ama bu tür estetik kaygılarla uğraşmadan. Traupman'ın evini inceledim. Fransız İkinci Şube raporları tüm detayları veriyor. Adamın gorilleri binanın her tarafında kurt sürüleri gibi dolanıyorlar. İçeri giriyor, dışarı çıkıyor, bina etrafında bir tur atıyor ve geri geliyorlar; biri ortadan kayboluyor, diğeri ortaya çıkıyor. İçeri girip, sonradan başımıza gelenleri başkalarına anlatacak kadar sağ kalmanın imkânı yok."

“Onu evinde ele geçirmeyi düşünmemiştik zaten,” dedi albay. “Fransız İkinci Şube’sinin burada Nürnberg’deki adamları bizim gözetleyicilerimiz. Konutundan çıktığı zaman telefon süreleriyle bize haber verecekler. Biri az sonra burada olacak. Zamanını boşa harcamışsın yüzbaşım.”

“Pek değil komutanım. Korumalardan bili içkicinin teki; çam-yarması gibi bir şey. Hiç belli etmiyor ama gölgelerde dolaştığı zaman cep şişesinden bir-iki fırt çekiyor. Diğerinin ise kasıklarında ve karnında kaşıntı var - allerjik de olabilir - ama kendini kuytu köşe yerlere atıp kelimenin tam anlamıyla deliler gibi kasmıyor.”

“Söylemek istediğiniz nedir?” diye sordu De Vries.

“Pek çok şey madam. Onların bu özelliğini dikkate alarak gizle-

necegimiz yerde, o adamlardan birini ya da ikisini birden ele geçirebiliriz.

Bir kez ele geçirdikten sonra öğrendiğimiz teknikleri kullanarak

onlardan bügi alırız.*

“Bu taktikleri Çöl Fırtınası’nda mı uyguladınız?” Witkowski açıkça etkilenmişti.

“Orada genellikle yiyecek kullanılıyordu komutanım. O Iraklıların çoğunun ağzına günlerdir tek bir lokma ekmek değmemişti.”

“Limuzinine nasıl binip nasıl indiğini öğrenmek istiyorum,” dedi Drew. “Apartmanından çıkıp arabasına binene kadar yürümesi lazım, sonra hastaneye geldiğinde arabasından çıkıp hastaneye girene kadar da yürümesi gerek. Bu otoparklar nerede olursa olsun, bir şekilde ortalıkta boy gösterdiği zamanlar olmalı, çok kısa bile olsa. Bu süreler bizim en iyi şekilde değerlendirmemiz gereken fırsatlar olabilirler.”

“Sıkıştırılmış zaman dilimleri ve mekânlar aynı şekilde aleyhimize de olabilir efendim,” diye öneride bulundu Teğmen Anthony. “Eğer biz bunları düşünebiliyorsak, korumaları da düşünüyordur.”

“Havalı tabancalarımız, susturucularımız ve sürprizlerimiz var,” dedi Latham. “Bunlar şimdiye kadar çok işe yaramıştır.”

“Ağır ol,” diye tembihledi Witkowski, “bir kez ıskaladık mı her şey biter. Eğer bu adamlar bizim

burada yaptığımız şeyin kokusunu bir alırlarsa anında Herr Doktor Traupman'ı paket eder Kara Or-man'da bir yeraltı sığmağına postalarlar. Bence tek atış hakkımız var ve o hakkımızı en iyi şekilde kullanmalıyız. O zaman iyi bir atış şansı elde edene kadar bekleyip araştırmalarımızı sürdüreceğiz."

"Beni rahatsız eden şu bekleme faslı Stosh."

"Başarısız olma tehlikesi beni daha çok rahatsız ediyor," dedi albay.

Birden Witkowski'nin ceketinden hafif, titrek bir ses yükseldi. Elini içeri sokup İkinci Şube'nin Almanya şubesi tarafından sağlanmış ufak bir cep telefonu çıkardı. "Evet?"

"Kahvaltıya geciktiğim için özür dilerim" diye Fransızca aksanlı bir telaffuzla İngilizce konuşan bir ses geldi hattan. "Kafeden biraz uzaktayım, bir-iki dakikaya kadar orada olurum herhalde."

"Yumurta siparişini tekrar vereceğiz, sen gelene kadar buz gibi oldular."

"Çok teşekkür ederim. Soğuk yumurta hiçbir şeye benzemez."

Albay, masanın etrafındaki arkadaşlarına döndü. "Moreau'mm

\

adamlarından biri birkaç dakikaya kadar burada olacakmış. Karin, danışma masasına gidip onu buraya getirebilir misin?"

"Olur, tabii. Adı ne, örtü kimliği ne?"

"Ahrendt, doçent, Nürnberg Üniversitesi'nden."

"Gidiyorum," De Vries sandalyeden kalktı, kapıya gitti, odadan çıktı.

"Bu hanım müthiş bir şey," dedi genç komando teğmen Anthony.

"Yani, gerçekten de tarih ve sanatla iç içe..."

"Biz de biliyoruz," diye araya girdi Latham kuru kuru.

Karin’in yanında getirdiği adam Alman veznedar kılıklı biriydi, orta boylu, jilet gibi ütülenmiş orta kalite elbiseleriyle iyi giyimli bir adamdı. Her bir özelliği orta karardı, ki bunun da anlamı onun örümcek gibi yayılmış Fransız İkinci Şube’si içinde üst düzey bir operasyoncu olduğuydu.

“îsim gerekmiyor beyler,” dedi tatlı bir şekilde gülümseyerek.

* “Sahte isimlere bile gerek yok - onlar da iyice karmakarışık oluyor sonradan. Ancak, işin normal gitmesi için bana Kari deyin, sık duyulan bir addır.”

“Otur Kari,” dedi Drew, boş bir sandalyeye işaret ederek. “Yardımlarınızı ne kadar takdirle karşıladığımızı söylememe gerek yok.”

“öyle umuyorum ve bir faydası olsun diye dua ediyorum.”

“Bu dualar beni sinirlendiriyor,” diye sözünü kesti Drew. “Pek

güven dolu konuşmuyorsunuz!*^

“Çok güç bir göreve başlamışsınız.”

“Aynı zamanda çok yetkin bir yardım da alıyoruz,” dedi Wh-kowski. “Rapora ekleyeceğiniz bir şey var mı?”

“Bir-iki şey. Raporun Paris’e göderilmesinden bu yana elde ettiğimiz

şeylerle başlayayım önce. Traupman kişisel işlerinin çoğunu

hastanenin son derece varlıklı yöneticisinin bürosundan yönlendiriyor,

siyasi ve sosyal açıdan pek çok bağlantıları olan biri — Traupman

onun yanında istediği gibi davranıyor ve yönetici onun talimatlarını

derhal yerine getiriyor.*

“Traupman’ın hastanedeki konumunu düşünürsek bu biraz tuhaf,” dedi araştırmacı bilim adamı Gerald Anthony.

“Hadi canım Gerry,” diye karşı çıktı Christian Dietz. “Bu aynı

Savunma Bakanlığı’nın Oval Büro aracılığıyla uçak siparişi vermesi

gibi bir şey. Kampüste sözü geçen biri olabilir, ama Başkan'dan daha büyük kimse yoktur. Aslında Alman tarzı."

"Tamamen öyle." Kendisine Kari diyen adam evet anlamında başını salladı. "Ve bir hata ya da suçlamadan kaçınmak için bu talimatlar kaydedildiğinden - ki bu da fazlasıyla Alman tarzı bir iş —

Traupman'ın verdiği talimatların bize geçmesi için hastane memurlarından biriyle anlaştık."

"Bu tehlikeli olmadı mı?"

"Eğer adamın karşısındaki resmi üniformah biri bu işin Polizei güvenlik isi olduğuna inandır ir sa olmaz."

"Sizler harika adamlarsınız," dedi Dietz.

"öyle olmak zorundayız, yoksa ölürüz," dedi Kari. "Her neyse, Traupman bu gece saat sekiz otuz için Gartenhof restoranın bahçe terasında altı kişilik yer ayırtmış."

"Şansımızı bir deneyelim." Teğmen Anthony pek hevesliydi, "öte yandan, hava hatundaki adamımız Traupman'ın yarın akşamüstü saat beş için uçağının hazır olması talimatını verdiğini söyledi bize. İstikamet Bonn."

"Ren Nehri'nde bir Neo buluşması," dedi Dietz. "Su en iyisidir, biliyorum bunu."

"Yavaş ol Chris," diye karşı çıktı teğmen. "Kuveyt'te kuzey plajında çakılmış kalmıştık, hatırlamıyor musun?"

"Çakılıp kalan biz değildik oğlum, AYIBALIĞI ekibi çakılmıştı. Makinelerinin gücü ters tepti... Neyse, onlara yanlardan yaklaşıp kıçlarım nasıl kurtarmıştık..."

"Tarihtekaldı bunlar," diye sözü kesti Teğmen Anthony. "Hepsi madalyasını aldı, bunu hak etmişlerdi de. iki tanesi harcandı, umarım bunu da hatırlıyorsundur."

"Bunun olmaması gerekiyordu," dedi Dietz hafif bir sesle. "Ama oldu," diye ekledi Anthony daha da hafif bir sesle, "öyleyse elimizde iki fırsat var," dedi Latham kararlı bir biçimde.

"Bu gece restoranda ve yarın Ren'de. Sen ne dersin Kari?*

"ikisi de aynı derecede tehlikeli Sizlere iyi dileklerimi sunarım

dostlarım." %..-

Lakenheath’in kuzeyindeki terk edilmiş, eski havaalanında, kentin

kesilmiş koruluklarının olduğu yerde bakımdan geçmiş iki devasa

MAHŞER NÖBETİ 569

Messerschmitt ME 323 planör duruyordu. Sadece güçlü jetlere kalmıştı iş artık, on bin fitte motorlar kapanacak ve gürültü iyice azaltılmış olacaktı. Su Yıldırımının başlamasına yüz saat vardı.

Dalecarlia rezervuanyla Potomac Nehri arasındaki alabildiğine geniş, düzlük arazide, parçaları bir araya getirilmiş iki tane Mamut ME 323 planörü yerde bekliyordu, önce sökülmüşler sonra Atlantik üzerinden buraya getirilmişlerdi. Zengin yeraltı sularının beslediği dev rezervuar Arlington’a, Falls Church’e, Georgetown’a, ve gecekondu bölgeleriyle Beyaz Saray kısmı da dahil Washington’a su sağlıyordu. Kararlaştırılan zaman geldiğinde, iki Thunderbird jeti alçalacak, motorları kısa bir süreliğine kapanacak ve planörleri kancalar ve halatlarla göğe çekecekti. Basmç faktörüne bağlı olarak planörlerin kanatları altına yerleştirilmiş kendinden ateşlemeli, atılabilir roketler çekip kaldırma işlemine yardımcı olacaktı. Temas anında kendiliklerinden harekete geleceklerdi Bu taktik, Almanya’da Brüderschaft’ın yeni merkezi Mettmach’daki tarlalarda denenmiş ve başardı olmuştu. Burada da uygulanacaktı. Amerika Birleşik Devletleri’nin başkenti tamamen zehirlenecek, felç olacaktı. Başlangıç zamanı: yüz saat sonra.

Beauvais kırsal kesiminde, Paris’in kürk kilometre kadar kuzeyinde, şehre büyük miktarlarda su sağlayan havzalar vardı. Buradan su alan bölgeler arasında hükümetin büyük bir bölümü de bulunuyordu — Fransa Dışişleri, Cumhurbaşkanlığı Sarayı, muhafız kıtaları kışlaları, daha alt düzeyde bölüm ve kuruluşlar. Havzanın yaklaşık yirmi kilometre doğusu tarlalardı ve bu geniş alan içine dağılmış üç adet özel havaalanı vardı; bunlar Orly ve De Gaulle Havaalanları’ nın yetersizliğinden yakınan zenginlere hizmet veriyordu. Doğuya doğru en uçtaki alanda kocaman yeni boyanmış iki planör duruyordu. Meraklılar için çok basit bir cevap hazırdı. Soran olursa bunların çölde Suudi kraliyet ailesine sportif amaçlar için hizmet edecekleri söylenecekti, Fransa’da imal edildikleri ve paraları da Fransa’ya ödendiği için bunun dışında kim daha fazla bir şey öğrenmek isteyebilirdi ki? Birkaç jet - kaç tane olduğunu kimse bilmiyordu - yakında gelip onları Riyad’a doğru yola çıkaracaktı. Kontrol kulesine yaklaşık yüz saat içinde havalanabilecekleri hildirilmişti.

570 ROBERT LUDLUM

Gartenhof restoranının bahçedeki terası, yaylı çalgılar dörtlülerinin mükemmel servis yapılan

bembeyaz eldivenli ellerde getirilen yemeklere eşlik ettiği daha eski, çok daha güzel dönemlerden kalmaydı. Sorun, oranın bir bahçe olmasıydı. Nürnberg'in eski sokaklarına bakan, Albrecht Dürer'in evini de gören, saksı saksı çiçeklerle dolu bir terastaydı.

Çöl Fırtınası Harekâtı özel Tim elemanı Teğmen Gerald Anthony, deliye dönmüştü. Hepsini görev için, kendi özel numarası için hazırlamıştı, birden parlayıverecek olan bir alev herkesin dikkatini dağıtacaktı, özellikle Traupman'ın masasının yanında oturan korumalar kargaşa sırasında etkisiz hale getirilebilirlerdi. Ancak, Regnitz nehrinden o yana doğru binaların aralarından süzülüp gelen dik esintiler hiç kesilmemişti ve strateji için çok tehlikeliydi; masa üstlerindeki mumların etrafına geçirilmiş cam küreler onları .sönmekten kurtarıyordu. Kısa, heyecan uyandırıcı bir yangın Traup-man'ı ele geçirmek için gereken tek şeydi, ama alevlerin kısılıp kalmış kalabalıktaki masum insanların ölmeleri veya sakatlanmalarına yol açarak bölgeye yayılması ihtimali kabul edilemezdi. Yine aynı oranda önemli bir başka şey de, böyle genişleyen yangının çıkardığı paniğin, isteri içindeki müşterilerin tek girişin ağzına yığılmasıyla kendileri aleyhine de dönebileceğiydi. Sadece bir koruma bile silahını çekecek kadar kendine gelse, koca görev tek bir silah atışıyla başarısız olurdu.

N-2 birimindeki her bir eleman Hans Traupman ve konuKİarım belli etmeden inceledi. Dünyaca ünlü cerrah tavuskuşlarının lideri gibiydi; bir tek arkalarında kabaran rengârenk tüyleri eksikti, bir de tüyleri olsaydı hiç kuşkusuz Traupman o masadaki diğer tavuskuş-larına yüz basardı. İnce, orta boylu biriydi, komik olmak için yaptığı, ama yaşına göre çok tuhaf kaçan ani hareketlerle sık sık değiştirdiği yapmacıklı bir yüz ifadesi vardı. Çekici bir adam değildi, sürekli onaylanmayı beklediğini belli eden tavırlarının dışında, iyi bir özellik midir bilinmez ama, sözünü dinleten biriydi - ani susuşları misafirlerini, acaba şimdi ne söyleyecek diye merak ettiren varlık bir ev sahibi gibi.

Kıvrık kenarh çerçeveli gözlükler, ilave yapılmış kaşlar ve bıyık

ile görüntüsü değişikliğe uğramış olan Latham, Karin'e bir bakış attı;

makyajsız soluk yüzü ve arkadan sımsıkı çekilerek topuz yapıl-

mış saçları ile loş mum ışığında o da aynı derecede tanınmaz bir haldeydi. Bakışa cevap vermedi. Aksine, sanki Traupman'ın masasındaki birisi veya bir şey onu büyülemiş gibi görünüyordu.

Teğmen Anthony karşısındaki masada Drew'la Albay Witkows-ki'ye baktı, istemeden, belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Benzer tavırla üstleri de aynı şeyi yaptılar. Karin de Vries birden bire Almanca olarak konuşmaya başladı, tonu yüzeysel, hoppaca ve so-rumsuzcaydı, biç de kendisine benzemiyordu. "Yüzüne biraz pudra sürmeye giden eski bir arkadaşımı gördüm." Masadan kalkıp terası geçti, bir kadının peşine takıldı.

“Ne dedi?” diye sordu Drew.

“Bayanlar tuvaleti,” diye karşılık verdi Dietz.

“Ha, tamam o zaman.”

“Ben biraz kuşkuluyum,” dedi aynı şekilde akıcı konuşabilen Anthony.

“Ne demek istiyorsun?” diye bastırdı Latham.

“Peşine takıldığı kadın belli ki Traupman’ın bu akşam için ayarladığı biri,” diye açıkladı Witkowski.

“Karin deli mi?” diye patladı Latham, yüksek perdeden fisıldıya-rak. “Ne yaptığını zannediyor?”

“Döndüğü zaman anlayacağız, dı\opa\Ğ

“Bundan hoşlanmadım!”

“Seçme şansın yok,” dedi albay.

Endişe dolu yirmi dakika sonra De Vries masaya döndü. “Amerikan halk ağzını kullanacak olursak,9 dedi İngilizce konuşarak hafifçe, “benim yeni genç arkadaşım şu ‘teke gibi kokan sapık’tan nefret ediyor. Kız yirmi altı yaşında, Traupman onu hava atmak için dışarı götürüyor, parasını ödüyor ve apartmanına döndüğünde de çılgınca seks istiyormuş.”

“Bunları da nerden öğrendin?’ diye sordu Drew.

“Gözlerinden belli... Ben Amsterdam’da yaşıyordum, unutma.

Kız bir kokain tutkunu ve onu bütün akşam idare edecek bir doza

umutsuzca ihtiyacı vardı. Onu kendisine doz yaparken buldum -

tabii iyi kalpli doktorumuz bunu da karşılıyordun”

“Ne de hoş bir adammış,” dedi Yüzbaşı Christian Dietz alaylı bir ses tonuyla. “Günün birinde kaç tane Iraklıya o pislikten günlük diyet halinde verildiğinin hikâyesi de herkes tarafından bilinecek.

konuşmalarda bu aksırıkların nedeni Nürnberg'in yaz polenlerine ve esintilerine bağlandı. Kadın masadan kalktı.

On sekiz dakika sonra Karin de Vries Amerikalı araştırmacı bilim adamlarının yanma döndü. "Koşulları söylüyorum," dedi. "Ve ne o kız ne de ben daha aşağısını kabul etmeyeceğiz."

"Kızla bayanlar tuvaletinde buluştun." Witkowski soru sormuyordu, bir saptama yapmıştı.

"Eğer masadan kalkar ve girişe doğru yürürsem, o da bir mazeret uydurup üç beş dakika sonra benimle orada buluşacaktı."

"Koşullar neler, bunları nasıl kazandı?" diye sordu Latham.

"önce ikinci soruna cevap veriyorum," dedi Karin. Traup-man'la beraber içeri girdikleri zaman ona bir saatlik bir süre tanıyın, alarmı devre dışı bırakacak ve kapıdaki kilidi açacak."

"Bu kadın bizim ilk kadın başkanımız olabilir," dedi Yüzbaşı Dietz.

"Onun istediği çok daha azı. İstediği şu, ki buna ben de katılıyorum;

Amerika'ya daimi vize ve onu rehabilitasyonu şurasında idare etmeye yetecek kadar para, bunun yanında üç yıl boyunca biraz rahat yaşamasını sağlayacak maddi kaynak. Burada Almanya'da kalmaya cesaret edemiyor, o üç yılın sonunda İngilizceyi de iyice öğrenince kendine bir iş bulabileceğine inanıyor."

"Tamam, bunları aldı," dedi Drew. "Çok daha fazlasını talep

edebilirdi*

"Doğrusunu söylemek gerekirse sevgilim, pekâlâ talep edebilir, ama daha sonra. O hayatta kalmaya çalışıyor, bir azize değil, üstelik de bir bağımlı. Onun gerçeği bu."

"O zaman bu başkasının sorunu olacak," diye araya girdi albay.

Traupman şimdi hesabı istedi," dedi Teğmen Anthony.

"O zaman, sizin Alman rehberiniz olarak birazdan ben de isteyeceğim." De Vries sanki çantasını çıkarıyor ya da yere düşmüş peçetesini alıyormuş gibi masadan eğildi. Üç masa ötedeki san saçlı kadın da aynı şeyi yaptı, parmaklarının arasından yere düşen bir altın çakmağı yerden alarak. Gözleri karşılaştı; Karin iki defa göz kırptı, Traupman'ın yanındaki kız bir defa.

Gecenin gündemi belirlenmişti artık.

36

Bu büyük apartman - ev demek haksızlık olurdu - insanda taş duvar

ve kemerli eski tür yapılara özlem uyandıran soğuk çelikten

renkli camlı yapılardan biriydi Bir mimarın değil de, sanki bir bilgisayar

robotunun elinden çıkmışa benziyordu. Ancak yine de etkileyiciydi,

ön pencereler kelimenin tam anlamıyla iki kat yüksekli-

ğindeydi, lobisi beyaz mermerden olup tam ortasında su altı ışıklarının

aydınlattığı şadırvanlı bir havuz vardı. Yukarı katlara doğru

çıkıldıkça iç koridorların etrafını çeviren, yirmi santimlik damarlı

granit taşından duvarlar başlıyordu, buralardan aşağıya bakıldığında

lobi görülebiliyordu. Genel etki ise güzellikten çok mühendisliğin

zaferiydi

Beyaz mermerli lobinin solunda güvenlik odasının cam kapısı vardı. Camın arkasında da kimliklerini dahili haberleşmeyle açıkladıktan sonra apartman sakinleri tarafından geçişlerine izin verilen ziyaretçileri içeri kabul etmekle görevli, üniformalı bir apartman bekçisi -duruyordu. Güvenlik masasındaki bekçinin parmağının ucunda üzerinde Yangın, Haneye Tecavüz ve Polis yazan alarm düğmeleri bulunuyordu; yaklaşık yarım kilometre kadar uzaktaki karakoldan polisin gelmesi altmış saniyeden fazla sürmezdi Malikâne on bir katlıydı; çatı katı, on birinci katın tamamıydı.

Dışarısı da, tahmin edilebileceği gibi, tesisin maliyetine uygundu. Bahçenin etrafını çeviren yüksek çitlerin içinde döne döne ilerleyen bir yol ve ortada da şu anda buralara bakan kişinin yarım yıllık maaşı bedelinde çiçekli bahçecikler, yaprak motifli heykeller, süs balıkları için beş tane havuz ve dışarda, tabiat güzelliklerinin içinde gezintiye çıkmak isteyenler İçin dekoratif taştan patikalar vardı. Külliyenin arka tarafında, ortaçağdan Neutengraben'e bakan olim-pik bir yüzme havuzu vardı, yaz aylan için şezlonglar ve açık bar, havuzu tamamlıyordu. Bütün bunlara bakıldığında Dr. Hans Tra-upman - Neo-Nazi hareketinin Rasputin'i - tam anlamıyla bir eli yağda bir eli balda yaşıyordu.

“Bu iş, ordu kartı olmadan Leavenworth karargâhına girmeye benziyor,” diye fısıldadı Latham girişteki yaprak süslü heykellerin gerisinden. Onun yanında, bölgeyi daha önce keşfe çıkmış olan Yüzbaşı Christian Dietz vardı. “Havuzun arkasından yaklaşma yolları elektronik olarak kapatılmış, insan eliyle bir ekrana dokunduğunda sirenler ötmeye başlar. Bu tür cam elyaflarını bilirim. Vücut ısısına bile duyarlıdırlar.”

“Farkındayım komutanım,” dedi Çöl Fırtınası’ndan gelen komando, “işte bu yüzden tek çıkar yolun ortalıkta gezinen iki gorili haklamak, evin güvenliğini aşmak ve on birinci kata ulaşmak olduğunu söylemiştim size.”

“Anthony’le muhafızlardan kurtulabilir misiniz gerçekten?”

“Bu sorun değil... efendim. Gerry cebi şişeli iri kıyımı haklar, ben de kaşıntılıya dalarım. Görebildiğim kadarıyla sorun, albayla birlikte apartman güvenliğini konuşarak geçebilmenizde.”

“Witkowski telefonda Fransız İkinci Şubesi’nden birkaç ajanla konuştu. Her şey kontrol altında diyor.”

“Nasıl?”

“Po/izef dan iki-üç isimle. Bina güvenliğiyle görüşme yapıp işimizi kolaylaştıracaklar; gizli iş, güvenlik sorunu falan gibi laf kalabalığı ile. Bu it dalaşının çok gizlileri.”

“Fransız İkinci Şubesi Nürnberg polisiyle mi çalışıyor?”

“Olabilir, ama benim dediğim bu değildi. Ben ‘isim’ dedim kişi değil. Tahminimce belki gerçek kişilere ait, belki değil ama önemli isimler olacak... saat geceyarısını geçmiş Chris, kim kontrol edecek? Müttefikler Normandiya’yı fırtınaya tuttuğunda kimse Hit-ler’in baş yaverlerini uyandırmaya cesaret edememişti, nerde kalmış ki adamın kendisini kaldıracaklar.”

“Albayımın Almancası bu kadar iyi mi? Sadece biraz konuşurken duydum.”

“Tümüyle akıcı bir konuşması vardır.”

“Bak - sağ yanımızda çalıların arasında eliyle üstünü örterek bir kibrit yaktı. Bir şey oluyor.”

“Onunla teğmen yan yanalar. Neler olduğunu görüyor musun?”

“Evet,” diye karşılık verdi Yüzbaşı Dietz, çalıların arasından dikizleyerek. “Şu çam yarması. Gerry sağa doğru sürünüyor, binaya giden yolun yarısında onu gölgelerin içindeyken haklayacak.”

“Sizler hep böyle kendinize güvenir misiniz?”

“Niye olmasın? Bu bir iş, biz de onu yapmak üzere eğitim gördük”

“öbür herifin göğüs göğüse mücadelede daha sıkı biri olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?”

“Tabii, biz bilinen en pis numaralarda uzmanızdır. Siz de öyle değil misiniz? Paris elçiliğindeki bir arkadaşım sizi Toronto veya Manitoba veya bir yerlerde hokey oynarken görmüş; vücut yoklama tekniklerinde üstünüze yokmuş.”

“Konu kapanmıştır,” dedi Latham. “Ya viskici çocuk geriye gelmezse ne olacak? Diğer muhafız onu beklemez mi?”

“Onlar Alman, her işleri saatle, Herhangi bir sapma kabul edilemez. Eğer bir asker ihmalkârsa öbürü bundan etkilenmemeli. O, yürüyüşe, nöbete devam eder. îşte, bakın! Gerry onu haklamış bile.”

“Ne?”

“Bakmıyordunuz. Gerry bir kibrit yaktı, sola doğru kavis çizdi. Görev tamamlanmıştır... Şimdi siz yan tarafa gidip albayıma katılırken ben de dümdüz sürüneceğim efendim.”

“Evet, biliyorum.”

“Belki biraz uzun sürer, belki yirmi dakika kadar, ama sabırlı olun, olacak mutlaka.”

“İnşallah, Allah duysun seni.”

“Evet, Gerry senin böyle laflar edebileceğini söylemişti. Görüşmek üzere Ajan Bey.” özel Kuvvetler yüzbaşısı binanın girişine doğru kurt gibi kıvrıla kıvrıla sürünürken Drew da İngiliz stili bahçenin çiçeklikleri arasından ilerleyerek Stanley Witkowski’nin yere yatarak beklediği çit kenanna ulaştı.

“Bu orospu çocukları müthiş!” dedi albay, gözünde kızılötesi dürbünle. “Damarlarında buzlu su dolaşıyor bunların.”

“Şey, bu sadece eğitildikleri bir iş, onlar da bunu iyi yapıyorlar,” dedi Drew yere yapışarak.

“Allah şaşırtmasın, chbpak,” diye patladı Witkowski. “İşte öbürü

de gidiyor... vay be, harika bunlar, harika! öldür aslanım, af

ydkT”

“öldürmekle işimizin olduğunu sanmıyorum Stanley. Tutuklularımız olsa, daha iyi olur.”

“ikisi de bana uyar. istediğim sadece oraya girmek.”

MN37

“Bunu yapabilir miyiz?”

“Altyapı tamam, ama denemeden bilemeyiz. Eğer bir sorun çıkarsa içeri hücum ediyoruz.”

“Silahı gördüğü anda bekçi alarm verir.”

“On bir kat var. Hangisinden başlarlar ki?”

“İyi bir husus. Hadi gidelim!”

“Daha değil. Yüzbaşının hedefi daha gelmedi”

“Ama ‘işte o da gidiyor’ dediğini zannetmiştim.”

“Pozisyon aldı, Maggie’nin sepetine girmedi*

“Neye girmedi?”

“Denizcilik terimi Manda gözü görünmeden sayı yapamazsın.”

“Lütfen anladığım bir dilden konuşur musun?”

“Üç muhafızdan ikincisi henüz ortaya çıkmadı.”

“SağoÜ*

Aradan altı dakika geçmişti. “İşte geliyor, tam saatinde,” dedi Witkowski. Sen çok yaşa Ein, Zwei, Dr&T Otuz saniye sonra bir kibrit yandı ve sol tarafa düştü. “Oyun dışı kaldı,” dedi albay. “Haydi, kalk bakalım ayağa. Unutma sen bir Nürnberg polisisin.

Arkamda dur, salon ağzım açma.” fâü:.

“Ne diyebilirim ki zaten?”

“Gidelim bakalım.” iki adam döne döne ilerleyen yoldan hızla geçtiler ve girişin kaim camlı koca kapılarına gelince durdular. Soluklarım tutup dimdik durarak, güvenlik masasına bağh dahili haberleşme konsoluna yaklaştılar.

“Guten Abend,” dedi albay, Almanca olarak devam etti, “bizler Dr. Traupman’ın malikânesinin dış acil durum tesisatım kontrole gelen iki dedektifiz.”

“Ach, evet, sizin iki amiriniz bir saat önce aramıştı, ama onlara da izah ettiğim gibi Doktor Bey bu gece eğlencede...”

“inanıyorum ki onlar da size bizim doktor beyi rahatsız etmeyeceğimizi

söylemişlerdir,” diye birden sözünü kesti Witkowski. “Aslında

ne kendisi ne de kişisel refakatındakiler rahatsız edilmeyecekler,

bunlar komutanın emirleri ve ben şahsen bu talimatlara itaatsizlik

eden biri olmaya hevesli değilim. Dış tesisat depo odasında,

Dr. Traupman’ın kapısının karşısında, katın öbür ucunda. Burada

olduğumuzu bile bilmeyecek - Nürnberg polis şefinin istekleri bu

doğrultuda. Ama zaten kendisi size izah etmiştir,”

“Ne olmuş ki? Şu... tesisata?”

“Muhtemelen bir kaza, biri depo odasına eşya veya koli taşırken bir kablo kopmuş olabilir. Sorumlu olduğumuz panelleri kontrol edene kadar bilemeyeceğiz... Doğrusu, ben arızanın nerede olduğundan pek anlamam, asıl uzman olan arkadaşımdır.”

“Böyle bir tesisatın olduğundan haberim bile yoktu,” dedi

apartman bekçisi

“Daha haberinin olmadığı çok şey var dostum. İkimizin arasında kalsın, Doktor Bey’in poliste ve hükümette üst düzey yetkililer arasından bazı kişilerle doğrudan telefon hattı varmış, hatta BonnTa bile.”

“Büyük bir cerrah olduğunu biliyordum, ama doğrusu bu kadarını da...”

“Amirlerimize karşı aşın derecede cömert olduğunu söyleyebiliriz, sizinkilere de bizimkilere de,” diye Witkowski tekrar sözünü kesti, sesi bu sefer dostaneydi. “Yani, hepimizin iyiliği için kayığı sallamayalım. Zaman kaybediyoruz, bizi içeri alın lütfen.”

“Tabu, ama kayıt defterini imzalamak zorundasınız.”

“İşlerimizi bir güzel kayberiz o zaman. Sen de bizle beraber.”

“Neyse unutun. On birinci katın asansör şifresini gireceğim, çatı katı oluyor. Depo odasının anahtarına ihtiyacınız var mı?”

“Yo, sağ ol. Traupman bizim amire bir yedeğini vermiş o da bize verdi.”

“Tüm kuşkularımı şildiniz. İçeri girin.”

“Tabii ki sana polis hüviyetlerimizi göstereceğiz, ama hepimizin iyiliği için yine söyleyeyim, bizleri hiç görmedin ha, unutma.”

“Tabii ki Bu iş güzel bir iş ve ayrıca polisi karşıma almak istemem.”

Asansör tam köşedeydi, cerrahın on birinci kattaki çatı dairesinin girişini görmeyen bir yerdeydi. Latham’la albay duvar boyunca milim milim ilerlediler; Drew mermerle kaph betonun köşesinden etrafı gözledi. Masadaki bekçi gömleğinin kollarım sıvamış bir kitap okuyor, bir yandan da küçük portatif bir radyodan gelen yumuşak müziğin ritmine uyarak parmaklarıyla tempo tutuyordu. En az yirmi metre uzaktaydı, önünde duran etkileyici konsol N-2 Ha-rekatı’nın iptaline yol açabilecek birçok alıcıyla doğrudan bağlantılıydı. Latham saatini kontrol edip Witkowski’ye fısıldadı.

“Hoş bir durum değil Stosh,” dedi

“Hoş olacağını beklemiyorduk chlopak,” dedi emekli G-2 subayı, elini ceketinin cebine götürüp beş misket çıkarırken. “Karin haklıydı, biliyorsun. Dikkati dağıtmak çok önemli.”

“Traupman’ın kız arkadaşının alarmı etkisiz hale getireceğini söylediği bk saati aştık Şimdi içeride ter içinde bekliyor olmalı.”

“Bunu biliyorum. Dart tabancam kullan, okları boyun bölgesine

nişanla. Gırtlağından vurana kadar atmaya devam et”

“Ayağa kalkıp bu yana gelecek, inan bana.”

“Sen ne yapacaksın?*

“Seyret şimdi.” Witkowski mermer döşemenin üzerinden misketlerden

birini yuvarladı; karşıki duvara çarpana kadar tıkırdadı

sonra durdu. Sonra bir tane daha karşı yöne doğru attı; o da yuvar-

lana yuvarlana gidip durdu. “Ne oluyor?” diye Drev/ya fısıldadı

“Olanı senin senaryon. Ayağa kalkıp bize doğru geliyor.”

“Ne kadar yaklaşırsa o kadar iyi atarsın.” Albay sağ tarafından koridora doğru iki misket daha yuvarladı; onlar da mermer zeminde takır tukur ilerlediler; muhafız öne doğru fırladı, elinde silahla. Köşeyi döndüğü anda Latham art arda üç uyuşturuculu ok ateşledi; birincisi ıska geçti,, duvardan sekip düştü, ikinci ve üçüncü neo-Nazi’nin boynunun sağ yanına saplandılar. Adamın soluğu kesildi, gırtlağım tuttu, hafif uzun bir ulumayla ağır ağır yere yıkıldı.

“İğneleri çıkar, öbürünü de bul, onu tekrar masasına götürelim,” dedi Witkowski. “İlacın etkisi yarım saatte geçer,” Neo’yu masaya taşıyıp iskemlesine yerleştirdiler, belden üstü masanın üzerine serilmiş yatar halde. Drew çatı dairesinin kapısına ilerledi, dua eder tarzda derin bir nefes aldı, ve kapıyı açtL Alarm yoktu, sadece karanlık ve sessizlik, ta ki cılız bir kadın sesi konuşana kadar - ama maalesef Almanca olarak.

“Schnell. Beeilen Sie sichT

“Dur, dur bir dakika!” dedi Latham, ama komut gereksizdi, albay yanında bitmişti “Ne diyor, ışığı açabilir miymişiz?”

“Evet,” diye karşılık verdi kadın. “Ben az englisch konuşabiliyorum, ipi değil.” Bu sözlerle taşlığın ışığına bastı. Sansın kız tümüyle giyinik hazırdı, çantası, küçük valizi elindeydi Witkowski içeri adım attı. “Şimdi gidiyoruz, ja?”

“Sadece kendinizi düşünmeyin Frâuleiny” dedi albay Almanca.

“tf önce gelir.”

“Bana söz verilmiştir diye bağırdı kız. “Vize, pasaport - Amerika’ya gidebilmeni için korunma!”

.

“Hepsini alacaksınız bayan. Ama Traupman’ı buradan dışarı taşıyacağız.

Bantlar nerede?”

“On beş tane var bende - an aşağılık olanlardan bir sürü - burada çantamda. Herr Doktor’u evden çıkarma işine gelince, buna imkân yok. Servis girişi akşam sekizden sabah sekize kadar alarmla kilitli Başka bir yol yok ve televizyon kameraları da her şeyi kaydeder.”

Albay Drew’ya tercüme etti. “Belki Traupman’ı güvenlik masasından

geçirebiliriz,” dedi Drew. “Artık muhafızları yok.” Wit-

kowski Alman kadına yine tercüme etti

“Bu hepimizi ölüme götürecek bir budalalık!” diye kadın karşı çıktı üstüne basa basa. “Bu yerin nasıl olduğunu bilmiyorsunuz. Sahipleri Nürnberg’in en zenginleri ve Almanya’da, zenginlerin kaçırılmaları ihtimaline karşı alman önlemlerden biri de kişilerin evden ayrılışlarım masaya kendilerinin bildirmeleri zorunluğudur.”

“öyleyse ben de telefonu kullanır ve Traupman olurum, ne var yani? Sahi, o nerede?”

“Yatak odasmda uyuyor; yaşlı biri, şarap içince... ve başka işlerden sonra gücünü yitiriyor. Ama siz gerçekten anlamıyorsunuz. Avrupa’da zenginler hep korumalar ve kurşun geçirmez otomobillerle dolaşırlar. Buraya kadar girmiş olabilirsiniz, bunun için sizi kutlarım, ama eğer buradan doktorla beraber ayrılacağınızı zannediyorsanız hepiniz çıldırmışsınız!”

“Onu uyutacağız, kapının dışındaki bekçiye yaptığımız gibi”

“Daha da aptalca. Binadan ayrılmadan önce limuzininin çağrılması gerekir ve kombine garaj anahtarı sadece muhafızlarda vardır.”

“Kombine anahtar mı?”

“Arabalar da çalınabilir veya soyulabilir — siz gerçekten de anla-mıyor muşsun uz.”

“Siz ikiniz ne haltlar konuşuyorsunuz böyle?” diye Drew söze girdi. “Kesin şu Almancayı.”

“Faka bastık,” dedi albay. “İkinci Şube raporu yeterince ayrıntıya girmemiş. Adam dışarı çıkmadan önce gölgelikte bekleyen zırhlı araçlarla garajın anahtarları için kombine kilitlere ne dersin?”

müş oturdu. Alarm aynı anda hem lobi güvenliği hem de polisi ayağa kaldırıyor."

"Öyle bile olsa, saldırıya uğradık ve uyutulduk," diye ısrar etti

elleri karnının ve özel bölgelerinin üzerinde dolaşıp vahşice kaşıyan

muhafız. HH

"Artık bir doktora görünsen iyi 1 olacak," dedi viskici adam.

"Sendeki şeye tutulmak istemiyorum,"

"O zaman yabani otların arasında sevişen pasaklı bir sürtükle Regnitz kıyılarında piknik yapma. Ah sürtük kan!. .. içeri girmemiz lazım, hiçbir şey için olmasa bile tası tarağı toplayıp Nürnberg'ten tüymemiz gerekip gerekmediğini görmek için."

"Alarfm etkisiz hale getirip kapıyı serbest bırakacağım," dedi masa bekçisi, sallanarak eğilip konsolundaki bir dizi sayıya basarken. "İşte, kilit açıldı."

"önden sen gir," diye talimat verdi nehir kıyısı âşığı.

Dört dakika sonra üçü de geri döndü, kafaları karışık, ne olduğunu anlayamamış, her biri kendi açısından sersem olmuş bir halde.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi çam yarması. "Doktor mışıl mışıl uyuyor, hiçbir şey dağılmamış..."

"Genç kadın ortalarda yok mu?" diye «özünü kesti kaşıntılı.

"Sence...?"

"Biliyorum," dedi kaşıntıdan çıldıran muhafız. "Anlıyorsunuz ya, üstü kapalı olarak doktora söylemeye çalıştım, o kız onun için iyi değil diye. Karısından ayrılmış asabi bir polisle birlikte yaşıyor. Tanrı bilir, adam onun alışkanlığı için para yetiştiremiyordur."

"Polis... alarmlar... onun yardımıyla bütün bunları yapmış olabilir," dedi masasına oturup konsolundaki telefonun ahizesini kaldıran koridor muhafızı;; "Bunu bulmanın tek yolu var, kadının evini arayacağız." Plastik kılıfa konmuş bir dizi önemli ismi tarayıp numarayı çevirdi. Tam bir dakika geçti, sonra telefonu yerine koydu. "Cevap yok. Ya şehri terk ettiler ya da bir

yerlerde oturmuş, olay sırasında başka yerde olduklarını gösterecek bir şeyler düşünüyorlar.”

“Ne için ki?” diye sordu muhafız, sinirli sinirli cep şişesinden bir yudum çekerek, çünkü şişesi boşalmıştı.

“Bilmiyorum.”

“Demek hiçbirimiz bir şey büimiyoruz..., hiçbir şey.” Koruma

fikrini açık açık belirtti. “Doktorun vaziyeti iyi, fahişe de kendi ar-

zusuyla gitti — Heinrich bunu doğrulayabilir - başka her şey de gayet normal, tamam mı?”

“Neden olmasın?” diye katıldı masadaki Heinrich adındaki koruma. “Herr Doktor Traupman bile bunları şahsen kabul edilebilir bulacaktır. Sabah sabah bu kadınları karşısında görmemek daha hoşuna gider.”

“öyleyse yoldaşlarım, demek hiçbir şey olmamış,* dedi adam, boş şişesine bakarak. “Ben kendi nöbetime devam edeceğim ve garajda arabamda bir durup doldurma yapacağım.”

Ren Nehri’ndeki marinanın rıhtımından parlayan projektörler tam güçle yanıyorlardı. Birkaç dakika içinde küçük bir sürat motoru yanaştığı cebi terk edince biri dışında hepsi sönecekti. Yârım mil ötede karanlıklar içinde başka bir araç daha vardı, bordası ve güvertesi koyu yeşile boyalıydı, motoru susmuş, nehrin zarif dalgalan üzerinde bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu; içindekiler balık adam giysileri giymişler, hava tüplerini sırtlarına asmışlardı. Altı kişiydiler, altıncı kişi olan kaptanın parasını Fransız İkinci Şubesi ödemişti. Su altına dalmaya hazırlanan beş kişiden sadece Karin de Vries’in neden ekibe katıldığını bir biçimde haldi göstermesi gerekmişti.

“Ajan Latham, benim bu balıkadam teçhizatıyla belki senden daha fazla tecrübem olmuştur.”

“Acaba?” diye karşılık verdi Drew. “San Diego’da Scripps Ensti-tüsü’nde eğitim gördüm, ve bundan iyisini bulamazsın.”

“Ben de Frederik’le Karadeniz’de öğrendim, haftalar süren hazırlıklarla - spor yapan bir karı koca rolündeydik. Eğer Stanley’in hafızası tazeyse hâlâ o tatbikatı hatırlayabilir.”

“Hatırlıyorum genç bayan,” demişti Witkowski. “Tüm harekatın parasını biz ödemiştik... Freddie de V, Sivastopol ve civarındaki Sovyet gemilerinin resimleriyle dönmüştü. Tonajları, mevkileri

ve bütün ıvuı zıvınyla birlikte.”

“O resimlerin en az üçte birini ben çektim,” diye eklemişti Karin, kendini savunurcasına.

“Pekâlâ,” demişti Latham, “ama eğer bu işten sağ salim çıkarsak sen de aynı yastığa baş koymasını öğrenmek zorunda kalacaksın.”

“Tutumunu değiştirmedikçe olmaz... Sen şimdi bana evlenme mi teklif ettin?”

“Bunu sana önceden de sormuştum - bu kadar lafla değil ama yeterince açık bir biçimde - bunun nesi yeni ki?”

“Erkekliğini göstermek için en tuhaf zamanları seçiyorsun.”

“Siz ikiniz, cümlelerinizi noktalayın,” diye emretmişti Witkowski.

“Dietz geliyor.”

Komando yüzbaşısı yaklaşıp önlerinde çömeldL “Bizim çömezle planı gözden geçirdik, boşluk bulamadık. Bir de sizinle bakalım.”

Yüzbaşı Christian Dietz’in planı karmakarışık bir başyapıt olması bir yana, kuşkusuz düşmanca etkinlikler sırasında sızmalara karşı koymak için tasanmlanmıştı. Koyu yeşil sürat teknesinin ardından halatla çekilen, PVC’den yapılma siyah bir cankurtaran botu vardı. 250 beygir gücünde bir motora sahip olup saatte 40 deniz mili yapabiliyordu. Dahası, pruvada durulmuş duran siyah bir muşamba vardı, gerektiğinde motor kısmı da dahil tüm botun üzerini kaplayabilecek kadar büyüktü. Strateji çok basitti - eğer her şey tıkır tıkır işlerse.

Rıhtımdan bir mil kadar açıldıktan sonra Traupman’ın küçük teknesine su altı N-2 birimi hücun edecek, gaz püskürtücüleri birkaç saniyede sertleşen sıvı-çelik tıpalarla kapatılacaktı. Sonra dönen televizyon kameraları 357 Magnum kadar güçlü tabancalardan atılacak susturuculu saçmalarla etkisiz hale getirilecekti. Bundan sonra ekip Traupman’ın teknesine çıkacak, diğer bütün iletişim teçhizatını kesip atacak, doktoru uyutacak ve Fransız İkinci Şubesi’ne bağlı kaptanın olduğu siyah plastik bir sala onu bırakacak, kaptan da kara muşambayı açıp yayacaktı. Traupman’ın teknesi daha sonra otomatik pilotta nehir boyu gitmeye bırakılacak, ekip de Traupman’ın gideceğe yere yakın bir yerlerde sahile çıkmak üzere koyu yeşil teknelerine geri dönecekti.

İlk iki adım başarıldı. Teğmen Anthony ve Yüzbaşı Dietz’in kılavuzluğu altında Latham,

Witkowski ve Karin hızla giden teknenin yanında yüzeye çıktılar, ellerine ne geçtiyse tutunup etrafı kırmızı daireler içine alınmış gaz deliklerine çelik tıpalan tıkadılar. Araç yavaşladı, sahile doğru gidiyordu. Hepsi bir anda tekneye çıktılar, dehşet içinde kalan Traupmah'la karşı karşıya geldiler.

" Was ist losf diye bir çığlık attı Traupman, telsizine uzanarak.

Telsiz o anda Latham tarafından imha edilirken Karin de Nazi'nin

yanına gitti ve ceketim yırtıp çıkardı, gömleğinin üstünden etine

bir iğne sapladı. "Hepinizi kurşuna dizdireceğim...!" Bunlar güverteye yığılmadan önce Traupman'ın son sözleri olmuştu.

"Onu sala alın!" diye haykırdı Witkowski, siyah plastik sal Nazi'nin vücudunun yanma çekildi, Nazi sala indirildi "Şimdi son sürat tüyüyoruz burdan!"

"Traupman'ın teknesini döndürüp otomatiğe alacağım, kuzey-kuzeybatı yönüne!" diye bağırdı Christian Dietz.

"Buna da ne gerek var şimdi?*

"Telaşlanacak bir şey yok ajan," diye karşılık verdi Teğmen Gerald Anthony. "Ren'de dosdoğru yukarı çıkacak, girintiler d», hesaba katılarak. Haritaları incelemiştik."

"Traupman şu soldaki san ışığa doğru yönelmişti," dedi Karin.

"Sen de benim düşündüklerimi mi düşünüyorsun?" dedi Drew.

"Umarım yanılmam."

"öyleyse kendi "teknemize yüzelim» bakalım onu bulabilecek miyiz?"

"Ben demir attım Ajan Drew," dedi Anthony. "İşte tam şurada

* otuz metre bile yok. Tekneye çıkar çıkmaz dümenini ağaçların altından kıyıya doğru çevirebilirim."

"Albay olmaya ne dersin Teğmen?"

“Bayılırım!” diye seslendi Yüzbaşı Dietz, Traupman’ı motorlu salda,’ muşambanm altında Ren’in öteki kıyısına yönlendirdikten sonra. “Biraz da yemeklerimin parasını o ödesin... Hadi uçalım burdani Bu kütüğü nehirde gezintiye çkarmamız lazım şimdi.”

Bu teklifi hiçbiri uzun uzun düşünmedi, zaten birkaç dakika sonra, Traupman’ın boş teknesi Ren’in ortalarına ulaştığında marina helikopteri de alçaldı, bir kurtarma teçhizatı indirecekmiş gibi bir hali vardı. Ama onun yerine aralıksız bir makineli tüfek yaylım ateşi açıldı araca, helikopter bu şekilde iki kez teknenin üzerinde döndü ve sonunda bir roket atarla havaya uçurdu. Tekne battı.

“Sıkı atıştı,” dedi Latham» Karin ve üç meslektaşına, hepsi birden Ren kıyısında otururlarken.

“Şu rıhtıma geri dönelim derim ben, bekleyip görelim bakalım başka kimler gelecek, top ne kadar da sıkı,” dedi Witkowski.

37

Balıkadam teçhizatlarını sırtlarından indirdiler, siyah su altı giysileriyle kauçuk paletleri ûzerlerindeydi. Çeşitli silahlan ve minyatür telsizleri Yüzbaşı Dietz’in su geçirmez spor malzemeleri çantasından çıkarıp dağıttılar. Bu yan-komando birimi daha sonra nehir yatağı boyunca sürüne sürüne solgun san ışıklı rıhtımın olduğu yeri görecek bir mesafeye geldi. Birbirlerinden yaklaşık onar dakikalık aralarla gelen sürat tekneleri yavaş yavaş rıhtımdaki ceplerin çoğunu doldurdu. Birdenbire san ışık söndürüldü.

“Sanırım sınıf toplandı,” diye fısıldadı Latham Witkowski’ye. Karin, albayın sol tarafındaydı, iki komando da Drew’nun sağ tarafında, fyğğ:

“Gerr/le ben etrafı bir kolaçan edelim,” dedi Dietz, teğmenle beraber öne doğru çıkarlarken, uzun bıçaklarının ağızlan ay ışığını düzensiz pırıltılar halinde yansıtıyordu.

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Latham.

“Bu kesinlikle iyi bir fikir değil... efendim,” diye karşı çıktı Anthony.

“Yalnız başımıza daha iyi çalışırız — efendim.”

“Şu ‘efendim’ saçmalığını kes lütfen. Burası askeri kıta değil ve

ben sadece bu harekâtı yürütüyorum.*’

“Demek istediği şu Sayın Ajan,” diye açıklamada bulundu yüzbaşı, “bir araziyi keşfe çıktığımızda onunla ortak bazı sinyallerimiz vardır. Ağaçların arasından gelen rüzgârın hışırtısı

gibi, ya da bir kurbağanın vraklayışı gibi, doğal olarak çevrede bulunan bir şey.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Bir an bile aklımdan geçmedi,” diye karşılık verdi teğmen, “bu işin temeli böyledir.”

“Ayrıca,” diye devam etti Dietz, “eğer şuracıktaki bu malikâne raporlarda belirtilen yerse, etrafta gezinen devriyeler de vardır.”

“Traupman’ın yerinde olduğu gibi mi?” diye çıkıştı Witkowski.

“O iş kolaydı komutanım - dersimizi önceden çalışmıştık”

“Pekâlâ, devam et,” dedi Drew. “Telsizlerinizi açık bırakın, iler-

leyebileceğimiz bir durum olduğu zaman bizi arayın - ve de çok dikkatli olun.”

“Her şeyden önce bu gelir,” dedi Anthony, tereddütlü bir şekilde Karin de Vries’e bakıp, Latham’ın onu zor duyabileceği bir düzeye kadar sesini alçaktı. “Nürnberg’de emirler zararsız hale getirmekti, yok etmek değildi. Şu nehirdeki helikopterin az önce yaptıklarına bakarsak, bu kural burada uygulanmıyor.”

“Uygulanmıyor teğmen. Burası Nazi hareketinin çekirdeği, bu yüzden kendini savaşta say. Şayet mümkün olabilirse, içerde kimlerin olduğunu öğrenmeliyiz, yapabileceğimiz en önemli şey bu. Yani eğer şu bıçaklan kullanmanız gerekiyorsa tam kullanın onları.”

Sonraki dakikalar bir korku filmindeki seslere benziyordu, imgeler daha güçlüydü* çünkü görülmüyor, hayal ediliyorlardı. Karinle Witkowski aralarına bir telsiz koydular, Drew ise kendi telsizini gözlerinin önüne kadar getirdi Duydukları şeyler, üçünü de ürkütüyordu; yine de albay, Latham’la De Vries’e göre daha az etkileniyordu. İlci komando, nehir kıyısının yoğun ve sarmaşıldı sazlığında sürünürlerken yaprakların hışırtısı ve ayak sesleri geliyor, bunu bıçaklar deriyi keserken ağızlarından çıkan seslerin, yine ağızlarından çıkan hırıltıların suskunluğa gömülmesi izliyordu. Sonra gitgide daha fazla ayak sesleri, koşturmacalar, hırıltılara eşlik eden minik patlama sesleri - susturuculu tabancalardan geliyordu mutlaka. Daha fazla koşturan ayak sesleri, Ionian dalların çatırtıları ve sessizlik - tam, korkutucu bir sessizlik - aniden çıtırtılar ve yine koşan birilerinin ayak sesleri, ama bu kez sert zemin üzerinde. Karin, Drew ve Witkowski birbirlerine baktılar. Yoğun bakışlarında en kötüsünden, bütün korkular okunuyordu. Sonra yine sesler, hepsi de Almanca konuşan insan sesleri, yalvarışlar, aman dilemeler - hep Almanca! Ezilen metal ve kırılan cam sesleri» şimdi iniltiler ve ani bir patlamayla çığlık atan bir ses, ama bu kez İngilizce.

“Tanrım, öldürme beni!”

“Olamaz!” diye patladı Witkowski “Yakalandılar. Siz burda kalıyorsunuz, ben onların yanına gidiyorum!”

“Dur, dur bir dakika Stanley,” diye talimat verdi Drew, eski, genç bir hokey şampiyonun güçlü eli albayın omzunu kavradı. “Olduğun yerde kal, çok ciddiyim!”

“Kalırsam lanet olsun! Bu çocukların başı dertte!”

“öyleyseler bile senin yapabileceğin sadece öldürülmek ohır ve

bu seçenek hepimiz için de geçerli, bunu sen dememiş miydin/”

“Bu çok farklı! Yanımda iki yüz el ateş edecek kadar şarjörleriyle tam otomatiğim var.”

“Ben de senin hissetiklerini hissediyorum Stosh, ama biz bunun için burada değiliz, öyle değil mi?”

“Ulan namussuz,” dedi albay alçak sesle, kendisini yere doğru yaklaştırarak, “senden gerçekten de subay olurmuş.”

“Bildiğim, duyduğum hiçbir orduda olmazdı, üniformalara katlanamıyorum.”

“Pekâlâ chlopak, n’apıyoruz şimdi?”

“Bekliyoruz - bana söylediğin bir başka şey de buydu - beklemek işin en zor tarafıdır.”

“Öyle.”

Ancak, öyle değildi, Yüzbaşı Christian Dietz’in soluk soluğa kalmış sesi telsizden yumuşak bir tonda geldi. “Birinci Plaj’dan İkinci Plaj’a. Dört devriyeyi halletmek zorunda kaldık, direnmeyen iki ta-nesiniyse bağlayıp ağızlarını bantladık. Sonra hatları takip edip malikânenin altmış-yetmiş metre kadar doğusundaki nakliye ambarının altındaki kilerin aşağısında bir güvenlik merkezini ele geçirdik. Buradaki üç operatörden birisi yardımcı alarmı çalıştırmaya teşebbüs ederken vurularak öldü, öbürü bağlanıp bandandı, üçüncüsü ise ordudayken bir Alman kızla evlenmiş bizim magandalardan biri; hâlâ ağlıyor bir yandan da ‘Tanrı Amerika’yı Korusun’ marşım

söylüyor.”

“Siz ikiniz inanılmaz adamlarsınız!” diye hayret çığlığı attı Drew. “Büyük evde neler oluyor? Görme firsatmız oldu mu?”

“Bahçe devriyelerini hakladığımız sırada şöyle bir göz atmıştık. Yirmi-otuz kadar adamla vaaz kürsüsüne çıkmış sarı saçlı bir papaz, ama dua yerine kan ve ateş püskürüyor. Üstündeki şeylerin görünüşünden adamın buralardaki haham başı olduğu ortaya çıkı-yor.

“Bir papaz mı yani?”

“Şey, üzerinde kara bir giysi, boğazında da beyaz bir yaka var.

Başka ne olabilir ki?”

“Paris’te bir papaz veya piskopos vardı - adamın boyu ne kadar?”

“Sizinki kadar değil, ama epey yakın. Bir seksen-bir seksen beş

arası diyebilirim.”

“Yo, aman TanntnT diye araya girdi Karin de Vries’in panik halindeki sesi, tüm vücudu tir tir titreyerek.

“Ne var?

“Bir papaz... san saçhr Vücudu hâlâ titrerken telsizi eliyle örtüp Latham’la Witkowski’ye fısıldadı. “Şu pencerelerden birine ulaşmalıyız.”

“Ne oldu ki?” diye sordu Drew, albay dik dik De Vries’e bakarken.

“Mesele ne?”

“Sen dediğimi yap!”

“Yap hadi,” dedi Witkowski gözleri hâlâ Karin’in üzerinde.

“İkinci Plaj’dan Birinci Plaj’a, konutta manzara nasıl?”

“Hiç kimseyi kaçırdığımızı sanmıyorum, ama yine de garanti edemem. Mesela adamın teki çalıların arasında ufak su dökmeye gitmiş olabilir.”

“Sonra geri geldiğinde bir de bakacak etrafta cesetler.”

“öyle bir durumda ne yapar eder buradan kaçıp gider ve Bonn’daki Neo’lara ulaşırdı.”

“Sanırım durumunuz bundan daha iyi,” dedi Drew. “Biz ilerliyoruz.”

“Dur, sakin ol biraz Ajan. Biz evle nehir arasına yerleşene kadar bekleyin. Ne zaman gelmeniz gerektiğini size söyleriz.”

“Bunu kabul ediyorum Yüzbaşım. Uzman sizlersiniz.”

“Buna inansanız iyi olur... komutanım,” dedi Teğmen An-thony’nin sesi “Ve lütfen Bayan de Vries’i bir silahlı çatışmaya karşı nehir kıyısında tutun.”

“Elbette.” Latham eliyle telsizin mikrofonunu kapatıp Witkows-ki’nin başı üzerinden Karin’le konuştu. “Biliyor musun, bu çocuk artık canımı sıkmaya başlıyor.”

“îyi çocuktur,” dedi Witkowski.

“Daha on iki yaşında.”

“N’olur, şu pencereler!” diye ısrar etti Karin.

“Komut geldiği zaman, genç bayan.” Albay, nazikçe De Vries’in titreyen eline uzanıp sıkı sıkı tuttu. “Sakin ol kızım,” diye fısıldadı.

“Kontrol. Unutma.” -

“Biliyor musun...?”

“Hiçbir şey bilmiyorum* Sadece geçmişten kalan cevaplanmamış birkaç soru var.”

“ikinci Plaj,” diye geldi Dietz’in hafif sesi felsizden. “Durum temiz, ama alçaktan gidin. Üst taraçaya varana kadar bel üstü yüksekliğe ayarlı kızılötesi engeller bulunabilir.”

“Sistemi devre dışı bıraktığınızı sanıyordum,” diye araya karıştı Witkowski.

“Kameralarla parmaklıkları, komutanım. Yeterli olabilir ama sistem yeraltından bağımsız bir tesisatla kontrol ediliyor da olabilir.”

“Anlaşıldı Yüzbaşı, yere yakın gideceğiz.0

Üçlü sürüne sürüne nehir kıyısından ilerlemeye başladı, Latham en baştaydı, sürünürken arkasında bıraktığı çukuru Ren’in sulan dolduruyordu. Balıkadam giysilerine çamur yapışıyordu, silahlarını doğrudan başlarının üzerinde tutuyorlardı. Bu şekilde malikânenin eğimli bahçesinin sınırlarına vardılar. Yan yana gelerek birbirlerine işaret verdiler, çimenlerin üzerine geçip rıhtıma yukarıdan bakan daha alçak bir verandaya çıktılar. Yukarı doğru çıkan güzel şekillendirilmiş bir bahçe şeklindeki yokuşun tepesinde ikinci bir veranda-taraçaya vardılar. Buradan bakıldığında nehir kıyısındaki bu yalının kayarak açılan cam kapılarla dolu bir duvar olan arka tarafı görülüyordu; bu cam kapılar, ardlannda balo veya ziyafet salonu gibi büyük bir odanın olabileceğini gösteriyordu, içerideki loş ışıklı avizeler de bunun bir kanıtı gibiydi.

“Ben bu yeri daha önce gördüm!” diye fısıldadı Drew.

“Sen buraya gelmiş miydin?” diye sordu Witkowski.

“Hayır. Resimlerini, fotoğraflannı gördüm.”

“Nerde?” w$»ıı

“Şu mimari dergilerden birinde, hangisi olduğunu hatırlayamıyorum şimdi, ama alçalan taraçalarla bir dizi cam kapıyı hatırlıyorum ... Karin! Sen ne yapıyorsun?

“İçeri bakmam gerek.” De Vries sanki büyülenmiş gibi ayağa

kalkıp koca cam panellerin olduğu duvara doğru robot adımlarıyla

çimlerin üzerinde yürümeye başladı. “Bakmalıyım!’*

“Çabuk durdur onu!” dedi albay. “Tanrı aşkına durdur çabuk!”

Latham ok gibi ileri fırladı, Karin’i belinden kavrayıp yere doğru çekti, aydınlık bölgeden kaçana kadar sağa doğru döne döne yuvarlandılar.

“Senin neyin var? Kendini öldürtmek mi istiyorsun?1*

“içeriye bakmam gerek! Beni durduramazsın.”

“Tamam, tamam, aynı fikirdeyim, hepimiz aynı fikirdeyiz, ama biraz daha emin olalım durumumuzdan.”

Aniden iki özel Tim komandosu dizlerinin üzerinde yan taraflarında bitiverdi. Witkowski verandadan sürünerek yaklaşıyordu. “Bu pek zekice değildi Bayan de Vries,” dedi Yüzbaşı Dietz öfkeli bir şekilde. “Bu cam kapılardan birinin yanında kimin durduğunu bilemezsiniz ve bu gece epeyce ay ışığı var.”

“özür dilerim, gerçekten çok üzgünüm, ama benim için önemli, çok çok önemli. Bir papazdan söz etmiştiniz, sarışın bir papazdan ... ona bir bakmam gerek!”

“Yoo, aman... Tanrım!” diye fısıldadı Drew, gözleri Karin’e dikilmiş bir halde. Onun gözlerindeki paniği ve titreyen kafasını gördü.

“Bana söyleyemeyeceğin şey buydu demek.. r

“Yavaş ol, chlopakF diye emretti albay, araya girip Latham’ın sol kolunu kavrayarak.

“Ve sen,” dedi Drew başım çevirip G-2 emeklisinin çizgili, ciddi

yüzüne sert sert bakarak. “Bunların hep ne demek olduğunu biliyordun

ha Stoshf

“OlabiKr de olmayabilir de. Ancak, asıl konu ben değilim. Onun

yanmda kal genç adam, kendisine verebileceğin tüm desteğe şu anda

ihtiyacı olabilir.*

“Bizi takip edin,” dedi Teğmen Anthony. “Sağa kayıp köşeye geleceğiz, sonra da yan yan giderek ilk kapıya ulaşacağız. Sürgüyü yana düşürüp kapıyı üç-beş santim açmayı başardık, perdenin arkasında neler olup bittiğini duymaya yetecek kadar.”

Yarım dakika sonra beş kişilik ekip yalının zemin katının köşesinde, üst taraçanın kenarında birbirlerine iyice sıkışmış bir durumda duruyorlardı. Witkowski, Latham’ın omzuna dokundu.

“Onunla git,” diye fısıldadı. “Ellerin serbest ve çok atik olsun. Hiçbir

şey olmayabilir, ama herhangi bir şeye karşı hazırlıklı oL*

Drew omuzlarından tutarak nazikçe Karin’i ileri doğru itti, ilk cam kapıya geldiler. Karin iç perdenin kenarından etrafı kolaçan etti.

Spot ışıklarının aydınlattığı kürsüdeki adamı gördü, san saçlı papazın

kalabalığa isterik Sieg Heil, Günter Jâger! çığlıklarını nasıl attırdığını

duydu. Kadmın ağzı açıldı, gözleri dehşetle doldu, çığlık

atmaya başlıyordu ki Sieg Heil haykırışları salonu doldurduğu anda

MN38

Latham eliyle onun ağzını bir pençe gibi kapattı, hızla döndürerek yalının köşesine götürdü.

“Oydu!” diye hıçkırıklar içinde katılarak konuştu De Vries. “O

Frederik’tiT

“Onu sandala geri götür,” diye neredeyse haykırdı albay. “Buradaki

işi biz bitirim.’*

“Bitirecek ne kaldı ki? Orospu çocuğunu öldürmek mi?

“Ah, şimdi bir subay gibi davranmadın işte evlat. Her zaman bir bitiriş faslı vardır.”

“Ve biz de şimdi o fasıldayız komutanım,” dedi Yüzbaşı Christian Dietz, elinde minyatür bir video kamerası tutan ve içerideki cinnet halindeki olayları kaydeden teğmenine işaret ederek.

“Çabuk kızı al götür burdanT diye tekrar etti Witkowski.

Karin girdiği şokun etkisinden henüz kurtulamadığı için; nehre geri dönüş sessizlik içinde geçti. Karin uzunca bir süre pruva tarafında oturup nehrin karşı kıyısına vuran ay ışığım dalgın dalgın seyretmeyi tercih ettL Yolun yansına doğru geldikleri bir sırada, başını çevirip yalvaran bakışlarla Drew’ya baktı, onun kendisine baktığını gören Drew sandalın küpeştesinden kalkıp yanına yaklaştı.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu hafifçe.

“Zaten ettin. Ama beni affedebilecek misin?”

“Tanrı aşkına, ne için affedeceğim?’

“Kontrolümü kaybettim, hepimizin ölümüne neden olabilirdim.

Stanley kontrolümü kaybetmememem için beni uyarmıştı.”

“Kaybetmen için yeterince nedenin yok muydu?... Demek sunn buymuş, kocan sağmış ve...”

“Yo, hayır,” diye sözünü kesti Karin. “Belki de evet, ama bu şekilde değil, bizim bu gece gördüğümüz şekliyle değiL Sağ olduğuna emindim ve - isteyerek ya da istemeye istemeye - dönüp Nazi hareketinin bir parçası olduğuna inanıyordum, ama böyle bir şeyi asla beklemiyordum.”

“Ne düşünmüştün?”

“Bir sürü şey, ileri sürülebilecek bir sürü açıklama. Doğu Berlin

düşmeden önce onu terk ettim, hayatmı düzenlemedikçe bir araya

gelemeyeceğimizi söyledim ona. içkisi asla bir sorun olmamıştı,

çünkü alkol onu sadece daha tatlı, dışa açık ve şakacı biri yapıyordu. Sonra değişti, bambaşka biri oldu, bana kötü davranmaya başladı, dövüyordu, duvardan duvara fırlatıyordu. Kabul etmiyordu ama, uyuşturuculara bağımlı olmuştu, onlar da inandığı her şeyi yok etmişti.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendine inanırdı. Kendini beğenirdi Surda-burda içmek onun ara sıra yaptığı bir kaçamaktı, bağımlılık değildi. Öyle olmuş olsaydı ağabeyin ona tahammül edemezdi — hem kişisel hem de mesleki nedenlerden dolayı.”

“Yerden göğe kadar haklısın,” dedi Drew. “Harry iyi şaraptan ve kaliteli brendiden hoşlanırdı. Ama sünger gibi içen birine katlanamazdı. Aslında ben de öyleyimdir.”

* “Söylemek istediğim de bu, Freddie için de geçerliydi aym şey.

Belli bir süre kendisinin kişiliğini değiştiren şeylerden tiksinti duyardı. Ama o değişmişti, dediğim gibi tamamen. Bir muamma olmuştu, bir bakıyordun canavardı, bir bakıyordun tövbekar oluyordu. Sonra bir gece Amsterdam’dayken, Harry’nin haklı olduğuna, Frederik’in öldüğüne kendimi ikna ettiğim sıralarda, müstehcen bir telefon geldi. Hani şu arkadaşlarının önünde hava atan, seslerini değiştirmeye çalışarak konuşan ergenlik çağı gençlerinin yaptıkları gibiydi. O bildik cinsel talep ve hakaretlerle dolu bir konuşmaydı, tam kapatmak üzereyken tanıdığım belli sözcük ve klişe lafları duyunca afalladım. Onları daha önceden de duymuştum - Freddie’ den! Tanrım, bu sen misin Freddie?” diye bağırdım... Arkasından gelen o acı dolu çığlık hâlâ kulaklarımda, haklı olduğumu, Harry’ nin yanıldığını anlamıştım.”

“Bu gece gördüğümüz şey, o canavarın bir versiyonuydu,” dedi Drew. “Acaba hâlâ uyuşturucuların etkisinde midir?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki büf psikiyatrisi gelip Teğmen An-thony’nin yaptığı bant kaydım seyretmeli.”

“Seyretmek için sabırsızlanıyorum. O bant bir altın madeni olabilir ... Karin, peki Witkowski bu işin ne kadarını biliyor?”

“Bunu da bilmiyorum. Bana bütün söylediği geçmişten gelen bazı yanıtlanmamış soruların olduğuydu. Ne demek istedi bilmiyorum.”

“Kendisine soralım o zaman.” Latham dönüp albaya seslendi, o

da iki komandoyla birlikte teknenin kıç küpeştesinde oturuyordu.

“Stan bir dakika buraya gelebilir misin?”

Tabu” Albay güverteyi geçip Drew’la Karin’in arasında durdu.

“Stosh, sen bu geceki olayla ilgili Karin’le bana söylediklerinden çok daha fazlasını biliyordun, değil mi?”

“Hayır, bilmiyordum, sadece olasılıklardan yararlanarak bir öngörüde bulundum. Freddie kimlik değiştirdiğinde girdiği en gözde kılıklardan biri papaz kılığıydı ve doğrusu saçım boyamadığı zamanlarda Marilyn Monroe’dan bile daha sarışındı. Yüzbaşı bir seksen boyunda sansın bir papazın lafını ettiğinde tam yanında duruyordum Karin. Senin kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Derken gözümde bazı anılar canlanıverdi birden.”

“Ama bunlar senin oradaki adamın Karin’in kocası olduğunu düşünmene neyin neden olduğunu açıklamıyor,” dedi Latham.

“Şimdi birkaç yıl geçmişe gidelim. G-2’ye, Frederik de Vries’in Stasi’nin elinde öldüğü haberi ulaştığı zaman dolduramadığımız birkaç boşluk vardı, örneğin neden sorgulamalarını ve ölümünü bu kadar ayrıntısıyla kaydettikleri gibi. Bu normal değildi, hem de hiç değildi Çünkü sorgulamayı yapan kişiler ve icraatları genellikle son derece gizli tutulurdu; bir baskın sırasında sadece toplama kamplarında mahkûmlara verilen dersler ele geçirilebilirdi.”

“Beni de ilk etkileyen buydu,” dedi Karin. “Harry’yi de. Ama o, bunu güçlerini ve her şeyi kaybetmek üzere olduklarım bilen Stasi fanatiklerinin mentalitesine bağlamıştı. Bu fikre pek katılamamıştım çünkü Frederik sık sık Stasi’den bahsederdi, ne kadar gaddar olabildiklerinden, ne kadar üç kâğıtçı olduklarından, ama temelde kendilerine hiç güvenmediklerinden. Kendilerine güvenmeyen kimseler kendilerini kendi sözleriyle mahkûm ettirmezler.”

“Kendisine bunları söylediğinde ağabeyim ne demişti?”

“Hiç söylemedim ki. Bak, Harry sadece Frederik’in âmiri değildi,

ona çok düşkündü de. Ona Freddie’yle aramızdaki tatsızlıklardan

söz etmeye cesaret edemezdim. Kuşkuya yer yoktu, Freddie ölmüştü

- kayıtlara görel”

“Bir iki şey daha vardı,” dedi albay yumuşak bir sesle, “senin bilemeyeceğin

bazı şeyler Karin. Frederik’in son üç sızma görevinden

getirdiği bilgilerin sahte olduğu açıkça görülüyordu. O zamana kadar

biz de birkaç kişiyi kendi yanımıza çekmiştik, bu adamlar ya-

kında işsiz ve sorgulamalara maruz kalacaklarını bilen Stasi’cilerdi, bu yüzden memnuniyetle işbirliğine girmişlerdi. Pek çoğu De Vri-es’in bulgularıyla çelişen kanıtlar getirmişlerdi.”

“Peki neden bunun üstüne gitmediniz?” diye sordu Drew. “Neden onu dışarı çekip şişe geçirmediniz?”

“Çok pis, puslu bir alandı,” diye karşılık verdi Witkowski, gölgelerin içinde başım sallayarak. “Acaba aldatılmış mıydı, yoksa ondan daha zeki birileri.bir oyun mu tezgâhlıyorlardı? Yoksa artık tükenmiş bitmiş miydi? Geçmişte olağanüstü biriydi, belki de bunlar aşırı çalışmanın getirdiği atlamalardı. Artık sen bul cevabını, biz bulamadık.”

“Bir-iki şey daha vardı demiştin Stanley,” dedi Karin. ‘Onlar neydi?”

“Aslında sadece bir tane, ama birbirini tanımayan iki dönek muhbirimiz tarafından doğrulanmıştı, sonra biz de bunu teyit ettik. Stasi, yüz tane gözü, bin tane vantuzu olan bir

ahtapottu; bir bakıma ülkenin gizli yönetimi ondaydı... Kocan iki kez Münih'e uçup daha sonradan Neo-nazi hareketinin liderler adaylarından biri olarak tespit edilen General Ulrich von Schnabe'yle görüştü. Sorgusundan önce kendi adamlarından biri tarafından hapishanede öldürüldü."

"Yani tohum ekilmiş ve Günter Jager adlı zehirli çiçek tomu-cuklanmıştı," dedi Karin, inanamaz bir halde başım arkaya atarak. "Ama nasıl? Akıl alacak iş değil!"

"Belki bu bant bize bir şeyler söyler." Latham nazikçe albayı uzağa itip kolunu Karin'in omzuna koydu, sonra Witkowski'ye döndü. "Komik telefonunu al da Moreau'nun burada Bonn'daki adamlarına haber ver. Onlara söyle bize Königshof Oteli'nde üçlü bir süit ayarlasınlar, birinde kasetten kasete kayıt yapabilen bir video cihazı da olsun."

"Jqwol, mein Herr!n dedi albay, ay ışığının kararsız ışıkları altında dudaklarında beliren takdir edici bir tebessümle. "Gerçek bir komutan gibi çıktı sesin, chbpak."

"Nasıl olur?" diye çığlık attı Karin de Vries birdenbire, acılı yüz ifadesi gökyüzündeki gece bulutlarını üzerine çekiyor gibiydi. "Bir insan nasıl olur da başka birisi olur?"

"Bulacağız," dedi Drew, onu tutarak.

Sözcükler, ağızdan önce mırıltılar halinde, sonra birdenbire kük-rercesine çıkan Almanca sözcükler kendilerine Özgü, düzensiz bir ses akışı halinde garip bir kadansa dönüşüyordu, insanı hem uyuşturuyor hem de birden yerinden zıplatıyordu. Vaaz ve tehdit iç içeydi. Elde sürekli aynı yerde hiç kımıldamadan tutulamayan minyatür kameradaki sürekli kımıldanmaklara veya birdenbire objektifin önünü kapatıveren perdeye karşın ekrandaki görüntüler de aynı şekilde ipnotize ediciydi. Sansın peder, otuz altı kişiden oluşan, tümü de erkek dinleyici kitlesine konuşuyordu. Her ne kadar klasik Alman tarzı olmasa da giysileri pahalı giysilerdi, salondaki dinleyicilerden kiminin kılığı diğerlerinden daha az resmiydi, yat kaptanı kıyafetleri ve jogging eşofmanları, takım elbiselerle tezat oluşturuyordu. Çoğunluk zımba gibi çakılmış, pür dikkat oturuyor; dehşetli vaizin tiradının çok şiddetli olduğu zamanlarda mahcubiyet içinde gözlerini kaçırıyorlar, ancak tümü birden sık sık tekrarlanan Sieg Heiflere aynı anda kalkıyorlardı. Parlak sarı saçlı, vecd halindeki papaz, delici gözleriyle gerçekten büyüleyiciydi.

Bandı video'ya yerleştirmeden önce Teğmen Anthony, Königs-hof Oteli'nin koca süitinde tüm ekibin önünde durup bir duyuru yapmıştı. "Kameranın zoom merceği ve yüksek empedansh mikrofonu var. Bu nedenle her şeyi duyabileceksiniz, ayrıca kimlik belirleme kaygılarını göz önünde bulundurarak yakın plan çekimler almaya çalıştım. Bay Latham Almanca bilmediğinden Chis'le ben ingiliz klavyesi olan bir daktilo istettik ve Günter Jâger'in söylediği her şeyi tercüme ettik - metin mükemmel olmadı ama yine de anlaşılır."

“Gerçekten çok düşüncelisin Gerry,” dedi Drew, Witkowskiyle Karin’in arasına otururken.

“Düşüncelilik bir yana, yaptığımız gerçekten de önemli,” diye araya girdi Yüzbaşı Dietz, televizyonun önünde yere çömelip bantı yerleştirirken. “Hâlâ titriyorum,” diye ekledi muammalı bir şekilde. “Pekâiâ, işte gösteri başlıyor.” Ekrana birden ses ve görüntüler doldu.

Latham ingilizce metni takip ediyordu.

“Dostlarım, silah arkadaşlarım, Dördüncü Reich’tn gerçek kahramanları!”

diye söze başladı kendisine Günter Jâger adını takan

adam. “Sizlere muhteşem haberler getirdim! Yükselen bir yıkım dal-

gası düşman başkentleri üzerine çöreklenmek üzere. Vakit geldi, kırk saatten daha az bir zaman var artık önümüzde. Uğruna çalıştığımız, acı çektiğimiz, kurban verdiğimiz her şey sonunda meyvalartnı vermeye başlıyor. Astl son daha henüz görünmedi, ama sonun başlangıcının eli kulağında artık! Bu, uluslararası felcin nihai sonucu, bir omegası-dır. Bu gece sınırları, denizleri aşıp burada toplanmaya gelen sizler çok iyi farkındasınız ki düşmanlarımız bir kaos yaşamaktadırlar, aralarından pek çoğu başka pek çoğunu bizim büyük davamızın parçası oldukları gerekçesiyle suçluyorlar. Yüzeyde bizlere lanet yağdırıyorlar, ama milyonlarcası bizi sessizce alkışlamakta, çünkü bizim onlara verebileceğimiz şeyi istiyorlar! Her şeyi kendileri ve nefret edilesi îsrailer için isteyen ve her suçu ortak işleyen Yahudilerin iktidar duvarlarını yıkın, ciyak ciyak ortalıklarda koşturan aşağılık siyahları sınır dışı edin, üretim vaatleriyle bizleri vergilendiren ama sonra bu vergileri üretimsizliği — yani yeniden yapılanmayı — ilan etmek için kullanan Sosyalistleri ezin! Dünya, iyice tembelleşip kölelerin kanlarının damarlarım kirletmesine izin vermeden önce Romalılardan bir ders almalıdır.

Güçlü olmalı ve aşağı tabakaya karşı kesinlikle müsamaha

göstermemeliyiz! İnsan hilkat garibesi bir köpeği öldürüyor da neden

aşağı arktan anababanın ürünlerini öldürmesin?... Şimdi tekrar köpüren

dalgalarımıza gelelim — çoğunuz adını biliyorsunuz, kiminiz de

bilmiyorsunuz Bunun kod adı Su Yıldırımı ve tam da adına yakışır

bir şey. Yıldırtm insanı nasıl çarpıp öldürüyorsa, su da aynı şekilde

çarpıp öldürecek Kırk saatten az bir süre içinde Londra, Patis ve

Washington'un su rezervleri öyle olağanüstü toksik bir maddeyle kirletilecek

ki yüz binlerce insan ölecek. Hükümetler felç olacak, çünkü

toksinlerin tahlilinin yapılıp sonra da karşı tedbirinin alınması günler,

hatta haftalar alacak. Bu zaman zarfında da...n

"Bu duyduklarım kâfi!" dedi Latham. "Şu Allanın cezası şeyi kapatın, hemen çoğaltın. Nasıl yaparsınız artık bilmiyorum ama bu bantı Londra, Paris ve Washington'a gönderin! Ayrıca bu metni de vereceğim numaraya fakslayın. Aklıma gelen herkesle telefonda görüşeceğim. Tanrım, kırk saat ha?"

38

Wesley Sorenson, Latham'ın ahizenin diğer ucundan, Bonn'dan gelen

sözlerini dinledi. Başkanın gözleri sabitleşmiş, kararmıştı, beyaz

saçlarının kenarlarında boncuk boncuk terler belirmişti. "Demek

'su rezervleri', rezervuarlar" dedi korkusunu apaçık belli eden bir

ses tonuyla. "Bu, Ordu İstihkâm Sınıfı'nın görev bölgesi"

"Bu, Pentagon'daki, Langley'deki, FBI'daki herkesin ve Was-hington'da her su kaynağının yanındaki her polisin görev bölgesi Wes."

"Oralar tel örgülerle kapatılmış olanlardır, sıkı korunurlar..."

"Tüm devriyeleri.iki katma, üç katma, dört katına.çıkarın," diye ısrar etti Drew. "Bu manyak kendine güvenmese o kalabalığa bu sözü veremezdi. Bahse girerim oradakilerde tüm Avrupa halkının sahip olduğu servetin yarısından daha fazla para var. İktidara susamışlar, ağızlarından salyalar akıyor, sanıyorum o manyağın Nazi ilahına ödeyecek çok parası var. Tanrım, tam iki gün bile yok!"

"O kalabalığın kimlik tespiti nasıl gidiyor?"

"Ben nereden bileyim! ilk seni arıyorum. Şu anda bantları Fransız, ingiliz ve Amerikan istihbaratına geçiyoruz - Alman Cumhurbaşkanı sağ olsun, uydu bağlantısı için bize hükümet

stüdyolarından kanal açtı. Bizim cephemizdeki tüm soru ve açıklamalar doğrudan sana yöneltilecek.”

“Halka açıklama yapılamaz! Burada ve ülke genelinde hava netameli;

işler McCarthy döneminden de daha kötü olabilir. Birkaç

yerde gösteriler olmuş, Trenton’da eyalet başkentinde de yürüyüş

yapılmış. Haklarında soruşturma yapıldığı bilinen politikacıların,

bürokratların, sendika Uderlerinin, şirket yöneticilerinin ve bu kişilerle

uzaktan da olsa bir bağı olan kimselerin adı geçtiğinde kalabalıklar

Nazi diye bağırmaya başhyorlarmış. Üstelik bu daha başlan-

m?

“Bir dakika,” dedi Latham’ın sesi hatun öbür ucundan, “dur bir

dakika! Şu başlangıç isimlerden yüzlercesi Brüderschaft vadisinden Harry tarafından çıkarılmıştı, öyle değil mi?”

“öyk.”

“MI-6 tutanaklarına göre de ağabeyim sadece bu isimlerin değil bunlara yakın herkesin de incelenmesi gerektiğini belirtmişti.”

“E, tabii Bu standart bir işlem.”

“Sonra bu adlar yayılınca Nazi yüksek komutanlığından Harry’ yi öldürme emri geldi, tamam mı?”

“Kuşkusuz.”

“Neden?... Neden, Wes? Kuzunun peşine düşmüş, açlıktan gözleri dönen kurtlar gibi beni arayıp durdular.”

“Bunu ben de hiç anlamadım.”

“Belki de ben anlamaya başlıyorum. Bunu söylemek .bana acı veriyor, ama farzet ki Harry’ye sahte isimler verdiler. Kasıtlı olarak, bana şimdi söylediğin o havayı oluşturmak için.”

“Tanıdığım kadarıyla ağabeyin böyle numaralan yutmazdı.”

“Farzet ki başka seçeneği yoktu?**

“Aklını kaybetmemişti ya. Tabii ki seçeneği vardı.”

“Farzet ki öyle oldu - yani akimi kaybetti Gerhardt Kroeger bir beyin cerrahı ve Harry’yi öldürmek için Paris’te kendi hayatını tehlikeye attı. Bir senaryoda onun - yani benim - başım kesilecekti; başka senaryoda ise kafasını paramparça edecek bir yaylım ateş olacaktı ... kafasının sol tarafını.”

“Bir otopsi yapılsa iyi olur derim,” dedi Konsolosluk Operasyonları Müdürü, sonra ekledi, “mümkün olduğu zaman. Şu anda Paris, Londra ve Washington’daki yüz binlerce insanı ölüme götürecek şu olay her neyse onu elimizden geldiği kadar hızlı biçimde durdurmalıyız.”

“Jâger onun adını koydu Wes. Rezervuarlardaki zehir.”

“Ben su işleri uzmanı değilim, ama bu konudan biraz anlarım. Tanrım, geçmişte böyle şeyler olduğunda onları taktik sabotaj olarak nitelerdik ve tam tersine bunları ciddiye almazdık.”

“Neden?”

“Çünkü böyle bir işlem devasa bir iştir de ondan. Büyük şehirlerin

sulan üzerinde bir etki yapabilmek, ağır yük kamyonlarından

oluşan en az üç-dört kilometre uzunluğunda bir tedarik hattı gerektirir,

ki bu görüntü de hemen kendini ele verir. Sonra bir de re-

zervuarlara giriş engeli var, ki bu da bu kadar sayıda araç için tam anlamıyla imkânsız. Etrafı çeviren tel örgüler hapishane duvarları gibidir ve her yerleri alarmla donatılmıştır. Bir tecavüz olduğu anda su kulesi güvenliğine bir sinyal gider ve derhal araştırma başlar.”

“Doğrusu tam bir uzmanmışsınız sayın şefim.”

“Saçmalama, bu bilgileri izciler bile öğrenebilir, hatta öğrenmişlerdir de, hükümetten maaş alan bir inşaat mühendisi ise haydi haydi bilir.”

“Demek kara yolunu listeden çıkarıyoruz, peki ya hava?”

“O da aynı şekilde imkânsız. Alçaktan uçan en azından ilri kargo uçak filosu olması lazım. Malzemelerini boşaltabilmeleri için en yalan su kulelerinin yanından geçip milimetrik hesaplarla hedeflerini bulmaları gerekiyor. Her durumda birbirleriyle çarpışırlar, çarpış-masalar bile kulakları sağır eden motor gürültüleri bütün bölgeden duyulur, tabii bu arada radara yakalanmalarını da hesaba katmadık.”

“Vay canına, sen gerçekten de bu tür bir sabotajın değerlendirmesini yapmışsm, ha?”

“Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Drew, değişik seçenekler, oynadığımız oyunların temelidir.”

“Bu oyun değil ki Wes. O piç gerçekten öyle yapacağını kastederek konşuyordu. Bir yol bulmuş. Muhakkak yapacak bunu.”

“O zaman hepimiz işlerimizin başına dönsek daha iyi olmaz mı? Ben MI-5 ve Fransa Dışişleri ile temas halinde olacağım. Siz de Ren Nehri’ndeki yalıda bulunan herkesin kimlikleri üzerine dikkatinizi yoğunlaştınn. Claude, MI-6 ve Alman istihbaratıyla koordineli çalışın. Yarına kadar o fanatiklarin her birini hücrede görmek istiyoruz. Öncelikle Alman olmayanlarla ilgilenin, sakın ülkeden çıkma-sınlar.”

Şahısların tek tek alınmış fotoğrafları Almanya, Fransa, İngiltere ve Amerika’nın istihbarat teşkilatlarına uydu kanalıyla gönderildi ve dört ülkenin hükümetlerine ait bilgisayarların diskleri bundan sonraki yirmi dört saat boyunca deh gibi döndüler. Sieg Heil, Günter Jager, diye kükreyen otuz altı adamdan on yedisi Alman, yedisi Amerikalı, dördü İngiliz ve beşi Fransızdı; üçünün ise kimlikleri belirlenemedi, muhtemelen çoktan uçakla ülkeden ayrılmışlardı.

Teşhis edilenlerin tümü gizlice tutuklandı ve birbirleriyle haberleşmeleri imkânsız bir şekilde ayrı yerlerde hücrelere kondular. Hiçbir açıklamada bulunulmadı, hiçbir telefon görüşmesi yapmalarına izin verilmedi Şahısların önde gelen kişilerden olduğu durumlarda, şirketlerinin ağzıyla evlerine yapılan açıklamalarda ani iş gezileri ve uzayan iş toplantıları gerekçe olarak gösterildi.

“Bu ne korkunç bir şey böyle!” diye haykırdı bir Alman kimya fabrikasının sahibi.

“Siz de Öylesiniz,” dedi Alman polis yetkilisi.

Son yirmi bir saattir olup bitenlerden habersiz bir tek Günther Jâger kalmıştı; Ren nehrinin kıyısındaki mütevazı malikânesinde adamlarıyla yalnızdı. Gözlem altına alman Neo-Nazilerin hiçbiri Su Yıldırımı ile ilgili herhangi bir bilgi veremediklerinden, bu harekâtın çok taraflı bir komutanlık karan olduğu her halinden belliydi. Tatlı dil ve hoşgörülü davranış taktiklerinin hiçbiri tutmamıştı, demek ki yanlış taktiklerdi bunlar. Hatta isterik Hans Traupman bile, kendisine cinsel deneyimlerinin korkunç video kayıtlan gösterilmesine karşın dişe dokunur bir bilgi verememişti.

“Sizden bir şey gizleyeceğimi mi sanıyorsunuz? Tannm, ben bir cenahım, bir operasyonun ne zaman başansız kaldığını bilirim. Bizim işimiz bitti artık!”

Yanıtlar sadece Günter Jâger’deydi ve bandı inceleyen davranış ruhbilimcilerinin ortak görüşü onun bu bilgileri vereceğine kendi hayatına son vermeyi tercih edecek bir insan olduğu yolundaydı.

“Onun içinde bulunduğu koşullar manik-depresif, kontrollü bir paranoya, yani adamm bir ayağı sürekli uçurumun kıyısında. Bir itişle kendisini tam bir deliliğin sonsuz çukurunda buluverir.”

Karin de Vries de katıldı buna.

Bundan dolayı yeni Führet’in her tür iletişim aracı izlemeye alındı: telefonu, telsiz frekansları, posta teslimattan, hatta olur da kullanıyordur diye haberci güvercinler bile. Güçlü elektronik dinleme cihazlarıyla birlikte ajanlar çalıların içine, ağaçlara, ve eskiden harap bir malikâne olan yapının yıkıntıları arasına gizlenmişlerdi;

“kulaklar” nehir evinin ve etrafının her yanına uzanmıştı. Jâger’in kendilerine Su Yıldınmı hakkında bilgi verecek birisi veya bir şeyle temasa geçmesini bekliyordu herkes. Ama hiçbir şey olmadı ve saatler saatleri kovaladı.

Londra’da, Paris’te ve Washington’da su sistemleri tam bir denetim altına alındı. Silahlı askerlerden okşan müfrezeler bölgenin her karışında devriye geziyor, rezervuarlara çıkan yollar ablukaya almıyor, engeller konuyordu. Washington’da harekatlar ve güvenlik sistemleri Kara Kuvvetleri’nin uzman istihkâm subayları tarafından yönetiliyor, ülkenin her yanından en deneyimli personel oraya akıyordu.

“Hiçbir orospu çocuğu Nazi buranın yakınma bile gelemez,” «fiyordu Dalecarlia rezervuarının komutasındaki tuğgeneral. “Londra ve Paris’te de durum aynı, en son olasılığa kadar her şeyi müzakere ettik. Sanırım Fransızlar biraz abarttılar. Her yüz metrede bir, roketatar ve alev makinesi taşıyan birimler yerleştirmişlçr, su bile içmiyorlar.”

Bonn’da, Su Yıldırımı’nın şehri etkileyeceğine dair hiç kanıt bulunmadığından hükümet tüm kaynaklarını müttefiklerin emrine tahsis etmişti. Müttefikleriydi çünkü yer yüzünde kimse Nazi’lerin yeniden ortaya çıkışından Alman liderler kadar iğrenemezdi. Ancak, onlar tarihi veya tarihin tekerrür edeceğini düşünmemişlerdi. Çünkü, Su Yıldırımı gecesinin en karanlık saatlerinde, görünüşte yatak çarşaflarından mutfak gereçlerine kadar bir sürü şey taşıyan kamyonlar fark edilmeden, göze çarpmadan Bundestagin park alanlarına doğru ağır ağır ilerliyorlardı. Aslında, bu kamyonların içinde yüksek oktanlı, son derece patlayıcı büyük yakıt tankları bulunuyordu.

Bu tanklar bir futbol sahasının bir ucundan diğer ucuna

sıvı pükürtecek kapasitede pompalara bağlıydı. Bu, Günter

Jâger’in karşı koyamayacağı bir semboldü, bu görevi yerine getirecek

ve hayatlarını kendisine adamış müritlerinden başka kimseyle

paylaşmadığı bir sembol. Bundestagi ateşe verecekler, yerle bir

edeceklerdi

“Reichstagyeniden doğdu,” diye yazdı Günther Jâger güncesine.

“Hiçbir şey olmuyor, olmuyor!” diye patladı Karin, Königshof Ote-li’ndeki süitte. Bonn’da saat sabahın biriydi; Witkowski üe Çöl Fav tması’ndan gelen iki komando dinlenmeksizin geçen son iki günün ardından yorgunluktan bitmiş bir halde öbür odalarda uyuyorlardı. “Hiçbir yere varamıyoruz!”

“Hepimizin kararı şu ki,” dedi Latham, zorla açmaya çalıştığı

kurşun kalkanlar gibi ağırlaşmış göz kapaklarıyla, “eğer bu sabah saat altıya kadar gelen giden olmazsa onu alıp kızağa çekeceğiz.”

“Asla kızağa çekilemeyecek Drew! Freddie yakalandığı takdirde kendini öldürmesini sağlayacak önlemleri almadan asla bir harekâta girmezdi. Bana hep bunun kahramanlıktan dolayı olmadığını söylerdi, nedeni sadece işkenceden duyduğu korkuydu. Eğer işkenceye maruz kalırsa sonunda mutlaka öldürüleceğini bilirdi, o yüzden boşuna acı çekmektense intihan yeğlerdi... Stasi dosyasına inanmama nedenlerimden biri de buydu aslında.”

“Yani siyanür kapsülü hikâyesi mi?”

“Bunlar gerçek, sen de gördün! Ağabeyin Harr/de de aynısı vardı.”

“Onu kullanması hiç gerekmemişti.” Latham’ın başı göğsüne düştü, sonra tüm bedeni ağır ağır kanepenin üzerinde geriye doğru kaykıldı.

“Yüz binlerce insanın hayatı darağacında Drew! Bunu sen kendin söylemiştin - bu işi başarmanın bir yolunu bulmuş işte!” Karin kendi kendine konuşuyordu; Latham uykuya dalmıştı. “Onu durdurmanın başka yolu yok,” dedi De Vries fısıltı hâlinde. Yatak odasına koşup yatağm üzerinden bir battaniyeyi çekip indirdi ve geri dönüp Latham’ın üzerini örttü. Sonra tekrar yatak odasına dönüp telefonu kaldırdı.

Bir telefon çaldı. Drew yerinden sıçradı, elini orada olmayan telefona uzatayım derken kanepeden düştü. Yalpalayarak ayağa kalktı; zil sesi sustu ve otuz saniye sonra hemen hemen giyinik bir Witkowski yatak odasmdan patlar gibi çıktı. “Allanın cezası, sonunda kadın yaptı yapacağınıl* diye bağırdı albay.

“Neyi yaptı...?” diye sordu Latham, kanepeye geri dönmüş, kafasını sallıyordu.

“De Vries tek başına onun peşine düşmüş”

“Ne yapmış?

“Karin şifrelerimizi kullanıp Jâger’in güvenliğinden geçmek için temiz onayı almış.”

“Ne zaman?”

“Birkaç dakika önce. Nöbetçi subay onun girişini şifreyle mi

adıyla mı kaydetsem diye aramış.’*

“Buradan gidiyoruz!. . . Silahım nerede? Burada masanın üzerindeydi.

Aman Tanrım, onu da götürmüş!”

“Bir ceketle pardesü giy,” dedi Albay. “Son bir saattir yağmur yağıyor.”

“Alman istihbaratından bir araba yolda,” diye duyurdu Yüzbaşı Dietz, arkasından kendisini izleyen ve tamamen giyinmiş teğmeniy-le üçüncü yatak odasının kapısından dışarı fırlarken, silahlan kayışlarına takılmıştı. “Telefonu kaldırıp dinledim,” diye açıkladı. “Acele etmeliyiz, oraya gitmek en azından on dakika alır.”

“Güvenlik şefini arayıp kadını durdurmalarını emredin, ya da onun arkasından içeriye dalmalarını!” dedi Teğmen Anthony.

“Hayır,” diye kestirdi Witkowski. “Jâger kuduz bir köpek. Eğer köşeye sıkıştığını düşünürse çüdırıverir, önüne çıkan herkesi öldürür. Psikiyatristleri siz de duydunuz. Karin orada her ne halt yiyorsa, biz oraya varana kadar yalnız basma yemesinde fayda var.”

“Oraya vardığımızda,” dedi Drew hafifçe, sandalyeden ceketini ve pardesüsünü çekip alırken, “içeri dalıyoruz. Her birinizin ikinci bir silahı var. Biriniz bana bir tane versin.” .

Karin de Vries kendisini N-2 biriminin bir üyesi olarak tanıttıktan sonra, Jâger’in evini göz altında tutmaktan sorumlu ekibin Alman istihbarat subayı tarafından adı ve şifresi kontrol edildi ve kendisine, Jâger hakkında genel bir açıklama ile ayrıntılı bilgiler verildi.

“Araziye stratejik olarak teçhizatlarıyla beraber yerleşmiş dokuz adamım var,” dedi eski malikanenin yan yarıya yıkılmış bir duvan-nın arkasında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında cömelmiş duran görevli “Her biri kamufle durumda, yapraklann arasında saklanıyorlar. Aslında pek çoğu da ağaçlann üzerinde ve her ne kadar rahatsız edici de olsa yağmur şu anda bizim için avantaj.

Günter Jâger’in iki devriyesi kayıkhanenin yaklaşık yirmi beş

metre arkasında geziniyor. Kimseye görünmeden kapıya ulaşmanız

gerektiğini söylüyorsunuz, görünmemeniz bizim için de hayati

önem taşıyor - o zaman şimdi size söyleyeceklerimi dinleyin. Şu eski,

taş döşeli yoldan gidin. Jâger’in dinlenmesi için yeniden yapılan

bir kroket sahasının olduğu yerde, yanmış eski bir gazebo’nun kalıntılarını

göreceksiniz, oraya kadar gidin. Tam karşı tarafta bir

çam ağacı vardır; ilk dallarından yaklaşık beş metre yukarıda, evi

gözleyen bir adamım var. Küçük el fenerini iki kere yakıp söndü-rürse etrafta gezinen bir muhafız var demektir, üç kere yakıp sön-dürürse her şey yolunda demektir. Üç kere ışık gördüğünüz zaman kroket sahasının ortasından dümdüz koşun, orada sola doğru kıvrılan başka bir taş döşeli yol var. Patikaya girip yaklaşık kırk adımdan sonra durun, orası en keskin dönüş noktasıdır. Sağınıza bakın; çalıların arasında bir başka adam daha olacaktır ve bir başka el feneri daha. O da yolun tam sonundaki bir yan kapıyı gözlem altında tutmakta. Kapıyı hemen göreceksiniz."

"Yan kapı mı?" diye sözünü kesti Karin, siyah keten şapkasının

altından yüzündeki yağmur sularını silerek. A$$>

"Jâger'in oturduğu yerin yan kapısı»* diye yanıtladı Alman istihbarat görevlisi. "Yatak odası, banyo, büro ve kuzey duvarına ek yapılan küçük, kişisel bir şapel. Söylendiğine göre saatlerini burada meditasyon yaparak geçiriyormuş. Yan kapı onun şahsi giriş yeri, nehir kıyısına en yalan yer orası ve başka herkese de yasak, ön kapı uzakta solda, eski kayıkhanenin girişi; orası muhafızların ve ziyaretçilerin kullandığı kapı."

"Başka bir deyişle, orada olduğu sırada konutun diğer bütün bölümlerinden ayrılmış halde oluyor."

"Tam anlamıyla öyle. Yapılan ayarlamaları kendisine anlatırken Direktör Moreau çok ilgi gösterdi Onu Paris'ten aramanızdan sonra kendisi de beni aradı ve birlikte sizi- en az riskle konuta alacak planı tasarladık."

"Kendisi size ne dedi, bir sakıncası yoksa."

"Günter Jâger'i yıllar öncesinden tanıdığınızı ve başkalarının başaramayacağı şeyleri başarmak üzere eğitilmiş bir strategist olduğunuzu. Bizim meslekteki çoğu kıdemli gibi ben de Moreau'nun hükümlerini bir uzmanın hükümleri olarak değerlendiririm. Ayrıca silahlı olduğunuzu ve kendinizi koruyacak kapasitede olduğunuzdan da söz etti."

"Umarım iki bakımdan da haklıdır," dedi Karin yumuşakça.

"Ya?" Alman görevli gözlerini dikerek De Vrise'e baktı. "Amirleriniz

taktiklerinizi onaylı yordur tabii ki"

"Elbette, öyle olmasaydı şu ünlü Moreau benim adıma sizi arar mıydı hiç?"

“Hayır aramazdı.. Yağmurluğunuz yakında sucuk gibi olacak.

Size yeni bir yağmurluk veremeyeceğim, ama yanımda fazladan bir şemsiye var. Memnuniyetle kullanabilirsiniz.”

“Çok teşekkür ederim. Tüm personelinizle telsizle temasta misi-nız?

“Evet, ama size telsk verememem. Riski çok büyük.”’

“Anlıyorum. Sadece onlara söyleyin, yoldayım.”

iyi şanslar, çok, çok dikkatli olun madam. Unutmayın, sizi kapıya kadar götürebiliriz, ama sizin için başka bir şey yapamayız. Çığlık atsanız bile bir karşılık Veremeyiz.”

“Evet, biliyorum. Binlerce kişinin hayatıyla karşılaştırıldığında bir kişinin hayatı nedir ki?” Bu sözlerle Karin birden şemsiyesini açıp tufan gibi yağan yağmurun içinden taşlık yoldan gitti. Gözlerinden sürekli olarak yağmur sularını silip duruyordu. Bir zamanlar güzel bir gazebo olduğu belli olan, yanmış, ahşap bir yapı iskeletinin yanına vardı; gazebo bu yanık ve sütunları eğrilmiş haliyle savaşın zengin, yoksul hiç kimseyi ayırt etmediğini betimleyen savaş fotoğraflarından fırlamışa benziyordu. Daha sonra bunun ardında, sanki bu betimlemenin inadına, mükemmel bakimi yapılan bir kroket sahası vardı, bahçenin çimleri kırpılmış, çiçeklere şekil verilmişti.

$$

Karin başını kaldırdı, keten şapkasının siperliğinin altından gözlerini kısarak baktı, iki yanında uzanan ağaçlardan daha farklı olan dev çam ağacını inceledi Birden, belli belirsiz fener ışıklarını gördü. İki ışık! Bir devriye iş başında. Karin yere doğru eğildi, sürükleyip götüren karanlığın içini dikizledi, öbür sinyali bekledi. Çabuk geldi: yanıp sönen üç ışık, iki kez tekrar edilerek. Yol açıktı!

İkinci taş yolun sert zeminine varana kadar düz ayakkabılanyla, ıslak çimenlere bata çıka hızla kroket sahasının ortasından koştu. Tereddütsüzce, yaklaşık kırk adımlık mesafeyle ani dönüşü aklından çıkarmayarak hızla koştu; ama dönüşü çok geç fark etti, zemin birden sertçe sola saptığı sırada, aşırı derecede büyümüş yaprakların arasına boylu boyunca uzandığı anda. Görüş mesafesi hiç yoktu, herhangi bir şeyi görmesi mümkün değildi. Acı içinde, zorlana zorlana ayağa kalkıp şemsiyesini toparladı; kırılmıştı, işe yaramazdı. Diz üstü durarak sağ tarafına baktı, kendisine söylendiği şekilde.

Bardaktan boşanırcasmda yağan yağmur ve karanlıktan başka hiçbir

şey yoktu, ancak yine de sinyal gelene kadar bekledi. Sonunda

geldi de: üç defa parlayan ışık. Karin taş patika yolun sonuna kadar ağır ağır, dikkatle yürüdü; ağaçlığın kenarındaydı ve şimdi herkesin nefret ettiği eski kocasının, Dördüncü Reich'ın Fü/ırer'inin mekânını gördü. Yapmın en uzak sol tarafında ışıklar vardı, diğer yerler karanlıktı.

Eski kayıkhane Karin'in zihninde canlandırdığından belki daha geniş değildi ama çok daha uzundu. Alman istihbarat görevlisi, Günter Jâger denilen adamın izole edilmiş konutuna açılan sağ taraftan bir giriş yeri olduğunu söylemişti, içeriye girişler sol taraftan da yapılıyormuş diye düşündü, dokuz-on metre uzunluğunda, daha hafif ve daha yeni tahtayı gözlemleyip nehirden tarafa yapılan eklemenin genişliğini değerlendirerek, burada iki, üç, ya da dört kişilik personel için yetecek kadar yer olduğunu düşündü. İstihbarat görevlisi bîr konuda haklıydı: ön kapı uzakta soldaydı, bahçe yolunun en uçundaydı. Ve tam Karin'in önünde, kısa rıhtım ve onun da ötesinde koca nehrin bulunduğu yerde Günter Jâger'in suit odalarının sahanlıklı giriş kapısı duruyordu. Küçük sahanlığın tavanına kırmızı, loş bir ışık tutturulmuştu. Karin birkaç derin nefes aldı, göğsündeki çılgınca atışı kontrol edebileceğini umarak Drew Lat-ham'ın silahını yağmurluğunun cebinden çıkardı ve soluk kırmızı ısıldı sahanlığa doğru, çimlerin üzerinden geçti. Birisi yaşayacak, öbürü ölecekti. Bu, Tann'nın kutsadığı evliliklerinin sonuydu. Ama önce Su Yıldırımı vardı; Günter Jâger'in Londra, Paris ve Washing-ton'ı felç edecek olan doruk planı. Bir zamanlar ajan provakatörle-rin en parlağı olan Frederik de Vries bu işi yapmanın bir yolunu mutlaka bulmuştu. Karin bunu biliyordu!

Karin hafif kırmızı ışıklarla aydınlanan kısa sahanlığa vardı; üst kemeri taşıyan iki sütundan birine tutunarak tek basamaktan çıktı. Şiddetli yağmur çatıda sürekli bir gürültü yapıyordu. Birdenbire nefesi kesildi, her yanım korku ve endişe kapladı. Kapı, on santimetre kadar aralıktı, aralığın gerisinde ise sadece karanlık vardı. Karin kapıya doğru yaklaştı, Latham'ın silahı sol elinde, kapıyı itip açtı. Yine sadece karanlık ve artık sel haline gelmiş yağmur sayılmayacak olursa, sessizlik. İçeri doğru yürüdü.

"Geleceğini biliyordum sevgili kancığım," dedi görünmeyen biri, sesi görünmeyen duvarlardan yankılanarak. "Kapat kapıyı lütfen."

“FrederikT

“Demek artık Freddie değil, peki anlıyorum. Sadece bana kızgın olduğun zamanlarda Frederik diye seslenirdin. Bana şimdi de kızgın mısın?”

“Ne yapan sen? Neredesin?”

“Karanlıkta konuşmamız en iyisi olacaktır, en azından bir süreliğine.”

“Benim buraya geleceğimi biliyordun ha,... ?”

“Sen ve sevgilin Bonn’a geldiğinizden beri bu kapı açık duruyor.”

“O zaman senin kim olduğunu bildiklerinin farkındaydın...”

“Bunun hiçbir önemi yok,” diye sözünü kesti De Vries/Günter Jâger kesin bir şekilde. “Artık bizi hiçbir şey durduramaz.”

“Bu işten yakam sıyıramazsın.”

“öyle bir sıyırırım ki. Her şey gibi o da çoktan ayarlandı bile.”

“Nasıl? Kim olduğunu biliyorlar, kaçmana izin vermezler!”

“Neden? Burada, şu dört dönümlük harap arazide yerleştirdikleri dinleme aygıtlarıyla benim Almanya, İngiltere, Fransa ve Ame-rika’daki müritlerimle bağlantı kurmamı bekledikleri için mi kaça-mam? Ben kendileriyle konuştum diye başkalarını suçlayıp, tutuk-layabilecekleri için mi? Bak sevgili karıcığım, Fransa ile Amerika’nın Başkanlarına ve İngiltere Kraliçesi’ne telefon etmek işten bile değil benim için. Böyle bir şey yaptığımda istihbarat birimlerinin uğrayacağı şaşkınlığı bir düşünsene!”

“Neden yapmadın o zaman?”

“Neden mi? Çünkü asil insanlar gülünç duruma düşerlerdi o zaman

* bizim komiklik yapmak gibi bir niyetimiz yok, biz son derece ciddiyiz.”

“Neden Frederik, neden? Ne oldu şu Naziler’den herkesten fazla nefret eden adama?”

“Bu pek doğru değil,” dedi yeni Ftihrer sertçe, “önce komünistlerden nefret ettim, çünkü hepsi

aptaldı. Marksist eşitlik doktrinine uygun yaşanılsın diye her yerde güçlerini çarçur ettiler, böyle bir eşitlik zaten var olmadığı halde. Yetkileri eğitimsiz köylülere ve kaba, hoyrat, çirkin adamlara verdiler, hiçbir matah tarafları olmayan insanlara."

"Daha önce hiç bu şekilde konuşmazdın."

"Tabii ki konuşuyordum! Sen sadece beni yeterince dikkatli

dinlemiyordun... Ama bunların da önemi yok şimdi, çünkü ben bana gelen çağrıya kulak verdim, gerçekten üstün bir insanın çağrısına. Bir boşluk vardı ve ben onu doldurdum, bu arada benim aradıkları kişi olduğumu gören büyük bir algılama yeteneğine sahip o anlı şanlı cerrahın benden hiçbir yardımı esirgemediğini de söylemeden geçmemeliyim."

"Hans Traupman," dedi Karin karanlıkta, bu isim ağzından çıkar çıkmaz da kendine kızdı.

"Artık o bizlerle değil, sizin şu budala ekibinize teşekkür etmeli. Siz yoksa gerçekten onun teknesini ele geçirip doktoru tekneyle beraber kaçırıp gidebileceğinizi mi sanmıştınız? Dört kamera da sırayla kararıyor, telsiz birden arızalanıyor ve tekne kendi başına nehirde yukarı doğru gitmeye başlıyor, öyle mi? Doğrusu ne kadar amatörce! Traupman davamız için hayatını vermiştir, başka türlü olmasını o da istemezdi herhalde, çünkü davamız her şey demektir."

Günter Jâger epey şey biliyor, ama her şeyi bilmiyor, diye düşündü Karin de Vries. Traupman'ın teknesinde öldüğünü sanıyordu Jâger. "Hangi dava Frederik? Nazi'lerin davası mı? Senin büyük anneni büyük babanı idam edip annenle babanı sonunda kendi canlarına kıyana kadar paryalar gibi. yaşamaya zorlayan canavarların davası mı?"

"Beni terk ettiğinden bu yana çok şeyler öğrendim karıcığım."

"Ben mi seni terk ettim...?"

"Beni öldürmemeleri için elimdeki, yani Amsterdam'da bırakmış olduğum tüm elmasları verdim onlara. Ama Duvar yıkıldıktan sonra kim beni kiralayacak, görev verecekti ki? Artık gizlenecek hiçbir şey kalmadığı zaman bir ajanın ne faydası olur ki? Yaşam biçimim ne yöne gidecekti? Sınırsız harcamalar, limuzinler, pahalı tatil merkezleri? Karadeniz'i ve Sivastopol'ü hatırlıyor musun? Tanrım, biz orada hem tatil yapıp eğlendik ve hem de ben iki yüz bin dolan çaldım!"

"Ben 'dava'dan bahsediyordum Frederik, ya davar

"Tüm varlığımla ona inanmaya başladım. Başlangıçta, benim

hareket içindeki konuşmalarımı başkaları yazıyordu. Artık hepsini

kendim yazıyorum, besteliyorum, çünkü hepsi kısa kahramanlık

operaları gibi aslında, duyup görenleri ayağa kaldırıyor, insanların

benim için övgü dolu sözler söyleyip beni onurlandırmasını sağlı-

yor, kendime kul köle ettiğim insanlar bu nutuklar sayesinde bana hayranlık besliyorlar!"

"Peki bütün bunlar nasıl başladı... Freddie?"

"Freddie - böyle daha iyi. Gerçekten bilmek mi istiyorsun?"

"Ben her zaman senin görevlerin hakkında bir şeyler bilmek istemez miydim? Bazen nasıl da gülerdik, hatırlasana."

"Evet, senin bu tarafın iyiydi, çoğunlukla takındığın orospu haline hiç benzemezdi."

"Ne...F Karin derhal sesinin tonunu alçaktı, "özür dilerim Freddie, gerçekten çok üzgünüm. Sen Doğu Berlin'e gitmiştin, hepimizin senden son duyduğu haber buydu, idam edilmiş olduğuna dair belgeyi okuyana kadar."

"O raporu da kendim yazdım, biliyor musun? Çok duygusal bir

şeydi" '»^*

"Kesinlikle ustaca yazılmıştı."

"Kailiteli yazmak büyük konuşmak gibidir ve büyük konuşmak da kaliteli yazmak gibi. Dinleyen ya da okuyanların zihinlerini ele geçirmek için o anda imgeler üretmek zorundasındır. Onlan alevler ve yıldırımlarla ele geçireceksin!"

"Doğu Berlin... ?"

"Evet, her şey orada başladı. Stasi'den belirli bazı kişilerin Münih 1e bağlantıları vardı, özellikle de Nazi hareketinin önde gelen bir generali ile. Yeteneklerimin farkına vardılar ve Tanrım, neden olmasın diye düşündüm? Onlarla o kadar sık dalga geçerdim ki! Stasi'lerin tutuklanmamdan sorumlu yüksek düzeydeki adamlanna Amsterdam'da rüşvet olarak elmasları verip kurtulunca, pek çok kişi yanıma gelip benim için çalışabileceğini söylemeye başladı. Doğu Almanya

çöküyordu, hemen ardından da tüm Sovyetler Birliği geliyordu - herkes bunu biliyordu. Beni Münih'e uçurdular, ben de o general Von Schnabe'yle tanıştım. Etkileyici bir insandı, hatta hayalperest bile denebilirdi, ama temel olarak sert bir amir ve katı bir bürokrattı. Onda lider olacak ateş yoktu. Ancak kafasında bir amacı vardı, artık yavaş yavaş gerçeğe dönüştürmeye başladığı bir amaç.

Almanya'nın çehresini tümden değiştirebilecekti"

"Almanya'nın çehresini mi değiştirecekti?" diye sordu Karin inanmaz bir tavırla. "Aşağılanan radikal bir hareketin bilinmeyen, karanlık generali nasıl böyle bir şeyi yapacak güçte olabilir ki?"

MAHŞER NÖBETI

613

"Bundestag'a gizlice sızarak, sızma işi de benim epeyce bilgim olan bir konudur."

"Bu benim soruma cevap değil... Freddie."

"Freddie - sevdim bunu. Yıllar boyu güzel anlarımız olmuştu sevgilim." Günter Jâger'in sesi hem orada değilmiş, hem de her yerdeymiş gibi geliyordu, ayrıca panjurlu pencerelere ve çatıya vuran yağmurun sesi yüzünden nereden geldiği iyice anlaşılmaz oluyordu. "Soruna cevap. Bundestag'a sızmak için sadece en doğru kişilerin seçimi gerekecekti Hans Traupman'ın yardımıyla general bütün ülkenin altım üstüne getirerek doğuştan yetenekli ama hoşnutsuz insanları araştırdı, onları problemli bölgelere yerleştirdi, sorunlar için çözüm önerilerini de verdi ve rakiplerinden hiçbirinin yeti-şemeyeceği şekilde kampanyalarım finanse etti. Şu anda Bundestag'da yüzün üzerinde üyemiz olduğuna inanabilir misin?"

"Sen de o insanlardan biri miydin... sevgili kocacığım?"

"Ben onların en olağanüstüsüydüm sevgili kancığım! Bana yeni bir isim, yeni bir geçmiş ve yepyeni bir hayat verdiler. Kuhhorst adlı küçük bir kasabanın kilisesinde çalışırken, kilise yetkilileri tarafından Münih'in dışına, Strasslach'a sürülen ve daha sonra imtiyazsız orta tabaka diye adlandırdığı ve ulusun belkemiğini oluşturduğunu düşündüğü insanlar için mücadele vermeye başlayan peder Günther Jâger oluverdim. Senaryomuza göre kampanyamı yürütürken Hans Traupman beni izlemiş ve kararım vermişti. Hareketin ihtiyaç duyduğu adam bendim. İnan bana orospu karım, bu harika! Beni bir imparator, kral, edindiğimiz her şeyin hâkimi, Dördüncü Reich'm Führer'i yaptılar!"

"Ve sen de kabul ettin Freddie?" •

"Neden etmeyeyim? Bu benim geçmişte uyguladığım her şeyin bir uzantısıydı. Düşman kamplarına sızarken sergilediğim ikna edicilik, sahte iddialarımı sağlamlaştıran nutuklarım, bütün

o akşam yemekleri ve sempozyumlar - onların hepsi beni büyük başarılara hazırlayan birer alıştırmaydılar.”

“Ama bir zamanlar sen bu insanların düşmanların olduğunu

söylüyordun?*

“Artık değil. Onlar haklıymış. Dünya değişti ve kötüye doğru

değişti. Demir yumruklarıyla komünistler bile şimdi bizim başımızda

olanlardan iyiydi. Güçlü bir devletin disiplinini çekip alırsan

geriye kalan şey; sadece birbirine bağırıp çağıran, birbirini boğazlayan, ormandaki hayvanlardan berbat ayak takımıdır. Biz hayvanlardan kurtulacağız ve devlete hizmet edecek yalnızca en saf, an kişileri seçip ödüllendirerek devleti yeniden tesis edeceğiz. Büyük yeni günün şafağı üzerimize sökmek üzeredir sevgili kancığım ve bu anlaşılır anlaşılmaz gücünün doğruluğu ve doğruluğunun gücü tüm dünyayı silip süpürecektir.”

“Dünya Nazilerin vahşetini hatırlayacak ama, öyle değil mi...

Freddie?”

“Belki bir süreliğine, ama dünya güçlü ve iyi davranan bir liderlik altında bulunan temizlenmiş bir toplum gördüğünde bu da geçecektir. Demokrasilerde devamlı seçimin kutsal oluşundan söz edilir, ama bu büyük bir yanılgıdır! Oylar için lağımlarda savaş verilir, çünkü halkın çoğunluğu buralarda yaşarlar. Ve Amerikalılara gelince onlar anayasalannın iki yüzyıl önce önerilen şeklini bile anlamaktan acizler, tik haliyle yalnızca toprak sahiplerinin, kendilerinin başarılı ve böylece de üstün olduklarını kanıtlamış insanların oy kullanmalarına izin verilecekti. Anayasal Anlaşma’da bu konuda uzlaşma olmuştu, bunu biliyor muydun?”

“Evet, onlar tarım toplumuydular, ama senin bunu bilmene şaşırdım. Tarih hiçbir zaman senin uzmanlık alanlarından biri olmamıştı sevgilim.”

“Hepsi değişti. Şu raflan görebilsen... üstlerinde sıra sıra kitaplar, her gün yenileri ekleniyor. Bir haftada beş-altı kitap okuyorum.”

“Onlan görmek istiyorum, seni görmek istiyorum, özledim seni Freddie.”

“Yalanda, sevgili karıcığım, yakında. Karanlıkta kesin bir rahatlık var. Çünkü seni hatırlamak istediğim şekilde görüyorum. Kocasıyla gurur duyan, güzel, hayat dolu bir kadın, bana NATO’dan gizli bilgiler getirmiştin, pek çoğu hayatımı kurtarmıştı.”

“Sen NATO’nun yanındaydın, başka nasıl hareket edebilirdim İri?”

“Artık daha büyük bir taraftayım. Şimdi bana yardım eder misin?”

“Bazı şeylere bağlı sevgilim. Son derece ikna edici olduğunu inkâr

edemem. Senin sözlerini duyunca senin adına çok heyecanlan-

dim. Sen hep olağanüstü bir insan olmuşsundur, hatta seni onaylamayanlar bile bunu söylerdi...”

“örneğin benim dostum, benim eski dostum ve senin şimdiki sevgilin Harry Lamam gibi.”

“Yanılıyorsun Freddie. Harry Latham benim sevgilim değü.”

“Yalana! O her zaman sana yılışır di, ortaya çıkacağın zamanı bekler dururdu, bana da durmadan sorardı.”

“Sana cümlemi tekrar edeyim, benim ne zaman doğru ne zaman yalan söylediğim konusunda yamlmayacağın kadar uzun süre birlikte yaşadık biz. Her şeyden önce bu senin mesleğin ve senin hesabına yüzlerce kere yalan söylerken gördün beni... Harry Latham benim sevgilim değil. Bir kere daha tekrar edeyim mi?”

“Hayır.” Bu tek sözcük görünmeyen duvarlarda yankılandı. “O zaman o adam kim?”

“Harry’nin adını alan birisi.”

“Neden?”

“Çünkü sen dostun Harr/nin öldürülmesini istedin, öldürülmek Harry’nin pek hoşuna gitmedi. Bunu nasıl düşündün Frede-rik? Harry seni bir - seni bir kardeş gibi severdi.”

“Bunu düşünen ben değildim,” dedi Günter Jâger’in bedensiz sesi hafifçe. “Harry bizim Alplerdeki karargâhımıza sızdı. O bir deneyin parçasıydı. Kabul etmekten başka bir seçeneğim yoktu.”

“Ne tür bir deney?*

“Tıbbi. Hiç tam olarak anlamadım. Ancak Traupman çok coşkuluydu ve ben de Hans’a karşı gelemezdim. O benim hocamdı, beni bugün bulunduğum yere getiren adam.”

“Bugün bulunduğun yer neresi peki, Freddie? Sen gerçekten yeni Adolf Hitler misin?”

“Ondan söz etmen, tuhaf. Mein Kampfı ve elime alabildiğim bütün biyografileri tekrar tekrar okumuştum. Hayatlarımızın, en azından harekete katılmamızdan önceki hayatlarımızın ne kadar birbirine paralel olduğu hakkında hiç fikrin var mıydı? O bir ressam, bir sanatçıydı ve kendime göre ben de bir sanatçıyım. O işsiz kalmıştı, neredeyse ben de öyle olacaktım. Avusturya Ressamlar Birliği ve Mimarlık Akademisi yeteneği yok diyerek onu reddetmişti. Benim durumumda da aynısı. Benim gibi birine kim iş verir ki?

Ve her ikimiz de beş parasızdık; onun hiçbir şeyi yoktu, ben de ha-

yatımı kurtarmak için bütün elmaslarımı satüm... Sonra yirmilerin ortalarında insanlar sokak köselerinde ihtirasla, ikna edici bir tonda, toplumsal koşulların adaletsizliğine karşı çığlıklar atan bir radikali görmeye başladı ve yıllar sonra başka birileri de kendilerini dahi aldatmış olan eski bir süper ajan provakatörün hatipliğini izledi Böyle adamlar değerlidir.”

“Yani seni de Adolf Hitler’i de içinde bulunduğunuz korkunç şartlar mı yarattı?”

“Başka türlü ifade edeyim sevgili karıcığım. Biz davalarımızı bulmadık, davalarımız bizi buldu.”

“Bu çok iğrenç!”

“Hiç de değil. Döneğin ihtirasları en güçlü olanlardır» çünkü mutlaka elde edilmeleri gerekir.”

“Bütün bunların elde edilmesi için de çok kişinin ölmesi gerekecek...”

“Başlangıçta evet, ama durum çabuk değişecek, dünya çok daha iyi bir yer olacak. Kitlesel savaşlar olmayacak, nükleer çekişmeler olmayacak - ilerleyişimiz yavaş yavaş gerçekleşecek ama mutlaka gerçekleşecek, çoğu gerçekleşmek üzere bile. Birkaç aya kadar hükümetler değişecek, en güçlülerden, en saf, en temiz olanlardan yana yasalar yapılacak. Birkaç yıl içinde o işe yaramayan çöplük, toplumun bizi emip kurutan döküntüleri silinip gidecek.”

“Bana nutuk çekmen gerekli değildi... Freddie.”

“Ama hepsi doğru! Göremiyor musun bunu?”

“Ben seni bile göremiyorum ve böyle konuştuğun zamanlarda beni gerçekten heyecanlandırıyorsun, senin olduğunu bildiğim o olağanüstü adam gibi. Lütfen ışığı aç.”

“Bu konuda küçük bir sorunum var.”

“Neden? Beş yılda bu kadar mı değiştin?”

“Yo, ama ben gözlük takıyorum, sen takmıyorsun.”

“Sadece gözlerim yorulduğu zamanlarda takarım, bunu sen de biliyorsun.”

“Evet, ama benimki başka. Ben karanlıkta görebiliyorum ve elindeki silahı da görüyorum. Bana solak olduğunu hatırlattı. Benimle golf oynamak istediğin zamanı hatırhyor musun, hani sana golf takımı getirmiştim de hepsi yanlış çıkmıştı?”

“Evet, tabu ki hatırlıyorum, sopalar sağ elini kullanan oyuncular

içindi... Silahı taşıyorum çünkü sen bana gece vakti seninle bile olsa hiçbir buluşmaya silahsız gitmememi öğretmiştin. Takip edilip edilmediğini ikimizin de bilemeyeceğini söylemiştin.”

“Haklıydım, seni koruyordum. Dışarıdaki arkadaşların yanında bir silah olduğunu biliyorlar mı?”

“Kimseyi görmedim. Yalnız başına geldim, yetki almadan.”

“Şimdi yalan söylüyorsun, en azından kısmen, ama fark etmez. Silahı yere at!” Karin denileni yaptı. De Vries/Jâger bir ışık açtı, şapel kürsüsünün üzerindeki eflatun kumaşın üstünde bulunan altın haçı aydınlatan bir reflektör lambasıydı bu. Yeni Führer sağ tarafta, bir dua iskemlesinde oturuyordu, boğaz düğmesi açık beyaz ipek bir gömlek içindeydi, parlak san saçı göz alıyordu, yakışıldı, keskin hatlı yüzü alımlı görünmesini sağlayacak en ideal açıda duruyordu. “Beş yıldan sonra nasıl görünüyorum sevgili karıcığım?”

“Her zamanki kadar yakışıklı, ama bunu biliyorsun zaten.”

“Bu asla inkâr edemeyeceğim, Herr Hitler’in de asla sahip olmadığı bir özellik. Onun yüksek topuklu ayakkabı giyen ufak tefek bir adam olduğunu biliyor muydun? Görünüşümün bana büyük yararı oldu, ama ben bunu parlak bir insanlık maskesi olarak takmıyorum ve kadınlar bu konuda bir şey söylerlerse buz gibi soğuk bir insan haline bürünüyorum. Fiziksel güzellik insa’nı ulusal lider yapmaya yetmez.”

“Başkaları önemser ama. Eminim ki onlar bundan büyüleniyor-lardır. Ben de öyleydim... hâlâ öyleyim.”

“Sizler ne zaman ‘Günter Jâger’in yeni Neo-Nazi lideri olduğunu düşünmeye başladınız?”

“Sonnenkinder’in biri sorgulamada ötmüş. Tahminimce ilaçların da etkisiyle.”

“Bu olamaz, kendimi onlardan birine asla göstermedim ben!”

“Demek ki göstermişsin, bunu fark etmiş olsan da olmasan da.

Toplantılar olduğunu söylemiştin, nutuklar veriyormuşsun...”

“Sadece Bundestag’dan olanlara! Diğerlerinin tümü banda kaydedilmiş nutuklardı.”

“öyleyse biri seni satmış... Freddie. Günah çıkarmak isteyen birine

gidip de o şahsın itiraflarını kendi amacına kullanan bir Katolik

rahibi hakkında bir şeyler duymuştum.0

“Tanrım, şu bunak geri zekâlı Paltz. Değişik yer ve zamanlarda

onun idam edilmesi gerektiğini söylemiştim, ama yo, Traupman’ın iddiasına göre çalışan kesim arasında geniş bir tabanı varmış. Onu vurdurtacağım.”

Karin rahat bir nefes aldı. Bam telini bulmuştu, şimdi oradan vurmalıydı. Paltz’ın ismi banttan çıkarılan kimlik belirlemelerinden kalmaydı. Bonn Piskoposluğu’na bir telefonla ortaya çıkan bir başka gerçek de Monsenyör Paltz’ın Almanya’daki Katolik hiyerarşisi tarafından tutulmayan biri olduğuydu. Piskopos kelimeleri hafifletmeden konuşmuştu. “Adam yanlış yönde giden bir bağnaz, emekliye şevki gerek. Bunu Roma’ya defalarca söyledim.” Karin, istenmeyen kocası sakinleşene kadar bekledi.

“Freddie,” diye başladı hafif bir tonda, kontrollü şekilde. “Bu Paltz, artık her kim ise, bu papaz, Londra, Paris ve Washington şehirlerine korkunç bir şeyler olacağını söylemiş. Yüz binlerce insanın öldürüleceği büyük felaketler. Bu doğru mu... Freddie?”

Führer’den gelen kapkaranlık sessizlik elektrik gibiydi, çağılda-yan yağmurla daha da abartüı bir hale geliyordu. Sonunda Gtinter Jâger konuştu, sesi gergin, keskin ve bir yaylı çalgının iyice gerilmiş, kopmak üzere olan telleri gibiydi.

“Demek sen bu nedenle buradasın benim sürtük kancığım. Demek seni bizim şok dalgamızın yapısıyla ilgili bir şeyler çıkarabilir miyiz diye göndermişler.”

“Ben kendi başıma geldim. Burada olduğumu bilmiyorlar”

“Bu mümkün, sen hiçbir zaman iyi bir yalancı değildin. Ancak, bu ironi çok hoş. Hiçbir şeyin bizi durduramayacağını daha önceden söylemiştim, bu da gerçek olacak. Görüyorsun ya, tüm büyük üderler gibi ben sorumluluğu başkalarına aktarırım, özellikle de uzmanlığımın yetmediği alanlarda. Bana bir plan ya da stratejinin anahatlannı verirler, özellikle de sonuçlarım, ama teknik yönlerini değil, hatta teknik yönlerini geliştiren personelin isimlerini bile değil. Kendim istediğim zaman bile kimi çağıracağımı bilmem.”

“Üç şehrin suyunu ilgilendirdiğini biliyoruz, rezervuarlan ya da her ne diyorlarsa işte.”

“Gerçekten mi? Eminim ki Monsenyör Paltz itiraflarında çok teknik bilgiler verebiliyordur. Ona sorsanıza.”

“Bunlar işe yaramaz Frederik! Bırak artık, işin içindeki herkes

yakalanacak. Sulara yaklaşan herkese veya her şeye ateş etmek üzere

hazırlanmış yüzlerce birlik var. Hepsi yakalanacak, sen de teşhis edileceksin.”

“Teşhis mi edileceğim?” diye sordu Jâger sakin sakin. “Kim tarafından? Gününü ayını bırak, hangi yılda olduğumuzdan dahi emin olmayan bunak bir ihtiyar tarafından mı? Komik olma n’olur.”

“Frederik, o toplantının bant kayıtları var. Oraya gelen herkes tutuklanıp birbirinden ayrı hücrelere kondular! Bitti artık Freddie! Tanrı aşkına, iptal et Su Yıldırımı’nı!”

“Su... Yüdtrtmı ha? Tanrım, sen gerçeği söylüyorsun, sesinden, gözlerinden belli.” Günter Jâger dua sandalyesinden kalktı, cerrah ışığı altında vücudu bir Siegfried gibiydi. “Yine de, bu hiçbir şeyi değiştirmez, çünkü iliç kimse bu işi durduramaz. Bir saatten az bir zaman içinde bir jetin içinde benim çalışmalarımı, bizim çalışmalarımızı alkışlayan bir ülkeye gidiyor olacağım ve Batı dünyasında müritlerimin iktidara doğru gelişlerini izleyeceğim.”

“Asla kaçamazsın!”

“Ah, şimdi pek toyca konuştun sevgili kancığım,” dedi Jâger kürsünün ortasına gelip altın haçm

altında bir düğmeye basarak. Dokunmasıyla beraber ansızın yerde bir kapak açıldı, altında aşağıdaki nehrin çırpıntılı sularını ortaya çıkardı. “Aşağıda iki kişilik bir denizaltı var, Yönetim Kurulu Başkanı bizden biri olan bir tersanenin saygılarıyla. Beni doğruca Konigswinter’e, uçağımın beni beklediği yere götürecek. Gerisi ise tarihin yeniden doğuşu.”

“Ya ben?”

“En son ne zamandan beri bir kadınla beraber olduğum hakkında hiç fikrin var mı?” dedi Jâger hafif bir seste, kürsünün üzerinden gelen spot ışığının altında dururken. “Bu türden tahriklere boyun eğen diğerlerinin yozlaştınlmaya ve içlerine sızılmaya ne kadar müsait bir hale geldiklerini düşünerek kaç yıl boyunca katı manastır disiplininin örtüsünü üzerime çekmek zorunda kaldım ben?”

“Lütfen Frederik, senin bu durumlarınla ilgilenmiyorum.”

“ilgilenmelisin sevgilim! Ulu liderin ben, yalnızca ben olduğunu kanıtlamak için dört yıldan fazla bir zaman münzevi hayatı yaşadım. Açık giysiler giymiş kadınlara kaşlarımı çattım, benim yanımda müstehcen anılara hatta fıkralara bile izin vermezdim.”

“Bütün bunlar senin için dayanılmaz olmuş olmalı,” dedi Karin,

bakışlarını gölgelerle dolu odada kaydırarak. “Doğu bloğunda yap-

tığın görevlerden döndüğünde üzerinde muhakkak yığınla prezervatif ve karşılarında kadın adlan yazılı çeşitli telefon numaralan olurdu.”

“Ceplerimi mi kanştınyordun?”

“Elbiselerin temizleyiciye gönderilmeleri gerekiyordu.”

“Her şeye bir cevabın var, hep olmuştur.”

“Dürüst cevaplar veriyorum, hafızamın bana söylediklerinden hangisi ilk aklıma gelirse... Bana dönelim Frederik. Bana ne olacak? Beni öldürecek misin?”

“Bunu yapmamayı tercih ederim sevgili kancığım, çünkü sen hem yasal olarak hem de Tanrı’nın gözünde hâlâ benim karımsın. Hepsinden öte, benim hediye denizaltını iki kişiyi bandırıyor. Sen benim eşim, yoldaşım, belki sonunda imparatorun imparatoriçesi olabilirsin, Frâulein Eva Braun’un Adolf HiÜer’e olması gibi.”

“Eva Braun ‘imparator’u ile beraber siyanür ve silah eşliğinde intihar etti. Bana pek cazip

gelmedi.”

“Bana eşlik etmeyecek misin sevgili karıcığım?”

“Etmeyeceğim.”

“Başka türlü de olsa edeceksin,” dedi Günter Jâger, duyulur duyulmaz bir sesle. Beyaz ipek gömleğinin düğmelerini çözdü ve üzerinden çıkardı, sonra kemerinin tokasını açmaya başladı.

Karin birden sol tarafına doğru hamle yaptı, yere attığı Lat-ham’ın otomatiğine doğru umutsuzca ulaşmaya çalışarak. Jâger süratle ileri atıldı, sağ bacağıyla tekme savurdu, ekmesinin burnu Karin’in karın boşluğuna öyle bir şiddetle gömüldü ki, Karin acıyla yere yuvarlandı.

“Şimdi bana eşlik edeceksin işte sevgili kancığım,” dedi yeni F0ırer, pantolonunu çıkardı, ütü yerleri birbirinin üzerine gelecek şekilde katlayıp dua sandalyesinin üzerine serdi.

39

“İçeri ne zaman girdi?” diye sordu Latham, yağan yağmurun gürültüsünde sesini duyulabilir hale getirmek için bağırarak.

Konutun arkasında farları kapalı duran istihbarat bölümünün aracı içindeki, iki dil bilen Alman görevli, “Yaklaşık yirmi dakika önce,” diye yanıtladı.

“Off, bu kadar mı uzun kaldı içerde? Siz de içeri girerken telsiz filan vermediniz mi, size ulaşabilme imkânı yok mu?”

“Durumu biliyordu efendim. Kendisine bir telsiz veremeyeceğimi

ona açıkça izah ettim, o da ‘Anlıyorum’ dedi”

“Onun geçmesine izin vermeden önce bir kere de bizden kontrol etmek aklınıza gelmedi mi?” diye hiddetle bağırdı Witkowski Almanca olarak.

uMein Gott, neinf diye karşılık verdi görevK öfkeyle. “Büyük Direktör Moreau’nun kendisi bizzat beni aradı ve hanımın devriyeler arasından içeri en az tehlikeyle geçebileceği bir yol üzerinde çalıştık.”

“Moreau ha? O orospu çocuğunun gırtlağını sıkacağım!” diye patladı Latham.

“Sorunuza tam bir cevap teşkil edebilmesi için mein Herr* dedi Alman istihbarat görevlisi, “Frâulein evde o kadar uzun bir süredir kalmıyor; dncü izcim telsizle geçtiği mesajda hanınım içeriye sadece on iki dakika önce girdiğim bildirdi. İşte bakırı, su geçirmez mürekkebimle

defterime tam saatini not almışım. Ben çok titiz çalışırım, biz Almanlar zaten hep öylelerdir - pardon, öyleyizdir."

"öyleyse neden bütün zengin arkadaşlarım Mercedes'Ierini tamir ettirirken hep sorunlarla karşılaşıyorlar?"

"Kuşku yok ki Amerikalı tamirciler nedeniyle efendim."

"Hadi be, kes sesini!"

"Sanırım İnce Adam'la benim sıramız geldi," diye araya girdi

Yüzbaşı Christian Dietz, yağmurun altında onlardan bir-iki metre

uzakta duruyordu, Teğmen Anthony de yanındaydı. "Şu nehrin

aşağısındaki koca yalıda olanları burada da tekrar edip muhafızları

saf dışı edeceğiz." Yüzbaşı öne doğru bir adım atıp görevliye Almanca

hitap ederek, aMein Oberführer," diye başladı, "orda devriye

gezen kaç nöbetçi var, düzenli hareket ediyorlar mı? Sizle Deutsch

konuşuyorum, yanlış anlaşılma riski olsun istemiyorum.*

"îngilizcem sizin Almancanız kadar iyidir efendim."

"Ama biraz tutuk gibi. Bir de grameriniz

"Haftaya hocamın parasını vermeyeceğim," diye sözü kesti görevli gülümseyerek. "Bir sonraki sınıfa geçebilmem için Oxfordlu İngilizlerle akşamüstü çayına gidebilmem gerekiyor."

"Abfatt! Onları asla anlayamazsınız. Ben anlamıyorum. Sanki ağızlarının içinde istiridye kabukları varmış gibi konuşurlar!"

'fa, ben de duydum."

"Bunlar ne konuşuyor burada böyle?" diye haykırdı Drew.

"Birbirlerini tanımaya çalışıyorlar," diye yanıtladı Witkowski.

“Buna güven kazanmak denir.”

“Buna vakit harcamak denir!”

“Ufak şeyler, chlopak. Birisini kendi dilinde bir dakika bile din-lesen nerelerde emin olmadığım anlarsın hemen. Dietz sadece belirsiz noktaların, tereddütlerin olmamasını sağlamaya çalışıyor.”

“O zaman biraz acele etmelerini söyle!”

“Gerekmez, sonuca vardılar zaten.”

“Sadece üç devriye var,” diye devam etti Alman görevli, komando yüzbaşıyla konuşmasına, “ama bir sorun var. Bir devriye bahçe yolunun en solundaki kapıya döndüğünde, kısa bir süre içinde hemen başka bir devriye çıkıyor, ama sadece o anki devriye geri döndükten sonra. Ve size şunu da söyleyeyim, iki tanesinin kimliklerini tespit ettik. Bunların hepsi patolojik katil. Cephanelik gibi silah ve el bombalarıyla dolaşıyorlar.”

“Anlıyorum. Bu bir gecikme. Adamm oraya gelmesiyle bayrağı bir sonrakine aktarıyor.”

“Tamamen.”

“Demek diğerlerini dışarıda haklamanın bir yolunu bulmalıyız.”

“/a, ama nasıl?”

“Onu bize bırak, kabına bakarız.” Latham’la Witkowski’ye

döndü. “Oradakiler kafayı yemiş,” dedi Dietz, “ki bu da bizi şaşırtmadı

aslında. Şu adamın da açıkladığı gibi, hepsi ‘patolojik katil’

bunların. Bu gibi tipler yemek yemekten çok adam öldürmeyi tercih eder; kafa doktorlarının bunları tanımladığı bir ad vardı, ama şimdi boşverelim buna. Evet, biz giriyoruz.”

“Ve bu sefer ben de sizinle geliyorum!” dedi Drew üstüne basa basa. “Ve karşı çıkmayı aklınıza bile getirmeyin.”

“Tamam patron,” diye katıldı teğmen, “ama sadece bize bir iyilikte bulunun.”

“Neymiş o?”

“Şu eski filmlerdeki Errol Flynn’ı oynamayın sakın. Bu iş ona hiç benzemez.”

“Söyle bu iş nasılmış bakalım ufaklık.”

“Buradan ötesi için bize tam bir plan verin,” dedi Witkowski, Alman subaya dönerek.

“Taş yoldan gidip yıkık bir gazebo’ya gelince...”

On saniye sonra dörtlü, eski yalının yan yarıya yıkılmış duvarının arkasından ilerlemeye başladı. Komandolar önde, Drew telsizdeydi. Kroket sahasına ulaşıp ağaçtan ışık sinyalinin gelmesini beklediler. Geldi: üç defa yanıp sönen ışık, dehşetli yağmurun altında güç bela görünüyordu.

“Haydi, gidelim,” dedi Latham, “ortalık temiz!”

“Hayırr diye fısıldadı Dietz, güçlü sağ kolu Latham’in önünü keserek. “Biz devriye nöbetçisini istiyoruz.”

“Karin orda ama!” diye çığlık attı Drew.

“Birkaç saniyeden bir şey olmaz,” dedi Teğmen Anthony, yüz-başısıyla beraber ileri doğru çıkarlarken. “Burda kalın!” diye de ekledi, ikisi birden kroket sahasından karanlıkların içine doğru kaybolurken. Sinyal gelmedi; hiçbir şey yoktu. Ve birden, işte orada, iki kez yanıp sönen ışık: Bir muhafız devriyeye çıkmış olmalıydı. Birden bire uzaktan bir çığlık, bir uluma sesi geldi, kısa sürdü, birdenbire kesildi. Sonra bir tane ve sonra bir tane daha. Sonra tekrar ağaçtan ışık işareti geldi, üç defa yanıp sönen soluk ışık; bölge temizdi. Latham’la Witkowski kroket sahasından koşarak geçip taş yolu aştılar, albayın elfeneri yolu aydınlatıyordu, önce sola keskin bir dönüş yapan yolun bulunduğu yere, sonra da eski kayıkhanenin üzerindeki yolun sonuna vardılar. Uzakta solda komandolar evden dışarı çıkmış iki muhafızla mücadele ediyorlardı.

“Git yardım et,” diye komut verdi Drew, Alman istihbarat gö-

revlisinin tarif ettiği o kırmızı ışıklı sahanlığa doğru bakarak. “Bu benim hilem.”

aQûopak...\”

*Git burdan Stosh, yardıma ihtiyaçları var. Bu iş benim artık!”

Latham elinde otomatik silahla çimenli yokuştan aşağı doğru yürüdü. Kısa sahanlığı geçti, soluk kırmızı ışık arkasında kaldı, çatıda gürleyen yağmur sesinin ardından, evin içinden çığlıklar yükseldiğini duydu. Karin’in çığlıklarını! İçi parçalandı. Vücuduyla kapıya yüklendi, menteşeleri

havada uçurup, tüm kapıyı kasasıyla beraber bir spot ışığının bulanık bir şekilde aydınlattığı ve üzerinde parıldayan altından bir haç bulunan kürsünün olduğu tarafa doğru gönderdi Yerde, donuna kadar soyunuk san saçlı Führer vardı. Vücudu, çığlık atan, tekmeleyen, mücadele eden Karin'in üzerindeydi, Karin bacaklarım telaşla büküp kıvırıyor ellerini adamın güçlü kavrayışından kurtarmaya çalışıyordu. Drew otomatiğini ateşledi, çatıda bir delik açtı. Jâger karısının üzerinden şok içinde dönüp yuvarlandı, yüzü ve vücudu kaskatıydı; şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"Kalk ayağa Nazi faresi!" dedi Latham sesi buz gibi, katıksız bir nefretle gaddarlaşmıştı.

"Sen Harry değilsin!" dedi Jâger birdenbire, ağır ağır, ipnotize olmuş gibi ayağa kalkarken. "Sen ona benziyorsun... ama sen o değilsin."

"Bu ışıkta fark edebilmene şaştım." Drew spotun ışığından çıktı.

"İyi misin?" diye sordu Karin'e.

"Bir-iki çürük hepsi o kadar."

"Onu öldürmek istiyorum." Latham sakin ve soğuk bir edayla konuştu. "Her şey adına, onu öldürmek zorundayım." Otomatiğini doğrultup, Jâger'in kafasına hizaladı.

uHay}rf diye çığlık attı Karin. "Ben de ölmesini isterdim ama öldüremezsin, öldüremeyiz!... Su Yıldırımı Drew. Onu asla durduramayacağımızı iddia ediyor, ayrıntıları o da bilmiyormuş, ama hayatı boyunca hep yalan atmıştır o."

"Drew...?" diye araya girdi Günter Jâger, yüzüne yayılan habis

bir rahatlama gülümsemesi ile. "Drew Latham, Harr/nin kaba saba

kardeşi. Ne derdi onun için? 'Benim çocuk akıllı kardeşim, taş-

kafa,' evet böyle. Ona ne demek bu diye sormak zorunda kalmış-

tim. Demek Hans Traupman yanılıyormuş, Blitzkrieger gerçekten

de Harry'yi öldürmüş, kardeşi onun yerini almış sadece. Mein Gott,

yanlış adamın peşine düşmüşüz! Harry Latham çoktan ölmüş, kimse

durumun farkında değil o zaman.0

“Ne demek kimse durumun farkında değil?” diye sordu Drew. “Unutma silah elimde, dengesiz ruh halimi düşünecek olursan kolaylıkla kafam patlatabilirim. Tekrar ediyorum, ne demek istedin?”

“Dr. Traupman’a sor. Ah, sahi, o artık aramızda değil! Hatta bizim yandaşımız olanları da dahil Polizei marinadaki her frekansı izleyemez, ya da acil mesaj şifrelerimizi bilemez. Yani kısacası, kusura bakma aslanım, yardımcı olamayacağım.”

“Harr/nin bir deneyin parçası olduğunu söyledi,” diye çabucak

araya girdi Karin, Latham tekrar silahını doğrulturken, “tıbbi bir

deneymişL*

“Sorenson’la beraber bu sonuca hemen hemen biz de ulaştık. Ne olduğunu ortaya çıkarabiliriz; Harry’nin vücudu hâlâ morgda... Pekâlâ, parlak çocuk, kapıdan dışarı yürümeye başla bakalım.”

“Elbiselerim,” diye karşı çıktı Jâger, “tabii kî elbiselerimi giymeme izin verirsiniz? Yağmur sel gibi yağıyor.”

“Islanıp ıslanmayacağının zerre kadar umurumda olmadığını söylesem, bilmem inanır miydin? Ayrıca o elbiselerinin içinde neler var bilmiyorum, mesela yakasında. Buradaki arkadaşım onları taşır.”

“Arkadaşın mı? Şuna orospu sevgilim desene!” diye çığlık attı yeni Ftihrer.

“Sem orospu çocuğul” Latham otomatiğinin kabzasını Jâger’in kafasına indirdi, o sırada Nazi birden bire sol kolunu havaya kırbaç gibi atıp tabaca darbesini kesti, sağ yumruğu Drew’nun göğsüne o kadar şiddetle indi ki kendi yumruğunun şiddetinden geri sendeledi. Jâger daha sonra otomatiğin üzerine atladı, Drew’nun pençesinden söktü aldı ve ayağa kalktı, Drew bir sağa bir de sola yuvarlanırken iki kez ateş etti, ama Latham Alman’ın sağ ayak bileğini bacaktan araşma kilitledi ve toplayabildiği son bir güçle, dizine tekme attı. Jâger acı ile çığlık atarken arkaya doğru kıvrıldı, iki kez daha ateş etti, kurşunlar duvarları deldi. Karin fırlayıp odanın döşemesinin üzerine atladı, kocasının kendisine yere atmasını söylediği, Lat-ham’m silahını kavradı. Ayağa kalkıp bağırdı.

“DttrFrederik! Yoksa öldürürümr

MN40

“öldüremezsin sevgili karıcığım!” diye haykırdı Günter Jâger, Latham’ın darbelerini engelleyerek. Latham’ın yumruğu, aşağısında dalgalar olan, yerdeki kare deliğin yanındaki zemine geldi; Jâger, o sırada silahını Drew’nun göğsüne doğrultmaya çalışıyordu. “Sen hayransın bana! Herkes hayran bana, herkes bana tapıyor!” Nazi sağ kolunu Drew’nun yetişemeyeceği yere kaldırdı. Elini sağa sola büküp kurtardı. Artık eü serbestti» onu vurabilirdi.

Karin ateş etti.

Komandolar açık kapıdan içeriye daldılar, Witkowski de arkalarından. Birden donup kaldılar, kürsünün üzerinde parlayan reflektör lambasından sacdan ışığın altında önlerinde duran manzaraya ba-kakaldılar. Birkaç saniye için etraftaki tek ses kapının dışında oluk oluk yağan yağmurun sesiydi ve bir de N-2 biriminin beş elemanının derin solumaları.

“Bunu yapmak zorunda olduğunu sanıyorum, ehlopak” dedi albay en sonunda, Jâger’in aim dağılmış vücuduna bakarak.

“O yapmadı, ben yaptım!” diye bağırdı Karin.

“Benim hatam oldu Stanley, buna ben sebep oldum,” diye düzeltti

onu Latham, gözlerini G-2 emeklisinden ayırmadan, Günter

Jâger’in ölümü muazzam boyutlarda bir başarısızlığın onaylanma-

sıydı. “Kontrolümü kaybettim, avantaj ona geçti. Beni kendi silahımla

öldürmek üzereydi”

“Kendi silahınla mı?”

“Silahımı ona doğru savurdum. Yapmamam gerekirdi, yapılacak şey değildi aslında.”

“Bu hiç de onun hatası değildi Stanley!” diye çıkıştı Karin. “Eğer şartlar başka türlü olsaydı bile onu yine vururdum! Bana tecavüz etmeye kalkıştı ve eğer Drew ortaya çıkmasaydı başaracak, sonra beni öldürüp bırakacaktı. Kendisi de bunu ima etti.”

“O zaman raporumuz da böyle olacak,” dedi albay. “Evdeki hesap her zaman çarşıya uymuyor ve doğrusu Ajan Latham’ın cenazesine katılmak hoşuma gitmezdi. Sen bir şeyler öğrenebildin mi Karin?”

“öncelikle nasıl olup da şu anki yerine geldiğini - Stasi’yle yapılan

anlaşmayı, yeni kimliğini, Hans Traupman tarafından keşfedilen

hitabet yeteneğini. Su Yıldırımı hakkındaysa, onu hiç kimsenin

durduramayacağını iddia etti, hatta kendisinin bile. Çünkü teknik

ayrıntıları ya da işin içinde görev alan özel personeli kendi bile bilmiyormuş.

Ama sanırım her zamanki gibi yalan söylüyordu."

"Allah cezasını versin!" diye haykırdı Latham. "Ben su katılmamış bir salağım?

"Bilmem ki evlat. Eğer iyi bir dostun üzerinde oluşan böyle müstehcen bir sahneye teşebbüs eden birini bulsam, ben de aynı şekilde davranırdım herhalde... Haydi gelin, buranın altım üstüne getirip bakalım bir şeyler var nu."

"Ya oralardaki Alman dostlarımız?'* diye sordu Christian Dietz.

"Belki bize yardımcı olabilirler."

"Sanmıyorum Yüzbaşım," dedi Karin çabukça. "Frederik Poli-ze{m, hatta araklından Nazilere sempati duyanlarının bile her telsiz frekansını duyamayacaklarını belirtti. Bu, Neoların Bundestag'a sızmış oldukları gibi, aynı şekilde yetkililer arasında bulunabilecekleri anlamına geliyor. Araştırmayı bizim yapmamızı öneririm."

"Uzun bir gece olacak," diye ekledi teğmen Anthony. "Hadi işe başlayalım."

"Peki ya o diğer iki muhafız?" diye sordu Drew.

"Bağlı durumda derin bir uykudalar," diye yanıtladı Dietz. "Onları ara sıra kontrol edelim» işimiz bittiğinde de kime isterseniz ona teslim ederiz."

"Sizler evin diğer bölümlerini didik didik edin, biz de onun dairesine bakacağız," diye emretti albay. "Burada üç oda, bir banyo, bir çalışma, bir yatak odası ve bu sözde kutsal olan yer. Hepimize birer tane düşüyor."

"Ne arıyoruz komutanım?" dedi Gerald Anthony.

"Su Yıldınmıyla ilgili olabilecek herhangi bir şey - üzerinde sayılar ve adlar olan bir şeyler... Biriniz de bir çarşaf bulup cesedin üstünü örtsün."

Hiçbir şeyi şansa bırakmadılar. Ren Nehri'nin doğusu üzerinde yaz şafağı sökerken malzeme odasında bulunan karton koliler çeşitli materyallerle doldurulmuş ve şapele getirilmişti. İçindekilerin çoğu muhtemelen değersizdi, ama belki de sadece Karin de Vries dışında, N-2 birimindekilerden çok daha deneyimli uzmanlar vardı bu karan verecek.

"Flugzeug... gebaut - başka bir şey yok, yazılar yırtılıp atılmış,"

dedi Karin, eski kocasının el yazısıyla yazılmış yırtık bir kâğıt parçasını incelerken." 'Hava kuvveti kurmak', böyle bir şey diyor."

"Bunun Su Yüdınmıyla bir bağlantısı olabilir mi?" diye sordu Witkowski, başka bir sürü kutuyu daha bantlarken. "Hayır, görünüşte yok."

"Niye üstünde vakit harcıyoruz?"

"Çünkü bunu heyecanlı bir ruh haliyle yazmış, / harfleriyle h harfleri birbirine benziyor, gerisi kaymış gitmiş, ama izlenimleri çok güçlü. Yani, ben bu eh/azısını tanıyorum; bana listeler bırakırdı, örtülü sızmaya girmeden önce satın almam veya hazır olup olmadığını kontrol etmem gereken şeyler İçin. Yüksek bir tempoda olurdu, adrenalini boşalırdı vücuduna."

"Eğer tahmin ettiğim şeyi öneriyorsan korkarım bunun bir anlamı olmayacak," dedi Drew, aşağıda nehirdeki minyatür denizaltı-ya açılan döşemedeki kare kapağın yanında dururken. "Su Yıldırımı ile hiçbir bağlantısı yok. Rezervuarlar üzerine bir uzman olduğunu daha yeni keşfettiğim Sorenson hava taşıtlarım liste dışında tuttu."

"Haklı da," dedi albay üç koliden sonuncusunun bandını yapıştırırken. "Sadece sayılar ve yükseklikler bunu imkânsız kılıyor. Bu, başarısız olmak üzere tasarımlanmış bir strateji olabilirdi ancak."

"Wes rezervuarların ve diğer su kaynaklarının sabotaj için sık sık düşünülen şeyler olduğunu söyledi. Ben bunu hiç bilmiyordum."

"Çünkü vahaların zehirlendiği çöl savaşlan dışında hiç uygulanmamıştır da ondan, öncelikle ortada bazı insani değerlendirmeler vardır - düşmanlıklar bittikten sonra muzaffer taraf yenilen tarafla birlikte yaşamak zorunda kalacaktır. Ve ikincisi; lojistik açıdan olay neredeyse başanlamayacak bir düzeydedir."

"Bir yolunu bulmuşlar Stanley, buna kesinlikle eminim."

"Şimdiye kadar yaptıklarımızın ötesinde ne yapabiliriz?" diye sordu Karin. "Yirmi saat ya var,

ya yok.”

“Şu ıvır zıvırın hepsini Londra’ya göndermeli, MI-5, MI-6 ve Gizli Servis’te ne kadar analist varsa hepsini getirtmeli. Onlara her şeyi iyice incelemelerini söylemeli, ne kadar fazla araştırırlarsa o kadar iyi olur.”

“Kırk beş dakikada ellerinde olur,” dedi Witkowski, portatif telefonunu çıkarıp numaralan çevirirken.

MAHŞER NOBETÎ

629

“Paris’e en çabuk yoldan geri dönmek istiyorum, su kaynaklarını korumakla görevli her kim varsa, her neredelerse görüşeceğim.”

“Neden onların nerede olduklarını öğrenip, oraya en yakın yere inmiyoruz?” diye sordu De Vries. “Claude bunu yapabilir.”

“Eğer ben onu gördükten sonra daha fazla yaşayacak vakti kalırsa!” dedi Latham, “Seni buraya içeriye almış. Ona telefon ettin, o da bize haber vermeden seni içeriye soktu ha?”

“Ona öyle yalvardım ki, başka çaresi kalmadı.”

“Ama sonucun ne olduğunu görüyorsun,” dedi Drew. “Neredeyse tecavüze uğrayıp öldürülüyordun ve Günter Jager de bir çarşafın altında ölmüş yatıyor, artık bize hiçbir faydası dokunamayacak bir halde.”

“İşte bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Onu öldürdüğümden dolayı değil - onun öldürülmesi gerekiyordu yoksa sen ölecektin - ama bunların hepsine ben sebep olduğumdan.”

“Ne düşünmüştün ki?” diye devam etti Latham öfkeyle. “Sönmüş bir ateşi canlandıracaktın, o da her şeyi sayıp dökecek miydi?”

“Bunun gibi bir şeyler, ama bundan çok daha öte şeyleri. Harry olsaydı anlardı.”

“Bize de anlat, biz de anlayalım!”

“Tüm kötü yanları bir tarafa, Frederik bir zamanlar anne babasına ve büyükanne büyükbabasına çok düşkündü. Bu sevgiyi ayrılık ya da ölümle yitirmiş pek çok çocuk gibi onlar için yanar tutuşurdu.

Eğer ben bu anıların ateşini canlandırabilseydim, kısa bir an

için bile olsa dış kimliği kırılabilirdi belki”

“Kız haklı chlopak,” diye hafifçe araya, girdi albay, telefonunu cebine yerleştirirken. “Bandı izleyen psikiyatristler onun aşırı durumlarda dengesiz olduğunu söylediler. Ben aşın stres altında onun öyle ya da böyle çözüleceği şeklinde yorumladım bunu. Karin çok nadir gördüğüm bir cesaretle bunu denedi; işe yaramadı, ama yarayabilirdi de. Bu türden risklere şu bizim cenabet meslekte her gün giriyoruz. Hatta asla kaybetmez denilen, kendilerine tam güvenilenlerden çok, başka insanlar bu riskleri göze alıyorlar.”

“Bunlar yıllar önceydi Stosh, bugüne ait değil.”

“Bütün bunların kötü planlamalarımızın bir sonucu olduğunu belirtmek isterim Ajan Latham. Buna inanmasaydın şimdi burada, Ren Nehri’nin kıyısında olmazdın.”

dedi Karin, eski kocasının el yazısıyla yazılmış yırtık bir kâğıt parçasını incelerken. “ ‘Hava kuvveti kurmak’, böyle bir şey diyor.”

“Bunun Su Yıldınmıyla bir bağlantısı olabilir mi?” diye sordu Witkowski, başka bir sürü kutuyu daha bantlarken.

“Hayır, görünüşte yok.”

“Niye üstünde vakit harcıyoruz?”

“Çünkü bunu heyecanlı bir ruh haliyle yazmış, l harfleriyle h harfleri birbirine benziyor, gerisi kaymış gitmiş, ama izlenimleri çok güçlü. Yani, ben bu elyazısını tanıyorum; bana listeler bırakırdı, örtülü sızmaya girmeden önce sarın almam veya hazır olup olmadığını kontrol etmem gereken şeyler için. Yüksek bir tempoda olurdu, adrenalini boşalırdı vücuduna.”

“Eğer tahmin ettiğim şeyi öneriyorsan korkarım bunun bir anlamı olmayacak,” dedi Drew, aşağıda nehirdeki minyatür denizaltı-ya açılan döşemedeki kare kapağın yanında dururken. “Su Yıldırımı ile hiçbir bağlantısı yok. Rezervuarlar üzerine bir uzman olduğunu daha yeni keşfettiğim Sorenson hava taşıtlarını liste dışında tuttu.”

“Haklı da,” dedi albay üç koliden sonuncusunun bandım yapıştırırken. “Sadece sayılar ve yükseklikler bunu imkânsız kılıyor. Bu, başarısız olmak üzere tasarımlanmış bir strateji olabilirdi ancak.”

“Wes rezervuarlann ve diğer su kaynaklarının sabotaj için sık sık düşünülen şeyler olduğunu söyledi. Ben bunu hiç bilmiyordum.”

“Çünkü vahaların zehirlendiği çöl savaşları dışında hiç uygulanmamıştır da ondan, öncelikle ortada bazı insani değerlendirmeler vardır - düşmanlıklar bittikten sonra muzaffer taraf yenilen tarafla birlikte yaşamak zorunda kalacaktır. Ve ikincisi; lojistik açıdan olay neredeyse başarılamayacak bir düzeydedir.”

“Bir yolunu bulmuşlar Stanley, buna kesinlikle eminim.”

“Şimdiye kadar yaptıklarımızın ötesinde ne yapabiliriz?” diye sordu Karin. “Yirmi saat ya var, ya yok.”

“Şu nar zıvrnn hepsini Londra’ya göndermeli, MI-5, MI-6 ve Gizli Servis’te ne kadar analist varsa hepsini getirtmeli. Onlara her şeyi iyice incelemelerini söylemeli, ne kadar fazla araştırırlarsa o kadar iyi olur.”

“Kırk beş dakikada ellerinde olur,” dedi Witkowski, portatif telefonunu çıkarıp numaralan çevirirken.

MAHŞER NÖBETİ

629

“Paris’e en çabuk yoldan geri dönmek istiyorum, su kaynaklarını korumakla görevli her İtim varsa, her neredelerse görüşeceğim.”

“Neden onların nerede olduklarını öğrenip, oraya en yakın yere inmiyoruz?” diye sordu De Vries. “Claude bunu yapabilir.”

“Eğer ben onu gördükten sonra daha fazla yasayacak vakti kalırsa!” dedi Latham. “Seni buraya içeriye almış. Ona telefon ettin, o da bize haber vermeden seni içeriye soktu ha?”

“Ona öyle yalvardım ki, başka çaresi kalmadı.”

“Ama sonucun ne olduğunu görüyorsun,’* dedi Drew. “Neredeyse tecavüze uğrayıp öldürülüyordun ve Günter Jâger de bir çarşafın altında ölmüş yatıyor, artık bize hiçbir faydası dokunamayacak bir halde.”

“işte bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Onu öldürdüğümden dolayı değil - onun öldürülmesi gerekiyordu yoksa sen ölecektin - ama bunların hepsine ben sebep olduğumdan.”

“Ne düşünmüştün ki?” diye devam etti Latham öfkeyle. “Sönmüş bir ateşi canlandıracaktın, o da her şeyi sayıp dökecek miydi?”

“Bunun gibi bir şeyler, ama bundan çok daha öte şeyleri. Harry olsaydı anlarda.”

“Bize de anlat, biz de anlayalım!”

“Tüm kötü yanlan bir tarafa, Frederik bir zamanlar anne babasına ve büyükanne büyükbabasına çok düşkündü. Bu sevgiyi ayrılık ya da ölümle yitirmiş pek çok çocuk gibi onlar için yanar tutuşurdu. Eğer ben bu anıların ateşini canlandırabilseydim, kısa bir an için bile olsa dış kimliği kırılabilirdi belki.”

“Kız haklı chlopak,” diye hafifçe araya girdi albay, telefonunu cebine yerleştirirken. “Bandı izleyen psikiyatristler onun aşın durumlarda dengesiz olduğunu söylediler. Ben aşırı stres altında onun öyle ya da böyle çözüleceği şeklinde yorumladım bunu. Karin çok nadir gördüğüm bir cesaretle bunu denedi; işe yaramadı, ama yarayabilirdi de. Bu türden risklere şu bizim cenabet meslekte her gün giriyoruz. Hatta asla kaybetmez denilen, kendilerine tam güvenilenlerden çok, başka insanlar bu riskleri göze alıyorlar.”

“Bunlar yıllar önceydi Stosh, bugüne ait değil.”

“Bütün bunların kötü planlamalarımızın bir sonucu olduğunu belirtmek isterim Ajan Latham. Buna inanmasaydın şimdi burada, Ren Nehri’nin kıyısında olmazdın.”

dedi Karin, eski kocasının el yazısıyla yazılmış yırtık bir kâğıt parçasını incelerken.” ‘Hava kuvveti kurmak’, böyle bir şey diyor.”

“Bunun Su Yıldırımıyia bir bağlantısı olabilir mi?” diy« sordu Witkowski, başka bir sürü kutuyu daha bantlarken.

“Hayır, görünüşte yok.”

“Niye üstünde vakit harcıyoruz?”

“Çünkü bunu heyecanh bir ruh haliyle yazmış, / harfleriyle h harfleri birbirine benziyor, gerisi kaymış gitmiş, ama izlenimleri çok güçlü. Yani, ben bu elyazısını tanıyorum; bana listeler bırakırdı, örtülü sızmaya girmeden önce satın almam veya hazır olup olmadığını kontrol etmem gereken şeyler için. Yüksek bir tempoda olurdu, adrenalini boşalırdı vücuduna.”

“Eğer tahmin ettiğim şeyi öneriyorsan korkarım bunun bir anlamı olmayacak,” dedi Drew, aşağıda nehirdeki minyatür denizaltı-ya açılan döşemedeki kare kapağın yanında dururken. “Su Yıldırımı ile hiçbir bağlantısı yok. Rezervuarlar üzerine bir uzman olduğunu daha yeni keşfettiğim Sorenson hava taşıtlarım liste dışında tuttu.”

“Haklı da,” dedi albay üç koliden sonuncusunun bandını yapıştırırken. “Sadece sayılar ve yükseklikler bunu imkânsız kılıyor. Bu, başarısız olmak üzere tasarımlanmış bir strateji olabilirdi ancak.”

“Wes rezervuarlarm ve diğer su kaynaklarının sabotaj için sık sık düşünülen şeyler olduğunu söyledi. Ben bunu hiç bilmiyordum.”

“Çünkü vahaların zehirlendiği çöl savaşları dışında hiç uygulanmamıştır da ondan, öncelikle ortada bazı insani değerlendirmeler vardır - düşmanlıklar bittikten sonra muzaffer taraf yenilen tarafla birlikte yaşamak zorunda kalacaktır. Ve ikincisi; lojistik açıdan olay neredeyse başanlamayacak bir düzeydedir.”

“Bir yolunu bulmuşlar Stanley, buna kesinlikle eminim.”

“Şimdiye kadar yaptıklarımızın ötesinde ne yapabiliriz?” diye sordu Karin. “Yirmi saat ya var, ya yok.”

“Şu ıvır zıvmn hepsini Londra’ya göndermeli, MI-5, MI-6 ve Gizli Servis’te ne kadar analist varsa hepsini getirtmeli. Onlara her şeyi iyice «çekmelerini söylemeli, ne kadar fazla araştırırlarsa o kadar iyi olur.”

“Kırk beş dakikada ellerinde olur,” dedi Witkowski, portatif telefonunu çıkarıp numaraları çevirirken.

MAHŞER NÖBETİ 629

“Paris’e en çabuk yoldan geri dönmek istiyorum, su kaynaklarını korumakla görevli her kim varsa, her neredelerse görüşeceğim.”

“Neden onların nerede olduklarını öğrenip, oraya en yakın yere inmiyoruz?” diye sordu De Vries. “Claude bunu yapabilir.”

“Eğer ben onu gördükten sonra daha fazla yaşayacak vakti kalırsa!” dedi Latham/ “Seni buraya içeriye almış. Ona telefon ettin, o da bize haber vermeden seni içeriye soktu ha?”

“Ona öyle yalvardım ki, başka çaresi kalmadı.”

“Ama sonucun ne olduğunu görüyorsun,’* dedi Drew. “Neredeyse tecavüze uğrayıp öldürülüyordun ve Günter Jâger de bir çarşafın altında ölmüş yatıyor, artık bize hiçbir faydası dokunamayacak bir halde.”

“İşte bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Onu öldürdüğümden dolayı değil - onun öldürülmesi gerekiyordu yoksa sen ölecektin - ama bunların hepsine ben sebep olduğumdan.”

“Ne düşünmüştün ki?” diye devam etti Latham öfkeyle. “Sönmüş bir ateşi canlandıracaktın, o da her şeyi sayıp dökecek miydi?”

“Bunun gibi bir şeyler, ama bundan çok daha öte şeyleri Harry olsaydı anlardı.”

“Bize de anlat, biz de anlayalım!”

“Tüm kötü yanlan bir tarafa, Frederik bir zamanlar anne babasına ve büyükanne büyükbabasına çok düşkündü. Bu sevgiyi ayrılık ya da ölümle yitirmiş pek çok çocuk gibi onlar için yanar tutuşurdu. Eğer ben bu anıların ateşini canlandırabilseydim, kısa bir an için bile olsa dış kimliği kırılabilirdi belki.”

“Kız haklı chlopak,” diye hafifçe araya girdi albay, telefonunu cebine yerleştirirken. “Bandı izleyen psikiyatristler onun aşırı durumlarda dengesiz olduğunu söylediler. Ben aşırı stres altında onun öyle ya da böyle çözüleceği şeklinde yorumladım bunu. Karin çok nadir gördüğüm bir cesaretle bunu denedi; ise yaramadı, ama yarayabilirdi de. Bu türden risklere şu bizim cenabet meslekte her gün giriyoruz. Hatta asla kaybetmez denilen, kendilerine tam güvenilenlerden çok, başka insanlar bu riskleri göze alıyorlar.”

“Bunlar yıllar önceydi Stosh, bugüne ait değil.”

“Bütün bunların kötü planlamalarımızın bir sonucu olduğunu belirtmek isterim Ajan Latham. Buna inanmasaydm şimdi burada, Ren Nehri’nin kıyısında olmazdın.”

“Tamam Stanley, inanıyorum. Ben sadece birliklerim üzerinde daha iyi bir kontrole sahip olmayı isterdim - onlara ‘birlik* deniyordu, değil mi?”

“Şu durumda değil ama, Paris’te her şey temiz. Moreau hava alanında iki Alman jetini hazır tutacak. Biri doğruca Londra’ya, diğeri Fransa içinde bir yerlere gidecek, gideceği yer havadayken belli olacak.”

Yüzbaşı Dietz’k Teğmen Anthony, evin diğer kısunlanna geçilen kapıdan şapele girdiler. “Tencere kap-kacak ve mobilyalardan başka bir şey kalmadı geride,” dedi yüzbaşı. “Eğer kâğıttan bir tepsi varsa, o bile mutlaka bu kutuların içindedir.”

“Şimdi nereye patron?” diye sordu teğmen.

Latham, Witkowski’ye döndü. “Bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum Stanley, ama ben senden bu kolileri Londra’ya götürmeni istiyorum. Elimizdeki en iyi şey onlar, sen de en iyisin. Kimse bu işin altından senden daha iyi kalkamaz. Kimse dinlenmeyecek, uyumayacak, durmadan

çalışıp, okuyup, ipuçları bulmaya uğraşacak. Karinle iki yeni dostumuz benimle beraber Fransa'ya doğru uçuyorlar."

"Haklısın, bu hoşuma gitmedi chlopak, ama mantık senden yana, bunu inkâr etmeyeceğim. Ama Drew yardıma ihtiyacım var, tam olarak Genel Kurmay Başkanlığı'na bağlı olmadığımı biliyorsun. Arkamda şu anda sahip olduğumdan daha fazla desteğe ihtiyacım var."

"Sorenson'a ne dersin, ya da CIA'den Talbot veya Amerika Birleşik Devletleri Başkanına?"

"Şu sonuncusuna bayıldım işte. Bunu sağlayabilir misin?"

"Tabii ki sağlayabilirim - Sorenson da sağlar. Alman istihbaratını ara, beş dakika içinde burada bir araba olsun."

"Araba hiç ayrılmadı burdan, yolun tam aşağısında. Haydi çocuklar, her birimiz şunlann birisini taşısın."

îki komando kutuları almak üzere odanın içinden geçerken Teğmen Gerald Anthony yerde, kürsünün ayağının orada buruşturulup atılmış bir kâğıt parçası fark etti. Sadece içgüdüsel olarak eğilip aldı, açtL içinde okunmayan Almanca bir birkaç kelime vardı sadece. Ancak yine de cebine soktu.

MAHŞER NÖBETİ 631

Londra'ya giden jetin motorları ardı arkası kesilmez bir uğultuyla gürüldüyordu. İngiltere kıyılarına yaklaşıyorlardı. Witkowski biç durmadan uluslararası telefonda konuşuyordu, önce Wesley Soren-son, sonra Merkezi Istihbarat'ın yöneticisi Knox Talbot, Fransız İkinci Şubesi'nden Claude Moreau'yla görüştü, en sonunda da büyük bir şaşkınlık içinde, Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkam'yla.

"Witkowski," dedi Başkomutan, "sen şu andan itibaren Lond-ra'daki harekâtın basındasın. Sayın İngiliz Başbakanı da bunu tamamen onayladılar. Sen sadece iste, onlar ne istersen yapacaklar."

"Evet efendim. Duymak istediğim şey de buydu. Ordudan gelme bir albayın sağa sola, hele hele yüksek düzey sivillere emirler vermesi biraz garip olurdu. Bu tür şeylerden pek hoşlanılmaz."

"Tam tersine, herkes sana şükran duyacak, inan bana. Bu arada, Beyaz Saray merkez santralında temiz kaydın var, ne zaman istersen bana ulaşabilirsin. Her saat başı bir rapor çok iyi olur, eğer mümkün olabilirse."

"Bunu yapmaya çalışacağım efendim."

“İyi şanslar Albayım. Yüz binlerce insanın hayatı sizlere bağlı, her ne kadar bunu bilmeseler de.”

“Anlıyorum efendim, ama cüretimi mazur görün, insanlara olasılıklar hakkında bilgi verilse iyi olmaz mı?”

“Bilgi verelim vermesine de, otoyollarda trafiğin tıkanmasını, insanlar Washington’dan kaçmaya başladıklarmda terminallerde yaşanacak izdihamları nasıl önleyeceğiz? Eğer şehrin tüm su kaynaklarının teröristlerce zehirlendiği yolunda bir alarm yayınlarsak ardından ne gelecek? Gıda zehirlenmesi şikâyetleri, havalandırmalardan bulaşıcı hastalık mikroplarının yayıldığı, biyolojik bir savaşın başladığı söylentileri her yeri kaplayacak.”

“Bunları düşünmemiştim efendim.””

“Ve bunlara bir de yağmacılığı, ardından çıkacak hırsızlık ve karaborsa çetelerini, kontrol dışı kalacak yerel çatışmaları da ekle. Ayrıca, uzmanlarımız ana rezervuarın tepeden tırnağa silahlandırıldığını ve her çeşit sızmaya karşı hazırlıkların yapıldığını söylüyorlar. Su Yıldırımı gibi bir şeyin olabileceğine ihtimal vermiyorlar.”

“Umarım hepsi de haklıdır Sayın Cumhurbaşkanım.”

“Haklı olmaları çok iyi olur Albayım.”

Bonn’daki havaalanına yirmi dakika mesafe kala Latham, Claude

Moreau’dan bir telefon aldı. “Beni haşlayıp durarak vakit kaybetme

lütfen Drew. Kararanı, girdiğim riski daha sonra tartışabiliriz.”

“Ona hiç şüphen olmasın, tartışacağız. Ee, ne diyorsun şimdi?”

“Beauvais bölgesinde özel bir havaalanına ineceksin; Paris’in ana rezervuarından yirmi kilometre ötede. Benden sonra ikinci adam Jacques Bergeron’h karşılaşacaksın - on» hatırlamışsmdır eminim ki.”

“Onu hatırlıyorum. Sonra?”

“Seni su kulesine ve savunmayla görevli askeri komutana götürecek.

Soruların varsa cevaplayacak ve istihkâmları gezdirecek.”

“Bir sorun var, Sorenson’un anlattığı ve Witkowski’nin de onayladığı şeyler dışında rezervuarlar hakkında bildiğim bir şey yok.”

“Eh, en azından uzmanlar seni hazırlamış.”

“Ne uzmanları? Onlar mühendis bile değiller.”

“Böyle bir sabotaj söz konusu olduğunda hepimiz birer uzman kesiliriz.”

“Peki sen ne yapıyorsun?”

“Su işleri ile ilgili on kilometrelik bir alan içindeki her bir santi-metrekareyi araştıran ajanlar, askerler ve polislerden oluşan bir orduya gözetmenlik ediyorum. Ne aranacak bilmiyoruz, ama analist-çilerimizden birkaçı füze rampası veya roket aramamız önerisinde bulundu.”

“Pek kötü bir fikir değil...”

“Diğerleriyse bunun manyaklık olduğunu söylediler,” diye sözii kesti ikinci Şube müdürü. “Dediklerine göre böyle bir roketi kınlanmak için küçük bir kenti aydınlatacak ya da havaya uçurmaya yetecek güçte elektrik isteyen tonlarca ağırlıkta araç gereç gerekirmiş.

Aynca rampa bölgeleri de gerekliymiş» uçaklar ve uydularla

bölgedeki her bir santimin resmini çektik, bir şey bulamadık”

“Ya yeraltı rampaları?”

“Biz de bundan korkuyoruz, ama tüm alana yayılmış iki binin

üzerinde adamımız var, olağandışı bir inşaat malzemesinin görülüp

görülmediğini soruyorlar. Tek bir yeraltı rampasına ne kadar çimento

gider haberin var mı? Ya da bir enerji merkezine gereken

elektrik kabloları?” .s<u

“Epey çalışmışsın, bu kesin.”

“Ama yeterince değil, mon ami. O domuzların bir yol bulduklarına emin olduğunu biliyorum, sana katılıyorum. Doğrusu, Ka-rin’in beni ikna ettiği neden de buydu - ama buna girmeyelim şimdi. İçim içimi yiyor, sanki bir yerlerde bir şeyi atladık gibime geliyor, çok aşikâr bir şeyi, ama hâlâ bulamıyorum.”

“Peki ya roketatar tipi rampalı araçlara ne dersin? Böyle basit bir şey olabilir mi?”

“Aklımıza ilk gelenler arasındaydı, ama bu tür silahları kullanmak

yüzlercesinin hedefi tam gören açık bir yere yerleştirilmesi anlamına

gelirdi. Suların etrafındaki ağaçların arasmda bir askere

çarpmadan yirmi adım atamazsın. Bırak yüzlercesini, bir düzine

roketatarın bile yeri hemen tespit edilirdi “

“Peki bunların hepsi aldatmaca olamaz mı?”

“Kimi aldatacaklar ki? İkimiz de bantı gördük. Führer Günter Jâger bize hitap etmiyordu, bizi tehdit etmiyordu, bazıları Avrupa ve Amerika’nın en zenginlerinden olan, hepsi de yeminli müritlerine konuşuyordu. Yo,’ mon ami, hayır, adam bunu yapabileceğine inanıyor. Ve bu yüzden düşünmeye devam etmeliyiz. Belki Lond-ra’daki uzmanlar bir şeyler bulabilir, Tanrı yardım ederse. Ha, unutmadan, o malzemeleri İngilizlere göndermekte haklıydın.”

“Bunu söylediğini duymak beni şaşırttı.”

“Şaşırmamalısın. Onlar yalnızca çok profesyonel değiller, ayrıca şu da var, Birleşik Krallık hiç işgal edilmedi. Seni temin edebilirim ki o belgeleri okuyan insanların çoğunluğu o savaş sırasmda ortalarda yoktular, işgale uğramış olmanın izi tüm bir ulusun ruhuna yansıyor Fransızlar hiçbir zaman tümüyle objektif davranamazlardı.”

“Bu açıkça bir itiraf.”

“Benim gördüğüm kadarıyla, bu bir gerçek”

Beauvais’e sabah saat 6:47’de indiler, özel havaalanı sabahın ilk ışıklarıyla gözkamaştıncı bir şekilde aydınlanmıştı. N-2 bilimi araçtan indi ve kendilerini temiz, kura giysilerin beklediği havaalanının bekleme salonuna götürüldü doğruca. Çabucak üstlerini değişip yazlık kışla eğitim elbiselerini giydiler, işini en son bitiren Karin oldu.

Soluk mavi renkte karacı kıyafetiyle bayanlar tuvaletinden dışarı

çıktığında Drew düşüncesini dile getirdi. “Olması gerekenden da-

ha iyi görünüyorsun," dedi. "Şimdi saçını ya Ör ya topla, ve berenin altına tık."

"Rahatsız edecek ama."

"Bir kurşun da rahatsız edici olur. Eğer seni Jâger'in yanında gören olduysa, Alman dostlarımıza kadını halledin diye haber gelmiştir. Haydi, gidelim. On yedi küsur saat kaldı. Şu şeye - ne diyordun oraya Jacques - gitmek ne kadar sürecek?"

"Rezervuardaki su kulesi kompleksi," diye karşılık verdi İkinci Şube ajanı, park yerinde bekleyen arabaya doğru yürürlerken. "Buradan on sekiz kilometre uzakta - Amerika'da on iki mil yapıyor, yani on dakikadan fazla sürmez. Şoförümüz Francois, François'ı hatırlıyorsun değil mi?"

"O lunapartaki şoför mü? Ağlayıp vızıldayan iki kızını eve göndermek zorunda kalan adam mı?"

"Ta kendisi."

"Tansiyonum onu daha iyi hatırlıyor, özellikle arabayı kaldırımlardan sürdüğü zamanlarda."

"Direksiyonun arkasında epey kıvraktır."

"Bence 'manyak' daha uygun bir sözcük"

"Müdürümüz bakmanız için birkaç yüz tane hava fotoğrafı gönderdi, belki bizim kaçırdığımız bir şey sizin gözünüze ilişebilir."

"Pek muhtemel değil. Üniversitedeyken pilot ehliyetim vardı - amatör tabii - ve yaklaşık otuz saat yalnız uçuş yaptım, ama telsiz olmadan asla havaalanının yolunu bulamazdım. Her şey aynı gibi gözüküyordu."

"İki sene Hava Kuvvetleri'nde pilot subaydım, durum benim için de aynıydı."

"Dalga geçmiyorsun ya? Fransız hava kuvvetleri ha?"

"Evet, ama yüksekliğe karşı özel bir sevgim yoktu, bu nedenle istifamı verip Yabancı dillere girdim. Yabana dilleri akıcı konuşabilen pilot subaylarda şeytan tüyü var herhalde, ikinci Şube, beni görür görmez işe aldı."

ikinci Şube'nin arabasının yanına vardılar; motoru Le Mans veya Daytona yarışları için

tasarlanmış, Latham'm çok iyi hatırladığı yine o aynı belirsiz arabaydı. Francois onunla coşkulu bir tarzda se-lamlaştı. "Kızların seni affettiler mi?" diye sordu Drew.

MAHŞER NÖBETİ

635

"Asla!" diye karşılık verdi "Le Pare de Joie kapandı, ondan dolayı beni suçluyorlar!"

"Belki biri onu satın alıp tekrar acar. Gidelim eski dostum, acelemiz var."

N-2 birimi araca yerleşti. Araç, arka koltuktaki Karinle iki komandonun ifadeleriyle, kelimenin tam anlamıyla uçuşa geçti. De Vries'in gözleri faltaşı gibi açıldı, Çöl Fırtınası komandosunun yüzü korkudan bembeyaz kesildi, Francois tekerlekleri acı acı öttürerek arabayı sürüyor, virajları olabilecek en geniş şekilde alıyor, düz yol bulduğunda gaza öyle bir basıyordu ki hız ibresi saatte yüz elli kilometreye dayanıyordu.

"Bu deli n'apıyor böyle?" diye sordu Yüzbaşı Dietz. "Bu bir intihar uçuşu mu, öyleyse ben müsait bir yerde meyim!"

"Telaşa gerek yok!" diye haykırdı Drew, Franco is'la Jacques arasında oturduğu yerden başmı arkaya çevirip sesini motorun kükre-mesinin üzerine çıkarmaya çalışarak, "ikinci Şube'ye girmeden önce araba yanşçısıymış."

"Trafik mahkemesine çıkarmalı," diye bağırdı Teğmen Anthony.

"Delirmiş!"

"iyidir iyidir," diye yanıtladı Latham. "Seyredin bakın!"

"Hiç bakmasam daha iyi olur," diye homurdandı Karin.

ikinci Şube'nin arabası devasa boyutlarda tuğla bir yapının park yerinde acı bir frenle durdu. Burası Beauvais rezervuanydı. Birim sallana sallana arabadan dışarı çıkarken iki müfrezelik bir Fransız asker grubu taşıtın başına üşüştü, silahları çevriliydi "Arretezr diye bağırdı Bergeron. "Biz ikinci Şube'deniz, bu da resmi kimliğim."

Bir subay yaklaşıp kimliği inceledi "Elbette siz olduğunuzu biliyorduk mösyö," dedi Fransızca, "ama konuklarınızı bilmiyoruz, onlar kimdir."

"Onlar benimle beraber, tüm bilmeniz gereken de bu."

"Elbette."

“Komutanınıza haber verin, N-2 birimini içeriye getirdiğimi söyleyin.”

“Hemen şimdi efendim,” dedi subay, kemerinden bir telsizin kopçasını açıp çıkardıktan sonra yeni gelenleri duyurdu. “Devam edin efendim, harekât komutam sizi bekliyor. Çabuk olmanızın kendisini sevindireceğini söylüyor.”

“Teşekkür ederim.” Jacques, Latham, Karin ve iki komando, tüfekleri omuzda duran bir sua, askerin arasından su şebeke ana dağılım binasının girişine vardılar. İçeriye girince gördüklerinden irkil-diler. Burası eski bir şatonun mahzeni gibiydi, hiçbir süsleme görülmüyordu, içersi karanlık ve rutubetliydi Her şey çok ama çok eski tuğlalardandı. Duvarlar yüksek tavanlarla birleşiyor; ortada iki yanında taş merdivenlerle çevrili olarak koskoca açık bir alan yapının tepesine kadar çıkıyordu. “Gelin, gelin,” dedi Jacques Bergeron İngilizce, “asansör bu koridorda sağda.” Birim hep birlikte Fransızı izlerken Teğmen Anthony sözü aldı.

“Bu yer üç yüz yıldan daha fazla bir zaman önce inşa edilmiş olmalı.”

“Asansörlü olarak mı?” diye söze girdi Dietz, sırıtarak. “O çok daha sonra yapıldı,” dedi Bergeron, “ama meslektaşınız haklı. Kaba ama hizmet görür viyadükleriyle birlikte bu külliye Be-auvais hanedanı sırasında suyu zaptedip tarlalarına ve bahçelerine göndermek amacıyla yapılmış. Bu olay bin altı yüzlü yılların başlarında oluyor.”

Kare şeklindeki, koskoca, eski asansör ağır yüklerin bir kattan bir kata gönderilmesi gereken antrepolarda veya soğuk hava depolarında rastlanılan cinstendi. Yukarı doğru çıkarken gıcırdayıp tutukluk yapıyordu, metal metale sürte süite üst kata kadar vardılar.

Jacques ağır düşey paneli kaldırmak için o kadar belirgin bir çaba

gösterdi ki Yüzbaşı Dietz onu yukarı ittirmesinde kendisine yardımcı

oldu. O anda Fransız ordusu üniforması içinde bir generalin

heybetli görüntüsü belirdi. Hızlı hızlı, telaşla bir şey konuştu İkinci

Şube görevlisiyle. Jacques kaşlarını çattı, sonra başını hayır anlamına

salladı, Fransızca birkaç kelime mırıldandı ve onunla beraber

hızlı hızlı yürüyüp gitti

“Ne dediler?” diye sordu Drew, dördü birden asansörden çıkarken Karin’e dönerek. “Anlayamayacağım kadar hızlı konuştular ama ‘korkunç haber’ gibi bir şeyi yakaladım.”

“Temel olarak da söylediği bu zaten,” diye yanıtladı De Vries, karanlık tuğla koridorda duran iki Fransıza doğru loş ışıkta gözlerini kısıp bakarak. “General korkunç haberleri olduğunu ve Jacques’la özel olarak konuşması gerektiğini söyledi.”

Birdenbire umutsuz bir çığlık yükseldi “Mon Dieu, non! Pas vra-

if Ardından da yara almış acı içindeki bir adamın keder dolu iniltisi geldi. N-2 birimi hepsi birden gölgelikli koridora koşturdular.

“Neler oldu?” diye sordu Karin Fransızca olarak.

“Ben cevap vereyim, dostumuz Drew da anlasın,” dedi Bergeron, sırtını tuğlalara dayamış, çökmüş bir halde, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. “Claude, İkinci Şube’nin yeraltı garajında yirmi dakika önce bir suikasta kurban gitmiş.”

“Yo, aman Tanrım.1” diye çığlık attı De Vries, öne bir adım atıp Jacques’i kolundan tutarak.

“Nasıl olabilir ki bu?” diye kükredi Latham. “Orası çok sıkı korunuyordu - kendi adamlarınız tarafından!”

“Naziler,” diye fısıldadı İkinci Şube ajanı, sözleri hıçkırıklarla kesildi. “Her yerdeler.”

40

Geniş dikdörtgen pencere Beauvais rezervuarının uzayıp giden geniş ve açık alanına bakıyordu. Su dağıtım şebekesinin müdürü ve personeline ait koca ofis binasındayddar. Müdür ve personelinin yerini istihkamları geçici olarak denetleyen askeri komutan almıştı. Ancak general sivil müdürün tavsiyelerini isteyecek ve onun masasını kullanacak kadar zeki ve hassastı. Jacques Bergeron on beş dakikadır telefonda Paris’le konuşuyordu, aralıklarla soluğunu tutup gözyaşlarını kontrol ediyordu.

General pencerenin önündeki kocaman masaya bir harita ve fotoğrafları yaymış, uzun bir sopa ile haritada yerleri göstererek ayrıntısıyla savunma planlarını tarif ediyordu. Ancak, yaşlı asker

kendisini izleyen dört kişinin tümüyle dikkatlerini vermediğini, gözlerin kayıp gittiğini ve kulakların masadaki İkinci Şube görevlisini dinlediğini fark ediyordu. Sonunda Jacques telefonu kapattı, sandalyeden kalktı ve masaya doğru yürüdü.

"Maalesef bizim tahminlerimizden çok daha kötü,* dedi sessizce, kendisini kontrol edebilmek için derin derin soluk alarak. "Çok acı ama, Claude'un hayatının o yerde sona ermiş olması belki de en iyisi olmuş. Çünkü eğer kurtulup yaşasaydı çok sevgili karısının evlerinde vurulup öldürülmüş olduğunu da görecekti."

"Allah belalarını versinr diye bağırdı Drew, sonra nefretle fısıldadı. "Cehennemin dibine gitseler kovalayacağız onları," dedi, "bu orospu çocuklarını öldüreceğiz."

"Başka bir şey daha var, ben bunu tamamen ilgisiz olarak değerlendiriyorum, çünkü Claude Moreau pek çok açıdan benim hocam. Bu meslekte benim babam olmuştu, ama bir durum var. Fransa Cumhurbaşkanı'nın emriyle İkinci Şube'nin geçici müdürü benim ve derhal Paris'e dönmeliyim."

"Bu şekilde olmasını hiç istemediğini biliyorum Jacques," dedi Latham, "ama tebrikler. Eğer en iyisi sen olmasaydın seçilmezdin. Hocan seni iyi eğitmiş."

"Hiç fark etmez. Bundan sonraki on altı saatte ne olursa olsun istifa edip başka bir iş bulacağım."

"Neden?* diye sordu Karin. "Sürekli müdür de olabilirsin. Orada başka kim var ki?"

"Çok naziksiniz, ama ben kendimi tanıyorum. Ben sadece bir takipçiyim, başka bir kimsenin yolundan, onun izinden çok iyi giderim ama bir lider değilim. İnsan kendine karşı dürüst olmalı."

"Olup bitenlerden nefret ediyorum," dedi Latham, "ama tekrar işimize geri dönmeliyiz. Sen Claude'a, ben ise Harr/ye borçluyuz. En baştan başlayın Generalim," düye devam etti. ^'Anlattıklarınızı iyi izleyemedik."

"Ben Paris'e dönmeliyim," diye tekrar etti Bergeron. "Hiç istemiyorum ama verilen emir böyle — Cumhurbaşkam'nın emirleri — ben de onlara uymalıyım. Emirlere uyulmalıdır."

"öyle yap o zaman," dedi Karin nazikçe. "Biz elimizden gelenin en iyisini yapacağız Jacques."

"Tamam. Sen doğruca Paris'e gidip Londra ve Washington'la temasta kalıyorsun," dedi Latham kesin bir ifadeyle. "Ama Jacques - bizleri haberdar et."

"Au revoir, mes amü? İkinci Şube ajanı dönüp üzüntüyle odadan

çıktı gitti

“Nerede kalmıştık Generalim?” diye sordu Drew, masanın üzerine eğilerek, Dietz’le Anthony iki tarafında, Karin ise tam karşısındaydı.

“Bunlar benim tüm bölgeye yaydığım silahlı personel,” diye başladı yaşlı asker, rezervuarı ve etrafındaki korulukları gösteren büyük bir haritayı işaret ederek. “Düşman gerilla kuvvetlerinin benzeri sızma harekâtları yaptığı Güney Doğu Asya da dahil, uzun süren deneyimli yıllarımdan sonra, değerlendirmeye almadığımız herhangi bir savunma zaafiyeti düşünemiyorum. Buradan otuz kilometre uzaktaki bir hava üssünde, bir savaş uçağı filosu teyakkuzda bekliyor. Tümüyle silahlanmış bir halde. Korulukta ve yollarda bin iki yüz kişilik birliklerimiz var. Tüm birimler birbirleriyle sürekli temas halindeler, ayrıca güdümlü roket atan yirmi tane uçaksavar noktası var. On yedi bomba ekibi aralıksız çalışıyor, kıyıyı araştırıp zaman ayarlı bomba arıyor. Ayrıca kimyasal tahlil teçhi-zatlı bir devriye teknesi akıntılara yakın alanlarda mekik dokuyor.

Zehirlenme belirtileri alındığında su kapılar! sinyaller gönderecek, diğer bölgelerden alternatif kaynaklar için vanalar alarm durumunda olacak.”

“Eğer böyle bir şey gerekirse,” diye sordu Drew, “alternatif kaynakların akmaya başlaması ne kadar sürecek?”

“Birazdan dönecek olan müdüre göre kayıtlardaki en uzun zaman otuzlu yılların ortalarında dört saat yedi dakikaymış - makine hatasından dolayı. Ancak, ilk büyük sorun her yerde su basmanın tehlikeli biçimde düşüvermesi, ardından da uzun süredir kullanılmayan sularla ilk başta gelecek olan kitlesel bir kirlilik.”

“Kirlilik mi?” diye araya girdi Karin.

“Toksik zehirlenme gibi bir şey değil; bir miktar kir ya da çamur, ya da boru artıkları. Belki mide bozukluğu, kusma veya ishal gibi rahatsızlıklara yol açabilecek cinsten, ölümcül değil. Potansiyel tehlike yeraltı yangın musluklarında yatıyor; su basıncı bunların yangın durumunda kullanımlarım olumsuz yönde etkileyebilir.”

“O zaman potansiyel kriz geometrik oranlarda,” dedi De Vries. “Çünkü eğer Su Yıldırımı öyle ya da böyle bir şekilde başarılı olacak olur, çözümleriniz faaliyete geçirilecek olursa, suyun basıncı hâlâ düşüyor olacak ve Paris’in her yanını yangınlar sarabilecek.

Günter Jager ‘alev ve yıldırım’ gibi bir ifade kullanmıştı - alev ve

yıldırım. Bunun bir önemi olabilir. Eğer tarih bilgilerimi iyi hatırlıyorsam,

Hitler'in tahliye halindeki komutanlarına son emri şu olmuştu,

'Paris'i ateşe verin!'"

"Tamamen doğrudur 'madam, ama size soruyorum, mevzileri-mizde yapacağımız turdan soma da aynı soruyu yine soracağım, bu Su Yıldınmı'mn gerçekten başardı olacağına inanabiliyor muşu-nuz?

"İnanmak istemiyorum Generalim.",

"Peki ya Londra ve Washington?" dedi Latham. "Moreau...

Moreau bana sizin her ikisiyle de temasta olduğunuzu söylemişti*

"Şuradaki masada kırmızı telefonlu kel adamı görüyor musunuz?" Yaşlı asker odanın öbür ucunda duran, kulağında kırmızı telefonlu bir karacı binbaşıya işaret etti. "Kendisi benim yalnızca en güvendiğim yardımcım değil, aynı zamanda oğlumdur da. Kellik de annesinin ailesi tarafından geliyor; zavallı çocuk."

u Oğlunuz mui"

MAHŞER NÖBETI

641

"Oui, Monsieur Latham," diye karşılık verdi general gülümseyerek. "Sosyalistler Fransa Dışişlerini devraldıktan sonra sonunda onların o kadar da fena çocuklar olmadıklarını görene kadar askeriyeden çoğumuz kendi korunmamız için eş dost akrabayı işe aldık."

"Galyalı ruhu," dedi Karin.

"Çok haklısınız madam. Lafamille est âternele. Ancak benim kel oğlum, olağan dışı bir subaydır. Bunun için kendi aileme müteşekkirim - bizim ailenin üyelerinin pratik zekâları son derece gelişmiştir. Şu anda ya Londra ya da Washington'la telefonda. Hatlar sürekli açık duruyor, tek bir düğme basışıyla hattaki başkent değişiyor." Binbaşı telefonu kapattı, general seslendi. * Adjutant-Major, yeni bir şey var mı?"

*Non, mon ginâralt a diye yanıtladı sert çehreli, kel binbaşı, babasına cevap vermek üzere dönerek. "Ve bu soruyu hiç durmadan sormaya devam etmemenizi rica edeceğim. Beklenmedik

veya stratejilerimizde değişiklik yapmamızı gerektirecek bir şey olduğunda size haber vereceğim.”

“Aynı zamanda arsız ve küstah,” dedi general yumuşakça, “yine annesinin etkisi.”

“Benim adım Latham,” dedi Drew araya girerek.

“Kim olduğunuzu biliyorum efendim. Adım Gaston.* Binbaşı masasından kalkıp N-2 biriminin her elemanına elini uzattı. Sanki komuta babadan oğula geçmiş gibi garip ve şaşkın el sıkışıldı. “Generalin olağanüstü savunma noktalan belirlediğini sizlere söylemeliyim, bunları kendisi kadar tecrübeli bir adam yapabilirdi sadece. Hepimiz şükran borçluyuz. Geçmişte birçok askeri harekâta katılmıştı. Biz katılmadık, en azından ben katılmadım bu harekâtlara, ama teknoloji değiştikçe kurallar da değişiyor. Londra ve Washington istihkamlarını yenilediler, bizim gibi en yeni elektronik sistemlerle donattılar.”

“Nasıl?” diye sordu Drew.

“Ağaçların arasında kızılötesi almaç ışınlan, ayrıca yollara döşenmiş

plastik örgüden ağlar, bunların üzerine geçtiğiniz zaman bir

sistem faaliyete geçiyor ve bölgedeki herkesi hareketsiz kılan sis dalgalan

yayılıyor - tabii ki bizim birliklerin maskeleri var. Bunlara

ilaveten, dört bir yandaki ağaçların üzerlerinden yayınlanan radar

ve telsiz sinyalleri, böylece füzeleri iki yüz kilometre öteden algıla-

MN41

yabiliyoruz; bunlar da bizim sıcaklık güdümlü karşı füzelerimizi harekete geçiriyor...”

“Çöl Futmasındaki Patriotlar gibi,” diye araya girdi Yüzbaşı Di-etz.

“Çalışırlarsa,” dedi teğmen, duyulur-duyulmaz bir sesle.

“Tamamen öyle,” diye katıldı binbaşı, coşkulu bir şekilde; teğmeni duymamıştı bile..

“Peki ya rezervuann kendisi?” diye sordu Karin.

“Ne olmuş ona madam? Eğer söyleyeceğinizi doğru tahmin edebiliyorsam, şayet içleri toksik maddelerle dolu ve önceden ayarlı patlayıcılarla havaya uçurulacak yüzlerce koca varili kastediyorsanız, dalgıçlarımız böyle bir şey bulamadı. Araştırdılar, sizi temin ederim, bu iş için gerekecek sadece metal miktarını düşünecek olursak, su altı sonarının onları bulamaması mümkün değil. Son olarak, normal zamanlarda bile rezervuar sürekli gözetim altındadır, etrafı çevrilidir, içeri girişlerden anında haberimiz olur. Böyle bir şey olabilir mi?”

“Belli ki olamazmış, ben sadece her şeyi düşünmeye çalışıyorum.

Kuşkusuz siz de zaten her şeyi yapmışsınız.”

“Bu kesin olarak söylenemez,” dedi yaşlı general, “Sizler hepiniz başardı istihbarat personelisiniz ve düşmanı tanıyorsunuz, onunla siz uğraşıyordunuz. Bir keresinde - Dien Bien Fu’ dan önce - muhasebeci kimliği almış bir casus, ki adam gerçekten de Lyons’da muhasebecilik yapıyormuş, bana hükümet karşıtı güçlerin Paris’in değerlendirebileceğinden çok daha fazla bir ateş gücüne sahip olduklarını söylemişti. Paris alay etti, küçümsedi ve bir ülkeyi kaybettik.”

“Bağlantıyı göremedim,” dedi Karin.

“Belki de hiç yok, ama siz bizim kaçırdığımız bîr noktayı görebilirsiniz.”

“Moreau da böyle demişti bana,” diye girişti Drew.

“Biliyorum. Konuşmuştuk. O zaman açık bir kamyona binelim, her şeyi kendiniz görün. Kısacası, bizi sökün, parçalarımızı ayırın, kusurlarımızı bulun, eğer mevcutsa.”

Ormanların ve tarlaların içinden geçen yollarda açık kamyonla yapılan sarsıntılı “gezi”, yolcuları yorgunluktan tüketmekle kalmadı, tam tamına üç saat sürdü. Herkes notlar aldı, iki komando dışında hepsi, önlemlerin yeterli okluğu konusunda hemfikirdi.

MAHŞER NÖBETİ

643

“Bu bitki Örtüsünün içine kann üstü sürünen elli adam gönderilebilir ve oradaki askerler haklanarak üniformaları alınabilir,” diye açıkladı Yüzbaşı Dietz. “Saçmalık bunlar!”

“Ve bir kere üniformaları giydiniz mi,” diye ekledi Teğmen Anthony, “savunmada koca bir gedik açabilirsiniz.”

“Yollar plastik ağlarla korunuyor, alarmı harekete geçirirler!”

“Azotlu spreyler alarmı dondurabilir Generalim,” dedi Dietz.

“Bunlar elektrik uyanlarını etkisiz hale getirirler.”

“Mon Dieu...”

“Şimdi iyice bir bakalım,” dedi Latham, su dağıtım binasına döndüklerinde, “teoride haklı olabilirsiniz, ama işi çok hafiften alıyorsunuz. Elli adamla olmaz bu iş, etkili olabilmesi için beş yüz adam gerekir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“General eleştiri istemişti Bay Latham,” diye karşılık verdi Yüzbaşı Dietz. “Çözüm değil.”

. “Fotoğraflara bir bakalım,” dedi Drew, masaya yaklaşıp kendine göre belli bir düzen içinde yayılmış olduklarını görerek.

“Bunları yukarıdan aşağıya doğru rezervuara en uzak noktadan en yakın noktaya denk gelecek şekilde düzenledim,” diye açıkladı generalin oğlu. “Hepsi kızılötesi kamerayla, hava radarına göre epeyce düşük yüksekliklerden çekildi ve kuşkulu görüntüler çıktığında bunlar yüz metre kadar yüksekten tekrar tekrar çekildi.”

“Bunlar ne peki?” diye sordu Dietz, birkaç koyu yuvarlağı işaret ederek.

“Çiftlik siloları,” dedi binbaşı. “Emin olmak için yerel polise oraları arattık.”

“Ya şunlar?” dedi Karin bir yanlarında sönük ışıklar olan uzun, kara, dikdörtgen şeklinde imgeleri gösteren üç fotograflık bir dizinin üzerinde işaret parmağını gezdirerek. “Füze tesislerine çok benziyorlar.”

“Demiryolu istasyonları. Gördüğünüz ışıklar platformun çatısı altından rayları aydınlatan ışıklar,” diye yanıtladı Gaston.

“Ya bunlar?” Latham özel bir havaalanının ana pistinin dışında bir meydanmış gibi gözüken bir yerdeki iki koca uçağın hatlarını gösteren bir fotoğrafa dokundu sopayla.

“Suudi Arabistan tarafından satın alınan hava araçları. Riyad’a

nakledilmeyi bekliyorlar. İhracat Bakanlığı’ndan kontrol ettirdik, her şey kuralına uygun.

“Fransız yapımı mı almışlar, demek Amerikan değil ha?” dedi Gerald Anthony.

“Çoğu öyle yapıyor Teğmenim. Hava taşıtı endüstrimiz süperdir. Mirage’larımız dünyadaki en iyi savaş uçaklarından biri olarak kabul edilir. Ayrıca uçak Seattle veya Washington yerine Beauva-is’den kaldırdığı takdirde alıcısı milyonlarca Frank kâr edecektir.”

“Hakkınız var Binbaşım.”

Sabahın geri kalan kısmı böylece geçti. Her fotoğraf büyüteçlerle milim milim incelendi, yüzlerce soru sorulup yanıtlandı. Sonunda hiçbir yere varılamadı.

“Nedir peki?” diye haykırdı Latham. “Onlarda olup da bizim göremediğimiz şey nedir?”

İngiliz istihbaratının kuytu köşelerindeki girişi yasak koca koca odalarda MI-5, MI-6 ve Majesteleri’nin Gizli Servisindeki en deneyimli analist ve şifre çözücüler Günter Jâger’in Ren’deki evinden gelen koliler dolusu materyal üzerinde kafa patlatıyorlardı. Bir kadın çalışan makinelerin mırıltısının üzerine çıkan, kesin, kontrollü bir sesle konuşarak bu tekdüze gürültüyü bozdu birden.

“Ben bir şey buldum,” dedi büyük odanın etrafındaki sonsuz bilgisayarlardan birinin önündeki kadın. “Ne anlama geldiğinden emin değilim, ama derin şifreye gömülmüş.”

“Açıklayın lütfen.” Sorumlu MI-6 amiri kadının çalışma istasyonuna yürüdü hızla, suskun Witkowski de onun yanındaydı.

“’Daedalus uçacak, hiçbir şey onu durduramaz.’ Bunlar şifresi

çözülmüş hali.” t||§j

“Ne demek olabilir ki?”

“Göklerle ilgili bir şey efendim. Yunan mitolojisinde Daedalus kollarına balmumuyla tutturulmuş tüyden kanatlarıyla Girit’ten kaçar, ama oğlu îkarus uçarken çok fazla yükselir ve güneş onun balmumunu eritir. O da denize düşerek ölür.”

“Tanrı aşkına, bunun Su Yılduımı’yla ne ilgisi var?”

“Doğrusu, bilmiyorum efendim, ama’üç tane şifre derecesi vardır A, B, ve C, en karmaşığı C’dir.”

“Evet bundan haberim var Bayan Graham.”

MAHŞER NÖBETI

“Şey, bu C sınıfına ait, bizim çok gizli düzeyimize denk düşüyor, yani şifrelerin en girilmezi. Neo hareketindeki diğerleri buna girebilirler ama şifreyi tam çözebilecekleri kuşkulu. Mesaj çok az sayıda insanın açıklayabileceği şekilde yazılmış.”

“Nereden gelmiş olabileceğine dair bir fikir var mı?” diye sordu Amerikalı albay. “Bir tarih veya saat yazdı mı?”

“Neyse ki, her iki sorunuza da evet. Buradan, Londra’dan çekilmiş bir faks, kırk iki saat önce.”

“Aferin! Nereden gönderildiğini bulabilir misin?”

“Buldum büe. Sizden birinin efendim. MI-6, Avrupa Bölümü, Almanya masası.”

“Şu işe bak yahu... î Pardon tatlım. O masada altmışın üzerinde görevli var - bir dakika! Her birinin iki haneli bir göstergesi olur, makine bunları basmadan faks çekmez. Orada olmalı!”

“Orada efendim. Ajan Meyer Gold’muş, masa şefi.”

“Meyer mi? Buna imkân yok! Bir kere o bir Yahudi, anne tara- - fından da baba tarafından da dedesini ve ninesini kamplarda kaybetmiş. Bundan dolayı Almanya masasını istemişti.”

“Belki de gerçekte Yahudi değildir efendim.”

“O zaman neden geçen sene hepimiz oğlunun ergenlik töreni bar mitzvaha katıldık?”

“O zaman tek açıklama, birisinin onun göstergesini kullanmış

olması,”

“Talimatlar herkesin kendi göstergesini kendisine saklaması gerektiğini açıkça belirtir.”

“Korkarım size daha fazla yardımcı olamayacağım,” dedi parlak gözlü, gri saçlı Bayan Graham, malzemeler yığınına dönerek.

“Belki ben olabilirim,” dedi biraz öteden siyah tenli Baha malı bir başka analist.

“Nedir Vernal?” diye sordu MI-6 amiri, Bahamalının yanına çabucak gelerek.

“Başka bir C Şifreli metin. Daedalus adı görünüyor, ama göster-gesiz, Londra değil, Washington’dan otuz yedi saat önce gönderilmiş.”

“İletilen ne?” |

‘”Daedalus konumda, geri sayım başladı.’ Sonra bitiyor, Alman-

ca söyleyeceğim, ‘Ein Volk, ein Reich, ein Ftihrer Jâger.’ Buna ne dersiniz?”

“Faksın nereden gönderildiğini buldun mu?” diye sordu Wit-kowski.

“Tabii ki. Amerikan Dışişleri Bakanlığı, Orta Doğu işleri müsteşarı Jacob Weinstein’in bürosundan. Kendisi çok saygı duyulan bir müzakerecidir.”

“Aman Tamım, kendilerini gizlemek için saygı duyulan Yahudi personeli kullanıyorlar.”

“Bu biri şaşırtmamalı,” dedi Bahamalı. “Bunlar gerekirse siyahları bile kullanırlar.”

“îyi bir noktaya temas ettiniz,” diye katıldı Amerikalı. “Ama insanın rengi faksla gelmiyor ki.”

“İsimler geliyor efendim. Daedalus isminin iki tane çok gizli şifreli metinde birkaç saat arayla iki defa geçmesinin bir anlamı olmalı.

»

“Bize söylediler zaten. Geri sayım başladı Ve başardı olacağına dair adamların manyakça bir güvenleri var.” MI-6 görevlisi geniş odanın ortasına doğru yürüyüp ellerim çırptı. “Herkes dinlesin lütfen!” diye bağırdı. “Lütfen dinler misiniz?* Bilgisayarların yumuşak uğultusu dışmda oda tamamen sessizleşti. “Bu lanet Su Yıldın-mı’yla iligili gibi görülen önemli bir bilgi bulmuş durumdayız. Daedalus diye bir isim. Hiçbiriniz buna rastladınız mı?”

“Ah, evet,” dedi orta yaşlı zayıf bir adam, çenesinde top sakalı ve tel çerçeveli gözlükleriyle, çok profesyonel bir görünüşü vardı. “Yaklaşık bir saat önceydi. Ben bu adı bir Nazi ajanı veya ajanlarının, Sonnenkinder’in kod adı olduğu şeklinde değerlendirdim, ve Su Yıldırımı ile hiçbir bağlantı göremedim. Bakın, Daedalus Gi-rit’in büyük labirentim inşa etmişti. Hepimizin anladığı gibi, labirent gibi benzetmesi birbirinin içine girmiş çapraşık düşünceler, gizli, karışık yollar gibi anlamlar uyandırıyor...”

“Evet, evet, Dr. Upjohn,” diye sözünü kesti sabırsız MI-6 amiri, “ama bu durumda oğluyla beraber giriştiği o mitolojik uçuşa atıfta bulunuyor olamaz mı?”

“Ha, îkarus mu? Yok, bu konuda kuşkularım var. Efsanede de

geçtiği üzere Îkarus taşkafalı bir gerizekâlıymış. Pardon, ama yorumum

akademik sözlerden daha geçerli Tanrı aşkına Su Yıldın-

mı'nın nesi uyuyor ki bunlara? Hiç uymuyor işte, görmüyor musunuz?"

"Lütfen, profesör, sadece şu lanet şeyi ortaya çıkarın, olur mu?*

"Pekâlâ, " dedi incinen akademisyen, sesinde üstünlük havası seziliyordu. "Şu çıktı dosyasında. Faks alındısıydı sanıyorum, işte burada."

"Okuyun lütfen. Rica ediyorum en başından."

"Gönderildiği yer Paris'miş ve dün sabah saat ll:17'de gönderilmiş. Mesaj şöyle. 'Messieurs Daedalus mükemmel durumda, muhteşem geleceğimiz adına vurmaya hazır!' Belli ki o ya da onlar, bu Su Yıldırımandan sonra eylemde bulunacak şaşırmış fanatikler. Muhtemelen de suikastçılar."

"Ya da başka bir şey," dedi kır saçlı Bayan Graham.

"Ne gibi, hanımefendi?" diye sordu Profesör Upjohn büyüklük taslayarak.

"ö£ kes şunu Hubert, Cambridge'de değilsin şu anda," diye kestirip attı kadın. "Burada hepimiz araştırıyoruz."

"Belli ki bir fikriniz var," dedi içtenlikle Profesör. "Neydi o?"

"Gerçekten bilmiyorum, Fransızca ismin çoğul hali şaşırttı beni. 'Monsieur' yani mösyö yerine 'messieurs' yani mösyöler denmiş; bir değil de birden fazla, ilk kez Su Yıldırımı - eğer hakikaten Su Yıldınmı'ysa - bu şekilde betimlenmekte."

"Fransızlar haddinden fazla pimpiriklidirler," diye önerdi Dr. Hubert Upjohn keskin bir edayla, "işleri güçleri lak lak, bu onların yapısında var."

"Saçmalama," dedi Bayan Graham.

"Bu işe yaramaz atışmayı kesebilir miyiz lütfen," dedi MI-6 âmiri yaverine dönerken. "Tüm

malzemeleri topla, Beauvais ve Washington'u ara ve her şeyi faksla. Birisi belki bunlardan bir anlam çıkanr."

"Başüstüne."

"Çabuk olsun," diye ekledi Amerikalı albay.

Georgetown'da Dalecarlia rezervuannda Merkezi istihbarat, G-2 ve Ulusal Güvenlik Teşkilatı Londra'dan gelen fakslar üzerinde çalışıyordu. CIA başkan yardımcılarından biri çaresizlikle ellerini havaya kaldırdı.

"Her şeye hazırız! Hücumları pusulanın her yönünden aynı anda gelse bile umurumda değil, hepsini parçalar yok ederiz. Londra ve Paris'te biz de tüm önlemleri*aidık ve ısı güdümlü roketlerimiz her füzeyi havadayken vurur. Daha ne kaldı ki geriye?"

"O zaman neden bu kadar kendilerine güveniyorlar?" diye sordu G-2'li yarbay.

"Çünkü hepsi fanatik," diye yanıtladı Ulusal Güvenlik Teşkilatı mensubu genç entelektüel. "Hepsi inanmaya yöneltildikleri şeye inanırlar, kafalarına işlenir bu. Buna Nietzsche yaptırımı deniyor."

"Buna çöplük deniyor!" dedi Dalecarlia'dan sorumlu tuğgeneral.

"Bu piçler gerçek dünyada yaşamıyorlar mı?*

"Pek değil," diye karşılık verdi UGT'li analist. "Onların kendi

dünyaları vardır efendim. Parametreleri tam teslimiyettir, başka

* hiçbir şeyin önemi yoktur."

"Yani at gözlüğü mü takmış bunlar?"

"Belki, ama aptal değiller. Beauvais'deki Konsolosluk Operasyonları ajamna katılıyorum. Bir yol bulduklarını zannediyorlar, haklı olabilirler."

Beauvais, Fransa. Operasyonunun başlamasına üç saat kala. Saat sabahın bir otuzuydu. Herkesin gözü sürekli duvardaki saatlere ve kol saatlerine kayıyordu. Dakikalar geçip, saatler dört otuza yaklaştıkça gerginlik de artıyordu.

“Fotoğraflara tekrar dönelim, tamam mı?” dedi Latham.

“Onlara tekrar tekrar bakmadık mı?” dedi Karin. “Sorduğumuz her soruya cevap aldık Drew. Başka ne kaldı ki?”

“Bilmiyorum, sadece tekrar bakmak istiyorum.”

“Hangilerine mösyö?” diye sordu binbaşı.

“Ee... mesela şu silolara. Yerel polisin oraları soruşturduğunu söylemiştiniz. Nitelikli memurlar mıydı acaba? Silolar gıda veya tahılla doldurulabilir, altlarında bambaşka şeyler olabilir.”

“Onlara neyi arayacakları söylenmişti ve subaylarımdan birisi onlara eşlik etti,” dedi general. “Yeraltına da bakıldı.”

“Düşündükçe füzeler bana daha olası geliyor.”

“Olabileceğimiz kadar hazırlıklıyız bu konuda,” dedi generalin

oğlu. “in güdümlü roketler için rampaları olan hareketli birimler

rezervuann etrafını çevrelemiş durumda, size bunu söylemiştim mösyö.”

“öyleyse tekrar Londra’dan gelen şu malzemelere dönelim. Nedir şu Daedalus veya Daedalus’lar?”

“Açıklayabilirim efendim,” dedi Teğmen Anthony. “Bakın, mitolojiye göre, hem bir ressam hem de bir mimar olan Daedalus Girit’te kuşları incelemiş, çoğunlukla da martıları tahminimce. Eğer biri kollarına tüyler takarsa, tüyler yoğunluk bakımından havanın yoğunluğuna yakın olduğundan, devinim sırasında neredeyse hava kadar hafif olduklarından...”

“Lütfen Gerry, eğer bunu bir kere daha dinlersem hayatımın bundan sonraki kısmında önüme çıkan her mitoloji kitabım yaka-nm!

“Durmadan hava kavramına dönüp duruyoruz,” dedi De Vries.

“Füzeler, roketler, Daedalus ya da Daedalus’lar.”

“Havadan söz ederken,” diye araya girdi kel binbaşı rahatsız bir sesle, “hiçbir füze ya da roket ya da uçak çok öncesinden tespit edilmeden ve uçaksavar topçu atışı ya da bizim kendi füzelerimiz tarafından vurulup düşürülmeden hava sahamıza giremez. Hepimizin de kabul ettiği gibi, Su Yıldırımı’nın amacının yerine getirilmesi için birkaç tane çok büyük veya küçük küçük düzinelerce kargo uçağı olması gerekir, bunlar şaşkınlık uyandırabilmeleri için yakınlardaki tarlalar üzerinden pike yapmalılar.”

“Paris’teki havaalanlarını kontrol ettiniz mi?” diye ısrar etti Latham.

“Neden bütün havayolları uçuş saatlerinde rötar yaptılar zannediyorsunuz?”

“Rötar yaptıklarım bilmiyordum.”

“Öyle, yolcular arasında müthiş bir öfkeye neden oldu bu. İngiltere’de Heathrow ve Gatwick ile Washington’da Dulles ve National havaalanlarında da durum aynı. Her uçak parka girmeden önce de kontrol ediliyor.”

“Bunun farkında değildim. Affedersiniz. Peki ama bu Neo’lar neden kendilerinden bu kadar eminler?”

“Bunu ben de anlamıyorum mösyö.”

“Ve kuşlar sessizce pike yaparlar, yırtıcı kuşlar avlarını böyle yakalar.”

“Sen neden söz ediyorsun Drew?” diye sordu De Vries, kırmızı telefonun biri kulağmdaydı, diğeri de binbaşının kulağında. Binbaşı Konsolosluk operasyonları ajanına baktı.

“Onlar süzülüyor Karin, havada süzülüyor!”

“Ee, mösyö?”

“Planörler gibi süzülüyorlar, Allanın cezası! Bu olabilir işte!

Kullandıkları şey planör!”

“O zaman çok büyük olmaları gerekir,” dedi general, “veya düzinelerce olmalı, belki de çok daha fazla.”

“Ve radara yakalanırlardı mösyö,” diye ekledi binbaşı, “özellikle hava radarlarına.”

“Onlardan vardı, fotoğraflarda! Suudi Arabistan için o iki taşıt.

Onların karşısında ısıyı izleyebilen füzelerimiz de çaresiz kalırlar. Motorları yok, dolayısıyla güdümlenilebilecek ısı da yok! Muhtemelen metal de çok az olur.”

uMon Dieu.1” diye çığlık attı general, gözleri korkuyla açılmış, anılar belleğine üşüşmüştü. “Planörler! Almanlar bu konuda uzmandı, en ileri düzeydeydiler. Kırklı yılların başında tüm dünyadaki bütün kargo planörlerin prototipini geliştirmişlerdi. İngilizlerin Airspeed-Horsing ya da Amerikan WACO’lanndan çok daha gelişmiş modeller. Aslında hepimiz onların tasarımlarını çaldık. Mes-serschmitt fabrikaları DeVi ortaya çıkardılar, cehennemden çıkıp gelen koskocaman bir kuştu, sınırların ve muharebe meydanlarının üzerlerinden sessizce geçer, ölümcül yükünü boşaltırdı.”

“Bunlardan hiç kalmış olabilir mi, monpâre?” diye sordu binbaşı.

“Neden olmasın?”

“Bunca yıldan sonra kullanılabilirler mi?” diye sordu Karin. “Almanlarınki kullambbilir,” diye yanıtladı eski asker, “Mes-serschmitt yıllar yılı bunlardan üretti. Kuşkusuz belli bazı teçhizatın yenilenmesi ya da geliştirilmesi gerekir, ama neden olmasın?”

“öyle bile olsa ekranda görünürlerdi,” diye ısrar etti radar uzmanı.

“Ama ne kadar güçlü bir görüntü olurdu bu? öyle bir uçan nesne

düşün ki çok az metal içersin veya hiç metali olmasın, motoru

olmasın, belki de payandaları bambudan yapılmış olsun, zaten

Uzakdoğuda bambudan darağacı yaparlar — çelikten daha sağlam ve güvenli olduğunu iddia ederler.”

“Ingilizceyi yeteri kadar biliyorum mösyö ama çok hızlı konuşuyorsunuz...”

“Biri ona ne anlattığımı, ne sorduğumu söylesin.”

Binbaşı söyleneni yaptı, radar operatörü gözlerini ekrandan hiç ayırmadan karşılık verdi. “Konvansiyonel bir hava taşıtından daha zayıf bir görüntü olurdu, bu doğru.”

“Yani, bulutlar bile bir görüntü oluşturuyorlar, Öyle değil mi?”

“öyle, ama fark ayırt edilebilir.”

“Tekne sahipleri teknelerinde radar reflektörleri taşırlar, bir problem çıktığında radarların kendilerini görmelerini istediklerinden.”

“Haklısınız.”

“Yani radar görüntüleri temel olarak yoruma bağlı, öyle değil

mi?*

“Tıptaki X ışınlan gibi. Bir doktor bir şey görür, başkası başka bir şey. Ama uzmanlar vardır, ben de radar alanında onlardan biriyim mösyö.”

“Aferin sana. Peki aklınız, dikkatiniz karışamaz mı?”

“Akltmt ne kartştırabiHr ki? izninizle biraz hakaret etmeye başladığınızı söyleyeceğim.”

“izin sizin, dürüstçe konuşuyorum size hakaret etmek istemedim...”

“DurunF dedi Karin telaş ve dehşet içinde ceplerini karıştırırken. Sonunda yırtık bir kağıt parçası çıkardı.. “Bu yanılmıyorsam Jâger’in dış salonundaki bir karton kolidendi Yanımda taşıyordum, çünkü ne olduğunu anlamamıştım, sadece bir cümle parçasıydı. Almanca iki kelime vardı yalnızca, ‘yapılan hava taşıtı’... gerisi yırtılıp atılmıştı.”

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Gerald Anthony, askeri eğitim elbisesinin göğüs cebine elini sokup buruşturulmuş bir kâğıt parçası çıkardı. “Ben de aynını yapmıştım. Bunu Jâger’in şapelinde bulmuştum.

O zamandan beri ara sıra bakıp bakıp duruyorum el yazısını

çıkarmaya çalışarak. Çıkardım da, Bayan de Vries’in bilgilerini

tamamlıyor. Kelimeler şöyle: ‘Aus Stoff und Holz,’ yani ‘kumaş ve

tahtadan.’”

“’Kumaş ve tahtadan yapılan hava taşrtı,’”dedi De Vries.

“Planörler,” diye hafifçe ekledi Latham. “Planörler.’*

“Arretezf diye bağırdı radar uzmanı, konuşmayı bölerek. “Hava taşıtları tekrar bölgemize girdi! Suya kırk kilometre mesafedeler.”

“Füzeleri ateşlemeye hazır olun!” diye bağırdı generalin oğlu üçüncü bir telefona.

Londra. Operasyona üç dakika on saniye kala. “Tanımlanamayan hava taşıtları ekranda tekrar beliriyor! Kabul Edilemez Yön Kodu!”

Washington, D.C Operasyona iki dakika kırk dokuz saniye kala.

“Hay orospu çocuğu! Geri döndüler, doğruca üstümüze geliyorlar!”

Beauvais. Operasyona iki dakika yirmi sekiz saniye kala. “Askeri uçakları her yönde kaldırın!” diye kükredi Latham. “Bunu Londra ve YVashington’a da iletin!”

“Ama/tizefer,” diye bağırdı generalin oğlu.

“Fırlatılsın!”

“öyleyse savaş uçaklarına ne gerek var?”

“Füzelerin haklayamadıklarmı haklamak için! Londra ve Was-

hington’a haber verin. Haydi çabuk!*

“Yapıldı, tamam.”

Beauvais, Londra ve VVashington’ın üzerindeki karanlık göklerde bilgisayar denetimli Neo-Nazi jetleri kendilerine ait alanlara doğru pikeye geçtiler, kuyruk kancaları son yaklaşma için açıldı.

“Roketleri ateşleyin!”

“Roketleri ateşleyin!”

“Roketleri ateşleyin!” $p4.

O anda aşağıda, üç ayrı çimenlik alanda altı Messerschmitt kargo planörünün kanatlarının altından sürtünmeden kaynaklanan kıvılcımlar çıktı.

Jetler onların üzerlerinden geçerlerken her biri saatte dört yüz

mil hızla yerden fırladılar. Jetlerin kancaları halatları yakaladı, koca

planörler bir anda yükselen uçaklarının hızına eriştiler. Birkaç saniye

içinde hepsi birden havalandılar ve yaklaşık yüz fitte yan roketler

alanlara doğru bırakıldılar. Planörler Londra, Beauvais ve George-town’un üzerinde önceden tespit edilen yerde, bilgisayar kontrolünde iki bin yedi yüz fitte zorlanmayla karşılaşmadan çekildiler. Kablolar koparıldı, planörler hedeflerine doğru döne döne inişlerine başlamak için serbest kaldılar.

Jetler, yüksek irtifada, motorlarından şimşekler gibi ateşler çıkararak,

gökyüzünde kayboldular. Aşağıda, bilgisayarlar tarafından

desteklenen her planör pilotu görevini çok iyi biliyordu. Ein Volk,

ein Reich, ein Führer\ -

Beauvais. Operasyon stfir saatinde. “Hakladık onları!” diye haykırdı general, radar ekranında beyaz pırıltılar oluşurken. “Tamamen imha edildiler. Su Yıldırımı’nı yendik!”

“Londra ve Washington da öyle söylüyor!” diye bağırdı binbaşı.

“Sonuçlar aynıymış. Kazandık!”

“Hayır, kazanmadınız!” diye kükredi Drew. “Radardaki taramalara bakın! Bu patlamalar çok yüksekteydi Bakın onlara! Londra’yla Washintgton’a aynısını yapmalarını söyleyin... Şimdi şu çok az görülen, daha aşağıdaki imgelere balon, iskelet gibi şekillere. Balon, işte. Onlar

planörler!”

“Aman Tanrım? dedi Yüzbaşı Dietz.

“Olamaz.1” diye haykırdı Teğmen Anthony.

“Yükseklik tahmininiz ne Bay Radar?”

“Tahminden ötesini yapabilirim mösyö. Bu ‘şekiller* bin sekiz yüz ila bin dokuz yüz fit arasındalar. Üç yüz-dört yüz fit arasında yavaş yavaş alçalarak, geniş daireler çizerek dönüyorlar...”

“Neden böyle yapsınlar ki?”

“İşi sağlama almak için.”

“Ya yere varış zamam? Bize bir süre verebilir misin?”

“Rüzgârlar değişiyor, o yüzden sadece tahminde bulunabilirim.

Dört ila altı dakika.”

“Bu, jet saatiyle dört ila altı saat demek olur. Binbaşı, Londra ve Washington’u alarma geçir. Bin beş yüz fitten başlayarak savaş uçaklarına rezervuann kenarlarına teğet geçirerek daireler çizdirsinler! Sizler de. Derhal!”

“Eğer oradalarsa vuracağız onları,” dedi generalin oğlu, kırmızı telefonunu kaldırırken.

“Çddırdın mı sen?” diye çığlık attı Latham. “O taşıtlar zehirle yüklü, zehir muhtemelen sıvı ve içine kondukları bidonlar suya veya karaya çarptıkları anda kendi kendilerini tahrip edecek özelliktedir. Savaş uçaklarına öyle manevra yaptırın ki jetlerin yarattığı hava akımları planörleri rotalarından çıkarsın, yerleşim olmayan bölgelere tarlalara veya koruluklara sürsün, ama Tanrı aşkına» insanların olduğu yerlere asla. Washington ve Londra’ya da böyle talimat ve-rın!

“Tabii. Anlaşıldı mösyö. İkisini birden ortak hatta tutuyorum.”

Sonraki birkaç dakika kitlesel bir kıyımı beklemek gibiydi. Herkes

bu kıyımda yer alabilirdi Tüm gözler radar ekranındaydı ki

birden imgeler değişik yönlere doğru kaydılar, şiddetle sağa ve sola,

hedef bölge Beauvais rezervuanndan uzağa. t’^p

“Londra’yı kontrol et,” dedi Drew, “Washington’i kontrol et” “Şimdi hartalar,” diye karşılık verdi binbaşı. “Orada da aynı şeyler oluyor. Planörler su rezervlerinden uzağa sürülmüşler ve boş arazilere inmeye zorlanmışlar.”

“Her şey dakikası dakikasına bilgisayarda ayarlanmıştı, öyle değil mi?” dedi Latham sesi soluğu kesilmiş, suratı sapsarı bir halde.

“Tanrı yüksek teknolojiyi kutsasın. Şimdi, belki kazanmışızdır, ama

sadece bir muharebeyi kazandık, savaşı değiL”

“Sen kazandın Drew.” Karin de Vries ona doğru yürüdü, ellerini onun omuzlarına koydu. “Harry olsaydı, seninle gurur duyardı.”

“İşimiz bitmedi Karin. Harry içeriden saldırıya uğradı, Moreau da öyle. Her biri ihanete uğradı. Ben de öyle, ama ben şanslıydım. Birinin elinde bizim bütün operasyonlarımızın içini gören bir teleskop var. Ve bu birisi, Nazi hareketi ve Loire Vadisi’ndeki deli generalin hukuki durumu hakkında bizim ortaya çıkarabildiğimizden çok daha fazlasını biliyor... Tuhaf olan şu ki, birdenbire onun kim olduğunu bildiğim kanısına kapıldım.”

41

Beauvais. Operasyondan yirmi dakika sonra, Generalin oğlu, Latham, Karin ve iki «komandoyu Paris’e götürmek için bir araç ayarladı. Afet olayları sırasında kayda değmeyecek başka şeyler olurken bavulları da Bonn’daki Königshof Oteli’nden gelmiş ve Işıklar Ken-ti’ne, yirmi bir dakika öncesine kadar panik halinde bir kent olma tehlikesi yaşayan Paris’e gitmek üzere onlara ayrılan araca yerleştirilmişti.

“Aynı otelde kalacağız,” dedi Drew, herkes Beauvais sular idaresindeki Fransız meslektaşlarıyla vedalaşıp tarihi asansöre doğru giderken.

“Ve siz ikiniz,” diye devam etti Yüzbaşı Dietz ve Teğmen

Anthon/ye hitap ederek, “Paris’in altını üstüne getirebilirsiniz, bütün masraflar karşılanacaktır.”

“Neyle?** diye sordu yüzbaşı, “ikimizin toplam parası iki yüz Frank’ı geçmez, kredi kartlarımız, kimliklerimiz Brüksel’de kaldı.”

“Dört saat içinde Fransız hükümeti sizi paraya boğacak. Diyelim adam başı elli bin Frank. Buna ne dersiniz, sanırım başlangıç olarak fena değil ha? Arkası da gelecek tabii ki.”

“Çatlaksın sen,” dedi Anthony.

“Hayır çatlak değilim, ben deliyim deli. Tescilli deli.”

“Monsieur, Monsieur Lat’amr diye seslendi askeri yaverlerden biri, sular idaresi bürosundan karanlık koridora doğru koşarken. “Size bir telefon var. Acilmiş mösyö!”

“Dur bir dakika,” dedi Drew. “Eğer arayan sandığım kişiyse konuşma övgü dolu ve çok kısa geçecek demektir.” Latham yaverle beraber geri döndü ve en yakın kapının yanındaki telefonu aldı.

“Konsolosluk operasyonları efendim, buyrun.” Hattaki huysuz, boğuk

ses Drew’ya bunun beklediği adam olmadığını gösterdi

“Aferin sana chlopakr Witkowski neredeyse Londra’dan bağıra bağıra konuşuyordu. “Harry olsaydı, seninle gurur duyardı.”

“Bunu daha önce de duydum, yeter Stanley, ama çok teşekkür ederim. Bu bir takım çalışmasıydı, aynı hokeydeki gibi.”

“Hadi canım, başlama şimdi*

“Ama öyle Stosh. Ve her şey Harry’yle başladı, Londra’daki komiteye ‘Ben verileri getirdim, onları değerlendirmek artık sizin işiniz,’ dediği zaman. Değerlendirmeyi iyi yapamadık.”

“Bu konuyu telefonda konuşmayalım, sonraya erteleyelim.”

“İyi fikir. Bize ipucu verildi ama gözümüzden kaçırdık onu.”

“Daha sonra,” diye sözünü kesti Witkowski. “Bonn hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ne demek istiyorsun? Ne olmuş ki Bonn’a?”

“Sana söylemediler mi?”

“Neyi söylemediler mi?”

“Şu lanet Bundestag’ın tümü alevler içinde! Çevreden gelen yüzlerce araç yangını söndürmeye çalışıyor. Moreau seni aramadı mı?”

“Moreau öldü Stanley.”

“NeT

,*0 çok güvenli kendi yeraltı garajında öldürüldü.”

“Ulu Tanrım, bunu bilmiyordumf

“Nasıl bilecektin ki? Londra’daydın, gizli çalışıyordun.”

“Ne zaman olmuş?”

“Saatler önce.”

“Yine de İkinci Şube sana Bonn’dan söz etmeliydi.”

“Sanırım unutuldum. Çok çılgın bir geceydi.”

“Ne var Drew? Kendinde değilsin.”

“Bu gecenin ardından kim kendinde olabilir ki... Bana Bundestag yangınıyla ilgili ne düşündüğümü sormuştun, bak söyleyeyim. Şu orospu çocuğu Jâger kendi anılarını yazıyormuş. Gitmem gerek Stosh, alevler sönmeden önce görmek zorunda olduğum biri var. Artık Paris’te konuşuruz.

Dördü birden Hotel Plaza-Athenee’de yan yana süitteydiler, sabah güneşi yüksek pencerelerdeki panjurların arasından içeri sızıyordu. Saat sabah 6:37 idi. Latham sessizce yataktan sürünüp çıkarken Karin derin bir uykudaydı. Sivil elbiselerini askıya asmıştı; giyinip iki komandonun beklemekte olduğu kocaman salona girdi, ikisinin de üzerinde göze batmayan ceket ve pantolonlar vardı.

“Bilinizin burada kalması gerekiyor, bunu söylemiştim,” dedi

Drew. “Hatırlıyor musunuz?*

“Kimin seninle geleceğini belirlemek için kura çektik,” diye karşılık verdi Dietz, “sana İnce Adam’ çıktı. Bu bence kötü bir seçenek, ben ondan daha rütbeliyim.”

“Senin işin bizimkinden daha tehlikeli olabilir. Elçilik korumaları dışarıda ama Neo’lara sezdirmeden otele giremezler, tabii eğer Neo’lar varsa. Eğer varsa, tek basmasın. Sadece silahın ve adamlarımızı hızla ikinci kata çağırmanı sağlayacak bir telsizin olacak.”

“Gerçekten Neo’lann buralara kadar sızdıklarım düşünüyor musun?” diye sordu teğmen.

“Ağabeyim maksimum güvenlik altında öldürüldü; Claude Mo-reau kendi gizli ortamında suikasta uğradı. Sen ne düşünürdün?” . “Hemen işe koyulalım,” dedi Anthony. “O hamma göz kulak ol komutanım,” dedi yüzbaşıya, “o çok özel birisi - akademik balomdan tabii ki.”

“Lütfen kalbimi kırma,” dedi Drew, teğmenle beraber silahlarını toplarlarken. “Araba arkada, içeri bodrumdan gireceğiz.”

“Mösyö Lat’am!” İkinci Şube’nin yeraltı garajındaki muhafız, girişi onaylananlar defterinden adı hatırladı, gözlerine yaşlar doldu. “Ne korkunç bir tragâdie. Ve de tam burda, hiç olmaması gereken yerde!”

“Polis ne diyor?” diye sordu Drew, adamın yüzünü inceleyerek.

“Onlar da bizim kadar şaşkın ve dehşet içinde! Sevgili müdürümüz dün sabah içeride vuruldu, cesedi garajın en uzak köşesinde bulundu. Binadaki herkes Emniyet Müdürlüğü tarafından sorgulandı, nerede oldukları araştırıldı; saatler sürdü, yeni müdür aynı dehşetli bir kaplan gibi mösyö!”

“Çıkış defterleri kontrol edildi mi?”

“Elbette! Anladığım kadarıyla dışarı çıkan herkes göz altına alındı.

Dediklerine göre aydınlatıcı bir şey yokmuş.”

“İnsanların çoğu burada mı? Biliyorum saat daha erken ama.”

“Hemen hemen herkes, mösyö. Bana her katta toplantı olacağı söylendi. Balon, arkanızda üç otomobil daha giriş için bekliyor.

Her şey tohu-bohuT

“Ne?9

“Tam bir kaos,” dedi Teğmen Anthony yumuşak bir sesle.

“Teşekkürler muhafız.” Latham kiralanmış arabanın gazına ba-

sip açık kapıdan içeriye, yeraltı garajının gölgeli dehlizlerine girdi-“Elini silahından ayırma Teğmenim,” dedi otomobili boş bir yere yönlendirirken.

“Hep orada zaten patron.”

“Biliyorsun değil mi, bu çok rahatsız edici bir lakap.”

“Neden bilmiyorum ama tam sana uyuyor... Sence bir-iki kaçık Neo hâlâ buralarda olabilir mi?”

“Oteli arayıp adamınla konuşabilseydim, sana daha iyi bir tahminde bulunabilirdim.”

“Neden aramıyorsun? Cep telefonun var ya?”

“Karin’i uyandırmak istemiyorum. Her şeyi birbirine katar, istediğimiz son şey de o herhalde.”

“O zaman sanırım size söylemem gerek,” dedi Anthony.

“Neyi söylemen gerek?”

“Birkaç saat önce» şu cafcaflı oteli kontrol ettiğimiz ve senin İkinci Şube’nin güvenlik birimine nerede olduğumuzu haber verdiğin sırada Dietz oradaki her telefonu küçük bir cihazla izledi. Dinleme olup olmadığına bakmak için yanımızda taşırız o aleti. Sızma yoktu, o da yatak odanızdaki telefonun fişini çekti...”

“Ne yaptı?”

“ikinizin de uykuya ihtiyacı olduğunu düşündük. Yani, biz sizlerden daha genciz ve daha formdayız...”

“Siz iki bacaksız bize yardım etmeyi keser misiniz!” diye çıkıştı Drew, telefonunu iç göğüs cebinden çekip numaraları çevirirken. “Bu operayı hâlâ ben yönetiyorum, hatırlıyor musun?”

“Eğer önemli bir arama olsaydı seni uyandıracaktık. Bu kadar kötü bir şey mi bu?”

“Suit iki yüz on ve on bir,” dedi Latham otel santralına; telefon hemen açıldı.

“Evet?”

“Dietz, ben Latham. Durum nedir?”

“İz üstünde olduğunuz kanısındayız Konsolosçu,” diye karşılık verdi yüzbaşı, alçak sesle konuşarak. “Birkaç dakika önce elçiliğin korumaları beni sokaktan telsizle aradılar. Doğu köşesine bir araç gelmiş, içinden iki angut çıkıp ön kapıya doğru dolanmışlar, ayrı ayrı. Biraz önce de içeri girmişler...”

“Neo’lar mtymıs?’

“Henüz bilmiyoruz, ama resepsiyon bizimle işbirliği içinde - dur, dur! Otel tarayıcının ışığı yandı.” Dietz tekrar hatta dönene kadar saniyeler Drew’ya dakikalar gibi geldi “istatistiklerin hepsi birden yalan söylemiyorsa, gerçekten de iz üstündeymişsin. ikinci katin düğmesine bastılar.”

“Korumaları içeri çağır!”

“Çağırmayacağımı mı sandın?”

Birden Latham’ın arkasında şiddetli, yankılanan bir korna sesi patladı. “Galiba başkasının yerine park etmişin,” dedi teğmen.

“Söyle çekip gitsinler!”

“Biz hareket edelim mi?”

“O zaman telefonu sen tut. Tanrım, Neo’lar az önce otele girmişler! ikinci kata!” Drew park yerinden geri geri çıktı.

“Hatta kimse yok. Yüzbaşım saplan bir arazi savaşçısıdır; eğer kapıya gelirlerse geldiklerine bin pişman olurlar.”

“Hat gitmiş mi?” diye sordu Latham, arabayı başka bar yere çevirirken.

“Telefonu kapatmış, eğer bunu soruyorsan.”

“Çabuk yeniden ara!”

“Bu pek iyi bir fikir değil efendim. Yapacak işleri vardır şimdi.”

“Kahretsinr diye patladı Drew. “Şimdi haklı olduğumu biliyorum

işte.” -

Asansöre onlarla birlikte beş erkek ve iki kadın bindi; sinirli sinirli Fransızca bir şeyler konuşuyorlardı. Latham, tek tek hepsinin yüzlerini inceledi, yüzlerin acılı buruşturulmalarına, kısılıp birden faltaşı gibi açılan gözlerine, birinin diğerlerine sesini duyurmak için avazı çıktığı kadar bağırırken şişen boyun damarlarına baktıkça, gözünde birbirleriyle sürekli dalaşan çizgi film hayvanları canlanı-verdi. Birinin omzunun üzerinden kolunu uzatıp daha önceden Moreau’nun söylediklerine göre hayal meyal hatırladığı düğmeye bastı. Latham’ın bastığı kattan önce iki kez durdu asansör; sonra üst kata çıkarlarken Latham’la teğmen yalnız kaldılar.

“Ne diyorlardı?” diye sordu Drew. “Birazını yakaladım, fazla değil ama.”

“Ortada dönenlerin ne olduğunu bilmiyorlar, ama en temelini bilmek istersen, hepsinin derdi kendi işlerinin ne olacağı.”

“Bu doğal. Bu tür bir şey olduğu zaman hiç kimse töhmet altın-

da kalmaktan kurtulamaz; ve bu olduğunda da hükümetten birtakım mankafalar gelip her şeyi siler süpürürler.”

“Yani kurunun yanında yaş da mı yanıyor?”

“Tam anlamıyla öyle.” Asansör durdu, kapı açıldı ve iki adam da bir antreye girdiler, gizli harekatlar teşkilatının koridorları ve bürolarına açılan çeşitli kapılar vardı. Latham orta yaşlı bir kabul memuresine yaklaşıp söz aldı. “Je m’appelle Drew...”

“Kim olduğunuzu biliyorum efendim,” dedi kadın güler yüzle’ İngilizce olarak. “Birkaç gün önce buraya Monsieur le Directeur ile görüşmeye gelmiştiniz. Maalesef hâlâ şoktayız.”

“Ben de. O benim dostumdu.”

“Yeni müdürümüze burada olduğunuzu haber vereyim. Beau-vais’dan doğruca buraya geldi...”

“Haber vermeseniz daha memnun olurum,” diye sözünü kesti Latham.

“Efendim?”

“Olup bitenleri düşünecek olursak, şu anda bir sürü problemle meşgul olmalı, bir de benim

işlerini bölmeme gerek yok. Önemli bir şey değil; Şube'nin arabasmda birkaç şeyim kaldı. Ajan Francois içeride mi? Müdürü Beauvais'dan buraya getirdiğine eminim."

"Evet, burada. Bürosunu arayayım mı?"

"Yok, rahatsız etmeyin. O da kalkıp Jacques'i — pardon, yeni müdürünüzü - arayacak; gerçekten de çalışmasını kesmek istemiyorum. Hem de bir çift ayakkabı için hiç değmez."

"Ayakkabı mı.. .?*

"Ama Fransız. En iyisi ve çok pahalı ama her Frankına değer."

" Gayet tabii9 Kabul memuresi masasındaki bir düğmeye bastı; uzakta sağdaki bir kapının otomatiği vızıldayarak çalıştı ve bir kilidin açılma sesi geldi. "Bürosu bu yolda, soldan üçüncü."

"Teşekkür ederim. A, afedersiniz, bu benim yardımcım Binbaşı Anthony, Amerika Birleşik Devletler Ordusu özel Kuvvetler'den." Teğmen şaşkınlıkla başını Drevv^ya kaldırmıştı ki Latham konuşmaya devam etti "Kendisi burada kalacak, eğer sizce bir sakıncası yoksa. Akıcı bir Fransızcası vardır... ve muhtemelen Urduca da bilir."

"Bonjour, maâame. Mon plaisir."

uJe vous en prie, Major."

Drew antrenin kapısını açıp dar koridora girdi, aceleyle soldaki üçüncü kapıya gitti. Kapıya bir defa vurup hemen açtı, kafasını masaya dayamış uyumakta olan François'ı irkilterek. Francois ok gibi doğruldu, koltuğuna yaslandı. aQu'est-ce quesepasse?"

"N'aber direksiyoncu" dedi Latham, kapıyı kapatırken. "Şekerleme yapıyorsun ha? Sana gıpta ediyorum, yorgunluktan ölüyorum ben."

"Mösyö Lat'am, burada ne işinizvarV

"Aklımda bir şey var, belki bilebilirsin Francois."

"Mon Dieu, neyi bilebilirim?"

"Claude Moreau'ya yakındın değil mi? Senin eşini tanırdı, ismi neydi, Yvonne... iki çocuğunuzu da."

"Oui, ama öyle içli dışlı değil mösyö. Birbirimizi bilirdik, ailelerimizi de, ama uzaktan."

“Ve sen Moreau’nun ağır topu Jacques Bergeron’la da epey sıkı fıkıydın.”

“Sıkı fıkı mı?”

“Senle Jacques, Jacques’la sen, baş sürücü ve baş yaver, her zaman patronunuzla beraber, yılların mesai arkadaşlığı ile birbirine kenetlenen üçlü. Her zamanki ‘Silahşörler’. O kadar sıradan, o kadar alışıldık, o kadar kolay kabul edilen bir manzara ki, çünkü her gün bir arada görülüyordunuz.”

“Bilmece gibi konuşuyorsunuz mösyö!”

“Hem de nasıl. Çünkü olay bir bilmece, son derece basit bir bilmece, öldürülmekten kurtulan iki kişinin acısını kim sorgulayabilir ki? Birkaç saat önce burayı arayıp Jacques’a nerede kaldığımızı söylediğimde kim çıktı karşıma?”

“Bunun için bir tahminde bulunmam gerekmiyor. Benimle siz konuşuyorsunuz Mösyö Lat’am.”

“Herkesin bir yerde bir takıntısı oluyor değil mi?”

“Neden söz ettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok!” dedi Francois

öne doğru eğilerek, sağ eli masanın kenarından bir çekmeceye doğru

uzandı, Birdenbire çekmeceyi çekip açtı, ama Drew üzerine atladı,

sürücünün bileği üzerine çekmeceyi öyle bir şiddetle kapattı ki

Francois çığlık atmaya başladı, bu çığlık, Latham’ın yumruğu adamın

ağzında patlayınca yarıda kaldı. Fransız arka üstü düştü, sandalyesiyle

vücudu yere çarptı. Drew bir anda üzerine çıktı, onu gırt-

lağından tutup çekti ayağa kaldırdı, duvara çarptı, silah artık Drew’nun elindeydi.

“Şimdi konuşacağız seninle direksiyoncu ve konuşmanın aydınlatıcı olması gerek, yoksa işin biter.”

“Bir ailem var mösyö, bir karım ve çocuklarım! Bunu nasıl yapa

bilirstnizf

“Ana-baba, çoluk-çocuk demeden kaç ailenin o lanet kamplarda parçalandığından, beton binaların içine nasıl çırılçıplak koştu-rulduklarmdan ve o binalardan nasıl cesetler halinde çıktıklarından haberin var mı senin, orospu çocuğu?

“Ben o zaman hayatta bile değildim!”

“Hiç mi duymadın? Binlercesi Fransvfâı. Toplanıp ölüme gönderildiler!

Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Anlamıyorsunuz mösyö. Size işbirliği yaptırma yolları var.”

“Ne gibi? Ve eğer yalan söyleyecek olursan silahı kullanmak için zahmet etmeme gerek bile yok, boynunun iki yanındaki damarlan bir sıktım mı işin biter. Anladın mı, Beauvais’da ekranına bakan radar uzmanı gibi gözlerden anlarım. Umarım bir yanlış yapmam...

Jacques Bergeron bir Neo, öyle değil mir

“Evet.. .Ama siz nasıl anladınız?

“Yorulduğun ve yolunu kaybettiğinde her şeyi yeniden gözden geçirerek gerilere dönersin. Tüm bilgilere erişebilen, oyuncuların her an nerelerde olduğunu bilen biri olmalıydı bu. önce bunu Mo-reau sandım; onun adı da üstedeydi; kahretsin, ona hiçbir şey diyemedim. Sonra onu temize çıkarabilecek tek kişi, yani patronum, onu akladı. O zaman kimdi peki? Benim nerede olduğumu bilen, ister Villejuif de ağabeyimle olsun, ister birinden birine taşınıp durduğum otellerde olsun kim benim nerede olduğumu biliyordu? Kim Karin’le benim bir gece bir kaldırım kafesinde Claude’la beraber oturduğumuzu biliyordu? Oranın sahibi bizi dışarı kaçırmasay-dı ölecektik. Kim Dr. Kroeger’le Metro işini berbat etti. O silah atışları, ‘Harry Latham’ı geçip giden trende gördüğünü iddia eden adam? Harry Latham yoktu ki, Harry bendim ve ben de orada değildim! Bütün bu acaipliklerin cevabı ise Jacques adında biriydi.”

“Bunlardan hiç haberim yoktu, yemin ederim ki bilmiyordumr

“Ama onun bir Neo olduğunu biliyordun, değil mi? Fransa’da derinlere sızmış - belki de en derindeki - Nazi. Haklı mıyım?”

MAHŞER NÖBETİ

665

“Evet” Francois ciğerlerinde hava kalmayana kadar soluk alıp verdi. “Sessiz kalıp isteklerine

uymaktan başka seçeneğim yoktu.”

“Nedenr

“Bir adam öldürdüm ve Jacques onu öldürdüğümü gördü.”

“Nasıl?”

“Onu boğdum. Anlamaya çalışın mösyö, ben çok uzun saatler boyunca çalışıyorum, bazen günlerce eve gelmediğim oluyor, ailemin yanında olamıyorum - daha ne söyleyebilirim ki?”

“Çok daha fazlasını,” dedi Drew.

“Karım bir sevgili bulmuş. Karanlık, yatağı çevrelediği zaman her koca gibi ben de farkı anlayabilirim. Adamın lam olduğunu bulmak için İkinci Şube’nin kaynaklarını kullandım.”

“Pek de resmi bir iş sayılmaz ha?”

“Hiç sayılmaz. Ama bilemediğim şey Jacques’in benim her araştırmamı, her telefon görüşmemi izliyor olmasıydı. Bu şahısla bir buluşma saptadık, bir sürü borç ve batırdığı salonlarıyla yüklü bir sabıkası olan kokuşmuş bir kuafördü. Montparnasse’de ara sokakların birinde buluştuk. Karımın hareketlerine müstehcen atıflarda bulundu, bunu yaparken de gülüyordu. Aklımı kaçırdım, ona saldırdım ve gözümü kırpmadan öldürdüm. Ara sokaktan çıkarken Bergeron beni gördü.”

“Böylece seni eline geçirdi.”

“öbür seçeneğim hayatımın sonuna kadar hapis yatmaktı. Kızılötesi gece makinesiyle fotoğraflar çekmişti.”

“Ancak yine de karınla tekrar biraraya geldiniz?”

“Biz Fransızız mösyö. Ayrıca ben de bir aziz değilim. Barıştık ve evliliğimiz şimdi sağlam. Çocuklarımız var.”

“Ama sen Bergeron’la, bir Nazi’yle çalışıyordun. Bunu nasıl haklı çıkaracaksın?”

“Hayatımın kalan kısmım hapiste geçirmek istemiyordum - siz ister miydiniz? Karım, çocuklarım, ailem. Ve mösyö, ben asla önün için adam öldürmedim, asla! Bunu başkalarına yaptırırdı, ben kabul etmezdim.”

Latham adamı bıraktı ve oturmasmı işaret etti. “Pekâlâ direksiyonca

şimdi seninle bir anlaşma yapacağa. Yanılmıyorsam - yanıldığımı

da zannetmiyorum - sen ve Jacques buradaki tek

Neo’larsınız. Sen istemeye istemeye yapansın, ikinizden fazlası çok

tehlikeli olurdu. Bir efendiyle bir köle, mükemmel bir kombinasyon. Sana söyleyeceklerimi yaparak isteksizliğini kanıtlayabilirsin; eğer yapmazsan kafam bizzat ben uçururum. Anlaşıldı mı?”

“Benden istediğiniz nedir? Şayet kabul edecek olursam bu fotoğrafların beni hapse götürmeyeceğine dair ne garantim var ki?”

“Yok aslında, ama avantaj sende. Bergeron’un, seninle uğraş-maktansa kendi paçasını kurtarmaya çalışmasını sağlayacak bir fikrim var.”

“Fransa’da böyle şeyler olmaz mösyö.”

“Sen hakikaten pek sarmışsın. Bunlar resmen yapılmaz Francois, sadece oluverirler.”

“Neymiş peki o?” diye sordu sürücü, yutkunarak.

“Jacques bu katın başka bir kanadında, eğer yanlış hatırlamıyorsam.*

“Doğru. Bu bölüm alt personel içindir.”

“Ama giriş iznin var değil mi? Yani oraya girip çıkabiliyorsun?”

“Eğer sizi onun bürosuna götürebilir miyim diye soruyorsanız, evet götürebilirim.”

“Gizlice?”

“Gayet tabii. Ben sürekli olarak onun yanındayım. Bu bölümde geçiş şifresiyle girilebilen bir arka koridor vardır; doğruca yüksek düzey yöneticilerin odasına çıkar. Tabii o şifre bende var.”

“Haydi o zaman.”

“Peki oraya gidince ben ne yapacağım?”

“Buraya dönecek, bekleyecek ve işlerin iyi gitmesi için dua edeceksin.”

“Ya siz Mösyö Lat’am?”

“Ben de en iyisinin olması için dua edeceğim.”

Yüzbaşı Christian Dietz telsizini gözden uzağa, bir kitap rafına koyup otel süitinin orta kapısının sol tarafında yerini aldı. Keskin kulağıyla dışarıda halının üzerindeki yumuşak ayak seslerini duydu, ardından da sessizlik. Silahı elinde hazır beklerken, acaba bu saldırganlar bir yerlerden anahtar kopyalamışlar mıdır, yoksa kapıya bir saldın düzenleme riskini göze alabilirler mi, diye düşündü.

ikincisini seçeneğe karar verdikleri belli oluverdi. Sessizlik gök-

gürültüsü gibi bir kırılma sesiyle kapının menteşelerinden sökülüp

komandonun üzerine devrilmesiyle sona erdi. îki adam, bir sonraki adımda ne yapacaklarından tam emin olamaz bir halde içeri daldılar.

Ellerinde silahlan, bir sağa bir sola bakıp duruyorlardı. 8u ikilemi

Dietz çözdü: “İndirin silahınızı, yoksa ölürsünüz.1”

Birinci adam aniden dönüp silahının namlusuna yerleştirilmiş susturucusundan minik tükürme sesleri çıkararak ateş etti. Komando kendini yere atarken karşılık verdi, saldırganı karnından vurdu ve adam iki büklüm yere yuvarlandı. İkinci adam şaşkınlık içinde silahını indirdi, o anda üç koruma açık kapıdan içeri yıldırım gibi daldılar.

Karin de Vries geceliğiyle birden yatak odasından dışarı fırladı.

“Geri dön çabuk!” diye kükredi Dietz.

Karin yatak odasının kapışma doğru yönelirken ikinci saldırgan silahını kaldırıp ateş etti. Kadının sol omzundan kan sızarken korumalar silahlarını adama doğrultmuşlardı.

“Durun.1” diye kükredi Dietz. “ölürse bize hiç yaran olmaz!”

“ölürsek bizim de yarannuz olmaz!” diye bağırdı denizci çavuş, Colt .45’i Neo’nun kafasma doğrultarak. “At onu pis solucan, yoksa işin biter!”

Neo silahını döşemeye bıraktığı sırada Dietz de ayağa kalkıp odanm öbür ucuna, yere yüzükoyun

yatmış, kanlar içindeki Karin de Vries'e doğru koştu, o sırada Nazi'nin tabancasına da bir tekme attı, uzağa fırlattı. "Kımıldama," diye emretti, sonra geceliğin askısını koparark Karin'in omzuna bakö. "Kötü değilmiş," dedi. "Kurşun omzunuzu sıyırmış, hepsi bu kadar. Böyle durun, ben bir havlu getireyim."

"Ben bulurum," dedi en yalandaki koruma. "Nerede?"

"Şu kapıdan gir, banyoda. Üç tane ufak, temiz havlu al, birbirine bağla."

"Turnike mi yapacaksın?"

"Onun gibi bir şey. Deriyi düz tutmamız gerekiyor. Sonra da bardan biraz buz getir."

"Hemen."

"Bana aynı zamanda doktor olduğunu söyleme sakın," dedi Karin, geceliğinin kenarım yukan kaldırarak, zayıf bir gülümsemeyle.

"Bu beyin cerrahisi değil ki Bayan de Vries, sadece küçük bir yara.

Şanslıymışsınız. Acıyor mu?"

"Acıdan ziyade biraz uyuşukluk hissediyorumYüzbaşım."

"Sizi elçilik doktoruna götürelim."

"Drew nerde? Ya Gerry? O nerde?"

"Lütfen beni bu işe karıştırmayın Bayan. Bay Latham bize emirleri verdi, gösteriyi kendisi yönetiyor. Anthon/yle beraber İkinci Şube'ye gittiler - yazı-turayı kaybettim, Gerry kazandı."

"İkinci Şube'ye mi? Neden?"

"Konsolosçu'nun dediğine göre tavan arasındaki farenin kim olduğunu çözmüş."

"Tavan arasındaki fare mi?"

"Hepimizle temastaki Nazi köstebeği."

"tkinciŞube'de mi?"

“Dediğine göre öyleymiş.”

“Beauvais’da bir şeyler diyordu ama kamyonette sorduğumda omuzlarını silkip geçiştirdi, sadece bir tahmin dedi. Peki sen biliyor muydun?”

“Sizin buna karışmanızı istemedi sanıyorum.”

“Havlular komutanım!” dedi koruma, yatak odalarının birinin kapısından dışarı fırlayarak, sonra hızla iki Neo’nun yanındaki arkadaşlarına yardıma koştu. Biri ölü veya baygındı, diğeri ise hırsla çırpınıyordu. “Sizinle temas halinde olacağız Yüzbaşım - siz yüzbaşıydınız değil mi?”

“Burada rütbe pek dikkate alınmaz Onbaşım. Sonra görüşürüz.”

“Buradan basıp gitmemiz gerekiyor, bizi anlıyorsunuz değil mi?

Buz bulamadığım için üzgünüm...”

“Gidin hadi!” diye emretti Dietz. Denizci korumalar koridoru geçip iki tutukluyla beraber yangın merdivenine doğru hızla gittiler.

Telefon çaldı. “Sizi yere bırakıyorum,” dedi komando, omzunun

etrafındaki havluları emniyete alıp Karin’i halının üzerine nazikçe

yerleştirirken. “Telefona cevap vermem gerek.”-

“Eğer arayan Drew’sa söyle, onu geberteceğim!”

Arayan Latham değildi; otel resepsiyonuydu. “Derhal ayrılmanız

gerek? diye bağırdı resepsiyon görevlisi Fransızca olarak. “İkinci

Şube’yle yaptığımız işbirliği buraya kadar! Santralımız gürültüler

ve silah sesleri ihbarlanyla kilitlendir

“La passion du coeurf diye karşılık verdi Dietz kararlılıkla.

“Odanın çevresini kapatın, biz sizi koruyacağız. Bana beş dakika verin ve polisi arayın, ama benim beş dakikaya ihtiyacım var.”

“Elimizden geleni yapacağız.”

“Haydi,” dedi yüzbaşı, telefonu kapatıp Karin’e dönerek. “Seni buradan dışarıya taşıyacağım...”

‘ “Aslında yürüyebilirim,” diye sözünü kesti De Vries.

“Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Merdivenlerden ineceğiz, sadece bir kat var.”

“Ya bavullarımız, elbiselerimiz? Herhalde burada kalmalarını ve polisin onları bulmasını istemezsiniz.”

“Hay içine...! Bağışlayın efendim ama hakikaten çok berbat bir durum.” Yüzbaşı telefona doğru koştu, hemen resepsiyon görevlisini aradı. “Eğer buradan hemen gitmemizi istiyorsanız en becerikli kominizi gönderin, bavullarımızı toplayıp çıkışa getirsin. Ayrıca söyleyin eğer fazla bir şey çalmazsa tam beş yüz frankı olacak!”

“Naturellement.”

“D’accord.”

“Gidelim, haydi!” dedi komando, telefonu hızla kapatıp Karin’e doğru koşarken, birden durup sandalyenin üzerinden bir erkek pardesüsü aldı. “işte, giyin bunu, size yardım edeyim. Yavaş yavaş kalkın, kolunuzu omzuma atın... Güzel. Yürüyebilir misiniz?”

“Gayet tabii. Biraz kolum acıyor.”

“Sizi doktora götürene kadar da acıyacak. O yaranıza bakar.”

“Ya Drew ile Gerry? Neler oluyor?”

“Bilmiyorum Bayan de Vires, ama şu kadarını söyleyebilirim. Şu sizin konsoloslukçu arkadaşınız, doğrusunu söylemek gerekirse kendisi hakkında hiç düşünmemiştim, o birinci sınıf biri. Sislerin ötesini görebiliyor, anlıyorsunuz değil mi ne demek istediğimi?”

“Pek değil, Yüzbaşım,” dedi Karin, komando kendisini tutup merdivenlere doğru götürürken. “Sisler ile neyi kastediyorsunuz?”

“Gerçeği örten duman. O, dumanın içinden ateş ediyor, çünkü onda, hedefin orada olduğunu söyleyen keskin bir içgüdü var.”

“O, çok mükemmel, değil mi?”

“Mükemmelden öte, Bayan de Vires, bir deha. Onunla her zaman çalışabilirim. Tam benim

aradığım gibi bir şef.”

“Benim de Yüzbaşım, her ne kadar kendim için daha başka bir unvan tercih etsem de.”

Drew, ikinci Şube’nin yeni müdürünün levhasız kapısına yaklaştı. Kapıya vurmadan açıp içeri giriverdi, sıkıca kapattı. Jacques Bergeron bir pencerenin yanında duruyor, dışarıya bakıyordu; hızla geri döndü, Latham’ı girişi onu şaşırtmıştı.

“Drewr diye haykırdı, afallamış bir ses tonuyla. “Kimse bana burada olduğunu söylememişti!”

“Bilmeni istememiştim.”

“Ama niye?”

“Çünkü beni görmemek için bir bahane bulabilirdin, nerede olduğumuzu haber vermek için birkaç saat önce seni aradığım zamanki gibi. François’a gittim.”

“Tanrı aşkına, be adam, ilgilenmemi bekleyen yüzlerce sorun var! Ayrıca François’ı vekâleten başyaverim yaptım; yarın yönetici bürolarına taşınacak.”

“Ne sıcak bir aile ortamı olur ama.”

“Efendim?... Ayrıca, seni kırdıysam özür dilerim, ama gerçekte anlayacağını düşünmüştüm. Cumhurbaşkanı ve MechVin birkaç üyesi dışında telefonlarımı askıya almak zorunda kaldım, çünkü herkesle konuşmama imkân yoktu. Soruşturma timlerimiz çalışmaya başlayana kadar cevap veremeyeceğim pek çok soru var. Düşünmek için zaman gerekiyordu!”

“Çok güzel Jacques, ama içimden bir ses bana senin çok ama çok uzun bir süreden beri düşündüğünü söylüyor. Aslında yıllardan beri. Unutmadan, Francois bunu benim için doğruladı. Muhtemelen şu kuaför-Romeo’yu da Francois’nın karısı için sen ayarlamıştın değil mi? Harcanıverecek bir insanoğlu daha.”

İkinci Şube müdürünün yumuşak, narin yüzü birdenbire heykel gibi oldu, gülen bakışlarının yerini nefret püsküren iki cam küre aldı. “Ne yaptın?” diye sordu hafifçe, o kadar hafifti ki zor bela duyuluyordu.

“Beni sana getiren içice geçmiş yolları anlatmayacağım, canımı sıkıyor, ama çok muhteşem

olduğunu söyleyebilirim. Moreau'nun Don Kişot'una bir de Sanço Panza, efendisine tapan hayran bir hizmetçi, efendisinin itimadım ve şefkatini kazanma yolunda ağır ağır ilerliyor, günlük işlerinde ona yardım ediyor - her gün ve her gece.

Senden başka hiç kimse benim, ağabeyimin, Karin'in ve Moreau'

nun zavallı sekreterinin nerede olduğunu bilemezdi, herkese yutturdun. Harry'le Moreau'nun sekreterini hakladın, ama Karin'le bende tutturamadın."

"Sen artık ölüsün Drew," dedi ikinci Şube'nin müdürü, neredeyse güler yüzle. "Benim bölgem desin ve sen ölüsün."

"Yerinde olsam bu kadar çabuk karar vermezdim. Teğmen Anthony

* teğmeni tanıyorsun - kabul memurenle birlikte dışarıda.

Kabul memuren eminim ki şu ana kadar telefonunu kullanıp Büyükelçi Courtland'ı aramıştır. Courtland, Fransa Cumhurbaşkanı ve Kabinesiyle acil bir toplantı talebinde bulunmuştu da."

"Neye dayanarak?'

"Çünkü ben François'yı gördükten sonra dışarı çıkmadım ve Anthony'ye de çıkmamasını söyledim. Sekiz dakika üzerinde anlaştık; emin bir sayıydı. Biliyorsun, şu yarmalan, ya da denizci koruma timinin söylediği gibi 'angutları' otele gönderdiğin zaman isi berbat etmiştin. Paris'te hiç kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu, sen ve adamın Francois hariç."

"Denizci koruma timi mi.. .?"

"Kahramanlar ölmemeli Jacques. Eğer böyle bir plan yaparken bu ayrıntıyı gözden kaçırdıysan gerçekten aptallık etmişsin."

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın! Beni Cumhurbaşkanı tayin etti!"

"Sen bir Sonnenkind'sin, seni gidi piç kurusu."

"Buna kimse inanmaz] Elinde ne kanıtın olabilir ki böyle bir kuyruklu yalan içüı?"

"Evet, haklısın, gerçekten de her şey kılıfına uydurulmuş görünüyor. Ama biliyor musun senden kuşkularım kesinleşmeye başladığı zaman bile araştırmadan hüküm vermedim. Dün gece, Beau-

vais'dan askeri kamyonetle dönerken, süper bilgisayar bölümünden Joel adında cin gibi bir çocukla tanıştım, senin hakkında bir döküm çıkarmasmı rica ettim. Elli bir yıl önce, Alman sınırına yakın Lauterbourg'da Mösyö ve Madam Bergeron adında çocuksuz bir çift tarafından evlat edinilmişsin. Müthiş bir talebeymişin, bir sürü burs almışsın. Doğruca Paris Üniversitesi son sınıfına geçmişsin. Seni zengin bir adam yapacak bir düzine işten birine girebilirmiş-sin, ama girmemişsin. Memuriyeti seçmişin, istihbarat branşmı. Mali açıdan pek de verimli bir iş değil."

"Bu benim ilgi alanımdı, benim gizli hobim."

"Eminim öyledir. Zamanla, yıllar geçtikçe doğru yere, doğru zamanda geliverdin. Su Yıldırımı için bir şey yapamazdın çünkü bizim planörleri bulmamızdan önce yanımızdan ayrılmıştın, ama operasyon fiyaskoyla sonuçlanınca nasıl karşıladın bunu? Ein Voîk, ein Reich, ein bok."

"Sen delirmişsin! Söylediğin her şey yalan!"

"Hayır, değil. Kendi sözlerindi bu senin, Beauvais'daki o mütevazı itirafında. Öyle ya da böyle çıkıp gitmen gerektiğini biliyordun; er ya da geç ip boğazına dolanacaktı. Gerçekten de ikinci Şu-be'nin müdürü unvanını beklemiyordun. Söylediğin tek dürüst laf da oydu çünkü başka istihbarat servislerinde senden daha iyi adamlar olduğunu biliyordun. Bu nedenle hepimize açıkladın, 'Ben bir lider değilim, emirlere uyan bir takipçiyim.'... Artık duymaktan bıktığımız Nazi sözlerini tekrar ediyordun. Beni şu bizim süper bilgisayar uzmanına götüren de bu oldu işte, şans eseri."

"Tekrar ediyorum," dedi Jacques Bergeron buz gibi, "ben bir yetimdim, annem ve babam Fransızdı. Hava saldırısında ölmüşler, ayrıca istediğin zaman akademik eğitimim konusunda bilgi alabilirsin- Paranoyak Amerikalı, sen bir baş belasısın, Fransa'dan sınır dışı edilmeni sağlayacağım."

"Bu olamaz Jacques. Benim ağabeyimi öldürdün, ya da öldürt-tün mü demeliydim? Bırakayım da yapacaklarına devam et öyle mi? Senin deşilmiş kafanı Pont Neuf daki en yüksek direğin üzerine asacağım, aynı giyotin hayranlarının bayıldıkları gibi. Bütün o skolastik başarılarına karşın bir şeyi atlamışsın. Lauterbourg asla bombalanmadı, ne müttefikler ne de Almanlar tarafından. Yeni bir hayata başlayabilmen için Ren Nehri'nin karşı tarafına kaçırılmışsın - bir Sonnenkind olarak."

Bergeron, gözleri Latham'ın yüzünde, hareketsiz kalakaldı, ince» soğuk bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Gerçekten de dâhiymişin Drew," dedi yavaşça. "Ama tabii ki buradan canlı çıkamazsın, böylece tüm dehan da boşa gitmiş oluyor, n'est-ce pas? Paranoyak bir Amerikalı, geçmişi şiddet vakalanyla dolu bir adam, İkinci Şube'nin müdürünü katletmek için geliyor - kimmiş bakalım Sonnenkind? Her şeyden öte Moreau sana hiç güvenmezdi Senin sürekli olarak kendisine yalan söylediğini açıklamıştı bana; benim tek başıma ve sadakatle bilgisayarına aktardığım notlarında da var bunlar."

“Sen mi aktardın?” -

“Onun notlarında yazılı bunlar, tek önemli olan da bu. Onun

gizli belgelerine ulaşma şifresini bir tek ben biliyorum. Orada olanlar

sadece kendisine aittir.”

“Onu neden öldürdün? Neden onu öldürttün?”

“Çünkü, aynen senin gibi o da gerçeğe yaklaşıyordu. H«r şey sekreteri Monique’in öldürülmesi ve gerizekâlı bir fedainin Amerikan aracının sürücüsünü öldürdüğü o saçma sapan geceyle başladı. Çok ama çok ahmakça bir hataydı, bağışlanamazdı, çünkü Moreau sizlerin orada olduğunu bilen öbür kişinin ben olduğumu anlamıştı.... Monique yanlış bilgi verebilirdi - vermişti de zaten.”

“Ne komik,” dedi Latham, “ben de o zaman kuşkulanmaya başlamıştım. O olay ve ağabeyimin Londra’dan uçakla gelirken güya İkinci Şube gözetimi altında olması kafamda bir şimşek çaktırdı.”

“Düzenlenmesi çok kolay oldu,” dedi Bergeron, ağzı kulaklarına doğru yavaş yavaş yayılırken.

“Ama bir sorunun cevabım bilmiyorum,” diye kesti Drew öfkeyle. “Moreau’dan benim Harry’nin yerine geçtiğimi öğrendiğinde neden Bonn veya Berlin’e haber uçurmadın?”

“İşte şimdi saçmaladın,” diye karşılık verdi Bergeron. “Fazla hareket saham yoktu, özellikle de burada, Şube’de. Bunu sadece Clau-de’la ben biliyorduk. İkinci Şube’ye uzanan bir araştırma, benden kuşkulamlmasına yol açardı.”

“Bu açıklama çok zayıf kaldı Jacques,” dedi Drew, Sonnenkind’e dik dik bakarak.

“Yine zekânız parıldıyor mösyö. Bence, bırakın hataları başkaları yapsm, bir tek kişi bütün o hataların arasından doğrularla kendine yol açar, kahramanları cennete götüren gerçek meleğin kendisi olduğunu ilan ederek... Kısacası, uygun zamanını bekliyordum. Sizin Amerikan siyasetçileriniz bu zamanlama konusunu çok iyi bilirler.”

“Çok iyi koca bebek. Burada konuşulan her şeyin kaydedilmekte

olduğunu söylemiş miydim sana, frekans Teğmen Anthony'nin

lobideki makinesine ayarlı. Yüksek teknoloji ne harika bir şey, öyle

değil mi?*

MN43

42

Bir Sonnenkind olan Jacques Bergeron masasına uzanıp koca bir kâğıt ağırlığını alırken isterik bir çığlık attı; penceresine fırlattı, cam paramparça oldu. Sonra orta boylu, derii toplu yapısını yalana çıkaracak bir şekilde aynı güçle koltuğunu havaya kaldırıp Latham'a doğru yöneltiyordu ki o anda Drew kemerinden François'nın tabancasını çekti.

"Davranma sakın!" diye bağırdı Drew. "Seni öldürmek istemiyorum!

Kayıtlarına ihtiyacımız var! Tanrı aşkına dinle beni!"

Ama çok geçti. Jacques Bergeron göğüs askısından küçük bir silah çekmiş, rasgele her yere ateş ediyordu. Bergeron kapıya koşup, hışımla açarak dışarıya fırlarken Latham yere kapaklanmıştı.

"Durdurun onu!" diye kükredi Drew, koridora doğru yuvarlanarak.

"Yo hayır! Sakın durdurmayın! Tabancası var.'Yolundan kaçın!"

Koridor kargaşa içindeydi, insanlar ortalıktan kaçışırken iki silah patlaması daha duyuldu. Bir adam ve bir kadın yere düştü, belki ölmüş belki de yaralanmışlardı. Latham ayağa kalkıp Nazi'nin ardından koştu, birbiriyle kesişen yan koridorları geçip bir yandan da, "Gerry, buradan çıkmaması gerekiyor! Bacaklarından vur, canlı kalsın!" diye bağırıyordu.

Ama artık çok geçti. Bergeron resepsiyon kapısını kırarak geçti, o anda kulak parçalayan bir zil sesi duyuldu, Teğmen Anthony ikinci asansörün oradan çıktı. Nazi tabancasının tetiğine bastı; tabancadan çıkan kurşundan sonra gelen çıt-çıtianrr da kanıtladığı gibi bu şarjöründeki son kurşunuydu, ama komandonun sağ kolunu delip geçti Anthony dirseğini kavradı, aynı anda beceriksizce, acı içinde silahını tutmaya çalışırken masadaki kadın da isterik bir çığlıkla yere düştü.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye haykırdı teğmen, sağ eliyle silahına ulaşmaya çalışarak, "çünkü bu asansörler de gitmiyor! İkisi de durduruldu, alarmda."

MAHŞER NÖBETİ

675

“Yanılıyorsun!” diye bağırdı Neo, en yakın asansöre doğru koşarken; birkaç saniye geçti geçmedi paneller kapanmaya başladı ve sağır eden zil sesi apansız kesildi “Hiçbir yere gidemeyen sizsiniz mösyö!1’ Bunlar Nazi’nin son söyledikleriydi.

Drew antrenin kapısından çıktı. “Nerede o?” diye sordu öfkeden köpürerek.

“Şu asansörde,” diye karşılık verdi komando göz kırparak, “İkisini birden devre dışı bıraktığımı sanıyordum ama galiba bırakama-mışım.”

“Tanrım, vurulmuşsun!”

“İdare edebiliyorum, siz hanıma bakın.”

uîyi misiniz?” dedi Drew, ağır ağır yerden kalkmakta olan me-mureye doğru koşarken.

“istifamı verirken çok daha iyi olacağım mösyö,” diye karşılık verdi kadın, Latham ona yardım ederken kadın titriyordu ve nefes nefeseydi.

“Asansörü durdurabilir’miyiz?” dedi kadına.

“Hayır. Müdürler ve muavinlerin asansörleri ekspres yönlendiren acil durum kodları bulunur. Gidecekleri yere ulaşana kadar hiçbir yerde durmazlar.”

“Onun binadan çıkışını engelleyebilir miyiz?”

“Hangi yetkiyle efendim? Kendisi İkinci Şube müdürü.*

“O bir Nazi d’Allemandr diye bağırdı teğmen.

Memure Anthony’ye bakakaldı. “Deneyeceğim Binbaşım.” Kadın masasındaki telefona uzanıp üç numaraya bastı. “Acil durum, müdürü gördünüz mü?” diye sordu Fransızca olarak. “Merci” Tekrar bir numara çevirdi, aynı soruyu sordu. “Merci.” Memure telefonu kapatıp Drew ile komandoya baktı, “önce Mösyö Bergeron’un spor arabasını park ettiği park alanına telefon ettim. Kapıdan geçmemiş. Sonra bizim ilk kattaki masamızı aradım. Görevli, yeni müdürün büyük bir telaşla çıkıp gittiğini söyledi. Üzgünüm.”

“Denediğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Gerald Anthony, kanayan sağ kolunu tutarak.

“Sorabilir miyim,” dedi Latham. “Neden yaptınız bunu? Biz Amerikalıyız, Fransız değiliz ki?”

“Müdür Moreau size çok saygı duyardı mösyö. Kendisini görmeye

geldiğinizde da bana böyle söylemişti.*

“Ve bu da size yetti, öyie mi?”

“Hayır... Jacques Bergeron, Mösyö Moreau’nun yanindayken çok nazikti ama yalnızken kendini beğenmiş domuzun tekiydi Sizin açıklamanıza inanmayı tercih ediyorum, ayrıca o yakışıklı binbaşınızı da vurdu.”

Tekrar elçilik binasında, Büyükelçi Courtland’ın özel dairesindey-diler. Drew, yaralı omzu bandajlanmış Karin ve Londra’dan gelmiş olan Stanley Witkowski. İki komandoysa, teğmenin koluyla ilgilenilmiş ve otelde dönüşümlü olarak dinlenip, oda servisine durmadan sipariş yağdırıyorlardı.

“Adam ortadan kayboldu,” dedi Daniel Courtland, kanepedeki Drew’la Karin’in karşısında, albayın yanındaki bir koltukta otururken. “Fransa’daki her polis, her ajan Jacques Bergeron’u arıyor ve ortada hiçbir şey yok. Avrupa’daki bütün resmi ve özel havaalanları ile gümrük çıkış noktalarında onun resmi var, ayrıca kılık değiştirirse nasıl biri olabileceğine dair bilgisayar çizimi bir düzine de resmi var - ama yok, yok, yok. Hiç kuşkusuz Almanya’ya, artık her neredelerse hemcinslerinin arasına salimen ulaşmıştır.”

“Bunun neresi olduğunu bulmak zorundayız Sayın Büyükelçi,” dedi Latham. “Bu Su Yıldırımı meselesi başarısızlığa uğradı ama ya sonraki, ya o başarısız olacak mı? Uzun vadeli planlan askıda olabilir ama Nazi hareketi durmamıştır. Bu piçler dünyanın her yanında, ve asla davalanndan vazgeçmiyorlar. Daha dün Los Ange-les’daki bir sinagogla Mississippi’de siyahların gittiği bir kilise yakılıp yıkılmış. Bu olayları kınayan birçok senatörle milletvekili yalancılıkla suçlanmışlar. Her şey lanet olası bir arapsaçı!”

“Biliyorum Drew, hepimiz biliyoruz. Burada Paris’te çoğunluğu Yahudilerin yaşadığı mahallelerde dükkânların camlan kırılmış, Kristallnacht kelimesi spreyle duvarlara yazılmış. Gitgide daha çirkin bir kelime haline geliyor, çok çirkin.”

“Bu sabah Londra’dan ayrılırken,” dedi Witkowski hafif bir sesle, “gazeteler birçok Bahamah çocuğun katledildiği haberleriyle doluydu, yüzleri süngülerle deşilmiş - hem de yüzleri. Almanca ‘Zenci sözcüğü cesetlerinin etrafına renkli boyalarla yazılmış.”

“Tann aslana, bunlar ne zaman sona erecek? diye bağırdı Karin.

“Kim olduklarını ve nerede olduklarını bulduğumuz zaman,”

dedi Drew. O sırada büyükelçinin makam masası olarak kullandığı antika masanın üzerinde duran telefon çaldı. “Cevap vereyim mi efendim?” diye sordu albay.

“Yo, teşekkürler, ben alırım,” dedi Courtland koltuğundan kalkıp masaya doğru ilerlerken. “Buyrun?... Telefon sana Latham, Francois diye biri.”

“Tekrar sesini duymak istediğim en son kişi,” dedi Drew, ayağa kalkıp hızla masaya doğru yürürken. Büyükelçiden telefonu aldı. “Francois...?”

“Mösyö Latham, bir yerde özel olarak buluşmalıyız.”

“İnan bana bu telefondan daha özel bir yer bulamazsın. Biraz

önce Amerikan elçisiyle konuştun, bu telefon da olabileceklerin en

temizlerinden biri”

“Size inanıyorum, çünkü siz sözünüzü tuttunuz. Ben de sorguya çekildim, ama bildiğim şeyler için, olduğum şey için değil.”

“Çok kötü bir konumdaydın ve sonuna kadar işbirliği yaptığın takdirde evine, ailene gidebileceksin.”

“Size minnettarım mösyö, karım da öyle. Karımla oturup her şeyi tartıştık — ondan hiçbir şeyi saklamadım — sizi aramaya karar verdik, çünkü sizin için önemli bir bilgi olabilir.”

“Mesele nedir?”

“Sizi aktör Jean-Pierre Villier’in oynadığı tiyatroda ihtiyar Jo-delle’in kendisini öldürdüğü geceye geri götürmem gerekiyor. Anımsıyor musunuz?”

“Asla unutmayacağım,” dedi Drew kesin bir tavırla. “Ne olmuş o geceye?”

“Aslında sabahın erken saatlerinde, Sous-directeur Bergeron benden İkinci Şube’deki bürosuna derhal gelmemi istemişti. Dediğini yaptım, ama o ortalıkta yoktu. Ancak, onun binanın içinde olduğunu biliyordum, çünkü kapıdaki muhafızlar onun kendilerine kaba davranışlarıyla, benim uykumu nasıl böldüğüyle hatta tuvaletini bile nasıl yaptırdığımla ilgili alaycı konuşmalar yapıyorlardı. Ayrılmaya korkuyordum. Gelene kadar bekledim; geldi de, elinde mahzendeki arşivlerden çok eski bir dosyayla, o kadar eskiydi ki bilgisayarlara girmemişti. Dosyanm kapağı bile eskilikten sararıp solmuştu.”

“Bu anormal değil mi?” diye sordu Latham.

“Arşivlerde binlerce dosya var mösyö. Çoğu bilgisayara girildi ama tümü bitene kadar daha yıllar geçmesi gerek.”

“Neden böyle oluyor?”

“Uzmanlar - aralarında tarihçiler de oluyor - çağırılıp onaylan alınıyor ancak bütün devlet islerinde olduğu gibi mali imkânlar kısıtlı.”

“Devam et Sonra ne oldu.”

“Jacques benden dosyayı alıp Loire Vadisi’ndeki bir şatoya bizzat teslim etmem yolunda talimat verdi, bir de aşm hızdan polisin her hangi bir müdahalesine karşı kendisinin imzaladığı birkaç belge verdi, çünkü Şube’nin bir aracını kullanacak ve son sürat gidecektim. Neden bu saatte, sabahı bekleyemez miydi diye sordum. Dehşet içinde bana bağırdı, bizim — yani benim ve kendisinin ** her şeyi bu yere, bu adama borçlu olduğumuz söyledi. Orası bizim iltica edeceğimiz kutsal mabedimiz, sığınağımızmış.”

“Hangi yer? Hangi adam?”

“Le Nid de l’Aigle şatonun adı. General AndrĞ Monluc da adamın adı.”

“Fransızcam pek yetmedi, ‘kartal’lı bir şey mi?”

“Kartal Yuvası, mösyö. Bana söylendiğine göre Monluc Fransa’nın önde gelen generallerinden biriymiş, De Gaulle kendisine bizzat paye vermiş.”

“Demek sen Bregeron’un oraya kaçtığım düşünüyorsun?” dedi Drew.

“İltica ve sığınak kelimeleri tekrar geldi aklıma. Ayrıca Jacques da bir istihbarat uzmanıdır, ülkeden ayrılmak için hangi aşamalardan geçmesi gerektiğini gayet iyi bilir. Buralardaki kendi adamlarından yardım isteyecektir ve o general ile Loire’daki bir şato bu iş için biçilmiş kaftan. Umarım bu bilginin size bir yardımı dokunmuştur.”

“Dokunacaktır, umarını bir daha birbirimizi görmek veya sesimizi duymak zorunda kalmayız.

Teşekkürler Francois.” Latham telefonu kapatıp diğerlerine döndü. “Jodelle’in peşine düştüğü generalin adım aldık, hani De Gaulle’ü aldatan vatan haininin. Ayrıca nerede yaşadığını da, tabii hâlâ hayattaysa.”

“Bildiklerini kendine saklıyorsun chbpak. Bize de biraz bilgi ver bakalım.”

MAHŞER NÖBETİ

679

“Dur bakalım Stanley, bir anlaşma yaptım ben. Bu adam kendi kişisel cehenneminde hak ettiğinden çok daha uzun bir süredir yaşıyor ve Naziler için kimseyi öldürmemiş. Ailesinin kafasına dikilmiş bir tabancayla sadece getir-götür işlerine koşulan bir haberciy-miş. Bir anlaşma yaptım ve buna uymalıyım.”

“Ben de sayabileceğimden çok daha fazla anlaşma yapmışımdır şimdiye kadar,” dedi büyükelçi. “Bize bilmemiz gereken şeyleri anlat Drew.”

“General’in adı Monluc, Andr6 Monluc...”

“Andri ha?” diye sözünü kesti Karin. “Dernek o kod adı buradan geliyormuş.”

“Doğru. Şatonun adı Kartal Yuvası. Loire Vadisi’nde. Francois, Bergeron’un oraya kaçmış olabileceği kanısında çünkü bir zamanlar, bir kızgınlık ve belki de korku anında orası için iltica edilecek bir sığmak demiş.”

“Ne zaman?” diye araya girdi Witkowski. “Ne zaman söylemiş bunu?”

“Çok anlamlı bir zamanda Stanley,” diye karşılık verdi Drew. “Bergeron, Monluc hakkında eski, tozlu topraklı bir dosyanın oraya teslim edilmesini emrettiğinde — hem de Jodelle’in tiyatroda kendini vurduğu gece.”

“Böylece Jodelle ile general arasındaki herhangi bir olası bağlantıyı ortadan kaldıracaktı,” dedi büyükelçi. “Bu Monluc hakkında biri şey bileniniz var mı?”

“İsmen değil,” dedi Latham, “onunla ilgili gizli belgeler Wa-shington’daki dosyalardan çıkarılmış. Ama Jodelle ile ilgili olarak hazırlanan belgelerde, Jodelle’in suçlamaları var, hiçbir kanıtı olmayan suçlamalar. îşte bu yüzden Washington istihbaratı Jodelle’in bir deli olduğuna hükmediyor. Bir Fransız generalinin* Resis-tance’m bir liderinin aslında Naziler adına çalışan bir hain olduğunu iddia etmiş. Jodelle’in kansı ve çocuklarını öidürtüp onu da bir ölüm kampına gönderten kişi Monluc’muş.”

“Hayatta kalan küçük çocuk ise sonradan Jean-Pierre Villier oluyor,” diye ekledi Karin.

“Evet aynen öyle. Villier’in babasına göre - bildiği tek babaya

göre -Jodelle, bir yandan Naziler’in kendisine hediye ettiği altınlarla

cebini doldururken, bir yandan da sahte kimliğini herkesten sak-

lamayı başarmış olan o generalin foyasmı meydana çıkaracak bilgileri

elde etmiş.*

“Sanırım Fransa Cumhurbaşkanı’yla şu efsanevi görüşmeyi yapmalıyım,” dedi Courtland. “Her şeyi kapsayan bir rapor yaz Drew. Bir ya da istersen iki sekretere dikte ettir. Yalnız bunu çabucak yap, şöyle bir saat içinde ve aşağıya, masamın üzerine bırak.”

Latham’la Witkowski bakıştılar. Albay DreVya başını salladı.

“Bu bir işe yaramaz efendim,” dedi Latham.

“Ne?” pİ

“Öncelikle, yeteri kadar zaman yok, sonra Sayın Cumhurbaşka-nı’nın kimlerle görüşeceğini bilemiyoruz, ama Fransa Dışişleri’nde muhtemelen Cumhurbaşkanı’nın yakın çevresinde de Neo’lann bulunduğu açık. Yardım için kimi çağıracağımızı, ya da onun kimleri çağırabileceğim dahi bilmiyoruz.”

“Yani kendi başımıza mı harekete geçmemizi öneriyorsunuz, yabancı bir ülkedeki Amerikan büyükelçiliği personeli olarak? Eğer öyleyse düşünme yeteneklerini kaybetmişsin demektir Drew.”

“Sayın Büyükelçi, eğer bu şatoda öğrenilecek bir şeyler varsa, herhangi bir kayıt, kâğıtlar, telefon numaraları, isimler, bunların yok edilmeleri riskini göze alamayız. Şu anlık unutun Bergeron’u, eğer bu yer iltica edilecek bir sığınaksa orada bira, sosis ve Horst Wessel şarkılarından çok daha fazla şey olacaktır. Burada sadece Fransa’dan değil, bütün Avrupa ve Amerika’dan söz ediyoruz.”

“Bunu anlıyorum ama ev sahibi bir ülkede tek taraflı bir Amerikan operasyonuna girişemeyiz!”

“Eğer Claude Moreau sağ olsaydı-durum farklı olurdu,” diye sözünü kesti Witkowski.

“Fransa’nın çıkarları uğruna gizli operasyonu kabul ederdi Bizim FBI bu türden şeyleri hep kabul ediyor!”

“Moreau hayatta değil, Albayım.”

“Bunu anlıyorum efendim, ama bir yolu olabilir.” Witkowski, Latham’a döndü. “Biraz önce konuştuğun şu Francois, sana borcu var, öyle değil mi?”

“Bırak bu işleri Stosh, onu karıştırmak istemiyorum.”

“Neden istemiyorsun bilmem. Ciddi diplomatik müdahalelerde kabarık bîr dosyan var, hem de bir büyükelçinin yerini değiştirecek kadar ciddi.”

MAHŞER NÖBETİ

681

“Nereye varmak istiyorsun?* dedi Drew, gözlerini dikmiş albaya bakarken.

“ikinci Şube, Service d’Etranger’le birlikte çalışıyor - Fransa dışında operasyon yapan Fransız özel timi, Sayın Büyükelçi - yetkileri sık sık birbirine karışır, bizim C1A, FBI veya DIA’mizden farkı yoktur. Bu anlaşılıyor, değil mi?”

“Devam edin Albayım.”

“Tüm istihbarat bürokrasilerinin takdir edilmesine de şimşekleri çekmesine de neden olan şey bu yetki karışıklığıdır...”

“Stanley, nereye getireceksen getir artık lafı.”

“Çok basit chlopak. örneğin şu Francois denen adam Etran-ger’den iyi tanıdığı birini arayıp sana söylediği hikâyenin yarısını anlatsın.”

“Hangi yansını?”

“Bergeron’un, şu herkesin peşine düştüğü adamın, kendisini elinde çok eski bir evrakla Loire’daki bir şatoya gönderdiğini birden hatırlayıverdiği kısmı. Bütün söyleyeceği bu kadarcık.”

“Bu bilgiyi neden Şube’deki kendi arkadaşlarına vermiyor pe-

ld?*

“Çünkü görevli kimse yok. Moreau dün öldürüldü, Bergeron bir iki saat önce ortadan yok oldu

ve kime güvenebileceğini de bilmiyor.”

“Ya sonra?”

“Gerisiyle ben ilgileneceğim,” diye karşılık verdi Witkowski yumuşak bir sesle.

“Efendim?” dedi Courtland.

“Şey, efendim, sizin konumunuzdaki birinin hiç bilmemesinden dolayı meşru olarak yalanlayabileceği şeyler olur hep.”

“Bana biraz bahset bakayım,” dedi büyükelçi “Bilmemem düşünülen şeyler hakkında bir şeyler öğrenerek epey vakit geçirmişim gibime geliyor. Benim inkâr edebilememi destekleyecek neler anlatabilirsin bana?”

“Suya sabuna dokunmayan şeyler efendim. Bazı arkadaşlarım var, meslektaşlarım diyelim, Etranger’in üst düzeylerinde bulunuyorlar. Amerikalı suçluların, mesela örgütlü suç ya da uyuşturucu baronlarının Fransa’ya geldikleri zamanlan biz daha iyi izliyorduk.. . Bizdeki bilgileri vermede oldukça cömert davranıyorduk.”

“Yeterince bulanık anlatıyorsunuz Albayım/

“Teşekkür ederim Sayın Büyükelçi.”

“Tekrar etmek gerekirse,” dedi huzursuzlanan Latham, “ne demeye getiriyorsun?”

“Fransız istihbaratından bilgiler gelmeye devam ettiği sürece ilerleyebilirim. Fransızlar buna atlayacaklardır ve biz de bir acil durumda hangi destek personeline ihtiyaç duyabilirsek elde edebiliriz. Hepsinden önemlisi, yaptığımız işler gizli kalacak. Gizlilik bizim için hayati bir önem taşıyor, çünkü hızlı hareket etmemiz gerekiyor.”

“Böyle şeylerden nasıl emin olabiliyorsunuz Albayım?”

“Çünkü, efendim, gizli hizmetlerde bulunan bizler yenilmezlik efsanelerimizin ortalığa yayılmasına bayılırız, özellikle kimsenin bizim orada olduğumuzu bilmediği sırada hayret verici sonuçlarla ortaya çıkarsak, bunu özellikle çok severiz. Bu durum çok kendine özgü bir şeydir Sayın Büyükelçi, şu anda bizim lehimize işlemektedir. Görüyorsunuz ya, bilgilerin en tepesinde biz vanz, yönetimi biz yapıyoruz ve bütün parsayı Fransızlar toplayacak. Tann gönderdi bu fırsatı.”

“Söylediklerinizin bir kelimesini bile anladığımı sanmıyorum.”

“Anlamanız gerekmiyor efendim,” dedi eski G-2 subayı.

“Peki ya ben?” diye sordu De Vries. “Ben de sizin yanınızda olacağım tabii ki.”

“Olacaksın tabii hayatım.” Witkowski kibarca gülümsedi, Drew’ya bir göz atarak. “Bölge çizimlerini inceleyeceğiz - Etranger Fransa’nın her bir santimini haritaya dökmüştür - şatonun göründüğü yüksek bir konum bulacağız. Sen telsizde olacaksın.”

“Bu çok saçma. Ben de sizinle olmayı hak ediyorum.”

“Haksızlık etme Karin,” dedi Latham. “Yaralandın ve hiçbir ağrı kesici seni yüzde yüz güçlü kılamaz. Açık konuşmak gerekirse, işe yaramaktan çok aklımızın sende kalmasına neden olursun. Benim için kesin öyle.”

“Biliyor musun,” dedi De Vries hafifçe, gözlerini Drew’nun gözlerine dikerek, “bunu anlayabiliyorum.”

“Sağ oL Ayrıca, teğmenimiz de çok az işe yarayıp gerideki bölgelerde duracak. Onun durumu senden de kötü; bir silahı ateşleyebil-mesinin tek yolu silahın önceden çimentoyla bir yere sabitleşmiş olması.” ûytk:

“O da Karin’le telsiz başında kalabilir, yedeği olabilir,” diye ekledi albay. “Böylece biz de sürekli iletişimde bulunmak zorunda kalmayız, sadece kulaklıkları açık tutarız.”

“Ne kadar da büyüklük taslıyorsun Stanley.”

“Belki de öyledir Karin, ama hiç bilemezsin ki.”

Service d’Etranger’in kıdemli muavinlerinden biri kırk bir yaşında, ihtiraslı bir analizciydi, en büyük talihi Sürücü François’yı tanıyor olmasıydı. François’mn Yvonne’la evlenmesinden önce ona talip olmuş bir eş adayıydı, her ne kadar hükümet kademelerinin basamaklarını François’dan daha hızlı tırmandıysa da Yvonne’la arkadaş kalmışlardı ve Francois da nedenini biliyordu. Fırsatçı analizci gizli servisin işlerine sondaj yapmayı hiç bırakmamıştı.

“Arayacağım kişiyi biliyorum,” demişti Francois, Latham’ın isteğine karşılık olarak. “Sizin için ve ağzımdan hiçbir şey alamadığı pahalı öğle ve akşam yemeklerinin karşılığı olarak onun için en azından bunu yapabilirim. Üniversite mezunu olduğu için iyi maaş veriliyor ona ve oldukça da zeki biri Bunu duyunca sevincinden havalara uçacaktır, eminim.”

Analizcilerin büro dışı görev adamı olmadığını biliyorlardı, öyle olmaya çalışmazlardı da. öyle olsa bile, kendi alanlarında daha çok işe yararlardı. Müdür Muavini Cloche, Place-Ath^nee'de N-2 birimiyle buluştu.

"Ah, Stanley!" diye seslendi, elinde bir çantayla suite girerken. "François'mn telefonundan sonra beni aradığın zaman öyk rahatladım ki. Bütün bunlar ne kadar trajik, ne kadar da feci, ama işin içinde senin kontrol yeteneğin olunca gerçekten de rahatladım."

"Sağ ol Clement, seni görmek ne güzel. Sizi tanıştırayım." Tanıştırmalar yapıldı ve hepsi birden yuvarlak yemek masasımn etrafına oturdular. "Senden istediğim şeyleri getirebildin mi?" diye devam etti albay.

"Hepsini, ama şunu söylemeliyim ki tüm bunları fichiers confi-dentiels olarak yaptım."

"Bu ne demek?" diye sordu Drew, ses tonu kabalık sınırlarında dolaşarak.

"Kopyalar Mösyö Cloche adına gizli olarak verilmiş," diye açıkladı Karin.

"Peki ya bu ne demek?"

"Sanıyorum Amerikalı ajanlar buna 'solo' diyorlar," diye açıklama getirdi Etranger'in kıdemli muavini. "Onları dışarı çıkarmak için hiçbir neden göstermedim - dostum Stanle/nin bana söylediği gibi Mon Dieu, demek hükümetin en gizli yerlerinde Neo-naziler varmış ha? İkinci Şube'de bile. îşte bu inanılmaz!... Çok büyük bir riske girdim, ama eğer bu haini, Bergeron'u bulabilirsek üstlerim beni sadece alkışlayacaklardır."

"Ya bulamazsak?" diye sordu Teğmen Anthony, boyun askısı masanın öbür ucunda ağlara dolanmış bir pençe gibi duruyordu.

"Şey, ben lidersiz kalmış İkinci Şube'nin akü karışmış astları ve çok sevgili müttefikimiz Amerikalılar namına hareket ettim."

"Hiç gizli ajan olarak çalıştınız mı, efendim?" diye sordu Yüzbaşı Dietz.

"Non, Capitaine, ben bir analizciyim. Ben yöneltirim, böyle etkinliklerde yer almam."

"öyleyse bizimle gelmiyorsunuz?"

“Asla.”

“Bu çok iyi.”

“Pekâlâ,” diye kesti Witkowski, Dietz’e onaylamayan bir bakış fırlatarak, “işe bakalım biraz. Haritaları getirdin mi Clernent?”

“Basit haritalardan çok farklılar, istediğin yükseklikler, Loire’un bölge ve değerlendirme bürolanndan fakslandılar.” Cloche çantasını açtı, katlanmış birkaç sayfa çıkarıp masanın üzerine bir uçtan bir uca yaydı. “Burası Le Nid de L’Aigîe, Kartal Yuvası diye bilinen şato. Yüz kırk sekiz dönümlük bir araziyi kaplıyor, aileden kalan malikânelerin en büyüğü değil, ama en küçüğü de sayılmaz. Aslen kraliyet tarafından on altına yüzyılda ufak bir düke armağan edilmiş, o aile...”

“Tarihine ihtiyacımız yok efendim,” diye sözünü kesti Latham.

“Şimdi durum nasıl? Bağışlayın ama çok acelemiz var.”

“Pekâlâ, her ne kadar doğal veya diğer muhkim mevkiler açısından tarihçesine ihtiyaç vardıysa da...”

“Hangi muhkim mevkiler?” dedi Karin, ayağa kalkarak, gözleri haritadaydı.

“Burada, burada, burada ve şurada,” dedi Cloche, herkesin bir

anda kalktığı gibi o da ayağa kalkıp, haritadaki bölgeleri işaret ede-

rek. “Bunlar derin ve dibi yumuşak hendekler, şatonun beşte üçünü çevreliyorlar ve nehirden suyla besleniyorlar. Sazlık ve yabani bitkilerle dolular. Sanki bu sığ suları geçmek çok basitmiş gibi görünüyor ama birbirleriyle durmadan savaşan şu eski asilzadeler saldırıya uğradıklarında savunma stratejilerinin önemini biliyorlarmış.

Kürekçiler ve kayıkçılardan oluşan ve görünüşte bu sığ derelere

hızla hücum eden her ordu çamura saplanıp boğuluyormuş.” ‘

“Çok stratejikmiş,” dedi Witkowski.

“Yüzyıllar öncesi düşünülenler çok ilginç doğrusu,” diye katıldı Yüzbaşı Dietz.

“Ben sana kaç defa geçmişe bakmak gerekir demiştim?” dedi Teğmen Anthony, yüzbaşıyı sağ koluyla dürttü. “Ellerinde ne varsa onunla yetiniyorlardı ve tarih hep tekerrür eder.”

“Konuyu çok basitleştirmeye çalışıyorsun Gerry,” diye karşı çıktı Karin, gözleri hâlâ haritanın üzerindeydi. “Şu kanatlardaki akıntılar doğal olmadıktan için aşınma ve erozyonla yıllar öncesinde tıkanıp kurumuşlar, ama tekrar kazılmışlar ve çukurlar yeniden deşilmiş. Ama haklısın Teğmenim, bu şatonun sahibi her kimse tarihi incelemiş ve kanalları yeniden açmış ve onları eski kaynaklan Loire Irmağı’na tekrar bağlamış... Haklı mıyım Mösyö Cloche?”

“Ben de bunları saptamıştım efendim, ama kimse bana bir fırsat vermedi ki.”

“Şimdi fırsat sizin,” dedi Latham, “ve özür dilerim. Bize verebileceğiniz her şeyi alacağız.”

“Çok güzel, merci. Temel olarak iki tane ana kapı var, tabii biri ön kapılar, öbürü de kuzey doğu kenarı. Maalesef yerden dört metre kadar yükseklikte taş bir duvar bütün şatoyu kuşatıyor, kapılara ek olarak bir tek yerde kesiliyor. O da arkada, vadinin bir kısmına bakan geniş, açık bir alana giden patikaya açılıyor. Size en çok güçlük çıkaracak olan bu duvardır. Bu arada, duvar kırk dokuz yıl önce, Fransa’nın kurtuluşundan kısa bir töre sonra inşa edilmiş.”

“Muhtemelen tepesinde de herhalde elektrik verilmiş dikenli teller vardır,” diye ağzının içinde bir şeyler homurdandı Yüzbaşı Dietz.

“Hiç kuşkusuz Capitaine. Tüm yapının, zeminin ve bütün her şeyin sıkı bir biçimde korunduğunu düşünüyoruz.”

“Eski kanalların da mı?” diye araya girdi teğmen.

“Belki daha az, ama eğer biz buna keşfettiysek başkaları da keşfetmiştir.”

“Peki ya yürüyüş patikası?” diye sordu Drew. “Oraya nasıl ulaşılabilir?”

“Yükseklik işaretlerine göre,” dedi Cloche, haritada yeşil ve gri

çizgili bir bölgeye işaret ederek. “Burada dağlık bir yükselti var, tam

söylersek dik bir tepenin yamacı, kabaca üç yüz metre altında patikayı

görüyor. Aşağıya sürünerek inmek bir çözüm olabilir, ama

alarm telleri yok bile desek, ki muhtemelen vardır, hâlâ duvar

problemi mevcut” ‘

“Şu tepenin yüksekliği ne kadar?” diye ısrar etti Latham.

“Şimdi dedim ya, patikadan üç yüz metre yukarıda”

“Demek istediğim, acaba o noktadan duvarın arkası görülebiliyor mu?”

Etranger muavini öne doğru eğilip haritada geometrik hesaplar

yaptı. “Evet diyebilirim, ama bu yargı kesinlikle şu anda okuduğum

bilgilerin doğru olup olmadığına bağlı. Eğer tepenin yüksekliğinden

duvarın yüksekliğine kadar bir çizgi/yani aşağıya inen bir doğru

çizecek olursak, öyle gibi gözüküyor.”

“Seni aynı kitap gibi okuyorum patron,” dedi Teğmen Gerald

Anthony. “Benim tüneyeceğim yer burası olacak”

“Tam isabet İnce Adam,” diye katıldı Drew. “Bir Numaralı Gözlem Noktası ya da askeriyede ne deniyorsa işte, ondan.”

“Sanırım orası benim olmalı,” dedi Karin ciddi ciddi. “Eğer bir sorun çıkarsa ben silah kullanabilirim, Gerry ise silahı elinde güç bela tutabiliyor.”

“Haydi Bayan de Vries, siz de vuruldunuz ama!”

“Sağ omzumdan, ben solağım.”

“Bu konuyu aramızda görüşürüz,” diye uyardı Witkowski, Lat-ham’a dönerek. “Şimdi ne demek istediğini sorma sırası bende.”

“Bunu açıklamamın gerekmesi çok şaşırttı beni Albay Büyük

Casus. Tekrar sulara gideceğiz, yalnızca bu sefer koca nehir yerine

eski bir kanaldan açılma dar su yolunda olacağız, sazlıklarla uzun

yabani yeşillikler de örtümüz olacak. Yürüyüş patikasının altındaki

su kenarına çıkacağız ve yüksek mevkideki tecrübeli izcimiz duvarın

arkasında devriye gezen birileri olmadığından emin olunca bize

duvara ne zaman tırmanacağımızı haber verecek»”

MAHŞER NÖBETİ

687

“Neyfe tırmanacağız oraya?”

“Kancayla,” diye araya girdi Yüzbaşı Dietz. “Başka neyie olacak ki? Sert kauçuk başlı sağlam, kalın plastik. Sessizdirler, çelikten daha güçlüdürler ve ipleri de kısa olabilir. Sadece üç-dört metre kadar.”

“Farzet ki kancalar dikenli tellere takıldı?” dedi Witkowski öfkeyle bakarak “Bu duvar çok berbat bir şey.”

“Burası Omaha Plajındaki tepeler değil Stanley, topu topu üç-dört metre yüksekliğinde. Kollarımızı açıp başımızın üzerine gelirsek ellerimizle duvarın tepesi arasında bir-bir buçuk metre kalır. On-on iki saniyede Dietz’le ben duvarı aşabiliriz.”

“Sen ve Dietz mi?”

“Bunu daha sonra tartışırız Albayım.” Latham çarçabuk Cloc-

he’ye döndü. “Duvarın arkasında neler var?” >

“Kendiniz görebilirsiniz,” dedi Etranger muavini, tekrar haritayı başıyla işaret edip öne doğru eğilerek. İşaretparmağı belli bazı bölgeler üzerinde duruyordu. “Sizin de görebildiğiniz gibi duvar şatonun ana binasından her yöne doğru seksen metre uzaklıkta, arada bir havuz, birkaç taraça ve bir tenis kortu var. Hepsinin de etrafında çimenlik ve çiçek bahçeleri bulunuyor. Hem çok uygar hem de çok güvenü bir yer, duvarın arkasından yükselen tepelerin o çok güzel manzarası da cabası.”

“Yürüyüş patikası kapısının ardındaki alanda neler var?”

“Bu şemalara göre iki yanında da plaj kabinleri olan havuz var, arkasında da ana yapıya üç yerden giriş geliyor, buradan, buradan, ve buradan.”

“Sağda, ortada, solda,” dedi Teğmen Anthony. “Kapılar nerelere açılıyor?”

“Sağdaki, devasa bir mutfak gibi gözüken bir yere çıkıyor, sol uçtaki, yapının içindeki kuzey verandasına ve ortadaki kapı da çok geniş bir odaya açılıyor.”

“Büyük bir salon gibi mi?”

“Çok çok geniş bir salon Teğmenim,” diye katıldı Cloche.

“Şu çizimler, sizin deyiminizle şemalar, acaba hâlâ geçerli midirler?” diye sordu Drew.

“iki yıllık dönemler içinde yenilenirler. Şunu unutmamak gerekir

ki mösyö, Sosyalist bir rejimde zenginler ve özellikle çok zengin-

fer vergi dairelerinin sürekli incelemesi altındadırlar, çünkü toplanan para miktarı toplam bölge alanı, içindekiler ve menkul-gayri menkullere göre belirlenmektedir.”

“Hay Allah razı olsun,” dedi Latham.

“Şu plaj kabinleri?” diye söylendi Dietz.

“önce araştırılacaklar onlar olacak, silahlar yaylım ateş giderken,” dedi Anthony.

“öyleyse duvarı bir kez aşınca yüzbaşıyla ben sağ ve sol kapılara doğru gideceğiz. Kanca halatlarını duvarın üstünden geri attıktan sonra bulabileceğimiz her gölgeye sığınarak.”

“Peki ya ben?” dedi Witkowski.

“Sana söyledim ya Albayım, bunu daha sonra tartışırız. Destek gücümüz ne alemde Mösyö Cloche?”

“Üzerinde mutabakata vardığımız gibi, on tane tecrübeli agents du combat yolun yüz metre aşağısında gizlenmiş durumda. Bir telsiz mesajınızla şatoya saldırmaya hazır bekliyor olacaklar.”

“Aman tümüyle gözden uzak olmalarına özellikle dikkat edin. Bu adanılan iyi tanıyoruz; içeriye gireceklere dair en ufak bir belirti olsa oradaki her belgeyi yakarlar. Orada olan ne var ne yoksa

hepsini dışarı çıkarmamız hayati bir önem taşıyor.”

“Kaygılarınızı paylaşıyorum mösyö, ama iki kişilik harekatın bir özelliği beni endişelendiriyor - ne diyordunuz ona? — hani ‘aşın güç’ün tam tersi.”

“Yetersiz güç,” dedi Dietz. “Adam haklı Konsolosçu.”

“Kim iki kişilik bir operasyondan söz ediyor ki?” diye söze karıştı tedirgince Witkowski.

“Stanley, Tanrı aşkına!” Latham öfkeli bir bakış fırlattı G-2 emeklisine. “Biliyorum. Altmışının üzerindesin ve zamanında başını eğemediğin için kafatasına bir kurşun girmesinin sorumluluğunu alamayacağım.”

“Seni her zaman haklarım ben, chlopdkT

“Vay, güçlü erkeğim benim. Zamanı geldiğinde bize katılman için sana sinyal göndereceğiz.”

“Ben itirazıma geri dönebilir miyim?” diye sözü kesti Etran-

ger’in muavini. “Bu gibi saldırıları Ortadoğu’da yönetmiş, onların

üstesinden gelmiştim - Umman’da, Abu Dabi’de, Bahreyn’de ve

başka yerlerde - Lejyonerleri kullandığımız zamanlarda, Asgari iki

personele daha ihtiyacınız var sizin. Hiçbir şey için olmasa bile arka kanatlarınızı kapatmaları için.”

“Çok önemli bir noktayı dile getirdi efendim,” dedi Teğmen Anthony.

“Bundan daha azı, intihar diyemesem de saçmalık olur,” diye

ekledi Karin, •*

Drew başım haritadan kaldırıp Cloche’a baktı. “Belki de çok net düşünemiyordum,” dedi. “Pekâlâ, iki kişi daha. Elinizde kimler sar?”

“On kişiden herhangi biri olabilir, ama Lejyon’dan Birleşmiş Milletler Barış Gücü’ne yazılıp orada çalışmış üç kişi var.”

“ikisini seçip bir-iki saate kadar burada hazır edin... Şimdi teçhizatımıza geçelim ve bu konuda bana yardıma ol Stosh.”

“Tırmanma kanca ve halatları dışında, şu yeni MAC-10ların otomatik tekrarlı susturuculu olanlarından, otuz fişekli şarjör, adam başına dörder şarjör,” diye başladı Witkowski. “Ayrıca, siyah PVC’den bir sal, ufak mavi kalem fenerler, UHF kanallı askeri telsizler, arazinin yapısına uygun renklerle kamufleli askeri kıyafet, gece dürbünleri, büyük ava bıçakları, boğma telleri, dört ufak Baretta otomatik ve zor durumlarda kalındığında kullanılmak üzere adam başı üçer tane el bombası.”

“Bunları ayarlayabilir misiniz Mösyö Cloche?”

“Eğer yavaş yavaş tekrar söylerseniz, yaparız. Şimdi bir de ne zaman olacağı...”

“Bu gece,” diye araya girdi Latham, “havanın en karanlık olduğu şuada.”

MN44

43

Eski şato Gotik devrinden arta kalmış bir yapıttı, bulutsuz gece seması ile ürkütücü bir tezat oluşturuyordu. Loire Vadisinin ay ışığı, kulelerinden ve konik kule tepelerinden yansıyordu. Aslında bir şatodan çok ufak bir kaleydi, daha yukarı düzeylere özlem duyan aşağı düzeyde bir asilzadenin gösteriş yapma merakına uygundu. Kaba taş ve arasına örülmüş tuğladan yapılmıştı, asırlarca kat kat üzerine eklenmiş ve nesiller ilerledikçe sürekli tadilat geçirmişti. Koca, yüksek çanak antenlerle 1500’lerde inşa edilmiş taş duvarların yan yana duruşlarında hipnotize eden bir şey vardı, hatta başka bir şey, sanki uygarlık yerden göğe doğru, ok-yay ve toplardan uzay istasyonları ve nükleer savaş başlıklarına doğru kaçınılmaz bir yürüyüşe geçmişti. Hangisi daha iyiydi ve nerede duracaktı bu?

Saat sabaha karşı iki olmamıştı henüz. Yumuşak bir esinti geliyordu.

En güzel gece müziklerini çalan hayvanların sesleri derinden

gelirken, N birimi ile eskiden Fransız Lejyonerliği yapmış iki agents

du combat mevzilerine doğru ilerlemekteydiler. Kalem fenerin soluk

mavi ışığı allında bir savaş haritasından yollarım izleyerek Teğmen

Gerald Anthony, Karin de Vries’e tepeye çıkan sarp yamacın

altından kılavuzluk ediyordu. Yol sırasında bir yerde Karin fısıldadı,

“Gerry, dur!” İp

“Ne var?”

“Baksana şuna, yerdeki şeye.” Bodur bir çalılığın dalları araşma uzandı ve çamur içinde eski püskü bir kasket çekti. Çevirip kalem fenerin mavi ışığım yıpranmış iç astarına çevirdi. Gördüğü şey soluğunu kesti, kalakaldı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı teğmen.

“Bak!” Karin kasketi Anthon/ye uzattı.

“Yüce TanrtmF diye soluğu kesildi komandonun. Titrek bir el yazısıyla, iyice bastıra bastıra, sanki kasveti başka kimse kapmasın diye koyu bir mürekkep içine şu isim yazılmıştı: Jodelle. “İhtiyar adam buralara kadar çıkmış,” diye fısıldadı teğmen.

MAHŞER NÖBETİ

691

“Bazı boşlukları dolduruyor. Verir misin, cebime koyacağım...

Haydi gidelimr

Onlardan çok daha aşağılarda sığlık, bataklıklı sazlıklarda, uzun bitki örtüsünün üst yapraklarının gizlediği beş adam kauçuk, siyah botun üstüne doluşmuşlardı. Latham ile Yüzbaşı Dietz öndeydi, her birinin arkasında da birer tane Etranger agent du combafı duruyordu. Adları sade bir deyişle Bir ve îki’ydi, bu gibi personelin hemen hepsi isimsiz olmayı tercih ederlerdi. Ufak taşıtın arka tara-fındaysa öfkeden köpüren Albay Stanley Witkowski vardı. Şayet insan bakışlarıyla etrafındakileri patlatabilecek olsa bu bakışlar hepsini birden bataklığın sulan üzerinde havaya uçurabilirlerdi.

Drew, gözünü sarp tepeden ayırmadan elleriyle hasır sazlıkları aralıyordu. Sinyal geldi İki soluk mavi ışık. aGidiyoruzF diye fısıldadı. “Mevzilendiler.”

Etranger ajanları, iki tane siyah minyatür pedal kullanarak sah sazların arasından eski kanalın nispeten daha açık olan sığ deresine ittirdiler. Saka ilerlediği derenin iki yanından kanalın yan duvarları yükseliyor, toprak hizasının altında kalıyorlardı. Ağır ağır, pedalın her çevrilişiyle derenin yaklaşık elli-altmış metre ötedeki karşı kıyısına doğru yol aldılar. Yolu değiştirilmiş suyun Loire Nehri’nden bataklığa boşalmasını sağlayan yuvarlak, tuğla bir tünelin yanından geçtiler.

“Haklıymışsın Konsolosçu,” dedi komando yüzbaşısı alçak bir sesle. “Baksana şuraya, açıklığın ağzma bir yandan bir yana iki tel çekilmiş. Bahse girerim bu teller manyetik uyan hattına bağlıdır. Nehirdeki atıklar buradan geçebiliyor ama bir insan vücudu asla geçemez.”

“Bu önlemi almaları gerekiyordu Dietz,” diye fısıldadı Latham. “Aksi takdirde dere kıyısından bu çılgın yan ortaçağ-kalesinin içine giden açık bir yol olurdu.”

“Bayan de Vries’e de dediğim gibi, gerçekten çok keskin bir zekân var.”

“Hem de nasıl. Bana bir problemi incelemeyi, sonra tekrar tekrar incelemeyi ve en sonunda toplu halde bir bakıp neyi gözden kaçırdığımı bulmayı öğreten bir ağabeyim vardı.”

“Bu bizim kendisi hakkında epeyce şey duyduğumuz şu ‘Harry’ değil mi?”

“îşte o Harry, Yüzbaşım.”

“Sen de o yüzden buradasın, öyle mi?”

“Yan yarıya öyle Dietz. Aynca onun bulduğu şeyler nedeniyle de buradayım.”

PVC bot dere kıyısına çıktı. Birimdekiler, kangal haline getirilmiş halatları ve tırmanma kancalarını zeminden sessizce kaldırıp yaklaşık altı metre üzerlerinde kalan yürüyüş patikasına doğru savurdular. Drew UHF telsizini kamuflaj üniformasının yan cebinden çekip yayın düğmesine bastı.

“Evet?” Karin’in fısıltılı sesi minik kulaklıktan geldi

“Orada görüş ne durumda?” diye sordu Latham.

“Yüzde yetmiş-yetmif beş. Dürbünlerimizle havuz bölgesinin

çoğunu ve güney bölgesini görebiliyoruz ama kuzey yakasında sadece

bir kısmını.” N

“Fena değil.”

“Bence çok iyi”

“Herhangi bir hareket belirtisi? Işık?”

“İkisi de olumlu,” diye araya girdi teğmenin Asıltısı. “İki muhafız, arka bölgeyi iyice dolaşıyor sonra bir daire çizerek kuzey ve güney yakalarının orta kesimlerine dönüyorlar. Yanlannda ufak yarı otomatikler var. Belki Uzi’ler veya Alman uyarlamaları ve kemerlerinde telsizleri var.”

“Ne giyiyorlar?” diye araya girdi Drew.

“Ne olabilir ki? Yan askeri siyah pantolon, gömlek ve şu deli kırmızı pazubantlardan, gamalı haçın içinden geçen bir yıldırım işareti olanlardan. Saçlarda asker tıraşı filan. Gözünden kaçmalarına imkân yok patron.”

“Işıklar?”

“Dört pencere; birinci katta iki tane, ikinci ve üçüncü katlarda birer tane.”

“Faaliyet?”

“O iki muhafızdan başka sadece mutfak bölgesinde hareket var.

Orası da güney yakası, birinci kat”

“Evet, haritaları hatırlıyorum. îçeri sızma için fikir var mı?”

“Tabii var. Her iki muhafız da orta kısmın gölgeleri içine yollanıp en az on üç saniye en fazla da on dokuz saniye gözden kayboluyorlar.

Duvarın yanında durun, vericide iki tıklama yaptığım anda

tırmanın - çok çabuk! Üç tane açık plaj kabini var. önceden söylediğim gibi dağılın ve kabinlere dalın. Muhafızların geri dönmesini bekleyin, nasıl yaparsanız yapın onları haklayın, vücutlarını duvarın üstünden aşırın veya kabinlerin içine çekin, en kolay ve en çabuğu hangisiyse artık. İş bittiğinde sınırlı serbest girişiniz olacaktır, o zaman albaya sinyal verebilirsiniz.”

“Bu çok iyi Teğmenim. Adamlar nerde şimdi?”

“Ayrılıp kuzey-güney yakalarına doğru yöneliyorlar. Duvara kadar tırmanın!”

“Dikkatli ol Drew!” dedi De Vries.

“Hepimiz çok dikkatli olacağız Karin... Haydi” Bir çöp tepeciğine tırmanan disiplinli karıncalar gibi beş adam kanalın içinden yüksek tuğla duvarın ve yürüyüş patikasına açılan, ondan da

yüksek kapının olduğu kıyıya çıkı verdiler. Latham önden sürünüp inceledi;

"kapı" kaim, som çelikten yapılmıştı, duvardan bile yükseğe çıkıyordu, anahtar için ne bir yarık ne de bir delik vardı. Sadece içeriden acıtabiliyordu. Drew diğerlerine doğru seğirtti, ay ışığında başım hayır anlamında sallayarak. Adamlarının her biri duvara tırma-nılması gerektiğini belirtircesine başlarını evet anlamında salladılar.

Birdenbire taş üzerinde çizme sesleri duydular, sonra iki kişinin sesi üzerlerinde uçuştu.

aZigarettef

"Nein, istschlechtF

"Unsinn."

Çizmelerin rap-rapları devam etti; Fransız ajanlar ayağa kalktılar, arkaya bir adım atıp, tırmanma kancalarını ve kısa halat kangallarını yerden kaldırdılar. Hazırlanıp beklediler; sessizce, soluk bile almadan, hepsi bekledi. Derken mesaj geldi. Latham'ın telsizinden kısa, boğuk, iki çıt sesi. Fransızlar sert plastikten kancalan duvarın üzerine doğru savurdular, halatlara iyice asıldılar ve Drew'la Yüzbaşı Dietz maymunlar gibi tırmanırlarken halatlar gerildi Silahları omuzdan çapraz askılıydı, tuğlayı iten dizlerinin desteğiyle vücutları tepede gözden kaybolana kadar çıktılar. Tam o anda Et-ranger ajanları da atıldılar, Amerikalıların ardından tırmanışa geçtiler; dört saniye sonra tırmanma kancaları geri düşüp hiddetli Wit-kowski'yi sıyırıp kıyının nemli pisliği içine gömüldüler.

Latham, duvarın öte tarafında Amerikalı komando ve Fransız art

destekçisine en uzaktaki açık kabine yönelmeleri için işaret etti, kendisiyle eşlikçisi ajan da birincisine gireceklerdi. Plaj kabinleri tahtadan çerçeveli, çadır benzeri sade şeylerdi. Parlak renkli, çizgili yelken beziyle örtülmüşlerdi. Kapılan ise ağırlık bağlanmış, itildiğinde açılan ve hava akımı için açık bırakılan kanatlardan başka bir şey değildi. Havuz kapkaranlıktı, filtre makinesinin sesi uzaktan belli belirsiz bir uğultu şeklinde geliyordu. Drew birinci kabinin içinde Etranger Bir'e döndü. "Şimdi ne olacak biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Oui, mösyö, biliyorum," dedi Fransız ve Latbam'la birlikte uzun gövdeli bıçaklarını kınlarından sıyırıp çıkardılar. "Lütfen bu işi bize bırakın," diye ekledi ajan, DreVnun bileğinden kavrayarak. "Sizin çok cesur olduğunuzu biliyoruz, ama arkadaşımla ben bu konularda daha tecrübeliyizdir mösyö. Le capitaine, yüzbaşımla bu konuyu tartıştık Riske giremeyecek kadar değerlisiniz."

"Kendi yapmadığım bir şeyi yapmanızı nasıl isterim!"

“Bu tutumunuzu daha önce de sergilemiştiniz, ama neyin peşinde olunduğunu siz biliyorsunuz, biz ise bilmiyoruz.”

“Siz bunları mı tartışıyordunuz... ?”

“Şşştf diye fısıldadı ajan. “Geliyorlar.”

Sonraki dakikalar üç hızda oynanan bir kukla tiyatrosu gibiydi:

ağır çekim, dondur, hızla ileri sar. İki Etranger ajanı kendi kabinlerinden dışarıya yavaşça sürünerek çıkıp arkalarına geçtiler ve pusu kurmuş iki hayvan gibi hedefleri önlerine gelene kadar yere yapışık beklediler. Birdenbire kuzey muhafızı güney yakasındaki agent du combafı belirleyip bir hata yaptı. îrkilmiş, böyle bir şeyden kuşku duymayan gözlerinin kendisini yanıltıp yanıltmadığından emin olmak için gözlerini kıstı. Silahım çekip tam bağırmak üzereydi ki iki Numara üzerinde bitti, pençe gibi sol eli devriyenin gırtlağına dolandı, bıçak bir cerrah ustalığıyla sırtına saplandı. Şaşırıp kalmış güney muhafızı süratle dönerken Bir Numara da baş hizasına kadar kalkmış olan bıçağıyla ileri doğru hamle yaptı, bıçak Neo-Nazi’nin gırtlağını doğrarken sesini de kesti.

Her şey durdu. Bu saniyeler neler olup bittiğini değerlendirmek

için gerekli anlardı. Sessizlik Sonuç olumlu. Fransızlar daha sonra

ölü muhafızları her birine en yakın duvarın kenarına çekiştirmeye

başladılar. Cesetleri tam duvardan öte tarafa aşıracaklardı ki Latham

birinci kabinden dışarı çıktı. “Hayır? diye fısıldadı, o kadar

şiddetle fısıldadı ki, bu bir kükreme bile olabilirdi “İkisini de buraya getirin!”

İçeride üç adam da Drew’nun etrafında durdular, şaşkın ve endişeliydiler ama kızgın değildiler, “kapıyorsun sen Konsolosçu?” dedi Amerikalı komando Dietz. “Şu palyaçoları kimsenin bulmasını istemiyoruz herhalde, aman Tamım!”

“Sanırım bir şeyi atlamışsınız Yüzbaşım. Adamların boyutları.”

“Biri epey iri, öbürü pek değil. Ee?”

“Senle ben gibi Yüzbaşım. Üstümüze mükemmelen yakışmayacaklar tabii ki ama bahse girerim şu gerizekâlı üniformalarm içine sığabiliriz — kendi kıyafetlerimizin üzerinden. Gömleklere bile - burada hava karanlık.”

“Allah cezamı versin!” dedi Dietz yavaşça. “Haklı olabilirsin. Bu ışık altında şu elbiseler bizim kendi giydiklerimizden daha iyi kamuflaj olurlar.”

“Çabuk!” dedi Bir Numara, arkadaşıyla beraber çömelip kana bulanmış Nazi üniformalarını cesetlerden soymaya başlarken.

“Bir sorun var,” diye araya girdi yüzbaşı, bütün gözler ona çevrildi. “Ben Almanca biliyorum, onlar da Almanca biliyorlar, ama sen bilmiyorsun Konsolosçu.”

“Kimseyle briç oynamaya veya içki içmeye niyetim yok.”

“Ama bizi durdurdular diyelim, bunlar buradaki tek muhafızlar değil ki, sözümü ciddiye al, karanlık olması bir şey değiştirmez.”

“Bir dakika lütfen,” dedi iki Numara “Mösyö Latam, lHalsweK kelimesini söyleyebilir misiniz?”

“Tabii, halls-fey.”

“Tekrar dene Konsolosçu,” dedi Dietz, Fransız’a onaylarcasına bir baş işareti yaparak. “Bu müthiş bir fikir... Halsweh, devam et.”

“Halk-vey” diye mırıldandı Latham.

“idare eder,” dedi komando. “Eğer biri bizi durdurursa ben konuşurum. Eğer özellikle sana hitap ederlerse o zaman öksür, sesini kıs, boğazını tutup ‘Halsweh’ demeye çalış, anlaşıldı mı?”

“Neymiş bu böyle?”

“Boğaz ağrısının Almancası mösyö. Mevsim polen mevsimi.

Pek çok kişi öksürük ve yaşlı gözlerle dolanıyor.”

“Sağ ol iki, eğer doktora ihtiyacım olursa seni arayacağım.”

“Yeter. Elbiseleri giyelim.”

Dört dakika sonra Latham'la Dietz Neo-Nazi devriyelerin makul birer kopyalan olmuşlardı. Hiçbiri parlak ışık altında hiç kimseyi kandıramazlardı, ama bu karardıkta hileleri sökebilirdi. Yan otomatikleri çıkarıp yerine kendi susturuculu silahlarını taktılar, yaylım ateş yerine tek tek ateş etmeleri gereken bir durumda karşılaşabileceklerini düşünerek silahlarını tek tek atış konumuna getirdiler.

"Biriniz Witkowski'yi alsın," diye komut verdi Drew. Kuş gibi bağırın bir defa, sonra da dikkat edin kafanıza tırmanma kancası inmesin. Albay çok iyi bir kampçı değildir."

"Ben giderim," dedi Dietz, kabinden dışarı çıkarken. - "Hayır, sen gitme," dedi Latham, komandoyu durdurarak. "Bu üniformayı görürse kafanı uçurur. Sen git Bir Numara. Bu akşam üstü toplantıda ikiniz epey konuşmuştunuz; seni tanır." "Oui, mösyö."

Doksan altı saniye sonra Albay Stanley Witkowski'nin etkileyici endamı kabine girdi "Görüyorum ki epey meşgulmüşsünüz," dedi yerdeki iki çıplak cesede bakarken. "Bu deli saçması kılık neye yarayacak?"

"Ava çıkıyoruz Stosh, sen de burada Fransız dostlarımızla kalıyorsun.

Arka kanadımızı tutacaklar, hayatımız üçünüze bağlı."

"Ne yapacaksınız?"

"Bakınmaya başlayacağız, başka ne olabilir ki?" "Bazı belirli bilgiler olmadan işi berbat edebilirsin diye düşündüm de," dedi.

Witkowski ceketinin altından katlanmış koca bir kâğıt çekip, oldukça abartılı bir biçimde açarken, kağıdı cesetlerden birinin sırtına koydu. Mavi kalem fenerini yaktı; bu Kartal Yuvası şatosunun minyatür bir planıydı. "Paris'teyken bizim muavin Cloche'ye yaptırdım bunu. En azından kör kör avlanmazsın artık."

"Seni gidi serseri!" Qrew müteşekkir bir ifadeyle Witkowski'ye baka, "yine benden bir adım öndesin. Buna ihtiyacım olacağını nerden anladm?"

"Sen iyisin chlopak, ama zamanın gerisindesin. Yaşlı kurtlardan biraz yardıma ihtiyacın var, hepsi bu."

"Sağ ol Stosh. Nereden başlayalım, bir ipucu verebilecek miski?"

"En sağlamı bir rehine alıp ne öğrenebiliyorsak hepsini öğren-

mele Bir kâğıt parçasının üzerindeki iki senelik planlardan daha iyi bir şeye ihtiyacın var.”

Latham siyah Nazi gömleğinin altına elini sokup telsizini çıkardı.

“Karin?”diye fısıldadı, yayın düğmesine basarak.

“Nerelerdesiniz?’ diye sordu Karin.

içerideyiz.”

“Bunu biz de biliyoruz? diye araya girdi teğmen, “birliğimize yeni yazılanların sergiledikleri şu küçük tatbikatı da izledik. Havuzun yanında mısınız hâlâ ?”

“Evet”

“Neye ihtiyacınız var?” diye sordu Karin.

“Esir ahp soru sormak istiyoruz. Görünürde kimse var mı?”

“Açıkta yok,” dedi Anthony, “ama şu mutfakta içerde iki-üç tene vardır; arka pencerenin önünden geçip duruyorlar. Çok fazla hareket var, bu saat için biraz tuhaf.”

“Berchtesgaden,” dedi Witkowski, alçak ve boş bir sesle.

“Ne?” dedi Dietz, ve herkesle beraber albaya baktı.

“Flitlerin Berchtesgaden’inin aynısını uygulamışlar. Orada O-berftihrer aygırları metresleriyle oynaşırlardı, ama Hitler’in aralarında hain var mı diye odalarını dinlettiğinden haberleri yoktu.”

“Sen nerden biliyorsun bunu?” diye sordu Drew.

“Nürnberg mahkemelerindeki ifadelerden- Bu mutfak asla kapanmaz; parti yapan çocukların şimdi mola vakti ve karınları da hep açtır.”

“Tamam,” dedi Latham telsize, sonra tekrar gömleğinin altındaki yere koydu. “Pekâlâ, ordan birini nasıl dışarı çıkaracağız?”

“O kişi ben olmak zorundayım,” diye karşılık verdi Dietz, kalem fenerini yakıp şatonun planlarını incelerken. *İçeridekiler her kimse ya Alman ya Fransızdır. Sen Almanca bilmiyorsun, Fransızcan ise zor bela anlaşılıyor, öbürlerinin de kılıkları uymuyor... Yan tarafta bir kapı var. Kafamı dayayıp bir kahve isteyeceğim, bilisinin dışarı getirmesini rica edeceğim. Almanca olarak

- iki devriye de Almandı.”

“Farzet ki senin görevdeki muhafız olmadığını anladılar?”

“öteki adamın hastalandığını, benim onun yerini devraldığımı

söylerim. Bu yüzden de kahveye ihtiyacım var ya, hâlâ uykum var

gibilerinden.” Dietz çarçabuk kabinden çıktı ve güney bölgesine,

mutfak kapısına doğru hızlı hızlı yürüdü. Latham’la Witkowski çadıra benzeyen kabinin önünde yere çömelmiş onu izliyorlardı. Bir denbire binanın yan tararında iki projektör yanınca komando olduğu yerde donakaldı. Dietz ışıkların içinde her yanı belli olarak göründü, gömlek ve pantalonunun uymayan yerleri ortaya çıktı. Gölgelerin içinden iki kişi girdi parlak ışık selinin içine, mini etekli genç bir kadın ve orta yaşlı, uzun boylu bir adam. Adam yüzbaşıyı görünce irkildi soma da hızla harekete geçti. Elini ceketinin içine soktu; komandonun başka seçeneği yoktu. Kadına doğru hamle yaparken adamın kafasına tek bir susturuculu atışı yaptı, kadının çığlığı Dietz’in boğazına indirdiği darbeyle kesildi. Kadın yere yuvarlanırken komando silahını çevirdi; iki minik ses projektörleri patlattı. Sonra kadını kaldırdı, sırtına yükleyip kabine doğru yollandı.

“ölüyü toplaT diye fısıldadı albay şerçte, kabinin kanadım itip Fransız’a doğru seslenerek.

“Ben gidiyorum,” dedi Drew, öne doğru atıldı. Gölgelere ulaştı, ölü adamın vücudu, büyük ölçüde şatonun yükselen yapısı tarafından kapanan ay ışığı altında belli belirsiz fark ediliyordu. Gesede doğru koşturduğu anda mutfağın kapısı gürültüyle açıldı. Latham ani bir dönüşle görüntü alanından çıktı, elinde silahı sımsıkı tutarak sırtını duvara yasladı. Dışarı bir aşçı şapkası altında bir yüz uzandı ve gözlerim kısarak karardığa doğru baktı; sonra aşçı omuz silkip tekrar mutfağa girdi. Drew kan ter içinde tabancasını omzundan kayışına geçirip yerdeki adama koştu; yere doğru eğildi, adamın ayaklarından yakaladı ve vücudu kabine doğru çekiştirmeye başladı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye Fransızca seslendi bir kadın karanlıklardan.

Ju

“Halis-vey,” diye karşılık verdi Latham, duraklayarak, nefes nefese. Sonra konuşmasını Fransızca kaba bir tonla sürdürdü, “Fazla viski.”

“Aa, bir Alman! Fransızcanız biraz zayıf,” Uzun, beyaz, yarı şeffaf bir gecelik giymiş bir kadın

soluk ay ışığına çıktı. Hafifçe sendeleyerek güldü ve Fransızca olarak devam etti. “Çok viskiden dedin ha? Kim değil ki? içimden kendimi havuza atmak geliyor.”

uGut,n dedi Drew, kadının söylediklerinin yansım anlayarak.

“Sana yardım edeyim mi?”

“Nein, danke.”

MAHŞER NÖBETİ

699

“Vay, demek Heinemann’mış. Bir Alman sığırıdır, tam bir görgüsüz köylüdür o.” Latham, Heinemann adındaki adamı ay ışığının daha parlak olduğu açıklık alana çekince birdenbire kadının soluğu kesildi; kana bulanmış kafayı gördü. Drew cesedin ayaklarını bırakıp cebinden küçük Baretta’sını çekti.

“Sesini yükselttiğin anda seni öldürmek zorunda kahrım,” dedi İngilizce olarak. “Beni anlıyor musun?”

“Çok iyi anlıyorum,” diye karşılık verdi kadın, îngilizcesi akıcıydı, olayın dehşetinden yalpalaması kaybolmuştu.

İki Etranger ajanı onlara doğru koştu. İki Numara bir şey söylemeden cesedi duvarın yanına çekti, ceplerindekileri boşalttı, o sırada Bir Numara kadirim arkasına geçip eli boynunu kavramış bir halde onu kabine doğru ittirdi. Latham arkalarından geldi, ölü muhafızların cesetlerini içerde göremeyince irkildi. “Ne oldu...?”

“Daha önceki konuklarımızın acil randevuları varmış,” diye karşılık verdi Witkowski. “Uçup gittiler.”

“Harika bir iş Konsolosçu,” dedi Yüzbaşı Dietz esirinin yanma oturarak, ikisi de çizgili yelken bezinden sandalyelerde oturuyordu, küçük mekânın içi baş aşağı çevrilmiş mavi kalem fenerlerin ışığıyla loş bir şekilde aydınlanmıştı. “Vay, burası ne kadar da sıcak ve samimi?” diye ekledi, Etranger İki içeri girerken.

iki kadm tutuklu birbirlerine baktılar. “Adrienne?” dedi Lat-ham’ın tutuklusu.

“Alla, Elyse,” diye bitkin bir halde karşılık verdi Dietz’in ganimeti.

“Galiba işimiz bitti artık?”

“Siz Nazi fahişelerisiniz!” diye suçladı Bir Numara.

“Hadi be!” diye reddetti Elyse. “Para en iyi nerden geliyorsa orada çalışırız biz, siyasetin bizle bir ilgisi yoktur.”

“Bunların kim olduklarını biliyor musunuz?” dedi İki Numara.

“Yeryüzünün hayvanları! Büyükannem onlara karşı savaşırken öldü!”

“Tarih oldu bunlar,* diye cevap verdi sabahlıktı, serinkanlı Elyse.

“İkimizin de doğumundan yıllar yıllar önce.”

“Demek hiçbir şeyden haberiniz yok!” diye patladı Bir Numara. “Onlar da tarih oldu, ama aynı zamanda hepsi de doğru. Onlar Faşist, insanları boğazlıyorlar. Eğer ellerinden gelse beni de bütün ailemi de öldürürlerdi, hem de niye, sadece Yahudi olduğumuzdan.”

“E, biz burada sadece geçici arkadaşlık yapıyoruz, birkaç ayda bir ya da iki hafta sürelerle. Bu konulan asla tartışmayız. Ayrıca, ben sık sık Avrupa’nın değişik şehirlerine seyahat ederim, tanıştığım Almanların çoğu cazip, nazik beyefendilerdir.”

“Onların öyle olduğuna eminim,” diye araya girdi Witkowski, “ama bu adamlar değil... Vakit harcıyoruz. Burada çalışan bir adam arıyorduk, bula bula buraya misafirliğe gelmiş iki bayan bulduk. Hiç de moral kazandırıcı değil.”

“Ben böyle olduğunu sanmıyorum Albayım.” Drew esirinin kolunu

sıka, “Elyse burda dedi ki, o ve arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim

öbür bayan, burayı her ay bir hafta ziyaret ediyorlarmış, bu

doğru değil mi leydi?” w

“Anlaşma böyle mösyö, evet,” diye kabul etti kadın, kolunu silkip Latham’ın elinden kurtararak.

“Sonra ne olur?” diye ısrarla sordu Drew.

“Gerekli tıbbi muayenelerden sonra başka başka yerlere gideriz.

Hiçbir şey bilmem - hiçbir şey bilmeyiz, işimiz sadece arkadaşlık etmektir. Eminim bu konuda araştırma yapmak size pek de tatsız gelmeyecektir."

"Hiçbir şeyden emin olma leydi. Benim ağabeyimi öldürdüler, bende hiçbir şeye güven bırakmadılar." Latham tekrar kadının kolunu sıka, şimdi daha şiddetle, mengene gibiydi. Şatonun planlan, havuz bölgesinden alelacele çekiştirilen bir içki masasının üzerine kondu. Drew kadını masaya itekledi, kalem feneri tuttu ve şemalara doğru eğdi. "Sen ve arkadaşın şimdi bize her odada kimlerin ve nelerin olduğunu tamı tamına söyleyeceksiniz, ve yalan söylememenizin veya baştan savma kaçamak cevaplar vermemenizin hakkınızda neden daha hayırlı olacağım da açıklayayım... Yolun aşağısında, bir dakikadan az bir mesafede hazır bekleyen bir Fransız istihbarat timi var, her an ön kapıları havaya uçurup içeri girebilir ve bu civarda kim var kim yoksa hepsini gözaltına alabilirler. Bize yardımcı olmanızı tavsiye ederim, yoksa hapishanede volta atarken bir anlaşma yapmak için çok geç kalmış olabilirsiniz. Entendu?9
"Fransızcanız gelişiyor mösyö," dedi kadın, soğuk, korkmuş gözleri Latham'ınkilere kilitlenmiş bir halde. "Bu ölüm-kalım meselesi, öyle değil mi?... Peki, Adrienne, şu planlan inceleyelim." Di-etz'in arkasındaki masum görünüşlü mini etekli kız sandalyeden

kalkıp meslektaşına katıldı. “Unutmadan mösyö,” dedi Elyse, “ben bu tür şeyleri çok kolay okuyabilirim. Sorbonne Üniversitesi’nde mimari okumuştum.”

“ Vay canına.1” dedi Yüzbaşı Dietz hafif bir sesle.

Eski Sorbonne öğrencisi şemaları incelerken birkaç dakika geçti. Sonunda konuştu. “Sizin de gördüğünüz gibi ilk katta ne olup olmadığı çok aşikâr - kuzey verandası, ortada geniş bir topluluk alanı, ki burası ayrıca yemek salonu olarak da hizmet görüyor, Rive Droit^kı gözde bir restoranına yetecek büyüklükte bir mutfak. İkinci ve üçüncü katlarda konaklayan nezih kimseler için süitler bulunuyor, bu bölümleri size paspasına kadar tarif edebiliriz.”

“Kim var şimdi onlarda?” diye sordu Witkowski.

“Herr Heinemann seninleydi Adrienne, doğru mu tatlım?”

“Evet,” dedi kız. “Ne korkunç bir adam!”

“O kattaki öbür iki süitte Colette ve Jeanne kalıyor, onların da arkadaştan Münih ve Baden-Badenli iş adamları; üçüncü katta ben ve müthiş sinirli bir adam kalıyoruz. Morali o kadar bozuktu ki sızana kadar içti, hiçbir şey yapamaz oldu. Eh tabii ki bu durum hoşuma gitti, ben de bir yürüyeyim dedim - sizinle karşılaştık mösyö, öbür odalarda kimse yok.”

“Sizinle olan adam, nasıl biri?” diye sordu Latham. Elyse onu tarif etti, Drew hafifçe, “Bu bizim adamımız,” dedi. “Bu Bergeron.”

“Bir şeyden ödü patlamış gibiydi”

“öyle olması gerek. Başı büyük belada, kendi de bunun farkında.

.. Üç kat tarif ettiniz; dördüncüsü de var. Orada kim var?”

“Orası herkese kapalı. Kollarında gamalı haç kollukları bulunan, siyah takım elbiseli adamlar girebiliyorlar sadece. Hepsi uzun boylu, sizin gibi, duruşlannda asker havası var. Destek personeli hatta muhafızlar bile onların yanında korkudan ölüyorlar.”

“Dördüncü kat?”

“Orası bir türbe gibi mösyö. Sanki büyük bir firavunun yaşayan bir mezarı gibi, ama bir piramidin içlerinde kuytu köşe yerlere gö-mülmektense en yüksek noktada, güneşe ve göğün katlarına en yakın yerde bulunuyor.”

“Açıkla lütfen.”

“Herkese kapalı demiştim, yasak, ama oramn tümüyle güvenlik

kilidi altında olduğunu da söylemeliyim. Bu çok iyi korunan türbe

tüm katı kaplıyor ve her odası çelikten. Kara elbiseliler dışında hiç kimse oraya giremez. Ellerim duvardaki birtakım yerlere koyup açılmasını istedikleri belli bir kapı için bir yere yaslıyorlar."

"Elektronik parmak m kilitleri," dedi WitkowskL "Bu fotoelektrik hücreleri atlamanın hiç yolu yoktur."

"Eğer hiç yukarı çıkmadıysamz bütün bunlan nerden biliyorsunuz?" diye sordu Drew.

"Çünkü üst kata çıkan ön ve arka merdivenlerle koridorlar aralıksız denetlenir. Muhafızların da ara sıra rahatlamaya ihtiyaçları olur mösyö, ve bazıları da çok çekici olurlar."

"Ah, oui," diye kıkırdadı genç mini etekli. "Sansın Erich, her boş kaldığımda kendisini görmemi rica eder, ben de yaparım."

"Bu çok adaletsiz bir dünya," diye mırıldandı Dietz.

"Üst kattaki firavun kim?" diye bastırdı Latham.

"Bunun gizli bir tarafı yok," diye yanıtladı Elyse. "Yaşlı bir adam, hepsinin tapındıkları çok yaşlı bir adam. Kara takım elbiseli yaverlerinden başka kimsenin onunla konuşmasma izin yok, ama her sabah bir asansörle aşağı indirilir, yüzü kaim bir tüle sarmalanmıştır, havuzun arkasındaki 'meditasyon yolu' dedikleri yere sandalyede götürülür. Büyük kapıyı açarlar, o da herkesi yanından gönderir, uzaklaşmalarını emreder. Sonra sandalyesinden kalkar, bütün o yıllan inkâr edercesine dimdik durur, hiçbirimizin henüz görmediği bir yere kelimenin tam anlamıyla taş gibi yürür gider. Oraya 'kartal yuvası' diyormuş, orada sabah kahvesini ve brendisini içerken derin düşüncelere dalıyor ve bilgece kararlar veriyormuş."

"Monluc," dedi Drew. "Tanrım, demek hâlâ hayatta!"

"Artık her kim ise, onların hayatta tuttuğu bir hazine."

"O mu hazine?" diye sordu WitkowskL "Yoksa gerçekte kendi amaçlan doğrultusunda yönlendirilen koca bir figür mü sadece?"

"Size bir yanıt verebilecek bilgilere sahip değilim," dedi eğitim görmüş, yüksek fiyatlı telekız, "ama birilerinin onu yönlendirdiği konusunda kuşkuluyum. Görevli personelinin yaverlerinden korkmaları gibi o aynı yaverler de ondan dehşetle korkuyor gibiler. Hiç durmadan onları haşlar, azarlar ve onlan huzurundan kovmakla tehdit ettiğinde gerçekten önünde korkudan dizleri titrer."

“Acaba rol yapıyor olamazlar mı?” Latham soluk mavi ışıkta hayat kadınının yüzünü inceledi.

“öyle olsalardı bilirdik, çünkü biz de rol yapıyoruz. Sahtekârlar başka sahtekârları hemen hemen hiç aldatamazlar mösyö.”

“Siz sahtekâr mısınız?”

“Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla mösyö.”

“Daha konuşmalıyız. Gözünüzden kaçmamış başka şeyler de olmak”

“Dedikodular, evet En yaygın dedikodu yaşlı adamın muazzam bir serveti ve sadece kendisinin dağıtabildiği olağanüstü fonları kontrol ettiği. Ayrıca giysilerinin içinde elektronik devreler taktığı da söyleniyor. Bu devreler onu aralıksız denetliyor ve dördüncü kattaki tıbbi donanıma sinyaller gönderiyormuş, bu sinyaller oradan Avrupa’nm bilinmeyen bölgelerine aktarılryorrnuş.”

“Onun yaşında bunu anlarım. Doksanın üzerinde olmalı.”

“Yüzün üzerinde olduğunu söylüyorlar.”

“Hâlâ bütün melekeleri yerinde mi?”

“Eğer satranç oynuyorsa mösyö, onun aleyhine çok büyük bir bahse girmezdim.”

“Şu aktarım makineleri chlopak,” diye araya girdi albay. “Eğer yayın yapmaya programlanmışlara araya girebilirler ve o bilinmeyen bölgelere izleri takip edilebilir.”

“Hiç olmazsa bunlar bizi paranın kaynaklarına, aktarım noktalarına götürebilir. Bu yüzden adam nereye gitse takip ediliyor. Eğer ölüp kalacak olursa bankaların kasaları başka emirler gelene kadar sımsıkı kapanır.”

“Ve eğer o yerlerin izini takip edebilirsek bu emirlerin nerelerden geldiğini öğrenebiliriz,” diye ekledi Witkowski. *Oraya mutlaka çıkmamız gerek!”

Drew sakinleşmiş ama hâlâ tedirgin Elyse’ye döndü. “Eğer yalan söylüyorsan, hayatının geri kalan kısmını bir hücrede geçirirsin.”

“Böyle bir zamanda ne diye yalan söyleyeyim ki mösyö? Zaten özgürlüğümle oynadığımı her fırsatta yeteri kadar vurguladınız.”

“Bilemem. Sen akıllısın, biz oraya çıkmaya çalışırken öldürüleceğimizi hesap etmiş olabilirsin, eh sonra da sırt üstü yatan yüksek ücretli fahişeler olarak zaten hiçbir şeyden haberiniz de yokmuş gibi yaparsınız. Harika bir oyun.”

“öyle olursa kendisi ölecektir efendim,” dedi Etranger îki.

“Onu duvardaki koca kapıya bacaklarının arasında plastik bomba

ile tutturacağım, bendeki elektronik kontrolla da havaya uçuracağım.”

“Aman Tannrn, bu tür şeylerimizin olduğunu bilmiyordum!” dedi Drew.

“Bir âti şey daha ekleyeyim dedim chlopak.”

“Ben size daha iyi bir çözüm öneriyorum,” dedi hayat kadım, elini genç kızın omzuna atarak. “Ben size ikimizi de öneriyorum.”

“Beni de rnif diye ciyakladı mim etekli. “Ne diyorsun sen Ely-se?”

“Sakin ol, tatlım... Kartal yuvasına tırmanmak istiyorsunuz, öyle değil mi? Bunun bizle olmasının bizsiz olmasından daha kolay olacağını söylemek isterim.”

“Peki nasıl?” diye sordu Lamam.

“Biz pek çok hizmetliye ve korumaların çoğuna - artık hangi bağlamda isterseniz öyle kabul edin - aşinayız. Sizi mutfaktan geçirip ana merdivenin olduğu yere, Büyük Salon’a ulaştırabiliriz. Planlarda da gördüğünüz gibi arka merdiven yolunda sağ tarafta daha az oda bulunuyor. Biz bunu sık sık yaparız, çok daha hayati şeyler için de yapabiliriz. En üst kata ulaşmak için - eğer o noktaya gelebilirseniz - yaşlı adamın yaverlerinden birine ihtiyacınız olacak. Beş kişiler, hepsi de silahlı, odaları dördüncü katta, ama sürekli nöbet tutarlar dönüşümlü olarak. Nöbetçi, şatonun önündeki kütüphanede durur, burası personelden herhangi biri veya patron tarafından kolayca ulaşılabilen bir yerdir. Kapıyı size ben göstereceğim.”

“Peki ya biz?” dedi Etranger Bir. “Bizi nasıl açıklayacaksın?”

“Bunu da düşünüyordum. Burada çok sayıda ve çeşitli şekillerde güvenlik sistemi vardır. Teknisyenler ve diğerleri gelir, sistemleri kontrol edip giderler. Sizin duvarın arkasında yer devriyesi yapacak kişiler olduğunuzu söyleyebilirim. Kılığınız bu yalanı destekliyor.”

“Sehrgut,” dedi Dietz.

“Almanca konuşabiliyor musunuz?”

“Biraz konuşurum.”

“O zaman kim bir şey derse onunla siz konuşun, çok daha etkili bâr izlenim olacaktır.”

“Kılığım onlar gibi değil ki.”

“Muhafızlardan çıkardığınız bu kıyafetlerin altında kesinlikle

öylesiniz.” $,’•$

MAHŞER NÖBETİ 7Q5

“Jean-Pierre Villier...!” dedi Drew, sanki bu isim aniden aklına düşmüş gibiydi. “ ‘Giysiler bukalemun gibidir’ veya ona benzer bir şey.”

“Sen neden bahsediyorsun chlopak?

“Yanlış yönde kürek çekiyoruz... Soyun Yüzbaşım, donuna kadar!”

Dört dakika sonra asker kıyafetleri çıkmış, Latham ve Dietz neo-Nazi muhafızlardan aldıkları ve şimdi kendilerine daha iyi uyan başka tür askeri giysiler içindeydiler. Siyah kumaş kan izlerini ve komandonun sırtındaki tek bir yara yerini kapatıyor, kalın kemerleri ikisinin de bıçaklarım, boğma aletlerini ve ufak otomatik Baretta’larını barındırıyordu.

“Gömleklerinizi içeri tıkın, özellikle arka taraflarını,” diye emir verdi albay. “Daha derli toplu durur.”

aHeil Hitler? dedi Dietz, kabinin loş mavi ışığı altında nasıl göründüğüne şöyle bir bakıp.

aHeü Jüger demek istedin herhalde,” diye düzeltti Drew, o da aynı şekilde görüntüsünden memnundu.

“Söyleyeceğin tek şef <JFfa/swe/ı,„iConsolosçu.”

“Hatırlatırım Fransız dostlarım, sizin komuta âmiriniz benim”,

dedi Witkowski “Eğer bir soru sorulacak olursa buna ben cevap

vereceğim»”

“Başüstüne Albayım,” diye onayladı Etranger IkL

“Hazır mryız beyler?” dedi Dietz, iki yarı otomatiği alıp, birini Latham’a uzatırken.

“Hem de nasıL” Drew şezlonglarından doğrulan iki kadına,

korkmuş ve titreyen genç Adrienne ile yaşça daha büyük, beti benzi

atmış ve kendini teslim etmiş Elyseye döndü. “Ben hüküm vermem,

sadece gördüklerimi pratik olarak değerlendiririm,” diye devam

etti Latham. “Siz korkuyorsunuz, ben de, nedeni de şu iki genç

adamın yapabilecekleri, ben onlann yaptıklarını mecbur kalmadıkça

yapmam. Ama inanm bana bunu birilerinin yapması gerek, size

bütün söyleyebileceğim de bu. Unutmayın, eğer bu işten sıynlabi-

lirsek, yetkililerle beraberken sizin yanınızda olacağım... Şimdi gidelim

haydi” §&&

MN45

44

Üniformalı Latham ve Dietz’in kapıdan girişlerini ilk görenler iki mutfak görevlisiydi. Uzun bir tezgâh Üzerinde biri sebze doğruyor, öbürü de bir kevgirden bir şeyin suyunu süzüyordu. İrkilerek birbirlerine baktılar. Sonra da Drew ve askeri kıyafet içinde diğerlerinden hemen ayrılan yüzbaşıya döndüler tekrar. O anda her ikisi de birdenbire askeri bir tavırla açılıp, arkalarında gizlenmiş Witkows-ki’yi ortaya çıkardılar. Yüzleri gerginleşti ve sanki albay yüksek rütbeli biriymiş gibi hızla bir Nazi selamı verdiler, G-2 emeklisi de böyle bir hava vermek için kasılıyordu. “Almanca konuşmayı biliyor musunuz, Fransızca mı konuşuyorsunuz?” diye kükredi.

“Almanca, bayım!” diye yanıtladı sebze doğrayanı şaşkın bir halde. “Burası yemekhanedir efendim, buradan biz sorumluyuz... Eğer bağışlarsanız efendim, siz - ee - siz kimsiniz?”

“Dördüncü Reich’tan Oberst VVachner!” dedi Dietz, vurgulu bir

aksanla, gözleri karşıya doğru dimdik bakıyordu. “O ve güvenlikten

sorumlu arkadaşlarına Berlin tarafından dış bölgeleri habersiz teftiş

etmeleri emri verildi. Buraya gelini”

Bu emir üzerine Etranger ajanları Kartal Yuvası’nın iki fahişesini kollarından tutup sürükleyerek açık duran kapıdan içeri getirdiler.

“Bu kadınların kimliklerini belirleyebilir misiniz?” diye hırladı Witkowski. “Onları tenis kortu ve havuzun etrafında serbestçe dolaşırlarken bulduk. Burası ne kadar da gevşek bir yermiş böyle!”

“Seni aptal, bizim bunu yapmamıza izin verilmişti!” diye bağırdı beyaz sabahlıklı Elyse. “Kim olduğun umurumda değil, şu maymunlarına söyle ellerini üstümüzden çeksinler, ya da ücretimi ödemeye başlayın!”

“Nasıl?” diye bağırdı ‘Oberst VVachner’, gözlerini mutfak hizmetlilerine dikerek.

“Şey, evet efendim,” dedi aşçılardan biri, “onlar burada misafir.”

“Ve sözleşmemiz usulüne uygun bir şekilde önceden tanıştırıldığımız konuklar dışındaki yabancılara hizmeti içermiyor!” Elyse, Witkowski’ye dik dik baktı. Albay başıyla işaret etti; agent du combat Elyse’yi bırakırken, Ajan Bir de elini Adrienne’den çekti. “Sanırım bize bir özür borçlusunuz,” dedi yaşça diğerinden daha büyük ve daha akıllı telekız.

“Madame.” Albay abartılı bir şekilde topuklarını yere vurup başım üç-beş santim eğerek onları selamladı, tekrar aşçılara döndü. “Anladığınız gibi, bizim buradaki görevimiz hiçbir müdahale olmadan, güvenliği analiz etmektir. Burada olduğumuz bilinmektedir.

İsterseniz Berlin'i arayıp buradaki görevimizi teyit ettirebilirsiniz.'*

"Adı, nem, mein Herr! Bu daha önce de olmuştu, elbette ki anlıyoruz.

Biz yalnızca mutfak aşçılarıyız ve asla karışmayız."

"Sehrgut! Nöbette olan yalnızca siz misiniz?"

"Şu anda evet efendim. Arkadaşımız Stoltz odasına gitmek üzere bir saat önce ayrıldı. Saat altıda kahvaltıyı hazırlamak üzere kalkacak."

"Çok iyi, teftişimize buradan devam edebiliriz. Şayet birileri bizim hakkımızda bir şey soracak olursa neden söz ettiklerini bilmiyorsunuz. Bunu sakın unutmayın, yoksa Beriin de sizi unutmaz."

"Anladık," dedi sebzeci adam korku içinde, bir yandan da başıyla sürekli onaylayarak. "Ancak, şey, bağışlarsanız mein Herr, Berimle tam anlamıyla işbirliği için söylüyorum, içerideki muhafızlar gelecekleri haber verilmemiş, beklenmedik misafirlere ateş açmak üzere eğitilmişlerdir. Başınıza bir şey gelirse vicdan azabı çekmek istemem. Anladınız mı?"

"Aklını bununla yorma," dedi Stanley Witkowski, Amerikan kimliğini cebinden çıkararak. "En azmdan bu onlara silahlarını bıraktırır," diye açıkladı eski bir Polonyalının havasıyla. Sonra yavaşça Amerikan elçilik belgesini tekrar cebine yerleştirdi. "Ayrıca hanımları da birlikte götürüyoruz. Bu koca orospunun dili kürek gibi. Bize bir şey olmaz!"

Latham'la Dietz, tören kıtasına öncülük ederken Fransız-

Amerikan istilacılar da çift kanatlı kapıdan geçip şatonun geniş salonuna doğru yürüdüler. Duvar şamdanlarıyla loş bir şekilde aydınlatılan bir döner merdiven, cilalı koca ahşap sahanlıktan yükseliyordu.

Diğer yüksek tavanlı karanlık odalara doğru uzayıp giden

bir ana koridor vardı, girişin iki kanatlı koca kapısının sol tarafına, kendilerinin da sağ yanlarına düşen yerde daha küçük bir kapı vardı, arasından ışık sızıyordu.

"Kütüphane burası mösyö," diye fısıldadı Eh/se Drew'ya. "Nöbetçi yaver içeridedir, ama çok çabuk ve dikkatli olmalısınız. Her yerde alarmlar var. Onların çoğunu ben kendim de daha önceden kullanmayı aklımdan geçirdiğim için biliyorum."

“Haltt diye haykırdı birinci merdiven eşiğinde beliren bir kişi;

“Biz Berlin’den gelen özel birirnaP diye Almanca olarak seslendi Dietz alçak sesle, bir yandan merdivenleri tırmanırken.

“Ne oluyor?” Muhafız silahını kaldırırken komando art arda iki el susturuculu silahıyla ateş etti ve yürümeye devam ederek yere düşen muhafıza ulaştı, onu basamaklara çekiştirip merdivenden aşağıya yuvarladı.

Kütüphane kapısı açıldı, sol elinde uzun bir sigara ağızlığı tutan, kara bir takım elbise giymiş uzun boylu biri ortaya çıktı. “Bu ne patırtı böyle?” diye sordu Almanca olarak. Latham boğma telini kemerinden çekti, bir anda Monluc’un yaverinin kafasının üzerinden geçirip büktü, Nazi’nin arkasına geçebilecek şekilde adamın vücudunu döndürdü. Boğma telini gevşetip konuştu.

“Ya sana dediğimi yaparsın ya da teli dolarım, o anda geberir-

sini”

“kmerikanerf diye soluğu kesildi Neonun, ağızlığı düştü. “Sen şu ölen değil misin?”

“Oberst Klaus Wachner,” dedi Witkowski yavere doğru yaklaşıp buruşmuş suratına dik dik bakarak. “Tiksinti verici güvenliğiniz hakkındaki hikâyeler doğru çıkıyor,” diye devam etti keskin bir Al-mancayla. “Berlin’in - hatta Bonn’un bile - bunlardan haberi var! Güvenlik önlemlerinizin arasına sızdık, eğer biz sızabiliyorsak düşmanlarınız da bunu yapabilir demek ki!”

“Sen aklını kaybetmişsin, bir hainsin. Beni boğan herif bir Amerikalı!”

“Dördüncü Reich’ın üstün bir askeridir o mein Herr. Bir Son-nenkind!”

“Aai Öyle mir

“Evet, öyle! Ya onun emirlerini yerine getirirsin ya da seninle

olan işine devam etmesine izin veririm, işinin ehli olmayanlardan

nefret eder.” Witkowski idam silahının kayışlarını biraz gevşetmesi için Latham’a başıyla işaret etti.

“Danke,” diye öksürdü Monluc’un yaveri, boğazım kavrayarak.

“îki,* dedi Drew ikinci Stranger ajanına başıyla işaret ederek.

“Al şu soytarıyı elimden! Arka merdivenleri çıkın; diğer odalara çıkarlar...”

“Nerede olduklarını biliyorum mösyö,” diye araya girdi Fransız.

“Sadece oralarda kimler olduğunu bilmiyorum.”

“Ben onunla giderim,” dedi Dietz. “Dili biliyorum, yan otomatiklerim ikimizin de önünde olacak.”

“Seri atışa ayarla,” diye emretti Latham.

“O konumda Konsolosça.”

“Planlara göre,” diye devam etti Drew, “tüm katın etrafında duvarlı bir koridor bulunuyor. Oraya varınca adamı ortada bir yere getirin.”

“Eğer başınız dertte değilse,” diye karşı çıktı komando.

“Ne demek istiyorsun Yüzbaşım?”

“O merdivenlerin yukarısında neler olduğunu siz de benden daha fazla bilmiyorsunuz. Eğer yayhm ateşinde kalırsanız birimizin burayı havaya uçurması gerek. Bu piçin elini bir kapı yarığına sokup açarım, sonra da el bombalarım içeri savururum.”

“Bunu yapamazsın, bu sana verdiğim bir etnirdirr

“Bu standart bir uygulamadır Konsolosçu. Elimizde koskoca bir sıfırla kalakalmak için hepimizin hayatım tehlikeye atamaya!”

“Yukarıda neler varsa onları ele geçirmemiz lazım Allanın cezası, ortalığı yıkıp parçalayanlayız! Bunu yapmadan önce yolun alandaki saldırı timine telsizle haber vereceğim.”

“Tanrı aşkına, buna vakit olur mu? Neo’lar yıkıp dökme işini

kendileri yaparlarr

“İkiniz de kesin!” diye bağırdı Elyse. “Size ikimizi birden önermiştim, bu öneri hâlâ geçerlidir. Adrienne yüzbaşınızın ve üst kattaki Nazi’lerin önünde gider, ben de sizin önünüzden çıkarım mösyö. Muhafızlar bize ateş etmekte tereddüt edeceklerdir» çünkü burada erkeklerle kadınlar arasında sürekli alışveriş olur.”

“Berchtesgaden,” dedi Witkowski hafifçe. *Bir süt kuzusundan

bile daha saf olduğunu iddia eden bir Ftihrer’in Alpler’de işlettiği

bir dağ kerhanesi... Kadın haklı chlopak. Kızların görüntüsü bize yarım saniye avantajı verecektir. Bundan faydalanalım.”

“Pekâlâ!... Gidelim bakalım» umarım doğru kararı veriyorum-dur.”

“Başka seçim şansın yok ki delikanlı,” dedi albay yumuşak bir

edayla. “Lider sensin ve bütün liderler gibi elemanlarını dinliyor,

değerlendiriyor ve kendi kararını veriyorsun. Bu kolay değil.*

“Aman kes şu asker tıraşım Stanley, şu anda hokey oynamayı tercih ederdim.”

Şeffaf geceliğinin içinde Elyse döne döne çıkan merdivenlere doğru cesaretle dimdik yürümeye başladı; Drew, albay ve Etranger Bir de onu gölgelerin içinde, on adım geriden takibe başladılar.

“Tatlım!” diye fısıldadı merdiven sahanlığının ilerisinde ana koridordaki muhafız, sesi coşkunlukla geliyordu, “Paris’ten gelen şu sarhoştan kurtuldun ha?”

“Evet, hayatım, sana geldim işte. Canım öyle sıkıldı ki.”

“Her taraf sakin, benimle gel - ach, bunlar da kim? Arkandaki-

lerr

Etranger Bir, susturuculusuyla tek bir atış yaptı. Muhafiz tırabzana düştü, üzerinden yuvarlanıp aşağıdaki mermer zemine çakıldı.

Arka merdivenler karanlıktı; çok yukarılardan gelen ışık gölgeler içinde gölge yapıyordu. Dehşet içindeki Adrienne sessiz sessiz basamaklardan çıkıyordu, tir tir titriyordu, gözleri korkuyla koca koca açılmıştı, ikinci kata vardılar.

Bir anda bütün merdivenleri güçlü bir projektör ışığı doldururken “Neler oluyor?” diye keskin bir ses geldi yukarıdan. “Sen misin güzelim?... Hayır, olamaz!”

Etranger İki, ateş etti; Nazi koruma yuvarlandı, kafası merdiven parmaklıklarının araşma geçti “Devam? diye emretti Yüzbaşı Di-etz. “Çıkmamız gereken iki kat daha var.”

Tekrar birlikte yola koyuldular. Adrienne hiç durmadan ağlıyor, burnunu bluzunun kumaşına silip duruyordu.

“Bu kadar da değil ama ma châtie,” diye nazik bir edayla genç kıza fısıldadı Etranger îü “Siz çok cesursunuz, bunu herkese anlatacağız.”

“Lütfen babama söyleyin!” diye inledi genç kız. “O benden hep

nefret ederi”

“Bunu bizzat kendim yapacağım. Çünkü siz Fransa’nın gerçek bir kahramanısınız.”

“öyle miyim sahiden?’

“Hadi yürümeye devam et çocuk.”

Latham, Etranger Bir ve albay birden duraladılar. Elyse elini arkasında sallıyordu; bu bir uyarıydı. Merdivenlerden aşağı, koyu gölgeli duvara doğru çekildiler ve beklediler. Sarışın bir muhafız üçüncü kat sahanlığına hızla çıkıp yürümeye başladı; çok tedirgin ve öfkeliydi. “Frâulein, Acaba Adrienne’i gördünüz mü?” diye sordu Almanca.

“O Heinemann domuzuyla odada değil. Adam da orada

yok, ve kapı da açık.” ‘

“Muhtemelen yürüyüşe çıkmışlardır Erich.”

“Şu Heinemann çok çirkin bir herif Elysej”

“E, herhalde kıskançlık yapmıyorsun hayatım. Bizim ne olduğumuzu, ne yaptığımızı biliyorsun. Sadece vücutlarımız işin içinde olan, kalplerimiz değil, duygularımız da değil.”

“Tanrım, o kız daha çok küçük?

“Ben de ona bunu söyledim.”

“Heinemann sapığın teki, bitiyorsun değil mi? Korkunç şeyler talep ediyor.”

“Bunlara kafayı takma.”

“Bu yerden nefret ediyorum!”

“Neden kalıyorsun o zaman?”

“Başka seçeneğim yok ki. Ben ortaokuldayken babam beni yazdırdı bunların araşma, ben de çok etkilenmiştim. Üniformalar, buradaki arkadaşlık havası, hep birlikte apayrı insanlar olmamız. Beni; özel biri olduğumu söyleyip toplantılarda pankart taşımam için seçtiler, fotoğraflarımı çektiler.”

“Sen hâlâ ayrılabilirsin dostum.”

“Yo, hayır. Ayrılamam kL Üniversitedeki masraflarımı onlar karşıladılar, ayrıca çok şey biliyorum. Beni hayvan gibi avlar» öldürürler.”

“ErichF diye bağırdı bir erkek sesi, sahanlığın ilerisindeki ana koridordan. “Buraya gel!”

“Adı, şu yok mu, hiç durmadan haykınp duruyor. Şunu yap, bunu yap! Ben üniversiteye gittiğim için beni sevmiyor ve aslına bakarsan doğru dürüst okuyup yazdığından bile emin değilim.”

“Adrienne’i gördüğümde kendisine senin onu - düşündüğünü söylerim. Unutma delikanlı, sadece vücut, kalp değil.”

“Siz iyi bir dostsunuz Frauîein.”

“Günün birinde daha iyi biri olmayı umuyorum.” Erich adındaki muhafız sahanlıktan hızla uzaklaşırken, Elyse de birkaç basamak inip duvara yaslanmış duran üç sızmacıya fısıldadı. “Onu öldürmeyin. Size faydası dokunabilir.”

“Ne diyor bu?” dedi Drew.

Elyse merdivenlerden çıkmaya devam ederken albay da açıkladı.

“O adamı harcamamamızı söylüyor, haklı da.”

“Nedenmiş?”

“Burdan çıkıp gitmek istiyor ve çok şey biliyor. Hadi devam?

Dördüncü kattaki sahanlık, Witkowski’nin sözleriyle, pek de iç açıcı değildi. Üst kat tümüyle yedi metrelik koca bir kemerden ibaretti. Muhtemelen arka merdivenlerde de durum aynıydı. İki muhafız girişte ayakta duruyorlardı, arkalarından görülen başkası ise bir sıraya oturmuştu. Yine Elyse muhafızların görüntü alanına doğru ilerlerken Latham, E-Bir ve albay da gözden uzakta kaldılar.

“Haltf diye kükredi sağdaki Neo devriyesi, tabancasını kemerinden kırbaç gibi çekip telekızın kafasına nişanlarken. “Ne yapıyorsun burada? Bu merdivenlerden çıkmak yasaktır!”

“O zaman kütüphanedeki Herr bilmem-kimden kontrol edin.

Paris’ten gelen yeni adamm yanından çağırttı beni ve en kısa zamanda

burada olmamı emretti Daha başka ne diyebilirim kiT

“Neler oluyor?” diye haykırdı arka şuada oturan muhafız, kalkıp iki adamın arasından öne çıkarak. “Sen de kimsin be?” diye bağırdı.

“Biz sadece isimleriz, bunu biliyorsun,” diye karşılık verdi hayat

kadını kızgınca. “Ben Elyse’yim, sizin terbiyesizliğinize tahammül

edemeyeceğim! Kütüphanedeki o yabani ayı benden buraya gelmemi

istedi, sizler gibi ben de emir kuluyum!” Elyse birdenbire ateş

hattından sıyrılıp kaçtı ve bağırdı, “Simdir

Minik minik patlamalar şatonun üst bölmelerini kapladı, üç

muhafız yere yıkıldı. Drew tarafından yönetilen saldırı timi merdi-

venlerden koşarcasına çıkıp her bir vücudun ölüp ölmediğini kontrol ettiler. Tatmin olunca

sırtlarını duvara dayayıp beklediler. “Çık git burdan!” diye emretti Latham merdivenlerin başmda büzüşmüş kalmış beyaz sabahlıklı Elyse’ye. “özgürlüğünü kazandın leydi, bunu sağlamak amacıyla sizin için yapmayacağım hiçbir şey yoktur.”

“Merci, mösyö. Fransızcanız her saat ilerliyor..*

“Mutfağa geri dönün,” dedi Witkowski. “Onlara bizim hakkımızda komik şeyler anlatıp milleti saki nleşt ir in.”

“Bu mesele değil albayım. Bir masaya oturur eteğimi sıyırırım.

Dışarıyı unutur, içeriyle meşgul olurlar... Au revoir”

“Capitaine, yani yüzbaşınızın da söylediği gibi bu kesinlikle çok adaletsiz bir dünya,” diye mırıldandı Etranger Bir, Elyse gözden kaybolurken.

“Peki onlar nerde kaldılar?” dedi Drew. “Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi!”

Dar olan arka merdivenlerde General Monluc’un yaverini kurt kapanına almış olan Etranger İki, adamı, Dietz ve çocuk fahişenin arkasından ite kaka merdivenlerden çıkarıyordu. Bir yerde durdular.

“Sen misin, Adrienne?” dedi üçüncü kattan hafif bir ses. “Burada ne yapıyorsun?”

“Seni görmeye geldim Manfried»” diye mırıldandı kız. “Herkes o kadar zalim ki, senin burada olduğunu biliyordum.”

“Bunu nasıl oldu da öğrendin tatlım? Nöbetler gizlidir.”

“Yaverler çok şnaps içtikleri zaman aralarında konuşuyorlar.”

“Bundan dolayı disipline gidecekler küçük güzel kızım benim. Gel buraya, yumuşak bir hah var, onu kullanalım. Sana buraya her gelişinde göğüslerinin güzelleştiğini söylemiş miydim?”

“Cebertinr diye çığlık attı Adrienne, eğilip merdivenlerin duvarına gizlenerek. Boğuk iki silah sesi duyuldu ve Manfried adlı muhafız yere yıkıldı. Boğma teli sıkıldı, sonuncu kata ilerlediler, ilk bakışta yaklaşmak tamamen olanaksız gibi göründü. Merdivenlerin köşesinde dört metrelik bir kemer vardı, tam ortasında bir muhafız duruyordu, diğeri ise arkasında bir sıranın üzerinde kestiriyordu.

“Onu tanıyor musunV diye fısıldadı Dietz, Adrienne’in kulağına Fransızca olarak.

“Non, mösyö. Yeni biri. Sadece görmüşlüğüm var, hepsi bu.”

“Alman mı Fransız mı olduğunu biliyor musun?”

“Büyük ihtimalle Almandır efendim. Hemen hemen tüm korumalar Alman, ama çoğu Fransızca biliyor, daha eğitimli olanlan.”

“Seni şok edebilecek bir şey yapacağım, ama senden sessiz ve sakin durmanı istiyorum, beni anlıyor musun?”

“Ne yapacaksınız?*

“Büyük, parlak bir ateş çıkacak, ama uzun sürmeyecek, bu albayın fikriydi.”

“Albay mı?”

“Almanca konuşan şu koca adam.”

“Oh, evet! Fikir ne peki?*

“Buna işaret fişeği deniyor,” dedi Dietz sağ cebinden kartonla kaplı kısa bir tüp çıkarırken. Avucunun içine gizlediği bir kibritle fitili yakü. Köşe tırabzana doğru bir göz attı, gözleri fitildeydi, sonra muhafızın yarımdan sıyırıp geçecek şekilde merdivenlerden yukarı savurdu. Yanından geçip yere düşen fişeğin sesiyle şaşıran muhafız refleks halinde geri döndü; ne olup bittiğini anlayamadan binlerce sıcak beyaz kıvılcım gözleri kör edercesine patlayıp gözlerine ve etine saplandı.. Bir çığlık artı, arkasındaki muhafız uyuduğu yerden telaş içinde fırladı, hareket eden alev dalgalarının önünden şekli ortaya çıktı. Panik halinde yarı otomatiğini art arda ateşledi, kurşunlar dar merdiven boşluğuna doldu. Adrienne adındaki kız acıyla haykırdı; bacağından yemişti kurşunu. Dietz onu geri çekerken Etranger îki’nin sıkı sıkı kavradığı Monluc’un yaveri bütün soluğunu keskin bir şekilde boşalttı, başı öne doğru düştü; kafasından vurulmuştu. Komando silahını tırabzanın etrafından nişan aldı, seri atışa ayarlı silahıyla girişe kurşun püskürttü. İkinci muhafız döne döne debelendi, sonunda tam işaret fişeğinin üzerine kapaklandı. Yılan gibi yayılan kara bir duman kapladı her yanı. Dietz genç kızı bacaklarından kavrayıp bir bebek gibi kucağına aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı.

“Getir şu orospu çocuğunu buraya!” diye emretti Etranger îki’ye Fransızca olarak.

“O öldü albayım.”

“ölsün gebersin, umurumda değil, sadece adamın elini istiyorum, çok soğumadan!”

Dördüncü kat koridorunda arka merdiven ekibi sol yönlerine

doğru koşturdular, Dietz, Adrienne'i omzuna atmıştı, Fransız komando da Nazi'yi yanından sürükleyerek taşıyordu. Altı saniye sonra, merkezi kemere vardılar. Bu kemer duvarda kapı vazifesi görüyordu. Latham, Witkowski ve Etranger Bir bekliyordu. Dietz nazikçe kızı yere indirdi* neyse ki bayılmıştı.

"Fena," dedi albay, yarayı muayene ederek, "kan oluk oluk akmıyor." Boğma telini çıkardı ve kızın bacağına çabucak geçirerek kayışlarını sıktı. "Bu bir süre kanı durdurur."

Etranger Bir ve İki, ölmüş Nazi yaverini elektronik parmak izi okuma açıklığı olması gereken bir şeyin solunda duvara mıhlamış-lardı. Loş bir ışıkla aydınlatılan ve bir elin içine sokulmasına yetecek büyüklükte bir boşluktu, avuç içiyle aşağıya doğru bastırılıyordu. Eğer iz bilgisayarda bulunan daha önceki ize benziyorsa devâsâ çelik kapı muhtemelen açılacaktı. Ancak, uyuşmayan bir iz verilirse o zaman bu mahzeni andıran kalın duvarlı yerde alarm zilleri bangır bangır çalmaya başlayacaktı.

"Hazır mıyız mösyö?" diye sordu Etranger-lki, Neo-Nazi'nin ölü sağ bileğinden kavrayarak.

"Dur bir dakika!" dedi Latham. "Farzet ki adam solak?"

"Be?"

"Fotoelektrik hücreler bunu reddeder alarm da verilir. Bu aletler böyle çalışır."

"Uyandırıp soramayız ki mösyö."

"Sigara ağızlığı - sol elindeydi... Ceplerine bakalım." ölü adamın araştırılması ilerledi. "Bozuk paralar ve kağıt para atası - sol pantolon cebinde," diye devam etti Drew, "sigara paketi sol ceket cebinde; iki dolmakalem, sağ ceket iç cebinde ve elbise de siparişle dikilmiş, hazır alınmamış."

"Tam anlayamadım..."

"Solak kimseler kalemlerini sağ taraflarında tutmak isterler, hani

nasıl sağ elini kullanan biri, mesela benim gibi biri, kalemini almak

için ceketinin sol iç cebine elini atıyorsa. Böyle daha kolay

olur, hepsi bu.*

"Ya kararınız mösyö?"

“Bu konuda sezgilerimle hareket etmem gerekiyor,” dedi Latham derin derin soluyarak. “Onu öbür yana getirin, içeri sol elini koyacağım.”

Fransız, cesedi kaydırarak o boşluğun sağ tarafına doğru getirdi Drew sol bileğinden kaldırdı, sanki karmaşık bir bombayı etkisiz hale getiriyormuşçasına yavaş yavaş, çok dikkatle eli içeri yerleştirdi, iç yüzeydeki plakaya bastırttL Herkes nefesini tutmuştu, koca çelik kapı sessizce açıldı, ölü Nazi yere yuvarlandı ve dört kişi birden içeri girdiler. İçeri girdikleri oda, birinin evinden çok, korkunç bir kâbusa benziyordu.

Dev oda, tepesinde ay ışığını içeri geçirten cam bir kubbesi olan sekizgen şeklinde bir yerdi. Hayat kadım Elyse buraya bir firavunun mezarı demişti, içinde canlıların yaşadığı bir kabir; pek çok balamdan haklıydı da. Oda ürkütücü biçimde sessizdi, dışarıdan hiçbir sesin girmesine izin verilmemişti Bir firavunu ölüm nehrindeki yolculuğuna uğurlayacak eşyalar yerine onun ölüm yolculuğuna gitmesine engel olacak bir tıbbi gereçler duvarı vardı. Sekiz tane kapı vardı, her kapı sekizgenin koca bir duvarına denk geliyordu. Elyse onlara General Monluc’un yaverlerinin de bu kabrin içinde odalarının olduğunu söylemişti; beş tane kapı kara takım elbiselilere ait olmalıydı, geriye üç tane kalıyordu, biri muhtemelen banyoydu, iki tanesiyse... soru işareti.

Tüm bunlar ikinci veya üçüncü bakışta fark edilebilen şeylerdi, bir yabancının gözlerine birden çarpan ilk şey ise duvarları boydan boya kaplayan, anormal şekilde büyütülmüş fotoğraflardı, hepsi de tabanlarından gelen kan kırmızısı ışıklara aydınlatılıyorlardı. Resimler Nazi mezaliminin bir resmigeçitiydi; Soykırım müzesinden kara bir koridor gibiydi burası - Yahudilere ve “istenmeyenlerwe HitlerH mesih gibi gören manyakların yaptıkları şeyleri belgeleyen ve üst üste yığılmış çıplak bedenleri gösteren fotoğraflarla doluydu. Onların yanında da sansın erkeklerle kadınların resimleri vardı - bunlar muhtemelen hainlerdi - boyunlarından iplere asılmışlardı, yüzleri acı içinde gerilmişti, ne kadar ufak da oka hiçbir ihanete müsamaha gösterilmeyeceğini hatırlatıyorlardı. Ancak hasta kafaların en hastası gecenin bir vakti uyanır ve bu iğrenç fotoğraf takımıyla o anda kendini yücelmiş hissedebilirdi.

Ancak en büyüleyici görüntü yatakta yatan gecelikli bir kişiydi.

Donuk beyaz bir ışık altındaydı, duvarları aydınlatan macenta kırmızısı

renkte ışık seliyle kontrast oluşturuyordu. Çok, ama çok yaşlı bir

adam, vücudunun etrafına serpiştirilmiş yumuşak yastıkların üze-

rinde kıvrılmış duruyordu, sanki bir tabuta konmuş gibi her yanını dalga dalga saran ipekler içine gömülmüştü porsumuş yüzü. Ve o yüzü.

İnsan baktıkça daha fazla büyüleniyor, gözlerini ayıramıyordu,

İçeri çökmüş yanaklar, içeri gömülmüş göz yuvarlan! Yaştan

dolayı ikisi de iskelet gibiydi Burun deliklerinin altındaki kısa bir

bıyık, şimdi kar beyazı olmuştu ama tam biçiminde kırpılmıştı; insanlara

hitap ettiği sıralardaki o şiddetiyle hatırlanan solgun çehresi

* işte, her şey oradaydı! Wolfschanze'deki suikast girişiminden sonra sağ gözünde oluşan ünlü seğirme bile. Hepsi oradaydı işte, Bu Adolf Hitler'in yaşlanmış suratıydı!

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı Witkowski. "Bu mümkün mü?

"Bu imkânsız değil Stanley. Elli yıldır sorulagelen bir sürü soruyu da yanıtlıyor, özellikle de ikisini: o sığmaktaki kömürleşmiş vücutlar aslında kimlerdi Führer'in bir havaalanına ulaşıp yaşlı kadın kılığında kaçmayı başardığı yolundaki söylentiler nasıl çıkmıştı? Yani gerçekten nasıl çıkmıştı, nedeni*.. Şimdi zamanı değil Stosh, bu firavun mezarını gerçekten bir mezar olmadan önce emniyete almamız gerek."

"Fransız timini çağır"

"Buradaki hiçbir şeyin kendi kendini imha edemeyeceğinden tam emin olana kadar olmaz. Çünkü, eğer burada bulmamız gereken bir şey varsa, o da bu odaların içindedir... Monluc'un dört yaverini dışan çekeceğiz."

"Bunu yapmak için ne teklif ediyorsun chlopakf

"Bir kerede bir müşteri kuralı Albayım. Kapılarda tutamaklar var ve nesine istersen bahse girerim içeriden kilitli değillerdir. Dördüncü Reich'ın üst kademelerinde de özel hayat fazla önemsenmedi, özellikle de Monluc - ya da her kimse — hem de etrafında o kadar adam varken."

"İyi bir nokta," diye kabul etti Witkowski, "büyüyorsun evlat, gitgide iyice akıllanıyorsun."

"Bu yorum benim için hazine değerinde." Latham sessizce Dietz ve Fransız ajanlara çelik kapının yanında kendisi ve albaya katılmaları için işaret etti. Birer birer kapılar açıldı ve kapandı,

mavi kalem fenerlerden çıkan ışıklar kapılar kapatılırken birbirine karıştı. Sekiz odadan en sonuncu oda da ziyaret edildikten sonra Yüzbaşı Dietz, Drew'ya rapor verdi.

"Bu annelerin hiçbiri bir-iki saat bir yere gidemez."

"Bundan emin misin? iyi bağlandılar mı, etraflarında cam, bıçak veya jilet filan yok ya?"

"Sıkı sıkı bağlandılar Konsolosça» ama geçekten bunu yapmamıza

gerek de yoktu.*

"Ne demek istiyorsun?"

Komando cebinden bir enjektör ve içinde bü" sıvı olan bir ampul çıkardı. "Her birine yaklaşık yarım santim kadar sıktım, doğru mu albayım?"

"Ner

"Eh, her şeyi de sen düşünemezsin ya chlopak. Bu sadece bir geri destekti... Sol kol atardamarların a, öyle mi yüzbaşım?"

"Evet komutanım. îki Numara sıktı onları, daman bulamama gibi bir sorun çıkmadı."

"Bu sürprizleriıy insanı şaşırtıyor," diye fısıldadı Latham, komandoya dönerken, "öbür üç odada neler vardı?"

"Yatağa en yakın olanı; hayatta görüp göreceğin en büyük banyo. İhtiyar etrafta dolaşabilsin diye her yerde krom tutunma çubuklarından var. Öbür iki tanesiyse aslında bir tek oda. Duvar indirilmiş ve etraf bilgisayarlarla dolu."

"Tam isabet," dedi Drew.»"Şimdi tek ihtiyacımız olan bu bilgisayarlardan anlayan bir uzman."

"Elimizde bir tane var. Adı da Karin, belki unutmuşsundur."

"Tanrım, haklısın! Şimdi, beni dinleyin Dietz. Sen, bizim Albay Büyük Casus, ve E-Bir'le E-îki yaşlı Monluc'un yatağının iki yanında kalacak..."

"Sen onun Monluc olduğunu söylüyorsun," diye araya girdi Dietz, "ama ben onun başka biri olduğunu söylüyorum ve bu konuda düşünmek bile istemiyorum!"

“Düşünme o zaman. Sadece yatağının yanında dur ve uyandığında hiçbir şeye dokunmasına izin verme. Ne bir düğmeye, anahtara, çekebileceği bir tele, hiçbir şeye! Bu bilgisayarlara girip orada neler olduğunu öğrenmek zorundayız.”

“Neden albayın sihirli iğnesini kullanmıyoruz Konsolosçu?” t “Ne...?”

“Yanm santim yerine belki bir santim.”

“Bilemiyorum yüzbaşım,” dedi Witkowski “ben doktor değ-

lim. Onun yaşındakiler için bu ilaç pek yapıcı bir etki uyandırma-yabilir.”

“O zaman yarım santime geri döndük arada ne fark var ki?”

“Fena fikir değil,” diye fısıldadı Drew. “Şayet yapabihrsen.”

“Yahu şu îki Numara bir damar ustası. Tıp okumalıymış.”

“Bütün Lejyonerlerin tıp eğitimi vardır,” diye açıkladı albay.

“Ya siz ne yapacaksınız Sayın Konsolosçu?”

“Ne yapmamı isterseniz. Bu çelik kapıyı kapatıp saldın timini çağırıyorum. Sonra Karin’e ve teğmene ulaşıp arkadan gelmelerini söyleyeceğim.” Latham telsizini çıkardı, askeri frekanslara getirdi ve Fransız Etranger timinin ön kapılan havaya uçurup şatoya saldırmadan önce hoparlör sistemini kullanmaları emrini verdi, sonra frekansları tepede olanlara ayarladı, “ikiniz de dinleyin. Fransızlar geliyor. Bölge güvenli hale gelince sizi çağıracağım; Karin en üst kata olabildiğince çabuk çık ama sadece her şey kontrol altına alındığı zaman! Sakın daha önce değil! Anlaşıldı mı?”

“Evet,” diye karşılık verdi teğmen. “Demek bu işi becerdiniz?” “Bu işi becerdik Gerry, ama daha tümüyle bitmiş değil. Bu adamlar Faşist manyaklar; sırf birimizi haklayabilmek için kuytu köşelere siner saklanırlar. Sakın Karin senin önünden gitmesin...” “Bu tür kararlar verebilme yeteneğim oldukça iyidir...” “İyi! Tamam!” Etranger îki ve Dietz yüzü buruş buruş yaşlı adamı tümüyle rahatlatmaya hazırlanırken Drew, Monluc’un yatağına koşturdu.

“HadiF dedi komando. E-îki ince sol kolu tuttu, dirseğin altından ete bastırdı. “Damarnerde?” diye bağırdı Dietz Fransızca olarak. “Adam yaşlı. îlk maviliği gördüğün anda ortasına yapıştır!”

“Mein GottF diye bir çığlık attı yatalak yaşlı adam, gözleri birden iri iri patlamış, ağzı kaymış bir halde, sağ gözünün seğirmesi git gide spazm halini alıyordu. Arkasından gelen şey ise Witkowski’nin renginin atmasına, bütün vücudunun titremesine neden oldu. Kıvranan Alman’m sesi şok ediciydi, ses normal ses tellerinin çıkarabileceğinin çok ötesinde gerilmişti. “Eğer onlar Berlin’i bombalarlarsa biz de Londra’yı imha ederiz! Yüz tane uçak göndersinler biz binlerce binlercesini göndeririz, ta ki tüm şehir bir kan ve moloz yığını haline gelene kadar! Biz İngilizlere bir ders vereceğiz, ölümle! Biz...” Yaşlı adam ipek yastıklann üzerine geri yığıldı, bayıldı.

“Nabzını kontrol et!” dedi Latham. “Sağ kalması gerek.”

“Hızlı atıyor, ama atıyor mösyö,” dedi Etranger îki

“Şu orospu çocuğunun az önce ne okuduğunu biliyor musun?” diye sordu Stanley Witkowski, suratı sapsarı. “Berlin’in ilk bombalanmasına Hitler*» cevabım verdi. Kelimesi kelimesine!... Buna inanamıyorum.”

Aşağıda, şatonun önündeki yolun üstünde, saldırı timinin zırhlı araçları roketlerini ateşleyip kapılan havaya uçurdular. Hoparlörden yükselen bir ses geceyi doldurdu, binlerce metre uzaktan duyuldu. “İçerdeki herkes silahlarını bıraksın aksi takdirde öleceksiniz! Dışarı çıkın, silahsız olarak kendinizi gösterin! Bu Fransız hükümetinin emridir, adamlarımız bu şatoyu tamamen tarayacaklar, içeride kalan tüm personele ateş açacaklardır. Emirlerimize uymana için iki dakikanız var!”

Yavaş yavaş, düzinelerce erkek ve kadın elleri havada, korku içinde dışarı yürüdüler. Daire çizip bahçe yolunda dizildiler, muhafızlar, aşçılar, garsonlar ve fahişeler. Hoparlörden gelen ses devam etti.

“Eğer içeride kalan olduysa şimdiden söylüyorum öldürülecektir!”

Aniden sarışın bir adam üçüncü katta bir pencereyi kırıp bağırdı. “Aşağıya geleceğim beyler, ama önce birini bulmam gerekN Vu-rabilirseniz vurun beni ama o kızı bulmalıyım! İşte size sözüm, alın silahlarımı!” Bir tabanca ve bir yan otomatiğin dışarı firlatümasın-dan önce bir cam şangırtısı daha oldu; silahlar gürültüyle bahçe yolunun üzerine düştüler, şekil gözden kayboldu.

“Entrezr diye bağırdı hoparlördeki ses, muharebe timindeki sekiz adam, ağlarına takılmış böceklere doğru çevik hareketlerle emekleyen örümcekler gibi değişik yönlere doğru dağılıverdiler. Yer yer tek tuk silah sesi duyuldu, ama çok değil, ölümlerine susamış bir kaç fanatik susadıkları ölümü buldular. Sonunda, bir Etranger ajanı ön kapıdan çıktı, önünde sendeleye sendeleye yürüyen sarhoş Jacques Bergeron vardı.

“İkinci Şube’li haini ele geçirdik!” diye duyurdu Fransızca olarak.

“Ve bir politikacı kadar sarhoş.”

aBu kadarı yeter. Bırakın ikisi içeri girsin.”

Karin’le Teğmen Anthony paramparça olmuş çift kanatlı kapıdan geçip ana girişe geldiler. “Merdivenlerden çıkmamızı söylemişti!” diye haykırdı De Vries, teğmenin önünden.

MAHŞER NÖBETİ

721

“Tanrı aşkına, lüften beni bekler misiniz? Ben güya sizi koruyacaktım!”

“Sen çok yavaşsın Gerry bu benim suçum değil ki.”

“Eğer vurulursanız Konsolosçu benim özel yerlerimi havaya uçurur!”

“Silahım var teğmen, merak etme sen!”

“Sağ olasın amazon. Of, bu kol da amma acıyor!*’

Üçüncü kat sahanlığında gördükleri şey ikisini de birden durdurdu. San saçlı bir muhafız genç bir kadım kollarına almış merdivenlerden aşağıya indiriyordu, gözleri yaş içindeydi “Oldukça kötü yaralanmış,” dedi Almanca, “amâ sağ.”

“Sen, şu penceredeki adamsın)aî” diye sordu Anthony de Almanca konuşarak.

“Evet efendim. Onunla ben arkadaştık, onun bu korkunç yerde hiç ama hiç olmaması gerekiyordu.”

“Onu aşağı indir, öbürlerine söyle bir doktora götürsünler,” dedi teğmen. “Acele et!”

“Danke.”

“Tabii, ama eğer yalan söylüyorsan seni kendim öldürürüm.”

“Ben yalana değilim efendim. Şimdiye kadar çok kötü şey yaptım, ama yalan söylemem.”

“Ona inanıyorum,” dedi Karin, “bırak gitsin.” Üst kata vardılar, ama çelik kapıyı açmamn hiç yolu yoktu» pe bir zil, ne sinyal, hiçbir şey. “Drew ısrarla benim burada olmamı istedi, ama içeri

nasıl gireceğim?”

“Genç, eski bir teğmene güvenin,” diye karşılık verdi Anthony, duvardaki avuç yerleştirilecek bölmeyi fark ederek. “Şimdi alarmı çalıştıracağız... Bu şeyler bir kaç yıl önce köhnediler.”

“Ne diyorsun sen?”

“Seyredin beni.* Gerald Anthony elini aralığa koyup avucunu aşağı doğru bastırdı. Bir iki saniye içinde çelik kapı, irkilmiş Latham tarafından açıldı, içerdeki alarm kulak parçalayıcıydı.

“Ne yaptın böyle be?” diye bağırdı Drew.

“Kapa kapıyı patron, zil kesilir o zaman.”

Latham denileni yaptı ve zil kesildi “Nerden biliyordun bunu?” diye sordu.

MN46

“Bu yüksek teknoloji falan sayılmaz. Basit devre kesiciler.”

“Peki bunu nerden biliyordun?”

“Gerçekten pek bilmiyordum, ama bu sistemlerdeki devre baş-latıcılar göreceli olarak yenidirler. Burası epey eski bir yer, ben de şansımı denedim. Neyse canım, adamlar oturdukları yeri bayağı sağlama almışlar.”

“Onunla tartışma Drew,” dedi Karin bir an Latham’a sarılarak. “Biliyorum, biliyorum, şimdi duyguların sırası değil. Neden benim buraya o kadar çabuk gelmemi istedin?”

“Bir oda var - aslında iki oda var - her tarafı bilgisayarlarla dolu.

Bunların içlerine girmemiz gerek.”

Bir saat geçti. Karin de Vries kan ter içinde kapıdan dışarı çıktı. “Tam zamanında yakalamışsın sevgilim,” dedi Latham’ın önünde durarak. “Loire Vadisi’ndeki bu yalıtılmış şatonun hiçbir zaman keşfedilemeyeceği düşüncesiyle bütün kayıtlar burada tutulmuş. Yaklaşık iki bin sayfa kadar bilgisayar çıkışı var, dünyadaki bütün Nazi hareketinin üyesi kimdir kim değildir hepsi burada.”

“öyleyse gerçekten ele geçirdik onları!”

“Pek çoğunu, evet sevgilim, ama hepsini değil, asla hepsini değil. Bunlar sadece bağırıp çığlık atan, kalabalıkları galeyana getiren, kendilerinden başka hiç kimseyi sevmeyen liderler. Pek çoğu bunu belirsiz yollardan da yapıyor, görünüşte mangalda kül bırakmıyor ama içten içe bunlardan nefret ediyor.”

“Bu çok felsefi oldu leydi, ben sorgulamalardan bahsediyorum,

Allahın cezası NazilerdenT

“Şimdi elinde olan şeyler bunlar Drew, peşlerinden git, ama arkasından başkalarının da geleceğini anla.”

Shenandoah Vadisi’nin tepelerindeki çok gizli hükümet laboratu-varmda adli patoloji tabibi masanm karşısında kendisinden daha genç meslektaşına doğru baktı, ikisi de bilgisayar ekranlarım inceliyorlardı. “Benim çıkardığım sonucu mu çıkarıyorsun sen de?” diye sordu birinci patolog hafif bir sesle.

“Buna inanmak istemiyorum,” dedi ikincisi. “Bütün tarihin düğmesi burada!”

“Berlin’den gelen raporlar yalan söyleyemez delikanlı, işte göz-

terimizin önündeler. Kırklarda DNA bilinmiyordu, şimdi de biliniyor. Birbirine uyuyorlar... Yak ateşi Doktor, dünyanın buna alışması gerekmiyor. Sadece bir efsaneyi ateşleyecektik, o iğrenç ihtiyar da zaten dün gece öldü.”

“Tam anlamıyla benim de düşüncelerim böyle. Bir efsaneyi ateşliyorsunuz, siz sadece yakıtı aktarıyorsunuz, bu da başka efsanelerin çıkışına yer açıyor.”

“Onları ulvileştirirsen ölümsüzleştirmiş olursun.”

“Tamam o zaman Doktor. Hitler kendisini elli yü önce o sığınakta vurdu, imkânsıza inanmadan rahat duramıyoruz, fanatikler de bir şey olsun da iyice abartıp ulusunlar diye fırsat arıyorlar. Ruslar, Berlin önlerine geldiklerinde dünyanın o en kötü orospu çocuğu siyanür içip kafasına bir kurşun sıktı. Buna herkes inanıyor, neden kabul edilen tarihe karşı çıkalım ki?”

Buna karşı olan deliller Shenandoah Vadisi’ ndeki iki laboratu-var tüpünde yakılarak imha edildi.

:':>. SON SÖZ -f

Fransız, İngiliz, Alman ve Amerikan istihbarat teşkilatlarının yöneticileri sivil liderlerin talimatları doğrultusunda ülkelerini çabucak, sessizce ve sonunda yetkin biçimde taradılar. Çünkü artık ellerinde gerçekler vardı, spekülasyonlar değil. Die Brüderschaft der Wachta yani Kardeşlik'e gerçekten bağlı olanların kimliklerinin bulunduğu iki bini aşkın bilgisayar çıkışı. Dört milletin aralarındaki toplu anlaşmalara göre hükümetlerin basm bildirileri temelde aynı şeyi söyleyecekti, bunun bir örneği Herald Tribune'un Paris baskısında bulunuyordu. Neo-Nazi Hareketinin Belkemiği Kırıldı.

Makalelerde sayısız erkek ve kadının gizlice gözaltına alındıkları, bunların adlarının sadece birkaç kişi tararından bilindiği ve iddianameler hazırlanana kadar da gizli tutulacağım yazıyordu. Cinnet halindeki medyaya kısa bir süre için inme inmiş, ama hükümet yetkilileri isim verme konusunda taviz vermemişler, isimlerin neler olduğunu basma sızdırabilecek birkaç kişi de bunu yapmamıştı ve sonunda da hayal kırıklığına uğramış medya kendisini daha başka, daha "verimli" haberlere vermişti. İki ay içinde okurlarının, dinleyenlerinin ve izleyenlerinin bu habere ilgileri azahp gitmiş ve nefret dolu McCarthy'nin gücünü yitirmesinden sonra Komünist avcılığının başına gelenler gibi Nazi-avcıhğı da aynı şekilde hızla sönüp kaybolmuştu. Medya yatırımcıları halkın canım sıktıkları zaman reklam hasılatlarında veya ratinglerinde düşüş olduğunu bildikleri için yine kısır siyaset çekişmelerine geri döndüler.

"Ben lanet bir mÜyonerimr diye bağırdı Drew Latham, Granby Colorado'nun tozlu yollarında Karin'le birlikte el ele yürürlerken. "Hâlâ alışamadım!"

"Harry seni çok severdi," dedi De Vries, inşam birdenbire etkisi altma alıveren, yukarılardaki o görkemli Kayalık dağlara bakarken. "Bundan hiç kuşku duymadın değil mi?"

"Bu kuşkumu asla ifade etmedim. Annemle babam için birkaç

yüz bin defa söylememin dışında. Onlar kullanmazlardı bunu, hep-

sini bana bırakmış.0

"Seni bu kadar şaşırtan nedir?"

"Bütün bunları nereden kazanmış?"

"Avukatlar bu konuya açıklık getirdiler hayatım. Harry çok az masrafı olan bekâr bir erkekti,

hem buradaki hem de Avrupa'daki çeşitli piyasaları inceliyordu. Birkaç parlak yatırımda bulunmuş bu arada. Bu ondan beklenmeyen bir şey değil ki."

"Harry" dedi. "Kroeger o lanet şeyi aklına takmış. Otopsiye göre yeni bir bilimsel ürünmüş ve kopyası yapılabilirmiş. Sonra kafasını patlatmış - öldükten sonra. Ya ölmeseydi?"

"Doktorların ve bilim adamlarının dediklerine göre aletin mü-kemmeUeştirilmesi uzun yıllar alırmış, eğer mükemmelleştirilebilir-se tabii."

"Daha önceden de yanılmışlardı."

"Evet, öyle... Sana söylemeyi unuttum, Jean-Pierre Villier'den bir telgraf aldık. Coriolanusu tekrar açıyor ve ilk gece için ikimizi de Paris'e bekliyormuş."

"Acaba bir sürü Fransızca laf paralamanın beni pek heyecanlandırmadığım kendisine en nazik tarzda nasıl söyleyebilirsin?"

"Başka türlü ifade ederim."

"Tanrım, daha o kadar çok soru var ki!"

"Canını onlarla sıkma sevgilim. Hem de hiç. özgürüz, ince temizliği

de başkaları yapsın, senin görevin sona erdi"

"Elimde değil... Harry kendisinin dışan çıkacağı yolunda bir haberle Kardeşlik vadisinde bir hemşirenin Antinayous'ları harekete geçirdiğini söylemişti. O kimmiş, ne olmuş sonra ona?"

"Sadece şöyle bir üstten baktığın Mettmach raporunda vardı..."

"Çok acı vericiydi," diye sözünü kesti Latham. "Bir gün okuyacağım, ama ağabeyimle ilgili bütün o tıbbi ayrıntılar - ne bileyim, pek okumak istemiyorum."

"Hemşire, Kroeger'in karısı Greta Frisch'in bir asistanıymış. Le-bensborn'dan gelen emirler uyarınca komutan Von Schnabe'yle yatmaya zorlanmış. Hamile kalmış ve Vaclabruck ormanında canına kıymış."

"Lebensborn, ne de güzel, pastoral bir ses dizisi, ama öyle vahşi

MAHŞER NÖBETİ

ve öyle sapıkça ki... Yine de Mettmach'ı bulduk Vaclabruck'ta. Tanrım, ormanların gözden uzak vahşiliği içinde tıka basa dolu askeri bir üs!"

"Orası beş bin dönümlük bir ceza kolonisi olmuş. Erkek-kadın bütün mahkûmlara sadece Neo-Nazi üniformaları veriliyormuş, bir de kırmızı kolluklar. Ancak bu kolluklar kola değil de giysilerin önüne dikiliyormuş, Üçüncü Reich sırasında Yahudilere yıldızlarını taktırdıkları gibi."

"Bu vahşilik, gerçekten de vahşilik."

"Alman Büyükelçisi Kreitz'ın fikriymiş bu. Onlara neden mahkûm olduklarını, neden toplumun diğer bireylerinden olmadıklarım hatırlatacakmış."

"Evet biliyorum, ama yine de böyle bir şeyin başarılı olup olmayacağı konusunda kuşkuluyum. Acaba bu, üniformalı savaş esirlerinin birbirlerine iyice bağlanmalarına yol açmaz mı? Davalarına sonsuza kadar bağlılık yemini etmeleri gibi?"

"Ama günlük işleri, çalışma programlan ve Nazi geçmişine ait, en büyük zalimliklerin filmleri ve slaytlarıyla verilen sürekli konferanslar arasmda olamaz. Gözlemledikleri şeylerle ilgili yazılar yazmaları talimatı da verilmiş. Pek çoğunun bu konferanslardan ağlayarak ve dizleri üzerine kapaklanıp dualar ederek çıktıklarını duyuyoruz. Drew unutma zor işler verme dışında, kimse bu hapishane sakinlerine karşı sert davranmıyor. Her şey sıkı ama güzellikle yapılmakta.

"

"Psikiyatri klinikler indeki başhekimleri uzun bir vizite günü bekliyor desene. Bu yepyeni bir hapishane uygulanmasının bir başlangıcı da olabilir."

"öyleyse bu feci şeyin içinden iyi bir şey çıkabiliyor demek ki."

"Belki de, ama buna pek bel bağlama. Kanatlarda bekleyen birileri

hep vardır. Adlan farkh olabilir, kültürleri farkh olabilir, ama

ortak payda hep aynıdır. 'Bizim otoritemiz altında bizim gibi yap,

sapmalara asla izin verilemez.'"

"öyleyse bizler, nerede olursak olalım hepimiz, böyle insanlar, böyle davalar için uyanık olmalıyız, umalım ki liderlerimiz bunları algılayıp, tez elden, ama iyice mantıksızca da davranmadan hareket etme yürekliliğine sahip olurlar."

"Her şeyi böyle güzel özetleyip bitirmekten yorulmadın rru?"

f

“Kocam - ilk günlerde, benim kocam olduğu sıralarda - sık sık şöyle derdi, ‘Bu kadar can sıkıcı şekilde akademik olmayı keser misin lütfen.’ Sanırım haklıydı. Sahip olduğum tek hayat akademik olandı, bana sunulan tek şey buydu.”

“Ben sana asla böyle bir şey söylemezdim... Sırası gelmişken,

işin temizlik aşamasını benden fazla sen halletmişsin.. *

“Tabii ki,” diye sözünü kesti Karin, “sen annene ve babana gitmek

zorundaydın. O büyük kederi yaşarken hayattaki çocuklarına

ihtiyaçları vardı.”

“Evet” Latham Colorado güneşinin parlak öğleden sonrasında Karin’e baktı, *Evet...” Gözlerini ayırıp devam etti. “Knox Talbot kimlerin AA bilgisayarlarına girdiklerini buldu mu?”

“Elbette, Kartal Yuvası’ndan aldığımız çıkışlarda vardı. Bir adamla bir kadın, on altı yıldır Teşkilat içinde yavaş yavaş yükselmişler. Biri Dört H diye bir çiftlikten geliyor - artık ne anlamı geliyorsa - öbürü de Pazar okulunda öğretmenlik yapan taşralı bir çiftin çocuğu.”

“Sonnenkinder,” dedi Drew.

*Tam anlamıyla.”

“Peki OSI’den çalınan Monlucla ilgili dosyalar?”

“Yahudi bir tarihçi olarak ortaya çıkan bir yönetici Kim kuşkulanabilir ki ondan?”

“Bir Sonnenkind daha.”

“Tabii.”

“Ya şu Paris’te Alman parasıyla Loire Vadisi’nden gayri menkul alan fınans kurdu?”

“Adamın iskambil kulesi çöktü. Bonn birkaç tane maliye uzmanı getirip bir yığın Alman parasını kurtardı. Adam şimdi işleri eskisi gibi olsun diye dua ediyor.”

Karin başını kaldırıp Latham’a baktı. “Neden bana böyle bakıyorsun?

Bir şey sorar gibi?”

“Bir dakika önce annemle babamdan söz ettin, bu beni birden düşündürdü. Sen bana kendi anne ve babandan hiç söz etmedin, sana bütün bu akademik eğitimini veren senin annen ve babandan. Daha soyadın ne onu bile bilmiyorum, yani kızlık soyadın. Neden böyle?”

“Fark eder mi?”

“Yok canım, hayır! Ama merak ediyorum, bu normal değil mi? Bir kadından benimle evlenmesini istediğim zaman, şayet istersem, hep onun babasının karşısına geçip şöyle bir şeyler söyleyeceğimi hayal ederdim» ‘Evet efendim, onu geçindirebilirim ve onu seviyorum’ — tam bu sırayla. Bunu yapabilir miyim Karin?”

“Hayır, maalesef yapamazsın, sana gerçeği söylesem iyi olur. . . Anneannem Danimarkalıymış. Naziler tarafından kaçırılıp zorla Lebensborn’a katılmış. Kızı, yani annem doğduğu zaman onu çalmış ve akıl mantık sınırlarının ötesinde bir irade ve direngenlikle yanında bu çocuk olduğu halde bir yol bulup tekrar Danimarka’ya gitmiş, ve Kuzey Denizi’ndeki Hanstholm’un eteklerinde küçük bir köyde saklanmış. Bir adam bulmuş, bir Nazi karşıtını, adam onunla evlenmiş ve çocuğu, yani annemi kabul etmiş.”

“Yani şimdi sözü getireceğin yer...”

“Evet Drew Latham, eğer gözü hiçbir şeyi görmeyen bir kadının inatçılığı olmasaymış, Janine Clunes’den farkım kalmayıp ben de bir Sonnenkind olabilirmişim. Maalesef Naziler çok titiz, kılı kırk yaran kayıtlar tutuyorlarmış ve anneannemle kocası kaçıp gitmek zorunda kalmışlar, hiçbir zaman kendilerine ait kalıcı bir evleri olmamış ya da normal eğitim kurumlarına girememişler. Sonunda, savaştan sonra Belçika’ya taşınmışlar, güç bela okuyup yazabilen o çocuk burada büyümüş, evlenmiş ve 1962’de beni doğurmuş. Annem hiçbir eğitim alamadığı için benim okumam onda bir saplantı haline gelmişti.”

“Şimdi neredeler?”

* ’ “Babam bizi ben dokuz yaşındayken terk etti, geriye baktığımda anlıyorum aslında. Annemin ve anneannemin amaca yoğunlaşmaları. Aynı onun annesinin kendi çocuğunu Lebensborn’dan çalmak için her şeyi göze alması gibi, ki bunların arasında meydanda asılıp idam edilmek de var. Annem de benimle tüketti her şeyini Onun kocasına ayıracak zamanı yoktu, tüm ilgi odağı kendi kızıydı. Mütemadiyen okumak zorundaydım, deliler gibi, akademik alanda en yüksek dereceleri elde etmek, çalışmak, çalışmak, çalışmak, sonunda ben de bu hastalığa yakalanana kadar. Ben de annem gibi saplantı edinmiştim okumayı.”

“Tevekkeli değil Harryle iyi anlaşıyordunuz. Annen sağ mı?”

“Anvers’de bir huzur evinde. Kendini tüketti bitirdi diyebilirsin, şimdi beni bile hemen hemen hiç tanıyamıyor.”

“Ya baban?”

“Kim bilir? Onu bulmaya hiç çalışmadım. Daha sonraları bulmak için bir şeyler yapmak geçti aklımdan sık sık, çünkü demin de söylediğim gibi neden terk ettiğini anlıyordum. Ben de ilk fırsatta evi terk ettim. Sonra Freddie çıkageldi ve vuruldum ona.”

“Pekâlâ, burada kalsın!” dedi Drew, bir yandan gülümseyip bir yandan da Karin’in elini sıkarken. “Şimdi Latham hanedanını devam ettirmek için yeterince bilgi sahibi olduğunu biliyorum galiba.”

“Ne kadar cömertsin, buna layık olmaya çalışacağım.”

“Layık mı? Asıl bu senin için bir-iki merdiven aşağı inmek demek olacak, ama bilmeni isterim kütüphane için ilk ısmarladığım şey bir ansiklopedi takımı.”

“Hangi kütüphane?”

“Evdeki.”

“Hangi evdeki?”

“Bizim evimizdeki. Bu eski yoldaki dönemecin tam orada, eh artık onu alabilecek kadar param oldu.”

“Sen neler diyorsun böyle?”

“Burası mülkiyetimize ait bir tür giriş yeri.”

“Hangi mülkiyet?”

“Bizim mülkiyetimiz. Dağlan sevdiğini söylemiştin.”

“öyle. Baksana şuraya, ne kadar da muhteşem, nefes kesici!*”

“O zaman dağ âşığı, hemen hemen geldik sayılır.”

“Nereye?”

“Görürsün şimdi,” dedi Drew, tozlu dönemeçten sola yürürlerken,

“Fort Collins’te bir arkadaşım bana buradan bahsetmişti. ‘Kopartan’

gerçekten de zengindir - ona üniversitede Kopartan derdik,

kızlarla randevulardan iş anlaşmalarına kadar her şeyi koparırdı -

eğer parayı toparlayabilirsem kalan tek toprak parçasının burası olduğunu

söylemiş ve eğer bir sorun varsa yardım edebileceğini söyleyerek

tam Kopartan’lığına yakışır bir şekilde eklemişti.8

“Ne iş yapıyor?”

“Kimsenin gerçekten bildiğini sanmıyorum. Bir ton bilgisayarı

var, hisse senedi, tahvil, repo, bu tür şeyler yapıyor. Ama en gurur

verici an işte o andı, karşısına çıkıp, ‘Bu sorun değil Kopartan,’ dedim.

‘Eğer istersem satın ahnm.”

“Ya o ne dedi?”

“’Hadi canım, devlet maaşıyla mı?’ Ben de ‘Hayır canım,* dedim, ‘Avrupa piyasalarına epeyce nakit koydum.’ O, ‘Gel bir öğle yemeği yiyelim, veya akşam yemeği, veya gel istediğin kadar evimde kal.’ dedi.”

“Sen rezil birisin Drew Lathaml” Yoldaki dönemeci döndüler, önlerinde uzanıp giden manzara Karin’in ağzını açık bıraktı. Mavi-yeşil renkte koca bir göl vardı önlerinde; birkaç tane beyaz yelkenli suyun üstünde geziniyordu, uzaktaysa zevkle tasarımlanmış birkaç ev görünüyordu,

düzenlenmiş çimenlik bahçelerin altında, suyun içine doğru uzanan rıhtımlar vardı. Daha ilerlerdeyse güneş ışığı altında pırıl pırıl parlayan dağlar vardı; dünyevi bir manzarayı koruyan ilahi kaleler gibiydiler. Evlerin sağındaysa kimsenin üzerine yerleşmediği, uzun çimenler ve vahşi çiçeklerle dolu göl kıyısındaki geniş araziler yer alıyordu.

"İşte burası leydi, burası bizim evimiz. Baksana. Şu tarafta birkaç mil ötede Kayalık Dağlar Milli Parkı'nın güneydoğu girişi var."

"Ah, sevgilim, buna inanamıyorum?

"İnan, bak işte orda. O bizim. Ve bir yıla kadar da orada ev olacak - tabii sen planlarını onayladıktan sonra. Kopartan bana Colorado'nun en iyi mimarını bulacakmış."

"Ama Drew," diye güldü Karin, çimenlik tepeden aşağı suyun kıyısına ve mülkiyetin sınırını çizen küçük dereye doğru koşarken. "Çok uzun zaman alacak, biz ne yapacağız?"

"Epey büyük bir çadır kurmayı düşünüyordum, ama işe yaramayabilir!" diye bağırdı Latham, Karin'e yetişirken.

"Neden olmasın, ben bayılırım!"

"Yo, sevmezsin," dedi Drew nefes nefese, onu omuzlarından tutarak. "Bil bakalım chlopak beceriksiz olduğundan başlangıç inşaatının gözetimini yapmak üzere kim gelecek?"

"Albay mı?"

"Doğru leydi."

"O da seni çok seviyor."

"Sanırım bu bölümde senin bir üstünlüğün var. Albaya tam

emeklilik maaşı bağlandı, ama gidecek başka bir yeri yok. Çocukla-

nnın hepsi yetişkin, onların da kendi çocukları var artık* ve onlarla bir-iki gün geçirdikten sonra tamamen boşta kalacak. O bir şeyler yapmak zorunda Karin. Bir şeyler yapana kadar biraz bizim yanımızda kalsın, olur mu?"

"Asla hayır diyemem."

“Teşekkür ederim. Kopartan bize 34. Anayolun yaklaşık on mil dışında bir ev kiralamış, ben de ayda beş gün Washington’a uçmak için anlaştım, bundan fazlası yok. Sadece danışma hizmeti, saha görevi yok.”

“Bundan emin misin? Böyle yasayabilir misin?”

“Evet, çünkü elimden geleni yaptım ve artık kanıtlayacak bir şeyim kalmadı - ne Hany’ye ne de bir başkasına.”

“Biz ne yapacağız? Sen daha gençsin Drew, ben senden de gencim.

Biz ne iş yapacağız?”

“Bilmiyorum, öncelikle evimizi inşa edeceğiz, ki bu aslında bir-iki yıl sürecek, sonrası - eh artık onu da zamanı geldiğinde düşünür, yapacak bir şeyler buluruz.”

“Gerçekten Konsolosluk Operasyonlarından istifa edecek misin?”

“Bu Sorenson’a kalmış. Ayda beş günün dışında gelecek yıUn Mart ayma kadar izindeyim.”

“O zaman demek daha kararını vermemişsin. Bu Sorenson’un karan değil; senin kararın.”

“Wesley anlıyor. Benim yaşadığım şeyleri bir zamanlar o da yaşamış ve istifa etmiş.”

“Neresiymiş?” diye sordu Karin yumuşakça, Latham’a sarılmış, başını göğsüne koymuştu.

“Emin değilim,” diye karşılık verdi Drew, kollarını ona dolamıştı. “Beth’in genleri sağolsun, ben epey koca bir herifim ve göreceli olarak da kendi başımın çaresine bakabiliyorum, ama keza bu son üç ay içinde bir şey öğrendim ve sen onun bir parçasısın, hem de büyük bir parçası... Her an ikimiz için de korku duymaktan hoşlanmıyorum. Sana doğruyu söyleyeyim mi, ben gerçekten de silahları sevmiyorum, her ne kadar ikimizin de hayatmı bir defadan fazla kurtarmış da olsalar. Şu ‘öl ya da öldür’ lafından bıktım usandım artık. Ben artık bu oyunu oynamak istemiyorum, ve senin de oynamanı hiç ama hiç istemiyorum.”

MAHŞER NÖBETİ

733

“O bir savaştı bir tanem, kendin demiştin bunu, haklıydın da.

Ama bizim için bitti, artık normal insanlar gibi yaşamaya başlayacağız.

Ayrıca Stanley'i görmek için de sabırsızlanıyorum!"

Sanki eli kulağındaymış gibi, tozlu yolun tepesinde telaşlı, asabi bir figür belirdi. "Hay orospu çocuğu!" diye kûkredi Albay Stanley Witkowski, kan ter içinde ve nefes nefese. "Şu lanet taksi buraya kadar çıkmayı reddetti!... Hoş bir mekân, fena değil. Şimdiden bazı fikirlerim var - bir sürü cam ve ahşap. Ve ayrıca chlopak, Wes So-renson aradı beni Epey iyi bir ekibiz, üçümüz, ve senin Konsolosluk Operasyonları ile yeni düzenlemelerinin altında ilginç bulacağımızı düşündüğü bir durum varmış."

"Hiçbir şey değişmiyor," dedi Latham, hâlâ Karin'e sarılmış bir halde. " Unut gitsin Albayım!"

"Seni düşünüyordu delikanlı, ikimiz de seni düşünüyorduk," diye devam etti Witkowski, çimenlik tepeden aşağıya alnındaki terleri silerek inerken. "Daha emekli olamayacak kadar gençsin, çalışmak zorundasın, başka ne halt bilirsin ki? Herhalde hokey sahası pek söz konusu olamaz; epeydir uzak kaldın."

"Unut gitsin dedim."

"Gelecek hafta seninle dönüyoruz. Wesley durumu ayrıntısıyla açıklayacak. Baha çocuk oyuncağı gibi geldi, ayrıca şuayla hepimiz buraya gelip inşaata göz kulak olabiliriz."

"Cevap hayır Stanley!"

"Konuşacağız... Sevgili Karin, ne de harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi De Vries albayı kucaklarken. "Sen biraz yorgun görünüyorsun."

"Feci yol yürüdüm."

"Hayır, hayır, hayır.1"

"Sadece konuşacağız chlopak... Evet, şimdi durumun alt yapısını bir saptayalım."